

Atesin
Oglu

ŞULE AVLAMAZ

Teşekkür

Küçüklüğümden beri, karşı konulamaz bir hayal gücüm vardı ve bunun hiçbir zaman zihnimin derinliklerinde kalmasına müsaade etmedim, edemezdim. Yazmaya ilk başladığım zamanlarda, kâğıda yaptığım dokunuşların beni bu noktaya getirebileceğini hiç ummuyordum. Bu yüzden ilk teşekkürümü, oyuncak bebeklerini gördüğü an kendine bir yazı defteri oluşturup, onların hikâyesini yazmaya yeltenen çocukluğuma iletiyorum...

Hikâye yazdığımı öğrendiği andan itibaren, beni rahatsız etmemeye özen gösteren ve "Şule yazıyor, onu rahat bırakın," diyen sevgili annem Zeynep Avlamaz, hiçbir konuda yardımını eksik etmeyen ve hep arkamda duran sevgili babam Orhan Avlamaz, yazdığım her paragrafı özenle okuyup, bana görüşlerini bildirmekten çekinmeyen küçük kız kardeşim Şüheda Avlamaz, yine her zaman yanımda olan kardeşlerim Sena ve İsmail Avlamaz, yani benim biricik ailem; her zaman yanımda olduğunuz için size çok teşekkür ederim.

Şu anda Siirt Pervari Köprüçay Karakolu'nda askerlik yapan dayım Abdulkadir Avlamaz'a ilhamlarından dolayı teşekkür ederim.

Yanımda olan ve desteklerini hiçbir zaman eksik etmeyen teyzelerim, dayılarım, kuzenlerim, akrabalarım ve arkadaşlarıma da sonsuz teşekkürlerimi iletiyorum; sizin güzel yorumlarınız beni her zaman motive etti, daima olun.

Ateşin Oğlu

Son olarak Ateşin Oğlu'nu Wattpad'de yayımladığım andan itibaren benimle olan, karanlığı adeta bir Ateş Böceği gibi süsleyip canlandıran sevgili okuyucularım... Siz iyi ki varsınız ve her daim dediğim gibi, hep var olun. Beni asla bırakmadığınız için kocaman teşekkürler...

Bölüm Bir

Soğuk Metal

Akşamın alacakaranlığı yeryüzüne sinmişken, ellerim göğsümde birleşmiş bir halde arabamın şoför koltuğunda oturmuş Çınar'ın gelmesini bekliyordum. Evet, belki çantamdan telefonumu çıkarıp onu aramam iyi bir fikir olabilirdi, ama açmayacağını bildiğimden o ihtimali direkt eledim. İçimden kuvvetli bir çığlık atmak geliyordu, ama bu ne kadar doğru kaçırdı gerçekten bilemiyordum. Neden normal insanlar gibi kendi düşünceleriyle hareket eden bir genç kız olamamıştım ki?

Daha önce hiçbir yere kendi isteğimle gidememiştim. Kendimi sığıntı gibi hissetmediğim bir an bile olmamıştı ve bunu, yanında yaşadığım insanların her dediğini yapmakla dengelemeye çalışıyordum. Bildiğim bir şey varsa, o da yaşadığım hayatın normal insanlara oranla daha fazla dram yüklü olduğuydu. Bazen uyandığımda farklı birisi olmayı hayal etmiyor değilim, gerçekten.

“Eylül.” Sonunda kafamdaki kuvvetli bağırışlar duyulmuş olmalıydı ki Çınar'ın sesini kulaklarımın ta en derininde hissetmiştim. Bıkkın bir şekilde kafamı çevirip yanıma baktığımda, ekinmeden arabamın ön koltuğuna oturan bedeni gördüm. Siyah kapüşonunu başına örtmüş, dişlerini göstererek heyecanlı bir şekilde sıırıyordu.

“Tam yarım saattir arabanın içinde bekliyorum. Ve farkındaysan hava çok soğuk!” diye kükrediğimde, yüzünde en ufak bir “üzgünlük” ifadesi olmamıştı ne yazık ki.

“Haydi ama dostum, açılırsın biraz, soğuk hava iyidir. Hem ne demişler; acı yok!” Dudakları kıpırdandığında özür dileyecek sanmıştım, ama dudaklarından dökülen bu alaylı, Amerikanvari cümleyle kafamdaki bütün düşünceleri bir cam misali paramparça etmişti. “Ah,” diye inleyip, başımı bıkkın bir şekilde sallayarak anahtarı yuvasına taktım. Bu ergen velet ile kim bilir kaç saat geçirecektim bugün. Beddua almış olmalıyım! Belki de birkaç yoksula yardım edip, hayır duası almanın zamanı gelmişti.

Böylece, yarınki ilk işim de belirlenmiş oldu. ✓

Anahtarı çevirip motoru çalıştırmayı denediğimde, her zaman olduğu gibi ilk seferinde başarısız olmuşum. “Yürüyerek gitseydim şimdiye çoktan varmıştım,” diyen Çınar’a kulak asmadan anahtarı ikinci kez çevirmeye başladıysam da fayda etmemişti. “Haydi ama!”

Sesini yükselttiğinde, başımı kaldırarak sinirden gözüm dönmüş bir halde ona baktım. Günlük sinir sınırimi geçmiş olduğumdan, kelimeler benim kontrolüm olmadan dudaklarımdan süzülüp gitti. “Eğer tek kelime daha edersen dilini söküp arabanın aynalıgına asarım!” Daha az önce alay dolu olan bakışları yerini korku ve hayrete bırakmış, çikolata kahvesi gözleri iyice irileşmişti. Cümlemi şöyle enine boyuna tartarsak, gerçekten bir psikopatın bile zor söyleyeceği tarzdan bir cümleydi. Dil kesmek mi? Ah, dün izlediğim “Koleksiyoncu” adlı film bende pek de bir işe yaramamıştı.

Sonunda arabadan gelen hırıltıyla ikimizin de yüzü güldüğünde “Yürü bebek!” diye mırıldandı Çınar heyecanla. Gözlerimi devirip yuvarlak yüzüne, “Sorunlu musun?” dercesine baktığım an, “Ne oldu?” diye sordu gülerek. “Eğer annemin kardeşi olmasaydın ya da senin evinde yaşıyor olmasaydım, sana bir dakika bile katlanamazdım biliyor musun?” diye cevapladım. Omuzlarını silkti. “Çok konuşma da sür güzelim!”

Ellerim deri direksiyonda, başım öne eğik, son derece odaklanmış bir şekilde arabayı sürüyordum. Dışarıdan bakanlar ace mi olduğumu şıp diye anlayabilirdi. Eh, ne de olsa ehliyetimi alalı şunun şurasında birkaç ay olmuştu.

Evimizin bulunduğu sokağı geçmeden hemen önce, her zamanki gibi yan villanın karanlığı dikkatimi çekmişti. Oraya taşınan kişi genelde geceleri evde olmuyor, gündüzleri ise pek ortalıklarda görünmüyordu. Dedemle anneannem konuşurken, onun genç bir iş adamı olduğundan bahsetmişlerdi ve bu durum adamın gizemli hallerini daha da ilgi çekici kılıyordu.

Ev görüş alanımdan çıktığında, gözlerimi kapatıp açarak düşüncelerimden sıyrıldım ve arabayı yol boyunca sürmeye devam ettim. Yaklaşık yarım saat sonra, tam Çark Sokağı'na gireceğim sırada, direksiyonun üzerinde duran elimin üzerinde bir baskı hissetmemle irkildim. "Oraya değil, sağa dön." Tek kaşımı kaldırarak Çınar'a baktığımda, o son derece ciddi gözüküyordu. "1966 yılındaki yangının çıktığı yer Çark Sokağı. Ve oradan gidiliyor," diye uyardığım zaman, ince kaşlarını havalı bir edayla kaldırdı. "Ödevde kısa bir değişiklik oldu. Tarif ettiğim yere git."

Kulağıma hiç inandırıcı gelmese de, o anda en son istediğim şey bu iğrenç günü uzatmaktı. O yüzden, sabırla derin bir nefes aldım ve dediğini yaptım. Neredeyse yarım saattir onun tarif ettiği yoldan ilerliyorduk ve hafif hafif ürkmeye başlamıştım. Sonunda karşımıza çıkan tabeladaki yazıyı görünce şaşkınlıkla bakakaldım. Doğru mu okumuştum, yoksa gözlerim beni yanıltmaya mı çalışıyordu? Ülkenin en belalı semtlerinden birine geldiğimize inanamıyordum. Gerçekten inanamıyordum.

Sinirle frene hücum ederken, büyümüş gözlerimi Çınar'ın üzerinde tuttum. "Nereye geldiğimizin farkında mısın sen?" Öfke tüm vücudumu sarmışken, onun yaptığı tek şey gülümsemek olmuştu. Yumruk yaptığı elini sallayarak sanki zafer kazanmış gibi dışarıya bakıyordu. "Sana diyorum!" diye kükredim tekrar. O an eliyle yanağımı sıktı. "Bana aracı olduğun için teşekkür ederim güzellik. Şimdi gitmem gerekiyor, anneme arkadaşşımda kalacağımı söylersin."

Titreyen ellerimi havaya kaldırdığımda, onun bu sözleri üzerine ne yapacağımı bilemez bir halde bağırdım. “Aptal mısın sen? Ödev yapacağım demiştin. Beni ne tür bir lağım çukuruna soktun böyle?” Bunun üzerine Çınar, “Planda son anda değişiklik oldu. Haydi ben kaçır,” diyerek itiraz etmeme bile fırsat vermeden arabanın kapısını açtı ve gitti. Ellerimi hiddetle saçlarıma yerleştirip, hayal kırıklığı içerisinde derin bir nefes aldım. Camdan ona baktığımda, hızla koşarak sokağın sonundaki bir kapıdan içeri girdiğini gördüm. Kornaya basıp geri dönmesini işaret etmiştim ama duymazdan gelmiş, kaba bir ifadeyle anlatacak olursak kışına bile takmamıştı! Gitmesine izin veremezdim. O, sadece özenti bir ergendi; başına neler geleceğini düşünmeden hareket eden bir ergen. Yirmi bir yaşına girecek olmam beni ergenlikten kurtarır mıydı bilmiyordum, ama o henüz on sekizini bile doldurmamıştı. Evet, nam-ı diğer dayım benden tam dört yaş küçüktü...

Daha fazla düşünmeden doğru bildiğim şeyi yapmak için anahtarı çıkardım ve kapıyı açıp yağmurlu sokağa adım attım. Kapüşonumu başıma geçirdim, sarsak ve korkak adımlarla Çınar’ın peşinden yürümeye başladım. Dar sokağı aydınlatan şimşeklerin sesi insanı korku filmindeymiş gibi hissettiriyordu. Ellerimi kapüşonlu bluzumun cebine sokarak yürümeye devam ettim ve açık hava mekanı olmasına karşın eski kovboy filmlerindeki gibi aratmayacak bir kapıyla süslenen büyük alana adım attım.

Çok değil, sadece birkaç adım sonra içeriden gelen değişik çığlıklar beni daha fazla korkutmayı başarmıştı. Havanın etkisinden çok içimde biriken korkunun beni titrettiğine emin bir şekilde ilerlerken, durmadan arkamı kontrol ettiğim için çevreme oldukça ürkek bir görüntü sergiliyordum. Sonunda önüme tek tek insanlar çıkmaya başlamıştı, ancak bu insanlar “Oh, çevremde birileri var, kimse bana zarar veremez,” denilecek türden insanlar değillerdi. Bunlar kesinlikle zarar veren kesimdendi.

Akşam vaktiydi, etraf zifiri karanlıktı, yağmur yağıyordu ve bütün bunlar zihnim için mükemmel bir tehlikeli oyun alanı yaratıyordu. İğrenç zihin oyunları...

Kendimi toparlamak için derin bir nefes alarak Çınar'ı aramaya devam ettim. Artık kalabalığın içine girmiş bulunmaktaydım, burası tam tahmin ettiğim gibi bir yerdi; ellerinde bira şişeleriyle ayyaşça sözler söyleyen sarhoşlar, ucube gibi görünen kızlar ve Çınar gibi birkaç ergen topluluğunun oluşturduğu gruplar... Etrafta bana laf atan ya da saçma sapan şeyler söyleyen yoktu, çünkü buradaki kızların arasında tıpkı bir kaplumbağa gibi duruyordum.

Adımlarımın durmasına neden olan şey, tam önümde duran siyah şapkalı çocuğu gördüğümde rahat bir şekilde gülümseyip omzuna dokunmam oldu. "Çınar." Lakin çocuk yüzünü bana döndüğünde, kafamdaki düşünceler bir bir dağılmaya başlamış, yeşil gözlü çocuğun kötü bakışları altında ezilip bükülmüştü. Özür dilememe bile fırsat vermeden gözlerini devirip önüne döndüğünde, elimi boğazıma götürüp yutkundum ve bu iğrenç çamurlu yolda yürümeye devam ettim. Ama hiçbir faydası yoktu.

Nihayetinde pes edip Çınar'a telefonda ulaşmaya karar verdim ve omzumda asılı duran içi oldukça karışmış çantamdan telefonumu çıkarıp onun numarasını tuşladım. *Birinci çalış, ikinci çalış...* "Lütfen aç şu telefonu!" diye mırıldandım kendi kendime. Sinyal sesini duyduğumda çaresizce konuştum. "Telefonunu açtıysan şunu bil ki peşinden geldim ve seni arıyorum. Tamam, burada kalmana bir şey demeyeceğim ama seninle olmama izin ver." Kapatma tuşuna basıp telefonumu tekrar cebime koydum. Bedenimdeki endişe hissi giderek artıyordu. Buralarda bir yerde olduğuna emindim. Yolda yürürken düşünmeye devam ediyordum; bu kadar kısa sürede izini kaybettirmeyi nasıl başarabilirdi? Yoksa birileri ona bir şey mi yapmıştı?

Başımı sallayıp aklıma gelen fesat düşünceleri yok saymaya çalıştım. Bu sırada, sırtıma çarpan sert beden beni sarsmıştı. Sırtımdaki acıyla, "Ne yapıyorsunuz?!" diye bağırdığım an, bana dönmesiyle gözlerim iri yapılı kaba adamın elindeki siyah, korkutucu şeye kaydı. İkinci bir yanıt veremedenden çenem kilitlenmiş, bir şey diyememiştim. Sert yapılı herif benden koşarcasına

Ateşin Oğlu

uzaklaşırken öylece bakakaldım. Nereye düşmüştüm ben böyle ve burada neler dönüyordu? Çınar nerelerdeydi?

Çok geçmeden, ansızın duyulan silah sesleriyle vücudumdaki bütün tüyler uyanışa geçmiş, korku saç diplerime kadar ulaşmıştı. Neler olduğunu kavramaya çalışırken, etrafımdaki herkes hareketlenmeye başlamıştı ve ben de insanlara uyararak kaçmaya yeltendim. Ancak karnını tutarak önüme doğru yüz üstü düşen adamı görmemle her şeyin ağır çekimde ilerlemesi bir oldu. İnsanlar acı çığlıklar içerisinde koştururken, ben karşımda gördüğüm manzarayla olduğum yere mihlanmış gibi duruyordum. Bana sertçe çarpan birkaç vücut beni uyandırmaya yetmiyordu. Gözlerim ve dudaklarım şaşkınlıkla iyice açılmıştı. Ortalık can pazarına dönmüştü. Midem kıpırdanıyor, avuç içlerim terliyordu. Olan biteni anlayamıyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, yerle buluşuyor, görüşümü bulanıklaştırıyordu. Adamın ağzından boşalan kanı gördüğümde, ne zamandır tuttuğumu bilmediğim nefesimi güçlkle vermiş, olduğum ana dönebilmişim. Bir beden gözümün önünde kan kusarak can veriyordu ve benim yapacak hiçbir şeyim yoktu. Dehşet içinde kalarak elimi karnıma koydum ve içimden gelen dürtülere engel olamadan büyük bir çığlık attım. Beynim, “Kaç!” emrini verdiğinde başımı beceriksizce salladım. Ama başka çarem yoktu.

Silah sesleri hâlâ durmamıştı, yapacağım en iyi şey kaçmak olacaktı. “Özür dilerim,” diye mırıldandım yerde yatan hareketsiz bedene. Daha fazla dayanamayıp elimi ağzıma götürdüm ve arkamı dönüp güçsüz bacaklarımla koşmaya başladım. Koşmak konusunda hiçbir zaman iyi olamamıştım, ancak mevzu bahis can olunca tüm gücümü kullanmam gerektiği komutunu yollayabilmişim zihnime. Arabaya gidersem her şey bitecekti. Ondandır bütün korku dolu düşüncelerim yok olacaktı.

Peki ya Çınar? O neredeydi? Sonuçta onu aramıştım ve “O kendini kurtarmıştır,” diye düşünmekten başka çarem kalmamıştı.

Sonunun hiç gelmeyeceğini düşündüğüm yolda, ben de o

can havliyle koşan insanlardan olmuşum artık. Adrenalin patlaması dedikleri şey buydu herhalde. Son derece yorgun, perişan bir halde olsam da koşabiliyordum. Hiç olmadığı kadar hızlı koşabiliyordum. İnsanlara çarpa çarpa, kendimden başkasını önemsemeden... Sonunda solgun renkteki arabamı gördüğümde başımı yukarı kaldırıp, “Şükürler olsun,” diye mırıldandım. Kapı kulpunu açmaya çalışsam da olmuyordu. “Açılısana!” diye vurduğumda, yapmadığım bir şey geldi aklıma: *Anahtar!*

Elimi başıma koyup derin bir nefes aldım. Boğazımın kuruğunu hissediyordum. Buradan bir an önce uzaklaşmalıydım. Hızla elimi cebime atıp anahtarımı çıkardım. Kilit düğmesine bastığımda, kapı açılma sesiyle rahat bir “oh” çekerek kapıyı açtım. Normalde rahatsız olan, fakat şimdi bir kralın en değerli tahtıymış gibi güzel gelen sert deri koltukta yerimi aldım. Burası bana şu an cennetten bir parça gibi geliyordu. Arabayı çalıştırmak için anahtarı yuvasına soktuğumda, motor sesinin ilk takışımında duyulması mükemmeldi. Tamam, şu anda şans benden yanaydı. Titreyen ellerimle direksiyonu kavradım. Tam arabayı geri alacağım sırada, şoför kapısının aniden açılmasıyla irkildim ve kulakları sağır edebilecek bir çığlık attım. Alnıma dayanan büyük, soğuk ve metal şeyi hissettiğimde bütün nefesim kesilmiş, hareketsizce önüme bakmaya başlamıştım. Bu bir silahtı. Çok geçmeden kulaklarımla işittiğim o metalik ses ile birlikte, gözlerim donuklaşmış ve düşüncelerim tamamen durmuştu. “Ölmek istemiyorsan diğer koltuğa geç.”

Bölüm İki

Orman

Bütün tüylerim ürpermiş bir şekilde öylece dururken, kafama dayanmış silahın hareket ettirilmesiyle tekrar irkildim. “Vakit daralıyor,” dediğinde kurumuş boğazıma aldırmadan kafamı onaylarcasına salladım ve yavaş hareketlerle belimi kaldırarak şoför koltuğundan yolcu koltuğuna geçtim. Öyle korkuyordum ki silahın artık başıma dayalı olmadığını fark edememiştim. Konuşma yetim elimden alınmış, zihnimdeki tüm kelime bilgisi sıfırlanmış gibiydi.

Eskimiş sert deri koltukta son derece tedirgin bir şekilde otururken, biraz önce yaşadığım korkunun bunun yanında bir hiç olduğunu anladım. Ne yapacağımı bilmiyordum. İyi düşünmeye çalışıp, en azından artık başıma dayalı bir silah olmadığı için rahat bir nefes alabilmişim. Tabii buna ne kadar rahat denilebilirse...

Adam kendini içeri attığında, çabucak kapıyı kapattı ve ellerini direksiyona yerleştirdi. Çığır aşmış ödleğimden dolayı başımı oynatmadan gözlerimle onu süzmeye başladığımda, memnun olmayan bakışları içimi ürpertmişti. Esmer olduğunu fark edebiliyordum ama sanki biraz daha bakarsam, bunu anlayacak ve tekrar silahını kafama dayayacakmış gibi hissettiğimden inceleyemiyordum. Bana acıyabilir miydi?

Arabayı park ettiğim yerden düz yola çıkardığımda, önümüzde kaçışan insanların dağılması için öfkeli bir şekilde kornaya bastı. Gürültülü bu sesle sonunda beynim çalışmaya başlamış, kelimelerimi ağzıma kadar getirmeyi başarmıştım. “Se-sen...” diyebilirdim ilk önce, ama devamını getirememişti küçük dilim. Tekrar özenle nefes aldıktan sonra, bir kez daha soru sormaya hazırlandım. “Sen kimsin?”

Adam sorumu yanıtlamadan önce göz ucuyla bana baktı, ancak bu oldukça tiksinti dolu bir bakıştı ve koyu gözlerinde, “*Sus, yoksa kurşunlarımı senin üzerinde kullanmaktan hiç çekinmem,*” der gibi bir ifade vardı. Fakat bu endişe susmamı engelliyordu ve içimden bir ses, “*Kendini ifade etmeyi başarırsan, seni bırakabilir,*” diyordu, bu yüzden susamadım. “Bak, benim buradakilerle hiçbir alakam yok, yemin ederim. Sadece kuzenimi -küçük olduğu için Çınar’a dayı yerine kuzen demeyi daha makul buluyordum- almaya gelmiştim, yanlış anlama, onun da bunlarla, yani buradaki insanlarla bir alakası yok, ödev yapacaktı sadece. Ama işte...”
Sonra birden, “Susacak mısın artık?” diye bana karşı kükrediğinde, irkilerek açık kalmış ağzımı ani bir hareketle kapattım ve başımı önüme eğdim.

Sinir kat sayım sınırını çoktan geçmişti, şansıma lanet okumak istiyordum. Çenem kıpırdanırken gözümde akan bir damla yaşın yanaklarıma doğru indiğini fark ettim. Ağlıyordum. Hayır, sadece ağlamıyordum; üşüyordum ve korkuyordum da. Çaresizce burnumu çektikten sonra mırıldandım. “Beni öldürecek misin?” Sesim o kadar cılız, o kadar aciz çıkmıştı ki beni öldürse daha iyiydi.

Adam birkaç saniye cevap vermedi. Arabayı hızla sürerken, ellerini direksiyondan çekmeden beni süzdüğünü hissedebiliyordum. Biraz sonra sesi -*bu sefer daha sakın bir şekilde-* duyulmuştu. “Korkak olma. Seni öldürmeyeceğim.” Başımı salladım, rahatlamış görünmeye çalışarak onayladım. Tamam, arabamda eli silah tutan biriyle ne kadar süreceğini bilmediğim bir yolculuk içindeydim, ama en azından ölmeyecektim. *Bu harika(!)*

Ardından kafamı koltuğa yaslayıp, içinde tamamen bir ya-

bancı gibi oturduğum arabamın tavanına bakmaya başladım. Konuşmaya çekiniyordum, ama bir şeyler daha sormam lazımdı; susamazdım, çünkü içim içimi kemiriyordu. “Beni bırakacak mısın?” Beklediğimin aksine bu sefer hemen cevapladı. “Kurtulabilirsem, evet.”

Dudaklarımı ısırdım, bu ne demek oluyordu? Kurumuş boğazımı kurtarmak amacıyla yutkunup, başımı adama doğru çevirdim. Yüzünü incelemeye başlarken ağzımı açtım ve sormaya korktuğum şeyi sordum: “Ya kurtulamazsan?”

Tek kaşını kaldırarak bana doğru döndüğünde, siyah ve soğuk gözlerini gözlerimle buluşturmuştu. Beklediğimin aksine düzgün bir yüzü vardı. Dilini iri dudaklarının üzerinde gezdirdikten sonra onları araladı. “Kurtulamazsam, ikimizde ölmüş oluruz.”

İçimin soğuk havadan mı, yoksa bu ölüm konusundan mı titrediğini bilemezken, bir an duraksadım. O halde, adamın kurtulabilmesi için dua etmem gerekiyordu. Düşünebileceğim bir ailem yoktu, ama anneannem ve dedem için endişeleniyordum. Çınar’ın ödevine yardım etmem gerektiğini söylemişlerdi. Ama şimdi biricik oğulları kaybolmuş ve bakmak zorunda kaldıkları torunları ise silahlı bir herif tarafından rehin tutuluyordu. Evet, vicdanım yüzünden bu cehennem gibi ortamda kalmıştım ve bu vicdan yüzünden belki de biraz sonra “ölecektim”.

Bu düşünce, beynimi bir fırtına misali sarsıyor ve tepetaklak ediyordu. Rahatlamalı mıydım, ona karşı koyup bağırp çağırmalı mıydım, ya da onun beni yönlendirmesini mi beklemeliydim bilmiyordum. Ellerimle yüzüme düşen saçlarımı geriye doğru atıp tekrar gözlerimi ona yönelttiğimde, dudaklarımı aralamam bu sefer ilki kadar zor olmamıştı. “Neden kaçıyorsun?” Soruma cevap vermek yerine, umursamazca elini cebine attı ve sigara paketinden bir dal çıkardı. Dalı ağzına yerleştirdikten sonra, “Fazla konuşuyorsun,” diye tersledi beni. Beklemediğim bu yanıtla yutkunarak ağzımı tekrar kapattım. Ne bekliyordum ki? Eli silahlı bir katilin durup da benimle kimden, ne için kaçtığı hakkında konuşup dedikodu yapacağını mı?

Kırılmış gururumla beraber başımı eğdiğimde, adamın küçük çapta bir küfür savurduğunu duydum. “Çakmağın var mı?” Çakmak mı? Nasıl bir ortamda olduğumuzun farkında değil miydi, yoksa gerçekten tam da şu an sigara içmek mi istiyordu? Bir cevap beklediğini anladığım anda, içsel sorularımı anında susturdum ve adamın sorusuna karşılık korkuyla kaşlarını kaldırarak, “Si-sigara kullanmıyorum,” dedim. Cevabıma fazla güvenmemiş olacak ki sağ elini kullanarak gözlerini karanlık yoldan ayırmadan torpidomu açıp karıştırmaya başladı. Yaptığı şeye anlam veremedi, “Yalan söylemiyorum,” dediğimde adam tek kaşını kaldırarak elindeki gümüş rengi küçük şeyi bana doğru tuttu. Bir dakika, o küçük şey bir çakmak mıydı? Oldukça gösterişli bir çakmak? Bu işin ucunda Çınar’ın parmağının olduğunu aklıma yerleştirdikten sonra, açık kalmış ağızla konuşmaya başladım, “Be-ben şey... Kuzenim bırakmış olmalı.” Gereksiz yere titreyen sesimle kendimi açıklama yapmak zorunda hissettiğim cevabımdan sonra, adamın beni umursamayan suratındaki hatları gerilmiş, son derece ciddi bir hal almış ve bu sırada ufak sayılmayacak bir sürü küfrü art arda sıralamıştı.

Korku tekrar tüm bedenimi ele geçirirken, “N-ne oldu?” diye sordum. “Emniyet kemeri,” dedi sadece. Sert cevabını anlamadığımdan, “Ne?” diye sordum panikle. “Emniyet kemerini tak!” Bağırmasıyla kulaklarım çınlarken, sarsılarak dediğini yapmaya koyuldum. Heyecanlandığımda yahut korktuğumda bir şeyi yapmam biraz fazla zaman alabiliyordu. “Çabuk!” diye yinelediğinde elim ayağıma dolaşmıştı ve bu halimden kurtulmak için derin bir nefes aldım. Sonunda emniyet kemerinin ucunu takmayı başarmış ve mahcup bir halde arkama yaslanmışım. Gittikçe daha fazla duyulan silah seslerinin karşılığında arabamın gazını köklemişti. Alışkın olmadığım bu hız karşısında ilk olarak gözlerimi büyüttüm, daha sonra savrulacağım düşünceyle arabanın kolluklarını sıkıca tutmaya başladım. Hayatım film şeridi gibi gözlerimin önünden geçerken, gözlerim sulanmaya başlamış ve adeta nefes almayı unuttur bir hale gelmişim.

Bedenime gelen soğuk rüzgârın tenimi okşamasiyle rahatla-

yacağımlı sanırken, çok yakından gelen silah sesleri kulaklarımı delebilecek güçteydi. Kapanmış gözlerimin açılmaması için dua ediyordum. Bütün bu yaşadıklarımın iğrenç bir kâbustan ibaret olması içinse her şeyimi verebilirdim. Ya da şu silahlardan çıkan kurşunlardan birinin başıma isabet etmesiyle birlikte şu gerilim dolu ıstıraptan kurtulmam için dua etmeliydim belki de.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken acizliğimi düşünmeye başladım, koca ayaklarla üzerlerine basılan karıncaların verdiği kaçışma tepkileriyle eş değer bir görünümde olduğumu hissediyordum. Belki de bir hamam böceği.

Yanımdakinden sesli bir küfür daha işittiğimde gözlerimi açmak için zorladım. Kısık bir şekilde açmaya çalıştığımda, bana doğru bir şeyler söylediğini anladım. "Ateş edebilir misin?" Söylediği cümle karşısında gözlerimi korkuyla büyüterek, "NE!" diye bağırdığımda, "Ah," diye karşılık verdi. Bir eliyle direksiyonu kavrarken, "Kemerini çıkar," dedi.

Endişeli ses tonuyla kemerimi çıkarmamı istediğinde, "Kemer takmadım," diye yanıtladım. "Aptal mısınız? Emniyet kemerini diyorum," diye çıkıştı.

Afallamıştım, bunun yanı sıra akli dengemi de kaybetmiş olabilirdim. Korktuğum zamanlarda her şeyi çarçabuk kavrayamıyordum işte.

"Ne bekliyordun? Her gün kendi arabamın içinde bir yabancı gibi silahlı çatışmanın ortasında kaldığımı mı? Afallamam normal değil mi sence?" Kendimden hiç beklemediğim bir şekilde ona karşı bağırp içimdekileri söylediğimde, bu sefer derin bir nefes alan o olmuştu. Cevap vermek için göz ucuyla bana baktığında, göz bebeklerinin büyüdüğünü gördüm. Aniden eliyle bir şeyler yaptıktan sonra, elini başıma koyup yere doğru eğdiğinde şaşırılmıştım. Eliyle başıma büyük basınç uygularken, "Sakın kalkma, öyle kal!" diye bağırdı.

Bu sefer daha hızlı bir şekilde sürüyordu. Arabamın üzerine geldiğini anladığım kurşun sesleri oldukça ürkütücü olmaya başladığında, anladığım kadarıyla arkamızdan gelen araba şu an tam yanımızdaydı. Bir bu eksikti! Kendi kendime iyi şeyler mi-

rıldanıp, torpidonun altına doğru iyice sinmişken, adamın tek yaptığı şey küfür savurmaktı. Ateş etmediğine göre, mermisi bitmiş demektir. Tedbirsiz olduğunu anlamalıydım.

Arabanın içinde sıkışık kaldığım o küçücük alanda, bir o yana bir bu yana sallanıyordum. Gözlerimi kapattığımdan kendimi bir lunapark treninde gibi hissetmeye çalışıyordum, lakin bu ikisi oldukça farklıydı. Lunapark trenlerinde birkaç dakika sonra biteceğini bildiğinizden rahatlama çalışabiliydiniz, ama bu şeyin ne zaman biteceğine dair en ufak bir fikrim olmadığından korkularım kat kat artmaya devam ediyordu. Ani bir dönüş hissettiğimde, artık gittiğimiz yönün değişmiş olduğunu anlamıştım.

“Cehenneme kadar yolunuz var!” Yanımdakinin güler tonda söylediği bu cümle karşısında zorlukla gözlerimi araladım ve ona baktım. Yüzünde zafer kazanmışçasına yarım bir gülümseme vardı ve keyifle yolu izliyordu. Güldüğü an farklı bir karaktere bürünmüş gibiydi. O sırada, “Ne bakıyorsun?” diye çıkıştı hemen. Dudaklarından çıkan bu iki kelime karşısında refleks olarak başımı önüme eğdim. “Biliyor musun, çok şaşkınsın,” diye devam etti. Onun bu cümlesine karşılık sert bir cevap vermemek için dişlerimi sıkıyordum. En nihayetinde, cevabımın karşılığında kendimi tehlikeye atabilirdim. Belki de konuşmama yemini etmeliydim.

Şaşkın olmamın sebebi şimdi yaşadıklarım olabilir miydi acaba? Bunu hiç düşünmüş müydü? İçimdeki dürtülere hâkim olamadan, “Biliyor musun, sen de tam bir...” deyip kaldım. Ne diyecektim ki? Yanıtıma karşılık birazdan tüm hayatı fonksiyonlarının sonlanmasına sebep olabilirdim. Konuştuğum kişinin, eli silah tutan bir adam olduğunu ne de çabuk unutmuştum. Suratı tekrar ciddileştiğinde, karanlık gözleri yoldan bir saniyelikliğine ayrılıp bana değmişti. “Ben de tam bir ne?” Kafamı salladım. “Hiç, hiçbir şey.”

“Benden korkuyorsun.” Adamın yüzünde nadir göreceğimi anladığım o gülümseme tekrar yerleşmişken, ona bakarak yalan söyleyemeyeceğimden dolayı kafamı önüme eğdim. “Senden

Ateşin Oğlu

korksaydım, camı açıp çılgılık atardım. Veya arabamı durdurman için baskı uygulardım. Veya polisi arardım. Hâlâ cebimde bir telefonum var.” Telefonumun olması aklıma yeni yeni gelmişken, bunu ona hatırlattığım için kendime küfretmeye başladım. “Bunların hepsini korktuğun için yapamıyorsun zaten,” dediğinde durdum. Ağzımı açtım ama söyleyecek bir şey bulamadığım için kapattım. Haklıydı ama bunu ona göstermeye niyetim yoktu. “Nasıl düşünürsen düşün,” dedim, omuz silkerek ciddi olmaya çalışan bir sesle. Kafa tuttuğuma inanamıyordum. “Oyle mi? O zaman neden hâlâ yerdesin ve koltuğa oturmak aklına gelmiyor?” Noktasına kadar doğru olan cümlesinin üzerine, tam dudaklarımı aralayıp bir şey söyleyecekken çalan telefon sesiyle kafamı ona doğru kaldırdım. İşaret parmağını bana doğru indirerek, “sus” işareti yaptı. Bu benim için büyük bir zevkti, çünkü ne diyeceğimi bilemiyordum. O telefonuyla konuşurken, ben de “Artık korkmuyorum” edası vermek için fırsattan yararlanarak eskimiş ve sert deri koltuğumda yerimi aldım.

“Ne var?” Yüz hatları tekrar o sert haline bürünmüş, çenesi kilitlenmiş bir halde yola bakıyordu. “Beceriksizliğinizin ceremesini ben çekiyorum!” Suratında kararlı bir ifade vardı, şimdi önüne çıkan her insanı gözünü kırpmadan öldürebilirmiş edası ciddi bir şekilde geziniyordu üzerinde. “Orman yoluna giriyorum,” dedikten sonra karşı taraf bir şeyler daha mırıldandı. Sonrasında karşı tarafa bir şey demeden telefonu kapattı. Arabanın camından etrafa baktığımda, gerçekten de ormanlık bir alana girdiğimizi gördüm ve kalp atışlarım daha da hızlandı.

Orman, bir insanı delik deşik etmek için en uygun alanlardan biriydi ve içim bu ayrıntıyla alev alev yanmaya başlamıştı. Çok fazla gitmeden frene bastığında, ritim bozukluğu gösteren yüreğimi sakin tutmaya çalışarak ona doğru döndüm. “Neden durduk?” diye sordum.

Uzun, ince ve kemikli parmaklarının arasında tuttuğu, küçülen sigarasını arabanın camından dışarı attı ve son dumanını dışarı bıraktıktan sonra, arkadan gelen araba sesi ve yüzümüze yansıyan far ışıklarına baktı, ardından kısa bir iç çekti. “İn.”

“Neden?”

“Yollarımızın ayrılmasını istiyor musun?” diye sorduğunda kaşlarımı kaldırdım. Soru muydu bu?

Arabadan indiğinde, benim tarafımda bulunan kapının da açılmasıyla bugün bilmem kaçınıcı kez irkildim. Kapımı açan siyah takım elbiseli bir adam, kolumdan çekerek beni aracımdan çıkarmaya çalıştığı anda, “Ne yapıyorsun be!” diye bağırdım. “Ağabeyin talimatını duydun,” demesinin hemen ardından beni dışarı savurdu. Neredeyse düşecektim, lakin arabamı kaçırarak kara gözlü şahısın oldukça kibar(!) adamının kolumdan tutması bunu engellemişti.

Siyah gözler karşısındakine kaşlarıyla beni işaret ettiğinde, saçlarını şekil olsun diye üç numaraya vurdurmuş olan adamı kolumu bıraktı. Uzunlarım rahatlarırken, “Eray,” diye seslendi adamına ve elini uzattı. “Silahını ver.” Sırtım arabamın kapısına yapışmışken, işittiğim bu talimatla beynimden vurulmuşa döndüm. Eray denen yeşil gözlü kişinin belinden çıkardığı silahını arabama el koyan şahsiyetin avucuna bırakmasıyla onun bana doğru gelmesi bir oldu.

Tam karşıma geçtiğinde, kara gözlerini gözlerime odakladı ve ellerinden birini başımın yan tarafından arabamın üzerine koyup bana doğru eğildi. Sert yüz hatları, düzgün bir burnu ve tehlikeli bakışları vardı. Kısa, fakat kendine özgü bir havası olan siyah saçları bile görüntüsünü tamamlıyordu. Gövdesi gövdeme degecek kadar yakındı, kalp atışlarımı hissettiğine dair şüphem yoktu. Bakışlarının etkisinden kaçmak için gözlerimi kapatmak istiyordum fakat o kadar aciz görünmeye dayanamazdım.

Kısa bir süre sonra, boynuma değen soğuk ve metal şeyi hissettiğimde saç diplerime kadar ürpermiştim. Suratını biraz daha eğdiğinde, burunlarımız neredeyse birbirine degecekti, öyle ki az önce içtiği sigarasının izlerini taşıyan nefesi yüzüme çarpıyordu. Keskin kıvrımlara sahip dudaklarını araladığında konuşacağını anlamıştım ve bu da göğsümde küçük çaplı bir krize neden olmuştu. Hemen ardından öldürücü sakinlikte olan ses tonunu işittim. “Eğer bu günü, yaşanılanları, arabadaki kur-

Ateşin Oğlu

şun izlerinin sebebini birine anlatacak olursan...” dedikten sonra boynumdaki silahının ucunu ağır hareketlerle yanaklarımın üzerinde gezdirdi ve tam alnımın ortasında durdu. Silahının emniyet kilidini küçük bir klik sesiyle açtıktan sonra, işaret parmağını tetiğın üzerine koydu. İçinde bulunduğumuz geceden daha kara olan simsiyah gözleri gözlerimle buluştuğunda ise ateş etmeye hazırdu. “Gözünün yaşına bakmam ve... Senin... Canını... Alırım!” Silahı bir anda alnımdan çekip havaya tek el ateş ettiğinde yerimden sıçradım. Gözlerini gözlerimden bir saniye bile çekmeden, “Anladın mı?” diye sordu. Öylece kalamadım. Nefes alamıyordum. Midem tedirginlikle bükülürken, hareketsiz kaldığımı fark etmiş olacak ki benden gelecek bir yanıt için tek kaşını kaldırdı. Söyleyecek düzgün bir cümle bulamayıp, kirpiklerimi kırpmakla yetindim.

“Güzel,” dedikten sonra, son kez beni süzdü ve geri çekilerek üzerimdeki hâkimiyetini kesti. Ardından, arabamın arkasında olan ve farlarının gözümü aldığı aracına doğru havalı bir şekilde yürüdü. Dışarıda bekleyen iki adamından birinin onun için kapıyı açmasıyla arka koltuğa geçti. Şoförlüğünü yapan kişi de bindiğinde, tekerleklerin tiz bir çığlık attığı araba, hızla kendi etrafında döndü ve orman yolundan çıktı.

Şok olmuş gibiydim ve vücudumu hareket ettirmekten acızdım. Kim bilir, belki de yaşadığım aksiyon bedenime bir inme inmesine sebep olmuştu ve ben henüz farkında değildim. Olduğum yerde, sırtım hâlâ arabamın kapısına yaslı bir şekilde dururken, yaşadıklarımın aklıma gelmesiyle kesik kesik nefesler almaya başladım ve başımı geriye atıp isterik bir kahkaha attım.

Olanlara inanamıyordum.

Gerçekten inanamıyordum!

Bölüm Üç

Bana Sığın

Adımlarım yol boyunca devam ederken, arkamdaki silah seslerinden kaçmak için hızlı olmaya çalışıyordum. Issız bir ormanda öylece koşuyordum ve nefesim kendime yetmeyecek gibiydi. "Dur!" Arkamdan işittiğim bu katı sesle ve hemen ardından bir el ateş edilmesiyle kalbimin duracağını sanmıştım, ama tam da o an kolumdan tutulup bir ağacın kenarına çekilmem bir olmuştu. Beni vurulmaktan kurtaran kişinin kim olduğunu merak ederek kafamı kaldırdığımda onu gördüm. Hafiften çıkan sakalı, esmer teni ve simsiyah gözleriyle bana bakıyordu. Yüzü güzeldi, çoğu erkeği kiskandıracak kadar güzel ve düzgün...

Onun suratını görür görmez, yüreğim elimde olmadan ritmini artırmıştı. Fakat bu sefer korkudan değil, heyecandı. Dudaklarım aralandığında işaret parmağını üzerine bastırdı. "Şş... Soru sormak yok." Dokunuşu boğazımda farklı bir cisim varmış gibi hissettirirken yutkunarak rahatlamaya çalıştım. Yüzüme düşen saçlarımı eliyle geriye attığında, gözlerini gözlerime odakladı ve "Bana sığın," diyerek kollarını açtı. Yapmam gereken tam da buymuş gibi ona sarıldığımda, kollarını belime doladı ve "Bana güvenme," diye ekledi.

Henüz söylediği cümlenin anlamını kavrayamadan, karnımda hissettiğim silah bir anda patlamıştı...

Ateşin Oğlu

Derince iç çekerek uykumdan ayrıldığımda art arda soluyordum. Boğazım kurumuş, tüm organlarım delicesine su istiyordu. Bulanık bakışlarım odamın tavanına odaklanırken, nefes alış verişimi düzene sokmaya çalıştım. O nasıl bir rüyaydı öyle? Dün gece, kesinlikle normal bir gece değildi ve etkisinden kolay kurtulacağım da söylenemezdi.

Komodinin üzerinde duran ve ders çalışma saatime ayarlı olan alarmım ötmeye başladığında, bedenimi kaldırmadan elimi alarmın üzerine atarak kapama düğmesine bastım ve birkaç saniye sonra hafifçe doğrularak sırtımı yatak başlığına yasladım. Göz ucuyla alarmımın yanında duran, yarısı dolu cam sürahiye baktıktan sonra eğilerek boş bardağı su doldurdum.

Öyle halsizdim ki bardağı güçlükle taşıyordum ve titreyen ellerimle suyu içmem oldukça zor olmuştu. Birkaç yudum alıp rahatladıktan sonra, suyu eski yerine bıraktım ve terlememe neden olan pembe yorganı üzerimden atıp ayağı kalktım.

Beyaz renkli gardırobumun dolap kapaklarında bulunan boy aynasından suratım gözüme çarpınca, elektrik şoku yemiş gibi olduğum yerde kalakaldım. Kahverengi saçlarım çirkin bir cadıninki gibi karman çorman olmuştu ve saçlarımdan biraz daha koyuya çalan gözlerimin altları doğru düzgün uyuyamamamdan dolayı şişmişti. Vücudumdaki acı ter kokusunu saymıyordum bile... Aşağı inmeden önce, ılık bir duş alıp kendime gelmem iyi bir eylem olacaktı.

Siyah, dar kot pantolonumun düğmesini ilikledikten sonra, gömleğimin üzerine giydiğim bol kazağımın önünü pantolonumun içine sokuşturdum. Belime kadar uzanan gür ve dalgalı saçlarımı bileğime taktığım tokayla gelişi güzel topladım ve ensemde açıkta kalmasını sağladıktan sonra odamın kapısını açarak dışarı çıktım.

Güne ilk olarak Çınar'la dün gece hakkında ciddi bir konuşma yaparak başlamak istiyordum ki hâlâ sinirlerimin dindiğini

söyleyemezdin. Çınar gibi bir çocuğun, öyle bir ortamda işi neydi?!

Başımı sallayarak düşüncelerimden arınıp, koyu renkli parkelerle döşenmiş merdivenleri inmeye başladığımda aşağıdan Çınar ve anneannemin sesini duydum. Güzel, demek ki henüz evden çıkmamıştı. Basamakları bitirdikten sonra, mutfak duvarının yanındaki geniş alana yerleştirilmiş büyük masada kahvaltı yapan anneannem ve Çınar, ayak seslerimi duymuş olacaklar ki bana baktılar.

“Eylül, kuzum, uyandın mı?” Arkasından sarılıp, tülbendini geriye çekerek alnını açtığım anneannemin kırışık tenine kokulu bir öpücük kondurduktan sonra gülümseyerek, “Evet sultanım,” dedim. “Günaydın.”

Ardından anneanneme çaktırmadan gözlerimi kısarak Çınar’a, “Ben sana soracağım bunun hesabını” bakışı attım ve kollarımı anneannemin boynundan çektim. Masada bulunan kahvaltılıklardan gözüme kestirdiğim bir dilim salamı alıp, ağzıma götürüp, henüz yutmadan “Dedem yok mu?” diye sordum. Olmamasını umuyordum, çünkü delik deşik olan arabamı dedeme göstermeden dışarı çıkarıp tamire götürmem benim içim çok zor olurdu.

Bozduğum tülbendini iki eliyle düzelten anneannem, “Yok yavrum, arsa ihalesi mi varmış neymiş...” dediğinde, içten içe gülsem de dıştan bunu belli etmedim. “Anladım...” demekle yetindim. “Ee, otursana, yap kahvaltını hadi,” dediğinde, “Yok anneanne,” diye karşılık verdim ve hızla Çınar’a döndüm. “Bizim Çınar’la bir işimiz var.”

O sırada çayından bir yudum alan Çınar öksürmeye başladı. “Helal oğlum, yavaş iç,” dedi anneannem ve tekrar bana döndü. “Kahvaltını yap da öyle görün işinizi kızım.”

“Yok sultanım, bizim işimiz acil. Dünkü ödevle alakalı. Hemen halletmemiz lazım, değil mi Çınar?”

Parlak, kahverengi gözlerine yerleşen endişeyle, kafasını hızla evet anlamında sallayan küçük dayıcığım, “Evet, öyle anne. Sana afiyet olsun,” diyerek ayağa kalktığında, ben de yapay bir şekilde gülümsedim.

“Allah Allah...” diyen anneannem bu işten hoşnut olmasa da, ayağa kalkıp bizi yolcu etmek için harekete geçtiğinde, çabucak onun önüne geçerek ellerimi omzuna koydum ve onu engelledim. “Otur sen, kahvaltını yap. Kalkma boşuna.”

“İyi peki,” dedikten sonra oturdu, “Geç kalmayın. Akşama misafirler gelecek,” diye ekledi.

“Tamam, sultanım...” diye yanıtladım ve hemen Çınar’a dönüp kaşlarımla dışarıyı işaret ettim. Masadan kalkıp kapıya doğru yürüdüğünde, ben de onun peşinden ilerledim ve o dışarı çıkar çıkmaz, askılıktaki siyah montumla çantamı alıp bahçeye çıkarak hızla kapıyı kapattım.

En nihayetinde istediğim gibi yalnız kalmıştık. Karşısına geçtim ve çatık kaşlarımla, “Seni dinliyorum,” dedim. Ellerini kot pantolonunun cebine atarak, “Neyimi dinliyorsun? Anlatacak bir şey yok,” dediğinde suratım iyice öfkeli bir hal almıştı. “Çınar, beni deli etme! Kuşçular semtine gittin, hatta gittik! O girdiğin mekân hiç de tekin bir yere benzemiyordu!”

“Eylül,” dedi bezmiş bir şekilde ve başını arkaya atarak gökyüzüne baktıktan sonra tekrar bana döndü. “Orası sanıldığı kadar kötü bir yer değil. Sadece adı var...” Bu cümlesine hastalıklı bir gülümsemeye karşılık verdim. “Sadece adı var...” diye tekrar ettim. “Sadece adı var öyle mi?”

“Evet, sadece adı-” diye devam ederken, sertçe kolunu tuttum ve onu evin garajına doğru götürmeye başladım.

“Eylül, ne yapıyorsun?” diye sordu. “Gel!” diye bağırdım ve garajın önüne vardığımızda durdum. Cebimdeki kumandayı çıkararak açma tuşuna bastığımda, garajın büyük kapısı yukarıya doğru yavaş yavaş çekildi. Müteahhit olan dedem, böyle özelliklere bayılırdı.

Büyük garaj açıldığı an Çınar’ı içeri soktum ve elimle arabamı göstererek, “Bak!” dedim. “Çekinme, bak!” Çınar’ın gözleri önce çatlayan, kırılan arka camların üzerinde gezindi. Sonra kaputa baktı, ardından dehşete düşmüş bir halde arabanın çevresinde dolandı ve tekrar bana döndü. “Ne oldu?!”

“Ne mi oldu?” dedim ve bir kez daha yapay bir şekilde gü-

lümsedim. “Hepsi senin, sadece adı var dediğin mekânda oldu. Az daha ölüyordum geri zekâlı!”

“Eylül sen içeri mi girdin!” diye bağırdı Çınar. “Ya ne yapacaktım!” diye karşılık verdim. “Kardeşimi orada tek mi bırakacaktım?” Ellerimi başımın üzerine koydum. “Seni bulamamak nasıl bir histi biliyor musun? Kaç tane yaralı beden gördüm ya da yanımdan kaç kurşun geçti biliyor musun?”

“Ben... Özür dilerim...” dedi durgunlaşarak. “Bu kadarını ben de beklemiyordum yemin ederim.”

Tuttuğum nefesimi bırakarak özüyle ilgilenmemeyi seçtim. “Orada ne işin vardı?” diye sordum.

“Bir işim yoktu. Arkadaşlarla eğlenecektik sadece.”

“Koca şehirde başka eğlenecek yer mi yoktu?”

“Onların, sürekli gittiği mekândır Küllük. Tamam, iyi şeyler olduğu söylenemez ama ilk defa böyle büyük bir olay oldu.”

“Daha önce oraya gitmiş miydin?”

Çınar kafasını hayır der gibi salladı. “Hiç gitmedim ve bu yüzden arkadaşlarım arasında süt çocuğu lakabı alıp dalga konusu oldum. Üzerimden, ‘gelemez’ diye iddiaya girdikleri için sırf onları alt etmeye gittim. Ama yemin ederim böyle bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordum Eylül.”

“Siz ergen erkekler...” dedim ve gözlerimi kapatıp açtım. “Aile sözü dinlemek, tehlikeli yerlere gitmemek insanı süt çocuğu yapmaz. Akli başında hareket eden, olgun bir insan yapar.”

Omuz silkti. “Her zaman akli başında davranamadığımız için ergeniz ya.” Tuttuğum nefesimi bırakıp, gelişi güzel başımı salladım. “Her zamanını bilmem, ancak şimdi akli başında davranıp arabamın tamiri konusunda bana yardımcı olacaksın.”

“Yardımcı mı?”

“Maddiyat konusunda!” diye karşılık verdim. “Müteahhit babası olan sensin.”

“Aman canım, ben de bir şey diyorsun sandım,” dedikten sonra arabamın ön yolcu kapısını açtı ve içine girdi. “Sür bakalım tamirciye.”

Nefret ettiğim umursamazlığı tekrar üzerine yerleştiğinde,

gözlerimi devirdim ve bezgin bir şekilde hurdaya dönen arabamın şoför koltuğuna geçtim.

“Eylül, kızım şu bardakları da götürüver.” Anneannem mutfaktan bana seslendiğinde, hazırladığımız yemek masasına son kaşığı koymuştum. Evde sabahtan beri bir hareketlilik vardı, dedemin iş ortaklarından Merter isimli bir adam ailesiyle yemeğe gelecekti ve tüm iş yine anneannemle bana kalmıştı.

Evet, fazla zengindiler fakat bu zenginlik onlara -daha doğrusu dedeme- cömertlik yerine cimrilik arz etmişti; para harcarken ince parmakları sızım sızım sızılıyordu adeta ve daha önce bir fakire yardım ettiğini hiç görmemiştim. Sanırım, bana bakmayı hayatında yapmış olduğu en büyük zekât olarak görüyordu.

Üzerindeki lacivert takım elbisesinin kol düğmelerini ilikle-yerek aşağı inen, beyazlaşan gür saçlara sahip, zayıf fakat hafif-ten göbeği olan dedemi gördüğümde, düşüncelerimden hızla ayrıldım ve gözüne batmamak için mutfağa doğru koşar adımlarla yürüdüm.

Bardakları İran’dan getirilen bakır tepsiye dizmiş olan anneannem, elindeki tepsiyi bana uzattıktan sonra kahverengi gözlerini fal taşı gibi açtı. “Bu ne hal kızım? Neden düzgün bir şey giyinmedin?” Art arda sıraladığı sorularından sonra üzerimdekileri süzdüm. Altımda açık renk bir kot pantolon, üzerimdeyse yünlü, sevimli tozpembe bir kazak vardı.

“Ne varmış üzerimde anneanne? Kraliyet ailesini ağırlıyoruz da benim mi haberim yok?”

“Aa, öyle deme. Merter Bey önemli bir iş adamıdır.” Biraz sonra yüzüne manidar bir gülümseme ekledi. “Oğlu da öyledir.”

O anda, anneannemdeki bu hevesli telaşın sebebini şıp diye anlamıştım; Merter Bey’in oğlu Kenan, uzun zamandır bana platonik olarak âşıktı. Babasıyla dedemin arasında köklü bir

dostluk bulunuyordu. Aslında ben bu ilgisinin aşkla uzaktan yakından alakasının olmadığını biliyordum, tamamen stratejik düşündüğünden yüzde yüz emindim. Benim mi? Benim Kenan'a karşı en ufak bir duygum yoktu, ondan adeta iğreniyordum.

"Bana ne oğlundan," diyerek tepsiyi anneannemin elinden alıp tepeme çıkan sinirimle arkamı döndüm ve yemek masasına yöneldim. Henüz yirmi bir yaşındaydım, yaşitlarım üniversiteye gidip derslerine bakarken ben evde tıklıp kalmış görücü karşıliyordum.

"İki yıldır sınava girip kazanamazsan olacağı bu," diye yanıtladı iç sesim. Haklıydı, ancak yapacak bir şeyim yoktu. Kendime günlük işler alıyordum, bazen çocuk bakıyordum ve harçlığımı öyle elde ediyordum. Boş durduğum söylenemezdi fakat bundan pişman değildim, yanında yaşadığım insanlara daha fazla yük olmamak konusunda kararlıyım. En azından kişisel ihtiyaçlarımı kendim karşılamalıyım.

Merter Bey'in ailesi orta yaşlarda, kısa sarı saçlı, bol makyajlı, balıketli, orta boylu karısı ve annesinden ancak birkaç santim uzun, yine sarışın ve mavi gözlü, hokka burunlu oğlundan oluşuyordu. Oğlunun minyon bir tipi, kibar bir görüntüsü vardı ve bu da Kenan'ı neden istemediğimi daha açık bir hale getiriyordu. Bir kere benim kocamın, karşımda duran bu çocuğun aksine, esmer bir teni, sert bakışları, yapılı bir vücudu olmalıydı...

O anda aklım, alakasızca geçen geceye gitmiş, hemen sonrasında gördüğüm o saçma rüya zihnimde belirmişti.

"Bana sığın," diyerek kollarını açtı. Yapmam gereken tam da buymuş gibi ona sarıldığımda, kollarını belime doladı ve "Bana güvenme," diye ekledi.

Rüyamdaki silahın patlayışı ve karnımda hissettiğim gerçekçi acı da tekrardan zihnimde canlanırken kabaran tüylerime rağmen başımı salladım ve dikkatimi bulunduğu ortama odaklamaya çalıştım.

Oğlu ve eşinin aksine, uzun bir boya sahip Merter Bey'in -sarışın olduğunu söylememe gerek yoktur herhalde- dedem-

Ateşin Oğlu

le iş konuşası, arada bir çaktırmadan bana ve oğlu Kenan'a laf çarpıtması gibi birçok gerici olayın yaşandığı ortamdan ancak sofrayı kaldırdığım anda bahçeye çıkarak kurtulabilmiştim. Gerilmememin sebebi saçma rüyamın birden aklıma gelmesi miydi, yoksa Kenan denen yumuşak tipli çocuğun gözlerini sürekli üstümde tutması mıydı karar veremiyordum.

Mart ayı, soğukluğunu bu akşam da tüm uzuvlarımda hissettiriyordu, fakat yün kazağımın içinden giren serin rüzgârın beni rahatsız ettiğini söyleyemezdim. Kollarımı göğsümde birleştirdikten sonra, gözüm bahçelerimizi sadece sıra sıra dizilen ağaçların ayırdığı yan villaya kaymıştı ister istemez, çünkü ilk defa evin ışıklarını açık görüyordum.

Kalbim, evin içerisinde yaşayan genç iş adamını görebilecek olmanın umuduyla çarparken, işittiğim “Eylül” kelimesiyle birkaç saniye duraksadım. Omzumun üzerinden arkamı döndüğümde, Kenan'ı gördüm. Evin kapısından çıkmış, sarı kafasını bir o yana bir bu yana çevirerek beni arıyordu. “Neredesin? Seninle konuşmak istiyorum.”

“Ya, sorma. Hele ben, hele ben...” diye fısıldadım kendi kendime ve Kenan'ın bana doğru geldiğini görünce, hızla yanında bulunduğum süs ağacının arkasına saklandım. Dışarıdan bakınca, polise yakalanmamaya çalışan azılı bir hırsızı andırırdığımı neredeyse emindim.

Göz ucuyla şöyle bir baktığımda beni görmüş gibi, “Eylül?” deyişiyle hızla geri çekildim ve diğer bahçeye giriş yaptım. Bu çocukla konuşmayı kaldıramazdım. Sevmediğim biriyle konuşmak benlik bir hareket değildi ve kendimi germek istemiyordum. Zaten birkaç gündür gerileceğim kadar gerilmiştim, bün-yem daha fazlasını kaldıramazdı.

Sığındığım ağaçların arkasından tekrar bir ajan edasıyla ona baktığımda, Kenan'ın dümdüz yürüdüğünü gördüm ve tuttuğum nefesimi rahatça serbest bırakıp arkamı döndüm. Düzeltiyorum; tuttuğum nefesimi rahatça serbest bırakıp arkamı döndüm ve beni şaşırtan bilmem kaçınıcı gerçeğe yüz yüze geldim. Oradaydım; günlerdir içerisinde kimin yaşadığını merak

ettiğim komşu evimizin bahçesinde. Evin alt katının ışıkları yanıyor ve duvarları tamamen camdan oluşuyordu. Biraz daha ilerlersem, içeriyi rahatça görebilirdim ve bu yüzden Ajan Eylül kimliğim hiç rahat durmayıp, beni oraya götürmek için diretiyordu. Bir an ajan tarafım baskın çıkarak karanlık bahçede ileri doğru bir adım attım. Sonra durdum ve “Saçmalama Eylül!” diyerek attığım adımı geri aldım. Sonra dayanamayıp, yine oraya doğru adım attım. Bir kez daha geriledim.

Kalbim küt küt atarken, daha fazla dayanamadım ve merakıma yenik düşerek evin camlı bölümüne doğru hızlı ama sakın adımlarla yürümeye başladım. Havuzun kenarlarını da geçtikten sonra, evin içini görmek için hareketlendim.

“Anlaşılan o ki birileri başını belaya sokmaya hevesli.” Tam arkamdan gelen ve ensemdeki tüylerin hareketlenmesini sağlayan bu tanıdık ses, irkilmemi ve hemen sese doğru dönmemi sağlamıştı. Gözlerim karşımda gördüğüm, hatta burun buruna geldiğim bu esmer surat karşısında fal taşı gibi açılırken, dudaklarım bir şeyler söylemek ister gibi aralandı. “Se-se-sen...” diyerek anlamlandıramadığım bir hisle gerilediğimde, ayağım boşluğa takıldı ve bir saniye sonra attığım çılgınlıkla kendimi oldukça derin ve soğuk olan havuzun içinde buldum. Dibe dalışımın ardından, korku dolu çırpınışımla ve yuttuğum sulara rağmen ayağımın nihayet zemine değmesiyle kurtulmuştum. Başım yüzeye çıktığı anda, hayata yeniden doğmuş gibi art arda nefesler almaya başladım. Soluğum düzene girdiğinde olduğum ana döndüm ve karşımda çırpınışılarımdan zerre etkilenmemiş, yüzünde korkunun en ufak ifadesinin bulunmadığı kişiye baktım. Hâlâ olduğu gibi duruyordu.

“Senin burada ne işin var?!” Düştüğüm soğuk havuzun içinden çıkmadan, titreyen çenem, takırdayan dişlerim, hayret dolu ifadem ve çatılan kaşlarımla karşımdaki genç adama bu soruyu sorduğumda, beni bulduğum yerden çıkarmak için hiçbir gayrette bulunmadan ellerini beline koyarak, sertliğini kaybetmeden oldukça ukala bir tavırla bana bakıyordu. Bir an sonra omuz silkti. “Bu soruyu sorması gereken kişi benim.”

Kaşlarım sanki mümkünü varmış gibi daha fazla çatılırken, başımı hafifçe sağ omzumun üzerine eğip, “Ne? Nasıl yani?” demek istedim. Fakat o anda yayılan telaşlı bir, “Eylül!” sesi beni durdurmuştu. Gözlerimi sesin geldiği yöne doğru çevirdiğimde, içten içe bulunduğum duruma karşın kötü sayılabilecek bir küfür ettim ve Kenan’ı görmemiş gibi yaparak başımı başka yöne çevirdim.

Ona çaktırmadan havuzun içine girsem, beni görmediğini düşünüp geri gidebilir miydi?

Hayır mı?

“Eylül,” dedikten sonra, telaşlı mavi gözlerine yerleşen öfkeli ve soru sorar bir ifadeyle karşımda dikilen kara gözlü kişiye baktı Kenan. Ardından tekrar bana döndü. “Burada neler oldu? Neden o havuzun içindesin?”

“Hava sıcak ya, serinlemek istedim,” diye homurdandığımda, söylediğimi anlamamış olacak ki, “Ne?” diye karşılık verdi. Bu sırada, gözlerim ister istemez burada nasıl karşıma çıktığını hâlâ anlayamadığım, geçen gün arabamı kaçıran, yakışıklı olduğu inkâr edilemez şahsiyetin suratına kaydı. Adamın yüzünde, homurdanışımı anlamış olduğunu belli eden ufak, dalgacı bir gülümseme fark etmiştim; ancak bu ifade yüzünde bir saniyeden az kaldığı için doğru mu görmüştüm, yoksa hayal ürünüm müydü emin olamamıştım.

Kendimi toplayarak bakışlarımı ondan çektikten sonra, bana ilgiyle bakan Kenan’a döndüm. “Ayağım kaydı.”

“Ayağın mı kaydı? Bu kadar dikkatsiz misin gerçekten? Bir yerine bir şey olabilirdi. Allah aşkına, ya boğulsaydın?!”

“Ama boğulmadım,” dedikten sonra gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum ve elimi ona doğru uzattım. “Çıkmam için yardımcı olabilir misin?” Gözlerini kırpıştırıp kendini toparladıktan sonra, dediğimi daha yeni anlıyormuş gibi tedirginlikle karışık heyecanıyla elini bana uzattı. Evimize geldiğinden beri onunla ilk yumuşak konuşmam olmuştu bu, zaten şaşırdığı her halinden belli oluyordu.

Kenan’ın elini tutarak havuzdan çıkmayı başardığım anda,

sert bakışlarımı birkaç adım ötemizde duran siyah gözlü kişiye çevirdim. Hâlâ olduğu yerden bizi izliyor ve dudaklarından tek kelime çıkmıyordu.

“Hemen eve gidelim. Üzerini değiştir yoksa hasta olursun.” Kenan’ın sesiyle kendime gelip tekrar ona döndüğümde, dediklerini onaylar gibi başımı salladım ve daha fazla burada durmak adına kendi bahçemize doğru bir adım attım. Ama arkamdan işittiğim sert ses tonu ve tehditkâr cümleyle olduğum yerde kaldım: “Bir daha başkasının bahçesine girmeden önce iki kez düşün. Her zaman böyle sıcak karşılamam.”

O anda kaçmak istediğim gerçekler birer birer yüzüme vurulurken, inanmak istemediğim doğrular çeşitli soru türleriyle aklımda yankılanmaya başladı...

Dedemin bahsettiği, buraya yeni taşınan genç iş adamı... Çok değil, daha dün gece arabama silah zoruyla el koyan adam mıydı?

Bölüm Dört

Görev

Düşünceler, bir kurtçuk sürüsü misali beynimi kemiriyordu. İki gündür ne doğru düzgün düşünebiliyor, ne de aklımı başka bir şeye verebiliyordum. Havuza düştüğüm andan beni aklımdan çıkmayan tek şey, o kara gözlerdi. Dedemle o ev hakkında konuşmaya ve bilgi almaya çalışmıştım, fakat bana karşı olan sert tavrı buna hep engel olmuştu, bu nedenle onun hakkında hiçbir veriye ulaşamamıştım.

Onunla karşılaşmam, ilk gece silahıyla arabama gelmesi ve daha sonra onunla komşu olduğumuzu fark etmek... Bunlar tesadüf olabilir miydi?

Belki de uzun zamandır beni takip ediyordu ve onu ilk görüşümün altında sandığımdan başka sebepler vardı... Olabilir miydi?

"Şş, Eylül." Koluma geçirilen dirsek ve fısıltıyla bana karşı kullanılan bu sese karşı irkilerek kendime geldim. Lise yıllarımdan dershaneye kadar her anımda yanımda olan sıra arkadaşım Rana, içerisinde uyarı anlamı barındıran bal rengi gözlerini büyüterek bana bakıyordu. Gözlerimi kıstım ve "Ne oldu?" der gibi başımı salladım. Kaşlarıyla öğretmen masasının olduğu bölümü işaret etti. "Hoca sana soruyor."

Büyüyen gözlerimi Rana'nın baktığı yöne çevirdiğimde, düz ve kısa siyah saçlara sahip, palyaço gibi mavi ağırlıklı absürt bir makyaj yapmış, disiplinli olmaya çalışan coğrafya öğretmeni Necla Hoca'yla göz göze geldim. "Anlaşılan, Eylül Avcı dördüncü kez sınava girmeye hazırlanıyor."

Sınıftan yükselen kıkırtılar üzerine, dudaklarımı birbirine bastırdım ve ısınan yüzümün eşliğinde sırama iyice sindim. "Üzgünüm, dalmışım."

"Böyle dalmalara devam edersen, daha çok girersin bu sınava. Dört, beş, altı..." dedikten sonra kafasını salladı ve elindeki kalemle tahtaya döndü Necla Hoca. "Söyle bakalım, izohips eğrilerinin birbirine çok yaklaşmış olması neyi ifade ediyordu?" Bir yandan soruyu sorarken, diğer yandan zihnimizde canlandırmak için tahtaya izohips haritası çiziyordu. Çekingen bir tavırla, "Eğimin fazla olduğunu?" dediğimde, "Aferin," diye karşılık verdi kadın. "En azından bunu biliyorsun, belki dördüncü girişinde kazanabilirsin."

Sınıftan tekrar bir kıkırdama duyulduğunda -ki bu daha çok kahkahaya benziyordu- öfkeli bakışlarımı onlara çevirdim ve tuttuğum nefesimi dışarı salarak önümdeki test kitabına baktım. Bu sınıf, dershanenin mezun sınıfıydı ve bana kahkaha atan ileri zekâlıların hepsi de ilk girişinde üniversiteyi kazanamayan kişilerdi, ama nedense sanki sadece ben öyleymişim gibi davranılıyordu.

"Hepsi geri zekâlı. Takılma." Rana kulağıma bu cümleyi mırıldandığında, "Aman," der gibi kafamı salladım. Hiçbirini takacak durumda değildim ki; düşünmem gereken daha önemli konular vardı...

Komşumuzun eli silah tutan bir adam olması gibi...

"Kırılan camlar, hasar gören kapılar, patlayan lastik ve daha birçok ayrıntı. Beş bin liradan bir kuruş eksik olmaz. Araba-

Ateşin Oğlu

yı baştan sona yeniledik. Ee bakımları da eksikmiş, onları da hallettik.” Kısa boylu, hafif göbeği olan, saçlarının ortası açık, orta yaşlarındaki tamirci, arabama bakarak bu cümleleri sarf ettiğinde öfkeli ve çaresiz bir halde Çınar’a baktım. Suratına hafiften eklenen şaşkınlık, onun da bu kadarını beklemediğini belli ediyordu. Bir süre sonra kendini toparlayarak başını salladı. “Pekâlâ, taksite bölebilir misiniz?”

Adam kaşlarını kaldırarak hafiften sakalı çıkan yanağını kaşdı. “Bir kısmını şimdi vermenizi tercih ederim.”

“Tamam...” diye onayladı Çınar ve açık renk kot pantolonunun cebinden deri kaplama cüzdanını çıkardı. Biraz karıştırdıktan sonra, beş tane iki yüzlüğü parmaklarının arasına alıp ustaya uzattı. “Bin lirası burada. Kalanını da zamanla öderiz.”

Çınar ve tamirci adam hesaplamalar hakkında konuşmaya devam ederken, ben de yavru bir ceylan gibi karşımda duran arabama doğru ilerledim. En ufak bir hasarı görünmüyordu, tamamen iyileşmişti. Rahat bir nefes alarak ön kapıyı açtım ve şoför koltuğuna geçtim. Anahtarı taktığım anda ön yolcu koltuğunun açılmasıyla irkilerek yerimde sıçradım. Hafızam birden bu arabada yaşadığım son olaya yönelirken, “Bunu da atlattık,” diyerek yerine oturan Çınar’a soluklarımı düzeltmeden dönmekte kararlıydım.

“Şş, neyin var?” Koluma dokunduğunda yutkundum ve başımı, “Hiç,” der gibi salladım. O gecenin ve adını bilmediğim o kişinin zihnimdeki hâkimiyetine son vermeliydim. “Yarın akşamki deneme sınavını düşünüyorum. Hiç çalışmadım,” dedim.

“Al benden de o kadar.”

“Senin sınava girmene daha var. Benim bu üçüncü girişim olacak,” derken arabanın anahtarını yuvasına taktım ve çevirerek çalıştırdım. Uzun zaman sonra ilk defa, ilk çevirişimde çalışmıştı. Belki de bu bakımı o iğrenç geceden önce yaptırmış olsam, o kötü adamla karşılaşmış olmayacaktım.

Kendime Not: Arabanın bakımını bir daha ihmal etme. ✓

“Babam yıllardır o dershaneye para yatırıyor. Denemede yine çaktığımı görürse sorun çıkarır.” Direksiyonu sola doğru çevirmeden önce kafamı “doğru” der gibi aşağı yukarı salladım, ardından eve doğru yol aldım.

Arabayla evin sokağına gireceğim sırada, bize çok yakın seyreden büyük siyah jeep tekrar dikkatimi çekmişti. Tamirciden çıktığımızdan beri arkamızdaydı, şimdi de tam evin bulunduğu sokağa gireceğim sırada yine arkamızda belirdi. İçime yerleşen şüphe hissiyle, göz ucuyla Çınar’a baktım ve “Arkadaki araba bizi mi takip ediyor?” diye sordum.

“Ne? Hangisi?” diye sorduktan sonra başını omzunun üzerine çevirerek arkaya döndü. “Arkamızda araba falan yok, bayan paranoyak. Sen çok film izliyorsun.”

Kaşlarımı çatarak cama döndüğümde, deminkinin aksine boş bir yol manzarası görmeyi beklemiyordum. Dudaklarım gördüğüm aksi manzaraya karşın önce hareketlendi, sonra ne diyeceğini bilemeyerek kapandı. En sonunda, çareyi yola devam etmekte buldum. Belki de gerçekten paranoyaklaşmıştım...

Aras Karahanlı, kendine verilen günlük görevleri halletmenin verdiği rahatlıkla, geniş ve kasvetli odadaki deri kaplamalı sandalyenin başlığına astığı siyah ceketini alıp omuzlarından geçirdi ve odadan dışarı çıkmak için bir adım attı. Fakat o sırada, çıkmayı düşündüğü kapının açılmasıyla duraksamak zorunda kalıp, kısılan gözlerinin eşliğinde içeri giren kişiye baktı. Bu, içinde bulunduğu mafya grubunun lideri, nam-ı diğer Başkan'dı.

“Bir yere mi gidiyordun evlat?” Başkan, elindeki purosunu ağır ağır çekerek, aksak ama güçlü adımlarla ona doğru ilerlediğinde, Aras başını hafifçe omzuna doğru eğdi. Evet, gitmeyi düşünüyordu ama anlaşılabilir gidemeyecekti. Aras'ın yanından, odasındaki büyük masaya doğru ilerleyen yaşlı adam arkasındaki korumasının yardımıyla kral tahtını andıran büyük sandalye-

Ateşin Oğlu

sine oturduğunda, Aras'ın gözleri hâlâ onun üzerindeydi. Başkan kırışik eliyle masasının karşısındaki deri sandalyeyi işaret ettiğinde, hiç tereddüt etmeden sandalyeye oturmuş ve purosundan bir nefes daha çekmesini beklemeye başlamıştı. “Geçen ayın özetini şimdi vermek ister misin?” İşte o an yutkundu Aras, karşısındakinin sormak istediği neler yaptığıydı.

Geçen ay...

Kendi mekânlarında bir başka grup tarafından basılmaları, bu da yetmezmiş gibi yenilgiye uğradıkları rezil günün içinde bulunduğu ay. Aras Karahanlı, hatırladığı mağlubiyetle gerildi ve sandalyenin yanında duran büyük ellerinden birini yumruk şeklinde sıktı. Bugüne kadar asla bir baskından başarısız çıkmamıştı, ama şimdi bu adamların Aras'ın bulunduğu mekânın yolunu kesmeleri ve kendi adamlarının Aras'ı dinlemeyip planı yerle bir etmeleri Karahanlı'yı delirtmeye yetiyordu. Peki o kız o gün arabasıyla orada olmasaydı? Ya Yadigar'ın adamları Aras'ı yakalayıp onun tüm namını mahvetselerdi?

Bu düşünceler genç adamı daha fazla sinirlendirmekten başka bir işe yaramazken, bir cevap beklercesine kendisine bakarak tek kaşını kaldıran yaşlı adama karşı buz gibi sesiyle bir açıklama yapma zahmetinde bulundu. “Ben temkinliydim, bilirsin.” Başkan, yorgun ruhuna aldırmadan ağır ağır kafasını sallamaya başladı. “Seni dinlemeyenlere ne oldu biliyor musun?”

Aras onlara ne olduğunu çok iyi biliyordu, ama formalite icabı kaşlarını kaldırarak sandalyesinde geriye doğru yaslandı. Başkan'ın dudaklarından keyifli bir kahkaha çıkıverdi. “Seni seviyorum evlat.” Genç adam aldığı bu yanıtla dudağının bir tarafını kaldırarak soğuk bir şekilde gülümsediğinde, mekânın kapısı gürültülü bir şekilde tekrar açıldı. Başkan'ın Aras'tan sonra gelen siyah giysili has adamları içeriyi doldurmaya başladığında, ilk olarak Akın genç adamın yanındaki yerini almıştı. Büyük bir toplantı olduğuna göre, halletmeleri gereken büyük işler de vardı. Herkes sandalyelerine yerleştiğinde, “Ha-

zır mısınız?” diye sordu Başkan, sesindeki sabırsızlık oldukça belirgindi. Sanki biraz olsun rahat nefes alacakmış gibi kravatını çekti, gevşetti. Hepsi pür dikkat onu izlerken, gözlerini odadaki adamlarının üzerinde tek tek gezdirdi. Ardından Aras’a baktığında öylece kaldı, kartlaşmış sesi tekrar duyuldu.

“Biliyorsunuz ki Yadigar ve adamları pes etmek bilmiyor.”
Giderek yıpranmaya başlamış boğazında duyduğu acıyla öksürükten sonra tekrar dudaklarını araladı. “Onun canını yakacak bir plan düşündüm. Burada, Aras başrolde.”

Odadakiler gözlerini genç adama çevirdiğinde, Aras hiçbir şey yapmadan pür dikkat dinlemeye devam ediyordu.

“Yadigar’ın metresine alıkoymaktan bahsediyorum,” diye devam etti yaşlı adam.

Aras, tek kaşını kaldırdı ve söz aldı. “Nasıl? Yadigar onu tek bırakmaz ki.”

Başkan, boğazındaki acıya aldırmandan ufak bir kahkaha daha attı. “Onu dinletiyorum evlat, planımızın tıkr tıkr işleyeceğinden eminim.”

Aras, dikkatlice ellerini göğsünde kavuşturarak başını dikleştirdi, dikkatle Başkan’ı dinleyip olayı kavramaya çalışıyordu.

“Yarın, metresi Nihal, ondan gizli dışarı çıkacak. Senin görevin ise Nihal’in bineceği taksinin şoförlüğünü yapmak.”

“Beni tanır,” diye çıkıştı genç adam, planın ne kadar saçma olduğunu düşünüyordu.

“Tanımayacak. Kadın arabana binene kadar yüzünü göstermek yok. Daha sonrasında ise, bilirsin işte, artık bizim elimizde olacak. Ondan sonrasında her şeyin tereyağından kıl çekmek kadar kolay olacağına emin olabilirsin.”

“Biz bu planın neresindeyiz?” Akın sabırsızlıkla araya girdiğinde, Başkan ciddileşerek ona döndü. “Siz, Aras Karahanlı’nın korumalığını yapacaksınız.”

Aras duyduğu bu cümlenin ardından sert bir ifadeyle lidere baktı. “Bu kadar küçük olayda ne koruması?” Sesinin de bakışlarından aşağı kalır bir yanı yoktu.

“Yadigar’ı o kadar küçük görmeyin, metresine bir çeşit cihaz

Ateşin Oğlu

yerleştirmiş olabilir. Ki tahminlerimiz o yönde. Seni tehlike atamam Bay Karahanlı. Sana gelince Akın, geçen ayki olayda yaptığın hataları görmezden gelemem, konuşma bitmiştir itiraz istemiyorum. Görevlerinizi biliyorsunuz. Elinize yüzünüze bulaştırmadan, sapasağlam çıkın şu işin içinden. Kaybettiğimiz puanları geri toplamamız lazım. Son olayda çok yıprandık,” diyerek siyah paltosunu omuzlarına atıp, yanına iki korumasını da alarak arkasını döndü ve dışarı çıkmaya koyuldu yaşlı adam. Ardından Akın elini masaya vurarak sitem edip ayağa kalktığında, Aras tek kaşını kaldırarak ona ters ters ona baktı. “Ne diye nazlanıyorsun lan?”

Akın, bakışlarını şaşırmış bir vaziyette Karahanlı’ya yöneltti. “Bu görev sana mantıklı geliyor mu?”

Aras omuz silkerek ayağa kalktı ve belindeki silahını yerine oturttu. “Olayların gidişatını düzeltmek bizim elimizde.” Akın’ın cevap vermesini beklemeden, bir kral edasıyla konsey odasından çıktı.

Aras, taksinin içinde yerini almış, rahat bir tavırla avının gelmesini bekliyordu. Elindeki uzun, ince sigarasını dudaklarına götürerek ciğerlerine doğru keyifli bir nefes çekti. Daha sonra, çektiği nefesi açık bıraktığı camdan dışarı üfledi. O sırada yolcu kapısının açıldığını hissettiğinde, yüzüne yamuk bir gülümseme katarak sigarasını söndürüp başını direksiyona çevirdi ve arabayı çalıştırdı. “Nereye gidiyoruz?”

Yaşayacaklarından habersiz bir şekilde taksiye binen genç kız, çantasını karıştırap parasını ararken duyduğu ses tınısı karşısında birkaç saniye afalladı. Bu sesi nereden hatırlıyordu? Genç kız nereden hatırladığını çıkaramadığından uğraşmayı boş verdi ve en nihayetinde bulduğu kâğıdı alıp şoföre uzattı. Aras çok geçmeden kâğıdı almak için yüzünü yan çevirdiğinde, önce dudakları aralandı ve ardından kavisli kaşları büküldü. Uzun kirpikleri birbirine yaklaşırken, birkaç kahverengi tutamı alnının

üzerine düşen kıza “Yanlış mı görüyorum?” dercesine bir kez daha baktı. Doğrulup bir kez daha bakınca, daha fazla dayanamadı. “Senin ne işin var burada?” diye çıkıştı.

Genç kız henüz hiçbir şey anlamamıştı; ta ki duyduğu anlamsız cümleye karşın çatılan kaşlarıyla başını kaldırıp, gözlerini o tanıdık simsiyah gözlerle buluşturuncaya kadar. O anda, korkudan kalbinin sıkıştığını hissetti. Zihnindeki görüntüler bir ay önceki olaya, başına dayanan silaha, sonra anlamsız komşuluğa ve en nihayetinde düştüğü havuza kadar uzandı. Dudakları istemsizce aralandı, adamın yine elinde bir silah tuttuğunu görür görmez gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı. En sonunda dudaklarından tiz bir çığlık döküldü.

Aras, neredeyse kulak zarını delen bu ince ses karşısında ne yapacağını bilemeden Eylül’ü susturmaya çalıştı. “Durdur arabayı,” diye bağırdı genç kız.

“Sakin ol, burada duramayız.”

“Dur dedim. Benimle işinin bittiğini sanıyordum!”

“Ben de öyle sanıyordum. Her yerden çıkmak zorunda mısın?”

Genç kız hiddetle çıkıştı. “Benim arabama gelen sendin!”

Aras o günü düşününce, elinde olmadan yarım ağızla gülmüsedti. “Bak, şimdi de sen benim arabamdasın, borcumu ödüyorum işte. Öyle düşün.”

“Ya, ne borç ama. İndir dedim yoksa yemin ederim atlarım.”

“Kılını kıpırdatırsan seni gebertirim.” Aldığı bu yanıt karşısında öfkeyle kaşlarını kaldıran genç kız, “Kimi gebertiyorsun?” diye cevap verdi. Başının dikine giderek arabanın kapı koluna elini attı. Hareket halinde olması umurunda değildi, bu kaçık herifin kendisini kaçırmamasına müsaade edemezdi, bu yüzden korkusuzca kapı kulpunu çekti. Ancak araba açılmamıştı. Kız birkaç kez daha açmayı denedi, fakat sonuç değişmedi. “Aç dedim sana şu kapıyı! Güpegündüz insan kaçırabileceğini mi sanıyorsun?! Durdur arabayı dedim! İMDAT!”

Aras’ın telefonu çalmaya başladığında, siyah ve sert bakışlarıyla Eylül’e öyle bir bakış atmıştı ki genç kızın tüm haykırış-

ları boğazına takılmıştı. Bir süre sonra, genç adamın kıvrımlı dudakları aralandı ve öldürücü ses tonuyla tane tane konuştu. "Canını seviyorsan sus."

Eylül isterik bir şekilde gülümseyip, derin bir nefes aldı. Tam karşılık vereceği sırada, kendisini alı koyan adamın elini Eylül'ün ağzına kapatmasıyla genç kızın kelimeleri boğuk bir inleme gibi yayıldı etrafa. Eliyle dudaklarını kapatıp onun konuşmasına mani olan adamın çoktan telefonu açıp konuşmaya başladığını görünce, konuşmaya çalışmak yerine onu dinlemenin kendisine daha yardımcı olacağını düşündü.

"Plan yerle bir oldu Akın." Karşıdan gelen ses şaşırmıştı.

"Nasıl yani?"

"Yanlış kız," derken omuz silkti Aras.

Akın kısa bir küfür etti. "Emin misin?"

"Eminim," diyen Aras'ın gözleri bir anlığına Eylül'ün üzerinde gidip geldi.

"Başkan sinirlenecek."

"Biliyorum." Sıkıntılı bir şekilde telefonu kapattı ve elini kızın dudaklarından çekti. Mekâna gidecekti. Başkanla yüzleşmeliydi, çünkü bu işin altında başka bir şey olduğu apaçık meydandaydı. Genç adam elleriyle burun kemiğini sıkarak rahatlamaya çalıştı. İşler sarpa sarınca normalden fazla sinirleniyordu.

Eylül, gözlerini Aras'ın üzerinde gezdirdiğinde irkilmişti. Konuşmadan anladığına göre, burada olması gereken kız kendisi değildi. Olayda bir yanlışlık olduğunu öğrenince biraz rahatladı. Az önce normal olan bakışları şimdi kaskatı kesilmiş, yolu izliyordu. Hız limitine baktığında, olduğundan fazla hızlandıklarını gördü. Panikle emniyet kemerini taktı. Arabadan inmek istiyordu ama bunu söyleyecek cesareti kalmamıştı.

Aras ise genç kızın bu arabada olmasına şaşıırıyordu. Bu işin altında çok derin şeyler olduğunu sezmişti. Bu bir tesadüf değildi, bunda bir insanın parmağı vardı. Ama kimin? Ne olabilirdi ki? Gözlemlerine göre, kız korkaktı ve mafya gibi bir şeye, yani Yadigar gibi bir adama bulaşmaya cesaret edemezdi. Hem daha küçük de sayılırdı.

“İnsanlar seni aldatabilir oğlum.” Bu cümle Aras’ın kulaklarında cınlamıştı şimdi, babasının sesini yine hissediyordu. Gözlerini yoldan ayırıp hiddetle kıza baktığında, kız kahverengi saçlarının yüzünü gölgelemesine fırsat verecek şekilde başını yere eğmiş, korkakça duruyordu. Az önceki cadı hali gitmiş, şimdi onun yerine başka bir karakter oturmuş gibiydi. Kızın suratının dik-katini dağıtmasına izin vermek istemeyen Karahanlı, kendine gelmek için hayali bir şekilde başını salladı. “Sen,” dedi, sesinde en ufak bir duygu yoktu, ifadesiz ve katıydı.

Eylül kendisine seslenildiğini anladığında, ellerine bakmayı bırakıp yüzünü koyu bakışlara doğru çevirdi. “Ben ne?” dercesine tek kaşını kaldırarak bir bakış attı.

“Burada ne arıyordun?”

Genç kız sustu. Bir cevap vermek istemiyordu. Hem zorunda değildi ya? Sadece evine gitmek istiyordu, tıpkı bir ay önce-sindeki gibi, ama yine kendi kendini, üstelik hiçbir şey yapma-dan bir belaya sokmuştu.

Aras ani bir fren yaptığında, Eylül öne eğilip tekrar arkasına yaslanmıştı. Allah biliyor ya, emniyet kemerini takmış olmasa, bu duruşun sonu genç kızın camdan fırlamasına bile neden ola-bilirdi. Ne olup bittiğini düşünmesine fırsat vermeyen karşısın-daki kişi, çenesinden sertçe tutarak kendisine bakmasını sağla-dığında irkildi genç kız.

“Bana cevap ver!” Eylül’ün çenesi Aras’ın elleri arasındaydı. Genç kız kaşlarını çattı ve derin derin nefes almaya çalıştı. Ce-vap vermek istemiyordu, gözlerini mafya bildiği kaba herifin önce yüzünde sonra da çenesini sarmalamış ellerinde gezdirdi. “Ellerini çenemden çekecek misin?”

Karahanlı aldığı bu yanıt karşısında sinirli halinden en ufak bir taviz vermeden, ellerini biraz daha sıkıp bağırdı. “Sana bir soru sordum.”

Genç kız kaşlarını çattı, derin derin nefesler almaya başladı, çenesi oldukça acımış ve sızlamaya başlamıştı. Çaresizce göz-lerini yuvarladı ve ardından tekrar dudaklarını hareket ettirdi. “İşim vardı.”

Ateşin Oğlu

“Ne işi?” diye sordu hiç beklemeden.

“Yemek siparişi.”

Şüpheli bir tavırla gözlerini kıstı. “Kime?”

“Nihal adında bir kadına.” Genç adam bu cevap sayesinde düşüncelerini yavaş yavaş doğruluğa ulaştırırken, elini kızın çenesinden çekip tekrar direksiyonu kavradı. düşünmeye çalışıyordu, bu işin altında ne saklıydı? Bu kızın burada ne işi vardı? Yedigâr’ın bu kızı yemek siparişi için çağırması bir tesadüf olamazdı.

Bu sefer sağ elini kendi çenesine koyarak düşünmeye başladığında Eylül’ün, “Artık gidebilir miyim?” cümlesiyle daha fazla kafa yormayı bırakarak arabayı çalıştırdı genç adam. Birkaç saniye sonra yanıtladı. “Henüz değil.”

Kız, ellerini saçlarında gezdirerek başını arkaya doğru yasladı. Arabanın tavanını izlemeyi moda edinmişti kendine. Aras’ın kendisini dinlemeyeceğini anlamıştı, o yüzden çırpınmayı bıraktı. Bir ay öncesinden hatırladığı kadarıyla, duygu sömürsü de işe yaramıyordu... Sadece kendini küçük düşürdüğüyle kalıyordu. Arabanın içi çok sessizdi, yanında sinirli mi sinirli bir adam vardı ve Eylül’ün tek yaptığı şey tavanı izlemektir. “Neden böyle şeyler hep beni buluyor?” diye düşünmeden edemedi.

Eylül, bir anda dedesinin sesini kulaklarında hissedince rahatsızca kıpırdandı. “Şey...” dedi, daha sonra dudaklarını kemirmeye başladı, adama ne diye hitap edeceğini bilmiyordu, hakkında düşündüğü tek şey bir mafya olduğuydu. “Şey, gangster, ya da şey, mafya,” dedikten sonra içinde bulunduğu rezillikle kafasını onaylamaz bir şekilde sallayarak başını önüne eğdi ve kendini toparladı. “Bak, anladığıma göre büyük bir yanlışlık olmuş; yani, ben o kız değilim. Niye beni bırakmıyorsun?”

Aras, gözlerini kızın üzerinde gezdirdi ve ardından hemen yola döndü. “Bende onu çözmeye çalışıyorum,” diye mırıldandı. Kendisine verilen cevabı duyamayan ve haliyle anlayamayan Eylül, “Ne?” diye sordu. Aras arabayı durdurdu. “İn.”

“İn derken?”

Kusursuz ve uzun kirpiklerin bir yelpaze gibi sarmaladığı

kara gözler, bezmiş bir şekilde kızın yüzünü buldu. “İnsanı gerçekten çok yoruyorsun,” diyerek Eylül’den gelecek yanıtı beklemeden kendi kapısını açarak dışarı çıktı

Ağzı bilmem kaçınıcı kez açık kaldı genç kızın. “Pislik herif,” diye ısladı gözlerini kısıarak ve daha fazla beklemeden arabasının kulpunu tutup dışarı adımını attı. Nasıl bir çukura düştüğünden habersizdi, zihninde milyonlarca kurtçuk geziyor, lakin hiçbirinin sorusuna yanıt bulamıyordu.

Aras kollarını birleştirmiş, öylece Eylül’e bakıyordu. Genç adamın bakışları öyle ifadesizdi ki genç kız bu da dâhil neredeyse hiçbir duygusunu anlayamazdı. Siyah giyiminden taviz vermemişti, böyle ayrı bir karizması vardı. İfadesizliği, konuşması, dengesizliği bile ona özgüydü sanki...

“Çok yavaşsın,” diyerek bileğini kavradığında, Eylül bu ani harekete tepki olarak ağızını açtı ama bir şey söyleyemeden hemen kapattı. Hızlı adımlarına yetişmeye çalışırken, bir yandan da bileğini kavrayan güçlü ele baktı. Bileğinin üzerindeki elin soğukluğunu hissederken, bu temas karşısında anlık bir duraksama yaşadı.

Siyah ve gösterişsiz bir kapının önünde durdular. Aras’ın birkaç kez yumruklamasının ardından kapı açıldı. Eylül kapının açılmasıyla karşısına çıkan iri yarı iki adamla göz göze geldiğinde, teninde büyük bir ürperti yeli esti. Korku tüm bedenini tekrar ele geçirirken, dudaklarını kemirdi.

Bir mafya grubunun içine girecekti birazdan ve başına gelebilecekleri kim bilebilirdi ki?

“Herkes içeride mi?” dedi genç adam.

“Evet, başkan sizi bekliyor.”

Eylül işittiği bu cümleyle yanındaki siyah gözlerin sahibine baktı, o ise elini Eylül’ün bileğinden çekmeden karanlık koridora doğru hızlı hızlı adımlar attı. Eylül ürpermiş gözlerle etrafı incelemeye çalıştı ama gördüğü tek şey simsiyah, ince, uzun duvarlardı. Koridorun sonundaki odaya geldiklerinde genç adam içeri girecek gibi oldu, fakat daha sonra aklına bir şey gelmiş gibi durdu; arkasındaki iki adama kaş göz işareti yaparak

gitmelerini emretti. Adamlar anında onu dinleyerek arkalarını döndüklerinde, hiç beklemeden Eylül'e dönüp, saçlarıyla aynı tonda olan, parlak kahverengi gözlerine bakmaya başladı. Birkaç saniye sonra kalın dudaklarını hareket ettirdi. "Korkmana gerek yok. Sadece bir konuşma. Çözümlememiş şeyler var, ondan sonra seni evine bırakacağım. Tamam mı?"

Eylül şaşırmişti, böyle bir konuşma beklemiyordu; ama içini bir nebze olsun rahatlatabilmişti, bu nedenle kafasını sallayarak onu onayladı.

Aras, aldığı olumlu tepkiyle elini kızın bileğinden çekerek kapıyı araladı. O sırada içerideki herkes, sanki onları bekliyor-muş gibi bakışlarını bu iki kişiye yönelttiler. Eylül zaten çekin-gen bir kızdı, kalabalık ortamlara girmekten her zaman kaçınırdı, bu özelliği otomatik olarak devreye girdi ancak kaçma şansı olmadığından insanlara bakmadan başını yere eğerek Aras'ın arkasından bir gölge gibi ilerledi. Odaya büyük bir sessizlik hâkimdi, sadece iki gencin ayak sesleri yankılanıyordu; onun haricinde çıt çıkmıyordu.

"Otur evlat." Bu cümle, mekânın sessizliğini biraz olsun gidermişti. Eylül başını kaldırdığında, Aras'ın masanın başındaki siyah, deri sandalyeye doğru ilerlediğini gördü. Onun haricinde oturulacak yer yoktu, sanki buradaki herkesin belirli bir yeri vardı. Aras oturduğunda, Eylül ayakta tek başına kalmıştı. Şimdi saklanacağı bir vücut yahut gölgeleneceği bir duvar kalmamıştı. Çaresizce ellerini önünde birleştirip, parmaklarıyla oynamaya başladı.

"Misafirimizle bizi tanıştıracak mısın?" Eylül tekrar kafasını kaldırdı ve önce zorlukla konuşan yaşlı adama, ardından da bir yanıt vereceğini beklediği Aras'a döndü. O da gözlerini kısa bir saniyelikine Eylül'e çevirmiş, ardından hemen yaşlı adama dönüvermişti. "Ne olduğunu anlamadığım bir oyun içerisindeyiz."

Yaşlı adam kaşlarını kaldırarak kafasını salladı. Bakışlarını tekrar genç kıza yöneltti. "Kızım, bize söylemen gereken bir şey var mı?"

Genç kız, kalbinin sıkıştığını hissetti. Son derece tedirgindi, neden bahsettiklerini bile kavrayamamıştı. Ne diyecekti? Ne demesi gerekiyordu? Nasıl davranmalıydı? Hiçbir fikri yoktu.

En nihayetinde güçlkle nefes alıp, tiz sesini duyurdu. “İnanın bana neler döndüğünü bilmiyorum. Sadece...” Sesinin titremesine engel olamazken, cümlesini yarıda bırakıp yutkundu.

“...Sadece yemek siparişi için bir eve geldim. Nihal adında bir kadındı, sevgilisinin kendisine sürpriz yapacağını, tüm hazırlıkların onun için olduğunu anlattı. Ardından da eve gitmem için dışarıda beni bir taksinin beklediğini söyledi. Size bütün anlatacaklarım bu kadar. Gerçekten olayınız her neyse, benim onunla bir ilişkim, bir bağlantım yok.” Başkan başını sallayarak, özenle dinledi. Genç kızın cümlesi bittiğinde Aras’a döndü. Genç adam, “Anlattıkları doğru,” dercesine kafa salladı.

Başkan masanın üzerinde duran purosunu alıp dudaklarına götürdü ve rahatlamak için bir nefes çekti. Sonra bakışlarını tekrar Eylül’e yöneltti. “Pekâlâ kızım, dışarı çıkabilirsin.” Kapının yanındaki iki adamına kaş göz işareti yaparak kızı çıkarmalarını emretti. Odada sadece adamlar kaldığında, Aras’a baktı.

“Bu, senin arabasını ele geçirdiğin kız değil mi?”

Genç adam başıyla onayladı, Başkan’ın bir şeyler anladığını biliyordu ve herkes gibi o da bu işin altında ne olduğunu merak ediyordu.

“Hatta...” diye ekledi Başkan ve devam etti. “Arabasını ele geçirdiğin gece, eve sapasağlam varıp varmadığını kontrol ettirdiğin kız.” Aras Karahanlı keskin bakışlarını yerden kaldırarak gözlerini Başkan’ın gözleriyle birleştirirken, yaşlı adamın konuyu neye bağlayacağını merak ediyordu. Başkan öksürerek devam etti. “Hatta ve hatta...” Önündeki bardaktan birkaç yudum su içti. “Hani geçen gün, Kılıç Naci’nin adamları, dedesini tehdit etmek için kızın arabasını takip etmişti de sen adamları yakalayıp ona zarar vermelerini engellemiştin. O kız, öyle değil mi?”

Bunun üzerine Aras birden, “Kızın dedesi Halim Bey’in yakınında olup, onun ihaleyi bize bırakmasını sağlamak için iyi

Ateşin Oğlu

bir fırsattı,” diye araya girdi. Sanki kendini savunmak istermiş gibiydi. Bir kız için bu kadar şey yapmış olması, kendisine de garip gelmişti. Bu durumu, kendi içine de ispat etmeliydi. Yaptıkları tamamen görev uğrunaydı, başka bir açıklaması olamazdı.

Başkan, Aras’ın kurduğu son ayrıntıya takılmadan kötü bir şekilde kafasını sallamaya başladı. “Çok kötü...” dedi. Sonra, sık nikotin kullanmaktan ötürü boğazında oluşan tahrişten biraz da olsa kurtulmak amacıyla, önünde duran bardaktan bir yudum daha aldı. “Kızın başı belada.”

Aras, duyduğu bu cümleye anlam verememiş gibi kaşlarını çattı. “Nasıl yani?”

Sükût odadaki havayı pür dikkat doldurduğunda, Başkan ağır ağır purosunu söndürerek masadaki küllüğün üzerine bıraktı. “Olay şu ki; Yedigâr bir nedenden dolayı o kızı koz olarak kullanıyor. Aslında benim düşündüğüm neden şu; bizden başka birileri de senin bu kızın arabasında olduğunu biliyordu, onun sayesinde mekândan kurtulduğunu da, onu Kılıç Naci’nin adamlarından gizlice koruduğunu da...”

Aras’ın anlam karmaşası yaşayan zihnine karşın, başı sağ omzuna doğru düşmüştü. “Ee?”

“Fark etmeden kendine bir zayıf nokta oluşturdu, Karahanlı,” dedi Başkan. Genç adamın gözleri biraz kısıldı. Başkan tekrar sözüne devam etti. “Onların gözünde olay şu; daha önce kaybedecek hiçbir şeyi olmayan Aras Karahanlı, bir kız için bunca şeye kalkıştı. Ee’si şöyle, kızı senin odak nokta olarak görüyorlar. Nasıl ki biz Yedigâr’ın metresini koz olarak kullanacaktık, onlar da aynı şekilde düşünerek o kızı kullanabilirler, kullanacaklardır.”

Aras’ın kara gözleri daha fazla koyulaştı. Bir yandan cümleleri bir bir anlamlandırmaya çalışırken, bir yandan da kendine hâkim olmaya çalışarak alaylı bir ifadeyle gülümsedi. “Ne?” diye tısladı gülümsemesini düşürmeden. Bu kesinlikle keyifli bir gülüş değildi, son derece tehlike saçıyordu. “Saçmalık. Kızın zayıf nokta olduğu falan yok.” Dışarı çıkmak için ayağa kalktı. “Ne için kullanıyorlarsa kullansınlar. Umurumda olmaz.”

Başkan yumruğunu masaya geçirdikten sonra, delici bakışlarını Aras'a dikti. "Bu işi bu kadar basit mi sandın? Masum bir insanın hayatından bahsediyoruz!"

"Benimle alakası olmayan masum bir insan!" diye yanıtladı Aras. "Ne yapabilirim ki? Umursamadığımı görünce bırakacaklardır," dedikten sonra, çıkmak için tekrar arkasını döndü.

"Peki umursamamayı başarabilir misin, evlat?"

Duyduğu bu cümleyle bir kez daha duraksadı. Sert ifadesiyle siyah kapıya bakarken yutkundu, bu soru beyinde bir zelzele oluşmasına sebebiyet vermişti sanki. Burun deliklerinin açılmasını ve alnındaki damarın belirginleşmesini sağlayan öfkeli bir nefesin ardından, kısık bakışlarıyla yaşlı adama omzunun üzerinden, "Ne saçmalıyorsun?" dercesine hiddetli bir bakış attı. Başkalarının hayatına, hele ki suçsuz insanların hayatına leke bulaştırmayı hiçbir zaman istememişti, istemezdi. Bu onun kitabında yazmıyordu ve Başkan şimdi onu can evinden vurmuş gibiydi.

"Dinle," dedi Başkan, yaşlılığın verdiği yük ve boğazını yakan acıyla şiddetlice öksürdü. Ardından tekrar genç adama yöneldi. "Hem oldukça yararımıza olacak bu ihale için Halim Bey'e yakın olmak amacıyla, hem de senin yüzünden başına bir ton bela çeken kızın rahat yaşayabilmesi amacıyla kendine yeni bir görev aldın," dedikten sonra, keskin bir ifadeyle başını dikleştirdi. "O kızı koruyacaksın."

Bölüm Beş

Bilinmeyen Numara

Ellerimi göğsümde birleştirmiş bir halde bekliyordum. Yanımdaki iri yarı iki adamın da etkisini arttırdığı stres bedenimi ele geçirirken, karşımda duran koyu renkli kapının aralanmasıyla meraklı gözlerimi oraya diktim. İçeriden adının Aras olduğunu yeni öğrendiğim tanıdık yüz çıkınca, bir nebze olsun rahatladım ve gerginliğimi üzerimden atmaya çalıştım.

Beynime hükmeden bin bir türlü sorunun desteğiyle kendime daha fazla hâkim olamayıp, “Ne oldu içeride?” diye sordum gözlerimi genç adamın gözlerinden ayırmadan. “Neden buradaymışım? Bir yanlışlık olduğu anlaşıldı, değil mi?” Simsiyah gözleri ve ifadesiz bakışları beni bulduğunda, art arda sorduğum sorulara bir cevap vereceğini düşünmüştüm; fakat o kaşlarını kaldırarak dışarıyı işaret edip, benden bir onay beklemeden çıkışa doğru yürüdü. Ağzı açık ayran budalası gibi olduğum yerde kalakaldım.

“Hey! Sana diyorum! Sorularıma cevap almadan hiçbir yere gitmem!” Beni umursamadan yoluna devam edip deponun kapısından çıktığında, hayret dolu ifademle arkasında bıraktığı boşluğa birkaç saniye baktım. Ardından, omzumun üzerinden arkamda olduklarını hatırladığım iri cüsseli iki adama çaktırma-

dan bir bakış attım. Burada kalmamın, kendi açımdan pek de iyi olmayacağını düşündüm. "Ah, bu adam!" diye geçirdim içimden ve daha fazla beklemeden koşar adımlarla onun hızına yetişmeye çalıştım. Koşmaktan nefret ederdim, ama ne zaman onunla karşılaşsam koşmak durumunda kalıyordum.

Benden önce dışarı adım attığı için hızımı biraz artırdım, düzgün bir nefes almak için deliriyordum. Çıkış kapısına geldiğimde rahat bir nefes aldım, bahçenin ortasına kadar ilerlemişti. Acelesi neydi ki?! Tam da ona yetişmek için daha seri olmam gerektiğini düşünürken, aniden duraksadı ve kafasını bana doğru çevirdi. Bir şey söylemesini bekleyip saf saf ona bakıyordum. Uzun boyu ve yapılı bir vücudu vardı; kesinlikle güzel bir vücuda sahipti. Kendi boyumla onun omuzlarına yetişebilirdim ancak. Gözlerimle onu baştan aşağı süzmeye çalıştığımda, bana doğru geldiğini fark ettim ve -güya- etrafı incelemeye başladım. Ne? Ne olmuştu da geri dönüyordu bu şimdi?

Bana doğru yanaştığında gideceğini düşündüm ama durmuştu. Tam karşımdaydı. Evet, tahminim doğruduydu, başım ancak onun omuzlarına denk geliyordu; oysaki kısa bir kız değildim. Adımlarını biraz daha yaklaştırdığında aramızda sadece bir ayak mesafesi kaldı.

Beni incelediğini anladığım sırada, kafamı kaldırıp onun yüzüne baktım. Onu ilk defa gün ışığında, en heyecansız halimle -ki yine ellerimin titrediğini inkâr edemezdim- incelemeye başladım. Sert yüz hatları vardı, tıraş olmuş gibiydi lakin yaklaştığımda tek tük sakallarının çıktığını fark edebilmişim. Daha önce bir yerlerde göz renginin siyah olamayacağı hakkında yazılar okumuştum, ama bu adamın gözleri adeta o yazılanların aleyhine konuşuyordu. Bakışları tamamen karanlık, ifadesizdi. Saçlarına bir şey yapmadığı belliydi ama ona özgü bir havası vardı. Dilini, -kesinlikle cılız olmayan- dudaklarının üzerinde gezdirdiğinde konuşacağını anladım. "Sen," dediğinde şaşırdım.

İşaret parmağımı kendime doğru tuttum. "Ben?" diye sordum, sanki başka biri varmış gibi aptal bir soruydu. Bunun üzerine Aras'ın dudaklarının kenarı alayla yukarı doğru kıvrıldı.

Ateşin Oğlu

Daha sonra işaret parmağıyla -büyük ihtimal kendime gelmem için- alnıma iki küçük dokunuş bıraktı. “Evet, sen, ufaklık,” dedi ve üzerime doğru bir adım daha atarak aramızdaki o kısa mesafeyi de yok etti. Şimdi ayakkabılarımızın ucu birbirine değiyordu. Allah’ın cezası adam, üzerinde hâkim olan korkusuz duruş nedeniyle nefesimi kesmeyi başarıyordu. Siyah gözleri beni delip geçerken, dudaklarını tekrar araladı. “Eğer benimle takılacaksan daha hızlı olmalısın.”

Önce beynime sinyal gitmemiş, sigara-nane karışımlı nefesiyle birkaç saniyelik anlama kıtlığı yaşamıştım. Daha sonrasında, suratı ciddi tavrını takınıp benden uzaklaşmaya başladığında, kelimeler beynimdeki yerini bir güzel buluvermişti. Ne zaman arkasını dönüp ilerlediğini anlamadım ve aceleyle kendimi toparlamalık birkaç cümle aradım.

“Birincisi, benim adım Eylül. İkincisi, seninle takıldığımı da kim söylemiş?” diyerek ona yetişmeye çalıştığımda, sonunda siyah bir Range Rover’in önünde durup şoför kapısını açtı. Daha sonra, ifadesiz bakışlarını tekrar bana yöneltip, bir eliyle kapısını açık tutarak konuştu. “Adını söylediğin iyi oldu, ama bu sana nasıl sesleneceğimi belirlemez. Bir kere sen beni arabana attın ve Şimdi de ikinci kez ben seni arabama atacağım. Hâlâ benimle takılmadığını mı düşünüyorsun?”

Sinirle nefes alıp veriyordum. “Sen...” dedim ve bir kez daha soludum. “Sen..!” Tekrar ağzımı hareketlendirip sinirli bir yanıt verecekken, kelimelerimin devamını dinlemeden arabasında yerini almış, kapıyı suratıma kapatmıştı. Ne söylersem söyleyeyim onun bunu almayacağını düşünerek çaresizce gözlerimi devirdim. Ya bu adam beni öldürecekti, ya da ben bu adamı.

Öyle ki, ilk sečenek iddiayı kazanır gibi gözüküyordu.

Sessiz bir şekilde önümüzdeki yolu izlemekten başka bir şey yapmadığımız yolculuk, biraz daha sakin hissetmeme sebep

olmuştu. En nihayetinde bugün de bitecek ve bir daha başıma böyle saçma olaylar almayacaktım.

Aras sol elini hareket ettirdiğinde, düşüncelerimden arınıp onu izlemeye koyuldum; elini ceketinin cebine atarak bir sigara paketi çıkardı, daha sonra paketin içinden bir dal alarak dudaklarına yerleştirdi. Bunu yaparken büyük bir haz duyduğunu fark edebiliyordum, sigara bağımlılarının çoğu o iğrenç şeye sevgililerinden ya da eşinden-dostundan bile daha fazla bağlı oluyorlardı. “Bu gelmiş geçmiş en büyük saçmalık,” diye geçirdim içimden, o uzun parmaklarına sıkıştırdığı zehri yakmakla meşgulken.

Evime yaklaştığımızı anladığımda toparlanarak hızla ağzımı açtım. “Arabayı durdur.”

Kaşlarını kaldırarak koyu bakışlarını üzerimde tuttu. “Neden?”

“Çünkü geldik sayılır.”

Beni dinlemeden sürmeye devam etti. Kaşlarımı çatıp öfkeyle ona yöneldim. “Dediğimi duymadın mı?”

Aniden sertleşen bakışları içimi dondururcasına üzerimde gezindiğinde, onlardan kaçmak için acemi bir tavırla gözlerimi yere eğdim. Sigarasını işaret ve başparmağının arasında sıkıştırdı. “Seni kapının önüne kadar bırakacağım,” dedi dümdüz bir tonla. Gözlerimi devirerek oturduğum koltuğa iyice sinip, bir tanıdığın beni görmemesi veya yanında kaldığım insanların evin önünde olmaması için dua etmeye başladım. Bundan başka çarem yoktu, çünkü bu gözü kara adamın beni dinlemeyeceğini anlamıştım.

Evin önüne birkaç metre kala nihayet araba durduğunda, buradan kurtulabileceğime ve normal hayatıma geri dönebileceğime sevinerek, askısı düşen çantamı omzuma astım ve arabanın kapı kulpunu tuttum. “Bir daha görüşmemek üzere,” dedim.

“Buna söz veremem,” diye yanıtladı. Kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim ve anlam karmaşası yaşayan suratımı ona çevirdim. “Ne demek istiyorsun?”

Kara gözleri anında bakışlarımla buluştu ve omuz silkti.

“Komşu olduğumuzu unutuyorsun. Gizli gizli bahçeme girmediğin sürece karşılaşmamamız imkânsız.”

Aldığım bu yanıt karşısında önce yanaklarım ısındı, sonra dudaklarım aralanıp kapandı. Aynı işlem bir daha gerçekleştiğinde, bir balık görünümü aldığımı tahmin edebiliyordum. “Ben... Ben sadece oraya taşınan kişiyi merak etmişim, orada senin kaldığını bilmiyordum!”

Kafasını sallayarak düşünür gibi dudaklarını büktü. “Bu bir röntgenci olduğun düşüncemi destekliyor,” dedi.

Bunu duyunca gözlerim büyüdü ve hayret dolu bir “NE?!” nidası çıkardım. Ardından suratına yerleşen ifade, bu cümlelerin hepsini beni sinir etmek amaçlı söylediğini belli ediyordu. Kendimi hemen toparladım. “Nasıl düşünürsen düşün,” dedim. “Umurumda değil. Bir daha seninle karşılaşmamak için gerekirse evden bile çıkmam.”

Dudaklarını aşağı doğru indirip, başını omzunun üzerine eğdi. Suratındaki ukala tavır hâlâ silinmemişti. Bu yüzden sinirle soluyarak ona arkamı döndüm, hızla kapıyı açıp arabasından indim ve kapıyı sertçe kapattım.

“O da kimdi?” Çatık kaşlarımla arabanın gidişini izlerken duyduğum bu ergen ses ile aniden irkilip, sağ elimi göğsümün üzerine koyarak arkamı döndüm. “Şu an isteyeceğin son şey ne olurdu?” diye sorsalar, vereceğim cevap hiç şüphesiz ki “Çınar’la karşılaşmak” olurdu. Hatta sonda bile olmazdı.

Hararetle bir şekilde saç tellerimden birkaçını kulağımın arkasına atarak rahat bir tavır takındım. “O mu?” Elimi, önemli bir şey yokmuş gibi havada gelişi güzel salladım. “Bugün sipariş götürdüğüm kadının şoförü. Sağ olsun beni eve kendi başıma yollamadı.”

Çınar memnuniyetsizce omuz silkti ve elini asker tıraşı yaptırdığı kısa saçlarının üzerinde gezdirdi. “Çalışman çok saçma. Kimseye yük olduğun yok.”

Umursamazca başımı salladım. Dedem benden hoşlanmadığını bu kadar belli ederken, Çınar nasıl olur da yük olmadığını söyleyebilirdi? En nihayetinde bana bakmak zorunda de-

ğillerdi. Ben sadece onların yanında yaşıyordum, diğer hütün ihtiyaçlarımı kendim karşılamalıydım. “Bunları çok konuştuk, Çınar,” dedim. Sonra, konuşmanın başka tarafa çekilmesiyle rahatlayarak önüme döndüm ve evin kalan yolunu yürümeye başladım. “Ben eve gidiyorum, sen gelmiyor musun?”

Koşarak arkamdan yetişip sordu. “Yemek var mıdır acaba? Çok açım ben.”

Ona dönerek sevecen bir gülümseme takındım. “Annean-nem evde yoksa ve yemek de yoksa, ben yaparım. Merak etme.”

Cümlemi bitirir bitirmez, kafama sert bir darbe yemem bir olmuştu. Can havliyle başımı tutarken, gözlerimi kısıyarak Çınar’a baktım. Şaka yaptığını mı sanıyordu acaba? “Aptal mısınız?” Kelimemi bitirmeme izin vermeden kollarını boynuma sarıp beni kendine çekti. “Dayısının bir tanecik yeğeni be,” dediğinde elimde olmadan gülümsedim. Bir yandan da kafama yediğim darbeyi kimsenin görmemesini umuyordum. Aynı hareketi ben Çınar’a yapsam bu iş oldukça büyüydü, o yüzden hiç kalkışmadım. Her insanın belli bir karakteri vardı ve Çınar da böyleydi işte. Ne zaman ne yapacağı belli olmuyor, hadsiz ve can acıtıcı şakaları oluyor, kaba ve saçma konuşuyor ama yine de komikliğinden ve iyi niyetinden ödün vermiyordu. Ama herkesin kendine özgü bir huyu vardı ve ben onu böyle seviyordum.

Hafta sonu oldukça sessiz geçmişti. Dediğimi yaparak evden dışarı çıkmamıştım ve nihayetinde başıma herhangi bir bela almadan sorunsuz iki gün geçirebilmişim. Başımdaki tek bela, ders çalışmaya çalışırken bile siyah gözlerin hafızamda canlanması ve bir anda kendimi odamın camından gizlice karşıdaki evin ara sıra yanan pencerelerini izlerken bulmamdı. Belki de gerçekten röntgenci olma yolunda emin adımlarla ilerliyordum!

Kafamı sallayarak düşüncelerimden arındım ve parasını kendim ödediğim dershaneye gitmek için Çınar’ın aşağı inmesini beklemeye devam ettim. Ahşap merdivenden gelen seslere

dikkat kesildiğimde ınar'ın geldiğini gördüm. Portmantodan ceketini aldıktan sonra, kapıyı atımd ve dışarı çıktık. Biz yle nazik nazik her sabah birbirimizi gördüğümüzde "günaydın" diyen türlerden değildik ne yazık ki, yine klasiğimizi bozmadık.

Bahçeye adımımdızı atar atmaz, delici ve yakıcı güneş işığının gözlerimizi bulması bir olmuştu. Refleks olarak gözlerimi kısıtdm. "Bu havada derse mi gidilir ya?" diye acı içerisinde inleyen ınar'a sırıtdım. Üniversite sınavına daha önünde iki yılı olmasına rağmen, dedem ınar'ı sıkı bir çalışma programı içerisine sokmuştu.

"İnan bana liseyi bitirene kadar aynı cümleyi söyleyip duracaksın," diyerek kötü bir kahkaha attımd.

Bal rengi gözlerini kısarak beni szdd. "Belki de okuldan ayrılmalıyım."

Bu mantıksız cümlesine karşın omuz silkmekle yetindim. "Evet canım, dedem de öyle diyordu."

ınar bahçe kapısını açarken, "Kuralları yıkmanın bir yolunu bulmalıyım," dedi. Onu sadece başımı sallayarak onayladım ve yola ıktımd. O da arkamdan yetişti. Okuldan nefret eden bir ocuktud. Zoraki bir şekilde -biraz da rüşvetin etkisiyle- iki sene boyunca sınıfı geçebilmişti ve bu şansından nefret ediyordu. Kimisinin asla elde edemeyeceği şansından dolayı hayata ksyordud. Biri bana "şımarıklık nedir?" diye sorsa, hiç tereddüt etmeden ınar'ı gösterirdim.

Parmaklarımla sırt çantamın askılarından tutarak yükümü biraz hafifletmeye alıştımd. Yol ayrımına geldiğimizde sola döndük ve yürümeye devam ettik. Cadde yoluna girdiğimizde, karşıya geçmemiz gerekmişti. ınar'la birlikte önümüzden geçen tek arabanın bize yol vermesini bekledik, lakin o bunu yapmadı. Araba bize yol vermeden geçtikten sonra, ınar dershanenin bulunduğu karşı kaldırıma geçmeye başladığı sırada titreyen telefonumla duraksadımd. Dar kotumun cebine sıkıştırdığım telefonumu baş ve işaret parmağımın arasına kısıtararak ıkardımd ve ekranda parlayan bildirim baktımd. En yakın arkadaşımd Rana, nerede kaldığımı sormak için mesaj atmıştı. Parmaklarımdı tuş-

ların üzerinde gezdirip Rana'ya cevap yazarken, karşıya geçmek için birkaç adım attım. Ancak ne olduğunu anlamadığım bir anda, üzerime son sürat hızla gelen arabayı fark ettim. Başımı telefonumdan kaldırdım ve ne yapacağımı bilemeden bir karış açılan ağızla bana çarpmasına ramak kalan arabaya bakakaldım.

“Ne dikiliyorsun yolun ortasında?!” Kolumu kavrayan el beni fişek hızıyla kaldırıma çekerken, Çınar'la beraber yere yarıştım.

“Ehliyeti bakkaldan mı aldın!” Arabanın arkasından bağırırken, adeta lal olmuş bir şekilde hızlı hızlı nefes aldım ve aynı hızla yoluna devam eden arabaya baktım. Siyah, büyük bir arabaydı. Bir Jeep. Birkaç saniye öncesinde canıma kasteden bu büyük arabanın arkasından öylece baktım. Çok geçmeden ikinci bir araba önümüzden rüzgâr hızıyla geçtiğinde, Çınar'ın ağza alınmayacak bir şekilde küfrettiğini duydum. Dönüp ona baktığımda, ayağa kalkıp üstünü silkelediğini gördüm. Ardından bana elini uzattığında elini tuttum ve onun yardımıyla ayaklandım.

“Bir şeyin yok değil mi?”

Sızlayan kolumu kaldırarak dirseğime baktım. Ceketim yerle birleşince yırtılmıştı. “Kolum haricinde iyiyim.”

“Kendini yolun ortasına atacak kadar ne yaşadığını sorabilir miyim? Yaşadığın hayattan, bizden o kadar mı bıktın?”

Kaşlarımı çatarak başımı onaylamaz bir şekilde salladım. “Yol boştu, o araba aniden çıktı.”

Sinirle yola baktı. “Plakayı alsaydık görürdük gününü.”

Umursamazca omuz silktim ve iyi olduğumu ispat etmek amacıyla omzuna dokunarak suratıma umursamaz bir ifade kattım. “Her neyse, derse geç kalacağız.” Başıyla onayladı ve yolumuza devam ettik.

Çınar hâlâ mırıldanıyor, bense umursamazca yürüyordum. Az önce yaşadığım şey küçük bir olay değildi, neden bilmiyorum ama bir an ölmeyi merak etmişim. İçimde ölüme karşı bir sempati oluşmuştu ki bu ben de zaten vardı. Ardımda üzülecek

kışiler bulmayacağımı düşünürdüm hep, bu yüzden ölmek en iyisiydi. Biraz önce ölüme hiç olmadığım kadar yakındım, ama sadece küçük bir sıyrıkla kurtulabilmişim.

Sonunda uzun kaldırımın bitişiyile beraber Çınar, karşımızda beliren binanın kapısında buluştuğu birkaç arkadaşıyla içeri girdi. Benim arkadaşlarım genelde “erken gelen taraf” olduğundan sap sap binaya vardım. Kapının önünde Müdire Firdevs Hanım’ın olmaması, evrenin bana “güne ne kadar şanslı başladığını fark edebiliyor musun?” deme şekliydi. Kadın, birini gördüğü zaman hemen konuşmaya başlıyor ve kaşla göz arasında konuyu dershaneye bağışa bağlıyordu. Tabii en sonunda da dedeme selam iletmemi istemeyi ihmal etmiyordu. Bugün vaktimi çalamayacağından, onun yokluğunu fırsat bilerek koşar adımlarla binanın içine girdim ve merdivenleri çıkarak son kattaki sınıfıma doğru gitmeye başladım.

Sınıfın cansız, soluk pembe renkli kapısını tıklatarak araladım. Dil Anlatım öğretmeni Seda Hoca beni gördüğünde memnuniyetsizce incecik, belli bile olmayan kaşlarını kaldırıp dudaklarını araladı. “Yine geç kaldın. Artık seni dersimde erken gelmiş olarak görmek istiyorum Eylül. Böyle giderse kaçırđın dersler sebebiyle üniversiteye üçüncü kez gireceksin...”

İç çekerek mahcup bir gülümseme takındım. “Özür dilerim hocam, inanır mısınız, sadece sizin dersinize geç kalıyorum,” dememle sınıfta kıkırdamalar oluşmuştu. Evet, bu dediğime ben bile inanmamıştım.

“Tabii, tabii. Geç hadi dersimden yiyorsun.” Sırıtarak başımı salladım ve öğretmen masasının yanındaki sıranın en önünde, hem sıra arkadaşım hem de en yakın arkadaşım olan Rana’nın yanındaki yerimi aldım. Bugün Rana’nın erken gelmesine şaşırmıştım, çünkü o da benden farksız değildi. Birbirimize büyük bir gülücük attıktan sonra, ikimiz de dersi dinlemeye koyulduk.

Vakit oldukça sıradan geçmişti; her zamanki dersler, boş ama oldukça komik gelen muhabbetler ve yemek yemek. Ta ki üçüncü ders arasına kadar.

Üçüncü ders arasında, sabah yaşadığım olayı Rana’ya anlatı-

yordum. Buraya kadar her şey normaldi. Sınıfın kapısı gürültülü bir şekilde açıldığında, ikimiz de başımızı refleks olarak kapıya çevirdik. Burak sınıfa üçüncü derste gelmişti ve içeri girerken heyecanlı heyecanlı bağırmağa başlaması herkesin ona dönmesine neden olmuştu. "Dershanenin sokağının sonunda büyük çatışma çıktı lan. İki tane lüks araba gerçek silahlarla birbirlerine ateş ederek geçtiler sokaktan. Filmlerdeki gibiydi. Çok hızlıydılar, herkes kaçıştı, insanlar yere falan eğildi görmeliydiniz."

Bunun üzerine duraksadım ve sabahki olay gözlerimin önünden bir bir akıp geçti. Bana çarpmaya çalışan arabanın arkasından hızla gelen bir diğer araba... Taşlar yavaş yavaş zihnime oturmaya çalışırken, eksik bir sürü sorum vardı. Tüylerim teker teker kabarıırken, o çatışmadakilerin içinde Aras'ın da olabileceğini düşündüm. O iki arabadan birinde Aras'ın olabileceği ihtimali zihnime zehirli bir kurt gibi yerleşmiş, fikirlerimi tek tek kemirmeye başlamıştı. Bu çevreye silahlı saldırıda bulunabilecek kimseyi düşünemiyordum. Oldukça temiz bir çevreydi, insanların hepsi zararsızdı. Ve kesinlikle mafya türünden şeylerle alakaları olmayacak insanlardı.

Elimi boğazıma götürüp düşündüm. Düşündükçe daha çok korkuya kapılıyordum. Beladan kurtulduğumu sanmak aptalca bir düşünceydi, belki de bu belanın içine farkında olmadan batıkça batmıştım.

Dershane bana zindan gibi gelmişti bugün. Herkes neyin var diye sordukça, düşüncelerime daha fazla gömülüyordum. Aynı zamanda evde de öyleydim, odamdan çıkmamıştım. Korku ve şüphe artık sadece zihnimde değil, tüm vücudumda dolaşıyordu. En ufak bir şeyi bile kafasına takan bir insan olduğumu daha önce de söylemiştim ve bu kesinlikle ufak bir şey değildi. Olaylara pozitif yönden bakmaya çalıştıkça batıyordum. Cevaplanması gereken sorularım vardı, cevaplarını bulamazsam kendi kendimi yiyip bitirecektim. Lanet olası o gün, evimde oturup arabama eli silahlı birisini almasaydım, şimdi rahat rahat oturuyor olacaktım. Her zaman başkalarını kendimden önce düşündüğüm için bu haldeydim. Çınar'ın o gün bir oyun oynayabile-

Ateşin Oğlu

ceğini tahmin etmeliydim. Ama anlamadığım bir şekilde, onun özentisi bir ergen olduğunu unutmuş ve bana oyun oynamasına izin vermiştım. Onun peşinden gitmeseydim, şimdi bu halde olmayacaktım. Aslına bakılırsa, hataların birçoğu ok işaretleriyle beni gösteriyordu ve bu beni daha çok yıpratıyordu.

Zihnindeki kurtçukları öldürmek amacıyla, yatağımın içinde ruh halime oldukça zıt düşen tozpembe yorganla yüzümü kapatarak sessiz bir çığlık attım ve sonra uyumaya çalıştım. En azından o zaman düşüncelerden rahat rahat sıyrılabilirdim. Beynim kemiriliyordu ve hafif hafif sızlayan başım kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyordu.

Gözlerimi iyice sıkıp daha etkili bir şekilde uyumayı denedim, fakat tam da o anda titreyen telefonum bu eylemi gerçekleştirmeme mani oldu. Çatılmış kaşlarıyla elimi yastığın altına soktum ve telefonumu aldım. Yorganı üzerimden attıktan sonra, telefonumu iki elimle kavradım ve gelen mesaj bildiriminiyle gözlerimi kıstım. Gecenin bir yarısı kim bana mesaj atardı ki? Daha fazla düşünmeden ekran kilidini açtım ve mesajın içeriğine tıkladım.

Gönderen: Bilinmeyen Numara

-Aşağı in.

Mesajı atan numarayı üç-beş kez kontrol ettikten sonra, kesinlikle bilmediğime karar vererek yattığım yerden doğrudum ve sırtımı yatak başlığına verdim. Mesajı tekrar okumamın ardından, birbirine yaklaşan kirpiklerimle cevap yazmaya koyuldum.

Gönderilen: Bilinmeyen Numara

-Kimsin?

Mesajı gönderdikten sonra, hızlanan kalp atışlarıyla gelecek

Şule Arslamaz

yanıtı bekledim. Bu saatte kim benden aşağı inmemi beklerdi ki? Ve neden?

Biraz sonra telefonum tekrar mesaj sesiyle titrediğinde, beklemeden gelen mesajı açtım ve o anda yüreğim hayretle sıkıştı.

Gönderen: Bilinmeyen Numara

-Aras Karahanlı.

Bölüm Altı

Kira

Gözlerim, yazının üzerinde dolaştı, dolaştı, dolaştı... Bin bir çeşit düşünce beynimde dönüp dururken, sıkışan kalbimle mesajı okumanın bana bir faydası olmayacağını düşündüm ve telefonumu elimden bırakmadan ayaklandım. Yatağımdan kalkarak çıplak ayaklarım, tedirgin adımlarımla odamın penceresine doğru ilerledim. Sadece ince, beyaz tülün çekili olduğu pencereden tülü açmadan aşağıya bakarken aklımda yalnızca şu vardı: "Bu mesaj doğru olabilir miydi, yoksa birileri benimle dalga mı geçiyordu?" Gerçi Aras konusunda kim benimle dalga geçebilirdi ki? Kime ne anlatmıştım?

Perdenin arkasından evin bahçesinde gezinen endişeli bakışlarıma bir anda siyah giysili bir silüet takıldı. Gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi açıldı. Kalbim güçlü eller tarafından büyük bir penseyle kısıtılmış gibi sıkışırken, telefonumun bir kez daha titremesiyle olduğum yerde sıçradım.

Gözlerimi zar zor pencereden çekip tekrar elimdeki telefona diktim. Üçüncü bir mesajın geldiğini gördüm.

Gönderen: Bilinmeyen Numara

-Burada olduğumu teyit ettiğine göre, aşağı iner misin artık?

Ağzım açılıp kapanırken, kaşlarımı çattım ve titreyen parmaklarımla bir yanıt vermeye koyuldum.

Gönderilen: Bilinmeyen Numara

-Neden buradasın ve numaramı nereden buldun?

Birkaç saniye sonra telefonumun bildirim sesi yine duyuldu.

Gönderen: Bilinmeyen Numara

-Bu sabah, değişik bir şey fark ettin mi?

Mesajın içinde bulunan ayrıntıyı anlar anlamaz kaşlarım çatılmış, kirpiklerim anında birbirine yaklaşmış, aklım ise oklarını sabahki yaşadığım olaya doğru fırlatmıştı. Beni neredeyse ezecek olan siyah Jeep, onun hemen arkasından hızla geçen siyah Range Rover ve Burak'ın sınıfa girdiğinde bahsettiği, "Arka sokakta çıkan çatışma" mevzusu...

Tüm gün zihnimi yiyip bitiren bu olay, Aras'ın yazdıklarıyla beraber tüm cevapları bulacağımı gösterdi. Boğazımdaki kuruluğu geçirmek için yutkunduktan sonra, telefonumun tuş kilidini kapattım ve hızla arkamı dönüp odamın kapısından koşar adımlarla çıktım. Anneannem ve dedemin uykuları derin sayılmazdı, o yüzden merdivenleri ses çıkarmamaya özen göstererek hızla indim. Dış kapının önüne geldiğimde, anahtarı iki kere sağa doğru çevirip kilidin açılmasını sağladım. Ardından, aynı titizlikle kapıyı araladım ve derin bir nefes aldıktan sonra dışarı çıktım. Gözlerim kara bakışlarla buluştuğunda, hangisinin daha çok üşüttüğüne karar vermeye çalıştım; bu adamın bakışlarının insan bedeninde oluşturduğu etki mi, yoksa kışın son günlerini yaşatan mart gecesinin ayazı mı?

Aras'ın bir sonuca varmama mani olan bakışları beni baştan ayağa süzdüğünde, refleks olarak ben de başımı aşağı eğip üzerimi kontrol etmiştim; ancak etmemeyi isterdim. Üzerinde

Ateşin Oğlu

koskocaman bir Hello Kitty baskısı olan toz pembe pijama takımım kabak gibi ortada duruyordu. O anki halim, bedenimde ve ruhumda yerin dibine gömölme istediği oluşturmuştu. Birden, “U-uyuyordum,” dedim elimle arkamı gösterirken. Bir açıklama yapmak zorundaymışım gibi tekrar gözlerine baktım.

Dudaklarını birbirine bastırarak kafasını salladı. Bu ayrıntıyla pek ilgilenmiş görünmüyordu, gerçi benimle ilgili hiçbir şeyle pek ilgilenmiş gibi görünmüyordu; o kara gözlerinde ilginin zerresi yoktu. İlk defa bir erkek görüyormuş gibi ona bakmayı keserek başımı dikleştirdim ve esas konuya geçmemizi sağlayacak o soruyu sordum. “Benimle ne konuşacaksın?”

Ellerini cebine attı. Derin bir nefes alarak göğsünün kabarıp inmesini sağladı. “Sorun şu ki; başın belada.” Aniden söylediği bu cümle karşısında, yutkunarak tereddüt içinde kaşlarımı kaldırdım. Başın belada ne demektir? Benim başım, nasıl bir belaya girebilirdi ki? “Nasıl yani?” diye sordum tıpkı onun gibi ifadesiz bir ses tonuyla.

“Benim etrafımda sana zarar vermek isteyenler var.”

Yüzüme anlamsız, zoraki bir gülümseme kattım. “İyi de, neden?”

Biraz durdu, ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Ardından derin bir nefes aldı. “Seni bizden sanıyorlar.”

Hiçbir şey anlamıyordum ya da anlamak istemiyordum. “Ne demek bizden sanıyorlar?”

Elini ensesine attıktan sonra başını tavana doğru kaldırdı. Cümlelerini toparlamak istiyordu ve bu durum karşılaşıcağım olayların ne seviyede olduğunu az çok bilmemi sağlıyordu. Genç adam gözlerini gözlerime odaklamadan hemen önce hafifçe boğazını temizledi. “Arabana bindiğim gün, peşimde olan düşmanlarım bizi takip etmiş. Beni çatışmadan kurtaran kişinin sen olduğunu görmüşler.”

Yüzüm buruştu. Sıraladığı cümleleri kavramaya çalıştım. Kaşlarım gözlerimin üzerine inmiş, zihnim kelimelerin her birini tek tek tartmaya çalışıyordu. Bu kötü bir şey olmalıydı, değil mi? Aldığım nefes genzimi yakarcasına boğazımda gezinirken, “Yani?” diye sordum bir kez daha.

“O gün, sapasağlam evine gelmen için peşine adam gönderdiğimi de görmüşler.”

Kaşlarım hangisine şaşıracağımı bilmeden çatıldığında, “O gün, peşimden adam mı yolladın?” diye sordum kendime hâkim olamadan.

Omuzlarını kaldırıp indirerek, “Birilerine ötüp ötmeyeceğinden emin olmam lazımdı,” dedi.

Yutkundum. Adama bak, beni gizliden gizliye izletmişti ve benim bundan zerre haberim olmamıştı. O gece korkarak eve döndüğümde, yoldaki tek araba olduğumdan emindim!

Düşüncelerinden temizlenmek ister gibi başını salladıktan sonra, “Her neyse,” dedi. “Konuşmamız gereken mevzu bu değil.”

Çenemi yavaşça sağ omzuma doğru kaldırdım. “Konuşmamız gereken mevzu neymiş hâlâ anlayabilmiş değilim,” dedim gayet düz bir tonla. Tamam, bir takım cümleler kurmuştu fakat cümleleri toplayıp bir araya getirdiğimde, aralarında anlam bağı bulamıyordum.

“Demek istediğim...” Nefesini tazeledi. “Düşmanlarımızın gözünde sen artık bizim tarafımızda olan zayıf bir hedef tahtasıydın.”

Ciddiyetini hiç kaybetmeden bu kelimeleri söylediğinde, işte o beklediğim tokmak kalbimin üzerine sert bir şekilde çarptı. Tüm kelimeleri toparlayıp, içinden anlayabileceğim bir mana çıkarmaya çalıştım. Hedef tahtası? İntikam? Ölüm? Daha sonra kelimeler bir ok şeklini aldı ve hepsi üzerime yöneldi. *Ben?*

“Ne?” dedim güler gibi bir tonla, söylediklerinin hiç mantıklı gelmediğini belli etmeyi deneyerek. Uyku sersemliğinden söylediklerini yanlış mı anlamıştım, o yüzden mi kavrayamıyordum? Yoksa şu an saçma salak bir rüyanın içine mi hapsolmuştum? Tekrar kendimi toparladım. “Ne dediğinin farkında mısınız?”

Başını onaylarcasına salladıktan sonra, yumuşamamış olan simsiyah gözlerini gözlerimle buluşturdu. “Sana zarar gelmesine izin vereceğimi düşünme. O herifler senin saçının tek bir teline zarar veremezler.”

“Normalde de veremezler. Benim onlarla bir alakam yok.”

“Evet, onlarla bir alakan yok ancak senin benimle bir alakam var. Ve bu onlar için yeterli bir sebep.”

İsterik bir gülümseme takındım. “Onlar diye bahsettiğın kişiler kim, bunu bile bilmiyorum.” Ardından gülünç bir şekilde kafamı salladım. “Her neyse, bu saçmalıkları dinleyecek vaktim yok. Anlatacakların bittiyse evime gireceğim.” Sert ifadesiyle karşımda durmaya devam ettiğinde, başka bir şey söylemeden ona arkamı döndüm. Evin içine girmek için bir adım atmamla kolumu sertçe tutması bir olmuştu. Gücü karşısında aciz bir zayıflıkla sızlayan koluma baktım ve yüzümü ona çevirdim. “Ne yapıyorsun?”

Dişlerini sıkarak konuştu. “Seni uyarmaya çalışıyorum, farkında değil misin?”

“Beni uyarmana ihtiyacım yok,” diye karşılık verdim.

“Beni dinlemek zorundasın.”

“Seni dinlemek zorunda falan değilim!” diye çıktım. Ardından fazla yüksek sesle konuştuğumu fark ederek, evin içindekileri hatırlayıp ses tonumu eski ayarına indirdim. “Bak, istediğim tek şey, içinde bulunduğum saçma ve zararlı ortamdan kurtulmak. O insanların bana bir şey yapabileceğini sanmıyorum, ben onlara ne yaptım ki? Hem dağ başında yaşamıyoruz sonuçta, polis denen bir şey var değil mi?”

“Polis mi?” dedi oldukça komik bir şey söylemişim gibi gülererek. Fakat bu sıcak bir gülümseme değildi kesinlikle. Hatta buz gibi bir hareketti. “Anlattıklarım sana masal gibi mi geliyor?” Kapkara gözlerini tam on ikiden gözlerimle buluşturdu. “Bazı olayları kimse görmez, kimse duymaz ufaklık. Daha ne yapmam lazım bunu kavraman için? Sadece seni güvende tutmalıyım. Bunu kavrayabiliyor musun?”

Nefesi, suratımdan ılık bir bahar yeli gibi süzüldü; bakışlarını ise ruhuma hükümdar olmak ister gibi gözlerime saplandı. Onun etkisinden kurtulmak, afyonuna kapılmamak bir hayli zor oluyordu. Üstüne üstlük tenine hâkim olan okyanusvari kokusu esen rüzgarla birlikte burnuma doluyor, bu da bede-

nimde oluşturduğu sarhoşluğu destekliyordu. Biraz daha bu şekilde kalırsak tüm bu etkileriyle beni hipnoz edip her dediğini yaptıracakmış gibi hissettiğim için, kendimi kaybetmeden hemen önce kolumu sertçe onun elinden çektim. Hızla birkaç adım gerileyerek aramızdaki mesafeyi açtım ve onun etkisinden kurtulmaya çalıştım. “Benim kimsenin korumasına ihtiyacım yok.”

“Öyle mi?” diye sordu gayet düz bir şekilde. Kafamı sallayarak onayladım. “Güzel, bu işime gelir,” dediğinde pür dikkat onu inliyordum. Beni son kez süzdükten sonra, “Ne halin varsa gör,” dedi ve beni şaşırtarak arkasını dönüp kendi evine doğru yürüdü.

Bahçede yalnız başıma onun gidişini izlerken, hızlıca nefes alıp veriyor ve göğsümün saniyede bir inip kalkmasına sebep oluyordum. Aras’ın silueti silinmeye başladığında, etrafta hâlâ asılı duran, sinir bozucu derecede güzel ve ferah olan kokusunu elimle dağıtmaya çalıştım. Sonrasında hiç beklemeden eve girmek için tıpkı onun gibi arkamı dönüp hızlı ve sert adımlarla aralık bıraktığım kapıdan içeri girdim.

Düşüncelerime hükmetmesine ya da hayatıma karışmasına izin veremezdim. Ben normal bir insandım ve bu normalliyi değiştirmeye hiç mi hiç niyetim yoktu!

Büyük bir patlama sesi...

Neredeyse kulak zarım deliniyor. Öyle ki yerimde titriyor ve vücudumdaki tüm tüyler teker teker kabarıken kafamı çevirip nerede olduğuma bakıyorum. Akşam vakti, etraf oldukça karanlık, ayriyeten hava soğuk. Belli ki bir ormanın içindeyim, ancak neden burada olduğuma dair en ufak bir fikrim yok.

“KAÇ!” diye fısıldıyor benliğime gaipten gelen bir ses. Sesin kime ait olduğunu öğrenmek için dönüyorum etrafımda, fakat gördüğüm tek şey yaprakları dökülen cılız sonbahar ağaçları oluyor. “Kim var orada?”

Ateşin Oğlu

diye seslenmeme kalmadan şiddetli bir patlama sesi daha işitiyorum. Bu seferki, ilkinden daha yakından geliyor. Kulağımın çınlayışını hissediyorum.

“KAÇ!” Kimden geldiğini çözemediğim gür ses, bir kez daha bana emir veriyor. Bu sefer onun kim olduğunu sorgulamak yerine, dediğini yapıyorum ve hızlı adımlarla ormanın dışına doğru koşuyorum. Lakin çok geçmeden sert bir bedene çarpışım sersemletiyor tüm hücrelerimi. Başım, çarpmanın şiddetiyle ortasına matkapla bir delik açılmışçasına sızlıyor. Elimi alnıma koyup acıyan kısmı ovuşturmak istiyorum ve işte o zaman fark ediyorum alnıma yerleştirilen soğuk metali. Gözlerim dehşet içerisinde yukarı kalkıp, silahını bana nişan alan kişinin ürkütücü ve yabancı bakışlarını buluyor. Korkuyla yutkunuyorum. Tanımadığım adam, çatık kaşlarıyla bakarken işaret parmağını tetiğin üzerine getiriyor ve ince dudaklarından öldürücü bir cümle çıkarmasına müsaade ediyor: “Daha ne kadar kaçabilirsin ki?”

Ve en sonunda, korkmadan tetiği çekiyor.

Rahatsız bir uykudan daha sıçrayarak uyanmıştım. Başım-dan çeneme doğru süzölen boncuk boncuk terlerin soğukluğunu hissediyordum. Nefes alışverişim düzensizdi ve bulanık bakan gözlerim sadece tavana odaklıydı. Aras’la konuştuğum geceden beri -ki bu yaklaşık bir hafta öncesine tekaböl ediyordu- doğru düzgün bir uyku uyuduğum söylenemezdi. Sıradan başlayan rüyalarım da mutlaka bir aksiyona dâhil oluyordum ve en sonunda alnıma dayanan silahla acımasızca katlediliyordum.

Kâbusun etkisiyle yaşanan gözlerimi elimin tersiyle sildikten sonra, yastığımın altındaki telefonumu parmaklarımın arasına sıkıştırarak yatakta doğruldum. Saatin kaç olduğuna baktım; sabahın sekizine geliyordu ve bir saat sonra dersim vardı.

İç çekerek doğruldum ve uykumu açmak için gerindim. Bacaklarımı yaktan aşağı sarkıtıp, ayaklarımı soğuk parke zeminle birleştirdim. Sonra, elimi ağzıma götürerek esnedim. Başucumda duran telefonumun iğrenç alarm melodisi duyul-

duğunda, telefonumu elime alıp kapatma tuşuna basarak yataktan kalktım. Rutin işlerimi yapmak için banyoya girdiğimde, aynayla buluşur buluşmaz gözlerimi büyütüp acı bir “Ah” çektim. Göz altlarım resmen davul gibi olmuştu, iğrenç bir gece geçirdiğim her halimden belli oluyordu. Büyük ve yuvarlak gözlerim gitmiş, yerine şiş ve çekik gözler gelmişti. Kirpiklerimin uzunluğu kesinlikle durumu kurtaramıyordu. Çaresizce omuzlarımı düşürüp, musluğu açtım ve ellerimi yıkadım. Suyu birkaç kez yüzüme çarpıp, diş fırçama elime aldım. Sonra dudaklarıma ve dişlerime bakmak aklıma gelmişti. İkinci bir göz büyütme vakası ve ikinci bir ah. Kim bilir dudaklarımı ne kadar ısırılmışım ki, dişlerimin üzerine bile kan bulaşmıştı. Hemen işe koyulup diş macununu fırçama sürerek o iğrenç görüntüden kurtulmaya çalıştım.

Yaklaşık beş dakika sonra banyodaki işim bitmiş, üzerimi giyinmek için odama geri dönmüştüm. Dar kotumu -asla etekle rahat olamıyordum- yatağımın kenarındaki pudra koltuğun üzerinden aldım ve pijamamdan kurtulup bacaklarıma onu geçirdim. Salaş, yakası açık, gri tişörtümü de askılı siyah bluzumun üzerine geçirdim. Tam odamın kapısından dışarı adım atacakken, takı dolabımın üzerinde duran kısırmalı tokayı aldım ve saçlarımı gelişi güzel toplayarak odamdan çıktım. Merdivenlerden inmeye başladığımda, mutfaktan gelen konuşma sesleriyle biraz daha hızlandım. Anlaşılan o ki bugün herkes erken uyanmış, kahvaltı yapıyordu. Mutfağın ahşap kapısının içinden girince anneannem kafasını bana çevirdi, fakat dedem hiç istifini bozmadı.

“Günaydın,” diye mırıldandım.

Anneannem buruşmuş yüzüne sıcak bir gülümseme takındı. “Günaydın kızım, gel kahvaltı et.”

Başımla onaylayarak ilerlemeye devam ettim ve onun çaprazındaki sandalyeyi çekip yavaşça oturdum. Dedem hâlâ yemeğini yiyor, bir kelam etmiyordu. Anlaşılan o ki Çınar hâlâ uyanmamış diye düşünmeme kalmadan, “Oo, kahvaltı yapıyoruz. Bunu neye borçluyuz?” diyerek gürültülü bir şekilde yanıma oturdu.

Anneannem bardağıma çay koyarken, ben de tabağıma birkaç dilim kaşar peyniri almakla meşguldüm.

“Oğlum, biraz insan gibi davran.” Dedem, kurşuni renge sahip çatık kaşlarıyla otoriter bir biçimde Çınar’ı uyardı. Ben hiç oralı olmadan anneannemin bana uzattığı çayımı aldım. Dedemin içinde bulunduğu sofralarımız genelde gergin ve stresli geçerdi, diken üstünde otururduk masada.

“Dersler nasıl gidiyor?” Dedemin bu cümlesine karşılık, gözlerimi onun uyarıcı ve kahverengi bakışlarıyla buluşturmuştum. Altmış yaşlarında, saçlarında zerre azalma olmayan, yaşına göre fit bir adamdı. Ailesine karşı “biraz” sinirli bir kişiliği vardı. Hoş, çevredekilere karşı da pek iyi olduğu söylenemezdi...

Çınar, bu soruya bir yanıt vermedi. Ben ise ağızımdaki kaşar peyniri yutmakla meşguldüm.

“İyi, iyi gidiyor.” Başını aşağı yukarı sallayarak beni onayladı ve tabağındaki domatesten bir parça daha kesip ağzına götürdü. Ben de aynı şekilde kahvaltıma devam edecekken, masanın üzerinde duran telefonumun çalmasıyla adeta olduğum yerde titredim. Dedem, onun yanında telefonumuza gelen her şeyden nefret ederdi. Bugün Esra Abla evde olmadığı için Rana’yı ben alacaktım ve beni arayan da oydu. Hiçbir şey olmamış gibi telefonumun sesini kısıtığım da, dedemin sert bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum. Bu gerginlik kasvetini tüm uzuvlarıma bahşetmişti.

Gerginliğinden kurtulmak amacıyla bardağımdan bir yudum çay aldım ve ayağa kalktım. “Ben...” Duraksadım. Kalktığımı gören anneannem şefkatli bir tonda, “Otursana kızım, daha tabağındakileri bitirmedin,” dedi. O sırada telefonum hâlâ cebimde titriyordu. “Yok, ben doydum. Bugün Esra Abla evde değil de Rana’yı ben alacağım, o arıyor.”

Dedem çatalını sertçe masanın üzerine bıraktı. Bu öyle katı bir hareketti ki masa titremiş, üzerindeki bardaklar sallanmıştı. “Sakın,” dedi gözlerini gözlerime dikerek ve devam etti. “Sakın arkamdan iş çevirmeye çalışmayın, bana laf getirmeyin. En ufak bir şey duyduğumda neler olacağını söylememe gerek var mı?”

Son cümlesinde sesini yükselttiğinde başımı salladım. “Hayır dede, yok,” dedim oldukça kısık ve tırsımış çıkan sesimle. “İzniniz olursa, çıkabilir miyim?”

Sinirli bakışlarını biraz daha üzerimde gezdirip, öfkesini değişik bir enerji yoluyla bana hissettirdi. Sonra tekrar önündeki kahvaltı tabağına yöneldi. Onun bu hareketini “gidebilirsin” olarak algıladım ve daha fazla burada beklemeden arkamı dönüp hızla uzaklaştım.

Arabayla yola çıktığımda, kaldığım evin bulunduğu sokağı geçene kadar büyük bir endişeyle kaplıydım. Çok tenha bir yolumuz vardı ve ikinci bir araba nadiren görünürdü. Normalde alışkındım ve bu durum beni hiç korkutmazdı; ama son bir haftadır, zaten pek iyi olduğu söylenemeyecek psikolojim daha beter bir hal almıştı. Aras’ın dedikleri doğru olabilir miydi? Benim Aras’la beraber olduğumu sanan kötü adamlar, bana zarar vermek için fırsat mı kolluyorlardı sahiden? Ona her ne kadar “onlardan korkmuyorum” imajı versem de, bal gibi de korkuyordum işte. Belki de onu dinleyip birkaç hafta bana göz kulak olmasına izin versem daha iyi olurdu.

“Hey!” Arabayla yanından geçtiğim yol kenarındaki genç kız, elini havaya kaldırıp arkamdan bağırdığında bir anda düşüncelerimden sıyrılıp, elini kaldıranın kim olduğunu anlamak için gözlerimi dikiz aynasına yönelttim. Bakışlarım Rana’nın silüetini anında seçtiği için arabayı sert bir şekilde frenledim. Rana, durduğumu görür görmez, elleriyle çantasının askısını sıkıca kavramış bir şekilde arabaya doğru koştu ve geldiğinde hiç beklemeden ön yolcu koltuğunun kapısını açtı. “Aklın nerede senin?!”

“Kusura bakma, dedemden biraz azar işittim de.”

Kapısını kapattıktan sonra, hızlıca soluklandı ve bal rengi büyük gözleriyle bana baktı. “Günlerdir böylesin Eylül, bana söylemediğin bir problemin var. Buna eminim.”

Kafamı hayır anlamında salladım. “Her şey bildiğin gibi...” Kurduğum yalanın ve anlatamadığım şeylerin içimde dağ gibi birikmesi beni çok germişti. Derin bir nefes aldım. “Sadece, artık kendimi daha çok fazlalık hissediyorum, o kadar.”

Ateşin Oğlu

“Madem sana bakıyorlar, bunu tadında bıraksalar ya. Sürekli baskı altındasın, yaptıkları iyiliğin bir tadı mı kaldığını sanıyorlar? Hele o deden...”

“Boş ver Rana...” diye kestim onun lafını. Ne olursa olsun, arkalarından konuşmak ve haklarında kötü bir yorum yapmak istemiyordum. Annemin ölümünden sonra, özbeöz babam terk etmişti beni. Babamın ailesi yüzüme bile bakmamıştı. Buna rağmen dedem, bana sahip çıkan tek kişi olmuştu. Ne kadar katı yahut gaddar olursa olsun, bu iyiliğini unutamaz ve çiğneyemezdim. Bu günlere onların sayesinde gelmiştim. Geçmişimin sızısı, kalbimin üzerine bir ok gibi saplanmıştı. Kafamı hayali bir şekilde sallayarak toparlanmayı denedim. Ellerimi direksiyonun üzerine koyduktan sonra, kaşlarımla Rana’ya işaret ettim. “Emniyet kemeri,” diye uyardım...

Günlerdir gördüğüm kâbuslar aklımda bir bir yankılanıyordu. Zihnim darmadağın olmuş, fikirlerimin üzerine bir bidon kara lekeli su dökülmüştü. İlgileneceğim şeyler önemini yitirmişti, hiçbir şeye odaklanamıyordum. Her gün dershaneye izleniyormuşum gibi gitmek berbat bir histi, sanki henüz fragmanı yaşamış gibiydim. Sanki olacak çok şey vardı ama gün yüzüne çıkmayı henüz başaramamıştı.

“Sana diyorum!” Aniden koluma sertçe geçirilen dirsekle beraber irkilerek Rana’nın yuvarlak suratına baktım. İrislerini büyüterek öğretmen masasını işaret ettiğinde, anlamayarak gözlerimi kıstım. “Ne?” diye fısıldadım. Ayşe Hoca’nın bana yönelen ilgili ses tonunu işittiğim sırada, arkadaşşıma bakmayı bırakıp ellerini öğretmen masasının üzerinde birleştirmiş Ayşe Hoca’ya yöneldim. “Efendim hocam,” diye sordum sanki saatlerdir dersini dinliyormuş gibi canlı bir tavırla.

“Şu birkaç gündür sende ne var kız? Ne konuşuyorsun, ne derse katılıyorsun.”

Nefesimi vererek rahatmış gibi yapay bir gülümseme takındım. “Havalar ısınıyor, ondan. Kanım kaynıyor herhalde.”

Ayşe Hoca'nın yüzünde büyük bir sırıtma oluştu. "Kanın kaynasa böyle somurtmazdın, akıllı. Yerinde duramazdın." Bu cümleyle beraber sınıftan büyük bir kahkaha patladı. Deyimleri ne zaman tam olarak yerleştireceğimi gerçekten bilemiyordum. Kötü görünmemek için gülümsemelere katıldım. O sırada zilin çalması beni biraz olsun rahatlamıştı. Bazıları öğretmenin çıkışını beklerken bazıları çoktan kapıdan çıkmıştı.

Rana kolumu dürttü. Tekrar ona döndüm. "Bora," diye fısıldadıktan sonra devam etti. "Bugün derse gelmiş, haydi yanına gidelim."

Elimle karnımı tutarak rol yapmaya başladım. "İyi değilim Rana, eve gitmek istiyorum."

İnsanları reddetmekten nefret ediyordum, ama gerçekten kendimi kötü hissediyordum. Tamam, belki karnım ağrıyordu ancak içimde o ağrıdan daha beter manevi bir acı vardı. Bora-Rana ilişkisi için elimden gelen desteği vermek istiyordum tabii ki, ama Rana'nın bugün bensiz idare etmesi gerekiyordu.

"Çocuk kaç gündür ortalıkta yok, bugün gelmiş. Onu görmek istiyorum senin yaptığına bak."

Ellerimle saçlarımı karıştırarak mahcup bir ifade takındım. "Rana gerçekten kötü olmasam-"

Elini kaldırıp susmamı gerektirecek bir işaret yaptı. Dağınık bıraktığı kestane rengi kısa saçlarını sol omzunun üzerinde toplayarak ayağa kalktı. "İyi, ben durağa gidiyorum."

Arkasını dönüp, beni sırada tek bırakarak kapıya doğru yürüdü. Onu durdurmak için bir girişimde bulunmadım. Sıramın üzerinde duran matematik testlerini toparlayıp, fermuarı açık çantamın içine tıktırdım. Bora, liseden beri Rana'nın platonik aşkıydı. Çocuğun derslerle alakası yoktu. Kendine bir dünya kurmuştu ve orada yaşıyordu. Rana da ona bu yüzden âşık; ikisi de hayattan kendilerini soyutluyorlardı. Bora'nın Rana'yı keşfedeceği zaman aralarında bir şey olacağına yürekten inanıyordum.

İç sesim, "Bırak şimdi onu, senin de dertlerin var," diye haykırdığında ona hak vererek sıramın altındaki ceketimi eli-

Ateşin Oğlu

me alıp, çantamı omzuma asarak ayağa kalktım. Sınıfın çantası dağılmıştı. İçeride kalan, aramızda pek bir diyalogun geçmediği Merve'ye öylesine gülümseyerek çıkış kapısına doğru ilerledim. Dersliğin merdivenlerinden bahçeye indim. "Eylül," diye tınladık bir ses duyunca duraksadım. Arkamı döndüm ve Çınar'ın bana yaklaşmasını bekledim. "Çantamı alsana."

Gözlerimi kıstım. "Niye?"

Omuz silkerek nefes verdi. "Al işte ya, eve gelmeyeceğim arkadaşlarla takılacağız biraz."

"Dedem kızmasın? Bu ay çok fazla gezdin."

Yüzüne büyük bir sırtış yerleştirdikten sonra, ellerini kot pantolonunun cebine soktu. "Evde olabileceklerine inanıyor musun?"

Bu cümleyle beraber dudaklarımı sarkıtarak omuzlarıma düşürdüm, evde tek kalmak istemiyordum. Şu günlerde bu çok korktuğum olaylardan biri haline gelmişti. "Gitmesen olmaz mı?"

Çoktan çantasını omuzlarından çıkarıp bana doğru uzatmıştı. "Mızızlık yapma Eylül. Çantamı alacak mısın?"

Mutsuzca iç çekip, bana doğru uzattığı çantasını aldım. İçinde defter kitap koymadığı için çok hafifti, lakin şu an bir öğrenciden çok çanta satıcısı gibi görünüyordum. Çantasının emellerde olduğundan emin olduktan sonra, benden koşar adımlarla uzaklaşarak dershaneden çıktı. Bir elimde Çınar'ın çantası diğer elim ise sırtımda asılı duran kendi çantamın kolluğuna tutar vaziyette adeta bir kambur gibi cansız cansız arabama doğru yürümeye başladım. Korkulu düşüncelerim yetmezmiş gibi bir de evde tek başıma bir gece geçirecektim.

Ne muhteşem bir gün(!)

Elimdeki kalemi bırakıp, bilgisayar sandalyesiyle geriye döç-

ru gittim. Eve geldiğimden beri yaptıklarım yemek yemek, duş almak ve odamı toparlamaktan ibaretti. Anneannem ve dedemin evde olmaması bizim için bir sürpriz değildi. Genelde haftanın yedi buçuk(!) günü evde olmazlardı. Çınar her zamanki gibi bu durumdan yararlanarak arkadaşlarıyla dışarı çıkmışken, ben pek göze batmamak için evde duruyordum. Buraya kadar her şey normaldi, lakin saat gecenin onu olmuştu ve hâlâ ortada kimse yoktu. Çınar'ın telefonu her zamanki gibi kapalıydı. Anneannem telefonunu evde unutmuştu ve ben dedemi aramaya çekiniyordum. Çalışma masamın üzerinde duran ev telefonunu alıp, Rana'nın ezbere bildiğim numarasını tuşladım. Birkaç kez çaldıktan sonra arkadaşımın hiç de nazik olmayan sesi duyuldu. "Alo?"

Anlamsızca gülümseyerek saçlarımı karıştırdım. "Rana nasılsın?"

"İyiyim de, ne oldu, sen boş yere aramazsın."

Rahatsızca ofladım. "Sen sormadan söylüyorum evde kimse yok. Bize gelsene." Arkasından Esra Abla'nın uyarıcı sesi duyulduğunda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım.

"Kankiciğim, bugün gelemem, üzgünüm, annemle biraz sorunluyuz da. Kapatmam lazım hatta," dedi ve ben bir şey söyleyemedim telefonu kapattı. Aldırış etmedim, alınmadım da. Böyle pat diye telefonu kapatmasının nedeni bugün onunla durağa gitmememden kaynaklanıyordu. Gelmek zorunda değildi, benim için ailesiyle atışmasına zaten razı olacak değildim. Omuzlarımı düşürerek resim kalemimi tekrar elime alıp, kafamı dağıtmak için resim yapmaya çalıştım. O sırada duyduğum kapı sesiyle, henüz sadece saçtan oluşan resmi bir kenara bırakıp ayağa kalktım ve odamdan çıkmak için kapıya yöneldim. Ahşap merdivenlerden inerken, gelenin Çınar veya anneannemler olması için dua ediyordum.

Kapının deliğinden baktığımda tanıdık bir yüz göremeyince tereddütle kaşlarımı çattım. Hâlâ delikten bakıyordum ve kapıyı açmamaya son derecede emindim. Ancak tanımadığım bu yüz tekrar zile bastığında, kapının arkasında birinin olduğunu

tahmin ederek konuşmuştu. “Merhaba, ben Halim Bey için gelmişim.”

Evhamlı bir halde yutkundum. “Kendisi evde yok,” diye seslendim. Adamın ne yaptığını tam olarak kestiremiyordum.

“Hay aksi, kendisine kira getirmişt看. Eve yeni taşındığımı biliyor, bugün veremezsem bir daha veremem yarın bir seyahate çıkacağım da.”

Birkaç saniye düşündüm. Ne yapacağımı bilemiyordum, dedem parayı almadığımı öğrenirse beni gebertirdi. Kapıyı açmadan alsam, bu sefer adam kötü hissedebilirdi.

Ne diye bu kadar tedirgin davranıyordum? Altı üstü bir adam kirasını vermeye gelmişti, bu olağan bir şeydi ve ben ondan katil diye şüpheleniyordum. Ne ara bu kadar paranoyak olmuşum?

Kafamı sallayarak düşüncelerimden arınıp titrek ellerimi kapı kulpuna götürdüm ve düşünmeden deli cesaretiyle kapıyı araladım. Adam kapıyı açar açmaz bana gülümsedi. Şaşkın bir halde kaşlarımı kaldırıp tebessümüne karşılık vererek onu incelemeye başladım. Hiç de kapı dürbünün arkasında kafamda canlanan bir tip değildi. Ben iri yarı, sert yapılı birini beklerken, karşımda gördüğüm kişiyi yolda görsem her akşam ailesine ekmek götüren şefkatli bir adam sanırdım.

Oldukça zayıftı ve oldukça uzun boyluydu vardı, tabiri caizse “sırık” kelimesi tam olarak ona uyuyordu. Kafasının dazlak olduğunu fark edebiliyordum. Sokak lambasının aydınlatabildiği kadarıyla seçebildiklerim sadece bu kadardı. Elindeki, içinde para olduğunu düşündüğüm kâğıt zarfı bana doğru uzattığında gülümseyerek ellerinden aldım.

“Teşekkürler,” diyerek kapıyı kavrayıp içeri girmeye yelten-dim. Ancak adam öne atıldı. “Şey,” dedi mahcup bir ifadeyle. “Zahmet olmazsa bir bardak su getirebilir misiniz?”

Gözlerimi devirmeyi istedim, ama bana öğretilen görgü kuralları gereği kendimi tuttum. Korkuyordum ve bu yabancıнын gitmesi için daha ne yapabilirdim? Su getirebilirdim. Adam kapının birkaç adım önüne geldiğinden dolayı, suyu getirmeye giderken kapıyı kapatma düşüncem hızla yok olmuştu.

"Tamam, bekleyin," diyerek en azından içeri girmesini önleyecek bir cümle kurmuş, ardından arkamı dönmüştüm. Mutfaka doğru ilerlerken, korkumu hafifletmeye çalışmak için elimden geleni yapıyordum. Herkesten şüphelenmeye başlamam normal sayılır mıydı, bilmiyordum. Mutfak kapısından içeri gireceğim sıra, arkamda hissettiğimi esintiyle başımı çevirmeye yeltendiğimde birden ağzımın bir güç tarafından kapandığını ve bedenimin kendime ait olmayan kollarla sarmalandığını hissettim. Gözlerim büyüdü. Boğazımı sarmalayan ele aldirmeden, çılgılık atmaya denedim. Aynı zamanda kıpırdanıp, arkamda hissettiğim bedene tekme atmaya çalıştım. Ancak o sırada tam alnıma dayanan metal, soğuk bir şey hissetmiştim; silah olduğunu kavramam çok zor olmadı.

Daha önce hiç duymadığım ses tonu kulağıma fısıldadı: "Bir daha ki sefere bir yabancıya evini açmadan önce iki kez düşün."

Adamın ellerinden kurtulmaya çalışırken, gözyaşlarım gözlerimden aşağıya hızla süzölmeye başlamıştı. Konuşmaya ve çılgılık atmaya çalışıyordum, ama kelimeler ağzımın içinde yankılanmaktan başka bir işe yaramıyordu. Şimdi beni engelleyen bu şey, yapabileceğim her şeyi tüketmiş ve gözyaşlarımın acizliğini yansıtarak o kirli ele akmasına neden olmuştu. Ağzımı kapatan elin sahibi, diğer elini de kullanarak saçlarımı çekiştirdiğinde saç diplerimde hissettiğim uyuşuk acıyla sızlandım. Bağırmaı deniyordum fakat beni sarmalayan el bunu çok güzel engelliyordu. Ellerimle ağzımdaki iğrenç eli tuttum, deriyi kavrayarak var gücümle kurtulmaya çalıştım. Ancak adam saçımı tuttuğu gibi kafamı mutfağın çıkışındaki duvara çarptı. Başımdaki derin sızının etkisiyle boğuk inlemem boğazımda kalmış, ağzımın içinde yankılanmıştı. Hıçkırıklarım boğazımdan dışarı çıkmayı başaramamış, içimde sönmüştü. Alnımdan aşağı inen sıcak sıvının ne olduğunu kavrayamazken, saçlarımdan tutan yabancı el bedenini bana bastırarak dış kapıya doğru ilerlemeye başladı. Direnişlerim hiçbir işe yaramıyordu.

"Şşş... Ağzından çıkan en ufak kelime seni öldürür." Bütün tüylerim ürpermişti. Yutkunamıyordum, hareket edemiyor-

dum. Sadece aciz bir şekilde ağlıyordum. Adam cümlesini bitirir bitirmez elini yavaşça ağızımdan çekti. Kafamdaki silahı uzaklaştırmadan boştaki kalan eliyle biraz önce normal bir insanmış gibi önünde durduğu kapıyı azılı bir suçlu titizliğiyle yavaşça araladı. Ardından yürümem için beni itti. Karanlık bahçenin toprak yoluna ayak bastığımda, arkamda durarak beni yürümeye zorlayan adamın talimatlarını dinlemekten başka çarem yoktu. Etrafta kimsecikler yoktu. Sitenin en başındaki binada oturuyorduk ve ikinci bina bize neredeyse beş yüz metre uzaklıktaydı. Bahçeden henüz çıkmamıştık ve birinin çıkıp bizi görmesi için dua etmeye başlamıştım. Fakat her şey planlanmış gibiydi. Sanki bir senaryo yazılmıştı ve bundan yalnızca benim haberim yoktu.

İç çektiğimde boğazımdan yalnızca kedilerden duyabildiğimiz cılız bir ses yükselmişti. Onun haricinde çıkan tek ses, iki çift ayağın yürürken çıkarttığı hışırtıydı. Arkamda o tanımadığım herif olmasa düşeceğimi biliyordum. Kalbim teklıyor, görüşüm bulanıklaşıyordu. Bahçe kapısının önüne geldiğimizde, açık olan kapının önünde siyah ve eski gözükten büyük bir arabanın bizi beklediğini gördüm. Adam silahını kafama iyice bastırdıktan sonra, arabanın ön yolcu kapısını açtı. Şu ana kadar sadece ellerini görebildiğim adam, açık olan kapıdan beni bir çaput gibi hızla içeri attı. Ayaklarım dışarıda kalacak bir şekilde koltuğun üzerine savruldu. Telaşla nefes alarak yutkunduğumda, yüzü tam karşımda belirmişti. “Kimsin sen? Bırak beni!” diye haykırdım korku dolu bir sesle. Kaşlarını çattı. “Gir içeri!”

Silahını bana doğrultup, boğuk ve ürkütücü sesiyle bağırdığında, başka bir çarem olmadığını düşündüğümünden hızla onun dediğini yaparak ayaklarımı içeri soktum. Ardından kapıyı kapattı. Silahını hâlâ bana doğru tutuyorken gözlerini ve elini çevirmeden şoför koltuğuna yürüdü. Kapısını açtıktan sonra içeri girdi ve hiç beklemeden anahtarı yuvasına yerleştirip çevirdi. Tekerlerin çıkardığı cızırtılarla beraber direksiyonu çevirip arabayı yola çıkardı ve son sürat sürmeye başladı.

Bölüm Yedi

Cehennem Bugün Senin İçin Yanacak

Sık nefesler alıyordum. Ellerimin titremesine engel olmak için arabanın gri kollarını sıkıca kavradım. Korkak görünmenin bana bir faydası olabileceğini sanmıyordum. Bu herifler korkanın üzerine daha çok giden, acıma duygusundan yoksun insanlardı. Bu yüzden, arabanın hızı soluğumu kesmeye çalışırken, yüzünün sadece bir tarafını görebildiğim kel adama baktım. “Sen...” dedim ve durdum. Nefes almaya çalışarak sesimi topladım. “Sen ne yaptığını sanıyorsun!”

Seyrek kaşları çatıldı. Yüzünde irili ufaklı izler vardı. Az önceki tezim yerle bir olmuş, yanağında gördüğüm jilet izine benzeyen uzun, kabarık çizgi onu artık psikopat bir insan gibi görmemi sağlamıştı.

“Sevgilin oyunları senin üzerinden oynamayı seçti.” Kurduğu bu cümle, büyük bir anlam karmaşasıyla zihnimde yankılanırken, “Se-sevgilim mi?” diye sordum. Ardından ekledim. “Ne sevgilisi? Benim sevgilim falan yok.”

“Aras Karahanlı seni böyle mi öğütledi? Çok yazık,” dediğinde hayretle gözlerimi kıstım. Sevgilim olarak bahsettiği kişinin Aras olacağını hiç düşünmemiştim. Bir süre sonra, Aras’ın “*Seni bizden sanıyorlar*” cümlesi kafamın içinde yankılandı. İşte o

Ateşin Oğlu

zaman olayları daha rahat bir şekilde bağlayabildim ve hızla başımı sallayarak kendimi açıklamayı denedim. “Büyük bir yanlış anlaşılma içindediniz. Aras benim sevgilim falan değil.”

Boğuk kahkahası arabanın içinde yankılandığında keskin ağız kokusunu hissetmemle burnumu tıkamam bir olmuştu. “Hep öyle derler...”

Omuzlarımı düşürerek kafamı koltuğa yasladım. “Bakın, eğer gerçekten ondan intikam almak için beni kullanacaksanız, bu hiçbir işinize yaramaz. Çünkü cidden onun umurunda değilim.”

Adam aniden dişlerini sıktı. Yola bakan ela tonlarındaki çekik gözleri bir an bana değdi ve sonra çekildi. “Bana yalan söylemenin senin yararına olacağını mı sanıyorsun?”

Sinirli bir şekilde gözlerimi devirdim. Nefes almaya çalışıyordum, fakat rahat rolü yapmak gerçekten zordu. “Yalan değil, yemin ederim.”

Bana dondurucu bir bakış attı. Sonra kaşlarıyla belindeki silahını işaret etti. “Mermileri çenene boşaltmadan önce sussan iyi edersin.”

Tanımadığım bu herifin iğrenç tehdit dolu cümlesiyle ne söyleyeceğimi bilemedim. Konuşmaya çalıştım, ama en ufak bir kelime bile söyleyemedim. Beynim, son ayarına kadar açılmış bir derin dondurucunun içine atılmış gibi donuktu. Ne yapmam gerektiğini çözemiyordum. Camlar kapalıydı ve çığlık atmam bir işe yaramazdı, kaldı ki yol da boş sayılırdı.

Madem öyle, oyunu onun kurduğu senaryodan oynamak bana nasıl ve ne tür bir zarar getirebilirdi ki? Madem Aras'ın sevgilim olduğu tezini adamın aklından silemeyecektim, olayları kendi lehime çekmeliydim. Bir anda zihnimde yanan ampullerle kendimi tebrik ettim. Adama baktım ve keskin bakışlarımı çirkin yüzüne odakladım. “Bana dokunamazsın, Aras seni buna pişman eder.”

Adam iğneleyici bir kahkaha daha attı. “Bak,” dedi. Elini bacaklarımın üzerine koymaya yeltendiğinde, irkilerek bacaklarımı yana doğru çekmeye çalıştım. “Sakın!” diye kükredim. “Sakın bana dokunmaya çalışma!”

Ellerini geri çekip, yüzündeki o iğrenç ifadeyi kaybetmeden gülümsemesine devam etti. “Üzgünüm güzelim, sevgilin olacak o herif seni kontrol etmeyi çoktan bıraktı. Akli sıra seni cezalandırıyor.” Güldü. “Bu işin bu kadar kolay olabileceğini tahmin etmezdim,” diyerek direksiyonu sola çevirdi. Şehirden uzak bir yere gittiğimizi anlayabiliyordum, çünkü yolda neredeyse hiç araba kalmamıştı. Son arabayı da geçtiğimizde, üstümde bulunan tedirginlik katbekat arttı. Ellerimle kapının kulpunu kavradım. Arabadan atlamayı bile düşünüyordum. Ne kaybederdim ki? Hem atlamasam ne kazanacaktım?

Hayır.

Hayır.

Hayır!

Daha mantıklı planlara ihtiyacım vardı, ama ne yapacağım konusunda herhangi bir fikrim yoktu. Korkumu dışa vurmamaya çalışırken, titreyen bacaklarımın dikkat çekmemesini umuyordum. Rahatlamaya çalışıyordum ama rahatımı düşünebilecek bir durumda mıydım? Adam her şeyi bir bir planlamıştı.

Ah, aptal kafam.

Her şey bitmişti işte. Çok değil, birkaç saat sonrasında nasıl bir halde olacağımı tahmin bile edemiyordum.

Başımı cama yasladım ve adamın göremeyeceği bir konuma yerleşerek gözlerimi kapattım. Her şeyin bir kâbustan ibaret olmasını diledim. İki ay önceki normal hayatımı istediğime son derece şaşırıyordum. Aklıma yaşadığım bütün günler bir bir gelirken, başım zihnimdeki görüntülere engel olmak istercesine sızlıyordu. Şerefsiz herif! Kafamı duvara nasıl çarptıysa hâlâ acısını hissediyordum, kanadığından da emindim. Elimi yavaşça kaldırıp alnımın ağrıyan bölgesine koyduğumda, sessizce sızlanmamı yanımdakinin sesli küfrü bastırmıştı. Kirpiklerimi aralayarak meraklı gözlerle adama baktım. Uzaktan gelen silah seslerini işitebiliyordum. “Görüyor musun, sevgilin çok bekletmedi.” İsterik bir kahkaha attı, arabanın hızını artırdığını görebiliyordum.

Gerçekten Aras gelmiş miydi?

Bir anda içime serpilten umut kırıntılarıyla kafamı arabanın arka camına çevirdim. Yolun başında, aramızda baya mesafe olan arabanın farlarından yayılan ışığı seçebiliyordum. Ne olduğunu anlamadan, bir anda içinde bulunduğum arabanın kıvrıldığını hissettim. Tam o sırada öne doğru savrulur gibi oldum ve koltuğa tutundum. Kafamı çevirdiğimde, yanımda duran psikopatın, silahını bana doğru tuttuğunu gördüm. Gözlerim istemsizce büyüdü. “İn çabuk arabadan.”

Onaylamayarak kafamı salladım, fakat adam çoktan arabadan çıkmıştı. Kapısını bile kapatmadan benim tarafıma doğru yürüdü ve benim kapımı da açıp aniden kolumu sertçe tutarak beni dışarı çekti. Kurtulmaya çalıştıkça bedenimi daha çok çekmiş ve sonunda galip gelerek dışarı çıkarmayı başarmıştı. Sırtımı kendi gövdesine yapıştırmaya çalışıyordu. Ona dirsek atmaya denedim, fakat ilk seferki gibi kolunu boynumdan geçirip tüm hamlelerimi engelledi ve beni kendine siper etti. Kolları inanılmaz güçlüydü, kemiklerim sızlıyordu. Bu nedenle ona daha fazla karşı koyamıyordum. Hava zifiri karanlıktı ve şimdi yolu aydınlatan tek şey karşıımızdaki arabanın farlarıydı. Siyah Range Rover’ın ışıkları yüzüme yansırken bıkkın bir şekilde gözlerimi kıstım. Nefes alamıyordum. Arkamdaki psikopat, bedenimi kendine adeta zehirli bir sarmaşık misali dolamıştı. Her hareket ettiğimde beni kendine daha çok bastırıp sıkıyor, kemiklerim iç içe geçmiş gibi oluyordu. Çarelerim tükenmişti. Dudaklarımı ısırdım ve bir tanıdık olması umuduyla araçtan inen kişiyi gözlemledim.

İşte o an, gözlerimin araçtan inen kişiyi düzgün seçebildiği an, her ne kadar kötü durumda olsam da rahat bir nefes aldım. O birkaç saniyelik süre, bana dünyanın en değerli anıymış gibi gelmişti. “Kurtulacaksın!” diye fısıldıyordu içimde bir yerlerde yankı yapan ses.

Aras, yine simsiyah tarzıyla arabasından hızla inmiş, iner inmez de silahını bize doğru tutmuştu. Kapkara gözlerinde taşıdığı delici bakışları, uzun boyu, çatık ve kavisli kaşlarıyla kesinlikle güçlü bir duruşu, hayran ettirecek derecede korkutucu bir

havası vardı. Teni bile ona uygun tondaydı. Aras'ın yüz ifadesindeki ciddilik bana bile yansımışken, beni sarmalayan pisliğin şu an ne düşündüğünü gerçekten merak ediyordum.

Aras'tan korkmuyor muydu? Nasıl korkmazdı? Onda herkesin irkileceği, "Buna bulaşmamalıydım," diyebileceği bir tıp varken, kim onu kendisine düşman olarak seçebilirdi ki?

Ben düşüncelerimde Aras'ı yüceltirken, o da koşar adımlarla bize doğru gelerek öfkeyle konuşmaya başladı. "İçini dışına çıkarmamamı istemiyorsan kızı bırak."

Adamın vereceği cevabı beklediğim sırada, başıma yakın bir yerde bir tıkırtı duydum. Bu tıkırtı silahtan geliyordu. Anladığım kadarıyla silahın emniyet kilidini açmıştı; tıpkı rüyamda olduğu gibi... Korku, saç diplerime kadar ulaşırken, tekrar arkamdaki pisliğin sesi duyuldu. "Tetiğin sesini işittin mi Karahanlı?"

Aras donuk bir haldeydi. Büyük adımlarını durdurup dişlerini sıktı. Bakışları kapkaranlık bir şekildeydi ve derin derin nefes alıyordu. Birden duraksamış, adamın elindeki silaha yönelmişti. "İndir lan o silahı. Yoksa yemin ederim seni öldürürüm."

"Şş... Senin olan bir şeyi birazdan öldüreceğim Karahanlı. Ve bu bana nasıl bir haz veriyor bilemezsin." Başımı kaldırarak nefes almaya çalıştım. Adamın beni vurmasına gerek yoktu, çünkü birazdan oksijensizlikten ölebilirdim. Bakışlarımı yukarı yönelttiğimde tenimi okşayan sert rüzgâr bana eşlik ediyordu. Sonra birden o kapkara gözler benim gözlerimi bulmuş, derin bir koyulukla bana bakmıştı. O an, keşke gözlerindeki ifadeyi biraz olsun anlayabilseydim diye iç geçirdim, ama ne yazık ki bu imkânsızdı. Çünkü o, saklı bir kutu gibiydi. Gizemli, ilgi çekici, ama açtığı anda tüm dünyaya zehir püskürtecekmiş gibi duran, kimsenin dokunmaya cesaret edemediği ürkütücü bir kutu.

Gözlerini hızla benden çekerek, aramızdaki elektriğin dağılmasını sağladı; sonra tekrar adama yöneldi. "Ne istiyorsun?" diye sordu temkinli bir tonda. Sesinde bir pes etme aradım, fakat bu cümlesi kesinlikle bunu yansıtmıyordu.

Arkamdakinin zafer kahkahasını kulaklarımın en dibinde

hissettim. Rahatsızca yüzümü buruşturdum. “İstediğim şey bir ceset. Bu çok açık değil mi sence? Buradan eli boş dönmek istemem.”

Adamın cümlesi kanımı dondurmuştu. Tekrar Aras’ın konuşmasıyla dikkatimi ona verdim. “Kızı bırak.” Kaşlarımı çatıttım. Bunu gerçekten yapacak mıydı? Hem de onun koruma talebini reddeden ben iken? Buna izin vermezdim.

“Hayır,” dediğimde Aras’ın bakışları hayretle bana değdi. Sinirlendiğini hissedebiliyordum ancak en azından hayatımda biraz olsun korkusuz davranmayı başarmak istiyordum.

Uyarıcı bakışlarını benden çektikten sonra tekrar adama döndü. “Kızı bırak dedim.”

“Önce silah, Karahanlı.”

Aras bir an duraksadı, daha sonra bakışlarını bizden ayırmadan eğildi ve silahını yere koyarak ayağıyla onu arabasının altına doğru uzaklaştırdı. Daha sonra tekrar dik duruşunu takındı ve çenesiyle beni işaret etti. “Sıra sende.”

Adam beni bırakmak yerine, beraber Aras’a doğru yürümemizi sağladı. “Ah, Karahanlı, bilmeni isterim ki bu kız çok fena. Onunla bütünleşmiş gibiydik, şimdi ondan ayrılmak çok zor geliyor.” Bu iğrenç cümlesiyle gözlerimin dolmasına engel olmaya çalışırken dişlerimi sıktım. Aras’ın karşısında bu kadar aciz düşmek beni utandırmıştı, kendimi kapana kısılmış bir fare gibi hissediyordum.

Aras’ın kilitlenen çenesiyle sık sık nefesler aldığını ve saldıırıya geçmemek için kendini zor tuttuğunu fark edebiliyordum. “Kızı bırak. Hemen. Şimdi!” Zorlukla konuşmuştu, patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Psikopat herif resmen bombayı patlatmak için elinden geleni yapıyordu.

Adam benimle birlikte biraz daha yürüdü. Aras’ın tam karşısına geldiğimizde, ona çarpmamak için aramızda sadece birkaç adım vardı. Son gördüğümde yeni yeni çıkmaya başlayan sakalı, şimdi iyice kendini belli etmişti. Kirpikleri uzunluğunu, bakışları ise ifadesizliğini koruyordu. Gözlerini bana indirmedik. İnatla adama bakıyordu. Bir an alnımla bütünleşmiş olan soğuk

metalin başımın kenarından ayrıldığını hissederek gözlerimi silahlı tutan ele çevirdim. Silahın ucu benim alnımdan ayrıldığı gibi tam Aras'ın alnının ortasına yerleşmişti. Korkuyla nefes aldım. Onu vurmayacaktı, değil mi?

Adamın beni serbest bırakmasıyla, "Arabaya bin ve buradan uzaklaş," dedi Aras panikle. Hayır der gibi başımı salladım, ancak beni kaçırmaya yeltenen kişi tek eliyle bedenimi kenara ittiğinde yola doğru savruldu ve kalçam yerle birleşti. Kalkmak için hiç çaba sarf etmedim. Gözlerini adamdan ayırmadan tekrar -bu sefer bağıarak- konuştu. "Ayağa kalk ve arabaya bin."

Gözlerimi onlardan alamıyordum. Psikopat herif silahını Aras'ın alnına dayamışken, Aras hareketsizce ona bakıyordu. Korkmuyordu, bunu anlayabiliyordum; her ne kadar duygularını saklasa da, şu an sadece öfkesinin hâkim olduğunu biliyordum.

"Son duanı et Karahanlı,"

Duyduğum bu cümleye, "Hayır!" diye karşılık verdim. İç çekerek tekrar, "Hayır," dedim. "Lütfen, lütfen yapma. Bak, a-aranızdaki şey her neyse bunu konuşarak da-

"Sana arabaya bin ve buradan git dedim!" Kelimelerimi tamamlamama fırsat vermeyen Aras, sonunda simsiyah gözlerini bana dikerek bağırdı. Son derece kararlıydı. Gözleriyle emir veriyordu adeta.

"Senin öldüğünü görmek onun da hakkı. Dünyadan bir pislik kurtuluyor, bunu herkes görmeliydi aslında. Nerede kalmıştık?" dedi adam. Birkaç adım daha Aras'a yaklaştı ve silahını iki eliyle kavradı. Ben ise o sırada, göz ucuyla arabanın altına itilmiş silaha bakıyordum. Belki onu elime alabilirsem, bir şeyleri yoluna koyabilirdim. Ben düşünürken, tekrar adamın sesi duyuldu. "Cehennem, bugün senin için yanacak!"

O anda, her şey ağır çekime girmişti. Ölüm gerçeğine hiç olmadığım kadar yakın hissettim kendimi. Bir şey yapmam gerekiyordu. Ne olursa olsun, bir insanın gözlerimin önünde katledilmesine izin veremezdim, vermemeliydim. Hızla inip kalkan göğsümle, oturduğum yerden göz ucuyla arkamdaki arabanın

altına baktım. Aras'ın silahının hâlâ orada olduğunu gördüm. Aklımda dolanan tilkiler hemen harekete geçmemi isterken, araca yaklaşmak için kalçamın üzerinde biraz geriledim. Sırtım arabanın kapısına değdiğinde, çaktırmadan sağ elimi arabanın altına doğru attım. Çakıl taşlarının olduğu yolda parmaklarımla silaha dokunmaya çalıştım. Nihayet, titreyen ellerim silahı buldu. Aynı sakinlikle silahı elime aldım. Tam doğrulacağım sırada, beni kaçıran herifin sesini duydum. "Son duanı et, Karahanlı."

Sonra yüksek bir silah sesi kulaklarımda çınladı. Kulaklarımı tiz bir çınlama esir almış, vücudum adeta donmuştu. O tarafa bakmaya cesaretim yoktu. Yerde kanlar içerisinde yatan bir beden görmeye cesaretim yoktu. Düştüğüm yerde, elimde kavradığım silahla boşluğa bakarak öylece duruyordum.

"Ne oldu lan?" İştittğim bu tanıdık sesle, uğradığım şoktan tam olarak kurtulamasam da, tedirgin bir tavırla gözlerimi kısık bir şekilde açtım. Neler olduğunu anlamaya çalıştım ve başımı nihayet sesin geldiği, olayların yaşandığı noktaya doğru çevirdim. Görüş alanıma ilk olarak yerde boylu boyunca uzanan bir beden girdi. Gözlerimi dehşetle açtım. Önce Aras olduğunu düşündüğüm, acı içerisinde kıvranan bu beden kesinlikle başkasıydı. Fakat o bedenin üzerinde durup, silahını onun ağzının içine sokan kişi Aras'ın ta kendisiydi.

Ne zaman rolleri değiştiklerini düşünürken çevreme bakındığımda üçüncü bir vücut görmek beklediğim son şeyler arasındaydı. İşte o an, zihnime bilmem kaçınıcı sorular silsilesi hücum etmeye başladı. Bu adam kimdi? Aras, nasıl kurtulmuştu?

Ağzım açık bir şekilde yere baktım. Akan koyu kırmızı sıvının kimden geldiğini merak ediyordum fakat anlamam uzun sürmedi; beni kaçıran o psikopatın kolundan akıyordu. Aras bir eliyle adamın çenesini kavrarken, diğer eliyle de silahını adamın ağzına sokmuş bir vaziyette duruyordu. Onu sarsarak sert bir tavırla konuştu. "Hadi. Kurtul bakalım şimdi elimden. Lan sen kim oluyorsun da bana kafa tutuyorsun lan! He?!" Çenesini tuttuğu eliyle adamın kafasını salladı. "Sen kim oluyorsun da benim olan bir şeyi benden alacağını söylüyorsun?!" Çenesini

kavradığı elini çekti ve adamın suratına sert bir yumruk geçirdikten sonra devam etti. “Konuşsana lan, yavşak herif!”

Adam, ağzına dayalı silah yüzünden konuşamıyordu doğal olarak, yalnızca boğuk inlemeler çıkarabiliyordu. “Duydun mu tetiğin sesini? Şimdi seni öldürüp, leşini kargalara yem edeceğim. Bugüne kadar yedikleri en iyi bok olacaksın.” Kaşlarını çatıp silahın düğmesine basacağı sırada, adam ona yalvarırcasına bakıyordu. Ben ise boş gözlerimle onları izlemeye devam ediyordum. Belki ayağa kalkıp Aras’ı durdurmam gerekecekti, ancak tüm gücüm tükenmişti. Gözlerim, başka bir kanlı manzaraya daha dayanamazdı. Biraz daha bu şekilde durursam, ruhum tek bir manevi darbe daha alırsa şuracıkta yeri boylayacağımdan emindim.

“Ağabey...” Aras, buraya sonradan gelen takım elbiseli kişiden çıkan bu kelimeyle kafasını kaldırdı. Kendisine seslenen kişiye baktı. Saçlarını Amerikan filmlerindeki güvenlikler gibi üç numaraya vurmuş olan adam kaşlarıyla beni işaret ettiğinde Aras kafasını soluna çevirip, kara gözlerini benim gözlerimle buluşturdu. O sırada, dizlerimi kendime çekmiş bir halde elimdeki silahla beraber öylece yerde oturmaya devam ediyordum. Aras derin bir nefes alarak önüne döndü. “Eray...” dedi. Bu ismi zikretmesiyle, bu Eray denilen adamı ilk görüşüm olmadığını anımsadım. Aras’ın arabama bindiği ilk gün, aracımı ormana çektiğinde gelen adamlardan biri de bu Eray denilen kişiydi.

“Buyur ağabey,” diye cevapladı Eray hemen.

“Şu çöp...” dedi Aras. Ayağa kalkıp çenesiyle yerde kıvranan adamı gösterdi ve devam etti. “...Burada kalsın. Bizim işimiz çöp toplamak değil. Arabasını çek, garaja koy.”

Eray başıyla onayladığında Aras, bana doğru yürüdü. Tam karşıma geçtiğinde bütün düşüncelerimden arınıp dikkatimi ona verdim. O da tıpkı benim gibi diz çöktükten sonra, gözleriyle yüzümü süzdü ve bir anda alnıma bakarak duraksadı. “Başın...” dedi. Tam elini kaldırıp alnıma dokunacağı sırada, korkak bir tavırla geri çekildim. “Uzak dur.”

Gerilememle beraber elimdeki silah fark edildi. Bakışlarını

Ateşin Oğlu

oraya çevirdi ve kaşlarını çattı. Ardından elini uzatarak silahını almaya çalıştı. Ancak dokunuşundan kaçınmam, onun bu hareketinde başarısız olmasına neden olmuştu. “Dokunma bana.”

“Sakin ol,” dedi ellerini çekmeden. “Sana bir şey yapmayacağım. Silahı ver.”

“Dokunma dedim!” diye bağırarak silahı ona doğru tuttum, ancak daha ne olduğunu bile anlamadan, çevik bir hareketle bileğimi kavradı ve silahını titreyen ellerimin arasından aldı. Ardından tuttuğu bileğimle beni ayağa kaldırdı ve arabasının kapısını açtı. Kolumu onun ellerinin arasından çekmeye çalışarak tekrar bağırdım. “Bırak beni! Dokunma dedim!”

“Sakin ol, seni evine götüreceğim.”

“Seninle hiçbir yere gitmek-” Hiç beklemediğim bir anda, sırtımı arabaya yaslayıp, başımı ellerinin arasına alarak üzerimde dar bir kapan oluşturduktan sonra, oldukça yakından gözlerimin tam içine baktı. “Sen...” dedi ılık nefesini yüzümde gezdirirken.

Nutkumu kesmeyi nasıl başarıyordu bu adam?

“Eğer bir daha benim sözümünden çıkarsan...” Siyah gözleri yavaşça vücudumda gezdikten sonra tek kaşını kaldırarak suratıma baktı, sakince konuştu. “Neler olacağını söylememe gerek var mı?”

Bölüm Sekiz

Çaresizseniz, Çare Sizziniz

Yattığım yerde rahatsızca kıpırdandım. Uyandığımı anlamamın verdiği istekle, birbirine yapışan kirpiklerim hareketlenip açılmaya çalışıyorlardı. İçinde şiddetli bir deprem oluyormuş gibi titriyor ve ağrıyordu başım. Aydınlıkla birleşen gözlerim ise sızım sızım sızlıyordu. Ne zaman uyuduğumdan habersiz bir şekilde gözlerimi açtığımda karşılaştığım ilk şey odamın bembeyaz tavanı oldu.

Kaşlarımı çatıp başımı önüme eğdim. Üzerimde hâlâ dün geceki kıyafetlerimin olduğunu gördüm ve işte o an geçen gece yaşadıklarım bir bir gözlerimin önünde belirmeye başladı; evde tek kalışım, kapının çalması, tanımadığım bir adamın kiracı rolü yaparak beni kandırması ve bana alı koyarak kaçırmaya çalışması, Aras'ın gelişi... En son, zoraki bir tavırla Aras'ın arabasına bindiğimi hatırlıyordum; başımı arabanın camına yaslamış, gözlerimi kapatmıştım. Fakat ondan sonrası...

Ondan sonrası yoktu.

Eve nasıl çıktığımı ya da yatağıma nasıl girdiğimi bilmiyordum. Beynimi biraz daha zorlayıp neler olduğunu hatırlamaya çalıştım, fakat hissettiğim sızlamayla acı bir, "Ah!" döküldü dudaklarımdan ve başımı tekrar yastığıma koydum. Kafamın içinde güçlü bir rock müzik grubu tüm gece konser vermiş gibiydi.

Kendi kendime çatışırken, komodinin üzerine bıraktığım telefonuma gelen çağrıyla irkildim. Bitkin bir halde nefes verdikten sonra, halsiz kalmış elimi uzattım ve telefonumu alarak ekrana baktım. Teyzemin ismini görünce, normalde pek aramasının verdiği şüpheyle, şaşırarak telefonu açtım. “Alo,” diye mırıldandım çatlak çıkan sesimle.

“Eylül, kuzum evde misiniz, uyandınız mı, ne yapıyorsunuz?” Teyzemin, endişeli sesiyle sıraladığı sorularla beraber, henüz netleşmemiş görüşümle gözlerimi kıstım.

“Teyze? Ne oluyor?”

Çok geçmeden yanıtladı. “Haberiniz yok değil mi?”

“Neler oluyor?” diye sorarken ayaklarımı çoktan yataktan sarkıtmıştım.

“Hiç sorma, Kocaeli’ndeki yapım aşamasında olan villa kentimiz kundaklanmış.”

Şaşkınlıktan gözlerim büyürken yutkundum. “Ne?! Dede-
min bundan haberi var mı?”

“Tatlım onlar zaten dünden beri oradalar, haberin yok muydu?”

Yüzümü buruşturarak elimi başıma koydum. Kendi yaşadıklarım yüzünden onların nerede olduğunu düşünmeme fırsat mı kalmıştı? Sadece evde olmadıklarını biliyordum o kadar. “Hayır. Ne kadar dururlar?”

“Birkaç gün dururlar. Diyorum ki; bize gelin Çınar’la beraber. Tek kalmayın.”

Evet, tek kalmamak en iyisiydi, özellikle de dün geceden sonra. Yaşadığım, korku filmini aratmayan saatler tekrar zihnimde belirdi. Tekrar buraya nasıl geldiğim sorusunu sormaya başladım kendime. O anda, arabasında uyuya kaldığım için beni yukarı çıkararak kişinin Aras olabileceği ihtimalini düşündüm. Eh, en son zorla çıkarıldığımda kapı açık kalmıştı. Uyurgezer değildim ve kendi başıma ışınlanma gücüm falan da yoktu sonuçta...

Geriye sadece bir ihtimal kalıyordu, o da Aras’ın çıkarmış olmasıydı.

“Eylül? Orada mısınız?” Teyzemin sesi tekrar kulaklarımı doldurduğunda düşüncelerimden temizlenip tekrar ona odaklandım.

“Evet, buradayım...” Nefes aldım. “Tamam teyzeciğim. Çınar okula, ben de dershaneye gideceğim. Çıkışta geliriz.”

“Tamamdır şoförü yollarım. Haydi, öptüm dersinize geç kalmayın.”

“Ben de öptüm,” diyerek telefonu kapattım. Tekrar zehirli fikirlerimle baş başa kalmadan önce, telefonuma önceden gelmiş olan mesajla karşılaşınca gözlerimi kısıtım ve hızla mesaj kutusuna dokundum. Operatörümünden gelen mesajı es geçtim ve *Bilinmeyen Numara* yazısına odaklandım. Çabucak üzerine tıkladım ve okumaya koyuldum.

-Bugün etrafta olmayacağım. Tek kalmamaya dikkat et.

Bu bilinmeyen numara Aras oluyordu ve attığı bu mesaj gözlerimi kapatarak sinirle nefes alıp vermeme neden olmuştu. Başıma bir ton bela çekmiştim ve hâlâ temkinli davranmam gerektiğine dair bir mesaj alıyordum. Nasıl yani? Dünkü kaçırılma mevzusu da çözüldüğüne göre, rahat edemeyecek miydim? Nasıl girdiğime anlam veremediğim kara bir çemberin hâlâ mı içindeydim?

Tuş kilidi düğmesine basarak telefonumu kilitledikten sonra, bir hışımla yatağımın kenarına fırlattım ve ayaklarımı yataktan sarkıtıp kalktım. Dün neden o kadar berbat bir gündü? Bunlardan daha berbat şeyler mi yaşayacaktım? Olamazdı, olmama-lydı. Ben sakın bir hayat yaşayan, kendi halinde bir kızdım. Bu kadar adrenalin benim için fazlaydı.

Kafamı sallayarak sarsak adımlarla odamın içindeki banyoya doğru yürümeye başladım. Her adım attığımda vücudumdan bir parça koparıyorlardı sanki. Bu halde derse nasıl gideceğimi ve kendimi nasıl idare edeceğimi bilemiyordum. Gitmezsem dedemin telefonuna mesaj gidecekti ve şu sinirli günlerinde en son istediğim şey bile olmazdı bu.

Banyonun kapısına tutunarak içeriye girdim ve ardından kapıyı kapatmakla uğraşmadım. Kapı aralık kalmıştı. Karşımda duran aynaya baktığımda kendime küfür etmek istedim. Gözaltılarım davul gibi şişmiş, yüzüm obez bir insaninkini aratmayacak şekilde genişlemişti. Alnımın sağ tarafına bir pamuk ve yara bandı yapıştırdığını fark ettim ve birden aklım dün geceye gitti.

Aras bana doğru yürüdü. Tam karşıma geçtiğinde bütün düşüncelerimden arınıp dikkatimi ona verdim. O da tıpkı benim gibi diz çökükten sonra, gözleriyle yüzümü süzdü ve bir anda alnıma bakarak duraksadı. "Başın..." dedi. Tam elini kaldırıp alnıma dokunacağı sırada, korkak bir tavırla geri çekildim. "Uzak dur."

Elim, istemsizce alnımdaki pamuğun üzerine gitti. Bu pansumanı da Aras'ın yaptığına emin oldum. Beni o kötü adamın elinden kurtarmış, bununla da kalmayıp beni evime, hatta yatağıma kadar bırakmıştı. Üstelik yaralı olan alnıma da pansuman yapmayı ihmal etmemişti. Belki de sandığım kadar kötü bir adam değildi?

"Hadi ama Eylül!" diye azarladı iç sesim. "Seni kurtarıysa, onun yüzünden kaçırıldığın için kurtardı. Kara kaşın, kara gözün için değil. Ayrıca arabasında kalman pek iyi bir durum olmayacağı için evine çıkarmıştır. Bunlar gözünü boyamasın." İç sesimin haklı isyanı kulaklarımda yayılmaya devam etti. "Hem dün gece sana uyguladığı zoraki tavrı ne çabuk unuttun?" İşte o anda, Aras'ın o son tavrı bir film sahnesi gibi canlandı beynimde.

"Eğer bir daha benim sözümünden çıkarsan..." Siyah gözleri yavaşça vücudumda gezdikten sonra tek kaşını kaldırarak suratıma bakıp sakince konuştu. "Neler olacağını söylememe gerek var mı?"

Zihnimde nasıl bu kadar kolay hüküm sürüyordu anlam veremiyordum. Oyle bir konuşma tarzı vardı ki sanki dediklerini yapmazsam un ufak olacaktım, her şey sarpa saracaktı ve bir daha düzelemeyecektim.

"Zorba pislik!" diyerek parmaklarımla yara bandını kavradı-

ğım gibi tuttum. Yaptığı pansumanı söküp atmak istedim, fakat hissettiğim sızıyla bunu gerçekleştiremeden küçük bir inlemeyle elimi anında geri çektim. Adamın yaptığı pansuman bile çözülmüyordu!

Kafamı dehşetle salladım. Alnımdaki sargılı kısımla uğraşmayı bırakıp, tekrar yüzümü süzdüm. Bu tiple dershaneye gidersem, gelip geçen herkes aile içi şiddet yaşadığımdan şüphelenip bana baskı uygulardı. Zaten herkes bana acımak için yer arıyorken, insanların eline koz veremezdim.

Banyo dolabımdaki krem fondötenimi aldım. İşaret parmağıma biraz fondöten sıktım ve onu yüzüme yaydım. Morluğun etkisi az da olsa geçmişti. Saçlarım oldukça kabarmıştı. Fön çekmek çok vaktimi alacağı için, aynanın önünde duran siyah kıstırmalı tokayı alıp saçlarımı rastgele topladım. Rutin işlerim biter bitmez, Çınar'ın odasına gittim ve kış uykusuna yatmış olan küçük dayıcığımı uyandırmaya çalıştım. Bu neredeyse bir on beş dakikamı alsa da sonunda başarmıştım. Şimdi ise kapısının önünde dikilmiş dışarı çıkmasını bekliyordum. Ellerimi göğsümde birleştirmiş bir halde sıkılğan bir nefes verdim. "Çınar, ondan geriye sayıyorum. Çıkmazsan bütün arkadaşlarının önünde seni rezil edecek bir şeyler yaparım."

Ses gelmeyince tam ona kadar sayacaktım ki kafama bir el darbesi aldım. Acı ve sinirle gözlerimi kısarak arkamı döndüğümde sırtıyordu. "Neyimle rezil edeceksin bakayım?"

Elimi başıma koyup gözlerimi ona diktim. Tam ağzımı açıp cevap verecektim ki bakışları birden ciddileşti, bana doğru bir adım attı ve başını yana eğerek sordu. "Alnına ne oldu?"

Tam işaret parmağını kaldırıp alnıma dokunacakken, insanların yüzüne karşı yalan söyleyemediğim için hızla arkamı döndüm ve yürümeye başladım. "Merdivenlerden düştüm dün." Dünden beri söyleyeceğim yalanları düşünmüştüm ve en cazibi bu gelmişti.

Elimle çenemi sıvazlarken Çınar aniden bana yetişti. "Sarıhoş musun kızım sen? Nasıl becerdin düşmeyi?"

Yalanımı yutmasına sevinerek yüzüme yapay bir gülümseme

Ateşin Oğlu

yerleştirdim. “Ya üşengeçlikten işte, ışığı açmadan salona ineyim dedim. Sonrası malum.”

“Aptal,” dedi kahkahalarının arasında. “Keşke dün evde olsaydım.”

“Evde olsaydın da önleyebileceğini sanmıyorum.”

Tekrar büyük bir kahkaha attı. “Ondan demedim manyak, evde olsaydım da senin düşmeni izleyebilseydim,” diyerek merdivenlerden aşağı koşmaya başladı. Sonra arkasını döndü. “Aman aman, dikkatli ol Eylül.”

“Çınar!” diye bağırdım ve peşinden koşmaya başladım. O, kapıyı açık bırakarak koşmaya devam ettiğinde vücuduma sapan keskin ağrılar beni engellediğinden inleyerek durdum. Bugünü nasıl idare edeceğimi bilmiyordum. Merdivenlerin bitişinde elimi belime atarak soluklanırken, kapının biraz arkasındaki sehpanın üzerindeki gözüme çarpan ayrıntıyla nefesim birden kesildi. Dün gece, bana zorla alıkoyan şerefsiz adamın verdiği zarf, tam orada duruyordu. Allah bilir içine para yerine ne koymuştu...

Korkulu birkaç adımdan sonra, ahşap cilalı sehpanın üzerindeki beyaz zarfı elime aldım ve birkaç saniye öylece baktım. Sonra dikkatlice zarfı açtım. İçinde gerçekten para olduğunu görünce şaşırarak zarftaki deste deste paraları şok içinde çıkardım. Kira parasından çok daha fazlaydı. Paraları elime aldıktan sonra, açık renk parke zemine düşen beyaz bir kâğıt parçası dikkatimi onda toplamama neden oldu. Paraları aceleyle sehpanın üzerine bırakarak eğilip yere düşen kâğıdı elime aldım. Diğer tarafını çevirdiğimde üzerinde bir yazı yazdığını gördüm. Kaşlarımı çatarak okudum. “*Ne kadar istiyorsun Ateşin Oğlu?*”

Siyah bir kalemle yazılmış, el yazısıyla işlenmiş bu notla dehşete kapıldım. Saçlarımı karıştırarak düşünmeye başladım. Bu paranın ve bu notun içinde benim bilmediğim anlamların yattığına bahse girebilirdim. Benim bilmediğim, ama Aras’ın bildiği çok büyük bir anlam yatıyor olabilirdi.

“Eylül!”

Dışarıdan adımın telaffuz edildiğini duyduğumda birden ir-

kildim. Paraları tekrar alelacele zarfa koydum ve sehpanın çekmecesine attım. Kağıdı cebime sıkıştırdıktan sonra, sağ elimle kapı kulpunu kavrayıp kapıyı arkamdan kapattım. İşaret parmağıma yüzük gibi taktığım anahtarlıkla kapıyı kilitledim ve arkamı dönerek yürümeye başladım.

Bugün gayet normal geçmişti. Ne bir kavga ne de bir olay olmuştu. Zira olsa bile, dikkatimi vereceğim problemlerim hepsinin üstüne çıkardı. Son derste aklımdaki düşüncelerden biraz olsun arınmak için Rana'yla dersi dinlemeyip, birbirimize omuz atarak gülüşüyorduk. O sırada özür dileyerek derse giren, dershanenin danışmanı olan, yirmili yaşların sonundaki esmer, peltek kadın bütün dikkatleri üzerinde toplamıştı. Sınıfın içine birkaç adım attığında durdu ve başını Hasan Hoca'ya doğru kaldırdı. "Dersi böldüğüm için üzgünüm, Eylül Avcı adlı öğrenciyi müdür çağırıyor."

"Neden?" diye sordu Hasan Hoca benim yerime. Ben şaşkın bir şekilde kaşlarımı çatarken, Rana da meraklı gözlerle bana bakıyordu.

"Sanırım velisi gelmiş."

"Veli mi?" diye mırıldandım, sadece kendimin duyacağı bir şekilde.

"Tamam, git hadi Eylül."

Başımınla onaylayarak görevlinin arkasından ilerledim. Hasan Hoca'nın ben gitmeden derse başlamayacağını bildiğim için sükûneti bozmadan hızla kapıdan çıktım. Sınıfımızın tam çaprazındaki müdür odasının dışında duran sandalyede oturan kişi, beni görür görmez ayağa kalktı. Tanımak için gözlerimi kıstım; bildiğim kadarıyla böyle bir velim yoktu. Adamın tam karşısına geçtim. Sonunda yüzünü doğru düzgün inceleyebilmişim. Esmer tenli, kahverengi gözlü, kısa siyah saçlı, siyah takım elbiseli adamı daha önce görmediğime emindim.

"Merhaba bacım," dedi adam. Bacım da ne?

Takılacağım nokta bu olmadığı için uzatmadım. “Merhaba?” diye sordum tereddüt dolu sesimle.

“Ben, Aras Karahanlı’nın adamlarıyım. Adım Akın, Akın Gürsoy.” Kaşlarımı çattım. “Ya, Aras sana bu akşam olacak davetten bahsetti mi?”

“Ne daveti?”

Sert yapılı adam gergin bir şekilde nefes verdi. Ellerini kısacık kestirdiği saçlarının üzerinde gezdirip konuştu. “Bu akşamki davet, Başkan seninle tanışmak istiyor. Dün Aras seninleyken arayıp söylediler, ama onun sana söylemeyeceğini bildiğimiz için bizzat iletmek istedik.”

“Ne daveti?” diye tekrar sorduktan sonra başımı omzumun üzerine doğru eğdim. “Başkan dediğin de kim? Neden benimle tanışmak istiyor?”

“Başkan, bizim liderimiz. Davete katılman Başkan’ın özel isteği. Seninle resmi olarak doğru düzgün tanışmak istiyor. Biz bu isteği yapmalıyız, sen iste veya isteme.”

Bıkkın bir nefes verdim. “Ne demek sen iste veya isteme? Dağ başında mıyız yahu biz, gelmezsem zorla mı götürüleceksiniz?” dedim. Adam omuz silkerek boş gözlerle bana baktı. “*Tam üstüne bastın,*” demek oluyordu bu sanırım. İçinde bulunduğum bu konuma karşı isterik bir halde gülmemek için zorladım kendimi. “Gelmeye-” Ona karşı çıkan bir cümle daha kuracağım sırada, ceketini hafifçe sıyırdı ve içinde saklı olan silahını gösterdi. Kelimelerim birden usta ellerden ok yemiş gibi bölünmüş, şaşkın bir şekilde bakakalmıştım.

Adam benim halimi tavrımı süzdükten sonra konuşmasına devam etti. “Yeterince net olduysam...” Ellerini ceketinin cebine soktu. “...Seni akşam yedide alırım. Ona göre hazır ol.”

Olduğum yerde, afallamış bir şekilde öylece kaldım. Beni üstü kapalı tehdit eden adam ise arkasını döndü ve dersane koridorlarından çıkışa doğru ilerledi...

Bordo rengi rujumu dudaklarıma sürerken, göz ucuyla

odamdaki saati kontrol ediyordum. Yediye on vardı ve ben davet için tamamen hazırdım. Aslında gitmemekte kararlıydım, ancak bir anda aklıma dâhiyane bir fikir geldi ve son anda gitmeye karar verdim. Bir söz vardır ya hani; “Çaresizseniz, çare sizsiniz.” İşte, o geldi aklıma. Beynimdeki tilkiler kendilerini belli ettiler ve bir anda akşam için hazırlanırken buldum kendimi.

Madem bu adamlardan kurtulmak istiyordum, o zaman fırsat ayağıma gelmişti. Kurtlar sofrasına çağırılmıştım. O mekâna gidecek, oradan birçok delil ve kanıt alacak, sonra bunları polise verecektim. Ta da! Eski monoton hayatına hoş geldin Eylül Avcı!

Bundandır ki derslane çıkış zili çaldığında çantamı alarak dışarı çıkmak için çoğunluğun dağılmasını beklemiştim. Ayrıca bu zaman diliminde teyzemi arayıp, Rana’yla ders çalışacağımı ve bu yüzden onlara geç kalabileceğimi söylemiştim. Zehra Teyze’ın oldukça anlayışlı bir kadındı ve fazla geç kalmamamı söyleyerek bana izin vermişti. Kendi çocuğuna da aynı ifadeyle davranır mıydı, bilmiyordum; ama o an umurumda olan tek şey, izin alabilmiş olmamdı. Tabii bir de Aras vardı. Beni karşısında görünce vereceği tepkiyi merak etmiyor değildim.

Gözümü hırs bürümüstü. Saatin tam yediyi göstermesiyle, siyah elbisemin dizlerimin üzerinde kalan kabarık eteklerini düzelttim. Yine siyah, kutu şeklindeki küçük çantamı elime alıp ayağa kalktım. Artık çekimserliğin can çektiği adımlarımla, beni kapıda beklediğini bildiğim Aras’ın adamının yanına doğru ilerlemeye başladım. Arkaya doğru taradığım dalgalı saçlarım belimin arkasında dans ediyor, eteklerim adım attıkça dalgalanıyordu. Uzun zamandır spor giyinmenin etkisiyle ayağımdaki süet, siyah topuklu ayakkabılar yürümemi biraz etkilese de, birkaç adımda dengemi sağlamayı başarabildim. Üzerimdeki her detay gibi tırnaklarımı da simsiyah ojelerle renklendirmiştim.

Tam kapı kulpunu tutup kapıyı açacakken düşündüm. Korkuyor muydum? Deliler gibi korkuyordum, endişeliydim, tedirgindim. Nasıl bir ortama girdiğimi, attığım bu adımın nelere mal olacağını bilmiyordum. Doğruyu mu, yoksa yanlışını mı seç-

tiğimi bilmiyordum. Bildiğim tek bir şey vardı, o da bu adamlardan ve bu aksiyonlu ortamdan kurtulmak istediğimdi. Bu isteğimi gerçekleştirmek için de mantıklı davranıp, elimden gelen her şeyi korkusuzca faaliyete geçirmem gerekiyordu. Buna hazırdım. Değilsen bile, olmalıydım.

Derin derin nefes aldıktan sonra, kapı kulpunu aşağı çektim ve kapıyı açtım. Akşam serinliğinde bahçeye çıktım. Taşlı yoldan yürürken derin derin nefes alıyor ve günün güzel biteceğini öğütlüyordum kendime. Bahçeden çıkar çıkmaz karşılaştığım siyah Jeep'in kaputuna yaslanmış bir vaziyette beni bekleyen iri yapılı, siyah takım elbiseli adam, geldiğimi görür görmez elindeki sigarasını yere attı. Adam arabanın etrafından dönerek şoför koltuğuna oturduğu. Koşar adımlarla arabanın yanına gittim ve beklemeden ön yolcu kapısını açıp ben de kendimi deri koltuğa attım. Arabaya bindiğimde, Akın isimli adam anahtarı çevirdi ve son model Jeep'i çalıştırdı. Bir yandan korkuyla içim ürperirken, diğer yandan heyecanla kalbim çarpıyordu.

Akın hiç konuşmuyordu, ben de bir şey söylemek istemiyordum zaten. Adam dikkatle arabayı sürerken, telefonu çaldı ve kaşlarını çattı. Elini ceketinin iç cebine sokup, eski model telefonunu çıkardı ve kulağına götürdü. "Buyur ağabey." Başını salladı. "Geliyoruz, herkes tamam mı?" Gözlerini benim üzerimde gezdirdikten sonra tekrar yola döndü. "Merak etmeyin, yarım saate oradayız." Telefonunu kapatıp tekrar cebine soktu ve dikkatle arabasını sürmeye devam etti. Direksiyonu sola çevirdikten sonra ara sokağa saptı. Genelde تنها yerlerden gidiyordu. Gideceğimiz yerin pek güvenilir bir yer olmadığını *Kuşçular* tabelasından anlamıştım. İçim yavaş yavaş sıkılmaya başladı ama gerilmemeye çalıştım. Kötü bir şey olmayacaktı.

Neredeyse yarım saattir تنها ve ürkütücü sokaklardan geçiyorduk. Sonunda, arabanın hızı biraz olsun yavaşlamıştı. Etraftaki binalar gece kondu türündendi. Giydiğim kıyafetin buraya uygun olup olmadığını düşünmeye başladım. Burası resmen unutulmuş bir yerdi; ne caddede oynayan çocuklar, ne de çamaşır asan kadınlar vardı. Tek tük insan çıkıyordu ve onların da

pek tekin göründükleri söylenemezdi. Bu nedenle çaktırmadan telefonumu açmış ve olabilecek her ihtimale karşı ses kaydediciyi açıkta bırakmıştım.

Etrafta beton binalar görünmeye başladı. Akın birden frene basarak arabayı durdurduğunda öne doğru savruldu. Adam anahtarı çekti. Artık inme vaktinin geldiğini anlayıp, kapı kulpunu kavrayarak açtım ve yeni yeni kararmaya başlamış havaya kendimi bıraktım. Ardımdan Akın da dışarı çıkmıştı. O, ağır abi bir şekilde yürürken, ben de arkasından ilerledim. Beton bir binaya doğru yönelmiştik. Ne yani, bu davet bir apartman dairesinde miydi?

Akın binanın dış kapısını açtı ve oradan içeri girdik. Bina oldukça eskiydi ve neredeyse yıkılacak gibi duruyordu. Etraf toz toprak içindeydi. Yukarı çıkmak yerine, bodrum merdivenlerine ilerlediğinde şaşkın bir şekilde kaşlarımı çattım. Hadi ama! Bir de bodrum kat mıydı? El mahkûm, adamın arkasından mermer merdivenleri inmeye başladım. Öte yandan, olası bir duruma karşı çantamı açtım ve içine koyduğum göz yaşartıcı spreyi elimle kavradım. Merdiven bittikten sonra karşımıza beyaz, paslanmış bir kapı çıktı. İri yapılı adam, kapının kulpunu tutuktan sonra bana dönüp, "Hazır mısınız?" diye sordu. Boynumu bükerek onayladım ve kapıyı açmasını bekledim. Kapı yavaş yavaş aralanırken, içimdeki heyecan yine artmıştı.

İçerideki mekân görüş alanıma girdiğinde, elimde olmadan gözlerim büyümüştü. Elimi ağzıma götürmemek için kendimi zor tutuyordum. Buranın bir şatoda olmadığına emin miydim?

Girdiğimiz binanın aksine burası oldukça büyük bir salondu. Önümde ahşap, üzeri kırmızı halıyla örtülü geniş mi geniş bir merdiven duruyordu. Salona iyice dikkat ettiğimde, etrafta elinde içki şişeleriyle dönen garsonlar, büyük kumar masaları, güzel giyimli insanlar, pahalı, büyük, gösterişli avizelerin kocaman salonu kaplamış olduğunu gördüm. Merdivenlere doğru bir adım atarken, insanların gözlerini bana diktiğini fark ettim ve üzerimde hissettiğim baskıyla yutkundum. Gözlerim kimseyi seçemiyordu. Erkeklerin hepsi siyah takım elbise giymişti ve

yanlarındaki kadınlarda da gösterişli kıyafetler vardı. Bir an, babet yerine topuklu giymeyi seçtiğim için kendimi tebrik ettim.

Uzun merdivenleri teker teker inerken, gözlerim koca salonda değerli bir mücevher kaybetmiş gibi dolanıyordu. İçerideki insanları gerek kıyafetlerinden, gerek bakışlarından, gerekse konuşmalarından değerlendirmeyi istiyordum. Fakat bir anda, bedenime yayılan o değişik hissiyatla duraksadım. Bu etkiyi tanıyordum. Bedenimin bu manevi akıma karşı oluşturduğu tepkileri biliyordum.

Kalbim patlamaya hazır bir volkan gibi fokurdarken, merdivenleri inmeye devam ettim. Nihayet cesaretimi topladım ve kafamı o güçlü akımı hissettiğim bölgeye doğru çevirdim. Bakışlarım hemen üzerime odaklanmış olan bir çift siyah göz ile buluştuğunda oluşturduğu etkiyle takılıp düşmekten korktum.

Gözlerini bana dikmiş olan Aras'ı artık net bir halde seçebiliyordum. Adımlarımın birbirine dolaşmaması için dua ettim. Esmer suratında buz gibi bir ifade vardı. Çenesi kasılmıştı. Yanındaki insanlar ona bir şeyler söylerken, o umursamazca bana bakmayı tercih etmişti. Birden onunla konuşmaya çalışanın bir kadın olduğunu fark ettim. Esmer-kumral bir kadındı, buradan sadece belden üstü görünen kadının boyu Aras'a yakındı. Üzerinde gömlek tarzında siyah V yaka dekoltesi derin bir bluz vardı. Aras'ın baktığı yöne bakınca, kadının ela gözleri benimle buluştu. Ne yapacağımı şaşırılmış bir şekilde başımı önüme eğdim. Dikkat çekmekten nefret ediyordum. Elimde olsa kolumla gözlerimi kapayıp, arkama bakmadan koşa koşa geri dönerdim, ama çoktan merdivenleri inmeyi bitirmiştım. Birkaç saniye merdivenlerin bitiş yerinin tam önünde öylece bekledim. Aras'ın yanına gitmeye hiç niyetim yoktu, çünkü her an beni öldürebilecekmiş gibi bakıyordu.

Siyah gözleri nasıl daha da koyu olabilirdi, bu halini tarif edebilecek başka bir ifade var mıydı?

Korkuyordum. Yalnız ve çaresiz hissediyordum. Ne diye buraya gelmişim sanki? Aptallık listesi olsa yılın en iyi aptalı seçilebilirdim. Utandığım zamanların çoğunda yaptığım gibi.

birkaç saç telimi elimle geriye attım. Yüzümün alev alev yandığını hissettim. Kollarımı kendime sardım. Biri dışarıdan beni bu halde görse üşüdüğümü sanabilirdi.

Elinde içki tepsisi olan bir garson geldi ve tam karşımda durdu. Tepsiyi hafifçe bana doğru uzattı. "İçecek ister misiniz?"

Yüzüme küçük bir tebessüm ekleyip, hâlâ gözlerinin üzerimde olup olmadığını kontrol etmek için Aras'a baktım. Gözünü kırpmadan beni izlediğini görünce hemen garsona döndüm. "Hayır, hayır teşekkür ederim."

Garson başıyla onaylayıp yavaşça arkasını dönüğünde cızırtılı bir ses işittim ve diğer herkes gibi ben de kafamı sesin geldiği yöne doğru kaldırdım. Salonun en ucunda, ahşap bir kürsünün arkasında duran, önündeki mikrofonu yönelen orta yaşlı bu adamı tanıyordum. Başkan olarak bahsettikleri adamdı bu. "İyi akşamlar sevgili dostlarım," dedikten sonra elini ince kablolu mikrofonun üzerinden çekti.

"Neden buradasın?" Tam ensemde hissettiğim nefes, vücudumdaki tüyleri harekete geçiren bu sesi kulaklarıma doldurduğunda, kürsüde konuşan adamı dinlemeyi bırakarak omzumun üzerinden arkamdaki bedene döndüm. Düzeltiyorum; arkamı döndüm ve siyah gözlerin sahibiyile burun buruna geldim. "Ben..."

Aras, yapacağım açıklamayla ilgilenmiyormuş gibiydi. "Boş ver," dedi çatık, kavisli kaşlarıyla. "Buradan gidiyorsun. Hemen!"

Elini koluma attı. Beni de çekerek adım atmaya yeltendi. Bunun üzerine, "Bırak beni," dedim aceleyle. "Ben buraya özel davetliyim. Bir yere gitmeyeceğim."

Aras'ın kaşları çatıldı. Tam konuşacağı sırada Başkan'dan çıkan cümle, tüm dikkatleri kendisinde toplamıştı. "Bu akşam size çok önemli bir gelişme sunacağım," dedi Başkan ve gözlerini salonda gezdirmeye başladı. Sonra bakışları Aras'ı bulduğunda gülümsedi ve konuşmasına devam etti. "Manevi oğlumun hayatında artık birisi var." Cümlesini bitirir bitirmez, insanlardan güzel uğultular ve gülüşmeler yükselmişti. "Sevgili

gelinimi sizle tanıştıracacağım-” Yaşlı adamın konuşmasını kısılan gözlerimle anlamlandırmaya çalışırken, adamın söyleyeceği kelimelerinin devamını dinleyemeden kolumu sıkıca kavrayan el ile inleyerek elin sahibine baktım. Yüzünde öfkeli bir ifade olan Aras, kolumu sıkıca kavrayıp beni çekiştirmeye başladı. Elimden onu önleyecek hiçbir şey gelmiyordu. Koluma kan gitmediğini hissederken, gittiği yere doğru adeta peşinden sürükleniyordum. Üzerinde kırmızı halı serilmiş olan merdivenlerden çıkarken, kolumun vaziyetini hiç düşünmüş müydü acaba?

Kolumu ellerinin arasından kurtarmaya çalışıp, onu durdurmayı deneyerek, “Ne yapıyorsun?” diye tısladım sinirle. “Aras!” diye sızlandım sadece onun duyabileceği bir şekilde, merdivenleri sayesinde koşar adım çıkarken.

“Yürü,” diye bağırdı dişlerinin arasından, sadece benim değil, herkesin duyabileceği bir şekilde. Dişlerimi sıkıkmaktan çeneme ağrılar girmişti, fakat kolumun ağrısı daha ağır basıyordu. Şimşek hızıyla merdivenleri çıktıktan sonra, bodrum katındaki diğer kapıyı açarak beni içeri savurdu.

Odanın içine savrulurken, refleks olarak uyuşmuş olan kolumu tutarak ovuşturmaya başladım. Sinirli suratıyla üzerime doğru yürüdüğünde korkuyla birkaç adım geriledim. “Sana dün ne dedim?!” diye kükredi üzerime doğru yürürken. Dudaklarımı açtım ve bir şeyler söylemeye çalıştım, fakat başarısız olmuşum. “Gelmeyecektim ama-”

“Sana dün ne dedim?!” diye bağırdı tekrar beni dinlemeden. Beni dinlemeyeceğini fark ettiğimde sustum. Bunda bu kadar sinirleneceği ne vardı? Alt tarafı bir davetti. “Bu ortama girmek isteyecek kadar ne yaşadın? Kendini yem yapmayı bu kadar mı çok istiyorsun? İnsanlara benimmişsin gibi görünmek hoşuna mı gidiyor! Senin aklın nerede!”

Kaşlarımı çatarak Aras’ın cümlelerini kavramaya çalıştım. “Buraya zorla getirildim!” diye karşılık verdim. “Adamlarından biri tarafından dershanemde silahla tehdit edildim! Ne yapabildim?”

Aras’ın simsiyah gözleri, kurduğum cümlelerle iyice büyü-

yüp, başı hafifçe omzuna doğru eğildi. Söylediklerimi düşünüp anlamlandırmaya çalışıyor gibiydi. Tam o sırada, odanın eski kapısı tekrar açıldı ve içeri bir adam girdi. Ellili yaşlarındaki kır saçlı bu adam, başkan denilen adamın ta kendisiydi. Yaşlı adamın gözleri bir saniyeliğine bana değdi, ardından “Evlat,” diyerek Aras’a döndü hiç beklemeden.

Aras dişlerini sıktı, gözlerini kapadı ve birkaç saniye öylece durdu. Ardından yaşlı adama baktı. “Onu buraya nasıl getirirsin?” diye sordu düz bir sesle. “Hadi getirdin madem, onu nasıl tüm aleme gelinim diye tanıtırsın?!”

O anda, gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı. Şaşkın bir şekilde bakarken, zihnimde kıpırdanıp duran taşlar yavaş yavaş yerlerine oturuyorlardı. Bu adamın davetteki tüm insanların gözü önünde, “*Manevi oğlumun hayatındaki kişi*” olarak bahsettiği kişi ben miydim?

Kırıksık tenli yaşlı adam, “Sakin ol, buradaki herkes dost,” diyerek karşısındaki genç adamı bastırmaya çalıştı.

“Şimdilik dost!” Aras’ın sesi kin doluydu, içinde yanan öfke kıvılcımlarını hissedebiliyordum. Pimi çekilmiş bir bomba gibi, patlayacak bir yer arıyordu.

“Sakin ol oğlum,”

“Bunu bilerek yaptın,” dedi Aras ve devam etti. “Bilerek onu öne attın. Onu yem gibi kullanacaktın, dikkatleri üzerine toplayacaktın ki düşmanlarımıza daha yakın olabilelim.” Burada bahsettiği yemin ben olduğumu anlayınca, başıma bir mermi yemiş gibi sarsıldım. Kalp atışlarım tenimi delegecek gibiydi. Yaşlı adam ağır ağır başını salladı ve gözleriyle beni işaret etti. “Bunu şimdi konuşmayalım. Güven bana bugün sorunsuz bitecek Karahanlı.”

“Sorunsuz falan bitmeyecek. Birazdan doluşmaya başlarlar. Onu nasıl bu tehlikeye sokabildin?”

“Senin için olduğunu biliyorsun. Her şey senin için.”

Aras’ın isterik kahkahası odada çınladı. Benim için çok çetrefilli planlar dönüyordu ortada; canımın tehlikede olduğunu anlamayacak kadar salak değildim.

Ateşin Oğlu

“Küçük bir kız çocuğunun hayatını öne atarak mı namımı devam ettireceğim lan ben!” Bu sefer öyle bağırmıştı ki ister istemez birkaç adım gerilemiştim.

“Onun hayatını tehlikeye attığın falan yok, bu sadece bir davet! Kimin dost, kimin düşman olduğunu şimdi anlayabiliriz. Bundan kimse zararlı çıkmaz. Güven bana.” Bu sefer Başkan da sesini yükseltti ve birden odayı derin bir sessizlik kapladı.

Patlama sesleri bu derin sükûtu deldi geçti. Silah sesleri kulaklarımda çınlarken, şaşkın bir şekilde kollarımı kendime doladım. Başkan’ın cümlesi biter bitmez, tüm binaya hâkim olan silah sesleri Aras’ın haklı olduğunu göstermeye yetmiş de artmıştı bile.

Kanım donmuştu. Olduğum yerde kalmıştım ve nefes alışverişlerimi kontrol edemiyordum. Aras başını salladı. “Duydun mu!” diye bağırdı Başkan’a karşı. Sesi odayı çınlatmıştı. “Duydun mu aziz dostların bizi çağırıyor!” Ardından eliyle belindeki silahı çıkardı ve çekerek ateş etmeye hazır bir hale getirdi.

Yaşlı adamın yüzü katılaştığında, cebinden silahını çıkarmakta geç kalmamıştı. Daha sonra Aras’a baktı. Ela, kenarları kırışmış gözlerinde pişmanlık vardı. “Evlad,” dedi odadan çıkmadan önce ve elini Aras’ın omzuna koydu. “Çoğunlukta olan biziz. Bu işten kârlı çıkacağımıza emin olabilirsiniz. Şimdi sinirini onlara karşı kullan. İşimiz bittiğinde göreceksin, önde olan biz olacağız.” Aras, ona bir cevap vermek yerine omzundaki kolu düşürerek bana döndü. Bu anı başından beri bekliyor gibiydi. Yüzündeki gergin ifade, birçok şeyden haberdar olduğunu bağırıyordu. “Sakın,” dedi, kaşlarını çatmaktan vazgeçmemişti. “Sakın ben gelene kadar buradan çıkma. Şu işi halledip geri geleceğim ve buradan gideceğiz, tamam mı?”

Sanki elimde başka şansım varmış gibi soruyordu bir de. Kabul etmekten başka ihtimalim olmadığı için çığır aşmış korkaklığımla başımı salladım.

Ben daha beni nelerin beklediğini bilmezken, o tüm karizmasını toplamış bir şekilde kapıyı açtı ve silah seslerine doğru temkinli adımlarla ilerledi...

Bölüm Dokuz

Vesikalık

Bazen su gibi akar saatler. Sen ne kadar bitmesini istemezsen, o kadar kısalır sanki yaşadığın an.

Bazen bir ömür gibi gelir saniyeler. Artık bitsin dersin, bitsin de kurtulayım. Her şeyi unutup uykuya dalmak istersin, ama hiçbir şey istediğin gibi gitmez.

İçim karamsarlıkla kaplanmıştı. Kendime sövmeyi eksik etmiyordum. Benim burada ne işim vardı? Neden şu birkaç haftadır uslu kız rolümden çıkmıştım? Eski halimden oldukça memnundum oysaki. Şimdi bir deponun içinde neler olacağını bilmeden beklemektense, evimde geometri testi çözmeyi yeğlerdim.

Elime aldığım kalın sopayla beraber ayağa kalktım ve karanlık odanın içinde volta atmaya başladım. Bir gıcırta duymamla beraber odayı aydınlatan loş ışığa doğru başımı çevirdim, fakat içeri giren vücudu seçemiyordum. "Aras," diye mırıldanmak istedim. Ama sustum. Ya o değilse? Kendimi ele vermek tam bir aptallık olurdu.

Karşımda hissettiğim gölgenin Aras olmadığını bildiğimden miydi acaba üzerime yük olan bu gerginlik? Yoksa ölüm sessiz-

Ateşin Oğlu

liğine mi büründü ruhum? Arkasına sığındığım beton duvar ek vermez değil mi beni? Hiçbir şey bilmiyorum.

O vücudun içeri doğru ilerlediğini fark edince gerilemeye başladım. Elimdeki sopa sanki büyülü bir asaymış gibi hissediyordum. Şu anki tek güvencem oydu.

Tam emin adımlarla gerilerken, ayağımın bir şeye takılmasıyla dengemi kaybettim. Kısık inlemeyle beraber sırt üstü yere düşmem bir oldu, kavradığım sopa yere düşerek ufak bir ses çıkardı. Bunun üzerine, "Kim var orada?" cümlesi yabancı bir sesteki kulaklarıma yayıldı. Hiç beklemeden, temkinli davranarak, yerdeki küçük taşlardan birini alıp, ellerimle beton zeminden destek alarak ayağa kalktım. Sopyayı daha sıkı kavrayarak bir köşeye sindim ve vuruş pozisyonu aldım. İçim korkuyla titrerken, bana yaklaştığı anda adamın kafasına sopyayı geçirmeyi düşünüyordum. Ancak adamın elindeki koca silah nefesimi kesmeye yetiyordu. Nefes almamaya çalışıyordum. Adım sesleri iyice yaklaştı. Elimdeki sopyayı daha da sıkı tutarak gözlerimi kısıtım ve net bir görüş yakalamaya çalıştım. Adam kafasını sağa sola çevirerek her yeri özenle inceleyip yürüyordu. Yapacağım işin çok basit olduğuna kendimi inandırmayı deniyordum. Basitti; adam bana yaklaştıkça ben onu geçecektim ve arkasında olduğum anda sopyayı kafasına geçirecektim.

Hem bir sopa darbesinden kim ölmüş? Belki o, benim darbemle bayılmazdı bile, ama onun silahını ateşlemesiyle beraber benim yerle bir olacağım kesindi. Güçlü olmam gerekiyordu. Vücudumdaki tüm gücü ellerime aktarmalıydım. Kendimi yürek yemiş gibi dinç ve çevik hissediyordum. Adrenalin patlaması dedikleri şey buydu herhalde.

Adam bana doğru iki adım attığında, ben de ona doğru tek adım atıyor, elimden geldiğince az ve sessiz nefes almaya çalışıyordum. O bana yaklaştıkça, kalbim ağzımdan dışarı fırlayacak gibi hissediyordum ve nefesimi nasıl kontrol edeceğimi bilemiyordum. Yutkunmamak için büyük çaba sarf ederken, son sessiz adımımı da atmıştım. Artık arkasındaydım. Şimdi yapmam tek gereken şey, bana sırtı dönük halde yürüyen bu herifin dikkatini

dağıtıp kafasına sopayı geçirmektir. Yerden aldığım küçük taş odanın ve aynı zamanda adamın çaprazına atarak taşın tıkradamasını sağladım. Adam neredeyse "burada hiçbir şey yok" düşüncesiyle bana doğru dönecekken, taşın sesini duydu ve bir an duraksadı. O sırada nefesimi tutmuş, bekliyordum. Yapacağım tek bir hareket bütün hayatıma mal olabilirdi.

Nefes almadan korkuyla olduğum yerde dikilirken, adamın ne yapacağını merakla izlemeye devam ettim. Ya planım işe yarayacak ve odanın çaprazına doğru yürüyecek ya da umursamadan arkasını dönecek ve beni öldürecek. İlk ihtimalin gerçekleşmesi için dua ederken, adamın çapraza doğru yürümeye başladığını gördüğümde rahatlıkla sessiz bir nefes verdim. Tedirginliğim biraz olsun azalmıştı. Silahını tam önüne doğrultmuş olan adamın arkasından hızla ilerledim.

Tırsak bir adım attım.

Korkak ikinci adımımı da attım.

Cesur üçüncü adım ise...

Bu son adım, harekete geçme adımımıdır. Bu adım gücümü kullanabilme adımımıdır. Biraz olsun kendimi gösterebilme adımımıdır. İçten içe kendimi cesaretlendirdim. Derin bir nefes aldım ve elimdeki sopayı kaldırıp gözlerimi kapattım.

Ondan sonrası çok çabuk geçmişti; benim sopayı adamın dazlak kafasına geçirmem, adamın yüz üstü yere düşmesi, benim tiz çığığım, sopanın ince ellerim arasından kayarak düşmesi, gözlerimden yaşların boşalması...

Zaman neden benim için durmuş gibiydi? Suçlu olan ben değildim. Ben sadece olası bir saldırıya karşı kendimi koruyordum. Ama şimdi olaylar hiç de benim açımdan iyiymiş gibi görünmüyordu. Ben ne yapmıştım?

"Kendini korudun Eylül," dedi içimden bir ses, beni yatıştırırmaya çalışır gibi. "Kendini korudun, yapman gereken buydu." Titreyen ellerimle ağzımı kapatırken, panikle yerde boylu boyunca yatan adama doğru yürüdüm. O anda, beynimdeki gergin ipleri çeken bir ayrıntı daha fark ettim ve bedenimdeki tüm gücün yitip gittiğini hissettim. Aralık kapının içeriye süzdüğü

loş ışığın aydınlatığı korkunç detay, yere doğru yayılan koyu kırmızı korkutucu sıvıydı.

Nefesim kesilmiş, tırnaklarımı yüzüme geçirmeye başlamıştım. Adamın kafası kanıyordu... Korkuyla titredim. Beyin travması geçiriyor olabilirdi... Ya da... Belki ölmüş bile olabilirdi.

Aklıma gelen korku dolu düşüncelerle hıçkırıklarım beni çoktan ele geçirmişti. Tüm dünyamın altüst olduğunu hissettim. Çocukluğumdan itibaren bütün yaşadığım şeylerin gözlerimin önünden birer birer geçmesini izledim. Bütün iyi anılarım yok olmuştu birden, sanki başından beri kötülük yapan adi bir insandım. Gözyaşlarım gözlerimi yakarken, sesli bir şekilde burnumu çektim. Şimdi ne yapacaktım? Hayır, ben adamın sadece bayılmasını istemiştim.

Ellerimle yüzümü kapayıp, her şeyin berbat bir kabustan ibaret olmasını diledim. Fakat acı gerçekle bir kez daha burun buruna geldim. O adam hâlâ orada yatıyordu ve her şey son derece gerçektir.

Adamın yaşayıp yaşamadığını kontrol etmek istedim. Ona doğru birkaç adım attım fakat korkuyla durdum. Hayır, yapamayacaktım. Ne yapmalıydım? Ne yapacaktım?

“Kaç...” dedi iç sesim. “Git buradan, burada olmaman gerekiyor.”

“Yardım...” dedim kendi kendime, birini bulmalıydım. Buradan gitmem gerekiyordu. Ben buraya ait değildim. “Yaşıyor ol...” dedim cılız sesimle, odadan çıkmadan önce yerdeki adama bakarak. “Lütfen yaşıyor ol.”

Ardından daha fazla bekleyemedim ve güçsüzce koşarak karanlık odanın aralık kapısından çıkmaya yeltendim. Fakat tam çıkacağım sırada, sert bir bedenle çarpıştım ve adımlarım zoraki olarak duraksadı. Çarpışmanın etkisiyle gerileyip düşeceğim anda, çarptığım kişi belimden tutarak buna engel oldu. Kafamı kaldırıp onun kim olduğunu görmek istedim. Siyah gözleriyle göz göze geldiğim an, kaşları bükülen ve anında tedirgin ifadeyle, “Eylül?” diyen kişi, Aras’tan başkası değildi.

Nihayetinde buradakilere nazaran tanıdık bir suratla karşı-

laşmanın verdiği rahatlıkla, "Aras..." diyebildim sadece. Birden göz pınarlarım boşaldı. Ona sarıldım, fakat bu tamamen istem dışı bir hareketti. Korkmuştum, savunmasızdım ve bilmediğim bir adamla karanlık bir depoda tek kalmıştım. Üstüne üstlük adamın kafasına vurarak onun yere düşmesine neden olmuş-tum. Ayrıca, bir de kafası kanıyordu... Bu hareketim, yadırganmamalıydı...

Ellerimi sıkıca beline dolayıp, başımı gövdesine yasladığım Aras, öylece put gibi duruyordu. "N-ne oldu?" diye sordu afal-layan ses tonuyla. İstifimi bozmadım, ne diyecektim ki? Başımı göğsünden kaldırıp, içinde bulunduğum şoktan kurtulamadan suratına baktım. O, dikkatle beni incelerken, gözyaşlarımla ıslanan dudaklarımı birbirine bastırıp konuşmaya çalıştım lakin yapamadım. Gözlerindeki karanlık öfkeye dönüştüğünde tekrar sordu. "Ne oldu?"

Çenem titrerken konuşmaya çalıştım. "Be-Ben..." Gözlerini devirdiğini gördüğümde korktum. Zaten korkuyordum ve o da böyle üstüme gelince, her şey çok kötü gelmeye başlamıştı.

"Ne sen? Ne!" diye kükredi Aras. İrkilerek ondan uzaklaş-mak istedim. Ben uzaklaştıkça o da bana doğru gelmişti. "Ah," dedi sonra sabırsız bir şekilde, tam karşımda durarak. Ardın-dan ellerini yüzümde hissettim. Çenemi tutarak kendisine bak-mamı sağladı. Tenime değen sıcak elleri, is kokulu kalbimin üzerindeki külleri harlamıştı sanki. Bundandır ki bulanık ba-kışlarım anında ellerinin üzerine odaklandı. Başparmakları göz altlarıma dokunurken, bakışlarını yumuşatmaya çalıştığını fark edebiliyordum. Dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra, uzun ve siyah kirpiklerle çevrili gözlerini gözlerime odakladı. "Ey-lül," dedi sakince. "Bana ne olduğunu söyler misin? Lütfen."

Sakin olmaya çalıştığını anlıyordum. Bir cevap veremeyeceğimi anladığım için, işaret parmağımı kaldırdım ve titrek elle-rimle arkamda, odanın çaprazında boylu boyunca uzanan adamı göstermeye çalıştım. Önce kaşlarını çattı, ne demek istediğimi anlamaya çalışıyor gibiydi. Eminim ki şu an zihnimi okumak gibi bir gücü olsun isterdi, çünkü yaptığım şeyler çok saçmaydı.

Ateşin Oğlu

Kaşlarını çatarak başını yerde uzanan adama çevirdiğinde çenesinin kıpırdadığını fark ettim. Alnındaki damar sertleşmiş, hızla bana dönmüştü. Sesli bir küfür etti, o sırada ağlayışım hızlandı. “O adam...” Soluklandı. Cümlelerini toparlamaya, kendini sakın tutmaya çalıştı. “O adam sana bir şey mi yaptı? Öyle mi Eylül?!”

Aras’ın söylemeye çalıştığını anlar anlamaz, kaşlarım hafifçe büküldü. “Ha-Hayır...” dedim nefes nefese. “O bana bir şey yapmadı. Ama ben... Ben o adamı öldürdüm sanırım. Kapıdan silahıyla girdiğinde korktum ve sopayı kafasına geçirdim.”

Gerçekleri kendi ağzımdan söylemek iyice kalbimi acıtırken, tam hıçkırıklarım boğazımı doldurmaya başlayacaktı ki bir çift el beni kendine doğru çekti. Nefesim kesildi, gözlerim büyüdü. Aras, beni kendine doğru çekip ellerini sırtımda birleştirdi. Bu sefer ben ne yapacağımı şaşırılmış bir şekilde öylece durdum. Burnum Aras’ın boyun girintisine değdiğinde, onun o denizimsi kokusunu her zerremde hissettim ve bu hissin verdiği sarhoşlukla afalladım.

Aras’ın elleri hâlâ sırtımdayken, “Aptal kız,” dedi alayla ve devam etti. “Bir sopayla şu koskoca adamı öldürebileceğini mi düşünüyorsun?” Benden bir cevap gelmeyince ekledi. “Eğer öyle olsaydı güzelim, şu belimizdeki silahlara hiç gerek kalmazdı.”

Heyecanla başımı kaldırdım ve ıslanan gözlerime dolan umutla esmer suratına baktım. İnanmak istiyordum ona, şu an ölesiye inanmak istiyordum. “A-ama, hiç hareket etmiyor,”

Aras’ın elleri belimden yavaşça ayrıldığında, şaşkın gözlerle onu inceledim. Bakışlarını benden ayırıp, arkamdaki adama dikti. Adama doğru yürüdüğünü fark edince, yutkunarak onu izlemeye koyuldum. Ne yapacaktı? Aklından neler geçiyordu?

Yanına vardığı adamın başucuna çöktü. İşaret parmağıyla orta parmağını birleştirip adamın boynundaki çukura koydu. Ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Heyecanla ve büyük bir ümitle ona bakmaya devam ediyor, güzel bir haber bekliyordum.

“Maalesef,” dedi ve aynı ifadesizliğiyle ayağa kalktı. Boğazı-

ma hıçkırık dalgası hücum ederken, tekrar Aras'ın sesi duyuldu. "Maalesef ki yaşıyor hıyar. Bir işi de tam yapsaydın şaşırırdım ufaklık." Vücuduma yayılan rahatlıkla derin bir nefes verdim. Kalbim öyle rahatlamıştı ki kuş gibi hafıflemiştim. Yine de emin olmak için tekrar sordum. "Yaşıyor mu gerçekten?"

Gözlerini gözlerime dikerek kaşlarını kaldırdı. "İstersen sen de kontrol et," diye bir seçenek sundu, fakat ona güvenerek hızla başımı salladım. "Şu an istediğim tek şey buradan gitmek ve bu geceyi bir kâbustan ibaret görmek."

Başını ağır ağır yukarı aşağı salladı. "Ben de öyle tahmin etmişim," dedi ve bana doğru gelmeye başladı. Belinden silahını çıkarıp çekti. Onunla beraber dışarı çıkmak için hareketlendiğim sırada elimi kavramasına şaşırırdım ve gözlerimi anında tuttuğu elime diktim. Fakat o, bu ayrıntıyla ilgilenmedi. "Bana ayak uydur," dedi ve beraberce kapıdan çıkmamızı sağladı. Aras'ın büyük ve sıcak eli, korkudan buz kesmiş olan elimi iyice kavradı. Hızlı ve aynı zamanda temkinli adımlarla yürümeye başladığında, ona yetişmenin bu halde bile benim için zor olduğunu kavradım. Boş koridorda koşarak ilerlerken eteklerim havalanıyordu. Silahını sağa-sola doğru yönelterek hızla yürüyor, bununla beraber bedenini bana siper etmeye çalışıyordu. Bu eski binaya girdiğim büyük ve gösterişli kapının önünden geçeceğimiz sırada kurduğu cümleyle dikkatimi ona verdim. "Sakın salondan içeri bakma." Bu uyarının nedenini anlamıştım; biraz daha kanlı vücut görmeye niyetim yoktu. Uslu bir kız olup, onu dinleyerek peşi sıra gitmeye devam ettim.

Nihayet arabaya geçtiğimizde her şeyin son bulmasıyla gözlerimi kapadım ve hareket halindeki arabada başımı koltuğa yasladım. Sonunda rahatlamıştım. Artık içeri yayılan sigara dumanı bile beni etkilemiyordu. O depoda kaldığım anları hatırlamak bile istemiyordum. Gerçi burnum bile kanamadan kurtulmuşum, ancak böyle şeylere alışık değildim işte. Çok çabuk yıpranıyordum.

Aras'ın kara kartal logolu çakmağını torpidoya attığını görünce gözlerimi araladım ve ona baktım. Oldukça rahat görü-

Ateşin Oğlu

nüyordu. Bugün yaşadığı şeyler rutin işleriymiş de hallettiğine sevinip yarını beklemeye başlamış gibi bir hali vardı. Hoş, zaten öyleydi ya!

Kara gözlerini kırpmadan boş yolu izliyor, arada bir de sigarasını kıvrımlı dudaklarına götürüp sıcak bir nefes çektikten sonra yavaşça arabanın içine yayıyordu. Onu izlerken anlamsızca rahatladığını fark ettim. Bunun kesinlikle tıbbi bir adı olmaydı; başkalarını iyi görünce kendini de iyi hissetmek. Başka bir nedeni olamazdı.

Yüzümdeki rahatlamış ifadeyle, oturduğum koltuğa biraz daha yaslandım ve sonra kendi kendime mırıldandım. “Eve gideceğim, rahat bir uyku uyuyacağım ve sonra her şey düzelecek.”

Aras’ın beni duyduğundan bile şüpheliydim, ta ki, “Öyle bir şey olmayacak,” diyene kadar.

Hayretle gözlerimi açtım. “Anlamadım?” diye sordum çünkü gerçekten anlamamıştım. “Öyle bir şey olmayacak,” derken neyi kast etmişti?

Suratı otoriter tavrına bürünürken omuz silkti. “Anlamayacak bir şey yok. Bugün eve gitmeyeceksin, hatta belki yarın bile gidemezsin. Ortalığın dindiğinden emin olmalıyız.”

Kaşlarımı çatarak yaslandığım koltuktan hiddetle doğruldum ve öfkeyle ona bakarken tekrar konuştum. “Bu imkânsız, ben evime gideceğim.”

Hiç beklemeden yanıtladı. “Sana fikrini sormadım.”

Sinirle derin derin nefesler alırken, yüzümün oldukça otoriter gözükmesine çaba gösteriyordum. “Ne demek fikrini sormadım? Bak, sen benim nasıl bir çevrem olduğunu bilmiyorsun, tamam mı? Eğer bugün evde olmazsam benim için hiç iyi olmaz.”

Hâlâ yola bakıyorken umursamaz bir tavırla konuştu. “Onu böyle bir davete katılmadan önce düşünecektin.”

“Buraya zorla getirildim, silah zoruyla!”

“Buraya silah zoruyla falan getirilmedin,” Elleri direksiyonun üzerindeyken bana baktı. “Sen gelmek istedin. Eğer beni

arayıp olanlardan haberdar etseydin, gelmek zorunda kalmazdın.”

“Ne?” dedim ve söyleyecek bir şey arıyormuş gibi yutkundum. Ardından açıklama yapmamı gereksiz bularak sert bir ifadeyle konuştum. “Durdur şu arabayı.”

“Eh...” diye bağırdı bir anda. Sonra devam etti. “Sanki ben seninle kalmaya çok meraklıyım kızım. Biraz şu taş kafanı kullanarak bir şeyleri anlamaya çalış. He, yok ama yine de, ‘Aras ben eve gideceğim’ diye mızızlanırsan, al işte yol orada,” diyerek çenesinin ucuyla arabanın ön camından farların aydınlattığı yolu gösterdi. “Artık eve cenazen mi gider, ölüm haberin mi gider orasını sen düşün.”

Bu sözlerinden sonra huzursuz bir şekilde nefes verdim. Çaresizce başımı önüme eğip, ne yapacağımı düşündüm. “Tamam, dur,” desem eve yine gidemezdim. Kahrolası yolda hiç araba yoktu. Zira olsa bile, Kuşçular semtine yakın bir yerde duran arabayla eve gitmem ne kadar sağlıklı olurdu bilemiyorum. “Otostop çekebilir miyim?”

“Buradan araba geçmez.”

Hiç beklemeden tekrar sordum. “Ya geçerse?”

Kaşlarını çattı. Siyah gözleri öfkeyle bana değdi ve sonra hemen yola dönüp, “Tabii,” dedi. Gözlerimi büyüterek ona baktım, ciddi miydi acaba? Dudakları tekrar aralanınca heyecanla çıkacak kelimeleri bekledim. “Ertesi gün, şafak haberlerinde vesikalık fotoğrafların boy boy dolaşır.”

“Na-nasıl yani?”

Gözleri bana değdi. “Hangi semtte olduğumuzu biliyor musun?”

Düşüncelerimden arınmaya çalışıp, omuzlarımı düşürdüm ve yenilgi dolu bir nefes verdim. “Çaresiz kalmaktan nefret ediyorum,” diye mırıldandım kendi kendime ve başımı arabanın koltuğuna tekrar yasladım. Yapacak hiçbir şeyimin olmayışı beni yiyip bitiriyordu...

Kafamdaki düşünceleri şimdilik bir kanara itip yolu izlemeye koyulduğumda ormanlık bir alana girdiğimizi fark ettim. Et-

raf daha da karanlık olmaya başlamış, asfalt yol sona ermiş ve arabanın farlarından başka aydınlatıcı bir şey kalmamıştı. Ağaçlar sıklaştı, Aras'ın tarafındaki aralık camdan içeriye hayvan sesleri doluşmaya başladı. Belki de zihnim bana yine bir kumpas kuruyordu. Değişik bir kuş sesi işittiğimde irkilerek kollarımı kendime doladım. Bahar rüzgârı kendini belli ederken, gece olduğu için üşüdüğümü hissettim.

Aras'ın gözlerinin bana değdiğini fark ettikten birkaç saniye sonra, camdan gelen sesler kesilmişti. Hayır, onun özel gücü falan yoktu, sadece camları kapatmıştı. Bir an sonra eli radyonun üzerinde duran klimaya gitti ve sıcaklığını ayarladı.

“Teşekkür ederim,” demek istedim ama demedim; muhtemelen benimle alakalı olmadığını söyleyecek veyahut dalga geçecekti. Bunları duymaya pek niyetli olmadığım için sustum ve karanlık orman yolunu izlemeye devam ettim. Virajlı yol başımın dönmesine neden olsa da aldırış etmedim.

Direksiyonu sola çevirdiğinde daha düz bir yola girmiştik.

Nihayetinde farlar ağaçtan başka bir şeyi aydınlatmaya başladığında kafamı kaldırarak incelemeye koyuldum. Ahşap bir yapıt olduğunu seçebiliyordum. Dağ evi olduğunu tahmin ettiğim şeye daha çok yaklaştığımızda, villa tarzı bir yapı olduğunu fark ettim. Ahşap yapının tam önüne geldiğimizde, arabayı durdurdu ve anahtarı çıkardı.

“İn,” diye emrettiğinde oflayarak arkasından baktım. Bir an çok iyi olurken, başka bir an buz adam olması kendine has bir özellik olmalıydı.

Nihayetinde arabada tek başıma daha fazla bekleyemeyeceğimi anlayıp kapıyı araladım ve ayaklarımı toprak zeminle birleştirdim. Ormanın havası serindi ve eteklerimi uçuşturup üşümeme neden oluyordu. Kapıyı kapatır kapatmaz, kollarımı göğsümde birleştirip kendimi ısıtmaya çalışarak peşinden dağ evinin kapısına doğru ilerledim. Direkt içeri girip bu soğuk havadan kurtulmak istiyordum; burnuma dolan çam kokusundan şikâyetçi olmasam da, üşümek daha ağır basıyordu.

Cebinden bir anahtar çıkarıp, anahtarı ahşap kapının kilidi-

ne takarak bir çevirişte kapının açılmasını sağladı ve “Bayanlar önden,” demedi tabii ki de, her zamanki tavrını koruyarak beni beklemeden içeri girdi. Arkasından memnuniyetsiz bir ifadeyle ilerledim. Ben onun aralık bıraktığı kapıyı kapatırken, o çoktan ışıkları açmıştı. Evin parlak sarı ışıkları gözümü aldığı anda kafamı çevirdim ve incelemeye başladım. Büyük bir salondur burası; koyu renk parkelerin üzerinde kahverengi bir halı duruyordu, halının üzerinde bir sehpa ve sehpanın etrafını çevreleyen L şeklinde siyah renkli koltuk vardı. Soğuk oda titrememe neden olduğunda, benim dış gıcırtilarımı duymuş olacak ki ceketini çıkardıktan sonra ellerinde tutarak bana dönüp, “Üşüyor musun?” diye sordu sanki çok da umurundaymış gibi.

“Evet,” diye onayladım düz bir sesle. Kendisi siyah, ince gömleğiyle duruyor ve hiç de üşüyor gibi görünmüyordu. O anda, ne giydiğini ancak doğru düzgün çözebildim. Siyah hoş ve ağır bir takım elbise vardı üzerinde. Bir erkeğe takım elbisenin daha fazla ne kadar yakışabileceğini düşündüm. Aras’ta model olabilecek bir vücut vardı, bu yasaklanmalıydı! Siyah gözleri ince bir bakışla beni süzdü. Suratında kınar gibi bir ifade saklıydı. “Bu kıyafetle gezersen tabii üşürsün.”

“He?”

Kafasını sallayarak elindeki ceketini bana uzattı. “Al, giy şunu.” İtiraz edencesine omuz silktim. “İstemiyorum.”

“Ya sabır...” diyerek bana doğru yaklaştı. Bir eli kaçmamam için belimi tutarken, diğer eli başarılı bir şekilde ceketini omuzlarıma yerleştirdi. Ceketin omuzlarımda olmasına rağmen, elini belimden çekmedi ve yüzlerimiz birbirine yaklaşık bir halde öylece durmaya devam ettik.

Belimdeki parmaklarında bir hareketlenme hissettim, vücudumun tüm eklemleri uyuşmuştu. Uzun, sık kirpiklerin çevrelediği siyah gözlerine baktıkça nefes almak imkânsızmış gibi geliyordu. Aralık kıvrımlı dudaklarından yayılan ılık nefes yüzümde yayılırken yutkunmaya çalıştım ama sanki bütün organlarım işlevini yitirmişti.

Aras’ın kara kaşlarında hissettiğim çatılmayla, dikkatimi so-

nunda gözlerinden başka bir yere verebilmişim. Anın büyüü yavaş yavaş yok olurken, sertçe gözlerini kısıtı. Uyanamadığı bir kâbustan sıyrılmış gibi başını sallayarak, elektrik şoku yemişçesine elini belimden çekip hızla arkasını döndü. Daha demin belimde olan elini ensesine koyarak birkaç saniye öylece durdu. Bense aptal aptal ona bakmakla yetiniyordum. Az önce ne olmuştu öyle? Sakince soluyarak şaşkın gözlerle arkasından ona baktığımda, derin derin nefesler alıp verdiğini gördüm.

Aklımı kaybediyordum. Normalde herhangi bir erkekle şu konuma gelsem, anında suratına tokadı yapıştırırdım; kendimi biliyordum. Ama az önce neden bunu yapmamış, aksine bir şapşal gibi hareketsizce durmuşum? Hayır, aklım yerinde değildi. Şu birkaç gün içinde yaşadıklarım zor şeylerdi sonuçta.

Beynim kendini rahatlatmak için bahaneler üretmeye çalışırken, Aras'ın hareketlenmesiyle irkilip, ona değil de başka bir yere bakıyormuş gibi yaptım. Bana baktığını hissediyordum, fakat gözlerimi ona değdirmeye hiç cesaretim yoktu.

“Uyusak iyi olacak,” dediği zaman kaşlarımı çattım, ona bakıp bakmamak konusunda kararsızdım. Kirpiklerim arasındaki mesafeyi açarak önce ona, ardından L şeklindeki koltuğa, sonra tekrar ona baktım. “Uyusak?”

Ciddiydi. Gözlerinde en ufak bir dalga geçme ifadesi bulamamışım. Son derece sabit duran kıvrımlı dudaklarını tekrar araladığında yanıtladı. “Üst katta odalar var.”

Aldığım açıklamayla rahatlamış gibi omuzlarımı kaldırdım. “Tamam,” dedim. Merakıma yenik düşerek, yanıtım karşısında bana hiç bakmadan hızlı adımlarla dış kapıya doğru giden adama telaşla sordum. “Nereye?”

Açıkçası şu an burada tek kalmak hiç de istediğim bir şey değildi. Sorumu işittikten birkaç saniye sonra, bana dönmeden konuştu. “Dışarıda telefonun çektiği bir yer var, bilgi almam gerekiyor. Şimdilik burada dur, geldiğimde odanı gösteririm.” Kapıyı açarak dışarı çıktı ve ormandan gelen soğuk rüzgârın içeriye daha fazla dolmasını engelleyerek hızla kapattı.

Çaresizce omuzlarımı düşürüp kaşlarımı büktüm ve arka-

sından öylece baktım. Gerçekten garip bir insandı. Bir an bunca yıllık hısımlığımız varmış gibi davranırken, bir an sanki beni hiç tanımamış gibi davranıyordu.

Oflayarak arkamı döndüm ve içinde bulunduğum odayı süzdüm. Koltuklar üzerinde yatıp uyuma isteğimi canlandırırken, bedenime yayılan esneme isteğini hor görmeden elimi ağzıma götürüp esnedim ve Aras gelene kadar uyumamak için bir lavabo bulup yüzümü yıkamam gerektiği kanaatine vardım.

Bu katta mutfak ve salondan başka bir şey olmadığı için gözlerimle üst kata çıkan merdiveni süzdüm. Üzerimdeki ceketi çıkarmadan çantamı koltukların önünde duran sehpanın üzerine bıraktım ve üst kata çıkmak için hareketlendim. Evin soğukluğu, denizimsi kokunun hâkim olduğu siyah cekete biraz daha sokulmamı sağladı. Ayağımdaki topuklular yürümemi zor hale getiriyordu; çıkarmak istedim ancak evin içine bir çift ayakkabı bırakmak pek tasvip ettiğim bir davranış olmadığı için vazgeçtim.

Ayakkabılarımın çıkardığı tak tuk sesleriyle ahşap basamakları bitirdiğimde gördüğüm alan büyük bir koridor ve koyu kahverengi birkaç kapıdan oluşuyordu. Hangisinin lavaboya açıldığını bilmediğim için, karşıma çıkan ilk odanın kapısının gümüş kulpunu tutarak çevirdim. Kapı tiz bir gıcırta eşliğinde açıldı.

İlk olarak gördüğüm şey karanlıktı. Hangi odayı atığımı bilmediğim için içeride ne olduğunu öğrenme isteğinin dürtüsüyle sol kolumu kaldırarak baş hizamda duran ışık düğmesine bastım ve odanın aydınlanmasını sağladım.

Burası oldukça büyük, siyah renginin esir aldığı kasvetli fakat bir o kadar da gösterişli bir yatak odasıydı. Siyah nevresim örtülü bir yatak, odanın ortasında siyah daire şeklinde küçük bir halı bulunuyordu. Siyah renkli mat kıyafet dolabının tam karşısında bulunan duvarı boydan boya kitaplık kaplıyordu. Odadaki aydınlık sayılabilecek tek şey koyu gri duvarlardı. Çatılan kaşlarıyla, odanın içine girip girmemeye karar vermem en fazla beş saniye sürmüştü.

İçimdeki dürtülere hâkim olamadan yavaş adımlarla odanın içine girdim, başımı çevirerek etrafı incelemeye başladım. Bunu neden yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ayaklarım beni değişik geometrik desenlerle birbirinden ayrılmış raflardan oluşan büyük kitaplığın önüne götürdüğünde kitaplığı ilgiyle inceledim. Rafların çoğu psikoloji kitaplarıyla doluydu; çoğuysa İngilizceydi ve pek bir şey anladığım söylenemezdi.

Elimi kaldırıp kitaplardan birine uzanacağım sırada, tıkrıtı işittim ve elektrik şoku yemiş gibi elimi indirip korkuyla arkamı döndüm.

Odada benden başka kimse yoktu.

Bu kimse olmayacağı anlamına gelmezdi. Bu sebeple, çığır aşmış merakımı içimin en derinine gömüp odadan çıkmak için hareketlendim. Fakat tam da o anda, bilekliğimin hızla yere düşüp odadaki yatağın altına sürüklenmesi beni durduran ikinci hareket olmuştu. "Hadi ama..." diye mırıldanarak, keyifsiz bir halde bir yatağın altına, bir de odanın kapısına baktım. Aras'ın bir anda odaya gelme ihtimali vardı ve ona bir casus gibi odayı kurcalarken görünmek istemezdim. Buna karşı tepkisinin ne olacağını bile bilmiyordum. Ben yabancı bir insanın benden gizli olarak odama girmesini pek hoş karşılamazdım. "Salak," diye mırıldandım kendi kendime. "Bir hâkim olamıyorsun kendine."

En nihayetinde, Aras'ın odaya girmemesi için dua ederek tekrar arkamı döndüm ve yatağa doğru birkaç adım attıktan sonra eğildim. Yatağın alt kısmında, en fazla kolumu sokabileceğim kadar bir açıklık vardı, bu nedenle dizlerimin üzerinde eğildikten sonra yüz üstü uzandım ve sağ kolumu yatağın altına sokarak içeride arama tarama çalışması yaptım. Parmaklarımın üzerine bilekliğim yerine kart cinsi bir şey değdiğinde elimle yer arasına sıkıştırdığım kâğıdı hafifçe çekerek dışarı çıkardım. Yerden doğrularak, kalçamın üzerine oturdum, sırtımı yatağa yasladım ve elimdeki kâğıda baktım.

Ancak bu boş bir kâğıt değil, bir fotoğraftı. Bu vesikalık fotoğrafın üzerinde aralarına hafif hafif akların düştüğü, siyah gür

saçlara sahip, otuzlu yaşlarında fakat yaşına göre oldukça yakışıklı ve karizmatik görünümlü bir adam duruyordu. Sert bakışları, korkusuz bir görünümü vardı. Aras'ın beni götürdüğü mekân, oradaki adamlar, bugünkü davet aklımda bir bir canlanırken, bu adamı daha önce görmediğime emin bir şekilde, fotoğrafın arkasını çevirdim.

İşte o anda, yazan adı ve soyadıyla karşılaştım...

Ateş Atahanlı

Okuduğum bu yazıyla beraber, beni kaçırmak için evimize gelen adamın bıraktığı notta yazan o tek soruluk cümleye yöneldi zihnim...

“Ne kadar istiyorsun Ateşin Oğlu?”

Beynim, bulduğum parçaların arasındaki alakayı çözmek için can atarken, parçaları birleştirmeye çalışıyordum. Aras'ın soyadı bildiğim kadarıyla Karahanlı'ydı. Fotoğraftaki adamın soyadının Atahanlı olduğu apaçık belliydi. Bırakılan kağıtta ise, “Ateşin Oğlu” yazıyordu...

O zaman, bu *Ateşin Oğlu* ne demekti? Ya da, Ateş'in oğlu kimdi?

Bahsedilen oğul, manevi anlamda söylenmiş olabilir miydi? Yoksa bu fotoğraftaki Ateş, söz konusu Ateş değil miydi?

“Eylül?” Bir anda, odanın dışından ismimin zikredilmesiyle, elimdeki fotoğrafla ne yapacağımı bilemeden elektrik şoku yemiş gibi ayağa sıçradım. Titreyen parmaklarımla arkamdaki yatağa baktıktan sonra, artık eğilip fotoğrafı eski yerine koymanın çok geç olduğunu düşünerek, vesikalığı üzerimdeki kendime ait olmayan ceketin cebine soktum ve odanın dışına çıkmak için tedirgince adımladım.

Kapıdan çıkmamla beraber, Aras'ın içeriye girme hamlesi bir olmuştu. Bedenlerimizin çarpışmasına ramak kalmıştı, lakın neyse ki son anda ikimiz de kendimizi frenlemeyi başarabilmiş, aramızda kalan bir adımlık mesafeyi korumuştuk.

Aras'ın koyu bakışları beni şöyle bir süzdükten sonra, delici bir ok gibi gözlerime saplandı. İnip kalkan göğsüm, korkumu aşmak konusunda bana hiç yardımcı olmazken, çenesini hafifçe omzuna doğru eğip, düz bir ses tonuyla sordu. "Odamda ne işin var?"

Bu, duymak istemediğim soruyla beraber, ilk birkaç saniye dumura uğramış gibi kaldım. Ancak gözlerime odaklanan tehlikeli bakışlar benden bir cevap bekliyordu ve kendimi toparlayıp durumu düzgünce açıklamam gerektiğini ima ediyordu. Bu yüzden, ilk olarak derin bir nefes aldım. Dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra konuştum. "Yüzümü... Yüzümü yıkamam gerekiyordu ve alt katta lavabo bulamadım. Üst kattaysa tüm kapılar kapalıydı ve bende karşıma çıkan ilk kapıya girdim. Senin odan olduğunu bilmiyordum." Tek solukta söylediğim bu kelimelerin ardından, gözleri hâlâ gözlerimde takılı durmuştu. Yüreğim, korkudan olacak ki, yüz kat merdiveni hiç mola vermeden çıkıp inmişim gibi atıyordu. Bir de üzerine az önce yaşadığımız saçma yakınlaşmanın hatıraları zihnimde gösterime girince, iyice içinden çıkılmaz bir hal alıyordum.

Aras, bir şey söylemeden bana bakmaya devam ettiğinde aradaki gerginliği dağıtmak isteyip, "Yalan söylemiyorum..." dedim. "Ve gerçekten sıkıştım. Lavabo ne tarafta?" Sorduğum soruyla beraber, yanından geçip gidecekken, kolunu bir bariyer misali kaldırıp avucunu kapı pervazına dayadı. Yolumu kesmişti.

Gövdem neredeyse onun koluna çarpacakken, titrediğimi belli etmemeyi deneyerek çatık kaşlarımla önce barikatına, ardından tekrar ona baktım. "Ne?" dedim anlayamayarak. "Ne bu şimdi? Odana girdim diye cezalandıracak mısın sahiden? Yanlışlıkl-"

"Başın," dedi Aras. Cümlemi tamamlayamadan dudakları-

nın arasından dökülen bu kelimeyle, ne dediğini anlamayarak gözlerimi kıstım. “He?” diye sordum.

Gözleri, kaşlarımın üzerini süzdükten sonra, tekrar bana odaklandı. “Dün gece gelişi güzel bir pansuman yapmıştım ancak yine kanıyor. Bir el atsan iyi olacak.”

Söylediğine bir mana verebilmek amacıyla, elimi yukarı kaldırıp alınımın soluna asılı küçük pamuk parçasına dokundum. Gerçekten ıslanmıştı. Bunu nasıl fark edemediğimi düşünmenin verdiği afallamayla derin fikirlere daldığımda Aras, eliyle yaptığı barikatı bozup, yanımdan ilerleyerek odasına girdi ve konuşmaya devam etti. “Koridorun sonunda, sağdan ikinci odada banyo ve yatak var, orada kalırsın.” Bana sırtının dönük olduğunu bildiğim halde başımı sallayarak onu onayladım. Biraz sonra, tekrar sesi duyuldu. “Ve hayır, odama ilk seferde yanlışlıkla girenleri cezalandırmıyorum. Ama yanlışlık sadece bir defaya mahsustur, unutma.”

Kaşlarım bükülürken, kurduğu son cümlesindeki anlamı sorgulamak amacıyla arkamı döndüğümde, odasının içinde, yatağın diğer tarafındaki -muhtemelen banyonun olacak- kapının çarpma sesiyle karşı karşıya kalmıştım. Ortalıkta Aras’tan eser kalmamıştı, anlaşılan o ki diyeceğini demiş ve çözemediğim imalarıyla beni baş başa bırakarak banyoya girmişti.

Kendi kendime inanamıyormuş gibi, “Hah, şuna bak,” dedim ve kafamı salladım. Bu adam anlaşılmazdı, çözülemezdi, ya da ben onu çözebilecek bir formüle sahip değildim. Bir insan hem ilgili davranırken, hem de nasıl bu kadar ilgisiz görünebilirdi? Bir alev, aynı zamanda nasıl bu kadar soğuk olabilirdi? O sadece sıcak görünüyordu, fakat dokunduğunuz zaman buz tutuyordunuz. Onun ateşi, dondurur cinstendi. Bu nasıl mümkün olabiliyordu?

Alnımdan aşağı süzülen bir sıcaklık hissettiğimde, yaramın iyice kanadığını fark edip, Aras’ı ve onun dengesiz tavırlarını düşünmeyi bırakarak kendimi toparlamak amacıyla başımı salladım. Ardından söylediği odaya doğru yürümeye başladım...

Sabah olduğunda, aklımdaki tek Şey bir an önce eve gitmekti. Anneannemlerin eve dönüp dönmediğini bilmiyordum. Eğer dndlirse ve dedem benim evde olmadığımı fark ederse, Ranalarda kaldığımı söyleyebilirdim ama bunu da sorun eder ve burnumdan getirirdi. Gergin bir an daha yaşamak istemi-yordum, sığıntı olduğum bir kez daha yüzüme vurulsun iste-miyordum.

İçinde bulunduğum, tek kişilik bir yatağa sahip, sütlü kahve-renginde döşenmiş küçük misafir odasındaki krem rengi kıyafet dolabında bulunan boy aynasına baktım. Bisiklet yaka elbisemin dizimin üzerinde biten kabarık eteğini düzelttim ve dağınık sa-larımı -bir tokam olmadığından- yine aynı Şekilde gelişi güzel bıraktım. Saımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra, tuttuğum nefesimi bırakarak arkamdaki yatağın üzerine bıraktığım Aras'ın ceketini elime alıp, dün gece bulduğum ve-sikalık fotoğrafı avuçlarımın arasına sıkıştırarak odadan ıktım. Beni neredeyse bir daha hiç topuklu giymemeye yemin ettirecek ayakkabılarımın çıkardığı seslerle koridoru yürürken, aynı renk kapıların ardından Aras'ın kaldığı odaya takıldı bakışlarım. Uyanıp uyanmadığını merak etsem de, kapısının önünde onu bekleyecek değildim. Bu yüzden merdivenlere yönelip salona inmek için hareketlendim.

Birkaç basamak indikten sonra, salonda bulunan L Şeklinde-ki koltukta oturan siyah giyimli silueti görmemle, o kişinin Aras olduğunu anlamam çok gecikmemişti. Adım seslerimi duyduğu halde bana dönmemiŐ, öylece durmaya devam etmişti.

Merdivenleri inmeyi bitirdikten sonra, "Günaydın" demek-le dememek arasında kararsız kalsam da söylemeyi tercih ettim. Fakat yine dönmemiŐ, beni kale almamıŐti. Bu biraz utanmama neden olsa da, ikinci cümlemi kurmakta gecikmedim. "Gidiyor muy-" Duraksadım. "Ah, telefonum?!" Bir anda Aras'ın elin-de, baş ve işaret parmağı arasına sıkıştırdığı telefonunun benim olduğunu görünce, söyleyeceklerim anında renk değiştirmişti. "Ne yapıyorsun telefonumla?!" Ona doğru atılıp telefonu alacağım sırada, elini evik bir hamleyle geri çekti. Öyle ki neredeyse dengemi kaybedip üzerine düşecektim.

“Demek silah zoru...” dedi Aras.

Duruşumu düzeltip, kaşlarımı anlamamış gibi çattım. “Ne?”

Yarım ağız gülümsedi. “Dün geceki davete katılmanın altında birden çok sebep aradım...” İşte şimdi taşlar anında yerine oturmuştu. “Ama ne yalan söyleyeyim, delil toplamaya çalışacağını düşünmezdim.”

“Ben...”

“Ne sanıyordun?” diyerek ayağa kalktığımda olduğum yerde öylece durdum. “Bu çektiğin aptal saptal videoları polise gönderdiğinde her şeyin biteceğini mi?”

“Ben sadece...”

Tekrar araya girdi. “Sen sadece neden bana güvenmeyi seçmiyorsun?”

Derin bir nefes aldım ve bakışlarının etkisinden kurtulmayı seçerek başımı sol omzuma doğru çevirdim. Ona güvenmeyi nasıl seçebilirdim? Belinde silahı olan, hayatının normal seyirde gitmediği bariz belli olan bir adama hangi akla hizmet güvenilebilirdim ki? Güvencem neydi?

“Böyle bir hayat tarzına alışık değilim.” Kısık bir sesle Aras’ın sorusunu yanıtladım. Uzatmadan ona döndüm. “Alışmak da istemiyorum zaten. Şu iki gün içinde, hayatım boyunca yaşamadığım maceralara atıldım ve bunlar bana göre değil. Kurtulmak istedim. Kısa yoldan kurtulmak istedim ve en mantıklısı bu geldi...”

“Mantıklısı...” dedi mırıldanır gibi çıkan bir ses tonuyla. “Sana mantıklı bir şey söyleyeyim mi?” Birkaç adım atarak karşıma geçti ve göz bebeklerimin içine korkusuzca baktı. “Seni bu temponun içine istemeden de olsa ben soktum. Ve dışarıdan nasıl bir canavar gibi görünürsem görüneyim, seni bu tempoun içinden çıkaracak tek kişi yine benim. Bu yüzden, sadece birkaç aylığına bana uymayı dene. Tabii eğer eski hayatını gerçekten istiyorsan.”

Tek kaşını benden bir onay bekler gibi havaya kaldırdığında yutkundum. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilmiyordum. Düzgün düşünemiyordum, düşünme yetim

Ateşin Oğlu

tamamen işlevini kaybetmişti sanki. Hangi kulpu tutsam elimde kalacaktı, hangi yönü seçsem çıkmaza çıkacaktı, hangi yere gitsem sel alacaktı...

Nihayetinde, yine de tüm yolları eninde sonunda kendine çıkararak bu şıkkı seçmemin en mantıklısı olacağını düşünerek tuttuğum soluğumu serbest bıraktım ve “tamam” der gibi başımı salladım.

İfadesi değişmeyen Aras’ın rahatladığını gördüm. Biraz sonra telefonumu bana doğru uzattı. “Bu arada...” dedi ben telefonumu parmaklarımla kavrarken. “Telefonunu sehpa da unutmuş olman senin suçun. Sürekli çalarak dikkatimi çekmesi benim suçum değil.”

“Sürekli çalmış olması mı? Beni arayan mı oldu?”

“Birden fazla kez. Ailene güzel bir açıklama düşünsen iyi olur.” Yanımdan geçip dış kapıya doğru yürüdüğünde ekranımda yazan cevapsız çağrı detaylarıyla gözlerimi büyüttüm. Çınar tam yedi kez aramıştı. Onun haricinde, anneannemlerin görücü usulü beni evlendirmeye çalıştıkları Kenan birkaç tane hal hatır mesajı atmıştı. Onu tekrar görmezden gelerek Çınar’ın numarasını tuşladım ve peşinden dış kapıya doğru yürümeye başladım.

İlk çalışında açılan telefon beni rahatlatmıştı. “Alo?”

“Çınar? Ben Eylül-”

Sözümü keserek hızla konuştu. “Eylül? Neredesin kızım sen? Birazdan babamlar gelecek ortalıkta yoksun! Dün Ranalarda da kalmamışsın?” Gözlerimi kısarak telaşla dudaklarımı ısırdım. Ranalarda olmadığımı nasıl öğrenmişlerdi?

Hızla düşünmeye çalışırken elimden gelen tek şey yutkunmak olmuştu. Boşta olan elimi alnımda gezdirip konuşmaya çalıştım. “Ya, şey... Ge-geliyorum yoldayım. On beş dakikaya oradayım. Önemli bir şey yok. Ranalarda değilim, Ecemlerdeyim. Ya neyse, gelince anlatırım. Dedemler benden önce gelirse bir şey çaktırmayın olur mu?”

“Çabuk gel bak! Ablam da çok telaşlandı.”

Rahatlamış bir şekilde gözlerimi yumdum. “Tamam, gelin-

Şule Avlamaz

ce konuşuruz,” diyerek telefonu kapattım. Sehpanın üzerine bıraktığım siyah çantamı alarak içine telefonumu ve bu evden yanlışlıkla almak zorunda kaldığım vesikalik fotoğrafı koydum. Ve sonra, nihayet bir günü daha geride bıraktığımı düşünerek bu misafir olduğum evden çıktım.

Eski hallerime bir gün daha yaklaşmıştım.

Kim bilir, belki de bir adım daha uzaklaşmıştım...

Bölüm On

Kimsesiz

Zile basmadan önce, derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Evdekilerin benim olmayışımı fark etmemeleri için dua ederken, önce Ranalara gidip kıyafetlerimi değiştirdiğimden ötürü kendimi içten içe tebrik ediyordum. Titreyen ellerimle beraber içimden, “Son duanı et Eylül,” diye geçirdim ve korkuyla harmanlaşmış heyecanımı görmezden gelerek zile bastım. Biraz bekledikten sonra tekrar basacaktım ki elim havada kalmış ve kapı açılmıştı.

Gözlerimi yere eğip kapıyı açan Zehra Teyze’nin oğlu küçük kuzenim Ege’ye baktığımda, “Eylül Abla’m geldi...” dedi çocuk son hecesini uzatarak.

Yüzüme büyük bir gülümseme katarak Ege’yi kucağıma aldım ve kumral tenine büyük sulu bir öpücük kondurdum. “İçeriden ne haber Egecik? Benden bahsediyorlar mı?”

Ege kollarını boynuma dolayarak gözlerini kıstı. “Yoo, yanan yerlerden bahsediyorlar Eylülcük.”

Almış olduğum nefesi sakinleşerek bıraktım ve gülümsedim.

“Ege, kimmiş gelen?” Sesiyle kapının ardında bu sefer de teyzem belirmişti. Başımı eğerek Ege’yi kucağımdan indirdim ve yüzüme buruk bir tebessüm atarak ona baktım. “Ah, Eylül, sen miydin?”

Başımla onaylayarak Ege ile beraber içeri girdim ve kapıyı kapattım. Teyzem, koyu kahverengi gözleriyle beni incelerken, onu beklemeden sordum. “Ne var ne yok?”

Omuz silkti. “Hiç sorma, bütün evler yağmalanmış. Babam büyük zararda. Allah’tan içinde usta falan yokmuş. O zaman düşünemiyorum bile, tam bir facia olurdu.”

Aldığım bilgiler karşısında gözlerimi büyüttüm. Dedem o kadar variyete sahip olmasına rağmen, değil bir villa kentinin, tek bir villanın bile zarara uğramasından korkardı. Oysaki bu durumun onun maddi durumuna diş dokunur bir zarar vermeyeceğinden hepimiz emindik. “Dedemin parasına bir zarar gelmez, endişelenme. Önemli olan bunu kimin yaptığı.”

Teyzem kafasını yana yatırarak, “*Bilemiyorum*” işareti yaptı.

Yüzümü buruşturarak kafamı salona doğru uzattım. “İçerisi kalabalık mı?”

“E yani. Pek sana göre değil ama yine de annemi bir gör. Seni soruyordu.”

Omuzlarımı düşürerek sıkıntılı bir ifade yerleştirdim yüzüme. “Pekâlâ,” diyerek teyzemin peşinden büyük, antika havası olan salona doğru yürümeye başladım. Birbirine karışmış kadın sesleri kulaklarıma dolduğunda, içerisinin ne kadar kalabalık olduğunu anlayabilmişim. Salon kapısından girdiğim anda birden fazla farklı yüzün bakışlarının benim üzerimde birleşti.

Bana bakan farklı simalara gülümsemeye çalışırken, anneannem bitkin yüzüyle beraber kurumuş dudaklarını araladı. “Geldin mi kuzum?”

“Anneanne geçmiş olsun...” derken koşar adımlarla yanına gidip eğilerek ona sarıldım. “Oo, bu büyük torunun mu Derya? Maşallah.” Bu cümleyi anneannem başıyla onaylarken, ben de bu şişman, kısa saçlı, orta yaşlı kadının yüzüne bakarak oldukça yapay bir şekilde tebessüm ettim. Keza bu kadınların beni akıllarında bir gelin adayı olarak değerlendirdiklerini anlamak zor değildi.

“Maşallah maşallah, ayy, aynı annesi. Duygulandım şimdi. Annesi de aynı böyle kara kaşlı kara gözlüydü. Genç yaşta gitti, bak şimdi kızı neredeyse onun yaşına gelmiş.”

Ateşin Oğlu

“Yaa, yaaa... Kızım sen daha küçücük bir şeydin, ah be yavrum neler çektin...”

Çeşitli tarzda orta yaşlı sosyetik kadın, hakkımda yapay ve acımağlı sözler sarf ederken, bir şey demeden daha fazla onları dinleyemeyeceğimi fark ettim ve hemen anneanneme dönerek kulağına yaklaşır kısığ sesle konuştum. “Ben odama çıksam iyi olacak, ders çalışacağım.”

Anneannem beni başıyla onayladı. Daha fazla hakkımda atıp tutulanları dinlemeden, ahşap parkeleri aşarak tahta, cilalı merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. Odamın beyaz kapısını açar açmaz içeri girdim ve kapıyı hızla kapatarak kendimi yatağıma atıp, annemin başucumdaki çerçevede duran resmini alarak siyah beyaz resmine baktım.

Yaşım ilerledikçe, anne özlemimin azalacağını ve sorunlarımın üstesinden tek başıma gelebileceğimi düşünürdüm her zaman. Çünkü küçükken, sallandığınızda arkanızda bir el istiyordunuz. Size destek olan, düşme ihtimalinize karşı salıncağın zincirlerinden tutan. Ben zamanla bu el olmadan yapabileceğime, tek başıma sallanmayı öğrenebileceğime inanmak istedim hep. Ama yaşım büyüdükçe salıncağ da büyüdü, ayaklarımla yer arasındaki mesafe arttı. Yaşım büyüdükçe zincirler daha uzun, daha ince bir hal aldı. O elin hasreti hiç azalmadı. Arttı, arttı ve arttı...

Gözyaşlarım cam çerçevenin üzerine akarken, gözlerimi kapatıp ruh halimden kurtulmak için uyumayı seçtim. Belki o zaman, şimdi üzerine tuz basarak coşturdukları yaram tekrar dinerdi...

Üç saniye...

Gözlerimi kapattıktan en fazla üç saniye sonra, odamın kapısının tam üç kere tıklatılmasıyla huzursuzca kaşlarımı çatıp gözlerimi aralamam bir olmuştu. Başımı çevirip kimin geldiğini sormak amacıyla kapıya doğru döndüğümde Zehra Teyze'min tanıdık simasıyla karşı karşıya geldim. Yüzünde yaramaz bir gülümsemeye ve elindeki ev telefonuyla bana doğru yürürken, “Teyze?” diye sordum ağlayışım belli olmasın diye, burnumu çekmemin hemen ardından.

“Eylülcüğüm, sana telefon var.”

“Telefon mu?” diye sordum elindeki ev telefonuna bakıp ellerimin tersiyle göz altlarımı silerken. “Kimmiş?”

Elindekini bana uzatırken mutlu bir ifadeyle, “Kenan,” diye fısıldadı. “Hani şu Merter Beylerin oğlu, yakışıklı Kenan.” Gözlerim dehşete düşmüş gibi açılırken, tüm bedenim aldığım bu habere karşı iflas bayrağını çekmişti. Hayal kırıklığına uğramış gibi omuzlarımı düşürdükten sonra, teyzemin bana uzattığı telefondan geri çekildim. “Uyuyor de,” diye adeta yalvardım.

Kahverengi gözleri hayretle aralandı. “Saçmalama, al şunu. Cillop gibi çocuk, kaçırmana izin veremem. Başımıza kalacak-sın ha!” Mahalle ağzıyla beni uyardıktan sonra, telefondan gerilememe aldırış etmeden kendi kulağına götürdü. “Uyuyordu Kenancığım, şimdi uyandırdım, veriyorum.” Tekrar bana uzattığı telefonu kaşlarıyla işaret etti. “Al hadi,” diye kısık sesle azarladı.

El mahkûm, teyzemin elindeki telefonu aldıktan sonra, oldukça isteksiz bir tavırla kulağıma götürdüm. “Alo.”

“Eylül? Neden aramalarımın cevap vermiyorsun? Günlerdir arıyorum, seni merak ettim.”

“Neden arıyorsun? Ben mi diyorum ara diye sanki?” Teyzem hatalı bir kelime etmişim gibi dişleriyle elini kısıtırarak bana baktı. Çıkması için odamın kapısını işaret ettim. Omuzlarını silkerek, “gitmeyeceğim” işareti yaptığında, sadece onun duyabileceği şekilde, “Git, yoksa telefonu kapatırım,” dedim. “Aman be!” diye hayıflandı ve arkasını dönerek odadan çıkmaya yöneldi.

Odada beni tek bıraktığında, tekrar Kenan’ın sesine dikkatimi verdim. “Ne demek neden arıyorsun? Farkında mısın bilmiyorum ama biz evleneceğiz. Ailelerimiz, bugün yarın bunu her yerde duyurur.”

“Ne, ne, ne?” dedim art arda bağırarak, söylediklerini anlamamış gibi. “Ne evlenmesi? Kim diyor? Benim kimseyle evleneceğim falan yok.”

“Sence senin isteklerin ne kadar göz önünde bulundurulur?”

Ateşin Oğlu

Kaldığın evde bir yetim olduğunu sana unutturan ne?" Kenan'ın son cümlesi bir balyoz darbesi almışım gibi beyin hücrelerimi acıtırken, burnumdan soluyarak dişlerimi sıktım.

"Allah'ın belası," dedim dişlerimin arasından. "Senin gibi insanlıktan nasibini almamış birisiyle evleneceğime, bu evden atılmayı yeğlerim."

"O adam yüzünden mi?" Telefonu sinirle suratına kapatacağım anda Kenan'ın söylediği bu cümleyle, kaşlarım ne söylediğini anlamaz gibi gözlerimin üzerine inerken, dolan gözlerimi durdurmayı seçtim. "Ne?" diye sordum. "Hangi adam? Neden bahsediyorsun?"

"Hani şu, size yemeğe geldiğimiz gün havuzuna düştüğün adam. Bugün seni onun arabasında gördüm. Onunla aranda bir şey mi var?"

Kirpiklerimin arasındaki mesafe anında açılırken, Kenan'ın neyi ima ettiğini anlamam gecikmemişti. Bahsettiği adam, Aras'tan başkası değildi. Dudaklarım, ne söyleyeceğini bilemez bir biçimde aralanıp, kapandı...

Bizi nasıl olur da beraberken görebilirdi? Kenan'ın yaşadığı ev, bu çevreye en az bir saat uzaklıktaydı. Zihnime hücum eden sorular bir bir artarken, tekrar onun sesiyle olduğum ana döndüm. "Sessiz kaldığına göre..." dedi Kenan. Artan öfkemle kaşlarımı çattım. "Sa-saçmalama," diye karşılık verdim, sonrasında soluklandım. "Kimseyle aramda bir şey yok. Seni, sen olduğun için sevmiyorum. Biraz hareketlerini gözden geçirirsen, bana hak verirsin." Daha başka saçma bir cümle kurmaması amacıyla bir hışımla telefonu suratına kapattım.

Hayatımda normal insan yoktu.

Kesinlikle yoktu!

"Ne kadar istiyorsun Ateşin Oğlu?" Yazılı kâğıda baktım. Aras'ın odasında bulup çantama attığı ve evde inceledikten sonra ne-

reye kaldırdığımı hatırlamadığım vesikalık fotoğrafın arkasında yazan Ateş Atahanlı ismi arasındaki bağlantıyı çözmeye çalışıyordum. Fotoğrafı bulduğum gecedan beri -bu yaklaşık bir haftaya tekabül ediyordu- yaptığım bu beyin fırtınası, bugün de bir işe yaramamıştı. İnternette bile ismini arattığım Ateş Atahanlı hakkında hiçbir veriye ulaşmamıştım. Belki de benim fikirlerimin yetmeyeceği büyüklükte ayrıntılar gizliydi ve ben notu Aras'a vermeyerek büyük hata yapıyordum. Bu kâğıdın elleri arasında olması gereken kişi ben değildim.

Aras ise günlerdir kaldığı eve gelmiyordu. En son, o çatışmalı gecenin ardından beni eve bırakırken ona gelen telefonda, Başkan'ın vurulduğu haberini duymuştum. Bu havadisten sonra Aras'ı hiç görememiştım ve doğal olarak kâğıdı ona vereceğim bir ortam da oluşmamıştı.

"Eylül, kızım, ne yapıyorsun burada tek başına?" Anneannemin sesini duyduğumda, telaşla elimdeki iki kâğıdı avucumun arasına sıkıştırdım ve kafamı mutfak kapısından içeri giren anneanneme doğru kaldırdım.

"Ben..." dedikten sonra, masanın üzerindeki sürahiye baktım. Ardından tekrar benden bir cevap bekleyen anneanneme döndüm. "Susadım, su içmeye geldim."

Dizlerinin altında biten kalem eteğinin üzerine giydiği bol gömleğini silkti. "Bir bardak da bana doldursan çok iyi olur kuzum." Başımınla onaylayıp, önümde duran bardağın tamamını suyla doldurduktan sonra, yanımdaki sandalyelerden birine oturan anneanneme uzattım. Ardından hızla oturduğum sandalyeden kalktım. "Anneanne, ben gidiyorum."

Suyunu içeceği sırada durdu ve seyrelen kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun kızım?"

"De-dershane de sınav varmış. Rana arayıp haber verdi şimdi. Sınav öncesi son deneme, çok önemli yani..."

"Ayol nereden çıktı şimdi bu? Deden gelir birazdan, bugün evde olacağını söylemişim. Görmeyince sinirlenir."

"Anneanne..." dedim yalvarırcasına. "Hepimiz bu denemeler için çok para verdik. Boşa gitmesin lütfen, sen dedemi yatıştırırsın, lütfen..."

Ateşin Oğlu

Kaşlarını bükererek yavru kedi görünümünü aldığımda, birbirine bastırıldığı dudaklarını araladı ve bezgin bir nefes verdi. "Tamam, tamam... Ama erkenden evde ol bak, şu sıra zaten sinirli."

Suratıma büyük bir gülümseme katarak eğildim, onun arkasından sarıldım ve yanağından kocaman bir öpücük aldım. "Oy, sultanım benim..."

Gülücüklerinin arasından, "Tamam, tamam..." dedi. "Sırnaşma. Git hadi, sınavına geç kalacaksın." Diğer yanağını da öptükten sonra, kollarımı boynundan çekti.

"Hemen gidiyorum!" diyerek arkamı döndüğüm anda, "Paran var mı?" diye sordu.

"Var, var, merak etme!"

Koşar adımlarla evden çıkımadan önce, içinde "Ne kadar istiyorsun Ateşin Oğlu?" yazılı kâğıdın bulunduğu, bir deste para koyulmuş zarfı da elime almış ve çantamın içine atmıştım. En doğrusu bunları Aras'a vermem olacaktı. Şimdiyse bu fikre sonuna kadar inanmış ve telefonda konuşurken kulak misafiri olduğum, Başkan'ın yattığı hastaneye doğru yol almıştım. Aras'ın orada olduğuna dair şüphem yoktu.

Eve olan mesafesi yarım saat kadar süren hastaneye gitmek için taksiye binip, hastane kapısının önünde durduğu anda ücreti verip hızla inmiştim. Burası şehrin en lüks, özel hastanelerinden biriydi; kocaman, camdan bir binaya sahipti. Yeşilliklerden oluşan büyük bir bahçesi vardı. Eğer hastane olmasaydı, güzel bir otel olarak kullanılabilirdi. Ancak dışı ne kadar gösterişli olursa olsun, içinin ürkütücülüğüne engel olamıyordu. Kim bilir burada ne canlar yitip gitmiş, ne acılar yaşanmıştı. Bahçesinde çeşit çeşit insan barındırıyordu; kimisi mutlu, kimisi üzgün, kimisi çaresiz, kimisi artık kimsesiz... Hastaneleri sevmiyordum. Havası boğulmama neden oluyordu, rahat nefes alamıyordum. Hasta yakınlarıyla göz göze gelmek, beni bitiriyordu...

Başımı sallayarak pek barışık olmadığım hastane anılarından kurtulmaya çalıştım ve döner kapıdan içeri girdim. Yüksek bir aydınlatmaya ve temiz yerlere sahip giriş katında, içeri girip çıkan insanların arasında bir engel olmamak için hemen gözlerimle resepsiyonu aradım. Gözüme çarpan altın yaldızlı yazı, aradığım şeyi bulduğumu işaret edince ona doğru adımladım. Resepsiyonda görevli biri erkek, ikisi kadın olmak üzere üç kişi duruyordu ve üçünün de ilgilendikleri ayrı kişiler vardı. Sağ tarafta duran görevliye soru soran adam, aldığı yanıtla geri döndüğünde boşalan yere başka kimsenin geçmesine izin vermeden kadının karşısına geçtim. “Merhaba.”

Parlak, mavi gözlere sahip genç kadın hafiften gülümsedi. “Merhaba.”

“Ben, Alkan Alfa’nın kaldığı odayı soracaktım.” Alkan Alfa, Aras’ların Başkan diye bahsettiği kişinin tam adıydı. Bunu öğrenmek için internete, “Türk Mafya Babaları” yazıp birkaç sayfa arama yapmam yeterli olmuştu. Bahsi geçen Alkan Alfa, bilinen en ünlü mafya babalarındandı ve uyuşturucu alım satımına karşı olan sert duruşu, onu diğerlerinden daha... Masum kılıyordu. Ne kadar masum olabilirse...

“Alkan Alfa...” diye tekrarlayan görevli genç kadın, önündeki monitörden detaylara bakmaya başladı. Biraz sonra mavi gözlerini tekrar benimle buluşturdu. “Üzgünüm ama Alkan Alfa’nın oda bilgileri gizli tutuluyor.”

Gözlerim aldığım bu bilgi karşısında büyürken, ne diyeceğimi bilemeden öylece durdum. Sonra elimi enseme atıp, “Şey, ben...” diyerek bir cümleye başlamak istedim. Fakat arkamdan işittiğim yabancı bir kadın sesi, buna mani oldu. “Neden sordunuz?”

Bana söylendiğine emin olduğum bu soru karşısında, kafamı omzumun üzerinden yanıma çevirdim ve sesin sahibi kişiye baktım. Son derece bakımlı bir yüze, kıpkırmızı rujla renklendirdiği dudaklara ve ela renginin en güzel tonuyla süslenmiş gözlere sahip genç kızla bakışlarım buluştuğunda ilk birkaç saniye kim olduğunu hatırlayamadım.

“Ben...” Düzgün bir açıklama ararken, karşımdaki genç kızın ince ve kavisli kaşları hafiften çatıldı. “A-ah,” dedi tanıyormuş gibi. “Sen, o kızsın.”

Kirpiklerim arasındaki mesafe birbirine yaklaşırken, “O kız?” diye yanıtladım anlamamış bir şekilde.

“Aras’ın yanındaki kız... Seni davette görmüştüm.” Bana yoğunlaşan ela bakışlarıyla beraber kurduğu bu cümleyle nihayet zihnimin üzerindeki koyu sis bulutları dağılmış, bu kıızı nerede gördüğüm aklımda canlanmıştı. Davette Aras’ın yanındaki, onunla konuşan tek kişiydi bu bakımlı surat. Oraya girer girmez dikkatimi çekmişti. “Eylül,” dedi sonrasında. “Eylül’dü, değil mi?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp, “Evet,” diye karşılık verdim. Sonrasında hızla ekledim. “Aras, burada mı?”

Dudaklarını iki yana açarak inci gibi bembeyaz dişlerini gözler önüne serdi. “Bir dakika ya... Aras tabii ki, nasıl düşünmem.” İsterik bir kahkaha attı. “Küçük sevgilisi, sevdiği adamı ziyarete gelmiş...”

Boş gözlerle, kızın gereksiz derecede abarttığı imalarına karşı söyleyecek birkaç kelam ararken arkamdan gelen, “Eda?” sesi refleks olarak o tarafa doğru başımı çevirmeme neden oldu.

Bir anda, gözlerim siyahi bakışlarla karşılaştı, kalp atışlarım, sanki içeride bir baterist varmış gibi hızlı ve sesli atmaya başladı. Ağzım açık kalmış, bir haftadır görmediğim adamı izlemeye dalmıştım. Aras’ın göz altları çukurlaşmış, kirli sakalı kendini iyice belli etmişti. Saçları darmadağın, kırışmış gömleğinin bilek kısımları kıvrılmıştı. Gözlerini kısarak beni incelerken, çizgileri belirgin ve kıvrımlı dudaklarını araladı. “Eylül,” dedi afallamış bir şekilde. “Burada ne arıyorsun?”

Açık kalan ağızla nefesimi tazelerken, elimle enseme ovaladım ve cevap vermeye çalıştım. “Ben-”

“Seni ziyarete gelmiş sevgilin.” Ama cümlemi benden önce bölen ayaklı bela bir Eda vardı. Yine söylemek istediklerimi söyleyememiştim. Sinirle bir nefes verip, “Bu kadarı yeter,” diye düşünerek kıza cevap vermek üzere arkamı döneceğim sırada,

Aras kolunu tutarak beni engelledi ve gözlerini arkamda dikilen Eda'ya dikti. "Eda, bizi rahat bırak."

"Ay niye? Nam-ı diğer yengemizle tanışmak benim de hakkım."

Aras'ın koyu kaşları iyice çatılırken, "Eda dedim!" diye neredeyse alev saçarak kükredi.

"Aman iyi be." Daha sonra arkamdan gelen topuk sesleriyle kızın uzaklaşmaya başladığını anladım.

Eda'nın gitmesiyle elini kolumdan çeken Aras, eski haline dönen bakışlarıyla tekrar bana döndüğünde, "Evet?" diye sordu.

"Şey..." dedikten sonra, derince soludum ve konuya direkt olarak zarftan girmemenin daha iyi olacağına karar verdim.

"Başkan'ın durumu nasıl?"

"Odaya çıktı," deyip, başını hafifçe yana eğdi. "Fakat bunun için mi buraya geldin?"

"Pek sayılmaz..." dedikten sonra, elimi enseme koydum. "Aslında..."

O sırada, Aras'tan gelen telefon sesi nedeniyle susmuştum. Pantolonunun cebindeki telefonunu çıkarıp ekrana baktıktan sonra tekrar bana dönerek, "Bekle biraz," dedi.

Onun dediğini yapıp görüşmesinin bitmesini beklerken, gerginlikten hastanenin etrafını incelemeye başlamıştım. Farklı ten rengine sahip onlarca insan giriş çıkış yapırlarken, bir anda gözüm tanıdık bir bedene takıldı ve o anda içten içe sessiz bir küfür edip, gözlerimi fal taşı gibi açtım.

Kenan, hastaneden içeri giriyor, bir yandan da gözleriyle etrafı inceliyordu.

Kafasını bana doğru çevireceği anda hızla başımı çevirdim ve resepsiyona doğru döndüm. Omzumun üzerinden Kenan'a baktığımda, çıkış kapısının orada beklediğini gördüm. Bu arada, telefonum da çalmaya başlamış ve onun numarası ekranda yanıp sönmeye başlamıştı.

"Eylül, benim gitmem gerekiyor."

Aras'ın bu sözünün üzerine, sanki bana küfür etmiş gibi gözlerimi açtım. "Beni de götür!" diye haykırdım adeta. Ne

söylediğimi kavrayamamış gibi kaşlarını çattığında, “Yani, gidebileceğim bir yerse,” diye devam ettim. Ardından, kaşlanmla arkamdaki kişiyi işaret etmeye çalıştım. “Gidemeyeceğim bir yerse bile, ona görünmeden beni buradan çıkarırsan yeter. Sonrasını kendim hallederim,” dedim kısık sesle. Aras’ın siyah gözleri işaret ettiğim yere odaklandığında yüz ifadesinde anlık bir değişim yakalar gibi oldum, ancak bu değişim maksimum bir saniyede silindiği için ne tür bir hal aldığını göremedim. Gözlerini tekrar bana değerken, “Lütfen...” diye fısıldadım.

Korkusuzca başıyla arka tarafı işaret edip, “Gel benimle,” dedi. Ardından, bana yol açıp önüne geçmemi, böylece Kenan’ın görüş açısından çıkmamı bekledi. Fazla beklemeden dediğini yaparak önüne geçtim. “Dümdüz ilerle,” diye ekledi. “Merdivenlerden, hastanenin otoparkına ineceğiz.”

“Ta-tamam,” dedikten sonra, başımı çevirip Kenan’ın bize bakıp bakmadığını kontrol etmek istedim.

“Sakın arkana bakma,” diye uyardı yapacağımı anlamış gibi. Anında vazgeçtim bakmaktan.

“Hâlâ orada mı?”

“Evet.” Aldığım bu cevap karşısında durup geri dönmek yerine, otoparka doğru yürümeye devam ettim.

Bir ajan titizliğiyle merdivenlerin basamaklarını indikten sonra, karşımıza gri rengin hâkim olduğu, arabaların sarı çizgilerle birbirinden ayrıldığı otopark çıkmıştı. Soluklanarak beraberce otoparkta yürüdüğümüzde ilk görünen mat siyah Range Rover’ı tanımamam artık imkânsızdı.

Cebindeki anahtarı çıkardıktan sonra, arabasına yaklaşır yaklaşmaz kilidini otomatik olarak açtı. Arabanın tam yanına gelmeden son bir kez çaktırmadan arkaya baktıktan sonra, bana doğru dönüp, “Geliyor, bin,” diye uyardı. Elimde olmadan arkamı döndüğümde, gözlerim hemen otoparkın merdivenlerinden inen Kenan’ı seçmiş ve çığlık atmamak için kendimi zor tutmuştum. Hızla önüme dönerek Aras’ın dediğini yaptım ve koşarak Kenan’ın beni tanımasına fırsat vermeden ön yolcu koltuğuna yerleştim. Beklemeden arabayı çalıştırdı.

Yan aynadan garaja inen Kenan'a baktım, başını sağa sola çevirip etrafı kontrol ediyordu. Araba hızla uzaklaştı.

Kenan'ın bedenini küçültmeye başlarken, önüme dönerek kendimi tutamadan yüksek sesli bir kahkaha patlattım. Sırtım, yumuşak deri koltuğa yaslanırken gülüşlerimi asla durduramıyordum. Kendimi tutamıyor, deli gibi gülüyordum.

“Neye gülüyorsun?” Aras, kafasını bir anlığına yoldan çekip bana baktı. Dudaklarımı birbirine bastırarak kahkahalarımı tutmaya çalıştım, neredeyse gözlerimden yaşlar akacaktı. Burnumdan içeri derin bir nefes aldıktan sonra, kafamı öylesine salladım. “Ne zaman seninle yan yana gelsem...” dedim ve bir gülüş daha cümlemleri böldü. Sonrasında tekrar soluklandım. “Kendimi bir aksiyonun içinde buluyorum. Ve işin garibi... Bundan hoşlanmaya başladım.”

Gözlerim, cümlemin ardından istemsizce onun esmer suratını bulduğunda, onun da gülümsediğini gördüm. Bu öyle bir ifadeydi ki yüreğime oksijen yollamıştı adeta, ferahlamıştım. O küçücük tebessüm, zamanın durmasına neden olmuştu sanki. Çevredeki her şey silinmiş, bir tek bu manzara kalmıştı...

“Fazla alışmasan iyi edersin,” dediğinde çoktan hastaneden çıkmıştık. Bakışlarını yoldan çekip benim gözlerime odakladığında, yüzündeki gülümser ifade de silinmemişti. “Yoksa kopamazsın.”

Cümlesine karşılık bir cevap vereceğim anda, geldiğimiz yol ayrımından eve giden yolu değil de, diğer yolu seçtiğini görünce fikirlerim yön değiştirdi. “Diğer yoldan girecektik,” dedim heyecanla.

Diliyle dudaklarını ıslattıktan sonra yola bakmaya devam etti. “Neden?” diye sordu.

“Ev, o tarafta.”

Omuz silkti. “Eve götüreceğimi söylemedim.”

Kaşlarını çatıp, başını sağ omzuma doğru eğdim. “Ya nereye gidiyoruz?”

“Bilmem,” dedi dudaklarının arasına uzun, ince sigarasını yerleştirirken. Sonrasında direksiyonu sola çevirdi. “Belki de seni kaçıyorumdur.”

Bu cümlesine karşın, ciddiye almaz bir tavırla “hah!” der gibi gülümsedim. “Öyle bir şey yapmazsın.”

Ellerini direksiyonun üzerinden çekmeden, ağızındaki sigarasıyla bana baktı ve konuştu. “Başına bunca iş açtım, şu an hiç olmadığın kadar belanın içindesin ve benim sana kötü bir şey yapmayacağımı düşünüyorsun. Neden?”

Gözlerimi simsiyah gözlerinden çekmeden öylece baktım ve söyleyeceğim cevaptan hiç şüphe duymadım. “Çünkü sana güvenmemi söyledin.”

Verdiğim bu cevabın ardından Aras, bakışlarını birkaç saniye daha üzerimde tuttu. Daha sonra bir şey demeden önüne döndü ve aramızdaki tüm diyalog sona erdi. Bazen, dudaklarımdan dökülecek kelimeleri tartmadan kullanıyordum. Ne akla hizmet, öyle bir cevap vermiştim bilmiyordum, lakin söylediğimden pişman değildim.

Araba, yirmi dakikanın sonunda yol kenarında durduğunda, başımı merakla camdan dışarı çevirdim. Tam yolun kenarında, yeşil ağaçlarla çevrili kocaman bir bahçeye sahip, pembe renkli, iki katlı bir bina bulunuyordu. Bu binanın işlevini anlayamadan Aras’a döndüm. “Burası neresi?” diye sormak istedim, lakin çoktan kapısını açarak arabadan inmiş olması, kelimelerimi boğazıma dizmişti. “*Ne de olsa, girince göreceğim,*” diye düşünerek sormaktan vazgeçtim ve arabadan çıkarak ayaklarımı asfalt zeminle birleştirdim.

Bugün hava, Mart’ın bahar kısmına ait gibiydi; yakıcı olmayan sıcaklıkta, ne soğuk ne de sıcaktı. İklim, kendini kıştan bahara bırakmış gibiydi. Karşımızdaki binanın bahçesi ise harika görünüyordu. Daha fazla içimde tutamadan, “Burası neresi?” diye sordum.

Aras, arabasının bagajından aldığı birkaç poşetle geldiğinde, “Soru sorma da düş peşime,” diyerek bahçe kapısına doğru ilerledi. Onun arkasından sinir olmuş bir ifadeyle bakakaldım. Üst dudağımı yukarı çekerek yüzümü buruşturduktan sonra öfkeyle soludum ve kollarımı göğsümde birleştirip peşinden ilerledim.

Demir bahçe kapısının kilidini çekerek kapıyı araladı ve geçişimiz için yol açtı. Aynı anda kapıdan içeri girmiştik. Kenarları güllerle çevrelenmiş bahçeye hayran hayran bakarken, “Aras Ağabey’im gelmiş!” cümlesi gözümü güllerden çevirmeme neden oldu. Önüme baktığımda, beş altı yaşlarında sarışın bir çocuğun koşarak Aras’ın kucağına doğru geldiğini gördüm. Aras genişçe gülümseyerek kendisine doğru gelen çocuğu kucakladı ve onun başını sıvazlayarak, “Koçum benim,” dedi. O anda, afallamış bir şekilde bu manzarayı izledim. Hâlâ tam olarak ne olduğunu ve nerede olduğumuzu kavrayabilmiş değildim; ta ki, birden fazla çocuğun Aras’a doğru aynı anda koştuklarını görene dek. Arkalarında iki genç öğretmenin bulunduğu en az yirmi çocuk, ona doğru koştu. Ben de öylece kal gelmiş gibi seyretmekle yetiniyordum.

Beş altı yaşlarındaki kız çocuklarından birinin, suratındaki altın gülümsemesiyle yanıma geldiğini görünce ilk saniyede ne yapacağımı bilemedim. Sapsarı saçları, su yeşili gözleri vardı; birkaç tanesi çıkan dişlerinin eksikliği onu çirkin göstermiyor, aksine daha sevimli bir hale sokuyordu. Ben öylece dururken o, bacaklarımın üzerinden sarılıp, “Hoş geldin ablacığım,” dedi. Nihayet üzerimdeki afallamayı silerek gülümsemeyi başarabilmiş ve kız çocuğuna içten bir tavırla sarılmıştım...

Sonradan, burasının bir Çocuk Esirgeme Kurumu olduğunu öğrenmiştim. Öğrendiğim ikinci şey ise buradaki herkesin Aras’ı tanıyor olmasından yola çıkarak, onun bu yuvayı sürekli ziyaret ettiğiydi. Neden olduğunu sormadım, sormadım. Belki çocuklarla uğraşmak ona iyi geliyordu, belki de burada bir geçmişi vardı...

Hiçbir şey bilmiyordum.

Derin bir iç çektim. “Biliyor musun?” diye sordum Aras’la beraber önlerinde kesilmiş pastaları yiyen çocukları izlerken. “Ben küçükken, evimizin yakınlarında bir yetimhane vardı...” Eski zamanlar gözlerimin önünde belirdiğinde, dolan gözlerime karşı dudaklarımı birbirine bastırıp yutkundum, ardından devam ettim. “Etrafımdaki herkesin annesi babası vardı, kimse

Ateşin Oğlu

benim gibi değildi ve... Ben her gün soluğu orada alıyordum. Çünkü oradakiler benim aynamdı. Bu bana bir terapi gibi geliyordu. Ta ki dedem bir ağustos günü, taşınacağımızı söyleyene kadar... şimdiki evimize taşındık, orada gidebileceğim bir yetimhane yoktu ve şimdi..." Burukça gülümsedim. "Eski zamanlara dönmüş gibi oldum."

Söylediklerime bir yanıt vermesini beklediğim Aras'a baktım. Dudakları cevap verecekmiş gibi aralandı. Sonra yanlış bir şey söyleyecekmiş gibi kafasını salladı ve yaslandığımız duvardan sırtını çekerek, "Gidiyoruz," dedi.

Bu tepkisine mana veremedem olduğum yerde öylece dururken, Aras'ın kapıya doğru gittiğini gören genç kreş görevlisi bana doğru gelip, "Telefonunuz..." diyerek şarja yolladığım telefonumu uzattı. Telefonu alırken minyon tipli, sevimli ve güler yüzlü genç kumral kadına karşı gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Sizi bir daha görmeyi isteriz," dedi kadın. Başımı salladım ve arkamı dönerek Aras'ın peşi sıra yetimhaneden dışarı ıktım. Bu sırada, açtığım telefonumdan gelen mesajlara bakıyordum. Birden fazla mesaj sesi, telefonumun neredeyse donmasına neden olacaktı. Kenan'dan gelen mesajları es geçtim ve hemen ınar'ın attıklarına yoğunlaştım.

On cevapsız arama, yedi mesaj.

Cevapsız aramaları görmezden gelip mesajlara tıklarken, kötü bir şey olmaması için içten içe dua ediyordum. Çok beklemeden gelen kutum açıldı ve ınar'ın mesajları aklımda teker teker birikti.

-Eylül neredesin, babam seni soruyor.

-Eylül, dershaneye gitmemişsin.

-İyi misin? Neredesin cevap ver, babam çok sinirlendi.

-Eylül?

Bu ve bunun gibi birçok mesajı okurken endişe, bütün bedenimi kemirecek gibiydi. Dedemin halini tahmin edebiliyordum, dershaneye gitmediğimi öğrenmişlerdi ve ortalıkta yoktum! Titreyen parmaklarımla hızlıca bir yanıt vermeye çalıştım.

“Neyi bekliyorsun?” Aras’tan gelen bu yanıt üzerine, kafamı telefonumdan kaldırarak ona baktım. “Be-benim acilen eve gitmem gerekiyor,” diye yanıtladım.

Arabaya geçtiğimizde Aras bana hemen neler olduğunu sormuş, bense lafı eveleyip gevelemeden ona özetlemiştim.

“Sana bir şey yapar mı?”

Gözlerimi ona doğru çevirdim. İfadesiz, sert hatlara sahip yüzünde benim için endişelenme hissini arıyordum. “Yapmaz,” diye bir yalan attım. Yapmayacağını umuyordum.

“Eğer bir sorun olursa...” dedi ve sustu. Devamını getirmesini istiyordum, hatta neredeyse söylemesi için yalvaracaktım. “Ben... Buralardayım.”

Midemdeki kelebekler klişesi...

Birkaç saniye öylece durdum. Suratım kış ayında yakılan bir soba kadar ısınmıştı. Ağzımı kıpırdatıp bir yanıt vermeyi denedim ancak başarısız oldum.

Her zamanki gibi evin tam önünde durmasını istememiştim, bu sefer durmamıştı da; evden biraz geride bırakmıştı beni. İnerken bir şey söylemem gerekiyor muydu, bilmiyordum. Araba durduktan sonra birkaç saniye ikimizde önümüze bakıp öylece durduk. Konuşamayacağımı anladığımda çıkmak için arabanın kapısını açtım, bacağımla arabadan dışarı atacağım sırada bileğimde bir kuvvet hissetmişim.

“Eylül.” Aras ismimi söylediğinde heyecanla arkamı döndüm. Simsiyah gözlerine odaklandım. Bu nasıl bir bakıştı böyle? Nasıl bir karanlıktı ki insan neler olacağını düşünmeden pervasızca içinde kaybolmayı göze alabiliyordu? Bu adamın gözlerinde taşıdığı özel bir gücü olabilir miydi?

Gözlerinin etkisinden kurtulmak zordu. Onunla böyle bakışırken, dudaklardan bir ses çıkmasını sağlamak çok daha zor. Bugüne kadar deli gibi korktuğum adamın, bugün gördüklerimden sonra kalbimin ritmini değiştirmesi ise... Anlamsız, çok anlamsızdı...

Derin bir nefes alıp, ne söylemek istediğini sormak için ağzımı açtım. “Yok bir şey,” dedi ve bileğimi bırakıp tekrar yola döndü. Aralanan dudaklarımı kapatmadan önce, birkaç saniye şaşkınca Aras’ın yan profilini seyrettim. Amacını anlamadığımdan ve daha fazla burada böylece durmanın saçma olacağından kendi kendime hayali bir şekilde kafamı salladım ve beklemeden arabadan indim. Yürümemi beklemeden, arabayı çoktan uzaklaştırmıştı. Bense ardından, öylece bakakalmıştım.

Anlamsızca kafamı sallayarak tedirgin adımlarımla yolu yarılamişken, bir anda saç diplerimde hissettiğim acıyla inleyerek gözlerimi kıstım. Başımı kendine doğru çeviren kuvvet, saçımdan tutarak yüzüne bakmamı sağladı.

“Bir erkeğin arabasından inmek ha!” Havaya kalkan sert el, ben daha ne olduğunu anlayamadan sol yanağımda yerini buldu. Dudaklarımda beliren acı, ağzımın içine giren metalik tat ve gözlerimden akan tuzlu su...

“De-Dede,” dedim kekeleyerek, şaşkın bir halde. Dedem omuzlarımdan sarstı. “Dede, ya...” diye yanıtladı, ardından ekledi. “Seni bunca zaman evimde tuttum ben! Asıl seni alması gerekenler almamışken hem de! Büyüttüm, besledim, bana söz getirme dedim!” Sağ yanağıma yerleşen ikinci tokadın yanağıma değmesiyle derin bir sızı oluşmuştu. “Biz seni dersanelerde bilelim, arkadaşında bilelim, sen elin adamıyla arabalarda...” Dedem lafını tamamlamadı. Üzerime birkaç adet kâğıt atarak beni bir kez daha sarstıktan sonra geriledi ve işaret parmağını üzerime salladı. “Bir daha, bir daha sakın... Evime ayağını basacağına düşünme! Çağır adamını, gelsin alsın seni!”

Dedem, yanımdan geçip giderken omuzlarım düşmüş, akşamın karanlığını kendime dost edinmiş, nerede olduğumu bile unutmuş bir halde öylece durmuştum. Ağzım açık kalmıştı. Damağıma gelen ekşi tat umurunda değildi. Bildiğim sokak, şimdi bana yabancı geliyordu. Dünyam kararmıştı sanki. Şok dalgaları her yerimdeydi. Bilincimi kaybettiğimi düşünüyordum ama ayaktaydım. İnsan ayaktayken, uyanıkken kâbus göremezdi değil mi?

Ne yapacağımı bilemiyordum, aklım durmuştu. Cadde dönüyordu, ağaçlar yerinde durmuyordu. "Dede..." demek istedim uzaklaşan silüete doğru, ama yapmadım. Eline geçen bahaneyi silmesini sağlayamazdım, onun hep bu anı kokladığını biliyordum. Bana bakma işlevine bir gün son verecekti, bunun için can atıyordu ve o gün gelmişti. Daha fazla burada duramazdım, gözlerimden yaşlar boşalırken kafamı hafifçe yere eğdim. Dedemin üzerime doğru fırlattığı kâğıtları bulanık bakışlarımla incelemeye çalıştım. Titreyen bedenimle hafifçe yere eğildim ve yere düşenin bir adet fotoğraf olduğunu gördüm. Uyuşan parmaklarımla fotoğrafı tutup kaldırdım ve inceledim. Bu fotoğraf, gittiğim davetin ardından Aras'la gitmek zorunda kaldığım dağ evine ait bir görüntüydü. Üstelik tam da Aras'ın bana ceketini verdiği sırada çekilmişti. Oysaki ne fotoğrafın hikâyesinde, ne de bugün olanlarda en ufak bir ahlaksızlık yoktu. Dedemin yüklediği anlam asla olmamıştı. Ki ben böyle bir şeye katiyen izin vermezdim.

Ancak o böyle olmasını istiyordu. Küçüklüğümde beri hep bir açığı aramıştı. Bana kızmak, beni başından atabilmek için sebepler uydurmak istiyordu. Fakat bu yaşına kadar, hiçbir zaman ona söz getirecek bir harekette bulunmamıştım. Derslerimde başarılı olmaya özen göstermiştim, fazla zengin oldukları halde onlara daha fazla muhtaç olmamak adına on beşimden bu yana çalışmaya başlamıştım, okuldan eve evden okula gidip sosyal bir ortamımın olmasına fırsat vermemiştim...

Göz pınarlarımda yaşlar tane tane süzülürken, başımı kaldırıp kirpiklerimin arasından dedemin iyice gözden kaybolan bedenine baktım. Ardından, elimdeki fotoğrafı buruş buruş olana kadar sıkarak ayağa kalktım. Burnumu çektikten sonra, ıslanan yanaklarımı silmeye zahmet etmeden arkamı dönüp sarsak bir adım attım.

Ve bir adım daha...

Nereye gideceğimi iyi biliyordum.

Sığınabileceğim tek yere.

İnsan sevdiği birini kaybettiği zaman mezarlıktan korkmu-

Ateşin Oğlu

yormuş. Ben de öyleydim. Arkadaşlarım mezarlığın yanından geçmeye korkarken, ben saatlerce bir mezarın başında durabiliyor, yatıyor, konuşuyordum.

Annemin mezarının başında...

Karanlık olması bir şeyi değiştirmiyordu, yine gidecektim. Elimde kalan tek sığınağım, bir ölü yuvasıydı. Sıcak bir ölü yuvası.

Hava soğuktu, ancak üşüdüğümü umursamıyordum. Umursayacak bir şeyim kalmamış gibiydi. Yanaklarım sızlıyor, dudağımdan aşağı kan süzülüyordu; fakat umurumda değildi. Etrafta kimsecikler yoktu, olsa da sorun etmeyecek kadar değişik hissediyordum. Ama iyi ki yoktu.

Sokak lambaları da kaybolduğunda, karanlık mezarlığın içine girdim ve sessiz hıçkırıklarımınla dümdüz yürüdüm. Parlayan, huzur bulabileceğim yere gelebilmişim şimdi. Önümde uyuyordu annem. Ama anneler, kızları üzüldüğünde kalkar ve onlarla dertleşirlerdi değil mi?

“Anne!” diye mırıldandım düşünceme katılarak, lakin aldığım tek yanıt sessizlikti. Birkaç kuş ötüşü, bir köpek uluması duyuluyordu uzaklardan; fakat mezardan tek bir ses gelmiyordu. Bir adım daha attım. “Anne!” diye bağırdım, içimde feryat figan eden duygularıma hâkim olamadan. Sonra, daha fazla dayanamadım ve bacaklarımda tükenen tüm gücümle yanı başına çöktüm. Ellerim yağmurun nemlendirdiği çamurlaşmaya yüz tutmuş güzel kokulu topraklarını avuçlarken, annemin mezar taşına baktım. “Herkesin annesi yaşıyor, sen niye ölüsün anne?!” dedim sesimi güçlü tutmaya çalışarak. “Kalk hadi anne, kızın geldi.”

Vücudumdaki tüyler teker teker kabarıırken, seslice ağlamaya devam ettim ve başımı toprağın üzerine koydum. “Anne, çok yalnızım, sana ihtiyacım var. Anne!” Parmaklarımdaki toprak un ufak oluyordu. “Ben niye sana yetmedim?!” diye bağırdım iç çekişlerimin arasından. “Neden ağabeyimin hasretiyle gittin ki? Ben de senin çocuğundum.” Tekrar mezar taşına baktım, sulu gözlerim Zerda Avcı ismini netleştirirken konuşmaya devam ettim. “Anne, ben niye sana yetmedim?!”

Hıçkırıklarım artış göstermişti; üzgün ve sinirliydim. Hayata sinirliydim, yaşadıklarına sinirliydim, yirmi bir yıldır yaşayamadıklarına sinirliydim. Anneme sinirliydim, çektiğim hasrete sinirliydim. İçim yanıyordu, alev alev yanıyordum. Dünyada milyarları aşkın insan vardı, ama ben kimsesizdim.

“Kalk haydi,” dedim öksürüklerimi durdurmaya çalışarak. “Kalk diyorum. Sana ihtiyacım var, görmüyor musun?” Hıçkırıklarım boğazımı ele geçirirken şiddetli bir titreme tuttu bedenimi, boğazımdan cılız mırıltılar yükseliyordu. Bir kez daha burnumu çekip, nefes alış verişlerimi düzene sokmaya çalıştım. “Uyanamaz mısın?” dedim çaresizce. “Yalvarırım uyan. Yalnız kaldım, atıldım her yerden görüyor musun? Senin baban da istemiyor beni. Kalk ne olur... Bak, artık kızını sahiplenen kimse yok. Kimsesizim,” diyerek kafamı toprağına bir kez daha koydum ve öfkemi akıtarak ağlamaya devam ettim.

Fakat tam da o anda, omzumun üzerine dokunan bir el ve işittiğim cümleyle öylece kalakaldım. “Hiç kimse, kimsesiz değildir.”

Bölüm On Bir

Elveda İstanbul

Hayat boyunca düştüğümüz zamanlar olur. Bazı düşüşler o kadar dehşet vericidir ki nasıl kalkacağımızı bilemeyiz. Düşüğün yer derin bir kuyu gibidir, kalkmak istersin ama yüzme bilmiyorsundur; yüzmeyi öğrenirsin ancak boyun kısadır. Kuyu derindir, zemine ulaşmaya gücün yetmez. Tam bitti dersin, pes edip suyun serinliğine, ölümün çağrısına salmak istersin kendini... İşte tam da o anda, kuyunun en tepesinden bir ışık yansır, bir el görünür, bir ip salınır... Belki de dibe vuruşun, o ana dek yaptığın en güçlü kalkışa vesile olacaktır...

“Hiç kimse, kimsesiz değildir.” Annemin mezarının başında, biçare gözyaşlarımla kendimce ağıtlar dökerken, omzuma dokunan elin sahibine ait bu sesle irkildim. Başımı toprağın üzerinden ayırdım, kapalı gözlerimi açtım, kafamı hafifçe sol omzuma doğru çevirdim. Bulanık gözlerim simsiyah gözlere odaklanırken, birkaç saniye içinde netleşen görüşüm beni oldukça şaşırtmıştı. Kaşlarım karşımda gördüğüm kişinin burada ne aradığının bilinmezliğiyle çatılırken, bakışlarım bana uzanan ele değdi. “Kalk.”

Yüzünü büyük bir hayretle süzdüğümde, “Senin ne işin var burada?” dedim içerisine öfkenin yerleştiği ağlak ses tonuyla.

Ardından ıslak, kızarıklık ve yaralı suratımı görmesini engellemek amacıyla başımı tersi yöne çevirip ekledim. "Git buradan."

Beni kimsenin bu halde görmesini istemiyordum. Bitkinliğimi kimseyle paylaşmak istemiyordum. Bundan böyle aciz halime başka insanları şahit etmek istemiyordum.

"Kalk dedim." Aras'ın otoriter ve itiraz istemeyen ses tonu bir kez daha kulaklarımı doldurdu.

"Beni yalnız bırak," diye karşılık verdim. "Lütfen."

"Bırakamam..."

Islak kirpiklerimle, Aras'ın sakalları uzayan kemikli, esmer suratına baktım. "Neden?" diye sordum ruhsuz bir halde.

Biraz durdu, öylece baktı suratıma. Değerli bir mücevherini kaybetmişti de yüzümde arıyormuş gibi baktı. Kıvrımlı dudakları aralandığında bir cevap vereceğini düşündüm, fakat o susmayı tercih etti. Kelimeler bir nefes olarak döküldü ağızından. Yutkunduğunu bile boğazında hareketlenen çıkıntıdan anladım. Sonrasında tekrar gözlerimle ilgilendi. "Hava soğuk, üşüteceksin..."

"Seni ilgilendirmez."

"İlgilendirir."

Şaşkınca ona baktım. "Neden?!" diye sordum hayret ve sinirle gülererek. Ses tonum anlamsızlık doluydu.

"Bir nevi benim yüzümden bu haldesin."

Gözümden akmaya çalışan yaşı engellemeye çabalarken, dudaklarımı birbirine bastırdım. "Evden atılmamın seninle bir alakası yok," diye hızlı bir yalan söyledim. Aslında pek de yalan sayılmazdı, dedem bunun için sürekli an kolluyordu. Bana bakmak ona göre kendisine yapılmış bir adaletsizlikti ve nihayet bu adaletsizliği giderebilmişti.

"Uyumumda değil."

"Git başımdan."

"Ayağa kalk dedim."

"Beni yalnız bırak!"

"Bırakmayacağım!" Sesimi daha da yükselttiğim esnada söylediği bu cümleyle, birden bire iki eliyle omzumdan tutarak

Ateşin Oğlu

beni ayağa kaldırdı. Bu öyle hızlı bir çekimdi ki gövdelerimizin birbirine değmesine ramak kalmış, beni ayağa çeken karanlık adam durdurmasını da iyi bilmişti. Suratlarımız birbirine olması gerekenden daha yakınken, onun etkisine kapılmamak adına direnerek başımı hızla yan tarafıma çevirdim. Ellerimi onun ellerinin arasından çekmeye çalıştım. “Bana öyle bakmayı bırak!” diye bağırdım. “Bana acımak zorunda değilsin. Sorumluluğunu yüklenmeye çalışma!”

“Ben senin sorumluluğunu arabana bindiğim gün aldım!” O da aynı şekilde bana karşı bağırdığında, çatık kaşlarımla tekrar onun yüzüne baktım. Dudaklarımı açıp bir yanıt vermek istedim. Lakin cümlelerine devam etmesi, söyleyeceklerimi keskin bir bıçak misali kesmişti. “Benim yüzümden başına olur olmaz bir sürü şey geldi ve şimdi bunun kefarecini ödemek istiyorum.”

Dişlerimi sıkarak bir ağlama krizini daha önlemeye çalıştım. Nefesimi tazeledim. “Ödemen gereken bir kefaret yok. Gerçekten,” diye yanıtladım.

Fakat o bununla ilgilenmeyerek ani bir refleksle tutmuş olduğu elime baktı. “Ellerin buz gibi olmuş.” Bu cümlesine karşılık tekrar elimi çekmek istedim, ancak yine izin vermedi. Tam cevap vermek için ağzımı açtığında, nereden geldiğini anlamadığım ani bir hapsirlik tüm ciddiyetimi yerle bir etmiş, Aras'ın yüzünde pek belirgin olmayan bir gülümsemeye neden olmuştu. “Sen gerçekten üşütmüşsün. Yürü,” diyerek beni peşinden sürükledi.

Soğuk parmaklarımı saran sıcak ellerinin kalbime bahşettiği ılıklığın sebebi neydi? Bu durum ne kadar sağlıklı olabilirdi?

Arkasından hızlı adamlarına ayak uydurmaya çalıştığım genç adamı incelemeye başladım. Bir anda hayatıma hücum eden ve beni kendine hapsetmeye başlayan, ruh hallerine ayak uyduramadığım adam... şimdi de dizlerimi birbirine dolamıştı işte. Sanki niye her başım sıkıştığında karşıma çıkıyordu? Sanki niye artık onu her görüşümdede içim rahatlıyordu? Kafam iyice allak bullak olsun diye mi? Sahi, ben şimdi ne yapacaktım? Bir şıllık gibi atılmıştım yetiştiğim evden... Hayatımı nasıl devam ettirecektim?

Zaten bu yıl da pek verimli çalışmadığım üniversite sınavına bu halde giremezdim. Okul bu sene de hayal olmuştu... Belki de başka bir şehre taşınmalıydım. Küçük bir daire tutar, kendi başımın çaresine bakardım. On sekizimi dolduralı çok olmuştu, bir engelim de olmazdı.

Arabanın kilidinin açılma sesi düşüncelerimi yerle yeksan etti. Aras'ın benim için açtığı kapıdan içeri girmeden önce onun suratına baktım. Sonra düşündüm... Geceyi burada geçirmem pek sağlıklı olmayabilirdi. Aras'ın beni buradan götürmesi, seçeneklerim arasında iyi bir şık gibi duruyordu. Bu nedenle, kaşlarıyla içeriyi işaret ettiğinde daha fazla ısrar etmeden içeri girdim. O da arabaya geçtiğinde öncelikle ışığı açtı, daha sonra elini torpidoya götürerek peçete kutusundan bir tane çekti, koltuğun yanında duran pet şişenin kapağını açıp peçeteyi şişenin ağzına bastırarak hafifçe ıslanmasını sağladı. Ben onun ne yaptığını anlamaya çalışırken Aras, eliyle benim çenemi tuttu ve ıslattığı peçeteyi dudağımın kenarına bastırdı. Hissettiğim sızıyla refleks olarak inleyerek onun kolunu sıktım. Bu hareketime karşılık o da gözlerini kıstı. "Acıttım mı?" diye sordu endişeli bir biçimde.

"Evet acıttın. İnsan bir söyler, öyle aniden olunca."

Bir şey demeden tekrar çenemi tuttu ve dudağımın kenarına bakarak bu sefer daha dikkatli bir şekilde silmeye başladı. Bense onu izlemeye koyulmuşum. Dünyanın en ciddi işini yapıyor gibiydi; kara gözleri sadece dudağıma odaklanmış, nereye bakarsa uzun kirpikleri de ona göre kıvrılıyordu. Kaşlarını kaldırdığı için kıvrımlar oluşan alnına, daha sonra da kavruk bir tene sahip olan yüzüne bakarken içimin titrediğini hissettim.

Neden benimle ilgileniyordu? Neden güçlü gardını indirip, sürekli bir yerlerde karşıma çıkıyordu? Tüm bunlar kıytırık bir kefaret için miydi yani?

İşini bitiren Aras, elindeki kirli peçeteyi arabanın çöp kutusuna attı. İlgimi tekrar ona vermiştim. "Şimdilik böyle kalsın, eve gidince yara bandı falan da yapıştırırız."

Direksiyonu kavradığında öylece düşünmeye başladım.

Ateşin Oğlu

Aras'ın evine mi gidecektim? Geceyi onunla geçirip dedemi haklı durumuna mı sokacaktım? Üstelik evi, tam olarak dedemlerin yan binasıyken...

Yapamazdım.

“Ben...” dedim sessizce başımı önüme eğip, dizlerimin üzerinde birleştirdiğim ellerime bakarak. “Bir daha o sokağa gidemem.”

“Bahsettiğim ev orası değil, merak etme,” dedi Aras. Bir anlık duraklasam da, yine de onunla gidemeyeceğimin bilincindeydim. Bu nedenle hayır anlamında başımı salladım bir kez daha. “Buna gerek yok, evine gelmeyeceğim. Beni arkadaşına bırakır mısın?”

Gözlerini yoldan ayırıp bir anlığına bana baktı ve tekrar önüne döndü. “Üzerinde tokat izlerinin bulunduğu iki yanak ve patlamış bir dudakla arkadaşının evine gitmek istiyor musun ciddi?” O anda, dikiz aynasından kendime bakma cüretinde bulundum. Yanaklarımda beliren iki el izi kızarıklık ve kabarık bir hal almıştı. Titreyen ellerimden birini sağ yanağımın üzerine koydum ve parmaklarımı el izinin üzerinde gezdirdim. Sanki cildimin üzerine ek bir şey yapıştırılmış gibiydi. Kavlayan cildim, en ufak dokunuşumda yanıyor ve sızlıyordu.

Bir an, yediğim iki tokat aklıma geldi tekrar... Ne yapacağımı bilemez bir halde öylece kalakalmıştım. Ne dersem diyeyim dedem inanmayacaktı zaten. Onların yanında kalmaya başladığımdan beri, on yedi yıldır aradığı kovma bahanesini bulmuştu işte.

Gözlerimi doldurmaya çalışan düşüncelerimi susturmak amacıyla kafamı benim arabamınkinin aksine oldukça rahat olan deri koltuğa yasladım ve karanlık yolu izlemeye koyuldum.

Araba fren yaptığında, meraklı gözlerimle geldiğimiz yeri taramaya başlamıştım. Ben, evinin ıssız bir yerde, iki katlı bir yapı olacağını düşünmüştüm. Fakat burası ülkenin en lüks site-

lerinden biriydi. Öyle ki Aras siteye girmeden önce bir kapıya elindeki kartı göstermiş, daha sonra kapı iki yana doğru açılmış ve bu sefer de arabanın başında güvenliği bulunan bir barikat belirmişti. Kartı güvenliğe de gösterdiğinde barikat kalkmıştı.

Daha otoparka girmeden, arabayı durdurdu. Vale olduğu belli olan adama anahtarı vererek bana inmemi işaret etti. Aynı anda araçtan indik. Aras karşımızda duran oldukça yüksek binaya doğru ilerlemeye başladı, ben ise kararsızlığımınla öylece bekledim. Yürümediğimi anlamış olacak ki yolun yarısında durup arkasını dönerek bana baktı. "Hadi."

Biçare nefesim dudaklarımın arasından cansızca döküldü. Onunla gitmekten başka yapacak bir şeyim yoktu, bu halde başka nereye gidebilirdim bilmiyordum... Düşük omuzlarımla yanına vardığımda, yürümeye devam etti. Apartmanın büyük, gösterişli, cam kapısının açılması için tekrar aynı kartı kapının yanındaki kart okuyucuya sürttü. Kapı, sürgüleriyle iki yana açılırken, anahtarcılık mesleğinin bir kaç yıla kaybolacağını düşündüm. Sahiden de burası çok gelişmiş bir siteydi.

Binanın içi beyaz ışıklarla çevrili, insana vaktin akşam olduğunu unutturur cinstendi. Asansörle en üst kata çıktığımızı fark edince bile içim bir hoş olmuştu. Bu yüksek binanın en üst katından aşağı bakmayı düşünemiyordum.

Bu katta sadece bir kapı vardı. Kuvvetli ihtimal o da Aras'ın evi oluyordu. Kapıya yaklaştıkça içim tedirgin, çekingen bir hal almıştı. Lakin içeriye girmekten başka bir alternatifim yoktu. "Sadece bir gece burada kalacaksın, sonra da ver elini başka şehir," diyerek kendimi sakinleştirmeye çalıştığımda, çoktan kapıyı açmıştı.

Her zamanki gibi beni beklemeden içeri girdi; ben de her zamanki gibi arkasından onu takip ettim. Kapıyı kapattım, o ışıkları açtı ve ferah evin tüm ayrıntısına bir bir gözlerimin şahit olmasına fırsat verdi. Evinin tasarımını gerçekten merak ettiğimi fark ettim ve gözlerimi dört açarak etrafıma bakındım; ancak giriş itibariyle beklediğimi bulamamıştım. Beklediğimin aksine, bütün duvarlar beyaza yakın renklerle boyanmış, eşyalarda beyazın bütün tonları kullanılmıştı. Geniş salonunun bir duvarı

Ateşin Oğlu

tamamen camla kaplıydı ve şehir tüm ihtişamıyla bir halı gibi serilmişti. Bir yanda boğazın güzel suyu, diğer yanda içlerinde birbirinden farklı hayatlar taşıyan arabaların oluşturduğu iğrenç trafik... Neyi görmek isterseniz o tarafı görüyordunuz. Gökyüzünde ışık gösterileri yapıyor, karşıda dizilmiş apartmanların bir ışığı yanıp, diğer ışığı sönüyordu.

“Evi beğendin mi?” diye sordu arkamdaki erkek sesi. O sırada şehri izlemeyi bırakarak tekrar salona doğru döndüm. Krem koltuklar, beyaz duvarlar, beyaz üniteler...

“Fazla beyaz?” Sesim soru sorar gibi çıkmıştı.

Aras'ın dudasının kenarında yamuk bir gülümseme belirdi. “Tam benlik, değil mi?”

Kinaye yaptığını anlayıp hafifçe gülümsedim. Sızlayan dudajımı tekrar araladım. “Seni başka hiçbir şey bu kadar ifade edemezdi.”

Onaylarcasına başını sallayarak gülümsedi. Bense merak içinde tekrar sordum. “Sahiden burası senin evin mi?”

“Aslına bakarsan-” dedi elindeki sargı malzemelerini duvarın bir bölümüne düz ve ince bir tahta olarak monte edilmiş beyaz cilalı masanın üzerine koyarak. “Evi alalı birkaç ay oluyor, içindeki eşyalar da evle birlikte. Buraya pek uğradığım söylenemez.”

Anlayarak başımı salladım. “Yeni gelin evi gibi,” dedim buruk bir gülümsemeyle.

Gözlerini kıstı. “Doğru tahmin.”

Kirpiklerim tekrar aralanmış, suratım şaşkın bir hal almıştı. Yoksa Aras buraya gelinini mi getirecekti, evleniyor muydu? “Nasıl yani?” Sesim şaşkınlığımı gizleyememişti.

“Benden önce burayı bir çift satın almış ama düğünden bir hafta önce araları bozulmuş, evlilik iptal olmuş. Anlaşmalı olarak evi eşyalarıyla beraber satmışlar.”

Bir tarafım açıklamasıyla gereksizce rahatlarırken, diğer tarafım hikâyeye üzülerek omuzlarımı düşürmemi sağlamıştı. “Kim bilir beraber bu evde neler yapmak istemişlerdir...”

Tekrar gözlerini kısarak başını yana doğru eğdi ve durduğu

yerden alaycı bir ifadeyle bana baktı. “Cidden mi? Cidden bunu düşündün mü?”

“Ne? Siz erkeklerin aksine, biz kızlar böyle şeylere üzülürüz.”

Kafasını salladı. “Senin dudağın acımıyor mu? Hâlâ çok konuşuyorsun.”

Üst dudağımı geri çekerek sinir bir ifadeyle ona baktım. “Acımıy-... Ah!” Lafımı bitiremeden dudağım sızlamış, refleks olarak parmağımı dudağımın kenarına koymuştum.

Aras bana doğru gelip bileğimden kavrayarak beni duvara monte edilmiş masanın önüne götürdü. Masanın altındaki bar sandalyelerine benzeyen sandalyelerden birini çekti ve omuzlarımdan tutarak beni oraya oturttu. Kopardığı bir pamuk parçasını oksijenli su şişesinin ağzına bastırıp ıslanmasını sağladı. Daha sonra ıslanan pamuğu çekip, dikkatlice bana doğru yaklaştırdı. Dudağımın kenarına süreceksen gözlerimi sımsıkı kapattım. Bu sefer eli daha hafifti, pek acı hissetmemiştim. Kenarında hissettiğim kıpırdanmayla, başparmağının dudağıma değdiğini sanmış, bir an sonra kendi kendime, “*Saçmalama, daha neler!*” diyerek gözlerimi açmıştım. Bunu beklemiyormuş gibi hızla elini çekerek ayaklandı ve elindeki pansuman malzemelerini alelacele toparlayıp duvardaki rafa koydu. “Gel,” dedi bana bakmadan arkasını dönerek. “Sana odanı göstereyim, ardından ben de uyuyacağım, biraz yorgunum.”

Yorgun olduğu her halinden belliydi. Üstelemeden başımla onu onaylayarak sandalyeden kalktım ve uzun koridora doğru yürümeye başlayan adamı takip ettim. Koridorun sağ tarafındaki açık renk duvarda arka arkaya üç kapı vardı, ortadaki kapıyı açarak elini içeri doğru uzatıp girmemi işaret etti. Omzumda çapraz olarak asılı çantamın askısından tutarak içeri girecekken aklıma gelen şeyle duraksadım. “Az kalsın unuttuyordum, sana bir şey vermem gerek.”

Siyah kaşları merak duygusuyla çatıldı ve bana ne olduğunu sorar gibi baktı. O sırada küçük koyu pembe çantamın fermuarını açarak içeri karıştırmaya başladım. Nihayet içinde, “Ne

Ateşin Oğlu

kadar istiyorsun Ateşin Oğlu?" yazılı kağıdın ve bir deste paranın bulunduğu zarfı bulduğumda, elimdekini ona uzatarak tekrar yüzüne baktım. "Bunu beni kaçırmaya gelen adam bırakmıştı. İçinde bir deste para ve not da var. İncelersin diye düşündüm."

Aras'ın yüzü, söylediklerimle beraber oldukça ciddi bir hal aldı. Elimdeki zarfı alarak beklemeden açtı, paraya bakmadan notu okumaya başladı. Bense endişe ile onu izliyordum. Kağıda bakarken donuklaştığını hissetmemek mümkün değildi. Nefes alışları hızlanmış, dişlerini sıkmıştı. Kağıt, sıktığı yumruğuyla buruşurken ateş saçan kara gözlerini benimle buluşturdu. "Bunu niye bana daha önce vermedin?"

Öfkelenmişti. Oysaki bu zarfı geç fark etmiştim, çok da önemli olduğunu düşünmemiştim. "Özür dilerim, çok önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim."

Kafasını sallayarak eliyle ensesini kaşdı, ardından derin bir nefes aldı, toparlanmaya çalışıyor gibiydi. "Özür dileme, senlik bir şey değil." Ardından kaşlarıyla odanın kapısını gösterdi. "Hadi, geç içeri."

Kafamı aşağı yukarı sallayarak onu onayladıktan sonra arkamı döndüm. Odanın kapısından içeri gireceğim anda, bugün benim için yaptıkları bir kez daha aklımda geldi. "Şey, ben..." dedim.

Sanki ne söyleyeceğimi anlamış gibi, "Teşekkür etme," dedi Aras. Tüm kelimeleri bir kez daha boğazıma dizmişti. "Bu, bir kefarettir, unutma."

Ve sonrasında başka kelam etmeme fırsat vermeden arkasını dönüp, evinin salonuna doğru yürüdü. Banaysa yine kendimle baş başa olmak kalmıştı...

Gözlerimi açtığımda, uykunun verdiği afallamayla nerede ve ne için olduğumu unutmuş bir şekilde etrafıma bakındım. Birkaç saniye içerisinde tüm hafızam yerine geldiğinde huzursuzluk bütün bedenimi sardı. Başımı iyice yastığa bastırarak beyaz

tavanı izlemeye koyuldum. Bedenim çok yorgundu. Dün gece Çınar beni birçok kez aramıştı, ancak hiçbirini açmamıştım. Saat altıya doğru anca uyuyabilmişim ve şu an saat on ikiydi.

Gözümü krem renkli yuvarlak saatin asılı durduğu, bir bölümü sütlü kahve rengi olan duvardan ayırarak ellerimle gözlerimi ovuşturdum ve bacaklarımı yataktan sarkıttım. Başım hâlâ ağrıyordu. Esneyerek yataktan kalkıp, odada bulunan banyoya girmek için kapıyı açtım. Dün yatmadan önce duş aldığım için Aras'ın yapıştırdığı yara bandını çıkarmıştım ve dudağımın kenarındaki o yuvarlak iz hafiften kabuk bağlamıştı. Olaylar aklıma geldikçe ağlamak istiyordum, tüm gece yaptığım gibi. Ama bugün, buradan ayrılacaksam kafamı toparlamam gerekiyordu.

Musluğun soğuk suyunu açarak buz gibi suyla yüzümü yıkadığımda, vücudumu dinç tutmam gerektiğini kendime hatırlattım. Bir gün yalnız kalacağımı zaten biliyordum. Gece, boş durmayıp İzmir'de yaşayan arkadaşım Ezel'i aramış, kiraya çıkabileceğim bir daire ve çalışabileceğim iş yeri ayarlayıp ayarlayamayacağını sormuştum. Kendi çalıştığı kafeye beni de alırdırsa söylemiş, yer bulana kadar beraber durabileceğimize beni ikna etmişti.

Ezel küçükken kaldığım villanın yan villasında ailesiyle beraber oturuyordu. Benden birkaç yaş büyüktü, mutlu bir ailesi vardı, ara sıra gelir benimle oyun oynar, oyuncaklarını paylaşırdı. Ancak onun bu mutlu hikâyesi çok uzun sürmemiş, iflas eden babasının intiharı ile ailesi yıpranmıştı. Daha sonra annesi de babasının arkasından gitmiş, o da benim gibi hayatta tek başına kalmıştı. Ve bir gün İstanbul'dan sessiz sedasız uzaklaşmıştı. Bazen telefonda konuşurduk, kimseye anlatamadığım acılarımı ona anlatırdım, çünkü beni bir tek o anlardı.

Eskiler gözlerimin önünde canlanırken, kaldığım odanın kapısının tıklatılarak açıldığını fark edince düşüncelerimden kurtulup hızla yüzümü kuruladım ve saçımı toplayıp banyo kapısını açtım.

"Nihayet uyandın." Karşımda beklemediğim bu suratı görünce, neden burada olduğunu sorar bir ifadeyle kaşlarımı kal-

Ateşin Oğlu

dırdım. O ise gülümseyerek ellerini göğsünde birleştirdi. “Aras bugün seninle ilgilenmemi rica etti. Ben de kırmadım.” Anlamış gibi başımı salladım. “Sana kıyafet getirdim ve kahvaltı hazır. Uyanmanı bekliyordum.”

Ne diyeceğimi bilemez bir halde, “Gerek yoktu, gerçekten,” dedim daha önce hastanede karşılaştığım genç kıza.

Gülümseyerek yanıma doğru geldi. “Nedense insanlarla ilk karşılaşmam biraz absürt oluyor.” Geçen gördüğümünden oldukça farklı davranan bu kıza gözlerimi kısarak baktım. “Hey, şu an bir canavarın iyi mi kötü mü olduğunu anlamaya çalışıyor gibisin.” Dudağıma aldırış etmeden gülümsedim. “Ben Eda,” diyerek sevecen bir tavırla elini uzattı. Aynı şekilde uzattığı elini sıktım. “Ben de Eylül.”

Dolgun dudaklarını birbirine bastırıp tebessüm etti. “Eylül, karnım çok aç cidden,” dedi ve gözleriyle kıyafetimi süzüp yatağın üzerine bıraktığı kıyafetleri göstererek devam etti. “Bunları senin için getirdim. Hangisiyle rahat edeceksen giy ve gel kahvaltımızı yapalım.”

Şu an, üzerimdeki kıyafetlerden kurtulmak mutlu olabileceğim şeyler arasındaydı. Arasında derken, Aras neredeydi? “Teşekkür ettim de, Aras nereye gitti?”

Eda omuzlarını yukarı kaldırarak bilmiyorum işareti yaptı. “Sabahın köründe, bir işi olduğunu söyleyerek beni arayıp seninle ilgilenip ilgilenemeyeceğimi sordu. Benim de hastanede canım sıkıldı, kabul ettim.”

Kaşlarımı kaldırarak başımı hafifçe salladım. Demek gitmişti. Eda onun işinin ne olduğunu bilmiyordu, lakin ben o zarfı yazılı notla alakalı olabileceğini tahmin ediyordum. Bu yüzden fazla üstelemedim ve Eda'nın odadan çıkmasının ardından hemen yatağın üzerine benim için bıraktığı kıyafetlere yöneldim...

Eda ile kahvaltımızı yapmış, biraz da muhabbet etmiştik. Başkan diye hitap ettikleri adam, Aras'ı küçük yaşlarda yetim-

haneden almış ve onu kendi grubuna katmış. Eda ise Başkan'ın kızı olduğu için Aras ile o zamandan beri tanışıyorlarmış; bir nevi kardeş gibi büyütülmüşler. Aras'ın bir yetimhane geçmişi olduğunu bilmek, ailesinin olmayışını belli ediyordu. Onunla ortak bir noktamin olmasına hayret etmiş, içten içe bana olan yaklaşımının ve iyi niyetinin bu yüzden olabileceği ihtimalini düşünmüştüm.

Şimdiyse, ona bir veda etmeden burayı terk etmenin ne kadar adil olabileceğini sorguluyordum... Lakin yapmak zorundaydım, daha fazla birilerine bağlı kalarak yaşayamazdım. Kendi ayaklarım üzerinde durmamın zamanı geldi de geçiyordu...

“Eda,” dedim ceketimi kollarıma geçirirken salonun kapısından içeri girdiğim anda, yapacağım işten hiç şüphesiz bir ses tonuyla.

“Efendim canım,” diye yanıtladı telefonundan gözlerini kaldırmayıp.

“Ben biraz hava almaya çıkacağım.”

“Seninle gelmemi ister misin?”

“Gerek yok.”

“Peki, aman kendine çok dikkat et, başına bir şey gelmesin. Yoksa Aras beni öldürür.”

Gülümsedim. “Tamam,” diyerek küçük çantamı da omzumdandan geçirip solumda duran dış kapıyı İzmir'e gitmek adına açarak dışarı çıktım. Tabii çıkar çıkmaz karşımda iri yarı, seyrek ve çatık kaşlarıyla bana bakan siyah takım elbiseli bir adam beklemiyordum. “Hayırdır yenge, nereye gidiyorsun?”

Gözlerim bana hitaben söylenilmiş “yenge” kelimesiyle büyürken, işittiğim bu tabire karşı şaşırılmış gibi birkaç saniye bekledim. Sonrasında bu camiaya nasıl tanındığımı aklıma geldi ve üzerinde durmamamın daha iyi olacağına karar verdim. “Hiç,” dedim sesime yerleşmeye çalışan tedirginliği gizleyerek. “Aşağıda biraz dolanacağım.”

“Tamam,” dedi adam. Tuttuğum nefesimi serbest bırakarak arkamı dönüp asansöre doğru yürümeye başladım. Ancak yanımda hissettiğim ayak sesleri tekrar duraksamama neden oldu.

Asansörün önünde durup, bir gölge gibi beni takip eden iri yan adama baktım. "Tek başıma dolaşmak istiyorum."

"Olmaz yenge, talimat böyle."

Göz bebeklerimi yuvarlayarak derince soludum ve onu etkemek için bir şeyler düşünmeye odaklandım. O sırada, asansörün bulunduğu kata çıkışını belli eden uyarı zili çalmıştı. Kapısı açılan dört kişilik asansörün içinde üç kişi olduğunu gördüm ve aklımda dönüp dolaşan tilkilere haşince gülümsedim. Sonrasında beklemeden içeri girdim. "Asansör dört kişilik, sen bir sonrakine binersin," diyerek giriş katın düğmesine basım. Engel olmasına fırsat kalmadan kapı kapanıp, asansör aşağı inmeye başlamıştı.

İçeride duran yaşlı bir çift ve on beş on altı yaşlarındaki erkek çocuğu, benimle beraber asansörün giriş katına gelmesini beklemediler. Nihayetinde kat ibresi sıfırı gösterdiğinde adamın yetişmesine imkân olmamasına rağmen kapı açılır açılmaz koşmaya başladım.

Binanın lüks kapısı açıldığında kendimi soğuk havaya bıraktım. Ardından, evden çıkmadan hemen önce aradığım ve dışarıda beni bekleyen taksiye doğru koşmaya devam ettim. Taksinin kapısını açarak arka koltuğa oturdum. Gideceğim yeri söyledim ve arabanın çalışmasını bekledim.

İstanbul'u içim buruk bir şekilde terk ediyordum. Bütün hatıralarım aklımdan bir bir geçerken, bana burada son zamanlarımda eşlik eden Aras gözümün önünde hayali bir siluet olarak belirdi. Belki ayrılmama çok sinirlenecekti, belki de dedem gibi rahatlayacaktı. O ne hissedecekti bilmiyordum, ama emin olduğum bir his varsa o da içimin kan ağladığıydı. Yaşadığım, yetiştiğim ve içerisinde acısıyla tatlısıyla bir sürü hatıralar bıraktığım şehri bu şekilde terk etmek pek kolay bir durum değildi. Fakat artık başkasının omuzlarında bir yük olmak istemiyordum, bu gidiş benim kurtuluşum olacaktı. Başımı taksinin camına koydum. Şoförün açtığı duygusal Neşet Ertaş kasetiyle gözlerimi kapadım. "Elveda İstanbul," diye fısıldadım ve karanlık yolu izlemeye daldım.

Bölüm On İki

Tornavida

Otobüse bineli neredeyse iki saati geçmişti. Neden bilmiyorum ama içimde burukluk vardı. Hatta ara sıra gözümde birkaç damla yaş akıyordu, engel olamıyordum. Başımı cama yaslamış bir halde karanlık yolu izliyordum. Boğaz köprüsünü geçmiş, Bursa'ya yaklaşmıştık. Bir anda neredeyse gözüm dalacakken, cebimdeki titreşimle başımı cama çarpıp, ayıldım. Önce ne olduğunu anlamamış fakat sonrasında telefonumun çaldığını fark etmem gecikmemişti. Silkinerek kendime geldim ve elimi cebime atarak telefonumu çıkardım. Ekranda gördüğüm isim, kalbimin tabiri caizse ağzımda atmasına neden oldu.

Aras arıyordu.

Ne yapmam gerektiğini düşündüm. Açsam bana kızacak ve nereye gittiğimi soracaktı. Açmasam... Bana yine kızacaktı, ama en azından onunla konuşup beni ikna etmesini engellemiş olacaktım. Telefon çaldı, çaldı, çaldı... Titreşim kesildiğinde, beklemeden daha fazla aramasına fırsat vermemek için telefonumu kapattım.

Daha sonra ise gözüme uyku girmemişti, yanımda oturan yaşlı teyze sürekli uyuyordu. İkimiz de hiçbir mola yerinde inmemiş, yerimizden kalkmamıştık.

Ateşin Oğlu

Sabah altı civarlarında, biraz ağlayıp biraz uykuya dalarak geçirdiğim yolculuğum sona ermişti, sonunda İzmir'e gelmiştik. Muavin âdet yerini bulsun diye geldiğimizi söyleyince nihayet yaşlı teyze sıçrayıp uykusundan uyanmıştı. "Geldik mi gari?" dedi boncuk gözlerini bana dikerek.

"Geldik teyze, günaydın."

"Yoruluverdim yavrum, bu yolculuklar beni bitiriveriyor," dediğinde saçlarımı geriye atarak tebessüm ettim. Teyze önde, ben arkada otobüsten indik. Sabahın ilk saatleriydi. Bana oldukça yabancı olan bu şehirde rahatlamam gerekirken huzursuz hissediyordum. Gözlerimle insan topluluğunu tarayıp Ezel'i aradım, en son beş yıl önce görmüştüm onu, nasıl tanıyacağımı da bilmiyordum ya...

"Eylül!" İsmimin söylenişiyle sesin geldiği yöne baktım ve orada beş yılın oldukça değiştirdiği arkadaşımı gördüm. Kısacık kestirdiği saçları ve gotik tarzıyla kendine uçuk bir kız görünümünü veren, otobüsün ön tarafında bana gülümseyerek bakan arkadaşımaya doğru koştum.

"Ezel!" Yaklaştığımda sıkıca birbirimize sarıldık. Birkaç saniye sonra ayrılıp, yüzlerimize baktık.

Bedeninde tek değişmeyen şey olduğuna karar verdiğim yeşil gözleri gözlerime odaklanırken, "Vay canına!" dedi. "Ne kadar büyümüş, ne kadar güzelleşmişsin..." Sonrasında, yüzündeki tebessümü hafifçe silindi. "Ama gözlerindeki hüzünlü bakış hâlâ aynı..."

Gülümsemeye çalışarak onayladım. "Sen de çok değişmişsin, yani tarzın..."

"Beğendin mi?" dedi sırtarak, elleriyle bedenini gösterdi. "Nasıl ama?"

Büyülenmiş bir bakış attım. "Şahane, gerçekten..."

"Çok şaşırma, birazdan daha çok şaşıracaksın." Neyi ima ettiğini anlayamadan koluma girdi ve beni kendi gittiği yöne doğru götürmeye çalıştı. İtiraz etmeden usulca ona ayak uydurduğumda otogardan dışarı çıkmıştık. Siyah, parlak bir vosvosun önüne geldiğimiz sırada, şoför koltuğunda oturan genç adamın uyumuş olduğunu gördüm. Saat sabahın altısıydı, bu normaldi.

Ezel kolumdan çıkarak sinsice arabanın içine yaklaştı ve bana göz kırparak kapıyı açıp kornaya bastı. Bu eyleminin ardından, uyuyan genç adam korkuyla yerinden sıçramış, Ezel kahkaha atmış, bense alt dudacağımı dişleyerek gülümsemiştim. “Ne yapıyorsun kızım ya?!”

“Seni buraya uyu diye getirmedim şebek,” diyerek içeri girdi Ezel, ben de beklemeden arka koltuğa geçip kapıyı kapattım. Henüz adını öğrenemediğim genç adam, arkasını dönüp iri ve kahverengi gözlerini benimkilerle buluşturarak gülümsedi. “Merhaba Eylül,” dedi. “Ben Ezel’in müstakbel eşi oluyorum. İsmim Aykut, ama sen kısaca Ayko diyebilirsin.”

Ayko kelimesi komik bir şekilde zihnimde yankılanırken gülümsemesine karşılık verdim. “Merhaba Aykut, uyandırdık ama kusura bakma.”

“Başkası olsaydın hayatta gelmezdim ancak,” diyerek Ezel’in elini kaldırarak yumuşak bir öpücük bıraktı. “Ezel’in önem verdiği kişilere ben de önem veririm.”

Ezel elini kaldırarak Aykut’un kafasına hafifçe dokundu. “Hu-hu, cıvıklaşma.”

Hallerine gülüştük. Aykut beklemeden arabayı sürmeye başladı, Ezel ise konuşmaya. “Bugün sana izin veriyorum, yol yorgunusun, ama yarın tüm İzmir’i gezeceğiz. Öyle güzel yerler var ki tüm sıkıntılarını unutacaksın.” Gülümsemeye devam ederek başımla onayladım, sıkıntılarımı unutmak isterdim, ama bu kadar çabuk olacağına pek umudum yoktu.

Ezel’in sürprizi beni gerçekten şaşırtmıştı; kendini geliştirmiş, bir kafe açmıştı. Müşterisi bol bir kafe. Ve kafenin yanında, sevimli bir apartmanda tatlı görünümlü bir evi vardı; tek başına yaşıyormuş. Bana evinde bir oda ayırmış, orada dinlenebileceğimi söylemişti. İstedğim de buydu. Bugün bir şeyle ilgilenmek istemiyordum. Günümü odada uyuyup uyanarak geçirmiş, telefonumu bile isteye açmamıştım. Gece olduğunda ise tekrar

uyumuş ve ertesi gün, öğle civarlarında Ezel tarafından uyan-
dırılmışım.

İzmir'i gezmek için hazırlanmış ve ilk durağımız olan Bal-
çova'daki teleferik tesislerine gidip güzel bir kahvaltı yapmayı
planlamıştık. Burası, oldukça yeşil bir mekândı. Etrafı ilkbaharın
renklendirdiği, dallarında çiçeklere vesile olduğu ağaç-
lar süslüyordu. Bahar havası insanın ciğerine işliyordu. İstanbul'dan sonra İzmir, kesinlikle bedenim için iyi gelmişti. Fakat ruhum için aynı şeyi söyleyebilir miydim, bilemiyordum.

Aykut, girdiğimiz açık hava restorandaki tahta görünümlü masadan Ezel için bir sandalye çekti ve ben de kendi başıma oturdum. Mutlu çift yan yana karşımda oturuyordu. "Kurt gibi açım!" diyen Aykut hızla önündeki menüyü açtı. Ezel, onun yaptığını onaylamıyormuş gibi kafasını sallayıp, "Hiç doymak bilmiyor," diyerek bana baktı. Sonrasında ekledi. "Ee, anlat Eylül. Bir anda İzmir'e gelmeye nasıl karar verdin? Ve en önemlisi o despot deden bunu nasıl onayladı?"

Dedemden bahsetmesi, ellerimden birinin istemeden de olsa dudağımın kenarına gitmesine sebep olduğunda, yeşil gözleri o noktaya değerek irileşti. "O mu yaptı?" diye sordu hayretle. "O yapmış olamaz, değil mi?"

Dolmak üzere olan gözlerimi durdurmak amacıyla derin bir nefes aldım ve başımı bulduğumuz mekânın manzarasına doğru çevirdim. Sonrasında tekrar arkadaşşıma döndüm. "Evden ayrılma zamanım gelmişti. Bu zaten bir gün olacaktı."

Yeşil gözlerinin sulandığını gördüm. Bu sefer başka yere bakan o olmuştu. "Adi herif..." diye tısladı. "Onu şikâyet etmeliydin." Tekrar bana döndü. "Ettin, değil mi?"

Etmediğimi o da biliyordu. Sadece etmiş olmamı diliyordu, bu nedenle sormuştu. Dudaklarımı aralayıp bir cevap vereceğim sırada, başını önündeki menüden kaldıran Aykut'un çocuk heyecanıyla, "Kahvaltının yanına kesinlikle kaşarlı menemen söylemeliyiz!" diye araya girmesi buna izin vermedi. Ezel hâlâ bana bakarken, ben konunun kapanmasını sağlamak için Aykut'a döndüm. "Olur," diye mırıldandım.

Akşama kadar botanik bahçeyi, kültür parkını ve birkaç yeri daha gezmiştik. Her yer yeşil ve mavinin en güzel tonuyla karşılıyordu bizi; ama ben mutlu olamıyordum. Nereye gidersem gideyim bir huzursuzluk takip ediyordu beni. İçim acıyordu. Niye oluyordu bu?

Benim şu an mutlu olmam gerekiyordu, ama olamıyordum. Tüm gün, kederli suratım çevremdekileri de etkilemiş olacak ki onlar da artık gülüşmüyor, muhabbet etmiyorlardı.

“Eylül, son durağımız ev olsun, ne dersin?”

Ben daha cevap vermeden Aykut, “Ne?” diye haykırdı. “Hayır aşkım. Üç bilet aldım sinemaya ya, yansın mı biletler kaç aydır bu filmi bekliyorum.”

Ezel yeşil gözlerini sevgilisine dikti. “Aykut, saçmalama istersen?”

Çatışma çıkacağını anlayarak fedakâr yönümle araya girdim. “Sorun değil Ezel, ben de sinemaya gitmek istiyorum, evde biraz daralıyorum.”

“Yaşa be Eylül,” diyerek Ezel’in yanıtını beklemeden sola saptı Aykut, Ezel ise tebessüm ederek sevdiği adama karşı başını salladı. Daha fazla onları izlemedim ve omuzlarımı düşürerek karanlık yolu seyretmeye devam ettim.

Alışveriş merkezine girdiğimizde, dışarıdaki karanlığın aksine aydınlık ışıklar bizi karşılamıştı. Ruhumun biraz aydınlandığını hissettim. Ezel ve Aykut el ele tutuşmuşlardı, ben de yanlarında sap gibi dolanıyordum. Yürüyen merdivenlerden çıkarken, ruh halimden kurtulmak amacıyla kafamı çevirip alışveriş merkezini incelemek için aşağı baktım; tanıdık bir yüz görmüş gibi oldum fakat o sırada Ezel’in bana yönelik cümlesi dikkatimi dağıttığından emin olamadım. “Macera filmi seversin umarım.”

Hayatımdaki bunca maceradan sonra...

“En sevdiğim,” dedim yapay bir heyecanla ve merdivenleri bitirdikten sonra tekrar aşağı baktım. Ancak bu sefer kuru kalabalıktan başka bir şey göremedim.

Ateşin Oğlu

Yeniden arkadaşlarıma döndüğümde, Aykut'un bir mağaza vitrininin camına ayakkabı görmüş bir kadın edasıyla baktığını gördüm. Ardından kurduğu cümle gecikmedi. "Şu cekete bak be!"

Ezel ile beraber gösterişli motosiklet ceketine baktığımız zaman, dikkatimi çeken tek şey ceket olmamıştı. Gözlerim vitrin camına yansıyan gölgeyi seçerken, yüreğim neredeyse ağzıma gelecekti. Siyah takım elbiseli bu adamı tanıyordum.

"Çok havalı değil mi?" Aykut'un hayranlıkla dolu sesi kulağımı doldurduğunda, tekrar onlara yöneldim ve hızlanan kalbimle konuşmadan önce yutkundum. "Arkadaşlar, siz salona geçin benim acil lavaboya gitmem gerekiyor."

Ezel tedirgin bir şekilde bana bakıp, "Niye, neyin var?" diye sordu. Aniden ortaya attığım bu fikre şaşırılmış görünüyordu. "Seninle geleyim."

Başımı hızla "hayır" anlamında salladım. "Kızsal durum. anlarsın ya," diye Aykut'un duymayacağı bir şekilde fısıldadım. Sonra devam ettim. "Beş dakikaya geleceğim merak etmeyin."

"Peki, çabuk ol."

Kirpiklerimi kırpıştırarak onayladım. Onlar Aykut'un ısrarıyla ceketin satıldığı mağazaya girdiklerinde ben, vakit kaybetmeden arkamda gördüğüm gölgenin korkunçluğuyla kaçmaya başladım. O tehlikeli adam kaçtığımı görmesin, dikkat çekmeyeyim diye adımlarım önce yavaş bir hal aldı, ardından tehlikeyi atlattığım düşüncesiyle hızlandı. "Polis!" diye bağırsam, daha önce öldürmeye çalıştığım bu adam beni gayet tabii şikâyet edebilirdi ve işin içine Aras da girerdi. Ayrıyeten Ezel ve Aykut'u bu mafya işlerine bulaştırmak, onların hayatlarını tehlikeye atmak istemiyordum. Ne yapacağımı bilmeden, yürüyen merdivenlerden koşarak indim. Burada durursam, olabilecek herhangi bir çatışmada kendimden başka birçok insanın hayatını riske atmış olurum. Bu fikir beni rahatsız ediyordu. Hızımı düşürmeden alışveriş merkezinden uzaklaştım. Bilmediğim İzmir'in bilmediğim ara sokaklarında bilmediğim insanların bakışlarına maruz kalarak arkama bakmadan dakikalarca koştum. En nihayetinde izimi kaybettirdiğimi düşünerek telefonumu açmaya çalışırken.

karşıma çıkan duvarla kapana kısılmış gibi duraksadım. Önümde duran iki-üç metre yüksekliğindeki duvar, yolun sonuydu ve bu şekilde devam edemezdim. Bu nedenle, yolumu değiştirmek amacıyla nefes nefese bir halde arkama döndüm. Ancak, döndüğümde gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi oldu.

“Sonunda, oyunun sonuna geldik.” Birkaç hafta önce kafasına sopa geçirdiğim adama korkuyla baktım. Bir yandan ölmediği için anlamsızca mutlu olmuş, diğer yandan şimdi kendim öleceğim için endişelenmişim.

“Ne istiyorsun?” dedim bana yaklaştığı sırada. Saçma bir replikti, ne istediği apaçık ortadaydı.

“Bunu biliyorsun,” dedi tam tahmin ettiğim gibi. Ellerini ovuşturup devam etti. “Nihayet yalnız kaldın.”

“Yaklaşma!” diye haykırdım.

Adam, iri cüssesiyle isterik bir kahkaha attı. “Senin yüzünden içinde bulunduğum mafya grubundan atıldım. Bana yumuşak sıfatını yakıştırdılar.” Yumuşak sıfatı, içinde bulunduğum duruma aykırı olarak beni güldürmeye çalışırken, bunun zararına olacağını biliyordum. Bu yüzden kendimi tuttum. “Senin gibi bir kızdan sopa yediğim için böyle bir unvana layık görüldüm.”

O yaklaştıkça ben geriliyordum, fakat bu mücadelem sırtımın duvara yapışmasıyla son buldu. Siyah giysili, iri yapılı herifi baştan ayağa süzdüm. Elindeki tornavidayı görünce nefes alışlarım sıklaştı. Adam tam karşıma geçtiğinde korkuyla gerildim. Bir elini başımın yanından duvara koydu; bakışları yüzümde geziniyordu. Ne yapacağını kestiremedim. “Dokunma bana!” dedim sesime güzel bir cesaret katmaya çalışarak.

Adamın beni umursamadığı, suratına kattığı alaylı gülümsemeden belli oluyordu. Bir anda tornavidayı tuttuğu elini havaya kaldırdığında, gözlerim endişeyle adamın hareketini takip etti. Kesici metal aleti hafifçe boynuma değdirdiğinde vücudumdaki tüm tüyler ürperdi. Tornavida boynumda yavaş yavaş gezinirken, adamın ela gözleri alev saçıyordu.

Korkuyordum. Cesaretim hafiften kayboluyordu. “Bana dokunma,” diye yineledim. Yüzündeki pis sırıtma solmadığında ekledim. “Ben... Ben özür dilerim. Lütfen...”

Bir kahkaha daha attı. “Namımı yürütmem için seni öldürmem gerekiyor tatlı kız. Keşke hep böyle uslu dursaydın. O zaman ölümün daha kolay olacaktı.”

Nereden geldiğini anlamadığım bir cesaret patlamasıyla, dizimi kullanıp adamın en hassas bölgesine yapabildiğim kadar sert bir tekme attığımda, adamdan acı bir feryat duyuldu. Afal-layarak geriye doğru sendelemesinden faydalanarak kaçı-maya çalıştım. O sırada cebimdeki telefonumu çıkarıp önüme gelen ilk kişiyi aramak istiyordum, fakat ekranda beliren Aras arıyor uyarısı öncelikle ona odaklanmamı sağlamıştı.

Bir yandan koşmaya devam ederken, öte yandan Aras’ın çağ-rısını fırsat bilerek hızla yanıtladım. Çıkamaz sokaktan ayrılaca-ğım sırada telefonumu kulağıma götürüp, “Aras!” dedim.

Henüz etrafımızı kaplayan duvarlardan çıkmamıştım ki be-limdeki ince sızıyla başka hiçbir şey söyleyemeden acı içerisinde inleyerek yüz üstü yere düştüm. O anda, “Bu bir,” dedi arkam-daki adam, ben güçlkle de olsa ayağa kalkmaya çalışırken.

İlk birkaç saniye ne olduğunu anlamamıştım ancak şim-di anlayabiliyordum. Acıyordum. Sırtım, alev alev yanıyordu. Arkamdaki beden, saçımı tutup beni tekrar yere bastırdıktan sonra, sırtımda baskı yapan delici şeyi geri çekip tekrar sesini duyurdu. “Bu iki...”

Bir yerlerden yayılan siren sesleri, adamın bana yönelik ikin-ci hamlesini engellemiş ve üzerimdeki ağırlığını almıştı. Güç-lükle kafamı yana çevirmeye çalıştım ancak faaliyetimde başarısız olmuş, bulanık görüşümle neler olduğunu çözememiştim. Adamın üzerimden çekildiğini hissediyordum lakin sırtımın aşağılarındaki acı, hem konuşmamı hem hareket etmemi hem de olayları incelememi engelliyordu. Siyah giysili herif koşarak yanımdan uzaklaşırken, gözümünden asfaltın üzerine bir-iki damla yaş aktı. Bilincimi kaybedeceğimi anlamıştım. Kafam ise çoktan yere yapışmıştı.

Yüzüme yansıyan yanardönerli ışıkların arasında, son çaremlle başımın birkaç santim uzağına düşen telefonuma halsiz ellerimle dokunup onu almaya çalıştım, ancak daha parmakla-rımı doğru düzgün hareket ettiremeden bilincimi kaybettim...

Bölüm On Üç

Değişen Rotalar

Beynimdeki uyuşmalar, zihnimdeki hayal pencerelerini bir bir kapatıyor ve tüm renklerin griye dönüp karıncalaşan bir ekran olarak bütünleşmesini sağlıyordu. Gözlerimi açmaya çalışırken vücudumun her yanına iğneler saplanıyormuş gibi hissediyordum.

“Uyanıyor...” Çınlayan kulaklarım sesleri idrak etmeye başlarken, nihayet kirpiklerim aralanmıştı. Vücudumda iğneleyici bir uyuşukluk dolanıyordu. Hafiften kendine gelen bilincimle nerede olduğumu anlamak amacıyla etrafıma bakındım. İlk odağım, uyandığımı söyleyen kişi olmuştu; Ezel.

Yorgun ve bitkin sesimle ismini söylemek istedim. “Ezel...” Görüşüm henüz netleşmiş değildi. Zihnim, hâlâ son yaşadıklarımı anımsamaya çalışıyordu. Burası nereydi ve ben neden öylece yatıyordum? Hareketlenip doğrulmak istediğimde, Ezel koşar adımlarla yanıma gelip, “Hey, hareket etme,” diye uyardı. “Yaralısın.”

“Yaralısın” kelimesi, son anlarımı hatırlamama yardımcı olacak şekilde beynimde yankılanırken, belimin aşağılarında hissettiğim keskin sızı, bir anda tüm hafızamın aklıma intikal etmesini sağladı. Ezel ve Aykut’la beraber çıktığım yolculuk, sıkıcı bir İzmir gezisi, alışveriş merkezinden kaçışım, belime aldığım

Ateşin Oğlu

keskin darbe, polis sirenleri, çalan telefonum ve... Beni arayan isim...

Aras.

“Ben doktor çağırayım.” Başucumdaki, Ezel’in arkasından gelen bu ses, sevgilisi Aykut’a aitti. Kafamı kaldırıp odada başka kim var diye baktığımda, ilk olarak Aykut’un kapıya doğru giden bedenini görmüştüm fakat beni şaşkırtan o olmamıştı. Beni hayrete düşüren şey, odanın bir köşesinde sırtını duvara vermiş bir şekilde öylece duran ve suratıma bakan simsiyah gözlere sahip adamdı. Çatık kaşlarının altındaki bakışlarında tarif edemediğim derinlikler gizliydi; birden fazla hissiyat taşıyordu sanki içinde, birden fazla anlam. Bana söylemek istediğı birden fazla cümle var gibiydi. Ancak susmayı seçmişti, susmayı ve öylece bakmayı. Onun bakışlarının altında ezilirken, aklımda da bir sürü soru dolanıyordu: Beni nasıl bulmuştu? İzmir’e nasıl gelmişti? Arkamda hiçbir işaret bırakmadığıma neredeyse eminim.

Aras’ın kara gözleri, zihnimdeki tüm kelime hazinemini soyulmuş olması hissini verdi. Derin bir nefes verdim ve en azından aklımdaki birkaç sorunun giderilmesi amacıyla Ezel’e baktım. “Beni nasıl buldunuz?”

“Biz bulmadık,” diye yanıtladı Ezel hızla, yatağımanın kenarına otururken. “Filmin başlamasına beş dakika kala seni aradım, ortalıkta görünmüyordun. Telefonu açan polisti.” Gözlerim, edindiğim bilgeye karşın irileşirken devam etti. “Yaralı bir halde bulunduğunu söyledi. Allah aşkına Eylül, senin derdin neydi? Bana lavaboya gideceğini söylemişsin. Gecenin bu saatinde İzmir sokaklarında işin neydi? Ne kadar korktum bir fikrin var mı?”

Aras’ın yüksek etkiye sahip bakışlarını hâlâ üzerimde hissederken, yaramazlık yapan bir çocuğun velisine yakalanmasının taşıdığı korku ve utançla ona bakmamak adına adeta savaşıyordum. “Biraz hava almak istedim, AVM’de daralmıştım. Seni aradığımda telefonun kapalıydı, bilmiyorum... Böyle bir şey yaşayacağımı düşünmemiştim.”

“Düşünmezsin tabii... Canım benim ya,” diyerek kollarını açtı Ezel. Yavaş bir şekilde bana sarıldı. Daha iyi olan sağ kolumu kaldırıp onun sarılışına karşılık verdim. “Hadi ben yumuşadım diyelim, erkek arkadaşına ne diyeceksin? O bizden daha sinirli görünüyor.”

Dudaklarını neredeyse kulağıma değdirerek mırıldanmasıyla, gözlerim istemsizce tekrar Aras'ı bulmuştu. Sonrasında ısınan yanaklarımla tekrar bakışlarımı kaçırmıştım. “O benim erkek arkadaşım değil,” diye düzeltmek istedim bir anda, ancak şimdi düzeltmem gereken tek şeyin bu minik ayrıntı olmadığını bilecek bilinçteydim.

Kaldığım hastane odasının kapısı bir kez daha açıldığında, içeriye önce beyaz önlüklü ve boynunda stetoskop takılı, yanında ise kısa boylu ve esmer bir hemşire bulunan genç bir doktor, arkasından da orta yaşlarda bir polis memuru ve Aykut içeriye girdi. “Merhaba Eylül, kendini nasıl hissediyorsun?” Doktor bana bu soruyu sorduğunda, hemşire koluma takılı serumla ilgileniyordu.

“İyiyim,” dedim toparlanmaya yüz tutan sesimle. “Belimde biraz sızı var, o kadar.”

“Aldığın yaraya göre normal tepkiler. Şanslısın ki bıçak iç organlarına denk gelmemiş, yoksa şu an daha farklı bir halde olabilirdin.” İnce dudaklarını kullanarak, suratına içten bir gülümseme katan doktoruma başımı sallayarak karşılık verdim.

“Burada daha ne kadar kalacağım?”

“Hastanede kalmanı gerektirecek bir etken yok. Reçetene ağrı kesici ve pansuman ilaçları yazdım, bunlarla her gün dikiş yerine pansuman yapacaksın. İki hafta sonra dikişlerini aldırabilirsin. Bu süreç içerisinde yürüme konusunda sıkıntıların olabilir, kendini çok yorma.” Konuşmasını bitirdiğinde rahat bir nefes verdim ve anlamış gibi kafamı salladım. Büyük bir sorunum olmadığını bilmek iyi hissettirmişti.

“Polise ifadeni verdikten sonra çıkışını yaptırabilirsiniz.” Polis ve ifade kelimesinin ardından gözlerimi önce üniformalı adama, ardından Aras'a diktim. Aras, sanki ne demek istediğimi

anlamış gibi yüzüne en ufak bir ifade eklemeyen kirpiklerini kapatıp açtığında, tekrar doktora döndüm. “Geçmiş olsun.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandıktan sonra, bu sefer elindeki not defteri tarzi şeye yazı yazmayı bekleyen polise odaklandım. Adam tuttuğu kalemle not defterine bir şeyler karaladı. “Geçmiş olsun Eylül Hanım,” dedi ruhsuz bir tavırla. İfademi alıp direkt hastaneyi terk etmek ister gibi bir havası vardı. “Bana uğradığınız saldırının nasıl gerçekleştiğini anlatır mısınız?”

Ezel, polisle benim aramdaki görüşü kapatmamak için yatağın kenarından kalktı. Konuşmadan önce yutkundum ve biraz doğrulmaya çalıştım. Sırtımı yatak başlığına verdim ve kalçamın üzerine oturdum. Fakat büyük ihtimalle belimdeki yaraya bir baskı sağlamış olacaktım ki bedenimde tarifi imkânsız bir acı hissedip sızıyla inledim.

“İyi misin?” Ezel endişeli bir halde sordu. Kendisinde bir hareketlilik sezdiğim Aras’a baktım bir kez daha. Sanki inleyişimle beraber tedirginleşip, bir an yanıma gelecek gibi olmuştu. Ya da, ben öyle olmasını istemiştim. Çünkü bir saniye bile geçmeden eski duruşunu almıştı.

“İyiyim,” diye geçiştirdim Ezel’i ve sonra tekrar polise döndüm. “Alışveriş merkezinden bunalıp dışarı çıkmıştım, arkadaşlarım film izlemek istiyordu o yüzden onlara mani olmak istemedim. Fakat bu şehrin yabancısı olduğumu unutmuşum.” Boğazım gıcıklandı ve sessiz bir şekilde öksürdüm. Bu sırada karşımdaki orta yaşlarda, kısa boylu, hafif göbeği olan polis memuru beni başını sallayarak dinliyordu. “Ara sokaklara saptım, sonra takip edildiğimi fark ettim. Adam çantamı almak istedi, direndim, bıçak çekti. Tekme attım. Kaçacağım sırada arkamdan bıçağı sapladı. Sonrasında polis sireni duymasıyla kaçtı. Gerisini hatırlamıyorum, bilincimi kaybettim.”

“Anladım,” dedi aynı ruhsuz ifadeyle. “Peki, adamın eşkâlini hatırlıyor musunuz?” Elbette hatırlıyordum, fakat adamı tarif edersem verdiğim bu ifadenin yalan kısmını ortaya çıkarmış olurum. Bu yüzden de başımı “hayır” anlamında salladım. “Karanlıktı ve korkuyordum. Yüzünü inceleyemedim. Her şey bir anda gelişti zaten.”

Polis birkaç şey daha yazdı. “Anlıyorum...” dedi ve nefesini serbest bırakıp bana baktı. “Bir gelişme olursa sizi haberdar ederiz. Tekrardan geçmiş olsun, iyi günler.”

Memura, “Teşekkürler...” dediğimde adam hiç beklemeden arkasını dönmüş ve kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile. O odadan çıkar çıkmaz, Ezel oturduğu koltuktan kalkıp, “Aykut, hemen çıkış işlemlerini yaptır. Daha fazla burada durmayalım,” dedi gayet ilgili bir ses tonuyla.

“Gerek yok.” Ben dudaklarımı aralayıp Ezel’e bir yanıt vereceğim sırada, Aras’tan çıkan bu cümle bütün kelimelerimi ağzıma tıkmıştı. Şaşkın bir halde üçümüz de ona baktık, fakat onun gözleri bende kilitliydi. “Eylül benimle gelecek.” Aras’ın itiraz istemeyen ses tonu kulaklarımda yayıldı. “bana karşı gelme,” diye bağırarak bakışlarını Ezel’e çevirip, bana söylediğinden daha sakin bir halde -ki yine de oldukça sert duruyordu- ekledi. “Daha fazla burada durmasına gerek yok.”

“Öyle mi Eylül?” Arkadaşım yemyeşil gözlerini bana dikerek bu cümleyi kurduğunda, birkaç saniyelik duraksama yaşadım. Her ne kadar kabul etmek, inanmak istemesem de başım belayla çevrilmişti. Yalnız kaldığım her an arkamı kontrol etmek zorundaydım. Ve bunlarla nasıl tek başıma idare edebileceğimi bilemiyordum. Edemezdim.

Yenilgi dolu bir nefes dudaklarımdan arasından dökülürken, kafamı “evet” anlamında salladım. Aras’la gitmek şimdilik yapacağım en doğru tercih gibi görünüyordu. Başımda bunca bela varken, gittiğim her yere bu belayı sürüklerken rahat yaşayamazdım. Öncelik olarak, Aras’ın hayatımdaki riskleri temizlemesine izin vermeliydim belki de...

Fikirlerimi doğrulamak amacıyla tuttuğum nefesimi serbest bıraktım ardından, “Evet,” dedim dümdüz bir ses tonuyla. “Onunla gideceğim.”

Uçakla, ilk seferle İzmir’den İstanbul’a geldiğimizde saat gecenin bir yarısıydı. Bu süre zarfında Aras’la aramızdaki tek

Ateşin Oğlu

iletişim eve çıkmama yardımcı oluşuyla sınırlıydı. Onun haricinde ikimiz de tek kelam etmemiş, eve geldikten sonra da hiç konuşmamıştık. Odasına geçip kapıyı kapatmış, daha da hiç çıkmamıştı. Benimle konuşmak dahi istemez gibi bir hali vardı. Yaşadıklarım, yaşattıklarım sinirliydi belki de. Belki falan yoktu, öyleydi işte.

Ben ise onun bana ayırdığı, içerisinde yatak ve dolaptan başka işe yarar bir şeyin bulunmadığı odada çok sıkılmıştım. Kabul ediyorum, biraz da korkuyordum. Bugün yaşadığım şeyler kolay sindirilebilecek türden değildi. Gözü dönmüş dazlak kafalı o adamın yüzü gözlerimin önüne geldiğinde tüylerim diken diken oluyordu. Ölümün kıyısından dönmüştüm. Bir kez daha...

Tesadüf eseri polisler gelmiş olmasaydı, o adama karşı yapacak hiçbir şeyim olmayacaktı. Çok savunmasızdım. Kendimden tiksinecek kadar savunmasız ve -her ne kadar inkâr etmeye çalışsam da- hep başkalarına muhtaçtım.

Ellerimle şakaklarımı ovdum. Hayır, kesinlikle uykum yoktu. Gözümü kapattığım anda korkularım ruhumu ele geçirecekmiş gibi hissediyordum. Nefesimin kesildiğini hissederek yutkunmaya çalıştım, lakin pek başarılı olamadım. Boğazım kurumuş, yutkunmamı engelleyecek safhaya gelmişti. Karanlık oda beni boğmaya başladı. Destek alarak çıplak ayaklarımı yataktan sarkıttım. İçtiğim ağrı kesici etkisini göstermiş, kalçamdaki ağrıyı az da olsa yok etmişti. Kalkmak için sol ayağımı yere bastım, fakat yine acı bir sızıyla gözlerimi kapayıp ellerimi yumruk yaptım. Ağırlığımı sağ ayağıma verdiğimde yavaş da olsa bir adım atabilmişim. Sol ayağımı kaldırmadan sürükledim. Bir kaplumbağa gibi yavaş olsam da acısız birkaç adım ilerleyebilmişim.

Odanın ışığını açtıktan sonra kapıyı da açtım. Tam salona gidecekken beklemediğim bir anda önüme çıkan erkek bedeni, ani ve tiz çığılığıma, daha da kötüsü popo üstü yere düşmeme neden olmuştu. Çıkardığım bu gürültüyle beraber, o, ifadesiz suratıyla bana bakarken, ben de acıyla buruşmuş yüzümle ona bakıyordum; ilk defa eşofman altıyla gördüğüm Aras'a.

Daha fazla inceleyemeden gözlerimi yumdum, çünkü kalçam gereğinden fazla sızlıyordu. Derin derin nefesler alıp vererek sakinleştikten sonra, dişlerimi sıkarak tekrar Aras'a baktım. Yüzünde ufak bir endişe rüzgârı belirdi. Sonra kara gözlerini bir bana, bir de odamın kapısına dikti. Hemen sonra, aradaki mesafenin kısa olacağını düşündüğünden olacak ki arkasını dönerek salona doğru yürümeye devam etti. Yaptığı bu umursamaz davranış bir yandan kendimi kötü hissetmeme neden olup, diğer yandan ağzımın açılmasını sağladığında öylece arkasından bakakaldım. Neden böyle olduğumu bilmiyordum, fakat Aras'ın beni görmezden gelmesi yüreğimin azılı bir yangına tutuşturulması hissiyle neredeyse aynıydı. Belki de yaralıyım diye duygusal düşünüyordum.

Kafamdaki gereksiz duygusallığı bir kenara bırakmayı deneyip, mantıklı düşünmeye çalıştım. Kendimi toparladım ve onun arkasından ilerlemek için sızlayan popomu ovuşturup sürünmeye teşebbüs ettim. Bu halimle bir kaplumbağayı andırdığıma hiç şüphem yoktu, fakat yürümekten daha iyiydi.

Mutfaktan gelen şırıltının ardından camın tezgâha konulma sesini duydum; su içiyor olmalıydı. Dudaklarımı kemirerek bitkin bir halde sürünmeye devam ettim. Tam salonun kapısından girecekken, Aras odasına geçmek için önümde durdu; daha doğrusu durmak zorundaydı, çünkü kapı girişini tamamen kaplamıştı. Belimdeki ince ağrılar kendini iyice belli ederken, daha fazla dayanamadım ve "Aras," diyerek soluk soluğa bir halde ona baktım. "Bana yardım eder misin?"

Çekingen bir tavırla elimi ona uzattığımda asla duygusunu seçemediğim kara gözleri önce elime, sonra gözlerime odaklandı. Tutup bana destek olacağını düşündüğüm anda, bir şey yapmadan odasına geçmek için adım attı. Havada kalan elimle ve kırılan kalbimle sordum. "Yardıma ihtiyacım var, neden gidiyorsun?"

Kafasını bana doğru çevirdi ve bir kez daha gözlerimizin buluşmasına vesile oldu. "Çünkü ben senin elini tuttukça sen rotanı değiştiriyorsun."

Bu cümlesiyle acı bir tokat yemiş gibi oldum, kuru boğazım daha fazla kurudu. İçindeki yumru da bir o kadar büyüdü. Ne diyeceğimi bilemedim, öylece kaldım. Kalbimin üzerindeki yangın iyice korlaşmıştı, nefeslerim daraldı, yutkunamadım. Bir şeyler söylemem gerekiyordu, kendimi ifade etmem gerekiyordu. Bu yüzdendir ki yavaşça dudaklarımı araladım. “Aras ben...” dedim. Sonra boş bakışlarımla bir kez daha yutkundum. “Üzgünüm.”

“Hayır.” Kafasını salladı. “Eğer üzgün olsaydın, aynı hataya tekrar tekrar düşmezdin.”

Bir kez daha soluklandım, Aras’ın benim yaptıklarımı hata olarak görmesini istemiyordum. Ben adımlarımın hiçbirini yanlış olsun diye atmamıştım, sadece bana doğru geleni yapmak istemiştım. “Yaptığım hiçbir şeyi hata olduğunu düşünerek yapmadım,” dedim düşüncelerimi yaymaktan sakınmadan. “Ben sadece...”

“Ne?” diye bağırdı cümlemi devam ettirmeme izin vermeden. “Sen sadece ne? Kaç kere dedim, Eylül dur, Eylül beni dinle, Eylül yapma dediğim şeyi yapma, gitme dediğim yere gitme, ama yok! İlla ki o küçük kafanın dikine gideceksin.”

“Ne yapayım?” diye karşılık verdim tıpkı onun gibi dik başlılıkla. “Bu kadar aksiyonlu bir hayata sahip olmayı ben seçmedim! Son yaşadıklarımın hiçbirini isteğim doğrultusunda gerçekleşmedi.” Sonra, komik bir şey varmış gibi güldüm. “Hayata adım attığımdan beri bu böyleydi ya... Ailemin gidişiyle başladı her şey. Bu yaşıma kadar hep birilerinin boyunduruğu altında yaşadım. Herkese bir besleme gibi yük oldum, senin de omzuna yüklenmek istemedim. Başıma gelen her şeyin sorumlusu olduğunu düşündüğün için, benimle ilgilenmek zorunda hissediyorsun kendini. Buna gerek yoktu, hâlâ da yok. Gidersen rahat edeceğini düşündüm.”

Başını sallayarak, “Kaç kere söyledim,” diye karşılık verdi. “Bana yük falan değilsin bu fikri aklından çıkar. Ben kendimi kimseye karşı sorumlu hissetmem, bir zorunluluk oluşturmam. Bana yapılanı unutmam, borcumu öderim o kadar. En azından

sana olan borcumu ödememe izin ver, etrafına bulaştırdığım kötülükleri dağıtayım. Ondan sonra istediğin yere git. Seni o zaman durdurmayacağım. Sadece biraz zaman... Olur mu? Sadece biraz beni dinleyerek yaşa."

Koyu gözlerindeki o yoğun his beni delip geçerken, iç çekeerek dudaklarımı büzdüm ve ne diyeceğimi bilemedim. Aras'ın neden böyle yaptığına bir anlam veremiyordum. Hayatıma girdiği günden beri başım ne zaman sıkışsa, bir anda karşımda onu buluyordum. Hayatıma girdiği günden beri, adeta koruyuculuğumu yapmakla meşguldü. Bu tip bir insanın, "Aman, ne yaşarsa yaşasın, umurumda olmaz," deyip bana el uzatmaması gerekmez miydi? Aras neden böyleydi? Neden bana sürekli yanlış doğru gibi gösteriyordu? Neden ondan kaçmaya çalıştıkça kendimi daha çok onda buluyordum? Sorularla boğuştuğum o anda, bu adamın etrafımda olmasının benim için bir kötülük değil, belki de bir aydınlık olduğu fikri fink attı zihnimin derin sokaklarında. Dışarıda duran o sert yapısının altındaki sıcaklığı hissettiğimde ferahladı sanki uzuvlarım. Belki de ben buz dağının sadece görünen kısmıyla meşgul olup içine bakmayı akıl edememiştim. Öyle ya, insanı bu denli ısıtır mıydı soğuk?

Mümkünü yoktu. Bundandır ki anlık bir cesaret patlamasıyla konuştum. "Söz veriyorum..." dedim. "...Bir daha sen bana git diyene kadar gitmeyeceğim." Emin olmak için tek kaşını kaldırdı. Ben ise konuşmama devam ettim. "Söz veriyorum bir daha sen git desen bile kolay kolay gitmeyeceğim."

Bir anda afalladığını hissettim. Hemen sonrasında silkelenip kendine geldi. "Sonunu düşünmediğin sözler verme," diye yanıtladı. "İlk sözün daha geçerli."

Yerde oturmaktan kalçam uyuşmuş, ortamın gerginliğinden zihnim etkârlanmıştı. Konuyu değiştirmek isteyerek, "Aras, uyuştum burada oturmaktan," dedim. Sonra yine elimi uzattım. "Şimdi tekrar elimi tutar mısınız? Yer hiç rahat değil de."

Bana doğru geldiğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Elimi tutmamış, ancak onun yerine kollarımın altından kavrayarak beni kucaklamıştı. Beklemediğim bu hareketine

Ateşin Oğlu

karşı dudaklarımdan anın şokuyla sessiz bir çığlık çıksa da, sonrasında hemen sustum. Beni kucağında öylece salona taşımaya devam etti. “Odamı geçtik,” dedim kalbim pıt pıt atarken.

“Biliyorum,” diye yanıtladı. Devamını dinlemek için kaşlarımı çattım. “Gece daha uzun ve sen doğru düzgün yürüyemiyorsun. Aynı odada kalmamız daha iyi olacaktır.”

Şaşırdım. “Aynı oda mı?” Beni salondaki koltuklardan birinin üzerine yavaşça bıraktı. Geri çekilmeden hemen önce, bakışlarımız birbiriyle çarpışmış ve yüzünü daha yakından süzme fırsatı elime geçmişti. Siyah gözlerini değerli bir mücevhermiş gibi saran uzun kirpiklere, düzgün bir burna, kıvrımlı ve büyük sayılayacak dudaklara sahipti. Yanaklarını saran sakalları kendini iyice belli etmişti. Neden bilmiyorum ama o sırada ellerimi onun sakallarının çevrelediği yanağında gezdirmek istedim.

Aras'ta ani bir hareketlenme olduğunda düşüncelerimden sıyrılmıştım. Kendini toparlamak ister gibi bir hali vardı. “Bekle,” dedi. “Yorgan yastık getireceğim.” Kirpiklerimi kırparak onu onayladım. Aynı odada kalmak demesinin iki farklı koltukta yatmak olduğunu anlamıştım.

Birkaç dakika sonra elinde bir battaniye ve yastıkla içeri girdiğinde, “Tut,” diyerek yastıklardan birini bana fırlattı. Düşürmeden tutup başımın altına yerleştirdim. Üzerime battaniyeyi örttükten sonra karşıdaki koltuğa kendisi için yorgan ve yastık koydu. Daha sonra mutfığa gitti ve elinde bir bardak suyla geriye döndü. Doğrulup, verdiği büyük bardaktaki suyu bir dikişte nefes almadan içtikten sonra derin bir oh çektim. Rahatlamıştım. Boş bardağı ortadaki masaya koydu. Yüz üstü yatmaya alışık değildim, bu yüzden soluma döndüm ve sol kolumun üzerine yattım. Battaniyeye sarılı vücudumu onun yatacağı koltuğa doğru çevirmiş oldum. Koltuğuna oturduğunda, aramızdaki muhabbetin sonlanmasına izin vermeden aklıma takılan bir soruyu sordum. “Aras, beni nasıl buldun? Yani, hiç iz bırakmadığımı düşünüyordum.”

Bu konuyu açmam iyi olmayabilirdi ama onun uyumasını istemiyordum. Neden bilmiyordum ama onunla daha çok

zaman geçirmek istiyordum. Korktuğumdan böyle istiyorum diye düşündüm. Nihayetinde bugün yaşadığım şeyler yenir yutulur cinsten değildi. Aras, koltuğa uzanıp ellerini başının altında birleştirdi, tavanı izliyordu. “Üzerine videolu izleme cihazı yerleştirdim.”

Güldüm. “Hadi canım, daha neler. Doğruyu merak ediyorum.”

Omuz silkip, kafasını bana doğru çevirdi. “Yalan söylüyorum demedim.”

Suratım, yüzyılın şokunu yaşıyormuş gibi pancara döndü. “Ne?” diye bağırdım. Oldukça ciddi görünüyordu. “Se-Sen ciddi misin? Videolu mu?” Öfkeyle nefes alıp vermeye başladım.

Keyifli bir şekilde sırıttı. “Cidden çok kolay kandırılıyorsun.”

Kaşlarımı çatıp, kollarımı göğsümde birleştirerek, “Çok komik,” dedim Bir yandan da videolu cihaz meselesinin gerçek olmadığına içten içe şükretmekle meşguldüm. “Yani dünyada böyle şeyler oluyor.”

“Sen beni ne sanıyorsun, FBI ajanı falan mı?”

“Doğru, çok sıradan bir insansın,” dedim kinayeli bir ses tonuyla.

Suratı bir anda ciddileşti. “Ben seni bırakmadıkça, benden uzaklaşmanın bir yolu yok. Her yerde elimin olduğunu sürekli unutuyorsun.”

Dudaklarımı birbirine kenetledikten sonra çenemi kaşıldım. “Doğru,” dedim. Başka ne diyebilirdim ki? Bunu birçok sefer kanıtlamıştı.

Omzumun ağrıdığını hissedip, yarımı unutarak koltukta sırt üstü döndüğümde, “Ah!” ünlemi döküldü dudaklarımın arasından.

“Gerçekten anlayamıyorum,” dedi Aras. Buruşturduğum yüzümle tekrar ona döndüm, o da bana bakıyordu. “Neden kalabalıktan çıkıp, o adamın seni ıssız bir yerde sıkıştırmasına izin verdin?”

Bana bir aptalmışım gibi bakarken konuşmaya başladım.

Ateşin Oğlu

“Adamın silahı olabileceğini düşündüm. Ve eğer kalabalıkta dursam diğer insanlara da zarar verebilirdi.”

Yüzündeki ifade değişmişti. “Güvenliğe haber verseydin ya da polisi arasaydın. En azından merkezden uzaklaşınca?”

“Eğer polise haber verseydim, senin de başın belaya girerdi. Bunu göze almadım.” Tereddüt etmeden yanıtladığımda Aras’ın afalladığını fark ettim. Kendisini düşünmem onu etkilemiş miydi?

“Yani, başkalarına zarar gelmesin diye kendini hiçe saydın.” Omuz silktim. “Bir daha böyle aptalca davranışlar sergileme,” diye karşılık verdi.

Anında kaşlarımı çattım. “Aptalca olduğuna katılmıyorum. Ben böyleyim.”

Derin bir iç çekerek, “Pekâlâ, kahraman kız, sana şunu söyleyeyim,” dedi. “Böyle anlarda normalden daha fazla aklını kullanmayı öğrenmen gerek. Hiç kimse bir alışveriş merkezine belinde silahla giremez. Diğer kesici aletler de bir katliam çıkarmasına yol açmaz. Ve bazen sadece kendini düşünmeyi bilmelisin. Bencil olmazsan bu dünyada işler yolunda gitmiyor.” İlk cümlelerine katılmış, son cümlesine ise kesinlikle katılmıyordum.

“Benlik şeytandandır,” dedim ve devam ettim. “İnsan ne kadar ben derse, o kadar kötülüğe sürüklenir. O kadar dibe batar.”

“Bu devirde ‘ben’ demezen, ‘sen’ diyen olmaz güzelim. Pollyanna gibi düşünmen çok etkileyici ama boş.”

“Güzelim” kelimesi öylesine söylenmiş olmasına rağmen, kalp ritimlerimi anlamsızca hızlandırmış ve tüm harflerin birleşip bir anlam oluşturmalarına izin vermeden boğazıma takılmasına neden olmuştu.

Gözlerini benden çekip tekrar tavana baktığında zihnimi toparladım ve, “Belki,” dedim omuz silkerek. “Ama bu benim düşüncem. Yaşayarak göreceğim.”

Cümlem havada kalmış, Aras’tan bir yanıt gelmemişti.

Oda sessizleştikten birkaç dakika sonra, bıçaklanma olayı tekrar aklımda canlanmaya başladı. Korku içerisinde gözlerimi

kapattım, fakat ben kapattıkça görüntü daha çok belirliyordu. Oldukça savunmasızdım, birisi gelip bana bulaşsa hemen teslim olabilecek durumdaydım. Kendimden ve güçsüzlüğümünden korktum. Şansa bala, bugün pek bilmediğim o şehrin ücra bir köşesinde ölümden dönmüştüm. Üzerine koca ayakların geldiği bir böcek kadar korumasızdım. Kaçmaktan başka bildiğim bir şey yoktu. Kendimi toparlayarak gözlerini kapatmış ve uyku moduna geçmiş olan Aras' a seslendim. "Aras!"

"Hııı..." Gözlerini açmadan mırıldandı.

"Benim hocam olur musun?"

Kısık gözlerini bana değdirdi, şaşırılmış gibiydi. "Ne hocası?" dedi uyku yüzünden çatlamaş olan sesiyle.

"Dövüş hocası, kendimi çok savunmasız hissediyorum."

"Savunmasız değilsin, ben varım ya."

"Ben varım ya" cümlesi manasızca içimi kıpır kıpır ederken, tekrar dudaklarımı araladım. "Öyle değil, sen olamayacağın zamanlarda da güçlü olmak istiyorum," "Sen olmayacağın zamanlarda" tabiri dudaklarımdan nasıl çıkmıştı bilmiyorum, lakin içim deyim yerindeyse cız etmişti. Sonuçta, ikimiz de bu beraberliğin çok uzun sürmeyeceğini biliyorduk.

Aras'ın gözleri tamamen açıldı. Sağ omzunun üzerine bana doğru döndü. Kara gözleri yüzümde gezindi, sanki aynı acıyı o da hissetmişti. Cevap vermeyeceğini düşündüğümde tekrar konuştum. "Peki, istemezsen başka biri-"

"İyi fikir," diyerek lafımı böldüğünde, gözlerimin parladığına emindim. "Yani, kabul ediyor musun?" Heyecan ve merakla tescillemek için sormuştum.

"Seni bu kadar güçsüz görüp, sürekli aklımın sende kalmasını biraz olsun önleyebilir. Kabul."

Mutlu bir şekilde ellerimle alkış tuttum. Çok sevinmiştim. "Teşekkür ederim," dedim yüzümdeki gülümseme solmadan.

Rica cümlesi kurmadı. "Eylül, artık uyuyalım mı?"

Başımla onayladım, adam yoruluyordu tabii. "İyi geceler," dedim, gözlerini yumduğunda.

Geceye dair son hatırladığımsa belli belirsiz bir "iyi geceler" mırıltısı olmuştu...

Yine beynimde hissettiğim uyuşukluk ve yine bir önceki günün yorgunluğunu atlatamadan uyandığım bir sabah...

Sol kolumun üzerine yatmamdan kaynaklanan acı, yüzümü ekşitmeme neden oldu. O sırada burnuma dolan kızartma kokusuyla karnımın acıktığını fark ettim. Birkaç gün önce bir video kanalında izlediğim komik şarkı, duygularıma tercüman olmuştı. “Mis gibi, mis gibi kızartma kokuyor.” Kendi kendime kıkırdarken duyduğum cümleyle şaşırarak sesin geldiği yöre baktım. “Uyandı mı canım?”

Bu ela rengi gözler ve bakımlı surata yerleşen samimi gülümseme, İzmir’e kaçmadan hemen önce düzgün bir şekilde tanışma fırsatı yakaladığım kıza aitti; Eda. Ellerini, beline doladığı önlüğe silip önlüğu çıkarttı. Mutfaktan bana doğru yürümeye başladı.

“Günaydın,” diye karşılık verdim bacaklarımı yataktan sarkıtırken.

Yanıma geldi ve koltuk altımdan kavrayarak ayağa kalkmamı yardımcı oldu. “Banyoya gidelim de yüzünü yıka. Kahvaltı hazırladım.”

Minnet dolu bir tavırla parlak gözlerine baktım. “Zahmet etmeseydin.” Bu kız neden bu kadar arkadaş canlısıydı?

“Ne zahmeti?” dedi bir adım atmışken.

O sırada gözlerim Aras’ın yattığı koltuğa kaydı. Koltuk boştu, battaniyesi falan da yoktu. Evde değil miydi? Bu düşünceyle, salonun kapısından çıktığımız sırada hissettiğim huzursuzlukla omuzlarımı düşürdüm. Eda odamın kapısını açtığında ona Aras’ı soracaktım, ama yapamadım. Odasının kapısı da kapalıydı. Banyoya geldiğimizde musluğu açtım ve ellerim soğuk suyla buluştu. Özlemle suyu yüzüme çarptım. Tenim, sanki tek ihtiyacı buymuş gibi rahatladı. Aynı işlemi birkaç kez daha tekrarladım. Sonra durup çehremden aşaağı süzölen sulara aldınış etmeden lavabonun üzerindeki aynadan yüzüme baktım. Ardından kendimden korktum.

Kahverengi gözlerimin altları şişmiş, dudaklarım kurumuş, dudağımın üzerindeki -dedemin oluşturduğu- yara kabuk bağlamıştı. O sırada anneannemi düşündüm. Kim bilir, dedem yüzünden şu an beni ne halde, nasıl bir konumda düşünüyordu...

Hoş, Aras'la aynı evde kalmam doğru değildi ama başka çarem yoktu. Sonu bilinmeyen bir boşluğun içinde bocalayıp duruyordum. Bir yandan kendi hayatımı düşünmem gerekiyordu, ama diğer yandan anneannemin uğrayacağı ve yüzleşeceği lafları düşünmeden edemiyordum. Hiç bilmediği bir adamla gitmişti ona göre torunu. Oflayarak yüzümü kuruladım.

"İyi misin?" diye sordu Eda.

Değildim. "İyiyim," dedim inanmasa da üstelemedi. Tekrar kolumdan tutarak bana yardımcı oldu. Odamdan çıkarken yan odanın kapısının açılmasıyla, kalbimin hızlı atışlarına mani olmadan, heyecanla gözlerimi kapıdan çıkan bedene diktim. Siyah eşofmanı ve koyu gri tişörtüyle ev halini bile çekici konuma getiren kişiye baktım. Salona dönmek yerine, bizi inceledi. Beni baştan aşağı süzüp, "Nihayet uyanmışsın," dedi. Sahi saat kaçtı?

"Nihayet mi? Uykumu aldığımdan bile emin değilim. Saat kaç?"

"Bire geliyor," diyen Eda ardından, "Eyvah kızartma!" diyerek beni bıraktı ve hızla mutfığa doğru koştu. Onun bu ani hareketiyle, henüz yaralı biri olduğumdan, tam sendeleyerek düşecektim ki Aras, bilmem kaçınıcı kez, seri bir hareketle bileğimden kavrayıp beni doğrulttu. Suratlarımız birbirine yaklaştı. Gözlerim ilk olarak Aras'ın, ıslak olduğunu fark ettiğim dalgalı siyah saçlarına yöneldi. Gelen erkeksi şampuan kokusunun da etkisiyle duş aldığı anı anlamıştım. Aras'ın o ferah, okyanus gibi kokusu burcu burcu burnuma taşındı. Gözlerimi kapatıp daha derinden hissetmek istedim, fakat yapamadım. Kolumu onun ensesine dolayıp destek almamı sağladığında nu incelemeyi bıraktım ve onun bana aşırı yakın olduğu zaman kalbimde oluşan hislerin amacını sorguladım. Niye böyleyken bu kadar heyecanlanıyordum, niye o yokken kendimi kötü hissediyordum?

"Bugün daha iyi misin?" Beraber birkaç adım attıktan sonra, sorduğu bu soruyla dağılmıştı zihnim.

“Sanki...” dedim. “Düne nazaran daha iyiyim.” Anlamış gibi kafasını salladı. Dudaklarımı birbirine bastırarak önüme döndüm. Sonra, ikimiz de başka hiçbir şey söylemeden mutfakta kadar yürüdük. Geniş mutfakta özenle hazırlanmış kahvaltı masasının beyaz sandalyelerinden birini çekti, “Oturabilecek misin?” diye sordu. Kırpiklerimi kırparak onu onayladım ve onun da desteğiyle sandalyeye oturdum. Yaram, kalçamın oturduğum kısmında olmadığından dolayı, yumuşak sandalyelerde sızlanmadan yemek yiyebiliyordum.

İştahla çatalımı patatese batırdım. Tam ağzıma attığımda çalan tanıdık telefon melodisiyle gözlerimi büyüttüm. Aras cebinden benim telefonumu çıkarttığı sırada hâlâ şaşkındım. Telefonumun onda ne işi vardı? Belki dün düşürmüştüm ve o da öylece almıştı. Elimi ona doğru uzattım, ancak telefonumu vermek yerine ekrana bakarak, tek kaşını kaldırdı. “Timberlake’inki arıyor,” Yani, arayan Rana’ydı. Justin Timberlake hayranı olduğu için öyle kaydetmiştim.

Elim havada kaldığında, “En yakın arkadaşım yani,” dedim utanarak. Telefonumu vermesi için elimi uzattım. Tatmin olmuş bir halde telefonumu ellerimin arasına aldıktan sonra, nihayet açtım ve kulağıma götürdüm. “Alo...”

“Eylül?!” Rana’nın meraklı ve hafiften öfkeli sesi kulaklarıma doldu.

“Efendim,” diye yanıtladım.

“Hakkında olur olmaz bir sürü şey duydum. Günlerdir senden haber alamıyorum.”

Boğazıma büyük bir yumru oturdu. “Ne duydun?” diye sordum. Sesim oldukça kısık çıkmıştı.

Rana soruma cevap vermek yerine, “Yanına gelmek istiyorum, neredesin?” dedi. Hemen gözlerimi Aras’a diktim. Telefonumdan yayılan sesleri duymuş olacaklar ki ne söylediğini anlamış gibi onaylarcasına gözlerini kırptı. Sonrasında, Rana’ya şimdilik kalmak zorunda olduğum evin adresini tarif ettim.

Rana'nın geleceğini öğrenen Eda, hızla oturduğumuz kahvaltılı masasını toparlamıştı. Biz de Aras'la beraber yan yana salondaki ikili koltuğa oturduk. Yaşadıklarım sonucunda alnımda oluşan morluğu Rana'nın görmemesi adına, Eda profesyonel sayılacak bir makyaj yapmıştı. Dizlerime de bir battaniye örtmüştük. Rana'ya bıçaklandığımı söyleyemedik, o yüzden biraz halsiz olduğumu söyleyecektim.

Aras üzerine siyah tişört ve siyah kot giyinmişti. Eda ise sütlü kahve tonlarında kumaş pantolon ve siyah salaş bir gömlekle karşıımızdaki koltukta oturuyordu. Zil sesi duyulduğunda Aras bana baktı, Eda ise kapıyı açmak için ayağa kalktı. O, kapıya yaklaştıkça benim içimdeki korku artıyordu. Kim bilir Rana bana ne haberler getirecekti?

Kapı açılma sesini işittiğimde heyecanla başımı salonun açık kalmış beyaz renkteki kapısına yönelttim. Arkasında Eda ile içeri giren Rana'nın bal rengine çalan gözleriyle bakiştık. Bana neler diyeceğini tahmin etmek zor değildi. Aras'la kaçıp onunla yaşamaya başladığımı, bir heves uğruna beni sevenleri geride bıraktığımı düşünüyordu. Hayatımın seyri dolandıkça dolanıyordu. Başıma gelenler daha ne kadar karışabilirdi ki? Dilimi kurumuş dudaklarımda gezdirerek zorlukla yutkundum. Avuç içlerim terlemiş ve kalp atışlarım hızlanmıştı. Elimi birisinin tuttuğunu hissettim. Kafamı kaldırıp Aras'a baktığımda, onun da yüzünü bana çevirdiğini gördüm. Rana'ya bakmadan önce, beni rahatlatmak için gözlerini kapatarak başını eğdi. Aras'ın sıcak ellerini buz tutmuş ellerimde hissederken derin bir nefes aldım. Yanımda olduğunu belirterek bana destek göstermesi içimi biraz olsun rahatlatmıştı.

“Rana, hoş geldin,” dedim.

Rana'nın suratı kafasının kırıştığını ele veriyordu. Çatmaya çalıştığı kaşlarıyla memnuniyetsizliğini gizleyemeden bize ve ellerimize baktı. “Selam.”

Ne diyeceğimi bilemeden yardım konusunda Aras'ın elini daha da sıktım. “O-otursana,” dedim karşıımızda duran krem koltuğu göstererek. Başıyla onayladı ve oturdu. Eda da onun

Ateşin Oğlu

yanına oturmuştu. Rana'nın bir şey söylemek istediğini ama doğru zamanı beklediğini biliyordum.

“Nasılsın?” diye sordum.

“Asıl sen nasılsın?” Sinirli bakışlarını Aras'a değdirdi bir ara. “Halsiz görünüyorsun, mutlu değilsin.”

“Halsiz olduğum doğru, ama mutluyum,” diye seri bir yalan söyledim.

Hızla başını salladı. “Anneannenin ne durumda olduğunu biliyor musun? Peki, dershanede arkandan neler konuşulduğunu?”

Elimi boğazıma götürdüm. Tahmin edebiliyordum. “Dinle, sandığın gibi değil,” diyebildim sadece çatlak çıkan sesimle.

Bir kez daha ellerimize baktı. “Bence öyle,” diye karşılık verdi. “Hayatını bir anda nasıl bu kadar kenara itebildin? Okulun, ailen... Hepsi daha yeni tanıdığın bir adamla beraber yaşamak için miydi? Nasıl bu kadar değişebilirsin? İnsanlar arkandan kötü konuşuyor. Bir adamla nikâhsız bir şekilde yaşamak da nedir?!” Sesini yükselttiğinde ağlamamak boşunaydı. Göz pınarlarım çoktan yüzümü ıslattı.

“Dedem beni sokağa attı,” demek istedim ama diyemedim.

“Peşimde beni öldürmek isteyenler var,” demek istedim ama diyemedim.

Anneannemin düştüğü durumu düşününce daha fazla ıslandı yanaklarım. Hüzün hissi ruhumu ele geçirirken konuşmaya çalıştım. “Rana... Ben...”

Beni dinlemeden, sesiyle konuşmamı bir bıçak gibi kesti. “Sen ne Eylül? Bunun nasıl bir açıklaması olabilir?”

“Nikâhsız yaşayacağımızı kim söyledi?” Gözlerimden akan yaşlar görüşümü engellerken, Aras'tan gelen bu cümle üzerine dikkatim Rana'dan tamamen çekildi ve ne söylediğini kavramak için ona bakmama neden oldu. Kararlı ifadesi ve simsiyah gözleriyle Rana'ya bakarken söylediği ikinci cümle, büyük bir şok dalgasını üzerime itti. “Biz evleneceğiz.”

Bölüm On Dört

Özgürlüğe Giden Yol

“Bunu yapamayız,” dedim öfkeli bir şekilde, oturduğum yerden halimi belli etmeye çalışarak. Tamam, Aras’ın bana yardımcı olmasına minnet duymuştum, ama bu... Bu kadarı fazlaydı. Olmazdı.

Rana ve Eda gideli pek olmamıştı. Rana da benim kadar şaşırılmıştı bu fikre, ardından “mutluluklar” dileyerek çıkmıştı. Sinirinin biraz dindiğini görmüştüm, ama hâlâ bana öfkeliydi. En yakın arkadaşının kendisinden her şeyi gizlediğini düşünüyordu, bu çok doğaldı.

“Yapacağız.” Aras karşımdaki koltuğa oturmuş, halini tavrını bozmadan cevaplamıştı.

Hayır, buna izin veremezdim. Aras’ın benim için evlilik yükünü sırtlanmasına izin veremezdim. Bu saçmalık olurdu. İkimiz için de. Ayağa kalkamadığım için koltukta biraz daha doğruldum. “Aras, benim yüzümden sırtına bir yük daha eklemene izin veremem. Evlilik sorumluluk gerektiren bir iştir.” Başımı itiraz edencesine salladım ve devam ettim. “Tüm hayatını bağlayamam. Bu fazla. Bu kadarı fazla.”

“Benim hakkımda düşünmeyi kes artık,” diye araya girdi, cümlelerime devam etmeme fırsat tanımadan. “Ne sanıyorsun

ki? Büyük bir aşk evliliği yapacağımızı falan mı? Tüm hayatımızı birlikte geçireceğimizi mi?” Koyu gözleri benim gözlerime iliştiğinde tek kaşını kaldırdı, benden bir yanıt alamayınca tekrar konuştu. “Eylül, birbirimizden kurtulmak için bu evlilik şart oldu.” Nefeslendikten sonra gözlerini bana odakladı. “Bak, bütün âlem aşk evliliği yaptığımızı sanacak. Bu süreç içerisinde ben sana yakın olacağım, seni koruyacağım. Sense ailenin gözündeki itibarını toplamış olacaksın. Birkaç ay sonra boşanırsınız, yani aramızda olduğu düşünülen şeyler resmi bir şekilde bitecek. Böylelikle gözler senin üzerinden kalkacak. Yollarımız profesyonel bir biçimde ayrılacak. Ne sen mafya âleminin içinde yer alacaksın, ne ben senin yanında olmak zorunda olacağım. Anlayacağın birkaç ay evli kalacağız, ondan sonra ver elini-” Ellerini iki yanına açtı. “Özgürlük,” diye tamamladı.

Beni rahatlatması gereken cümleler boğazıma bir mih misali saplanıp, kendine esir etmeye çalışmıştı. Ne yapmam gerektiğini bilemiyordum, kafam allak bullak olmuştu. Plan basit görünüyordu oysaki. Evlenecektik, ayrılacaktık ve bir daha hiç görüşmeyecektik.

Çaresizce derin bir iç çekerek mırıldandım. “Ama yine de-”

“Yine de falan yok. Emin ol bu fikir en iyisi. Senin için de, benim için de.”

Uzunca nefes alarak içinde bulunduğum hali düşünmeye başladım. Dedem, Aras nedeniyle beni sokağa atmıştı. Çevremde, yeni tanıdığı bir erkekle nikâhsız yaşayan biri olarak görünüyordum. Anneannem gittiğim için üzgündü. Ah, tabi ilk olarak, mafya işlerine bulaşmıştım ve hayatım tehlikedeydi.

Aras, başka bir şey söylemeden salondan çıktığında, dış kapının sertçe kapandığını duymuş ve dışarı çıktığını anlamıştım. İçimi büyük bir sıkıntı kaplamıştı. Hayatım beklemediğim nokta atışları yapıp, beklemediğim yerlere doğru kayıp gidiyordu. Derince nefes almayı denedim. Burnumun kemiği sızlamıştı, gözlerim yanıyordu. Yutkunmaya çalışmam hiçbir işe yaramıyordu. Hayatımdaki kararları kendim veremiyordum, elim kolum görünmez bir iple bağlanmıştı sanki ve... Ben yavaş yavaş boğuluyordum.

Yazar Anlatımı

“Ne yapacağız dedin?”

Aras Karahanlı oturduğu koltuğa iyice yayıldı. Gözleri, elinde tuttuğu sigarasındaydı. Ağzının içindeki dumanı halkalar halinde dışarı yaydıktan sonra gözlerini tavana dikti. “O kızla evleneceğim,” diye yanıtladı karşısındaki -babasından arta kalan tek yadigarı- Emin Ağabeyi’ni.

Kırkklı yaşların sonlarındaki adamın kaşları çatıldı. Aras’tan bu hareketi beklemediği apaçık ortadaydı. “Onaylamıyorum,” diye yanıtladı ağabeyi gayet ciddi bir ses tonuyla. “Önünde alman gereken büyük bir intikam, araştırman gereken onlarca adam var. Sen evlilikten bahsediyorsun. Bu saçmalık.”

Karahanlı, boynunu kıtlattıktan sonra ufalan sigarasını kül-lüğe bastırdı ve gözlerini babasının yadigarına dikti. “Başkan o kızla yakın olmamı söyledi. Bu işimize yarar. Dedesi olacak o şerefsiz, önemli bir müteahhit.”

Emin Bey, sanki saçma bir şey söylüyormuş gibi güldü. “Başkan o kızı korumanı söyledi, onunla evlenmeni değil. Nasıl bir ortamda olduğunun farkında mısın?”

Aras boş gözlerle bakıyordu. “Farkındayım,” dedi öylece.

“Anlayamıyorum...” diye karşılık verdi Emin Bey. “Sen kim-senin isteği doğrultusunda hayatına yön vermezsin. Bu işte başka bir şeyler olmalı. O kızın senin için önemi ne?”

Aras Karahanlı, noktası noktasına doğru olan bu cümleler karşısında bir şey söylemeden öylece durdu. Öyle ya, o kızın kendisi için önemi neydi? Neden ondan çıkan en ufak bir göz-yaşında uzun zamandır varlığını hissetmediği kalbinde derin sızılar oluşuyordu? Neden her başı sıkıştığında onun yardımına yetişmek istiyordu. Neden her ayağı kaydığında onun elinden tutmak istiyordu? Bilmiyordu. “Başkan’ın emri böyle” cümlesi ise tamamen yalana kaymıştı şimdi, bir gerekçeden başka bir şey değildi. Fakat kendisi de bu ilgisine inanmak istemiyordu.

Ateşin Oğlu

Bir anda, o kızı kendisi için gerçekten bir zaafa dönüştürmüş olma olasılığını düşündü. Sonrasında öfkeyle ayağa kalktı, bu olamazdı. Olmamalıydı. Kendine yediremediği bu zayıflıkla, “Bir önemi yok,” diye tersledi Emin Ağabey’sini, daha çok ır sesini. “Tamamen görev uğruna,” diyerek destekledi tesellisini. Fakat ne kadar inanmak istemese de, kendisi de biliyordu görev uğruna olmadığını. O kızdı hoşlanıyor olma düşünceyi Aras’ın beyninde fink atarken, sinirle odadaki siyah kapıdan çıktı ve kapıyı sertçe kapattı.

★Eylül’ün Anlatımı★

İki hafta. O kararın ardından tam iki hafta geçmişti. Bu süreç içinde Aras’la bu kararı tekrar gözden geçirmesini konuşmaya çalıştım, ama beni hep engelledi. En sonunda ben de bu kararın iyi olacağını düşünmüştüm. En azından dedem yüzünden yayılan dedikoduları dağıtmak için bir fırsatım, anneannemin evinden gelinlikle çıkmak için bir şansım olacaktı. Zamanla bu karar içime sinmişti. Hazır bir şekilde odamın kapısını açıp, salona beni bekleyen Aras’ın yanına gitmek için ilk adımımı attım. Yürüyüşümde ciddi bir sorun yoktu artık. Dikişlerim alınmış, kasılmalarım gitmişti.

Kalbimin gürültüsüyle geniş, beyaz duvarların kapladığı holden salona girdim. Ellerini siyah ceketinin cebine sokmuş, büyük pencereden şehri izleyen Aras, ayak seslerimi duymuş olacak ki ben içeriye girer girmez arkasını dönüp, kara gözlerini gözlerime dikti. Siyah bir takım giyinmişti, resmi görünüyordu. Ben de Eda’nın bana tavsiyesiyle, siyah dar ve yüksek bel kumaş pantolon, üzerine de salaş krem bir gömlek giyip, gömleği pantolonumun içine vermişim. Saçlarımı da kendi başıma düzgün görünen at kuyruğu modeli bağlamıştım.

Aras beni süzdükten sonra, “Hazır mısın?” diye sordu.

Değildim. Alt dudağımı dişleyerek ona baktım. Bir şey söy-

leyemeyeceğimi anladığımda başımı sallamakla yetindim. O da aynısını yaptı, ardından çıkış kapısına birkaç adım attı. “Gidelim,” dedi.

Sarsak adımlarımla arkasından ilerledim. Bu her tarafı beyazlarla kaplı salon, şimdi bana simsiyah geliyordu. Heyecandan ölecektim. Ayak seslerimiz tüm odayı kaplarken salonun ışığını söndürerek dış kapıyı açtıktan sonra, benim de çıkmamı bekleyip kapıyı kapattı. Ben de o sırada asansörün düğmesine basarak yukarı çıkmasını bekledim. Çok huzursuzdum, içimi kapkara bir kasvet bulutu sarmıştı. Bu asansöre Aras’tan kaçmak için binişimi hatırladım. Hayat bazen komik olabiliyordu; şimdi bu asansöre Aras’la evliliğin ilk adımını atmak için binmiştim. Hani nerede gülme efektleri?

“Teorik olarak aslında Aras’la ayrılmanın ilk adımını atıyorsun.” Bilinçaltım beni uyardığında, kırılan kalbimle Aras’ı süzdüm. Onun esmer yüzünü, etkileyici ve her an hissiyatını değiştirebilen koyu gözlerini, yeni tıraş edilmiş yanaklarını, uzadıkça dalga alan saçlarını... Ve en son da ellerini. Bu eller benim imdadım mı, yoksa cellâdım mı olacaktı?

Asansör sesini işittiğimde, düşüncelerimden arınarak sursatımı Aras’tan çevirip önüme baktım ve dişlerimi sıkarak duygu geçişlerimi önlemeye çalıştım. Binadan çıktığımızda siyah Range Rover önümüzdeydi. Orta yaşlarındaki görevli, arabayı Aras’a uzatarak önce onun kapısını, ardından benim kapımı açmıştı. Bedenim arabanın yumuşak deri koltuğuyla birleştiğinde başımı koltuğun tepesine yasladım.

Arabayı çalıştırdığında ortamda pür sessizlik hâkimdi. İkimiz de ne konuşacağımızı bilmiyor gibiydik. Karanlık havada seyahat ederken işittiğim, artık tanıdık gelen melodiyle bakışlarımı Aras’a çevirdim. Kimin aradığını söylemeden telefonu kulağına götürmüştü. “Geliyoruz Eda, evet.”

Demek Eda’ydı.

“Siz daha çıkmadınız mı? Onlar da mı gelecekti? Kiminle?”

“Hayır, almadım, gerekli mi?”

“Neyse siz halledin, kapıda buluşuruz.” Telefonu kapatarak

Ateşin Oğlu

tekrar cebine koydu. Sakalsız görmeyi neredeyse unuttuğum yüzüne bakarken dudaklarımı araladım. “Eda da mı gelecek?”

“Evet,” dedi hızla direksiyonu sola kıvırdığında.

Kırmızı ışığa yakalandığında tekrar sordum. “Başka?”

“Eda ve Başkan.”

“Neden geliyorlar?” diye sordum çekinerek. Yanlış anlamasını istemezdim, sadece merak etmişim.

Gözlerini bana çevirdi. “Tek başımıza gitmemiz doğru olmaz,” diye yanıtladı. “Aramızda bir büyüğün olduğunu görmeleri gerekir.”

Haklı olduğunu belli ederek başımı salladım. “Doğru,” diye onayladığımda yeşil ışık yandığından, tekrar yola dönüp arabayı sürmeye devam etti.

Yol uzadıkça uzuyordu sanki. Hoş, ben de uzamasını istiyordum ya... Bu karşılaşmaya hazır değildim. O yüzdendir ki karanlık yolu izlerken başımı cama yaslayarak gözlerimi kapattım. Hayatımı düşünüyordum. Daha çocukken anne sevgisine en muhtaç olduğum günlerde annemi kaybetmişim. Bu olayın üzerinden çok geçmeden derbeder olan, bana bakamayacağını düşünen babam, beni, yani tek çocuğunu bırakıp uzaklara gitmişti. Nereye gittiğinden kimsenin haberi yoktu. Ortada kalmışım. Baba tarafımdan kimse kabullenmemiştir küçük bedenimi. Anne tarafım ise yetimhanede kalmama göz yummamış, beni sahiplenmişti. Ne kadar diken üstünde durursam durayım, anneannemin ve dedemin üzerimde çok hakları vardı. Bu yadsınamaz bir gerçektir. Sonra, Aras girmişti hayatıma. Hayatımın bilmem kaçınıcı dönüm noktası işte o zaman başlamıştı. Dedem, haysiyetsiz Kenan'ın da bana kurduğu acımasız kompolarla, Aras'la sevgili olduğumu düşünüp beni evden atmıştı. Ve şimdi Aras'la evlenecektim. Son dönüm noktam.

Şimdilik.

Araba durduğu an, kapattığım gözlerimi endişe ile araladım. Uzun zamandır görmediğim ev karşımda duruyordu. Bir hüzün rüzgarı yüzümü yalayıp geçtiğinde, anahtarı yuvasından çıkarıp bana baktı. İrislerimin, “Gitmeyelim,” diye bar bar ba-

ğirdığına emindim. Çaresiz bakışları bunu anlamış nitelikteydi. Onu ilk defa ne söyleyeceğini bilemez bir vaziyette görüyordum.

Bugün ikinci kez bana, “Hazır mısınız?” diye sorduğunda başımı dikleştirip karşılık verdim.

“Değilim desem ne değişecek?”

Eli sahiplenici, güven verici bir şekilde elimi kavradı. Aralık dudaklarımı unutarak, üst üste gelmesinin vücudumda büyük bir kıvılcım ürettiği ellerimize baktım. Sıcak ve soğğun birleşimi ılık olmalıydı, ama bu yakıyordu. Onun sesini işittiğimde gözlerimizi tekrar buluşturdum. “İnan bana Eylül, böylesi en iyisi.”

Omuz silktim. “Başka çarem yok.”

Tık-Tık.

Aras’ın olduğu camdan gelen sesi işittiğimizde, sanki ayıp bir şey yapıyormuşuz gibi ellerimizi hızla çekerek aynı anda cama baktık. Eda gülümseyerek bize “gelin” işareti yapıyordu.

Tam Aras kapıyı açacağı sırada Eda geriledi ve ben de kendi kapımı açarak Aras’tan aldığım güven dokunuşuyla cesaret içeren adımımı asfalt yolla birleştirdim. Arabanın kapısını kapattığımda karşımda olan bedenlerin hepsini tanıdım. Eda ve Başkan dedikleri şu adam. Yani Aras’ın manevi, Eda’nın öz babası.

Karşılıklarına geçtiğimde Başkan bana gülümsedi. “Merhaba gelin kızım.”

Çekimser bir tavırla karşılık verdim. “Merhaba efendim.” Sesim oldukça cılız çıkmıştı.

Eda’nın tutmuş olduğu çiçek buketini görünce şaşırdım. Eda ise, bu halimi anlamış olacak ki gülümsedi. “Ee, haydi ne duruyoruz?” Şu an aramızdaki en mutlu kişi o gibi duruyordu...

“Haydi bakalım.” Başkan da kızını onaylayarak bahçe kapısına doğru ilerledi. Yanımda yürüyen Aras’ın kalp atışlarımı duyması muhtemeldi. Başkan bahçe kapısını açıp toprak yola girdiğinde, Eda babasının koluna girmişti. Aras ve ben ise yan yana yürüyerek onları takip ediyorduk. Her girdiğimde içimde mutluluk uyandıran ferah bahçe, şimdi beni korkutuyordu.

Ateşin Oğlu

Kasvetli bahçeyi aydınlatan sokak lambasının önünden geçtik. “Allah’ım her şey iyi geçsin, yalvarırım,” diye geçirdim içimden. Nefes alışlarım yavaşlamıştı. Kapının önündeki basamakları çıktığımızda, Başkan zile basmadan önce durdu ve kahverengi, altında çukurları oluşmuş gözlerini bir onay beklercesine bana dikti.

Dudağımı dişlerimin arasına alarak ısınan yanaklarımla Aras’a baktım. Gözlerini kapatıp başını eğerek “her şey iyi olacak” sinyalleri vermişti. Hemen sonra Başkan’a dönüp onu onayladım. İhtiyar adamın eli zile gittiğinde kalbim tekledi.

Ding-Dong.

Ne yapacağımı bilemeden duruyordum, ağlamak istiyordum. Kaçıp gitmek istiyordum.

Ding-Dong.

Kapı ikinci kere çalındığında bütün tüylerimin ürperdiğini hissettim. Kapı gıcirtısı duyulduğunda hislerime isim koyamadım. Ağır çekimde açıldığında ise donuk bir vaziyette göreceğim vücudu beklemeye başladım. Çok geçmeden Çınar’ın yüzünü seçtiğimde, ne zaman geldiğini bilmediğim bir yaş süzüldü yanaklarımdan aşağıya. Benim gibi baka kalmıştı o da, karşısında gördüğü bedenleri tanımaya çalışırken. Sonra Çınar’ın şaşkın bakışları benim suratıma odaklandı. Açık kahverengi gözleri bir süre yüzümde gezindi. Sonra dudaklarını araladı zorlukla. “E-Eylül?” diyebilirdi sadece.

“Çınar,” dedim boğuk çıkan sesimle, boğazımdan gelen acı tüm uzuvlarımı yakıyordu.

“Çınar, oğlum kimmiş o gelen?” Anneannem sesinin ardından karşımıza çıktığında, dayanamayıp omuzlarımı düşürerek gözlerimi kıstım. Ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Anneannemin şaşkınlığı Çınar’ı gölgede bırakıyordu. İri gözleri suratımda gezinirken kapının pervazına tutundu.

“İyi akşamlar Derya Hanım.” Başkan konuşmaya girdiğinde, anneannem bakışlarını zoraki bir tavırla yaşlı adama çevirdi.

“Ne... Ne için gelmişsiniz?” Güçlü durmaya çalıştığı her halinden belliydi.

“Hayırlı bir iş için. İzniniz olursa bunları evinizde konuşmak isterim.”

Anneannemin kararsızlığı gözlerinden okunuyordu. Çınar'a baktı, oğlu da kendisi kadar şaşkındı. Aras'ı süzdü. Eda'ya ve elindeki buketlere baktı. Sonra tekrar Başkan'a döndü. Nihayetinde eliyle içeriyi işaret etti. “Buyurun...” Kapıyı iyice araladı ve Çınar'la beraber geri çekilip içeri girmemiz için yol açtılar. Başkan, Eda ile aynı anda girdi. Aras beni belimden tutup evi işaret ettiğinde, anneannem bize bakmaya devam ediyordu. Bir şey söylemek istedim, cesaret edemedim, utandım. Avuç içlerim terliyor, yanaklarım ısınmaya devam ediyordu.

Canım anneannem, iyi niyetle ve yumuşak bir tavırla karşılamıştı bizi. Peki ya dedem? O ne yapacaktı? Kovar mıydı? Yoksa kabul mü ederdi konuşmayı?

“Kimmiş o hanım?” Salonun önüne geldiğimizde, dedem saçlarının arasına akların düştüğü kafasını kaldırıp bize bakmıştı nihayet. Normal ifadesi, karşısında gördüğü bedenlerle yerini çatık kaşlara bırakırken, “*Burada ne işleri var?*” der gibi baktı anneanneme. Çok korkmuştum ama onu tanıyordum. Ailesine yaptığı sinirin onda birini başka insanlara sergileyemiyordu.

“Selamün aleyküm, Halim Bey.” Başkan lafa girdiğinde, dedem elinde olan kumandanın kapama tuşuna bastı ve onu koltuğa attı. Daha sonra ayağa kalkarak “aleyküm selam” dercesine başını salladı.

“Biz hayırlı bir iş için geldik.”

O sırada anneannem hızla araya girdi. “Siz buyurun, oturun,” diyerek hayran olduğum cesaretiyle Aras ve Başkan'a krem rengi koltukları gösterdi. Dedem daha itiraz edememişken, “Kızlar, gelin biz mutfağa geçelim,” dedi anneannem. Dedemin sakinliği ise beni şaşırtmıştı. Hayretle onlara bakarken, Eda'nın koluma girmesiyle yönelen hedefim değişti. Anneannemin peşinden mutfağa gidiyorduk. Ortalık neden bu kadar sessizdi? Sanki her şey daha önceden konuşulmuş gibiydi.

Halı zemin bitip ayaklarımız parkeyle birleştiğinde, mutfağın kapısını aralayıp içeri girmemizi bekledi. Ona bakmaya çe-

kiniyordum, bu sebeple mutfağa girerken başımı önüme eğip bilmem kaçınıcı kez parmaklarımla oynamaya başlamıştım. Kapı kapanma sesini işittiğimde refleks olarak kafamı kaldırıp anneanneme baktım. Başına geçirdiği şifon şalını düzeltirken duygu yüklü gözlerle bana bakıyordu. Kuruyan dudaklarım serin bir nehre girse dahi düzelmeyecekmiş, yanan boğazıma buz dolu su versen sönmeyecekmiş gibiydi.

Söyleyecek şeyler arıyordum, ne denebilirdi ki? Utanıyordum, oysaki hiçbir zaman onları utandıracak hareketler yapmamıştım. Sadede olaylar öyle denk gelmişti. Ah anneannem, neden bu kadar yorgun ve üzgün görünüyorsun?

“Anneanne.”

“Eylül’üm yavrurum... Nasılsın?”

Göz pınarlarımla vanası her an açılabilirdi. Bana kızgın değil miydi, niye hâlâ iyi davranıyordu? “Ben... İyi... İyiyim.”

Kafasını salladı, bana kızmak istiyor ama yapamıyor gibiydi. Tekrar büyük bir sessizlik hâkim oldu ortama. Eda mutfak sandalyelerinden birine oturdu.

“Anneanne, ben çok özür dilerim.” Kelimeleri döküldü birden gözümde aşığı inen sıcak sıvıyla. O da dayanamamış olacak ki hızlı adımlarla yanıma gelip bana sarıldı, boyu benden ufak kalıyordu. Kollarımı ona doladığıma ağlayışlarımız birbirine karışmıştı.

“Niye yaptın bunu kızım? Rahat ettiremedik mi seni? Bizim yüzümde mi?”

Ağlarken kurduğu cümleyle benim de hıçkırıklarımda bir artış olmuştu. “Ha-Hayır anneanne, hayır.” *Hıçkırık*. “Ne olur böyle düşünme.” *Hıçkırık ve iç çekiş*.

“Peki neden kızım?” Sırtımdaki elini indirerek ağlamaktan kızarmış iri gözlerini gözlerime dikti ve yüzümü ellerinin arasına aldı. “Söyle bana, niye hiç bahsetmedin?”

“Sandığın gibi değil,” diyerek her şeyi açıklamak istiyordum ama yapamadım. Dedemin beni yanlış anlayarak kovduğunu söylemek istedim, ama yapamadım. Bu aileye bir huzursuzluk daha yerleştirmeye hakkım yoktu. “Çek-Çekindim,” diye yalan

söyledim burnumu çekerken. Kocasının beni bile isteye, anlamadan dinlemeden dışarı attığını söylesem, anneannem vicdan azabından biterdi.

Kaşlarını çatarak tekrar konuştu. “Ah be kızım, yaptın bir cahillik ne diyeyim? O adam kimdir, nedir? Doğru söyle sana iyi davranıyor mu?”

O an durdum. Tabii ki Aras’ın bir mafya elemanı olduğunu söyleyemezdim. Onu otomobil galerisi sahibi olarak tanıyacaktı. Gerçi yalan da değildi; gerçekten de bir galeri şirketi varmış. İyiliğe gelince; Aras kötü biri değildi, en azından bana karşı. Tamam, bazen tartışmalarımız oluyordu, lakin hiçbir zaman kötülüğüme yönelik bir davranışta bulunmamıştı. Bu nedenle onaylayarak başımı salladım. “Emin ol anneanne. Emin ol o bana kötü bir şey yapmaz...”

Bir Hafta Sonra

Dedemin, -hâlâ nasıl bu kadar sakin karşıladığını bilmiyordum, gerçi her halükarda başından gidecektim, bu düğün onun faydasına olurdu tabii- düğün fikrini kabul etmiş, bir hafta içerisinde her şeyin hallolmasında karar kılınmıştı. Bu yedi gün içerisinde çeyiz alışverişi, altınlar, takılar, gelinlik, bindallı gibi kıyafetler hızlı bir tempoyla halledilmişti. Eda’yı sık sık görmüş, Aras’ı ise bir o kadar görmemiştim; her şeyi tamamlamaya çalışıyordu, tıpkı efendi bir damat gibi. Anneannemin de sevgisini kazanmıştı bu tavırlarıyla. Ve diğer akrabalarımın da. İşin aslına gelirse, sanırım içimde Aras’a karşı-

“İşte şimdi oldu.” Eda’nın bu cümlesiyle düşüncelerimi bir kenara iteleyerek başımı yukarı kaldırdım ve karşımdaki aynaya bakarak gülümsemeye çalıştım. Saçlarım dalga dalga olmuş, önden iki tutam ayrılarak arkada birleştirilmişti. Mor ve sarının harmanlandığı bindallımın üzerine bu model iyi gitmişti. Başıma arkasında duvak olan sultan tacını geçirdiğinde tamamlanmış olarak ayağa kalktım. İçimde bir heyecan olması gerekiyordu, belki bir mutluluk yahut bir kıpırdanma. Ancak yok-

Ateşin Oğlu

tu. Belki normal şartlarda bir evlilik yapacak olsaydım hepsini hissederdim, fakat dünyanın en anormal evliliklerinden birini yaşıyordum.

İtiraf etmek gerekirse çok... Güzel olmuşum. Tarihi filmlerden fırlamış gösterişli hanım sultanlar gibiydim. Kendime hayran hayran bakmaya engel olamıyordum, lakin içimde bir yerlerde oluşan karartı bu güzelliğe sevinmeme mani oluyordu. Aynı şeyleri daha farklı ve daha iyi bir şekilde yaşayabilirdim. İlk gelinliğimi, beni gerçekten seven ve kalplerimizin birbiri için delice attığı birine karşı giymeyi hayal etmişim hep. Fakat kaderin benim için farklı hikâyeleri vardı.

“Beğendin değil mi?”

Eda'nın sesiyle soluyarak kendime geldim ve dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı salladım. “Ellerine sağlık.”

Omzuma dokunarak yüzüne sevimli bir gülümseme kattı. Odamın kapısının açılmasıyla ikimiz de bakışlarımızı kapıdaki bedenlere çevirmiştik. Spor tarzından taviz veren Rana, siyah, diz üstü askılı bir elbise; teyzem ise kahverengi bir etek-cekete takımı giymişti. Bakışları beni bulur bulmaz, ikisi de memnun olmuş gözlerle beni süzdüler.

“Oy kuzum benim,” diyerek bana geldi ve suratımı ılık ellerinin arasına alıp konuştu teyzem. “Maşallah çok güzel olmuşsun. Kime çektin bilmem ki,” deyip kendine pay çıkardığında ben hariç herkes kıkırdamıştı. Teyzem, asık suratımı görür görmez, gülümsemesini içine hapsetti. “Aa, hadi ama...” dedi. Ardından yüzümü ellerinin arasına aldı. “Bu ne surat böyle? Gül biraz. Hadi...” Parmaklarını dudaklarımın kenarına dokundurduğunda elimde olmadan gülümsedim, ancak içten olduğu söylenemezdi.

“Hadi, geç kalıyoruz. Şu lanet topuklularla olan mücadelemi uzatıyorsunuz.” Bakışlarım Rana'ya çevrildiğinde yüzüne mağdur bir tebessüm yerleştirdi. Bana artık kızgın olmamasından memnundum.

Eda aynada sürdüğü rujunu düzeltirken, teyzem ellerini yüzümden çekti. “Doğru, saat geldi. Haydi bakalım kızlar,” deyip

koluma girerek beni çekiştirdi. Evde sadece kızlar vardı. Bizim yöremizde kına gecesinde gelinle damat asla birbirini görmemeliydi, bu yüzden şu an nasıl bir halde olduğunu delice merak ettiğim Aras'ı ancak yarın görebilecektim...

Kınanın yapılacağı mekâna geldiğimizde, başlarına sembolik kırmızı duvaklı tacı takan bekâr kızların hepsi gelini, yani beni -bunu kabullenmek halen çok zor geliyordu- kapıda bekliyorlardı. Sadece birkaç tanesini tanıdığım kızlar, karışık bir şekilde bana “çok güzel olmuşsun, mutluluklar” tarzında cümleler kuruyorlardı, teyzem kızların ellerine mumları dağıtırken. Başıma geçirilen kırmızı duvakla duygusallığım belirli düzeyde artmış, görüşüm gölgelenmiş, insanların yüzü kırmızı görünmeye başlamıştı. Rana ve Eda koluma girdiklerinde çalan kına şarkısında arkamdaki kız topluluğuyla düğün salonunun koridorundan içeri doğru yürüdük.

Türkü, müziğiyle çok beni etkilemişti. Vücudum ürpermişti. Her kınada çalardı bu, ama daha öncesinde hiç bu kadar etkilenmemiştim. Yürürken gözlerim dolmaya başladığında alkış sesleriyle salona giriş yaptık. Karanlık ortama girdiğimizde kimseyi göremez hale gelmiştim. Ortada bir yerde beni sandalyeye oturtular ve türküye eşlik ederek etrafımda dönmeye başladılar.

“Yüksek yüksek tepelere
Ev kurmasınlar...”

Daha şimdiden yanaklarımın ıslandığını hissettim. Nasıl olursa olsun, hayatım değişiyordu... Evleniyordum... Bilinçaltım türkünün en etkileyici yerini seçerek beni ağlatmaya devam etti.

“Uçan da kuşlara malum olsun
Ben annemi özledim.”

Annem aklıma gelince sesli hıçkırıklarım benden izinsiz dı-

şarı yayıldı. Ben annemi hep özlemiştim. Ve şimdi onun varlığını en çok istediğim zamandı. “Anne,” diye sesli bir kelime çıktı dudaklarımdan ağlayışımla. Annem... İzliyor musun beni şimdi? Gelsen sarılsan ya bana. Bak, evleniyorum. Belki yanımda olsaydın, hayatımın işleyişi daha farklı olabilirdi be annem...

“Babamın bir atı olsa
Sürse de gelse.
Annemin yelkeni olsa
Açsa da gelse...”

Baba... Niye bırakıp gittin beni, neredesin babacığım? Şimdi çıkıp gelsen affederim seni... Hiç kızmam babam... Baba çaresizim, gelsene...

Boğazımı saran alev tüm vücudumu almaya hazırlanırken, akan sıcak yaşlar ona destek oluyordu. Akan burnumu çekerken, titreyen omuzlarıma karşı koyamıyordum. Ağlayışımı duyanların da benimle beraber ağladığını işittim, artık iç sesimden, müziğin sesini duymuyordum.

Müziğin bitmesiyle ortamdaki iç çekişleri artmıştı. Titreyerek ağlamaya devam ederken, duvağın açılmasıyla rahat bir nefes aldım. Bu halimle ne kadar rahat olabilirim tabii. Kendimi dizginlemeye çalışırken, karşımda düğün evresinde tanıştığım ve Aras'ın grubundaki Emin isimli adamın karısı olan Sevinç Abla'yı gördüm. Kaynana görevini yaparak sıkıca yumruk yaptığım ellerimi açtı ve bir bileğimi kavradı. İç çekişlerim devam ederken, firari sıcak bir yaş daha süzölmüştü yanaklarımdan aşağıya. Sevinç Abla büyük altını ısınmış avucumun içine koydu, ardından yeşil kınayı altının üzerine sıvadı. Avuçlarım kapatıldıktan sonra kına kesesi bileklerime doğru çekildi.

“Ağlama yavrum,” dedi Sevinç Abla ve yanaklarımdan öpeerek devam etti. “İnşallah çok mutlu bir evliliğiniz olur.”

Hızlı titreyişlerimle başımı sallayarak onayladığımda annemizin yaşlı gözleriyle karşılaştım. “Anneanne!” diyerek ağlamaya başladığımda o da kendini tutamadı, hızla yanıma gelerek boynuma sarıldı. Tüm istediğim buymuş gibi ben de ona sarıl-

dım sımsıkı. O an, etrafımızdaki tüm kalabalık tıpkı bizim gibi seslice ağladı.

“Kuzum.” Derinden iç çekti anneannem. Daha sesli ağlayıp daha sıkı sarıldım.

Biraz sonra, tanımadığım bir kadının sesini duydum. “Aa, haydi ama bugün mutlu olmak gerek.” Onun bu cümlesinin ardından aniden iki kadın anneannemi benden çekerek uzaklaştırdığında kendi hıçkırıklarımla öylece kalakaldım. Teyzelerim ve Rana yanıma gelip kolumdan tutarak beni ayaklandırdıklarında, acı bir gözyaşı daha süzüldü burnumun üzerinden.

“Eylül, yeter canım. Daha fazla ağlama, bugün senin en mutlu günün.” Mutluluk... Mutlu gün. İnsan böyle bir günde yüreğinin üzerine litrelerce benzin dökülüp tutuşturulmuş gibi hisseder miydi? Mutluluk böyle bir şey miydi?

“Bak sen üzülükçe annem de üzülecek. Gül biraz.” Burnumu çektikten sonra, başımı sallayarak geçiştirmeye çalıştım iki teyzemi. Ardından gelin tahtına oturdum. Salonda yüksek halay sesi hâkimdi, fakat bu canlı müzikler bile beni neşelendirmeye yetmiyordu. Zehra Teyzem, Rana’ya döndü. “Güzelim, sen Eylül’le ilgilen biraz,” dedi. Rana gözlerini kırparak onayladı. Daha sonra teyzelerim, muhtemelen gelen gidenle ilgilenmek için yanımızdan ayrıldılar.

“Eylül neden böylesin?” Yalnız kaldığımız anda bu cümleyi kuran Rana’ya baktım. “Nasılım?” diye sordum cansız sesimle, ilk defa makyajlı gördüğüm suratına karşı.

“Mutsuz,” dedi başını sallayarak. “Evlenmek istemiyor musun? Söyle bana.” Refleksim haline gelen dudak dişleme hareketimi yaptım. Evliliği düşündüm... İstememek için çok sebebim, istemek içinse yalnızca bir sebebim vardı. Ve o bir sebep, diğerlerinin üstünü güzelce siliyordu.

Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Nihayetinde bu evlilik gerçek olmayacaktı. Bu sebeple, hızlı bir yalan uydurdum. “Aras’ı seviyorum Rana. Mutsuz olmamın onunla bir alakası yok, kına gecelerinde gelinler böyledir.”

“Sevdiğini biliyorum,” diye yanıtladı Rana hızla, ardından

Ateşin Oğlu

ekledi. “Biliyor musun, onun da seni sevdiğini çok iyi biliyorum, sana öyle hayran bir bakışı var ki insan sana kötülük yapmaya korkar o bakışlar yüzünden.”

Derince bir nefes çektim burnumdan içeriye, büyük ihtimalle yanlış düşünüyordu. Aras’ın beni sevmesi... İmkânsız gibi bir şeydi. Resmen benden daha rahat kurtulabilmek için evlenmeyi göze almıştı adam! Bu düşünce omuzlarımı düşürmeme sebep olmuşken, Rana devam etti. “Ayrıyeten, tamam, kına gecen anladık ama kına gecelerinde gelinler önce ağlar, sonra gülerler. Sen hiç gülmüyorsun. Anneannen de üzülüyor,” dediğinde gözlerim onu seçti, insanlarla ilgileniyor ama hiç gülmüyordu. “Seni mutlu görmek istediğine eminim.” O sırada salonun sessizliğini alan Ankara havası olmuştu. Anneannemin üzgün suratına bakarken iç çektim. Canım benim. Arkamda olan tek insan, beni gerçekten seven, karşılıksız seven tek insan...

Gözlerim tekrar sulanmaya hazırlanırken derin bir nefes alarak buna mani oldum ve Rana’nın bana uzattığı elini tuttum. Mutlu olmasam bile mutlu rolü yaparak beni benden daha çok düşünen insanın daha fazla üzülmesine imkân vermeden ayağa kalktım.

Sahte bir hayata başlıyorsam, sahte gülücükler atmayı da öğrenecektim...

Beyaz bir gelinlik. Tüm kız çocuklarının hayallerini süsleyen, günün birinde sevdikleri adamın karşısına tıpkı bir prenses gibi çıkacakken giyeceklerini düşündükleri o muazzam kıyafet. Şimdi üzerime giyindiğim, kırmızı dudaklarımla tezat bir şekilde parlayan elbise...

Derince soluyarak kendimi biraz inceledim. Kuaför, saçlarımın hepsini toplayarak arkamda topuz yapıp, yüzümün açılmasını sağlamıştı. Gözlerime sürülen eyeliner uzatılmış, zaten uzun olan kirpiklerimin üzerine daha uzun durması için takma kirpik takılmıştı. Dudaklarım kırmızının koyu tonuyla renk-

lenmiş, yanaklarım allıkla kırmızılaştırılmıştı. Gelinliğim, kırık beyaz rengiydi ve dantel motifleriyle süslenmişti, kalçama kadar dar geliyordu, sonrası ise kabarıktı. Başıma yerleştirilen taç ve duvakla kendimi kız çocuklarının hayal ettiği bir prenses gibi gördüm. Peki, benim bir prensim var mıydı?

Cevabı belliydi.

“Oha, çok güzel oldun.” Rana’dan gelen cümle ile boy aynasından kendimi süzmeyi bırakarak omzumun üzerinden ona döndüm. O, hissiyatımı en iyi anlayan ve çözümleyen insanlardan biriydi. Bu yüzden biraz daha böyle dalgın ve hüzünlü durursam, mutsuz olduğumdan emin olacaktı. Ruh çözümlemesi yapıp, yine dünkü konuları açmasına fırsat vermemek için kendimi toparladım. “Darısı başına canım,” dedim sinir olacağını bile bile.

Tahmin ettiğim gibi tiksiniç bir tavırla burnunu kıvrırdı. “O nasıl laf öyle, ağzından yel alsın!”

Rana’ya karşı burukça gülümsediğimde, bugün gerçek bir misafir olarak kaldığım odamın kapısı açıldı. Eda ile Çınar içeri girdiler. Eda’nın üzerindeki kısa, bordo renkli, straplez model elbise gözlerimi alırken, onun güzelliğine bir kez daha hayran olmuşum. Bu kızda değişik bir çekicilik vardı. “Vay canına Eylül, muhteşemsin.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp tebessüm etmeye çalıştım, ancak boğazıma yerleşen yumru bunu başarmama mani oluyordu. “Sen de öyle,” dedim canlı tutmayı denediğim sesimle.

“Bu arada herkes hazır.” Çınar kolunu uzatarak bana baktı. “Cidden güzel olmuşsun, öp bakalım dayının elini,” dediğinde ağlama isteğimi durdurdum ve gülümseyerek eline vurdum. Lakin içim kan ağlıyordu. Bu evde sevdiğim iki şeyden bir diğeri ise Çınar’dı. O benim için bir kardeşten farksızdı. Dedemin azarlarında, sessiz ağlayışlarımda, çocuk kavgalarımda yanımda hep o vardı. Duygularını asla belli etmez, her zaman neşeli kalırdı. Ne olursa olsun beni güldürmeyi başarırdı. Tıpkı, şimdi yaptığı gibi. Ancak biliyordum ki o da en az benim kadar üzgün, en az benim kadar duygusaldı. Koluna girdiğimde bakışlarını

Ateşin Oğlu

hızla benden çekmesi ise bunun en büyük kanıtıydı. Bakarsa ağlardı, ağlardım. Bunu biliyordu.

Eda kapıyı açtığında kalp atışlarım daha da hızlandı. Bu tıpkı gerçek bir düğün gibi hissettiriyordu. Her kız gibi ben de bu evden bir gelin olarak çıkışımı düşünmüştüm elbette. Fakat bu şekilde değildi hayallerimin hiçbiri... Koridordaki klima serin rüzgârını bedenime bahşederken, yangın yerine dönen içimin bir nebze olsun ferahlamasını umdum. Umduğum gibi olmadı. Kalabalığa doğru yürüdüğüm her an daha fazla sıcakladım. Hayatım boyunca kimi zaman okul giysilerimle, kimi zaman ulusal bayramlarda giydiğim kıyafetlerle, kimi zaman sevinçli bir haberle, kimi zaman ağlayarak indiğim bu merdivenlerden belki de son inişimi yapıyordum. Gelinliğimi toplayarak bembeyaz topuklu ayakkabıyla basamağa ilk adımımı attım. Görüş açısına girmiş olduğumuz topluluktan bir alkış furyası kopmuştu.

O anda, gözlerim sebepsiz bir heyecanla birçok tanıdık suratın arasında Aras'ı aradı. Nihayetinde önlerde, merdivenin bitiminin olduğu yerde gördüğüm kara gözler göğsümün öylece teklemesine neden olmuştu. Simsiyah takım elbisesi üzerinde, hayran bakışlarla bana bakıyordu. Ayağımın takılmaması için dua ettim. Her adımında ona daha çok yaklaşıyordum ve bu daha tedirgin bir hale bürünmemi sağlıyordu.

Hemen bakışlarımı yere indirdim, biraz daha bakarsam takılıp düşecektim. Birkaç saniye sonra alkış seslerinin dinmesiyle beraber, merdivenlerden inmeyi başardık. Çınar beni Aras'ın kollarına teslim etti. Çekimsiz bir tavırla unuttuğum nefes alma işlemini bir kenara atarak koluna girdiğimde, o da başını yan çevirmiş bana bakıyordu. Kalp ritmimi duymaması için dua ederken, gözlerimi ona değdirdim. Siyah ve kahverenginin birleşimi gözlerimiz birbirine odaklandığında yoğun bir şekilde yüzümü inceledi. Ardından kıvrımlı dudaklarını araladı.

“Kurdele, kırmızı kurdeleyi unuttuk.” Ancak teyzemden çıkan bu ses, Aras'ın konuşmasını engellenmişti. Şaşkın bir tavırla Ayla Teyze'ne baktığımda, iki eliyle kavradığı uzun ve kırmızı kurdeleyi Çınar'a tutuşturdu. Tabii ya, kurdele... Çok önemliydi(!)

Çınar gözlerini kısarak teyzemin ellerindeki kurdeleyi aldı, sonra üzerine tam oturan gri, dar kesim takım elbisesiyle ağır bir şekilde bana doğru yürüdü. Karşımda durduğunda, yapacağı işlem için Aras'ın kolundan çıkmam gerektiğini düşünerek, kolumu ondan çektim ve sulu gözlerle önümdeki Çınar'a baktım. Etrafımızdakiler fotoğraflarımızı çekerken, kurdeleyi rahat geçirebilmesi için kollarımı iki yanıma açtım. Yaşadığını fark ettiğim gözleriyle kurdeleyi belimden üç kez dolayıp en nihayetinde bağladı. İşlem sonlanıp birbirimize sarıldığımızda, daha fazla kendimi tutamadan hıçkırıklarımı serbest bırakarak ağlamaya başladım. İç çektiğini işittiğim Çınar, hızla benden ayrılıp arkasını dönerek uzaklaştığında onun da üzüldüğünü fark ettim. Anneanneme baktım, tıpkı teyzemler gibi o da ağlıyordu. Dedemin ifadesini ise anlayamadım. Enişterim ortalıkta yoktu, büyük ihtimalle diğer erkekler gibi arabada bekliyorlardı. Yanağımdan süzülen damlayla dedemin önüne gittiğimde birkaç saniye duraksadım. Ardından öfkemi bir kenara itip, öpmek için hafifçe eğilerek dedemin eline uzandım. Beni şaşırtarak elini uzattığında gözümünden süzülen damlalarla elini öpüp alınma koydum. Kafamı kaldırarak ona baktığımda kenarları kırışmış gözlerinin dolduğunu fark ettim. Ne olursa olsun, o benim dedemdi. "Allah mesut etsin kızım," dedi. Bir şey diyemeden başımı salladım.

Ben anneanneme geçtiğimde, Aras dedemin elini öpüyordu. Anneannemin buruşmuş, pamuk elini elime alıp koklayarak öpüp aynı şekilde alınma koydum. Ağlayan anneannem duvağımın üzerinden bana sarıldı. Kollarımı ona doladığımda yine ağlayışlarımız birbirine karışmıştı. Ve tekrar iki kadın bizi ayırmıştı. Aras da onun elini öptüğünde, anneannem oğluymuş gibi yüzünü ellerinin arasına aldı. "Oğlum, ne olur kızımıza iyi bak, gözümüzü arkada bırakma."

"Merak etmeyin efendim," diyerek başını önüne eğdi Aras.

Ve sonrasında, insanların yürümemiz için açtığı yoldan bu evden belki de son çıkışımı yaptım...

Düğün salonumuz, tam önünde boğazın bulunduğu oldukça lüks bir yerdi. İçerisi altın varaklarla süslenmiş, beyazın masumluğuyla altın sarısının parıltısının hâkim olduğu muazzam bir mekândı. Gelin odası bile oldukça genişti; büyük kristallerle döşenmiş avizesiyle, lüks ve klasik koltuklarıyla muhteşem bir sarayın odasını aratmıyordu. İçeriye girmemiz gerektiği zaman, Aras bana kolunu uzattı. Yine onun sıcaklığında bulmuştum kendimi. Beraber konukların önüne yürürken alkışlarla birlikte çalan klasik müzik, heyecanımın katbekat artmasına neden olmuştu. Pistin ortasına geldiğimizde ışıklar loş bir hal aldı ve dans müziği çalmaya başladı. Eda'nın seçtiği müziğin naif tınısı kulaklarımızda çınlarken, Aras beni kendine çevirip elleriyle belimi kavradı. Vücudumda kıvılcıklar oluşmuştu, ürkek bir ceylandan farksızdım. Dans edeceğimi anlayarak duygusallığımla bir kenara itip titreyen ellerimi Aras'ın ensesinin arkasında birleştirdim. Yüreğimin anlamsızca hızlanmasına bir anlam veremiyordum. Bu denizimsi kokusuyla içimin bahar yerine dönüşmesinin bir anlamı olmalıydı... Neydi bu? Yahut gözlerine baktığımda hissettiğim güven duygusu... Nedendi? Birkaç aya yollarımızı ayıracağımızı bildiğim bu adama neden delicesine bağlanmak istiyordum. Bu delilik değildi de neydi?

Şarkı içimi sıkarken Aras buna takılmamış gibiydi. Bir şeyler konuşmamız gerekirdi, ama biz sadece birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. O benimkilere bakınca ne hissediyordu bilmem, ama ben onun o uzun kirpiklerinde kayboluyordum. Biraz daha konuşmadan durduk. Hissettiğim bu saçma gerginliği dağıtmaya çalıştım. "Biliyor musun, her zaman gelinle damadın ne konuştuğunu merak etmişimdir."

Bir an sonra, Aras'ın yoğun bakışlarında bir haylazlık sezdim. "Bence bunu merak etmemelisin," diye karşılık verdi.

Bu tepkisine karşı hiçbir şey anlamamış gibi kaşlarımı çatıttım. "Neden?"

Nihayetinde, kendini tutamayıp suratına çarpık bir gülüm-

seme yerleştirdi. Gözlerini benden başka tarafa çevirdi. O an, sol yanağındaki belki de ilk defa gördüğüm gamzesi, beni kendine hayran bıraktı. Çukurlaşan yanağı, ünlü bir ressamın oluşturduğu güzel bir tablonun en harika dokunuşu gibi yerleşmişti suratına. Bu adama ciddilik yakışıyordu, fakat gülmek daha çok yakışıyordu. Ben onun gülüşünü aptal bir şekilde incelemeye dalmışken, bir anda tekrar bana döndü. “Eylül,” demesiyle hızla toparlandım ve şaşkınca, “Efendim?” dedim.

Koyu gözleri, delici bir mih gibi gözlerime odaklandı. “Çok güzel görünüyorsun,” dedi pürüzsüz sesiyle. Öylece kaldım. Kalbimde birden fazla havai fişek alevlenerek patladı. Beklemediğim bu iltifat karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Evcilik mi oynuyordu, yoksa ciddi anlamda mı söylemişti bilmiyordum. Bildiğim tek şey vardı; o da bu cümlenin ne olursa olsun içimi kıpır kıpır ettiğiydi.

Müzik bittiğinde ve insanlar bizi alkışladığında, hatta nikâh masasına oturduğumuzda bile aklımda o gülüş, o bakış ve o cümle vardı... “Çok güzel görünüyorsun.” Bazı kelimeler ne kadar sıradan olursa olsun, söyleyen kişiye bağlı olarak bizi daha çok etkilerdi. Sevdiğin bir insandan çıkan ve fazla kötü sayılmayacak bir cümle, kalbini kırmaya yeter ve artarken; aynı şekilde önemsedüğün bir insandan çıkan naif ve güzel kelimeler de ne kadar basit olursa olsun içini bayram yerine çevirirdi.

Burada, akıllarda oluşan bir soru vardı... Ben Aras’ı önemsiyor muydum? Ne zamandan beri, ondan çıkan kelimeler ruhumu böyle sersemleştiriyordu? Aynı cümleyi Kenan’dan duysam, bu kadar etkilenir miydim? Cevabı belliydi... İmkânı yoktu.

“Değerli konuklar, bu mutlu güne her iki aile adına hoş geldiniz diyor ve iyi eğlenceler diliyorum.” Orta yaşlarındaki nikâh memurunun üzerine eğildiği mikrofonla beraber kurduğu bu cümle, aklımı yiyip bitiren kurtçukların bayılmasını ve ilgimi olduğum ana verebilmemi sağlamıştı. Gözlerim kır saçlı adama odaklanırken, söyleyeceklerinin devamını dinledim. “Nikâh akdine başlıyorum...”

Göğsümün şişmesine sebebiyet verecek bir şekilde nefesi-

Ateşin Oğlu

mi tazeledim. Nikâh memuru, gözlüğünün altından birbirine yaklaşmış beyaz ve seyrek kirpikleriyle bana bakarken sordu. “Adınız, Soyadınız?”

Ben de aynı şekilde önümde duran mikrofona eğilerek yanıtladım. “Eylül Avcı.”

Daha sonra Aras’a döndü. “Adınız soyadınız?”

“Aras Karahanlı.”

Memur, nikâh defterine baktı ve tekrar bize döndü. “Birbirinizle evlenmek istediğinizi bize yazılı olarak bildirdiniz. Yaptığım araştırma sonucunda evlenmenize engel bir durumun bulunmadığı tarafımdan tespit edilmiş olup, şimdi bir kez daha misafirler ve şahitlerin huzurunda sözlü olarak evlenmek istediğinizi beyan ettiğiniz takdirde, nikâh akdinizi gerçekleştireceğim.”

Nikâh memurunun söylediklerini başımı sallayarak onaylıyordum.

“Siz Sayın Eylül Avcı, yanınızda oturan Sayın Aras Karahanlı beyefendiyi hiç kimsenin etkisi ve baskısı altında kalmaksızın özgür iradenizle kendinize eş olarak kabul ediyor musunuz?”

Kalbim ağzımın içinde atarken, kararsız bakışlarla nikâh salonuna ve bizim evliliğimizin gerçekleşmesini isteyen konuklara baktım. Sandalyelerde boş yoktu. Ailelerimiz, arkadaşlarımız, tanımadığımız insanlar... Hepsi şu an dudaklarımızdan dökülecek kelimelere bakıyordu. Sonrasında Aras’ı düşündüm. Hayatıma istemeden de olsa el attığını düşünerek, sırf bazı şeyleri yoluna koyabilmem adına benimle evlenmeyi göze alan adamı. Oysaki üstlenmesi gereken bir konu yoktu. Dedemin aklında, ama öyle ama böyle, beni evinden dışlaması gerektiği zaten vardı. Şu an Aras’la evleniyor olmasam, büyük ihtimalle hiçbir fikrimi önemsemeyip, hayatımın seyrini değiştiren bir diğer nokta olan Kenan’la evlendireceklerdi beni. Belli ki sonum yine bir aşk evliliği olmayacaktı.

O anda bakışlarımı Aras’a odakladım, onun esmer yüzünü süzdüm. Arabama bindiği günden bu yana hayatıma dâhil olan adam... O günden beri yollarımız sürekli bir nedenden dolayı

kesişmişti. Bu kader olabilir miydi? Aras benim kaderim miydi? “Yollarınız ayrılacak,” diye uyardı iç sesim. “Kaptırma, kandırma kendini.” Haklıydı. Hep bağlanmamam gereken şeylere bağlanıp, kendi yıkımımı kendim hazırlıyordum. Unutmama-lyıdım, ben bu imzayı onunla yollarımın ayrılması adına atıyordum. Düşüncelerimi onaylar bir şekilde soluduktan sonra, tekrar mikrofona döndüm. Bekleyecek neyim vardı? Hiçbir şeyim. Bu düşünceyle daha fazla beklemedim. “Evet.”

Onayım biter bitmez etrafa yayılan alkış seslerinin ardından aynı soru Aras’a soruldu. Babasının isminin farklı söylenmesi dikkatimden kaçmamıştı. Ateş dememişti memur, Hakan demişti. Hakan Karahanlı’nın oğlu Aras Karahanlı.

Odasında bulduğum Ateş Atahanlı fotoğrafındaki Ateş’in ve beni kaçırmaya yeltenen adamın bıraktığı notta yazan “*Ateşin Oğlu*” ayrıntısının ne demek olduğu iyice karmaşaya dönmüştü. Evlendiğim adam hakkında doğru düzgün hiçbir şey bilmediğim gerçeği aklımda yankılanırken, omuzlarımda bu yükün manevi ağırlığını hissettim. Aras’ın cevabını bekleyen insanlar tekrar bir sessizlik oluşturdu. Bu sefer, vereceği cevap adına, endişeli bakışları ondan devralmıştım. Fakat bu evhamlı bakışlarım onunki kadar uzun sürmemişti, çünkü Aras hiç beklemeden konuştu. “Evet.”

Tekrar bir alkış tufanı koptu. Nikâh memuru yeniden araladı dudaklarını. “Şahitler olarak sizler de duydunuz, birbirlerini eş olarak kabul ettiler. Sizler de şahitlik eder misiniz?”

Sırasıyla Rana ve Eda da, “Evet,” diye yanıtladılar.

Yaşlı adam tekrar mikrofona yöneldi. “Ben de medeni kanunun ve belediye başkanımın bana vermiş olduğu yetki ile sizleri eş olarak ilan ediyorum. *Gelini öpebilirsiniz.*”

Bölüm On Beş

Paris -I-

“Gelini öpebilirsiniz.” Daha önce kurulmuş bu cümle, aklımda falsolu bir yankı yaparken, dehşetle gözlerimi büyüttüm. Aras ayağa kalktığında kaşlarıyla yukarıyı işaret eden Rana, benim de ayaklanmamı söylemeye çalışıyordu. Ne yapacağımı bilemeden, elim ayağıma dolanmış bir halde, kalbimin yüksek gümbürtüsüyle ayaklandım ve Aras’a doğru döndüm. Vücutlarımız birbirlerine bakarken, gözlerimi onun gözlerine odakladım. Neden bilmiyordum ama ona yaklaştıkça içimi değişik, adını koyamadığım hisler esir alıyordu. Bu adam bana ne yapıyordu böyle, kimyayla oynuyordu. Bir an ona delice sinir olurken, başka bir zaman hayran oluyordum; bir süre ondan korkarken, çok geçmeden ona meydan okuyordum.

İyi değildim, kesinlikle iyi değildim.

Bakışları, burnunun hemen altına odaklandığında yutkunmaya çalıştım. Elleri duvağımın uçlarını kavradığında aralık kalan dudaklarımı kapamak için dişlerimi sıktım. Nefes almamı zorlaştıran duvak kalktığında görüşüm netleşti ve daha rahat solumamı sağladı, fakat ben daha da daralmıştım. Nazikçe duvağımın uçlarını omuzlarımdan aşağıya bıraktığında artık o uzun yelpazelerin sakladığı kıvılcımlı siyahlarla aramızda tül den bir engel yoktu.

Bana olan bakışlarının farklı bir anlam taşıdığını hissediyordum. Aramızda belki aşkın a'sı bile yoktu, ama içinde olduğumuz atmosfer o hissiyatı kucaklamıştı. Gözlerimiz birbirini incelemeye dalmışken, düşünmeye başladım. Ne görüyordum ben bu gözlerde? Aşk mı, hayranlık mı, esaret mi, nefret mi?

Aşk büyük bir kelimeydi, içini doldurmak kolay değildi. Nefret belki de ondan daha büyük bir kelimeydi, ama hislerimin yanından bile geçemezdi. Kendime anlam veremiyordum, hislerime anlam veremiyordum. Sanki bir kara deliğe girmiştim, ben kendimi bilemeden o delik beni yutacak ve sonra savurup atacaktı.

İçimi yakarcasına yüzümü süzdüğünde, ürkek bakışlarımı kullanarak ben de aynını yaptım. Kendini belli eden elmacık kemiklerini, yeni tıraş edilmiş yanaklarını, düzgün burnunu inceledi gözlerim. Ardından, birazdan tenimde büyük iz bırakan olacak olan kıvrımlı, büyük dudaklarına daldı izin almadan bakışlarım. Isınmış yanağıma değen soğuk temasla, gözlerim rotasını değiştirmiş, yanağıma yumuşakça okşayan ele yönelmişti. Hissettiğim soğuk temas beni ferahlatmak yerine kavururken, dudaklarım benden izinsiz aralandı. Yüzümü ellerinin arasına aldığı anda kendimi sıkarak gözlerimi kapattım.

"Yapma bunu," diyordu bir yanımda, yaparsa yanardım, yaparsa tutuşturdu kimseye bağlanmamış gönlüm.

"Yap," diye bağıyordu yanmaya hazır olan yanımda. O yanımda alışmıştı sevip kaybetmeye, ama ben alışmamıştım. Kaybedeceğimi bile bile onu sevemezdim. Yüreğimin ritmi, salondaki insanların sesini kısmaya meyilliydi. Öyle yüksek sesliydi ki gözümü açmaya cesaretim yoktu, her an bayılıp tüm insanlara rezil olabilirdim.

Hareketini kestiremediğimden dolayı delicesine çarpan yüreğimin ardından alnımda hissettiğim basınç, bütün düşüncelerimi tepetakla etmiş, beni biraz olsun rahatlatmıştı. Hayır, yine de rahat sayılmazdım. Vücudumdaki tüm tüylerin ürperdiğini, midemden yukarı anlamsız bir hissin tırmanmaya başladığını anladım. Salondan gelen yüksek alkış sesleriyle ne zaman tuttu-

ğumu bilmediğim nefesimi rahat bir şekilde verirken, gözlerimi araladım. Ben kesik kesik solurken, yüzüne yamuk bir gülümseme katarak insanlara bakan Aras'ı görünce öylece kaldım.

Ardından, ısınan yanaklarımla hemen suratımı toparlayıp ona arkamı döndüm ve kızardığını düşündüğüm suratımla bizi alkışlayan insanları seyrettim.

Tekrar sandalyelerimize oturduğumuzda, masalara düğün yemeği dağıtılmaya başlanmıştı. İnsanlar bir yandan yemeklerini yerlerken, öte yandan çalan klasik müzikle masalarındaki kişilerle muhabbete dalmışlardı.

Biraz önce yaptığı hareketine sinirlendiğim Aras'a sırtımı dönmüşken, birden orkestradan gelen zeybek müziği üzerine şaşkınca kaşlarımı çattım. Düğünümüz sade bir düğün olacaktı, oyun falan oynanmayacaktı.

Neler olduğunu anlamak için bakışlarımı küs gibi olduğum Aras'a çevirdiğimde, onun da siyah gözleri kısılmış, karşıya doğru bakıyordu. Nereye baktığını anlamak için kafamı çevirdim. Salonun pist için bırakılan geniş boşluğunun ortasında duran erkek bedenini daha önce görmediğimi fark ettim. Aras gibi siyah bir takım giyinmiş, uzun boylu yirmilerinde bir adamdı. Yine tıpkı Aras gibi esmer tene sahipti. Pistin ortasında ellerini açmış bir vaziyette Aras'a bakarken, ben de ona döndüm.

Aras suratına yarım ağız bir gülümseme katarak pistte duran kişiyi başıyla onaylayıp, sandalyesini geri itti ve endamlı bir şekilde ayağa kalktı. Siyah ceketini karizmasından ödün vermeden omuzlarından sıyrarak sandalyesinin başına koyarken, karşısındakiyle olan göz temasını kesmemişti. Zeybek müziğiyle beraber ağır adımlarla pistin ortasına, yeni adamın karşısına geçti. Suratıma, "daha ne kadar şaşırabilirim?" anlamı taşıyan bir ifadenin yerleştiğine emindim.

Karşılıklı olarak birbirlerine yaklaşmadan, selam amacıyla biri sağ tarafa, biri sol tarafa doğru başlarını çevirmeden birkaç adım attılar. Aynı anda kollarını kaldırıp yüzlerine ciddi bir gülüş yerleştirerek, elleriyle havada bir daire oluşturup kollarını tekrar aşağı indirdiler. Yine kollarını havaya kaldırdıklarında bir

kanat hareketi yaptılar, daha sonra ikisi de kendi etrafında döndü. Müzikten bir "hayde" nidası geldiğinde, diz üstü eğilerek tek ellerini yere vurdular. Bu hareketleri yaparken asla bakışları başka yöne çevrilmiyordu. Salondaki herkesin benim gibi rüyalarının diken diken olduğunu hissettim.

"Bu adam kim?" Rana, gözlerini oyun alanından çevirmeden bana bu soruyu sorduğunda, "Bilmiyorum," der gibi büküm dudaklarımı. Öyleydi de zaten, bu adamı ilk defa gördüğüm emindim.

Çöktükleri yerden ayağa kalktıklarında, kollarını iki yana açtılar ve yine ciddi bakışlarla kafalarını çevirmeden saat yönünde adımlar attılar. Elleri güneşin batışını andıran bir düzenle aşağı indiğinde, göğüslerine vurarak kafalarını selam niteliğinde aşağı eğdiler. En sonunda tekrar diz çökerek ellerini yere vurduklarında alkışlar eşliğinde müzik sonlanmıştı.

Ağzım açık onlara bakarken zoraki bir alkış tuttum, yaptıklarını bu şeye kesinlikle hayran olmuşum.

Aras...

Bir oyun, bir insana nasıl bu kadar yakışabilirdi? Yaptığı her şeyi bu kadar iyi taşımayı nasıl başarabiliyordu? Aklım almıyordu...

Alkışlar hızlandığında aynı anda ayağa kalkıp dostça birbirlerine sarılmışlardı. Aklımın almadığı ikinci şey ise bu adamın kim olduğuydu. Aras onun geldiğine sevinmişti, bunu anlamıştım. Onu beklemediği gözlerinden okunuyordu, bunu da fark etmişim...

Birbirlerinden ayrıldıkları an, tanımadığım kişi bakışlarıyla kaşlarını kaldırarak beni işaret ettiğinde, Aras da bana doğru döndü. Gözlerimizin birbirine değdiği yeni kişi, sanki bu anı bekliyormuş gibi başını eğerek bana karşı gülümsedi. Adımları gelin masasına doğru yöneldi. Ne yapacağımı bilememiştim.

"Oha, Eda sen tanıyor musun kim bu? Çok yakışıklı." Rana bakışlarını onlardan çevirip bize baktığında, ben de sorunun yanıtını almak için merakla Eda'ya dönmüştüm.

Eda'nın yüzünde değişik duygular hâkimdi. "O..."

"Merhabalar." Eda'nın sesini kesen şey, yabancıнын kurduğu bu cümle olmuştu. Biz, uç kız başımızı kaldırıp yeni bedene baktığımızda, genç adam kahverengi gözleriyle beni süzdü. Ardından, sıkımam için olacak, elini uzattı. Ne yapacağımı bilemez bir halde Aras'a baktığımda beni gözleriyle onayladı. Gelinliği mi tutarak ayağa kalkıp bana uzanan eli sıkığımda, esmer adam yüzüne çarpık bir gülümseme kattı. "Tanışmadık ama," dedi karanlık bakışlarını Aras'a çevirerek, hemen sonra tekrar bara döndü. "Tanışmak için hâlâ geç değil. Ben Pusat."

Pusat... İsmi de kendi gibi farklı duran bu adama karşı çekimserce gülümseyerek dudaklarımı araladım. "Eylül."

Yüzündeki gülümseme solmadan, "Eylül..." diye tekrar etti adam. "İsmin de kendin gibi naif." Söyleyecek bir cevap bulamayıp başımla onayladım. Demek o da benim gibi isim hakkında düşünmüştü. Eli hâlâ elimi kavrarken, Aras uyarı tonunda öksürerek arkadaşının omzuna dokundu. Ardından Pusat uyarıyı almış gibi elini benden çekerek masada oturan iki kıza baktı. Önce elini Rana'ya uzattı ve gülümsedi. "Pusat."

Rana hayran bakışlarla ayağa kalkarak kendi ismini söylediğinde oldukça heyecanlanmıştı, yüzünün kızarmasını biliyordum. Eda ise hiç bakmamıştı Pusat'a, daha doğrusu bakmamaya çalışıyor gibiydi. Rana ve Pusat'ın elleri birbirinden ayrılmazken, Eda hızla ayağa kalktı. "Ben lavaboya gidiyorum," dedi çabucak, ardından hızlı adımlarla uzaklaştı yanımızdan. Burada bir şeyler dönüyordu, ama ne?

Eda'nın rahatsızlığına anlam verememişken, Aras'ın yanıma gelmesiyle dikkatim dağılmıştı. Rana ve Pusat bakışmayı kestiklerinde Pusat tekrar bize döndü. "Düğünden geç haberim oldu, ama yine de geldim. Sevgili dostum, bu mutlu gününü kaçıramazdım."

Beni kenara çekmek için eliyle bel kıvrımımı saran Aras, ona yanıt olarak konuştu. "Bu sefer ne kadar duracaksın?"

Pusat gülümsedi. "Kim bilir..."

Ardından ateş saçan gözlerini hepimizin üzerinde gezdirdi. Bu çocukta bir şeyler vardı, değişik bir şeyler... Gizemli bir şeyler...

Düğün bitüğünde duygusal bir şekilde anneannemlerle vedalaşmıştım. Salonunda sadece erkek tarafı kaldığında, Eda yanıma gelip bozulan moralinin biraz düzeldiğini gösteren sevinçli bir gülümsemeye katığı suratıyla heyecanını gizlemeden konuştu. "Evlül, sana bir şey soracağım."

Ben yaşlı gözlerimle ailemin arkasından düğün salonunun kapısına bakarken, burnumu çekerek kaşlarımı çatıp, "Sor?" dedim kısık bir sesle.

"Paris'e gitmek istemez misin?" Bu soruyu neden sorduğunu anlamamıştım. "İsterim de... Neden?" diye sordum kısılan gözlerim, anlam karmaşası yaşayan zihnimle.

"Eda!" O sırada arkasından gelen Aras, bağırır bir vaziyette onun ismini zikretti. Eda gülümsemesini düşürmeden Aras'a döndü. "Gördün mü?" diye sordu bir iddia kazanmışçasına hevesle. "İstiyormuş işte, itiraz istemiyorum Aras, gidiyorsunuz. Hem boşuna mı aldım ben o biletleri ya..."

"Ne?" dedim zihnime taşlar yeni yeni otururken. "Nereye gidiyoruz? Ne bileti?"

İkisine bakarak sorduğum bu soruya açıklamayı ciddi tavırdan ödün vermeyen Aras yapmıştı. "Eda bizim için bir balayı turu ayarlamış. Ben işlerim olduğumu ve senin gitmek istemeyeceğini söyledim. Bu kadar istekli karşılayacağını düşünmemiştim."

"Ama istedi. Değil mi Eylül??" Eda gülerek bana baktığında ağzım dehşete düşmüş bir şekilde açıldı. "Ne?!" diye haykırdım. "Hayır... Eda... Be-ben..."

"Aa, daha fazla itiraz istemiyorum, bu ne ya, evlisiniz siz, zorla gidiyormuş gibi..." dedikten sonra başını salladı ve devam etti. "Sen Aras'a bakma Eylül... Emin ol çok eğleneceksiniz."

Koluma girerek beni çıkışa doğru sürüklerken, çaresizce Aras'a baktığımda, "Kendin ettin, yapacak bir şey yok," der gibi omuzlarını kaldırıp indirdi. Bu sırada, Eda konuşmaya devam ediyordu. "Kıyafet bile seçtim senin için, hemen giyinip yola

Ateşin (2)lu

çıkmanız gerekiyor. Muhtemelen bir tur ayarladım size." Hayat ve utançla beraber adımlarına ayak uydurmaya çalışırken, içimde kalan utrazlarımın boşa çırpınışlar olduğunu anladım.

Hayat, bana garip esprilerini sunmaya devam ediyordu.

Uçağa bindiğimizde her zamanki gibi heyecan yapmışım. Yükseklik korkum vardı, bu da kalbimin sıkışmasına neden oluyordu. Aras normal bir şekilde dururken sinirlendim. Hiçbir şeyden etkilenmiyordu, hiçbir şeyden korkmuyordu; her konuda güçlü durmayı başarıyordu.

Uçak kalkışa başladığında kalbimin sıkışmasıyla derin bir nefes alarak dayanmaya çalıştım. Bu hep olurdu. Önceleri anncanneme sarılıp gözlerimi kapardımı, ama şimdi yapacak bir şeyim yoktu. Gözlerimi yumarak başımı arkaya yasladığımda, ağlamamak için ellerimi sıktım. Oldukça gergin ve korku doluydum.

"Neyin var?" Aras'tan gelen bu cümle üzerine, gözlerimi açmadan "H-hiç," dedim. Korkumu onunla paylaşıp kendimi daha aciz bir duruma girecek değildim. "U-uyuyorum."

"Uyu," dedi.

Şok dalgası vücudumu ele geçirirken gözlerimi açtım, umursar sanıyordum, umursar, neyim olduğunu sorar. Bu adam değişmezdi.

Biçare tekrar, "Aras," diyerek kirpiklerimi aralamadan elini tuttuğunda bezmişçe nefes alışını duydum.

"Şimdi söyle."

"Yü-yüzlümlü omzuna yaşayabilir miyim?" Koyu bakışlarını kramp girmiş yüzlümde gezdirirken, yanlış anlamasını önlemek için devam ettim. "Yani, uçak korkum var, eğer uçağa bindiğimde uyanık olursam korkum beni ele geçiriyor, yanlış anlama çok-" Aniden eliyle ensemden kavrayıp başımı göğsüne yasladığında, cümlemi büyüklük bir etkiyle kesmişti. Bu hareketiyle küçük çapta bir şok yaşarken titreyen ellerim durmuş, onun

okunuyordu. Herkes bu konuda meraklanıyorlardı. Bütün bu gürültü ve hareketler karşısında herkesin aklını başından kaybetmişti. Arkamızdan gelenlerden biri seslendi. "Uçuş devam ediyor..." diye seslendi. Herkes, bakıp bakıp duruyorlardı. Herkesin aklını başından kaybetmişti.

Bucaklarına dolanmış eller, gözlerime aynama neden olduğunu merakla düşünüyordum. Anlamaya çalışarak oysa matematiksel bir formül bulmaya çalışıyordum. "Geldik mi?" Gözlerimi kapandıktan sonra son kez bakıyordum. Uçaktan inip ayakta durabiliyordum.

Soruları hepyle cevapladığımda nasıl bir yerde olduğumumu merak ediyordum.

Enfil kararımı, saat geç olmalıydı. Aras'ın kucakladığını gördüm. ~~İçimden~~ servise baktım. İçimden dört çift daha gördüm. Hepsinin -daha doğrusu kızların- bütçe baktığını gördüm. Neden baktıklarını anlamaya çalışırken kızlardan biri yanımdakının -çiy olmak- kolundan çıkarak ellerini göğsüme itiyordu. "Bak adama, neredeyse uçaktan inmeden önce beni kucaklamıştı. Sen elinden gelince valizlerimin bile bana taşıyacaksın."

Uzunla cam kapıyı açmak üzere olan Aras'a döndüm. "Beni mişken iyi olacak."

Burası küçük, şirin bir pansiyondu. Hava karanlık olduğundan dış renklerini çözememişim ama küçük bir konağı andırıyor. Bu yerin sıcaklığını hissetmek için, renkleri görmeye gerek yoktu. Karanlıktan aydınlığa, içeri girdik. "Neden?"

Arkamızdan gelen çiftlere tekrar bakıp hemen gözlerimi çektim. "Çünkü birazdan bizim yüzümüzden bir çift ayrılabilir."

Umursamazca omuz sildim. "Başlıklarını düşünmeyi bırak Pollyanna."

"Bonjour, bienvenue." Tam Aras'a bir yanıt verecektim, kelimelerimi keskin bir baltayla bölen yaşlı bir tanıya sahip bu sodayla, kafamı sesim geldiği yöne çevirdim. Elli yaşlarındaki

kısa boylu, kafasının ortasında saç olmayan, samimi bir suratla sahip adam gülerek bize baktı.

"Merhaha," diye yanıtladı Aras.

"Ah, demek bu grup tamamen Türk. Kusura bakmayın, arasıra yabancı gruplar geliyor. İlk önce Fransızca konuşuyorlar, bu yüzden."

Aras, bozuk bir aksanı olan ve R harfini söyleyemeyen bu yaşlı adamı onaylarken, karşısında durduğumuz hal nedeniyle utanıyordum.

"İsminizi bahşeder misiniz?"

"Aras Karahanlı."

Yaşlı adam arkasından antika bir anahtarlık çıkardı. "Beş numaralı oda," dedi. Ardından bana bakarak içten bir gülümseme kattı yuvarlak suratına. "Romantik çift."

Adama çekimser bir tebessümle karşılık verdim. O sırada Aras, "İyi geceler," diyerek yürümeye devam etti. Cilalı, tahta merdivenleri çıktığımızda, koridora girer girmez ilk sırada beş numaralı odayı bulmuştuk. Görevli genç çocuk kapıyı aralamasının ardından bizden önce içeri girip ışıkları açtı, valizi içeri bırakıp hemen dışarı çıktı, ardından gamzelerini belli ederek gülümseyip, ince dudaklarını hareketlendirdi. "Bonne chance, monsieur."

Aras gözlerini kırpıştırarak, "Merci," diye karşılık verdi. Ben ise olaya Fransız kalmıştım. Pardon, Fransız değil, Japon kalmıştım! Hiç Fransızcam yoktu, sadece Aras'ın teşekkür ettiğini anlayabilmişim.

"Ne dedi?" Odaya geldiğimiz an, beni kucağından indirir indirmez ayaklarımın yere basmasıyla sormuştum bu soruyu.

"İyi şanslar diledi."

Anında bükülen kaşlarımla, "Neden?" diye sordum.

Gözlerini kıstı. "Gerçekten nedenini anlamadın mı?" dedi.

Dudaklarımı büzdüm ve başımı sağ omzuma doğru eğdim.

"Hayır?"

Bir anda gülümseyerek kafasını salladı ve üzerindeki ceketi çıkarıp arkadaki yatağa doğru ilerledi. "Senin nasıl bir baş belası olduğunu anlamış olmalı. O yüzden," diye karşılık verdi.

"Çok komüksün," diyerek hışırdandığım vaktinde oturdum. Bakarken, nihayet içinde bulunduğum odanın meclisini abal edebilmişim. İçerisinde loş ışığın hâkim olduğu odanın ortasında iki kışılık, üzerine yanan mumun koyulduğu bir yemek masası vardı. Bir şişe şarap, iki kadeh ve üstünde yemeklerin bulunduğu küçük servis masası.

"Umarım duvarlar ses geçirmezdir." Aras'ın çıkan bu cümle üzerine kaşlarımı çatırdı. "Neden?" dedim bir kez daha.

Yavaş adımlarla bana yaklaşırdı. "Eylül," dedi beni gözetme ve çalkır bir ses tonuyla. "Ne tür bir odada olduğumuzu biliyor musun gerçekten?"

Üzerime doğru gelmeye devam eden Aras'a tedirgin bir cümle daha kurdum. "Neden ses geçirmez olmasını istiyorsun? Yani uyuyacağız sonuçta."

"Aklından neler geçiyor Eylül?" diye sordu gülerken yanından geçip yemek masasına otururken.

Tuttuğum nefesimi serbest bıraktım. "Düşüncelerimi zorluyorsun," dedim bezmiş bir şekilde.

O sırada elindeki şarabı bana doğru tuttu. "İçmiyorsun," diye yanıtladım hızla, niye gerilmişim?

"Rahat uyuyabilmemiz için..." dedi tabağına koyduğu yemekten bir çatal alıp ağzına atarken, lokmayı yuttuktan sonra devam etti. "Duvarların ses geçirmez olması gerekiyor. Burada ki tek çift biz değiliz."

Düdüğü cümlelerle beraber, utanarak omuzlarımı düşürdüm. Bunu bilerek yapıyordu, düşüncelerimi yanlış yöne büküp oydu. Üstelik bununla eğleniyordu. Sinir tüm vücuduma nola ederken bozulmamış gibi yaptım. Ben sınırlendiğimde, o daha çok eğlenecekti, umursamamak en iyisi olacaktı.

Bu düşünceyle beraber guruldayan karnımla ilgımı ona değil de yemeklere vermeyi seçerek, peşinden yemek masasına doğru ilerledim. Sandalyemi geriye çektiğinden sonra karşısına oturdum. Tabağıma bifeğin parçasını koyarken, beni izlediğini hissettim ama ona bakmadım. Gümüş bıçağı elimde alarak üzeri kağıtla kaplı olan bifteği kestim ve çatalımı ağzıma götürdüm.

Eritilmiş peynir, krema ve hardalın, etin üzerinde harmanlanıp değişik bir sos olması hoşuma gitmişti. Bu tadı sevmiştim.

Boğazımın kuruluşunu gidermek için masadaki maden suyunu bardağıma doldururken gözlerim Aras'ın bardağına kırdığında, onda da şarabın aksine soda olduğunu görünce kaşlarını çatarak sordum. "Şarap içmiyor musun?"

"Şaraba alerjim var," dedi tabağındaki etten bir dilim keserek. Sonra, cümlesini daha da açtı. "Daha doğrusu, içinde üzüm bulunan her şeye."

Aras'ın ilk defa bir zaafı olduğunu duyan kulaklarımdan ardından, dudaklarım hayretle yuvarlak bir şekil almıştı.

"Çok kötü," dedim. Anlamamış gibi kaşlarını çatığında gülümseyerek ekledim. "Ben üzümü çok severim." Ama yalan söylemiştim, meyvelerle pek aram olduğu söylenemezdi. Üzümlü ise yüz yıl görmesem aklıma gelmezdi, fakat bir anda onun korktuğu şeyin benim sevdiğim şeylerden olduğunu bilsin istedim. Sanki bu bilgi beni yükseltecekti, yapmak zorundaydım...

Bir şey söylemeden maden suyunu kafasına diktiğinde bardağını sertçe masaya koyarak ayağına kalktı.

Başımı kaldırarak "Nereye?" dedim merakla, neden sordugumu bilmeden.

"Duşa gireceğim. Bence sen de girmelisin." Gözlerimi büyüttüğüm de bu sefer kendi cümlesine o da şaşırmıştı ki elimi hızla ensesine koydu. "Yani benden sonra."

Dudaklarımı kapatarak cümlesini başımla onaylamamdan ardından gerilen ifademle gözlerimi tekrar yemeğime diktim. Bu geceyi, hayatımda yaşadığım en gergin gece ilan ediyordum. Kaçınılmaya çalışıldığım gün falan bunun yanında bir hiçti. Gerçekten!

Şu an tek istediğim karnımı doyurup uyumaktı, uyuyacaktım, uyanacaktım ve sabah olacaktı. Böylece bu gergin tatilin ilk gününü bitirecektim.

Diren Eylül!

İçine girdiği banyonun kapısını kapattığında, daha rahat bir şekilde yemeğimi yemeye devam ettim. Kalan iştahımla karnı-

ma doyurabildiğim kadar doyurduktan sonra, el alışkanlığıyla odanın zaten toplanacağını umursamadan boş tabakları gelişi güzel toplayıp, en azından masanın daha düzenli bir hal almasını sağladım. Açılan banyonun kapısıyla gözlerim izin almadan oraya yönelmiş ve içeriden siyah eşofman takımıyla çıkan Aras'ı bulmuştu. Omzuna astığı havlusuyla beraber yatağa doğru ilerlerken arkasından ayağa kalktım. İki kişilik koca yatağı görür görmez aklıma gelen detayla odayı inceledim. "Aras," dedim dehşete düşmüş bir vaziyette.

"Ne oldu?" diye sordu üzerini gül yapraklarının doldurduğu bordo çarşafı kaldırırken.

"Burada çift kişilik yatak var."

Umursamazcasına yorganı açıp yatağın içine girdi. "Doğal olarak," dedi yorganı üzerine çekerken.

"Başka yatacak bir şey yok," dediğimde yine umursamadı ve başını rahatça yastığına koydu.

"Eylül, ne yapmamı bekliyorsun?"

"Beraber yatmayacağız herhalde."

"Bunu sen istedin güzelim. Hatta düzeltiyorum, çok istedin."

Ellerimi belime koyup, öfkeyle ona baktım. "Paris'e gelmeyi çok istedim. Seninle beraber balayı yapmayı değil."

"Ama benimle beraber balayındasın."

Birleştirdiği kelimelere karşı sinirle nefes alarak kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ben gidiyorum."

Bezmiş bir halde nefes verme sırası ona geçmişti. "Nereye?"

"İçinde tek kişilik yatakların bulunduğu odaya."

Aras yataktan doğruldu, ayaklarını yerle birleştirip bana doğru geldi. "Senin amacın beni deli etmek mi? Bana rahat bir uyku uyutmayacak mısın sen?"

Dudaklarımı aralayıp cevap vermek istedim, fakat iyice yaklaşıp bacaklarımdan tutarak beni omzuna aldığı anda yanıt yerine küçük çığlığımın eşliğinde çırpınışlarım devreye girmişti.

"Aras! Bırak beni. Ne yapıyorsun?!"

Suratım, gri tişörtünün sardığı sırtına dönükken bacaklarımı oynatmaya çalıştım. Lakin öyle sıkı tutuyordu ki bu mümkün

Ateşin Oğlu

değildi. Alçalarak beni çarşafın üzerine sırt üstü bıraktığında, ellerini başımın iki yanına koyarak üzerime eğildi; kendini serbest bıraksa, üstüme düşecekti.

Kollarımı kızgın bir tavırla göğsümün üzerinde birleştiğimde, yüzümden süzölüp geçen ılık nefesi irademi zorluyordu. Koyu bakışları önce çenemin biraz üstüne, oradan da gözlerime odaklandı. Bulduğumuz mesafe tehlikeliydi. Kalp atışlarım göğsümü delebilecek seviyeye çıkarken, kıvrımlı dudaklarını aralayıp emrivakisini sertçe dile getirdi. "Paris'te kaldığımız her gün, burada, beraber yatacağız."

Bölüm On Altı

Paris -II-

Aras'ın nefesinin yüzüme çarpması kalbimi delik deşik edince, çaresiz bir şekilde "tamam" der gibi başımı salladım. Eğer üstümden bir an önce çekilmezse, çok kötü şeyler olacaktı. Loş ışığın hâkim olduğu odada ona bakıyordum, onayladığım halde gözlerini üzerimden çekmemişti. Hâlâ üzerime eğik bir şekilde duruyor, ağzından yayılan ılık nefesi yüzümden terah bir ilkbahar yeli gibi esip geçiyordu. Belki de sözlü olarak onaylamamı bekliyordu. Etkisinden kurtulmak adına güçlükte dudaklarımı araladım ve konuşmayı denedim. "Ta-tamamı Aras."

Kabullenişimle beraber son kez gözlerime bakarak üzerimdeki kuvvetini çekip, yatağın sağ tarafının baskıyla eğilmesine neden oldu. "Şimdi bana rahat bir uyku bahsetmek için konuşma, mızızlanma ve uyu."

O gözlerini kapattığında, ben daha deminki mesafemizin oluşturduğu etkiyi üzerimden atmayı deniyordum. Resmen boş boğazlığımın cezasını çekiyordum. "Gerçekten bunu ceza olarak mı görüyorsun?" İç sesimin sorduğu bu soruyla başımı yastıktan kaldırıp, tekrar yastığa koydum. Resmen kendimle cebelleşiyordum. Derince soluyarak ellerimi göğsümde birleştirip, yanımda yatan adama baktım; sırt üstü yatarak gözlerini yummuştu. Gü-

rel dudakları düzgün bir şekilde kapanmış, nefes alışları düzene girmişti. Hemen uyuyabilmiş miydi? Ne güzel uyuyordu...

O an, kendi uyuma şeklimi düşündüm. Ne kadar ağzımı kaparsam kapayayım uyuyunca açılıyordu kendiliğinden.

Allah'im ya salyam falan akarsa?

Aklıma gelen bu şeyle limon yemiş gibi yüzümü buruşturarak Aras'a sırtımı döndüm. Sanırım bu kusursuzluğu sinirimizi bozmuştu. Uyuyamıyordum. İlk defa yatağında başka birinin sıcaklığını hissediyordum o başka biri, benim kocamdı.

Parmağımı saran parlak alyansa bakarak düşünmeye devam ettim. Baş ve işaret parmağımı kullanarak yüzüğü çevirdim. Ne garipti; küçücük bir şey, insana bambaşka hissiyatlar veriyordu. İç çekip kafamı yana atarak Aras'a baktım, hâlâ aynı şekilde uyuyordu. Ona bakmanın yüreğimde acı bir baskı oluşturduğunu düşünerek tekrar kendi tarafıma döndüm ve yorganı üzerime çektim. Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım, ama olmuyordu. Anneannem geldi aklıma, sonra dedemin dolan gözleri. İlk defa beni sevdiğini hissetmiş, sevinmişim. Fazla bir şey değil sadece sevilmek istiyordum, ne kadar açtım sevgiye...

Kendime acıdım. Dünyanın en güzel şeyinden mahrumdum. Evliliğim bile sevgi evliliği değildi. "Ama eşin seni her şeyden koruyor." İyi olan bilincim beni yumuşatmaya kalktığı anda ona hak verecektim. ta ki diğer yanı "Kendi hatasını düzeltmek için koruyor." diyene kadar. Doğru ya, onun yüzünden başım belaya girmişti. Aras'ın bana olan yaklaşımı kesinlikle vicdan muharebesiydi. Peki, sevgi olmadan insan başka birini yanında bu denli tutabilir miydi?

Öyle ya, beni sürekli korumasına ne gerek vardı? Başımı bir kere belaya soktuysa, beş kere beladan kurtarmıştı. Sevgi olmadan-

Tam düşüncelere dalmışken, üzerimdeki yorgan çekilip de bedenim pijamalarıyla kaldığında kafamdakilerden sıyrılıp refleks olarak Aras'a döndüm. Yaz-kış demez, yorgansız uyuyamazdım. Yorganın tümünü kendine çeken Aras'a tepki olarak, iki elimle yorganı tutup kollarından sıyrarak kendime çektim.

Bu sefer yorgansız kalan o olmuştu, kafası yana duvarında umursamamaya çalıştı. Yorganın -yorgan dediğime halomaydı, nerede bizim o ninelerimizin yaptığı pufuduk yorganlarhepsini kendi üzerimde toplamış bir halde gözlerimi kapattım. Çok geçmeden açtım. Çünkü aklıma anneannemin "Uyuyanın üzerine kar yağarmış" sözü gelmişti. Sonrasında dudaklarımı büzerek tatlı tatlı uyuyan adama baktım, uyuyan insana trip atıyordum...

İyi niyetim tekrar vücuduma hâkim olurken, yorganı usulca onun üzerine koydum. Soğuk ellerimle rahatsız gibi duran başını düzeltecektim, ama parmaklarım teninde asılı kaldı. Soğuk parmaklarım o yeni tıraş edilmiş yanakların üzerinde gezinirken, tenimi sıcak bir alev sardı. Gözlerimi kırparak yüzünü her ayrıntısını ezberlemek, görmeyeceğim her gün için ona biraz daha bakmak istedim. Rahatsızca yüzünü oynattığında ateşe dokunmuşum gibi hızla ellerimi çektim. Gibisi fazlaydı. Ben sahiden ateşe dokunuyordum. Bir anda beni yakıp, geriye sadece kül bırakacak ateşe.

Yatağın içine kayarak yorganın kalan kısmını kendime çektim, istemeden de olsa aramıza tekrar mesafe koyup ona sırtımı döndüm, kendime hâkim olmalıydım. Bu fikirle uyku moduna geçmeye hazırlandım. On beş dakika hareketsiz durursam, uyuyabilecektim. Belki de koyun saymalıydım.

Bir koyun çitten atladı...

İki koyun çitten atladı...

Üç koyun çitten atladı...

Aras yanında yatıyor.

Elimle kafama vurdum. "Sus, sus," diye tısladım. Ardından tekrar saymaya başladım:

Bir koyun çitten atladı...

Duyduğum çarpma sesiyle sıçrayarak gözlerimi açtığımda, içinde bulunduğum yeri hatırlamaya çalışırken tatlı bir esneme bedenimi esir almıştı. Ağzım açılırken tuhaf, cılız bir mırıltı çıkarmıştım. Elimi ağzıma götürmeden esnedim.

“Bonjour, sleepyhead,” cümlesi beynimi sarsmış, nerede olduğumu inceden değil, ışık hızıyla bana bildirmişti. Karşımda siyah tişörtün uç kısımlarını aşağı çekerek bedenine geçiren Aras’ın bana anlamadığım bir şey söylemesiyle, kaşlarım iyice çatılmıştı. Fransızca’yı nereden biliyordu?

“Ne dedin anlamadım, ama sana da günaydın.” Yataktan doğrularak kurduğum bu cümleye karşılık yarım ağız gülümsemi.

“Acele et uykucu, gezi turunu kaçıracağız.”

Çıplak ayaklarımı yataktan sarkıtıp ayağa kalktım, gezi turu gülümsememi sağlamıştı. Fransa’yı gezecektik. Hayallerimin ülkesini, hayallerimin şehrini!

Heyecanla ayağa kalkıp, küçük bordo valizimin başına gittim. Beklemeden valiz fermuarını açıp kendime giyinecek bir kıyafet aradım. İlk elimi attığımda çıkan mini elbise dudak uçurtacak cinstendi. Eda’nın, “Valizini ben hazırladım, sen yorulma diye,” deyişinin altında bir şey olduğunu anlamalıydım.

“Onu giyinmeyi düşünme.”

Ben geçmişî hatırlarken, Aras’tan gelen bu cümle ona dönmemeye neden oldu.

“Giymeyeceğim, tarzım bile değil,” diyerek kenara attım kırmızı renkte, eteği fırfırlı, V yaka göğüs dekoltesi olan elbiseyi. Valizde elime ikinci gelen şey ise, bacaklarımı ortaya serebilecek bir kot şort olmuştu. Onu da kenara attım, fakat diğer çıkan parçalar pek de farklı değildi.

“Doğru düzgün kıyafetin yok mu senin?” dediğinde sinirle Aras’a baktım. Valizi Eda’nın hazırladığından bihaberdi. Hem ona neydi ki? Ne giyinirsem giyinirdim. Niye karışıyordu? Zaten giyinecek bir şey bulamamıştım, sinirlerim bozulmuştu.

“İstediğimi giyinirim Aras, kıyafetlerimden sana ne?”

Kaşlarını göz hizasında indirerek başını yana eğdi. “Unuttuğunu düşünüyorum, şu an benim eşimsin.”

Yapmacık bir gülümseme katarak dudaklarıma. "Unuttuğumu düşünüyorum, birbirimizden kurtulmak için evlendik."

"Neyse ne," diye sesini yükseltti. "Eylül, tanışma çıkarmak istemiyorum."

İsterik bir şekilde, tıslarcasına güldüm. "Hah, çıkardın bile."

Son cümlemi duymamış gibi yaparak, önümden geçerken arkasını dönmeden söylendi. "Üzerine düzgün bir şey bulmadan aşağıya inme."

Beni geride bırakıp kapıdan çıkarken, ağzım açık bir şekilde onun arkasından bakakalmıştım. Bunu neden yapıyorsun Aras Karahanlı? Neden? "Neden!" diye bağırip elime geçen birkaç parça kıyafeti arkasından kapıya fırlattım.

Kafamı karıştırıyordu, kafamı allak bullak ediyordu. Dengemi bozuyordu, bir an ilgisiz olup, ardından hiç öyle değilmiş gibi benimle ilgileniyordu. Dengesiz herif. Bipolar. "Bipolar!" dedim hayali silüetine karşı.

Daha sonra tekrar valizdeki kıyafetlerle baktım. Gerçekten hepsi saçma kıyafetlerdi, bunları nasıl giyebilirdim ki? Uzunca nefes alarak birkaç kat daha açtım, gözüme çarpan çiçekli, kalın askılı elbiseyi elime alıp inceledim. Boyu idealdi, askısı ince değildi, yakası kare şeklindeydi. Nihayetinde rahatlayıp ayağa kalktım ve kıyafeti arkamdaki yatağa düzgünce bırakarak, en azından saçlarımı yıkamak için banyoya geçtim.

Otelin ahşap merdivenlerinden aşağı inerken, ayaklarımdaki dolgu topuklar tak tak sesleri çıkarıyordu. Topuklu ayakkabıyla bir günü nasıl rahat geçirebilirdim ki? Bavulumu canla başla hazırlayan Eda, keşke hazırlarken yürüyeceğimi ve gezeceğimi de düşünseydi...

Tuttuğum nefesimi salarak merdivenleri inmeyi sonlandırdım. Çiftlerin cam duvarın önündeki masalarda oturup, muhabbet ettiklerini gördüm. Gözlerim Aras'ı aranıştı, ancak lobide onu görememişim. İki çiftin kadınları -birisi sarışın, diğeri esmer- bana bakarlarken, ne yapacağımı bilemedim. Esmer ola-

Aras'ın Oğlu

nu bana gülümsemediğinde karşılık verdim. Aras'ı sormak için yanlarına gittiğimde, kocaları birbirlerine heyecanlı şeyler anlatan genç kadınlar eşlerinin muhabbetinden sıkılmış bir vaziyette bana döndüler.

"Günaydın," dedim.

Aynı anda son heceyi uzatarak, "Günaydın," diye karşılık verdi onlar da. Anlaşılan iyi kaynaşmışlardı. Benimle daha ilgili olduğunu düşündüğüm esmer kadına bakarak dudaklarımı hareketlendirdim. "Aras, yani eşim. Onu gördünüz mü?"

Gamzelerini belli ederek gülümseyip, çenesiyle bahçeyi işaret etti. "Sigara içmeye çıktı."

Elimi enişeme atıp gösterdiği yönü inceleyerek tekrar ona döndüm. "Ah, teşekkür ederim," diyerek sıcak bir tebessüm bıraktım.

"Rica ederim," derken tutmam için elini uzattı. "Yeşim ben." Elini sıktım. "Eylül."

"Memnun oldum Eylül, söylemeden geçemeyeceğim dün seni çok kuskandım." Aras'ın beni taşıdığını gördükleri aklıma gelince utandım.

"Ben de." Nihayet gülümseyerek konuşan sarışın kadının dün kocasına, "Sen utanmasan valizi bana taşıtacaksın," diyen kişi olduğunu hatırladım. Onlar kıkırdarlarken, pansiyonun sahibi olduğunu düşündüğüm adam, bozulmuş Türkçesiyle konuştuğunda ilgimi ona verdim.

"Gençleş, seğvisiniz geldi. İyi eğlenceleş."

Adam yüzüne sevimli gülüş kattığında, "Teşekkürler," dedik. Arkamdaki grup masalarını toplarken, ben cam kapıyı açarak sıcak, parlıtlı güneşin eşlik ettiği yeşillerle giyinmiş bahçeye doğru ilk adımımı attım. Bahçenin bir köşesinde sigarasından bir nefes daha -belki son nefesiydi çünkü sigarası oldukça kalmıştı- çekerek kafasını bana doğru çeviren Aras'ın kara gözleri beni bulduğunda, yine ve yine nefesimin daraldığını hissettim. Ben onun tarafına yürürken, o da ağızındaki dumanı üzerime doğru üfledi. Kaşlarımı çatmak istesem de tepki vermedim ve önünden geçip küçük tur servisine doğru yürümeye devam et-

nm. Konuşmayacaktım. Ne kadar az konuşursak, o kadar iyi olacaktı. Ne kadar az konuşursak, o kadar az kafam karışacaktı. Ve ne kadar az konuşursak...

...Onsuzluğa o kadar alışacaktım.

Toprak yoldan sıra sıra siyah demirlerden oluşan babçe kapısına doğru yürürken, arkamdan gelip gelmediğini bilmiyordum. İnsanlar aramızdaki gerilimi çokça hissedebilirdi. En azından o iki kadın kötü anlaşmışımızı görüp, kocalarına biraz daha yumuşayabilirlerdi. Servisin önüne geldiğimizde araba boş olduğundan içeri geçmek istemedim. Hem hava oldukça sıcaktı, hem de insanları beklerken daralmak istemiyordum.

“Niye arabaya geçmedin?” Aras’ın erkeksi kalın sesi kulaklarımı doldurduğunda başta irkilsem de bunu belli etmedim.

Umursamazca omuz silktim. “Tek başıma geçmek istemedim.”

Anlamış gibi başını salladı, “Bu,” dedi üzerimi göstererek. Yine ne diyerek moralimi bozacak diye düşünürken, omuz silkti ve ciddiyetini bozmadan konuştu. “Yakışmış.”

Beklemediğim bu iltifata karşı göğsüm kabardı. Kafamı hızla başka yana çevirdim, gülmemek için yanaklarımı sıkınamam gerekiyordu. Az önce, neredeyse onunla konuşmamaya yemin mi etmiştim? Bunu başarabilecek miydim? Sürekli dip dibeyken mi? İmkânsız gibi bir şeydi.

Bakışlarının sıcaklığını hâlâ üzerimde hissederken, “Herkes serviste yerini alsın.” cümlesiyle dikkatimi dağıtacak bir şey olmasına içten bir halde sevinerek başımı otuzlu yaşlarındaki adama çevirdim. Arkasında da lobide gördüğüm iki çift vardı. Aras aracın kapısını yana sürüyerek açtığında içeri geçtim, sıra sıra dizilmiş çift kişilik krem renkli koltuklardan en arkadaki koltuğun cam kenarına oturup, başımı cama yasladım. Aras da çok geçmeden yanıma gelmişti. Yine ona dönmedim, gözlerimle dışarıyı izlemeye devam ettim.

Ona ne diyebilirdim ki?

Servis aracının kapısı açıldığında diğer iki çiftin geldiğini gör-

denim. Durum akşamca, araba eli ele tutuşup girmişlerdi. Katedralin başı hatip gözetimlerinde karışık verdim. Sarışın olan kadından ve saçlarını üç numara kestirmiş kocası önümüzdeki koltuğa oturmuş olan kadın ve uzun boylu kocası da onların önündeki koltuklara oturmuşlardı. Hefimiz hazırken, son olarak rehber olduğuma tahmin ettiğim adam içeri girdi ve arabanın kapısını kapattı. Gözümceyerek şoförün yanındaki koltuğa oturdu. Küçük mikrofonu eline alarak ağızına doğru tuttu. "Öncelikle hepimize merhaba sevgili misafirler. Fransa'nın güzelliklerini size ben tanıyacağım, gördüğünüz güzellikleri ayrıntısıyla bilmeyenlere anlatacağım." demesiyle beraber suratına hafif bir gülümseme katı. Sonrasında sevinçle, "Aşk şehri Paris'in aşkınıza ışık olması dileğiyle!" deyip göz kırpuğunda önümüzdeki çiftek birbirine fışkırdı. Biz birbirimize bile hakmamıştık.

Rehber öylesine, "Hazır mısınız?" diye sordu, sanki bana hak vermeye gibi başımı salladığımda şoför arabayı çalıştırdı.

Yaklaşık yarım saat sonrasında Seine Nehri üzerindeki bu adadan biri olan Ile de la Cité üzerindeki Notre Dame Katedraline ulaşmıştık. Araba durduğunda Aras ayağa kalktı, diğer çiftek çıkıktan sonra arkalarından biz de çıktık. Güneş, ışıklarını sıcak bir şekilde insanların üzerine devrederken, karışım da gördüğüm büyük yapı ilgimi kendisine çekmeye başlamıştı. Topluca ilerlerken rehberimiz arkasını döndü, çekik gözlerini kırarak elyle katedrali gösterdi ve onun tarihi hakkında bilgi vermeye başladı. Uzun tarihi bilgilere kulak asmayıp, binanın içinde hissettirdiklerini düşündüm. Devasa yapının üç büyük kapısı ve duvarların arasında sıra sıra, boydan boy ortaçatıkleri andıran insan heykelleri vardı. Her tarafı özel bir aydınlık önem istemiş gibiydi.

Katedralin geniş kısmına baktığımda gördüğüm şeyle gözlerim büyüdü. "Ah," dedim bıkkınlık taşan ifadeyle. "Şu sraya bak."

İnsanların oluşturduğu devasa bir yılanı andıran sıra kuyruğu gözümü fazlasıyla korkutmuştu. Üzgünce omuzlarımı düşürdüm, bunu beklersek şüphesiz tüm günümüz burada geçecekti.

"Girmek zorunda değiliz," dediğinde umutlu gözlerle Aras'a baktım. O da insan topluluğunu süzüyordu. Zaten şunun şurasında iki gün duracaktık ve onun da bir gününü kapalı bir alana girmek için heba etmek istemiyordum.

Diğer çiftler fotoğraf çekinirken rehber, başındaki gözlüğünü aşağı indirerek konuştu. "Sıraya girsek iyi olacak."

Diğerleri rehberi onayladığında bir umutla Aras'a baktım. "Biz burada sizden ayrılıyoruz."

Rehberin dudaklarında bir boşluk oluşurken, gözlüklerini tekrar yukarı kaldırıp anlamamış gözlerle Aras'ı inceledi. "Katedral gerçekten görmeniz gereken bir mimaridir."

"O sıraya girersek katedralden başka bir şey göremeyeceğiz. Size iyi eğlenceler," diyerek rehber ve iki çiftin şaşkın bakışlarına neden oldu. Sonra elimi tutarak onlara arkamızı dönüp başka yöne doğru yürümemizi sağladı. Şaşkın şaşkın ona ve ellerimizin birleşimine bakıyordum.

Kalbimin gümbürtüsünü göz ardı etmeyi isterken, adımları yavaşlayan Aras'a bakarak dudaklarımı açtım. "Teşekkür ederim."

Kaşlarını göz hizasına indirerek konuştu. "Ne için?"

Nefes alarak gülümsememi düşürmeden omuz silktim. "Katedrale giremedin benim için. O yüzd-" Lafımı bitirmeme fırsat vermeden araya girdi.

"Burayı daha önce görmüştüm. İkinci kez o kalabalığa girmek istemiyorum."

Bir yandan yine yaptığı şeyin benim için olmadığını anlayarak omuzlarımı düşürmüş, diğer yandan, "Daha önce Fransa'ya mı gelmiş?" sorusu aklımda titremiştir. Öbür yandan ise hâlâ iç içe olan ellerimizin ayrılması gerektiğini ona söylemeyi düşünmüştüm. Çenemi yukarı kaldırarak kırılan hevesimle ona bir kez daha ona baktım. "Artık yavaşladığımıza göre elimi bırakır mısın."

"Hayır."

Hayret içerisinde kaşlarımı çattım. "Neden?"

Bana bakmayıp karşısına baktı. "Burası çok kalabalık. Küçük

çocuklar gibi etem bırakıpında kaybolabilirsin. Paris'te de başına bir bela açmama izin vermem."

Sevmele onu sündüm. "Ben küçük bir çocuk değilim."

Çarpık gülmemesini yüzüne katarak başımı herü çevirip ayak gıdelerini hermetiklerle buluşturdu. "Öylesin."

Uyularını sakarak kışlarını havaya kaldırdım. "Öyle olamazdın benzerle evlenmezden."

Çarpmasınca başını salladı. "Öyle olmazdın seninle sevelele evlenmezden."

Bu cümle aklımda yankılandı, yankılandı, yankılandı. Resmî bir cümlede herü sevmediğini yüzüme vurmuştu. Dudaklarımı bir şey söylemek için hareket ettirdim, ama yapamadım. İçim neden delik deşik olmuştu, ben onu seviyor muydum ki?

Senki bir kalbime bıçağı geçirmiş, geçirmekle kalmayıp içinde çevirdiğe çevirmişti. Aptaldım ben. Aptal. Ne diye edileliyordum ki? Biz birbirimizden kurtulmak için evlenmiştik, ne de çabuk unutuyordum, hayal dünyamı başka birinin kaplamasına ne de çabuk izin veriyordum.

Sızlayan gözlerimden bir yaş damlamasını engellemek için dudaklarımı birbirine bastırarak başımı başka bir tarafa çevirip onun hatırlarından kurtuldum. Derince nefes almaya çalıştım. İçim saklıyordu. Üstelik hâlâ eli elimi kavriyordu. Onun sıcaklığı herü edilememeliydi.

Gözümün birinden usulca süzülen yaş elimin tersiyle parıldanarak yüzüme sahte bir gülücük kattı, ardından habiri anlattığını engelleyerek elimle çember halindeki toptuluğu gösterdim. "Orada ne var?" diye sordum gülücüğüm kadar sabit bir heyecanla.

"Dilek çemberi," diye yanıtladı ve ekledi. "Fransa'nın saçma adellerinden biri."

İlgimi çeken bir şey arıyordum ve nihayet bulmuşum. Böyle şeylere inanmazdım, ama dikkatimi dağıtmam gerekiyordu. Bu nedenle omuzlarımı kaldırarak ona dönmeden konuştum. "Hiç de saçma değil." *Ben de saçma.*

Elinden çekişirerek kalabalık çembere doğru ilerledim.

"Nereye?" diye sordu.

"Benim de bir dileğim var."

"Ne dileği?"

Bu sefer ona doğru dönüp, gözlerimi etkileyici bir şekilde gözlerine kilitledim. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdikten sonra konuştum. "Senden boşanır boşanmaz muhtemelen bir aşk evliliği yapınak."

Gözlerinde bir ifade aradım. Çenesi kasılmıştı, sinirlendiğini hissederek gibi olmuştu ama belki de öyle olmasını istediğim için ifadesini o şekilde görmüştüm, çünkü o duygu maksimum bir saniye durmuştu gözlerinde. "Dileğini başka bir zaman yaparsın, koca meraklısı. Haydi gidiyoruz." Suratı ciddi bir ifadeye büründü. İtiraz edeceğimi bildiğinden olacak yine elimi kavrayarak beni çekiştirmeye başladı.

"Ya Aras. Dileğim..."

"Gereksiz bir şey için beklemek istemiyorum."

Adımlarım ona yetiştiğinde kaşlarımı çattım. "Dileğim gereksiz değil."

"Merak etme, o kadar çok istiyorsan gideceğimiz yer dua etmen için daha uygun."

"Nereye gidiyoruz?" dedim heyecan ve merak karışımı bir ses tonuyla. Sıcak güneş tenimi yakarken, gözlerimi kısıp elimle kendime bir perde oluşturdum. Güneş gözlüğü almadığım için kendime kızmıştım.

O ise, soruma olabilecek en sinir cevabı vermişti. "Gidince görürsün."

Nehrin kenarındaki yoldan yürürken etrafıma bakınıyordum. Her ırktan insan vardı; siyah, beyaz, daha beyaz, daha siyah... Çekik gözlüler, iri gözlüler, burnu büyük olanlar, burnu küçük olanlar... Herkes havanın yakıcı etkisine aldırılmadan yürüyor, kimisi fotoğraf çekiniyor, kimisi nehri izliyordu. Ben de çoğu insan gibi nehrin yeşil ve mavi tonlarındaki suyuna baktıktan sonra iç çektim. Burada bir fotoğrafımın olmasını isterdim.

Aklıma düşen bu düşünceyi uygulamaya koyarak, elimi omuzuna atıp küçük çantamın fermuarına götürdüm. Fermuarı açarak sırtal telefonumu çıkardım. Dudaklarımı ısırarak yürümeye devam ederken Aras'a baktım. Aslında biraz çekimiydim, ama gerçekten burada bir anımı olmasını istiyordum. Derin bir nefes alarak, "Aras," diye mırıldandığımda, hemen bana döndü. Hafifçe gülümseyip telefonumu ona doğru tuttum. "Fotografımı çeker misin? Yani, nehre karşı. Burayı çok beğendim."

Bir bana, bir de telefonuma baktı. Sonra tebessüm etti. "Burayı ben de çok severim," dedi ve telefonu elinden alıp ekledi. "Geç."

Dudaklarımı birbirine bastırarak üzerinde olduğumuz köprünün korkuluklarına yanaşım. Ellerimle iki yanımdan tutarak çekimsiz bir şekilde gülümsedim. Telefonumu dik tutarak gözlerini ekrana kaydandıktan birkaç saniye sonra tekrar bana baktı. "Tamam."

Yüzümü düşürmeden, ellerimi korkuluktan çekerek ona doğru yürüdüm. Uzattığı telefonumu elinden aldıktan sonra fotoğrafa baktım, fena değildi.

"Güzel," diye mırıldanıp tekrar ona döndüm, onunla da bir fotoğrafımın olmasını istedim, ama kabul etmeyeceğini düşündüğümünden söylemedim. Bir düş kırıklığı daha yaşamak istemiyordum.

Yan yana yürümeye devam ederken sordum. "Paris'e daha önce ne için geldin?"

Yüzüne bakıyordum, bana dönmedi. Köprünün ucuna bakarken dudaklarını araladı. "Gelmek zorunda olduğum için."

"Neden?" dedim oldukça kapalı olan bu yanıtına karşılık meraklı gözlerle, köprüyü çoktan bitirdiğimizde.

Düz yolda yürürken gözleri bir anlığına gözlerime değdi. "Hayatım hakkında ulu orta konuşmayı sevmem."

Aldığım bu yanıt karşısında omuzlarımı düşürdüm bugün bilmem kaçınıcı kez. Bana bir kez olsun içini açmıyordu. Bu niye beni kırıyordu? O benim hayatımla ilgili hemen hemen her bilgiye şahit olmuştu, lakin ben onunla ilgili doğru düzgün tek bir şey bile bilmiyordum. Bu beni biraz daha incitti.

Gülümsemekle yetindi. Latin mahallesini geziyorduk. Aklima birçok soru takılıyordu. Aras buradayken huzurlu gibiydi. Belki de gerçekten daha önce sevdiği bir kişiyle gelmişti buralara. Dudaklarımı büktüm, hilmek istemiyordum.

"Belki de yanındasın diye mutludur?" İç sesimi susturdum, beni boş bahanelerle uyutmasına fırsat vermeyecektim. Çok değil, daha bugün beni sevmediğini yüzüme güzelce vurmuştu. Heveslenmeyi bırakmalıydım.

Bahçeden çıktığımızda büyük bir pazarla karşılaştık. Mut-suzdum, şu an başka şeyler ilgimi çekmiyordu.

"Hey, sana diyorum."

"Ha?" Gözlerimi pazarın girişinden çekip, düş kırıklıklarına neden olan adama baktım.

"Karnın acıktı mı?"

Omuz silktim. "Biraz," dedim öylesine. Yemek falan umu-rumda değildi ki.

"Bir şey mi oldu?"

Siyah bakışlarında gördüğüm ilgiyle ona baktım. "Sanki çok umurunda," diye mırıldandım kendimin bile zor duyabileceği bir sesle.

"Ne?"

Gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Yok bir şey, sadece biraz yo-ruldum. Uzun zamandır yürüyoruz."

"Seni kucağıma mı almamı istiyorsun yoksa yine?" Yüzüne haşin bir gülüş yerleştirdi.

Şaşırarak ağzımı açtım. "Ne?" Allah'tan yanaklarımın kızar-ma yeteneği yoktu. "Öyle demek istemedim."

Derin bir nefes alarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Baka-lum senin için ne bulabiliriz," dedi ve gözleriyle pazarın çıkışını inceledi. Bir süre sonra, kaşlarını kaldırarak ileriye işaret etti-ğinde, gösterdiği noktaya bakmak için kafamı arkama çevirdim. "Şu bankı görüyor musun, ben gelene kadar orada otur. Yiyecek bir şeyler alıp geleceğim."

Başımınla onaylarken ona baktım. "Çocuk gibi kaybolmam-dan endişelenmiyor musun?" dedim sitemli bir sesle.

Cevap vermedi. "Beş dakikaya gelirim," dedi sadece ve arkasını dönüp kalabalığa karıştı.

Öğle saatini geçmemize rağmen yakıcı güneş etkisini yitirmemişti. Topluluğun arasından Aras'ın dediği banka doğru ilerledim. Adımlarımı hızlandırmıştım, çünkü her an başka biri kapabilirdi. Dört çekik gözlü turist grubu da banka geçecekken, onlardan önce gittim ve oturdum. En azından bunda ona bir hayal kırıklığı yaşatmak istemiyordum.

Bankın arkasında büyük bir ağaç vardı, dalları ve yapraklarıyla güzel bir gölgelik oluşturuyordu. Sıcığı engelleyemese de güneş ışınlarını kesiyordu. Gözlerimi kapayarak başımı bankın tepe kısmına yasladım. Her an uyuyabilirdim, kulaklarıma dolan insan sesleri bana bir ninni gibi geliyordu.

"Uykucu." Başım neredeyse omzuma düşeceği sırada işittiğim bu cümleyle irkilerek gözlerimi açtım. Anlaşılan o ki ufak bir şekerleme yapmışım.

"Geldin mi?" dedim cızırtılı çıkan sesimle. Burnuma dolan yiyecek kokusu ile gözlerim daha çok açılmıştı.

"Bilmediğin bir yerde, bankta tek başına uyumak nedir Eylül? Kendini türlü saldırılara açık bırakıyorsun."

Yüzüme düşen saçlarımı elimle geriye attım. "Uyumak aklımda yoktu, dinlenmek için gözlerimi kapamıştım," dedikten sonra elimle boş yanıma vurdum. "Otursana, burası gölge."

Hayret içerisinde başını sallayarak işaret ettiğim yere oturduğunda, elindeki kâğıt poşeti aldım. Aramızdaki boşluğa bilinen markadan alınmış kahveleri koydu; iki mis gibi koku birbirine karışmıştı. Heyecanla kâğıt poşeti açtım, içindeki sıcak kruvasanın birini elime alıp Aras'a uzattım. İkincisini de kendim için çıkarmıştım. Daha fazla dayanamayıp elimdeki kruvasandan büyük bir ısırık aldım.

Türkiye'de yediklerim ekmek arası nutella gibiydi, ama bu daha önce hiç gerçek kruvasan yemediğimi anlatıyordu. Hamurundaki tereyağını, çikolatasındaki derin tadı hissederken memnun bir vaziyette gözlerimi kapattım. "Immm... Çok lezzetli."

Gözümü açtığımda Aras gözlerini kısarak bana bakıyordu. Kişiliğimi çözmek ister gibi bir hali vardı. "Yemek ve uyku, seni en çok mutlu eden iki şey."

Tebessüm ettim, bunlara dikkat etmesi hoşuma gitmişti. Nedenini ise bilmiyordum. "Öyle," dedim ağzındaki lokmam bittiğinde.

Bu seter o kendi elindekinden bir ısırık almıştı.

"Daha çok çikolatalı olanı sen almışsın," diye mızızlandırdım.

"Ne?" dedi gülererek lokmasını yutmadan. Ben de gülmüş-rüm.

"Ah," diyerek parmağımı hızla dudagının kenarına götür-düm. "O kadar çok ki dudagina bulaşmış." Sesim sonlara doğru kısılmıştı, parmağım onun dudagının üzerindeydi. Aras da şaşır-mıştı ki gözleri parmağıma kaydı. Tenine dokununca neden böyle oluyordu içim? Gözlerini gözlerime odakladığında, sanki midemin içine tatlı bir müzikal giriyor ve en tatlı melodisini çalıyordu. Niye içim böyle oluyordu, kıpır kıpır...

"Parfait!" Elimi şok yemiş gibi Aras'ın dudaklarımdan çek-meme, sonrasında ikimizin de başlarımızı sesin geldiği yöne doğru çevirmemize neden olan şey, tamamen bu ses olmuştu. Uzun boylu, uzun saçlı, başında ressam şapkası olan tipik Fran-sız adam, elindeki fotoğraf makinesiyle büyülenmiş gibi bize bakıyordu. Boynuna astığı kamerasını bırakarak eliyle alkış tu-rup bize doğru yaklaştı. "Parfait!" Önümüze geldiğinde alkış-larını durdurarak konuşmaya başladı. "Voici les photos que je voulais."

Ben adamın ne dediğini anlamaya çalışırken, Aras rahatsız olmuş bir ifadeyle adamı inceliyordu. Adam bir şeyler anlattık-ça, Aras sertçe itiraz etti. Bu çekişmeli rekabetin sonunda adam omuzlarını düşürdü, makinesindeki resmi çıkartarak salladı ve Fransızca birkaç cümle daha kurdu.

Aras, fotoğrafı alır almaz, adam yenilgiyle arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Fotoğrafı bana gösterme zahmetinde bu-lunmadan cebine koyduğunda kaşlarımı çattım. "Ne diyordu adam?"

“Fotoğrafi sergisinde kullanmak istiyormuş.”

Heyecanla gülümsedim. “Ay, bu çok güzel. Belki de ünlü bir fotoğrafçıydı. Sen ne dedin, izin verdin değil mi?” Meraklı gözlerle ona bakıyordum.

“Hayır,” dedi rahatsızca.

“Niye? Nasıl bir fotoğraf, güzel çıkmış mı? Göstersene,” diyerek ona uzandığımda geri çekildi.

“Görmek istemezsin. Çok kötü çıkmışsın.”

“Ya Aras,” diyerek itiraz edip hareketlenirken, önümde olduğunu unuttuğum karton bardaklardan biri devrilmiş, içindeki sıcak sıvı bacaklarıma doğru yayılmıştı. Acısını hisseder hissetmez, “Ah!” diye acı bir çığlık atıp ayağa kalktım ve eteklerimi havalandırırken yanan bacaklarımın sızısıyla gözlerimi kıstım. “Ay, bacağı. Ya nedir benim bu bacağıma gelenler.”

Aras da telaşla ayağa kalktı. “Eylül, iyi misin?”

Hâlâ eteğimi havalandırıyordum. “Yanıyorum Aras. Senin yüzünden.”

İnsanlar bize bakarken, Aras eteğimi kaldırdığım ellerimi tuttu. “Eteğini açmayı bırak.”

Öfkeyle ona baktım. “Yanıyorum diyorum sen ne diyorsun.”

“Ben seni söndüreceğim şimdi.”

Elleri bileklerimi bıraktığında, kâğıt poşetin içinden bir peçete çıkardı. Ben hayıflanırken diz çökerek bacağıma silmeye yeltendi. “Ne yapıyorsun be!” diyerek geri çekildim.

“Cidden garipsin. Eteğini havalandırıp herkesin bacaklarını görmesine neden olurken bir şey yok. Kocan bacağına silerken bağır.”

“Sen zahmet etme kocacığım, ben kendim silerim,” diyerek elindeki peçeteye uzandığımda, “Ne halin varsa gör,” der gibi bakmıştı. Peçeteyi alarak insan topluluğuna ve Aras’a arkamı dönüp, pek de sıcak olmayan fakat o anki refleksle fazla bağırmama vesile olan kahveyle ıslanan bacaklarımı sildim. Sonrasında çatık kaşlarımla alttan alttan, istediği zaman kocam olduğunu söyleyip, istemediği zaman kalbimde bir balyoz etkisi yaratarak parça parça eden adama baktım. Ben bununla nasıl başa çıkacaktım?

Akşama kadar Paris'i güzel bir şekilde -atışmalarımız hariç- gezmiştik. Bundan büyük bir zevk aldığımı inkâr edemeyecektim. Lüks değil, tamamen doğaldık. Acıktığımız zaman süper lüks bir restoran yerine, gerçekten güzel yemekleri olan küçük bir yere girmiştik. Aras sahiden buraları iyi biliyordu.

Otele doğru yürüdüğümüzde Paris'in sabahki havasından eser yoktu. Hava serinlemiş, hatta ufaktan ufaktan yağmur damllarını tenlerimize dokundurmaya başlamıştı. Ellerimle kollarımı ovuşturarak yolun kenarında işittiğim melodiye baktım. Kulağa çok hoş geliyordu bu tını. Yaşlı bir kadının dudaklarından yayıldığını anlamam pek zor olmamıştı.

"Ne güzel söylüyor," dememle beraber, Aras da benimle aynı yöne bakmıştı, karşı kaldırımında, önündeki tezgâhın arkasına koyduğu sandalyede oturup şarkı söyleyen kadına. Bir şey demedi.

"Sanırım bir şeyler satıyor," diyerek durdum. Durduğumu anlar anlamaz arkasını döndü.

Yalvaran gözlerle ona baktım. "Kadının tezgâhını merak ediyorum, lütfen."

"Birazdan yağmur bastıracak."

Alaycı bir bakış attım. "Şeker değiliz. Erimeyiz ya," dedim ve omuz silkerek arkamı dönüp, sesiyle beni etkileyen kadının tezgâhına doğru ilerlemeye başladım. Arkamdan gelecekti, bunu bildiğimden rahattım. Ben kadına doğru yaklaştıkça, kadının sesi kulaklarıma daha da yerleşti. Ne güzel makamlar ekliyordu. Tüm gün onu dinleyebilirdim.

Karanlık, boş caddede kadının yanına yaklaştığım an, gözlerini açarak bana gülümsedi. Şarkısının sonlarına doğru sesi kısılmıştı. Kavruk tenli kadın başını sallayarak bana gülümsediğinde dudaklarımı araladım. "Enchanting voice." İngilizcem yarım yamalak da olsa, anlayabileceğini düşündüm. Boşuna dünya dili değildi ya.

"Thank you, Madame." Kadında değişik bir hal vardı, sanki

bu dünyadan değildi, öylesine gelmişti ve birazdan gidecekti. Başına bağladığı gri bandaj, ayağına giydiği postal ve salaş kıyafetler bunu gösteriyordu.

Aras'ın gölgesini yanımda hissettiğimde, tezgâhı incelemeye başladım. Çeşit çeşit taşlı kolyeler vardı, tılsım gibiydiler. O an, içinde koyu yeşilin, kahverenginin harmanlandığı taşlı kolye gözüme çarptı. Kolyeyi elime aldım, gerçekten güzeldi. "Özelliği nedir?" dedim, sonra kadına sorması için Aras'a baktım.

Fransızca iki kelime etmesinin ardından, kadın mahcup bir şekilde gülümseyerek ince sesiyle konuşmaya başladı. En sonunda omuz silkerek olumsuz olduğunu beden diliyle fark ettiğim bir şey söyledi. Çevirmesi için Aras'a döndüm, surat ifadesini bozmadan konuştu. "Taşı, yani kolyeyi taşıyan kişiyi bedensel zayıflığa ve acımasızlıklara karşı koruduğu ve bedeni kuvvetlendirdiği düşünülüyormuş. Yastık altına koyulduğunda kötü rüyaları engellediğini söylüyor kadın. Ve... Sevginin sembolüymüş."

Kolyeye olan ilgim arttı ve elimi çantama attım. Hayret ve mutluluk içerisinde cüzdanımı çıkardım, Aras bir şey diyecek gibiydi. "Kesinlikle alıyorum," dedim. Fiyatı falan umurumda değildi. Nasıl olur da ihtiyacım olan tüm şeyler tek kolyede birleşebilirdi?

Derin bir nefes aldı. "Eylül."

"Aras, lütfen ben alacağım falan deme. Benim param var," diye araya girdim.

Tekrar elimi cüzdanıma atarak bir yüzlük çıkaracaktım ki, "Eylül kolye satılık değilmiş," cümlesi elimin öylece kalmasına neden olmuştu. Dudaklarımı hareketlendirmeye çalışıp kadının kara suratına baktım, neden mahcup durduğunu şimdi anlıyordum.

Mutsuzca omuzlarımı düşürdüm. "Ama..." Mırıldanmam çaresizdi, kadın hiç satacak gibi değildi.

"Kadın kolyenin uğuruna çok inanıyor, o yüzden satamazmış. Ama diğerlerinden birini alabileceğini söyledi." Başımı "hayır" der gibi salladım, sadece onu istiyordum. Yine de kadına

en azından sesi için İngilizce teşekkür ederek arkamı döndüm. Yağmur biraz daha hızlanırken kollarımı göğsümde birleştirdim, üzülmüştüm; kolye istediğim bütün kriterlere sahipti.

“Altı üstü bir kolye, niye bu kadar üzüldün?”

Kaldığımız otelin kapısı görüldüğünde yutkunmaya çalışarak Aras’a bakmadan konuştum. “Özelliklerini duymadın mı?” dedim. Kısa bir sessizlikten sonra devam ettim. “O kolye koruyucu bir kolyeymiş. Buna ihtiyacım vardı.”

Yağmur çoktan yüzümü ıslatmıştı. Su damlaları yollarda küçük gölcükler oluşturmaya başlarken otelin önüne gelmiştik. “Ben yanındayım güzelim, kolyeye ihtiyaç duyman saçma değil mi?”

O zaman yan tarafıma dönerek, yağmur damlalarının biraz biraz ıslattığı yüzüne baktım. Sakalları yine nokta nokta kendini belli etmeye başlamıştı. Gözlerine baktığımda yüzünde hafif alaycı bir ifade olduğunu artık biliyordum. Her zaman yanımda olmayacağını sürekli dile getirirken, bu cümleye sığınmamı nasıl isteyebilirdi? İçimdeki karamsar efkârla, tenimin soğuk su damlalarıyla ürpermesine aldırmadan güçlükle dudaklarımı araladım. “Sen... Sen gittiğinde seni hatırlatacak bir şeyim olsun istedim,” diye utanmadan, sıkılmadan itiraf ettim. Dudaklarını hareketlendirdi, ama bir şey diyemedi. Yüzündeki alaycı ifade anında silinip gitmişti. Dalga geçecek sanmıştım, ama yapmadı. Gözlerinde bir duygu dalgası belirdi, ne olduğunu anlayamadım, ama hüzne yordum.

Bu konu onu da rahatsız ediyor olabilir miydi? Benden ayrılacak olmak. Benim ona alıştığım gibi, o da bana alışmış olabilir miydi?

Neye inanmak istiyorsam ona inanıyordum işte yine. Öyle düşünmek istiyordum. Kaçığın tekiydin galiba. Bu hisler bana yabancıydı. Onun gözlerine bakıyordum, sanki dünyanın en güzel seyrini izliyormuş gibi. Kömür karası gözlerinin içinde gizli elması arar gibi bakıyordum ona.

İyi değildim, belki de psikolojik bir destek almam gerekiyordu.

Flaş patlamış gibi bir anlığına yüzlerimizi aydınlatan gök gürlmesiyle korkuyla sıçrayarak Aras'ın arkasından yansıyan şimşeğe baktım. Korktuğumu görünce gözlerini kısarak konuştu. "Otele gir." Üzerimi süzdü, elini alnıma değdirince, vücudumda ufak bir kıvılcıma neden olup gözümün önüne gelen saç telimi kaldırarak arkaya attı. "Üşüteceksin."

"Sen?" diye sordum kısık bir sesle. Siyah tişörtü ıslanarak vücuduna yapışmış, bedenini sergilemeye meyilli bir hale gelmişti.

"Benim ufak bir işim var. Halledip geleceğim."

Kaşlarımı çattım. "Ne işi gece gece? Yağmur da yağıyor."

Çarpık gülümsemesini yüzüne katarak, ellerini çıplak omuzlarıma koyup -ikinci duygu kıvılcımıyla- beni otelin bahçe kapısına doğru çevirdi, ardından kapıyı gıcırdatarak açtı. "Sen otele gir, izliyorum. İşim çok sürmez. Ve evet, şimdi halletmem gerekiyor."

Pes ederek nefesimi verdim. Üşüyordum, direnemedim. Bahçe kapısından içeri birkaç adım atıp ona döndüm. "Geç kalma," dedim. Sonrasında bana absürt gelen bu cümleye karşı elimi enseme attım. "Şey yani..." Soluklandım. "Geç kalmazsan iyi olur..."

"Peki, karıcığım," diyerek alaylı ifadesiyle göz kırptı. Yüzüme samimi bir tebessüm yerleştirdim. Sıradan kelimeler, onun dudaklarından döküldüğünde, başımı döndürüyordu.

Bu hislerle nasıl başa çıkacaktım?

Otel odasına çıkar çıkmaz banyoya girmiş, ıslak kıyafetlerimden kurtulup sıcak, dinlendirici bir duş almıştım. Çıktığımda üzerimi giyindikten sonra, başımın ağrıması için banyoda duran lacivert renkte küçük saç kurutma makinesini alıp fişe taktım. O uğultulu sesler çıkarırken, hâlâ gelmeyen Aras'ı düşündüm, ne işi vardı ki? Nereye gitmişti?

Yoksa Fransız sevgilisini mi görecekti? Gece gece...

Biri karnıma yumruk atmışçasına gözlerimi büyüttüm. Saç kurutma makinesinin sıcaklığı elimi yakarken, boş durmayıp kurutmaya acıyan elimi hızla çekerek saçlarımı kurutmaya başladım. Ben ona diyorum ki “Kolyeyi seni hatırlatması için alacaktım,” o gidiyor Fransız sevgilisine...

“Sevgilisi olduğunu nereden çıkardın?” Bilinçaltım beni uyardığında işittiğim kapı sesiyle tekrar gözlerim irileşti.

Neredeyse bir saat olmuştu, işi sahiden kısa sürmüştü ama bu ne işiydi? Güya hiç umursamıyormuş gibi saçlarımı kurutmaya biraz daha devam ettim. Sonra alelacele düğmesine basarak kapattım ve banyonun kırık beyaz rengi kapısının kulpunu tutup gıcırdatarak açtım. Ağır birkaç adım attım. “Aa, Aras geldin mi?” diyecektim hiç haberim olmamış gibi. Lakin birkaç adımla beraber Aras’ı gördüğümde bütün planlarım alt üst olmuştu. Sadece, “Bu ne hal?” diyebilmişim.

Sırılsıklamdı, baştan aşağı her yeri ıslanmıştı. Üzerine beş altı kova su dökülse ancak bu kadar olurdu. Ona doğru giderken üzerine bakıp konuştu. “Buranın yağmurlarını unutmuşum.”

Dudaklarımdan bir “cık” sesi çıktı karşısına geçtiğimde. Yüzünden aşağı sular süzülürken, yağmurun yüzüne yapıştırdığı saçlarına baktım. Bu adam, bu halde, nasıl bu kadar iyi duruyordu?

“İşin bu kadar önemli miydi yani?”

Dudaklarını birbirine bastırıp başını hafif hafif salladı. “Sarıyorum.”

Kesin o kızla buluştu kesin!

Gözlerimi kısarak yumruk yaptığı eline baktım. “Elinde ne var?”

O da gözlerini eline çevirdi sonra hemen bana döndü. “Elimde... Bu,” dedi. Anlamsızca tedirginleştiğini hissettim, yumruk yaptığı elini açmadan havaya kaldırarak ekledi. “Otel odasının anahtarı.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Tamam, onu yerine koy da çabucak üzerini değiştir. Hasta olacaksın.”

“Tamam,” deyip elleriyle siyah tişörtünün ucunu kavrayarak yukarı doğru sıyırmaya başladığında hızla ellerimle yüzümü kapattım.

“Ne yapıyorsun?!”

“Üzerimi değiştiriyorum.” Güldüğüne o kadar emindim ki.

“Burada mı?” diye cevap verdim seri bir şekilde.

“Hmm,” diyerek onayladığında gözlerimi sımsıkı kapattım. Rahatsız hissetmişim, bunu niye yapıyordu? Aynı şeyi ben yapsam hoş olur muydu? Düşüncesi bile yanaklarımın ısınmasına neden olmuştu.

Biraz zaman geçti. “Hâlâ giyinmedin mi?” diye sordum. Cevap yoktu.

“Aras,” dedim. Yine cevap veremediğinde şaşırarak gözlerimi açtım. Odada değildi. Banyodan gelen su seslerini duyduğumda oraya girdiğini anladım. Yine oynamıştı işte benimle, bundan ne zevk alıyordu bilmiyordum ama bunu hep yapıyordu. Hain şey!

Hızlı adımlarla yatağa yürüdüm. O çıkmadan uyusam iyi olacaktı, yoksa bir kez daha bu rezilliğin başrolü olacaktım. Yatağın önüne geçip yorganı kaldıracağım sırada, üzerinde duran sabah taktığım çantamı elime aldım, bunu ben kaldırmıştım, nasıl geri gelmişti? Yoksa kaldırmamış mıydım?

Daha fazla önemsemeden tozpembe, küçük kare şeklindeki çantayı elime alıp yere koydum ve kırmızı saten çarşafın üzerine yatıp koyu kırmızı yorganı üzerime çektim. Başım yumuşak yastıkla birleşirken gözlerimi kapattım Geçirdiğimiz tüm gün seyir halinde zihnimde canlandı. Bir masal gibi beni uyutmaya başlarken, yorgunluğumun bana verdiği yetkiye dayanarak başka hiçbir şeyi düşünmeden uykunun derinliklerine bıraktım kendimi...

Ertesi gün, gruptan ayrılmayarak Fransa'nın çeşitli yerlerini gezmiştik. Aras'la aramız iyiydi, hâlâ dün ne için dışarı çıktığını bilmediğim için meraklıydım. Ama bunu soramamıştım.

Akşam saatlerinde ise son gezi durağımız Louvre Müzesi'ne gelmiştik. Ondan sonra Eyfel Kulesi'ne gidecektik ve bunun için oldukça heyecanlıydım. Müze, dışarıdan oldukça geniş, lüks bir görünüme sahipti. Önünde camdan bir piramit vardı, ışıklandırmalar onu daha etkileyici bir hale sokmuştu. Adeta bir saray gibiydi.

"Louvre Müzesi dünyanın en önemli tarihi sanat koleksiyonuna ev sahipliği yapması dışında Paris'in de en büyük saraylarından biridir." İçeriye girdiğimizde konuşmaya başlayan rehber, bulunduğumuz yerin tarihi hakkında bilgiler söylerken etrafı inceledim. Her tarafında çeşitli tablolar, heykeller bulunuyordu. Dünyaca ünlü Mona Lisa tablosunun da burada muhafaza edildiğini öğrenince, mekâna karşı içimde daha çok merak birikmiş ve buraya gelebildiğim için kendimi biraz daha şanslı hissetmiştim.

Oldukça geniş olan müzede gezinirken, rehberimiz eserler hakkında bilgi vermeye devam ediyor, biz çiftler de onların fotoğraflarını çekerek arkasından ilerliyorduk. Mona Lisa tablosunun önüne geldiğimizde herkes gibi ben de telefonumu çıkararak özçekim yapmıştım. Güzel çıkmasam da hatıraydı işte.

"Sen neden fotoğraf çekinmiyorsun?"

Aras kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sevmiyorum," dedi düz bir sesle. Bir şey demeden Mona Lisa'yı birkaç kez daha çektim. Eski zaman savaş tablosu önümüze çıktığında ismi dikkatimi çekmişti: "*Sardanapalus'un Ölümü*"

Merak içerisinde tabloya bakarken rehberin söylediklerine kulak astım. "Bu tablo romantizm akımının en önemli örneği olarak kabul ediliyor. Sardanapalus savaşı kaybettiğinde eşlerini ve hizmetkârlarını, hatta atını bile öldürten, kaybetmeye tahammülü olmayan bir Asur kralı."

Sardanapalus bende nedense Aras'ı çağrıştırmıştı. Karanlık, lügatinde kaybetme kelimesinin olmadığı bir adam. Düşüncelerimin dışı vurulmasına mani olamadım. "Aynı sen," deyip, gülerek Aras'a baktım, fakat o başını yana eğerek kaşlarını çattı.

"Beni böyle mi görüyorsun?"

Sardanapalus benzetmem onun hoşuna gitmemiş gibiydi, oysa sadece dalga geçmiştim. Apar topar bir cümle kurdum. "İkinizin de kaybetmeye tahammülü yok."

Çenesini yukarı kaldırdı ve siyah gözlerini bir mızrak gibi gözlerime değdirdi. "Ben hayatımın savaşını kaybedersem, kendimden başka kimseyi öldürmem."

Olayı bu kadar ciddiye almasını anlamsız bulmuştum, bu nedenle gülümsemeye çalıştım. "Aras, bu sadece bir şakaydı." Omuz silkip arkasını döndü, uzatmak istemiyordu, ben de uzatmayacaktım, alınacağını bilsem söylemezdim. Bir an boş bulunmuştum işte. O bana sürekli lakaplar buluyordu, ben bir şey diyor muydum?

Müze gezisi bittiğinde rehber bizden ayrılmış, müzenin bahçesinde çiftler olarak kalmıştık. Eyfel Kulesi'ne doğru yol alacaktık. Saat neredeyse gece yarısıydı. Bu oldukça romantik bir tur olacağına benziyordu. İçim kıpır kıpırdı. Hey, bunun romantiklikle alakası yok. Eyfel'i görecektim!

"Ne gülüyorsun kendi kendine."

"He?" Aras'ın bana baktığını fark eder etmez, yüzüme düşen saçlarımı elimle geriye attım. "Eyfel'i göreceğiz, bu yüzden sevinçliyim."

Başını salladı. "Altı üstü elektrik trafosuna benzeyen bir kule işte."

Omuz silktim. "Olsun," dedim. "Sonuçta bir ülkenin en önemli mimarisini göreceğiz."

"Sen oradan bir şey anlamazsın."

Kaşlarımı çattım. "Nedenmiş Aras Bey?"

"Yükseklik korkun var."

"Ben de aşağı bakmam. Bakarsam da uzaktan bakarım."

"O zaman ne anlamı kaldı?"

Bir kez daha kaşlarımı çattım. "Benim hevesimi kursağımda bırakmakla eline ne geçiyor Aras?"

Üzül müştüm, oraya çıkmayı düşünürken yükseklik korkumu hiç hesaba katmamıştım.

Elini ensesine koyarak ciddileşti, yüzümün asıldığını, moralimi bozduğunu fark etmiş miydi? Dudaklarını hareketlendirdi.

“Aras bir baksana.” O sırada diğer çiftlerin erkeklerinden biri ona seslendi. Bana diyeceği bir şey varsa da diyemeden onlara döndü. Servisi bekliyorduk, ben de benimle uzak ama birbirleriyle yakın olan iki kadının yanına gidecektim. Ta ki telefonum çalana kadar.

Dün taktığım küçük pembe çantamı bugün de takmıştım, elbisem de dün giydiğime benzediği için bu çanta yine tamamlayıcı olmuştu. Telefonumu çantadan çıkarıp ekranda yazan isme baktığımda Eda'nın aradığını görünce hemen cevapladım. “Alo.”

“Nasılsın yeni gelin?” Sesi her zaman olduğu gibi heyecanlı çıkmıştı.

“İyiyim sen nasılsın?” diyerek karşımdaymış gibi gülümse dim.

“Beni boş ver şimdi, Fransa nasıl? Çıktınız mı kuleye, neler yapıyorsunuz, bir yeğen geliyor olabilir mi?” Eda'nın sorularıyla utanırken, hissettiğim hareketle yanıma döndüm. Ardından gözlerimi şok içinde açtım. Çantam omuzlarımdan kopup gidiyordu. “Hırsız!” diye bağırdım. Herkesin gözü bana dönerken, maskeli adam çantamı kapıp çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Korkuyla nefes alırken adamı hâlâ görebiliyordum.

“Siz onunla ilgilenin.” Adamın arkasından koşan bedeni görünce ikinci korkum alevlendi. “Aras!” diye bağırdım arkasından. Hemen sonrasında onlar gibi koşmayı denedim, ancak ayağımdaki topuklu ayakkabı buna imkân vermemişti. “Aras dur!” diye yineledim çaresizce. İkisi de çoktan gözden kaybolmuş, insanlar başıma üşüşmüştü.

Başım yaşadığım korkuyla delicesine dönerken, gerçekte hayali karıştırdım. Her şey bir an da olmuştu. Korkuyla nefes alıp verirken, dudağıma uzatılan suyu içmek zorunda bırakıldım.

“Sakinleş tatlım.” Sarışın kadın elimdeki telefonu aldığımda, diğer de suyla yüzümü ıslatmıştı. Tenime değen su beni kendime getirdi. “Aras,” diye fısıldadım bir kez daha, bir faydasının olmayacağını bile bile...

Saatler geçmişti, o korkunç olayın ardından saatler geçmişti. Polisler gelmiş, araştırma başlatılmıştı. Ama hâlâ Aras gelmemişti. Otel odasında biçare bekliyordum, içim alev alev yanıyordu. Saat gecenin üçüydü. Uçak kalkış saatimiz beşti. Aras hâlâ yoktu. Ya başına bir şey geldiyse? Burada silahı da yoktu.

Başımı ellerimin arasına alarak dizlerimin üzerine koydum, neredeyse ağlayacaktım. Ne yapacağımı bilemiyordum, yapmam gerekenin ne olduğunu kestiremiyordum. Bela paratoneri gibiydim, nereye gitsem türlü olaylarla karşılaşıyordum.

Kafamı kaldırıp saate baktığımda, üçü çeyrek geçtiğini gördüm. Aras hâlâ yoktu. Başımı dizime yaslayıp öylece durmaya devam ettim. Çaresizlik berbat bir durumdu.

Bir anda, odanın kapısının açılma sesiyle merakla kafamı kaldırıp heyecanlı gözlerimi kapıya diktim. Kapı aralandıkça içeri giren vücudu seçebildiğim an, "Aras!" diye bağırdım rahatlamanın bedenime tekrar istila etmesinin sevinciyle. Hızla ayağa kalktım. Loş odada ne olup bittiğini anlamadan bana bakan Aras'a koştum ve engel olmasına fırsat vermeden kollarımı onun vücuduna doladım. "Şükürler olsun," diye mırıldandım başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi aradığım huzurla kapatırken. "Şükürler olsun geldin. İyisin. Allah'ım sana şükürler olsun!"

Ben onu sımsıkı sararken, o put gibi duruyordu. Kollarında en ufak bir hareketlenme olmamıştı. Ama önemsemedim. Hıçkırıklarımla göğsünü ıslatırken nihayet kollarını sırtımda hissetmiştim. Beni hafifçe sardı. "Şşş..." dedi. "Sakin ol."

Yumruk yaptığım ellerimi göğsüne koyarak başımı havaya kaldırdım. "Sakin mi! Hah," dedikten sonra gözlerine bakarak dilimle kurumuş dudaklarımı ıslattım. "Canın macera mı çekti?! İki gün sakın durmaya dayanamadın mı?!" Sesim çatallaştığında derin bir nefes alıp devam ettim. "Ne kadar korktum biliyor musun?! Sana bir şey olacak düşüncesi beni nasıl yaraladı! Anlayamazsın değil mi, çocuğum ben çünkü."

"Anlarım, sen her kaydolduğunda ben de..." Bir şeyler mı-

Ateşin Oğlu

rıldanmıştı, ama bir kelimesini bile duyamadım, öfkeden deli-riyordum.

“Ne?” dedim tekrar etmesi için.

“Çantan diyorum. Geri getirdim.”

Hâlâ kollarının arasındayken kurduğu cümleyle kaşlarım daha da çatıldı. “O çantayı bir daha görmek istemiyorum. At gitsin.”

Küfür etmişim gibi gözlerini büyüttü. “Atamam.”

Bu sefer kaşlarım havalanmıştı. “Neden?”

“Şu an ne istiyorum biliyor musun?” Soruma soruyla yanıt verdiği sırada gözleri, endişenin, sinirin, rahatlamanın harmanlandığı yüzümde gezindi; alınımı, yanaklarımı, burnumu geçerek en son dudaklarımda durdu.

“Ne?” diye fısıldadım. Bakışları en son odaklandığı yerde takılı kalmıştı.

Birkaç saniye susup bakmaya devam etti. “Boş ver, bilme,” diyerek geri çekildi ve beni yine öylece bıraktı.

Öfkeli gözlerim hâlâ onun üzerindeyken banyoya girdi, arkasından seslendi. “Uçak saatine az kaldı, eşyalarını valize koy. Hemen çıkalım.”

Bir yanım Aras’ın geri gelmesiyle rahatlamışken, diğer yanım onun arkasından “Öküz!” diye bağırarak istemişti. Ama yapmadım, ne olursa olsun geri gelmesi içimi rahatlatmıştı, çünkü ben artık sevdiğlerimi kaybetmekten yorulmuştum...

Sonunda duygusal, aksiyonlu, ama bir o kadar da Eyfel’siz Fransa turumuzu bitirip, Türkiye’ye doğru yola çıkmak için uçağa binmiştik. Uçak tam hareket edeceği sırada boynumda hissettiğim kol, beni kendine doğru çekerek başımı göğsüne yasladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum hâlâ öfkemin devam ettiği Aras’a.

“Yükseklik korkun olduğunu söylemiştin, benim yüzümden

Bölüm On Yedi

Gez, Göz, Arpacık

Alnıma değen soğuk metal bana ilk karşılaşmamızı hatırlatırken, almayı unuttuğum nefesim ve şaşkın gözlerimle ona bakıyordum. Her an tetiği çekebilir gibiydi. Gözlerindeki hayal kırıklığı ben buradayım diye bağırıyordu.

Ama ne olmuştu? Neden böyleydi, neden şimdi bu büyük silah başıma dayalıydı?

Bir dakika, hiçbir şey anlamadınız değil mi? O zaman başa sarıyorum, ne kadar anlaşılır olacaksa...

Türkiye'ye geledi birkaç gün olmuştu. Aras gelir gelmez dur durak demeden işleriyle ilgilenmiş, evde neredeyse yüzünü görememeye başlamıştım. Yorgundu, fazlasıyla yoruluyordu. Eve gelir gelmez yemek yiyip, bazen televizyonun karşısında, bazen kitap okurken, bazen kendi isteğiyle hemen uyuyordu. Hatta bazen yemeğini yer yemez tekrar işe gitmek zorunda kalıyordu.

İş diyorum, Aras'ın işi nasıl olabilirse işte; otomobil galerisiyle bu kadar uğraştığını sanmıyordum. Onun şu an üzerinde

durduğu şeyin şu kâğıtta yazan isimle alakalı olduğu kesindi. Ama soramıyordum. Şu güne kadar neyi anlatmıştı ki bugün bunu anlatsın? Gidip yaralarını sarmak, ona fikir vermek istiyordum, ama buna hakkım yokmuş gibiydi. Oysa Fransa'dan gelince biraz daha normalleşeceğimizi düşünüyordum. Bana göğsünde bahsettiği uykudan sonra, bu olması muhtemel bir şeydi. Ama evde durmuyordu ki konuşalım.

Ocakta işittiğim fokurdama sesiyle hızlı adımlarla çaydanlığa yanaşım. Alt suyu da kaynamıştı, dinlenmesi için altını kıstım. Ardından tost makinesindeki patates tostlarını kontrol ettim; makineye yapışmıyorlardı, bu olduğuna işaret etti. Üçgen şeklindeki patates tostlarını elimdeki maşayla alarak beyaz servis tabağının üzerine teker teker koydum. İlk defa yapıyordum, internette görünce güzel olacağını düşünmüştüm. Aras bu sabah evdeydi ve ona güzel, dinlendirici bir kahvaltı hazırlamak istedim.

Tabii sonrasında bana şu dövüş hareketlerini öğretmesini isteyecektim. Kaç gündür şu evden dışarı adım atamamıştım yahu, buna ihtiyacım vardı. Hem Aras'la biraz atışıp, biraz gü-lüşmeyi, ne yalan söyleyeyim, özlemiştim...

Tostların ısıttığı tabağı masanın tam ortasına koyduktan sonra masayı süzdüm. Güzel bir kahvaltı sofrası olmuştu, özendiğim belliydi. Ellerimi birleştirip gülümsememin ardından, işin bir diğer zor kısmı olan, Aras'ın odasına gidip onu uyandırma işlemi için dudaklarımı kemirerek çekimser ama hızlı adımlar attım. Çıplak ayaklarım salonun beyaz parkeleriyle birleşirken kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Daha önce beraber yatmıştık, uyandırmak neydi ki? Altı üstü odasına girip kalkmasını söyleyecektim.

Hangi ara kremin en açık tonuyla bezenmiş salonu bitirdiğimi bilmeden, Aras'ın odasının kapısıyla karşı karşıya kaldım. Kendimi teskin ettim. "İçeri girip onu uyandıracaksın, bunda bir şey yok. Abartma."

Derince nefes alarak elimle gümüş renkli kapı kulpunu kavrayıp çevirerek açmadan önce, içeriden ses gelip gelmediğini

Ateşin Oğlu

anlamak amacıyla kulağımı kapıya dayadım. Tam da o anda aralanan kapıyla içeriye doğru hafifçe savrulurken, beni durduran şey çarptığım beden olmuştu. Sert gövdeye çarparak sızlayan alnımı elimle tutarken, nihayet başımı kaldırmayı akıl edebildim ve siyah gözleriyle karşı karşıya kaldım.

“Eylül?” Soru sorar bakışlarla suratımı süzdü. “Odamın kapısında ne yapıyordun?”

“Ben...” dedim. Söyleyeceğim tüm kelimeler silinmiş gibi durarak elimi enseme attım. “Diyecektim ki... Bugün biz birlikte... Şey yapabilir miyiz?” Ne diyecektim ben... Kahvaltı mı, dövüş mü? Şey yapabilir miyiz ne demekti? Resmen sıvıyordum.

“Ne yapabilir miyiz?” dedi Aras, ben kendimle kapışırken. Siyah gözlerinin üzerinde biriken biçimli kaşlarını kaldırmıştı.

Ağzımdan soluyarak sakinleşmeyi denedim ve hızla toparlandım. “Bana dövüş tekniği öğretmeden önce bir kahvaltı ederiz dedim.”

Kirpikleri birbirine yaklaştı. “Ne dövüşü?”

“Hani söz vermiştin ya, öğreteceğim diye.” Elimle yumruk işareti yaptım. “Street Fighter.”

“Bugün mü?” dedi şaşkın şaşkın bakarken.

Elimle enseme kaşdım, hiç gönlü yok gibiydi. “Canım çok sıkılıyor, kaç gündür evde tekim. Bir geliyorsun bir gelmiyorsun, geldiğinde de hemen uyuyorsun...”

Dudaklarını birbirine bastırıp suratına en ufak mimik dahi eklemeyerek konuştu. “Eylül yorgunum. Dinlenmek istiyorum.”

Reddetmesi onurumu kırmış, acı bir hüznün üzerime istila etmişti. Oysaki boş günüydü, ne olurdu biraz dışarı çıksaydık? Nedense canım bir tek onunla olmak istiyordu, ama belli ki bu onun pek umurunda olmayan bir konuydu.

Dudaklarımı hareket ettirmeye çalışırken, “Peki...” dedim kırılmış bir vaziyette. “Kahvaltı hazır, çabuk ol. Çayın soğumasın.” Daha cümlem bitmeden arkamı dönüp mutfağa doğru ilerledim. Tepkisini falan merak etmiyordum, hevesim kursağımda kalmıştı. Ne olurdu sanki birkaç hareket öğretse? Duyan

da güreş yapmayı falan istediğimi sanır. Kollarımı göğsümde birleştirdim. *Sakinleş Eylül, adamı nelerle uğraşılıyor, ne kadar yorulduğunu kendi gözlerinle görüyorsun. Bencillik etme.*

Porselen çaydanlığı elime alıp ikimizin bardağını da doldurdum. O demli ve şekerli içiyordu, ben açık ve bol şekerli içiyordum. Bunda bile farklıydık. Masanın bir ucuna oturup bardağıma şeker atmak için hareketlendim. Anlık yakınlığımız zihnimde belirdeğinde, dört kp şekerini küçük bardağa doldurup metal kaşıkla karıştırarak çınlamasını sağladım. Zihnimin dağılmasını sağlamalıydım, ne çok kaptırıyordum kendimi bu oyuna. En sonunda yıpranan yine ben olacaktım, kendimi kontrol etmeyi öğrenmeliydim. Aras'ın ilgisizliği aşikârdı. Ne diye kendimi zorluyordum? Manyak mıyım neyim.

Çatalımı elime alıp patatesleri rendeleyerek yaptığım ekmezsiz tosttan bir dilim tabağıma koydum. Tabii ki de yemek için onu beklemeyecektim. Sarı ile krem renginin birbirleriyle harmanlandığı tostumu bıçakla bölüp bir parça alarak ağızıma attım. Patatesin, kaşarın, baharatların tadı bir bir damağımda yerini almıştı. Düşük omuzlarımla bir dilim daha kesecekken, mutfağı dolduran ayak sesiyle duraksadım. Ardından hiç de umurumda değılmış gibi tostumu kesmeye devam ettim. Sese bakılırsa, sandalyesini çekmiş ve bardağına koyduğum kaşığı çıkarıp çay tabağının kenarına koymuştu.

“Bu ne?” Bu cümlesiyle pes ederek ne demeye çalıştığını anlamak için kafamı kaldırdım.

İşaret ettiğı şeyin tost olduğunu anladığımda tekrar tabağıma dönüp konuştum. “Patates tostı.”

“Hmm...” Mırıldanarak önüne tost aldığını gördüm. Tıpkı benim gibi, tostundan küçük bir dilim kesip ağızına götürdü. Tepkisini ölçmek adına merakla onu inceliyordum. Boğazındaki çıkıntının hareketlenmesiyle yutkunduğunu anladım, biraz sonra konuştu. “Sırf hazırladığın kahvaltılar ve yaptığın yemekler için seninle boşanmaktan vazgeçebilirim.”

Bu cümle kulaklarımda yayılırken, kalbimin aralanan kapılarından iki kuş çıkardı dışarıya kafalarını, ötştler yreğimdaki yeşillığe doğru.

Ateşin Oğlu

Gülmemek için yanaklarımı sıktım, tek cümlesiyle beni nasıl serseme çevirebiliyordu?

Güzel yemek yaptığımı biliyordum, elimin lezzetli olduğunu söylerlerdi. Ee, anneannemle az yemek siparişi yapmıyorduk.

Sahi anneannem ne durumdaydı acaba? Ne arıyor, ne soruyordu. Yaz geldiği için yazlığa gitmişlerdi, onu da ben aradığımda öğrenmiştim. Dedem mi izin vermiyordu benimle konuşmasına acaba? Bu düşünce kalbime çekiçle bir çivi çakmışlar gibi hissettiriyordu.

“Neyin var?” Sorusuyla tekrar boş bulunup kafamı kaldırdım. Bir de soruyor muydu? Ondan bu gününü bana ayırmasını istediğimi söylemiş, lakin hoş olmayan bir yanıt almıştım. Açık değil miydi?

“Canım sıkkın.”

“Neden?”

“Sıkılıyorum.”

Kaşlarını kaldırdı. “Arkadaşlarını falan çağır, evi görmeye gelsinler. Yeni gelinler böyle yapmaz mı?”

Aslında haklıydı. Kızları çağırarak istiyordum, fakat Aras'ın buna tepkisi ne olurdu onu bilmiyordum, o yüzden çağırma-mıştım. Şimdi bu düşünceyi aklımın bir kenarına kazıdım. “Tamam,” dedim. Ama bugün onunla bir şeyler yapmak istiyordum, neden anlamıyordu? Evin içinde olmak istemiyordum işte.

İrisleri bir anda geniş yakalı tişörtümün açıkta bıraktığı boynuma takıldı. Gözlerimi kıstım. Boynumu mu inceliyordu, yoksa ben mi yanlış anlıyordum? Bir şey mi dökmüştüm? Merak içerisinde başımı tişörtüme eğdim. Bir şey göremedim. “Ne bakıyorsun?” dedim rahatsızca.

Gözlerini baktığı noktadan ayırmadı. “Boynunda ne var?”

Boynumda asılı Yusufçuk kolyesini elimle tutup tişörtümün dışına verdim. “Bu mu?” diye sordum. “Yusufçuk kolye. Anneannemin hediyesi.”

Siyah gözleri cevabımla beraber yukarı çıktı ve merakla gözlerime takıldı. “Başka bir şey yok mu?”

Neden bahsettiğini anlamak için gözlerimi kustım. Bir sonuca varamadım. “Yok,” dedim boş bakışlarımın eşliğinde düz bir sesle.

“Neden?”

Allah Allah, kaç kolye takayım boynuma? *Neden* ne demekti şimdi? Tek kaşımı kaldırarak bir dedektif edasıyla, “Olmalı mıydı?” diye sordum.

Apar topar eliyle ensesini kaşdı. “Yok,” diyerek ayağa kalktı, rahatsız olduğu şeyi kavrayamamıştım.

“Daha fazla yeme, dövüş tekniği öğrenirken kusmanı istemem.”

İki dakika içerisinde değiştirdiği konuyla, suratıma şoke olmuş bir ifade yerleşmişti. “Nasıl yani?” dedim karman çorman olan zihnimle.

“Duydun işte, çıkmak için sana on beş dakika veriyorum. Hazır oldun, oldun.”

“Ne?” derken sesim hayret doluydu. “Öğretecek misin, bugün?” Yüzümdeki ifade sırtmaya dönerken alkış tutmamak için kendimi zorladım.

Eliyle yanağını kaşdı. “Bu sofranın ödülü olsun. Düşündüm de biraz dışarı çıkıp kafamı dağıtmak benim için de iyi olacak.”

Mutlulukla ayağa kalktım. Kendimi bilmez birisi olsam gider boynuna sarılırdım, ama onun bundan rahatsız olabileceğini düşündüğüm için bu isteğimi zapt ederek dudaklarımı dişledim. “Çok, çok teşekkür ederim Aras.”

Yüzüne sahte bir ciddilik kattı. “Teşekkür etme, bu bir karşılık. Birine borç para verdiğin zaman, borcu sana ödediğinde teşekkür etmezsin. Bu da bir tür ödeşme.”

Borç, borç, borç...

Bu adamın benim teşekkür etmemle alıp veremediği neydi Allah aşkına? Ne zaman teşekkür etsem, tabiri yerindeyse mız-mızlanıyordu. Konu yine yaptığı şeyin benimle doğrudan bir alakası olmadığına gelince, takılmamayı ve kendimi dizginlemeyi seçtim. Aras’ın ciddi nutuklarının sinirimi bozup, hevesimi kırmasına müsaade etmeyecektim.

Hiç beklemeden arkasını dönüp Amerikan mutfağın çıkışından salona doğru giderken, otoriter sesinin tekrar kulağıma dolması olduğum ana dönmeme sebep oldu. “On beş dakikan başladı. Hayran hayran beni izlemek yerine harekete gesen iyi edersin.”

Dudaklarım hayretle aralandı. Sanki beni görüyormuş gibi, hızla bakışlarımı onun sırtından çekip arkamı döndüm. Kırmızı kan hücreleri yanaklarıma yükselirken, ne yaptığımı bilmez bir halde tabakları toplamaya çalıştım. Bir atal kendi hür iradesiyle yere düşüp çınlama sesi çıkarırken, Aras’ın sırtıttığını hissedebiliyordum...

Mutfağı çabucak hallettiğimde, salonda beni bekleyen Aras’ı daha fazla bekletmemeye gayret ederek kıyafetlerimi çıkarmıştım. Yedi dakikam kalmıştı, bu nedenle altımdaki gri eşofman altını hızla çıkararak daha esnek hareketler yapabileceğim siyah taytı geçirdim çıplak bacaklarımin üzerine. Siyahın biraz açığı olan kemik atleti, yarım atletimin üzerine geçirdim. Gri renkli, kalalarımin altına kadar inen kapüşonluyu da onun üstüne giydim. Bunu çıkaracağını sanmıyordum üzerimden, o yüzden içime ne giyindiğimin önemi yoktu. Tabii gri salaş tişörtüm makinede olmasaydı, bundan daha iyi bir tercih olacağı kesindi. Ama olsun, gayet sportif görünüyordum.

Koyu kahverengi saçlarımin tepemde küçük, dağınık bir topuz yapıp, sert görünmek için gözüme de kalem çekmiştim. Aynaya baktığımda derince soluklandım.

Sadece iki dakikam vardı, daha fazla oyalanmadan gümüş renkli yuvarlak kapı kolunu tutup çevirerek, hızlı adımlarla salona doğru gittim. Salondaki büyük camı açarak korkuluklarına yaslanan Aras’ın sigara içtiğini anlamam pek geç olmamıştı. Dumanı önünden yükselirken arkasından konuştum. “Ben hazırım.”

Bana doğru döndüğünde, ağzında tuttuğu sigaranın son nefesi salonun içine yayılmış, aramızda bir sis bulutu oluşturmuştu. Gözleriyle beni tepeden aşığı süzdüğünde, bir şey dememesini umuyordum.

"Git şu üstünü değiştir" tarzında giyinmemiştim, kıyafetime bir şey diyemezdi. Demedi de zaten, gözleri biraz daha üzerimde turladıktan sonra elindeki bitmiş sigarasını küllüğe bastırды. Ardından bana doğru geldi, üzerime doğru yürürken beni geçti ve konuştu. "Gidelim, Leyla Ali."

Leyla mı? Ali mi? Şaşırarak ona dönüp sırtını görerek adımlarımı hızlandırdım. "O da kim?"

Kapıyı açtı, çıkmadan önce son kez sesini duyurdu. "Dövüş tekniği öğrenmek istiyorsan, bu isimleri de öğrenmelisin."

Arkasından çıkıp kapıyı kapattım ve hızlı adımlarla peşinden yetiştim. Eve dönünce internetten araştıracaktım bu Leyla'nın kim olduğunu.

Arabasına binerek siteden oldukça uzaklaştık. Ormanlık bir alana girdiğimizde yolu izlemeye devam ediyordum. İssiz bir yere geldiğimiz kesindi. Yemyeşil ağaçların arasından önünde bariyerin olduğu bir alana girdik. Araba önüne geldiğinde bariyer kendiliğinden havalanmıştı.

Araçla beraber içeri girdiğimizde, büyük bir tesiste olduğumuzu düşündüm. Ormanlık alana kurulmuş bu tesis kocaman, gri renkli dikdörtgen şeklinde iki katlı bir yapıyı barındırıyordu.

Aras camını açarak barikatın önünde, kulübede duran güvenliğe seslendi. İlgimi tekrar ona verdim. "Kulübün içindeki herkesi çıkartın."

Güvenlik hiç ikiletmedi. Hızla başını sallayarak çenesinin altındaki gıdısını belli edip, "Peki, efendim," dedi ve hareketlendi. "Hemen hallediyoruz."

Aras ise tepki vermeden önüne döndü ve arabayı sürmeye devam etti. Hayret ederek konuştum. "İnsanların çıkmasına ne gerek vardı?"

Direksiyonu sağa kıvrıp yokuş aşağı sürmeye devam etti. "Rahat olmamız için bu gerekli."

İkiletmedim, zaten başkalarının yanında olmak istemiyordum. Tek olmamız daha iyi olacaktı, yanlış bir hareket yaparsam sadece ona rezil olurum. O, arabayı gri dikdörtgen yapının garajına doğru sürerken ben, içerisinin nasıl olduğunu sahiden

merak ediyordum. Heyecan içerisinde dudaklarımı kemirdiğim sıra, arabayı düzgün bir yere park etmiş, anahtarı çıkararak motor sesini kesmişti. Aynı anda kapılarımızı açıp dışarı çıktık. Kapıları kapattığımızda, arka koltuktan içerisinde düzgün kıyafetlerimizin olduğu spor çantayı nazik bir hareketle omzuna attı.

Siyah eşofman takımını ne de güzel yakışmıştı üzerine. Üzerine yapışan koyu gri tişörtü vücudunu belli ediyor, insanlara güzel bir göz ziyafeti yaşıtıyordu. O an hayali olarak kafama vurduğum, sapık gibi davranıyordum. Gidişatım iyi değildi. Kendime okkalı bir dur demeliydim. Ya da beni durduracak bir olay olmalıydı, ama Aras bu konuda hiç yardımcı olmuyordu.

“O gerçekleri yüzüne çarpıyor da, sen görmek istemiyorsun canım.” Açık sözlü yanım, lüks merdivenleri çıkarken moralimi bozacak cümleler kurmaya başlamıştı. Onu duymamayı denedim. Merdivenler bittiğinde siyah büyük demir kapı ile karşılaştık ve merak içerisinde sordum. “Burası neresi?”

Yüzüne çarpık bir gülümseme kattı. Elleriyle demir kapının yan yana olan iki büyük kolunu kavradı ardından yüzünü bana çevirmeden, “Aras Karahanlı'nın kırmızı odası,” diyerek kapıyı ihtişamlı bir şekilde açıp, gözlerimin büyük salonu görmesini sağladı.

Bakışlarım mekânın tüm ayrıntılarıyla buluşurken, dudaklarım aralandı. Simsiyah, kesinlikle siyah, kara bir odaydı burası. Nereden geldiğini bilemediğim ışık, kırmızının koyu renginde olan dövüş eşyalarının göze çarpmasını sağlıyordu. Kum torbaları, ortada, kenarları bordo ile çizilmiş yüksekte kalan ring ve adını dahi bilmediğim bir sürü araç gereç. Etkileyici salonun içine bir adım attığımda, ışığın nereden geldiğini anlamak için kafamı yukarı kaldırdım. İkinci bir şok vakası beni karşılamıştı. Tavan tamamen camdan oluşuyor, renkli gökyüzünü gözler önüne seriyordu. *“Her karanlığın içinde bir aydınlık vardır”* sözü, buraya subliminal olarak işlenmiş gibiydi. Elini yukarı atarak bulutlara uzanası geliyordu insanın. Burayı yağmur yağdığı zaman düşünemiyordum bile. İnsan feci halde gaza gelirdi.

“Vay canına,” dedim gözlerim hâlâ salonda gezinirken. “Aras, burası muhteşem.”

Hayretler içerisinde Aras'a döndüğümde, onun, yüzünde dalgacı, küçük bir gülüşle bana baktığını gördüm. Gözlerim hiç çekinmeden onun siyah gözlerini bulduğunda, kıvrımlı büyük dudaklarını araladı. "Sanırım buraya yapılan en yumuşak tepki," diyerek sırtındaki çantayı arkasındaki boş yere savurdu. Siyah parkelerin üzerinde yürürken ayakkabıları gıcırdayıyordu. Eline kumandadan daha küçük bir alet olarak düğmeye basıp, kırmızı kum torbasının önümüze doğru gelmesini sağladı. Ben bu teknolojik yerin ayrıntılarını hafızama kazırken arkamdan gelen ayak sesini işitmemiştim.

"Aras?" Tanımadığım bu tınıyla sesin geldiği yöne, yani arkama döndüm ve gördüğüm bedeni incelemeye başladım. Altına giydiği, kasiğinden beş altı santim aşağıda biten spor şort, üzerine giydiği spor yarım atlet ve dağıttığı ıslak saçlarını omzundaki havluyla kurutmaya çalışan bu deli vücuda sahip kıızı daha önce hiç görmemiştim. Kıız ela gözlerini kırpıştırarak Aras'a bakmaya devam ederken, elleriyle havlusunu saçlarından çekip omzuna koydu.

Ben kızın kim olduğunu ölesiye merak ederken, kızın beni geçip Aras'ın yanına gitmesiyle onlara döndüm. Aras'ın yüzündeki ifadeye bir anlam veremedim. "Hazal," dedi katı ses tonuyla ona karşılık olarak.

Ben onların arasında dışlanmışken, kız ona elini uzattı. Aras, kızın elini tutup tam tokalaşacakken, kız fikrini değiştirmiş gibi yaparak elini tuttuğu adamı kendine çekerek sarıldı. "Uzun zaman oldu."

Bu manzaraya karşısında, içimde öfke fişekleri patlamaya başlamıştı. Aras'ın ellerinin kıızı sarmaması için dua ettim. Kaşlarımın çatıldığını hissedebiliyordum.

Kızın son cümlesine yanıt vermedi. Tepki alamayan genç kız geri çekilerek bana döndü. "Bu kim, asistanın falan mı?"

Üstün ırktan bakışlarıyla beni süzdü kız. O sırada tam, "Karıncam," diyecektim ki Aras'ın "Değil," demesi üzerine aralanan dudaklarım çoktan kapatmıştı. Neyi olduğumu söylemek yerine, asistanım değil anlamını çıkardığında kız hiç üstelemedi.

Ateşin Oğlu

Tekrar Aras'a dönüp dolgun dudaklarını araladı, tok bir sesi vardı. "Beni gördüğüne sevinmemiş gibisin."

"Burada ne işin var Hazal?"

Kız ellerini çıplak beline koydu. "Yurt dışından dönünce formumun çok bozduğumu fark ettim. Vücudumu mükemmelleştiren şey..." Eliyle Aras'ın tişörtünün açıkta bıraktığı kolunu okşadı. "...Senin yanındı. Az şey öğretilmedin."

Sinirden kuduracak gibiydim, gözlerimden ateş fışkırıyor olabilir miydi? Kimdi bu kız? Ne yapmaya çalışıyordu? Aras buna nasıl izin veriyordu?

"İyi," dedi Aras, çevik bir hareketle Hazal'ın elinden kolunu kurtarıırken. "Ama şu an salonun boş olması gerekiyor, çıkman gerek." Sonunda yüzümü güldürebilecek bir cümle söylediğinde biraz rahatlatmıştım.

Yarım atletinin çoğunu açıkta bıraktığı sırtını görebildiğim Hazal'ın da güldüğünü ses tonundaki tınıyla anlamıştım. "Bugünkü antrenmanımı bitirdim zaten çıkıyordum kötü adam. Ama bu temelli bir gidiş değil, daha buralardayım." Kurduğu bu gıcık cümlelerin ardından omzuna attığı havlusunu mor spor çantasının fermuarını açarak içine koydu ve Aras'ı geçerek kapıya doğru yaklaştı.

Aras ona bakmadan söylediklerini umursamaz bir tavırla kum torbasına gidecekken, Hazal tekrar arkasını döndü ve bana baktı. Kızın ateş saçan gözleri beni bulduğunda, kibirli ifadesini değiştirip yine Aras'a yöneldi. "He bu arada," dedi dönmesini bekleyerek. Ama sevgili kocacığım onun yüzüne bile bakmamıştı, kız bunu umursamamış gibi davrandı. "Barlas buradaydı."

Bana arkası dönük olduğundan neyle uğraştığını göremediğim Aras, duyduğu bu cümleyle ilgilendiği şeyden başını kaldırıp Hazal'a baktı. İlgisini çekmeyi başaran kız, ciddi ifadesiyle devam etti. "Ben görünce çok şaşırdım. Temelli dönmüş. Buraya üye olduğunu söyledi."

Barlas kimdi? Aras'la arasında ne vardı? Bu soruların hiçbirinin cevabını bilmiyordum. Kız, Aras'ın ifadesiz bakışları-

nı öylece bıraktı ve çektiği ilgiyle beraber arkasını dönüp spor ayakkabılarını gıcırdatarak salonu terk etti.

Aras öylece kızın arkasından bakarken sordum. “Barlas da kim?”

“Sana hakkında bilgi vermeyeceğim biri.” Şeytan diyor ki; şu güzel yüzünü kum torbası olarak kullan. Ben ona buruşturduğum surat ifademle bakarken Aras, gerindikten sonra o konuyu değiştirmek ister gibi konuştu. “Bu kadar çene çalmak yeter. Derslere başlayalım. Anlatacaklarımı iyi dinle, ikinci defa tekrar etmem.”

Bana doğru geldiğinde soluklanarak ciddiyetle başımı salladım. Kırmızı kum torbasını eliyle biraz geriye iterken konuşmasına devam etti. “Kural bir,” dedi havada asılı torbayı ortadığında. “Tehlikeli ortamlardan ve kavgalardan olabildiğince uzak dur. Böylece bu öğreneceklerini kullanmak zorunda kalmayacaksın.”

“Şaka mı yapıyorsun?” der gibi başımı yana eğerek ona baktım.

“Kural iki: Kurallarımı dinlerken böyle ifadeler kullanmayacaksın.”

Ellerimi göğsümde birleştirip, bezmiş bir tavırla cümlelerini dinlemeye devam ettim. “Önce yumruk şeklini, bileklerinin kuvvetini görmek istiyorum.” Bu cümlenin ardından birkaç yumruk ismi söyleyip hayali olarak vuruyormuş gibi yaptı. Yumrukların farklı isimleri olduğunu, hepsinin ayrı etkiler oluşturduğunu bilmiyordum. Ardından bu teknikleri kırmızı kum torbasının üzerinde göstermeye başladığında hareketleri kavramaya çalışıyordum. Bu işi ustalıkla yaptıktan sonra bana döndü. “Kavrayabildin mi?”

Ağır ağır başımı salladım.

“Geç bakalım,” diyerek torbanın önünden çekildi.

Sağ elimi yumruk yaparak bana anlattığı şekilde vurmak için havaya kaldırdım, yumruğum torbaya değdiğinde en ufak bir titreşim olmamıştı. Aras’a baktığımda memnuniyetsizce başını salladı. Derin bir nefes alıp, elimi tekrar yumruk haline getir-

dim. Bakışlarını üzerimde gezdirirken, elimi yine havaya kaldırıp tüm gücümle elimi torbaya geçirdim. "Ah!" Lakin acı içerisinde elimi geri çekmiştim, torba hafif hafif sallanırken, acıyla sızlayan elimi uflayarak salladım.

"İyi misin?" Hızlı adımlarla bana yaklaşıp salladığım elimi tuttu. Sıcak elleri soğuk tenimin üzerinde baskı yaparken sızlandım. "Acıyor mu?"

"Sızlıyor," dedim hemen.

"Bileklerin çok güçsüz. Eldivensiz vurmamalıydın." Gözleri elime bakarken acı çektiğini hissetmiştim. "İstersen bırakalım, başka zaman devam ederiz."

Aras'ın eli elimi kavrarken, çoktan acımı unutmuşum ki ben... Sanırım o vuruş hızıyla biraz acımişti, şimdi normale dönmüştü bile.

"Gerek yok," diyerek acımadığını belli etmek için elimi onun elinden çekip parmaklarımı açıp kapattım. "Elim iyi, biraz hızlı davrandım sanırım. Eldivenleri alabilir miyim?"

Olumlu bir şekilde kafa sallayıp kum torbasının diğer tarafına doğru yürüdü. Bordo renkli geniş dolabı açarak içerisinden siyah dövüş eldiveni çıkardı. Dolabı kapatarak yanıma gelmeden elindekileri bana attı. Ani hareketle düşürmeden tuttum ve beklemeden büyük eldivenleri ellerime geçirdim. İki kere hafif hafif zıplayarak ellerimi yüzümün önünde neredeyse birleşecek yakınlıkta tutup kum torbasına vurmaya hazırlandım. İşte şimdi kendimi gerçək bir dövüşçü gibi hissediyordum.

Yanıma geldiğinde tekrar sık bir nefes aldım, ardından nefesimi bırakarak sağ kolumu vurmak için hareketlendirdim. Elim önce kendi etrafımda döndürdüm, ardından hızlı bir şekilde yumruğumu torbaya geçirdim. Güzel bir vuruş yapmıştım, yüzündeki ifadeyi görmek için onurlu bir şekilde ona baktığımda parmağını yatay bir şekilde çevirdi. "Devam, devam."

Sağ elimi ve sol elimi sırasıyla kullanarak seri bir şekilde torbaya vuruyordum. Gerçekten stres atmak için birebirdi. Ben vurdukça o sallanıyor ve neden bilmiyorum bazen vurduğumda biraz önceki kızın yüzü gözümün önünde beliriyor, o esmer

suratına geçirmiş gibi hissediyor ve gülme isteğini zor zor yapıyordum. Aras'ın bakışlarını üzerimde hissettiğimde adımlarının arkama doğru yöneldiğini hissettim. Dikkatim ona yönelirken vurmaya devam ediyordum.

Arkama geçti. Ne yapacağını tahmin etmeye odaklanmış, vuruşlarımın etkisini yavaş yavaş düşürmüştüm. Uzun parmaklarından serçe parmağı göbek deliğimin altına değerken, başparmağı ise göğsümün hemen altında duruyordu. Midemden yukarı tazyikli su bütün organlarımı gıdıklıyormuş gibi hissederken, kum torbasından dikkatimi çekmemem çok güçtü.

“Devam et,” diye fısıldadı Aras. Nefesi kulağımdan süzülüp geçmişti. İçimdeki kelebek istilasıyla torbaya vuracakken, “Dizlerini kır, böylece daha rahat hareket edebilirsin,” dedi. Dediğini yaptığımda karnımın üzerindeki parmaklarını hatırlattı, elimde olmadan karnımı içime çektim. “İşte böyle,” diye ekledi.

Elini ve vücudunun baskısını üzerimden çektiğinde, vuruşlarım çoktan gücünü yitirmişti. Parmaklarını hâlâ karnımın üzerindeymiş gibi hissederken dikkatimi torbaya vermek artık çok zordu...

Yumrukların havada uçuştuğu bir buçuk saatin ardından bitkin bir tavırla, “Pes,” diyerek yere çöktüm. Bacaklarımı önüme uzatıp sırtımı ringin küçük duvarına yasladım. Soluk soluğa kalmıştım, bıraksa şuraya yatabilirdim. Sık sık nefes alırken, Aras elindeki su şişesini bana doğru attı. Yorgun kollarımla şişeyi zor tuttum. Soğuk su damağımla birleştiğinde, ıssız çölde kalmış bedevi gibi suyla adeta birleştim. Kana kana içerken şişeden çıt çıt sesler çıkıyordu. Nihayet son yudumu da içtiğimde boş şişeyi kıvrarak yanıma koydum. “Çok iyi geldi,” dedim başımı dayandığım duvara yaslariken.

“Ayağa kalk terin soğumadan düş al. Hasta olursun.”

“Eve gidince alırım, şimdi gerçekten ona gücüm yok.”

Siyah gözlerinin üzerinde birikmiş kaşlarını çatarak kıvrımlı dudaklarını araladı. “Kural bilmem kaç: Söylediklerimi ikiletme ve erteleme.”

Ateşin Oğlu

Omuz silkmeye bile halim yoktu, yavru kedi misali ona bakarak konuştum. “Eve gidince alırım söz.”

“Eylül, şimdi alıyor musun, yoksa ben mi yapayım bunu sana?”

Hayretle gözlerimi büyüttüm. “Aras-”

“Karar vermek için üç saniyen var.”

“Ama-”

“Bir.”

Bıkkın bir halde ofladığımda saymaya devam etti. “İki...”

“Aras sahiden kalk-”

Aniden bana doğru eğildi. “Ne yapıyorsun?” diyerek geri çekilmeye çalıştım.

Elleriyle omzumun altını kavrayıp hiç yorgunluk çekmeden halsiz bedenimi taşıdı. “Bir kere de dinle beni be kızım. Bir kere de ikiletme şu lafımı,” diye hayıflandı.

Beni omzuna aldığımda dudaklarımdan küçük çapta bir çığlık yayıldı. Yüzüm neredeyse sırtına yapışacaktı. Yürümeye başladığımda, beni bırakması için ayaklarımı sallamaya çalıştım fakat onun güçlü elleri buna izin vermiyordu. “Aras. Ya tamam bırak gireceğim. Yemin ederim. Aras lütfen bırak.”

Kıvranmalarım, Aras’ın elinin baldırlarımı daha güçlü kavramasından başka bir işe yaramadı. Sırtına vuran ellerim ciyaklamalarımla beraber devam ediyordu.

“Eylül biraz daha kıvranırsan olayların şekli daha da değişebilir.” Geniş siyah koridordan geçtiğimizde kurduğu bu cümlenin ardından kapıyı açıp başka bir alana geçmesi, inmek isteme mani olamamıştı. Sıra sıra dizilmiş duş kabinlerinin olduğu yere girdiğimizde, son gücümle ağızımı kullanarak kaslı sırtını ısırmaya çalıştım. Dişlerim Aras’ın sırtına geçtiğinde dudaklarından küçük çapta bir inleme çıktı. Ardından duş kabinlerinin birinin kapısını sertçe açarak beni omzundan hızla indirip sırtımı sıkıca duvara çarptırdı.

Soluk soluğa bir vaziyette duş başlığının yönünü bana doğru çevirip suyu açtı. Tüm vücudum aniden ıslanmaya başladığında, ellerini başımın iki yanına yaslayıp beni duvara sıkıştırdı.

Yüzüm sırlıklam olmuştu. Onun da saçlarından aşağı damlalar halinde su akıyordu. Kalbim, göğsümü delercesine atıyordu. Bana yaklaştı, öyle yaklaştı ki nefes alıp almadığımı konusunda kararsız kaldım. Beklemeden alnını alnıma değdirdi, vücudumdaki elektrik dalgasının ona da sıçramış olabileceğinden şüphem yoktu. Birden gözlerine baktım ve bakışlarını inceledim.

Karanlığın en derinini içinde yaşayan adamın duygularının bir patlaması yansıyor sanki gözlerine. Hislerinden daha karanlıktı onun gözleri, yapacaklarından daha sert. Bileklerinden daha güçlü.

Gözlerime kenetlenen gözlerinde bir hareketlilik arıyordum, ama yoktu. Sadece yüzümü süzüyor, daha fazlasını yapmaya gücü yetmeyecekmiş gibi duruyordu. Aramızda camdan bir duvar vardı sanki. Ben göremiyordum, o göremiyordu, ama vardı işte. Daha fazlası olamazdı, olmamalıydı. Boğazımın alev alev yanmasına, yutkunuşlarımın onu söndürememesine anlam veremiyordum.

Olması gereken mesafe bu değildi, olması gereken yakınlığımız bu değildi. Daha doğrusu, olması gereken pozisyonumuz kesinlikle bu olamazdı. Aralık kalan dudaklarımızın arasında az bir mesafe kalmışken gözlerini kapattı.

“Ateşle oynuyorsun.” Ses tonu bir fısıltıdan öteye gidemedi. Konuşmakta zorluk çektiği kanaatine vardım. Benimse bütün kelime dağarcığım yok olmuştu sanki. Alfabenin ilk harfini sorular bilemezdim. Bir dokunuş, belki tek bir hareketi beni yakıp kavuracaktı, bunu biliyordum. Ama şu an umurumda değildi. Tüm aykırı düşüncelerime inat, cesaret hapi yutmuş gibi başımı kaldırıp aradaki mesafeyi kapatacakken, simülasyondan çıkmış denekler gibi hızla kendini çekti. Suyun altından çıkarken yüzüme bile bakmadı, duş kabininin kapısını açarken arkasına dönmedi.

“Kıyafetlerin kapıdaki çantada,” dedi sadece, ardından adımlarının sesi kesildi ve beni bu utanç dolu duygularıyla baş başa bırakıp çıktı.

Aras'ın arkasından beş dakikada duş alıp, hızla kıyafetlerimi giydim. Aklımda hâlâ az önceki aptal yakınlaşmamız cirit atıyordu. Kendimi nasıl öylece salabilmişim, hiçbir fikrim yoktu. Her seferinde beni bir hiçmişim gibi bırakmasına rağmen, yine de akıllanmayıp umutla ona bağlanıyordum. Üzerimde yoğun duygusal bir his varken, ıslak saçlarımı havluyla kurutmaya çalışıp tepemde sıkıca topladım. Öte yandan, ruhsal durumum haricinde, şimdi sıkıntı çıkarmayan vücudumun akşam deli gibi ağrıyacağını biliyordum. Bunun üzerine bir de yarın kızları eve çağırmıştım. Hani, nerede bana alkış?

Bıraktığı çantaya terli kıyafetlerimi koyup, duş yerinden dışarı çıktım. Tekrar onu göreceğ olmanın ağırlığıyla kasvet doldu içim, ama hiçbir şey olmamış gibi davranacaktım; çünkü o öyle yapacaktı, adım gibi emindim. Nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum, bildiğim tek şey varsa o da Fransa'dayken aklıma koyduğum "mesafe" planını tekrar uygulamaya geçirmektir. En sağlıklı o olacaktı, ikimiz için de...

Spor salonunun koridorunu bitirdiğimde, Aras'ı koyu kırmızı kum torbasına yumruklarını geçirirken görmeyi tahmin etmiyordum. Dikkatini çekmek için öksürdüğümde birkaç kez daha vurup bana döndü. Üzerimi süzdükten sonra başıyla dışarıyı işaret etti. Onayladığımda ikimizin de adımları siyah demir kapıya yönelmişti. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyor, büründüğü ikinci kişiliğinin oluşturduğu aramızdaki ayrımı koruyordu.

Sorun etmedim, böylesi daha iyiydi.

Kapının önüne kadar yan yana yürüyüp, kapıyı açtığı anda aynı anda dışarı çıktık. Yavaş adımlarımız birbirine uyumluydu. Merdivenleri çıkarken guruldayan karnım, gözlerimi kısmama sebep oldu. Çok acıkmıştım.

"Emin Ağabey bizi yemeğe çağırırdı." Bu cümle, aramızda oluşan sessizliği böldü. Birden açtığı bu yemek mevzusunun kamımın guruldamasını duymasıyla alakalı olabileceğini düşünüp, ufaktan utandım. Başım hâlâ önüme eğikken, hiçbir şey söylemeden kafamı hafifçe sallamakla yetindim. Zira aklımda

hâlâ, “Ateşle oynuyorsun” cümlesi zehirli bir gaz gibi dolanıyordu.

Merdivenleri bitirip ormanlık alana çıktığımızda derin bir nefes aldım. Sahiden rahatlamıştım, ruhuma ne kadar iyi gelmişti şimdi bu hava. Saatin kaç olduğundan haberim yoktu, fakat öğleyi geçtiğini biliyordum. Güneş yakıcı etkisini yitirmiş, sadece aydınlatma görevi görüyordu. Yan yana ağaçların çevrelediği toprak yoldan yürürken bizim tarafımıza doğru yürüyen tek tük insan vardı, ama kesinlikle kalabalık bir yer sayılmazdı. Kulağıma dolan kuş seslerinin rahatlatıcı etkisi yadsınamaz bir gerçektir. Burası spor için gerçekten iyi seçilmiş bir mekândı.

Yan yana biraz daha yürüdükten sonra burnuma dolan et kokuları midemde daha şiddetli bir sese yol açacak diye korktum. Nihayet sıra sıra arabaların dizili olduğu otoparkı gördüğümde rahatladım, ağrıyan bacaklarım daha fazla yürümeme dayanamayacak gibiydi.

Karşımıza çıkan siyah Range Rover’a gidene kadar yine aramızda bir diyalog oluşmamıştı. Arabanın tam yanında, aynı modelden bir tane daha görünce içimden, “Buradaki herkes Range mi kullanıyor?” diye geçirmemem olanaksızdı.

Arabanın ön yolcu kapısının yanına vardım. Tam kapıyı açacağım sırada yandaki arabanın şoför kapısı açılmıştı ve omzumun üzerinden içeride sürücünün olmadığını sandığım diğer arabaya dönmüştüm.

Otomobilinden çıkan, dalgalı kahverengi saçlara sahip kavruk tenli adam, gözündeki siyah güneş gözlüğünü havalı bir edayla çıkardı ve çikolata kahvesi gözleriyle ilk önce bana ardından arkama bakıp yüzüne çarpık bir gülümseme yerleştirdi.

“Oo, Karahanlı nihayet kendi yerine uğramış.” Genç adamın Aras’ı tanıdığını, cümlesini kurmadan önce bakışlarından da anlamıştım zaten. Tepkisini ölçmek için ne zaman yanıma geldiğini bilmediğim Aras’a baktığımda, yüzünde öfkesini tutmaya çalıştığı ifadelerinden birini gördüm.

“Mekânımda ne işin var Yavşakoğlu?”

Karşısındaki tanımadığım adama Yavşakoğlu diyerek argo bir lakap taktığını anlamıştım.

Bu alaylı ifadeye karşı, adam tam üç kere cıkladı. “Yanımdaki güzel bayanın beni yanlış tanımasını istemem.” Çikolata kahvesi gözlerini bana dikti. Yakışıklı, sert suratı dikkatimi çekmeden edememişti. Yüzündeki kirli sakalı, bukleleri önüne düşen kahverengi saçları, uzun, siyah kirpiklerin korumalık yaptığı gözlerinin etkileyici olduğu kaçınılmaz bir gerçektir. İfadesine beyaz dişlerini gösteren bir gülümseme eklediğinde dudaklarını araladı. “Merhaba, ben Barlas Kafşakoğlu. Ve sen..?”

Adamın soyadı, Aras’ın ona taktığı lakabı daha manidar kılıyordu. Gülmemek için kendimi zorlayarak bana doğru uzattığı eline baktım. Fazla düşünmeden eline uzanıp tutacaktım ki, “Eylül Karahanlı. Kendisi karım olur,” cümlesiyle ne olduğunu anlamadan Barlas için uzattığım elimi eski yerine indiren Aras’a kaşlarımı çattım. Lakin o, bana bakmıyordu bile. Barlas omuzlarını yukarı kaldırıp, uzattığı boşta kalan elini diğer eliyle beraber havaya alarak suçsuzum ifadesi yaptı.

“Mesaj alındı. Yine iyi seçim yapmışsın be Karahanlı.” Tam Aras’ın omzuna vuracakken, Aras geri çekildi ve yeni tanıdığım bu adamın hamlesinden kaçındı. Ondan tiksiniyor gibiydi, dokunmasına bile tahammülü yoktu. Öte yandan, adının Barlas olduğunu öğrendiğim bu şahsiyetin bana yaptığı iltifatlar, ne yalan söyleyeyim, hoşuma gitmişti. Beğenilmek... Güzel şeydi. Bunu hiçbir kız reddedemezdi.

“Pekâlâ, ben çıkıyorum. Davette görüşürüz. O zamana kadar kendinize,” dedi Barlas ve yüzüne sıcak bir tebessüm katarak bana döndü. “İyi bakın.” Ne yapmam gerektiğini bilmeden tepkisiz kalan Aras’ın aksine, onu başımla onayladım.

Aras sinirli bir ifadeyle uzaklaşan adamın arkasından baktı. “Bu yavşanın burada ne işi var,” diye mırıldandı belli belirsiz. Sonra *hasbinallah* der gibi başını eğip arkasını dönerek, arabaya geçti ve bana bilmem kaçınıcı komutunu verdi. “Arabaya bin.”

Az önce yaptığı anlamsız hareketlerle beraber hafiften öfkelenirken, dediğini yaparak arabaya geçtim. Koltuğa oturup kapımı kapatır kapatmaz sordum. “Barlas’ın elini tutmama neden mani oldun?”

Direksiyonu sola çevirip arabayı park alanından çıkaracakken, sorumu beklemediğinden olacak ki hafiften kaşlarını çattı; lakin bana dönmeden toparlandı. “O tekin biri değil.”

“Tekin görünüyordu,” diye itiraf ettim. Ardından omuz silk-tim. “Yani... O kızla Barlas hakkında konuştuğunuzda böyle hayal etmemiştim. Çocuk... Genç ve yakışıklıymış.”

Aras'ın koyu bakışları bir anda yoldan çıkıp gözlerime odaklandı. Kavisli çatık kaşlarından ödün vermeden düz çizgi halini alan dudaklarını araladı. “Benim yanımda erkek muhabbetlerine girme.”

Anında, kaskatı kesilmiş surat ifadesiyle kirpiklerimi araladım ve bakışlarımı birkaç saniye onun üzerinde tuttum. Kıskanmış olabilir miydi? Sadece bir kere, beni kıskanmış olabilir miydi gerçekten?

Sanki bu umudumu doğrulamak istercesine, “Neden?” diye sorduğumda, keskin kıvrımlara sahip dudaklarını aralanmakta gecikmedi.

“Bir kızla erkekler hakkında konuşmam sence de garip kaçmıyor mu?”

Tuttuğum nefesimi hayal kırıklığıyla geri verirken diyecek şey aradım, lakin toparlayamadım. En sonunda büyük bir yumrunun yerleştiği boğazımla, başımı camdan tarafa çevirdim. Ben onun beni sevebilme umudunu yakalamak için can atarken, o her seferinde bu yeşeremeyen umudumu sertçe koparıyordu. Ve böylelikle bana sevdanın yolları, yine imkânsız görünüyordu...

Emin Ağabeylere gidene kadar Aras'la aramızda başka bir diyalog geçmemişti. Bir saat çoktan geçmişti. Şehrin oldukça dışına çıkmıştık, etraf yemyeşil ağaçlarla doluydu ki zaten çok geçmeden asfalt yol bitmiş, toprak yola geçiş yapmıştık. Öğle vakti, güneşin en tepede olduğu saatlerdendi. Hava insanın içini açacak kadar güzel, mutluluk verici bir etkiye sahipti. Bir süre

sonra tek tük, müstakil evler görünmeye başladığında burasının bir köy olduğu kanaatine vardım. Biçilmiş tarlalar, bir-iki otlanan inek bu görüşümü desteklemeye yetiyordu.

Köye girişimizin ardından, beş dakika ya geçmiş ya da geçmemişti ki köyün en ucunda ahşap görünüşlü bir evin önünde yine durmuştuk. Ben gelip gelmediğimizi anlamak amacıyla Aras'a baktığımda, onun çoktan anahtarı çıkarıp kapısını açmış olduğunu gördüm.

"İn." Dışarı çıkacağı sırada verdiği bu komutla, bir şey söylemeden kendi tarafıma döndüm ve koltuğa düşen çantamı tutup omzuma astıktan sonra yapmamı istediği gibi arabadan indim. Etraf mis gibi ağaç kokuyordu, yemyeşil bir alanın ortasındaydık, güneş vardı ama hava yakıcı değildi, ılık rüzgâr tenime değip geçerken yaşadığım hayranlığa engel olamadan konuştum. "Burası çok güzel bir yer."

"Oyalanma da düş peşime." Bu cümlesine karşın, beni dinlediğini düşünmediğim Aras'a omzumun üzerinden baktım. Dışını güllerin çevrelediği, bahçeli eve doğru yürüdüğünü gördüm ve arkasından yüzümü buruşturdum.

Kabasın Aras Karahanlı, kaba!

Yanına vardığım an, demiri paslanmış beyaz renkli açık bahçe kapısından içeri girdik. Yeşilliklerle çevrili alanda yürürken, tahtadan yapılan köy evi merdivenlerini gıcırdatarak yukarı çıktık. Ahşap kapının önüne geldiğimizde, yumruk yaptığı eliyle kapıyı üç kez tıklattı.

Çok geçmeden, kapı küçük bir çocuk tarafından açılmıştı. Bu küçük esmer çocuk, Sevinç Abla ve Emin Ağabey'in düğün zamanında gördüğüm küçük oğulları Mehmet'ti. Aras'ı görür görmez, sevimli çocuğun tatlı yüzünde güzel bir gülümseme belirdi. "Aras Ağabey!"

"Mehmet'im," diye karşılık veren Aras, dizlerinin üzerinde eğilip çocuğu kucakladı. Mehmet de küçük kollarını Aras'a sardı.

"Mehmet, niye bağınyor- Ah, Aras!" Sevinç Abla'nın, seslenerek çocuğun arkasından gelip bizi görmesiyle cümlesi yarıda

kalmıştı. Ardından Emin Ağabey ve on altı yaşındaki oğlu Yiğit'in de kapının arkasında belirmesiyle, başımı sallayarak yüzüme eklediğim tebessümle onları selamladım.

"Hoş geldiniz!"

"Mehmet, oğlum bırak Aras Ağabey'ini de içeri geçin hadi." Emin Ağabey'den çıkan bu cümleyle, Aras bakışlarını kucağındaki küçük çocuktan çekerek bana yöneltti ve kaşlarıyla evin içini işaret etti. Bakışıyla sıkışan yüreğimi bir kenara iterek soluklanmamın ardından, bir kez daha dediğini yaptım ve onun arkasından ilerledim.

"Hoş geldiniz kızım."

Sevinç Abla'nın bu içten karşılmasına karşılık gülümsememi düşürmedim. "Hoş bulduk Sevinç Abla," diye yanıtladım ve orta yaşlarındaki bu kadının bana sarılmasına karşı koymadım.

Geri çekildiğimde kocası Emin Ağabey'e yöneldim ve elini öpmek için hareketlendim, ancak elini geri çekerek buna mani oldu. "Sağ olasın kızım," diye yanıtladı beni.

"Geçin içeri." Eliyle evin kapısını işaret ettiğinde, bozuntuya vermeden dediğini yaptım.

Ev küçük, mülayim, içerisinde köy sıcaklığını barındıran bir mekândı. Beyaz koridordan yürüdükçe, yerdeki tahtalar gıcırdayıyordu. Koridordaki duvarın üzerine asılmış ve bir mimarın elinin değmediği belli olan yüzü kararmış ayna, geçerken yüzüme bakmama sebep olmuştu. Anlık bir bakış olduğundan suratımı inceleyememiştim. Koridorun sonunda karşı karşıya iki ahşap kapı daha vardı. Önümden yürüyen Sevinç Abla bir kapıyı araladığında, ben de onun peşinden ilerledim. "Gel kızım, biz mutfağa girelim."

"Tamam," der gibi kafamı salladıktan sonra, omzumun üzerinden arkamı döndüğümde onun Emin Ağabey'le evin bir başka odasına girdiğini, Yiğit'in ise onların arkasından itiraz içeren bakışlara sahip kardeşini dışarıya sürüklediğini gördüm.

"Aras ve Emin'in kendi aralarında sık toplantıları olur." Sevinç Abla'nın bana yönelik bu cümlesine karşılık ürpererek arkamı izlemeyi bıraktım ve mutfaktan içeri girmek üzere olan kadına döndüm.

Ateşin Oğlu

Peşinden kapı basamağını çıkıp mutfığa girdim. “Toplantılar?” diye sordum anlamamış gibi.

Kapının hemen yanında duran buzdolabının kapağını açarak içine eğildiğinde sorumu cevapladı. “Aynı mafya grubu içindeler. Bununla alakalı. Benim bile bilmediğim, çoğu zaman hayati risk taşıyan konular.”

Kocasının, riskli olaylarla iç içe olmasını bu kadar kolay hazmeden ve dile getiren kadına hayretle bakıyordum. Eline aldığı birkaç domates ve salatalıkla dolabın kapısını kapattıktan sonra tekrar bana döndü. “Aras’ı ne kadar zamandır tanıyorsunuz?” diye sordum, hakkında hiçbir şey bilmeden evlendiğim adamın hayatıyla ilgili bu kadından birkaç detay öğrenebilmek umuyduyla.

Bana doğru ilerleyip beni geçti, gittiği yere doğru döndüm ve o an ilk defa geldiğim bu evin mutfağını daha iyi inceleme fırsatı buldum. Geniş bir mutfaktı, sağ tarafımda, içerisinde döşeklerin yorganların katlanılarak üst üste konulduğu bir bölüm vardı. Karşımda eski, karışık desenli L şeklinde döşenmiş bir sedir, onun önünde yemek yenilmesi için konulan bir masa vardı. Mutfak dolabının ve tezgâhın olduğu bölümse koltukların tam karşısındaki duvardaydı. Ocağın üstü tencerelerle dizilmiş, mutfağı çeşit çeşit yemek kokuları sarmıştı. Karnımın açlığı kendini iyice belli ederken, Sevinç Abla’nın çıkardığı salata malzemelerini yıkayarak, beni cevaplamasıyla yine ona yöneldim.

“Aras’ı çok eskilerden tanırım.”

“Ne kadar eski?”

Derin bir iç çekti, sonrasında kesme tahtasındaki domatesleri bir kaba aktardı. “Başkan Alkan Bey, onu Çocuk Esirgeme Kurumu’ndan aldığından beri.”

“Çocuk Esirgeme Kurumu” zihnimde falsolu bir şekilde yankılanırken, Aras’la beraber gittiğimiz çocuk yuvası yine aklımda yeşermişti. Eda’dan da bildiğim bu ayrıntı bir kez daha içimi sıktığında, “Aras’ın bir ailesi...” dedim ve duraksadım. “Yok mu?”

Sevinç Abla krem rengi mutfak dolabını açtıktan sonra üst

raflardaki tabaklara uzanmaya çalıştı. “Bunlardan hiç bahsetmedim, değil mi?” diye sordu.

Başımı sanki bana bakıyormuş gibi “hayır” anlamında salladım. “Hayatı hakkında neredeyse hiç konuşmadık.” Hatta “neredeyse” bile fazlaydı.

İndirdiği tabakları tezgâhın üzerine koydu. “Benim de pek bir şey bildiğim söylenmez,” diye itiraf etti ancak sesinde daha fazlası gizli gibiydi. “Ailesi o daha bebekken trafik kazasında vefat etmişler.” Bu ayrıntı içimi burkarken, Aras’ın evinde bulduğum, “Ateş Atahanlı” ismini sormayı istedim. Fakat bunun için erken olabilirdi. Belki de bunu ilerleyen zamanlarda Aras’a sormam daha sağlıklı olacaktı. Üstelik evinden yanlışlıkla aldığım fotoğrafı nereye koyduğumu unutmuş ve hâlâ bulamamıştım. O fotoğrafı da başkası bulmadan bir an önce yerine koymam lazımdı...

“Her neyse, konuyu değiştirelim. Aras onun hakkında konuştuğumuzu anlarsa, bunu pek hoş karşılamayabilir kuzum. Sofrayı hazırlamak için bana yardım etmek ister misin?”

“Tabii...” diyerek boynumda asılı çantamı hızla çıkarıp yemek masasının üzerine koyduktan sonra, Sevinç Ablâ’ya yardım etmek için adım attım. Ancak o an işittiğim küçük tıkırtıyla tekrar arkamı döndüm. Sandalyenin üzerine bıraktığım çantam yere düşmüş ve açık unuttuğum ağız sebebiyle içindekiler etrafa saçılmıştı. Koltuğun altına düşen kalemimi ve masanın kenarlarına saçılan kâğıtlarımı toplayıp, etrafta bana ait hiçbir şey kalmadığına emin olarak ayağa kalktıktan sonra, bu sefer fermuarını sıkı sıkıya çektiğim çantamı tekrar sandalyenin üzerine bıraktım ve Sevinç Ablâ’ya yardım etmeye koyuldum...

★Yazar anlatımı★

Ertesi Gün

Genç adam mekândan içeri girerken, eliyle belindeki silahı kavradı. Onun içeri girdiğini görenler, oynadıkları oyunu ve

konuştukları konuyu bitirip, korkusuzca içeri giren bedene baktılar.

O, Aras Karahanlı'ydı ve bu yer altı dünyasında namı büyüktü.

Bu nedenle, oturdukları kumar masasının başında sonucu bekleyen herkesin şimdiki odağı tamamen Aras olmuştu. Bu genç, yeşilin koyu tonunun hâkim olduğu kumarhanede yürümeye devam ederken, iki tane oldukça cüsseli ve takım elbiseli adam yolunu kesti.

“Burada ne arıyorsun?”

Aras alev saçan bakışlarını karşısındaki dazlak kafalı adama dikti, ardından boynunu kıtlatarak dudaklarını araladı. “Duyduğuma göre Yedigâr dönmüş. Onunla bir hesabımız var.”

Dazlak adam kafasını salladı.

“Buraya böyle giremezsin Karahanlı.”

Aras sakin durmaya çalışıyordu, keza yanlışlıkla karşısındaki bu adamın keline bir kafa atsa buradan sağ çıkamayabilirdi. Koskoca mekânda kendinden başka onu savunacak kimse yoktu, bu olağan bir şeydi.

“Hadi ama,” dedi gözlerini mekânda gezdirerek. “Koskoca başkanınız Yedigâr, buraya tek başına gelmiş bir adamdan mı korkuyor?”

İri adam bir yanıt vermedi, ne diyeceğini düşündü, içten içe Aras'tan korktuğunu biliyordu ama bunu itiraf edemezdi. “Neyse ne,” diye gürlledi. “Buraya giremezsin.”

Aras o anda kaşlarını çattı. Sakin kalmakta zorlanıyordu, ama bunu yapmalıydı. Karşısındaki adama aldırmadan ellerini iki yana açtı. Ardından başını yukarı, Yedigâr'ın odasının bulunduğu balkona dikti. “Başkan Yedigâr. Beni duyuyor musun? Nerede kaldı başkanlığın? Kaçıyor musun? Ha?”

Yüksek sesle konuşmaya başladığında, kadınlı-erkekli herkes çıt çıkarmadan onu izliyor, dinliyordu. Dazlak adam Aras'ı susturmak için ona saldıracağı sırada, Aras kıvrak bir hareketle geri çekildi. “Dokunma, dokunurum,” dedi ciddiyetle.

“Ne oluyor burada?” Nihayet balkon korkuluğuna çıkan kişi

Yadigar olmuştu. Tam Aras'a cevap vereceği sırada ışıttığı bu sesle arkasını dönen dazlak kafalı adam, başkanlarını cevapladı. "Yanınıza gelmek istiyor Başkanım. Şimdi çıkartacağız."

"Höst lan," diye azarladı Yadigar kendi adamını. "Ne zaman kapımıza geleni çevirdik oğlum biz? Bırakın Karahanlı'yı."

Aras, ellili yaşların ortasındaki bu adamın söylediklerinin üzerine kel olan adama ukala bir bakış attı. Ardından beklemeden bordo halıyla bezenmiş basamakları tırmanmaya başladı. Hesap sormak için sabırsızlanıyordu.

Merdiven bittiğinde Yadigar'ın siyah kapısının önündeki farklı iki takımlı adamdan kumral olanı Aras'a bakmadan kapıyı açtı. Aras güçlü adımlarıyla uzun koridoru bitirip düşmanının odasına daldı. Siyah ve gri renginin hâkim olduğu odada yürürken ortam o kadar sessizdi ki adım sesleri duyuluyordu.

Yadigar başını hafif hafif sallayarak genç adamın gelişini izledi. Ortama gizli bir gerilim hâkimdi. Sonunda Aras, siyah deri koltuklardan birine oturdu ve ne diyeceğini merak eden adamın şaşkın bakışlarına cevap olarak dudaklarını araladı. "Neler biliyorsun?"

Yadigar anlamadan dudaklarını büktü. "Ne demek neler biliyorsun?"

Aras sabırsızdı. Kendinden yaşça büyük bu adamı şu an öldürmek istiyordu, ama bilgi alması gerekliydi, dikkatli davranmalıydı. "Eylül'ü neden kaçirtmaya çalıştın?"

"Dur bir dakika evlat," dedi adam hayretle. "Ben öyle bir şey yapmadım."

Aras, Yadigar'ı süzdü. Tabii ki adam hemen onaylamayacaktı. "Yalan konuşma Yadigar Efendi. Tek başıma geldim buraya, korkmadan her şeyi anlat."

Yaşlı adamın dudaklarından üç küçük kahkaha yayıldı, ardından çekmecesinden bir puro çıkardı, nezaketen Aras'a uzattı, kabul etmeyince purosunun ucunu alevlendirip dudaklarına götürerek derin bir nefes çekti.

"Daha çok toysun koçum. İstesem şuracıkta seni infaz ettirebilirim. Gerçekten kaçırıtsam niye inkâr edeyim?" Aras şaşkın-

Ateşin Oğlu

dı, ne demek bu işi yaptıran kendisi değildi? Bir şey söylemek için dudaklarını araladı, ama bu isteğini gerçekleştiremeden geri kapattı. “Eğer aklında soru işareti varsa, şunu bil ki kadınların üzerinden oyun oynamak benim namıma yakışmaz. Metresimi kaçırmaya çalıştınız, o sırada Eylül’ü arabana gönderen bendim, ama bunun ötesinde hiçbir şey yapmadım, yaptırmadım. Biz o sıra zaten ödeşmiştik.”

Aras duydukları karşısında kaskatı kesilmişti, olaylar iyice anlamsız bir hal alırken öylece baktı kır saçlı adama. Elini cebine atıp, Eylül’ün kendisine verdiği, “*Ne kadar istiyorsun Ateşin Oğlu?*” yazılı notu yerine koydu. Bunu yaptıran, Aras’ın gerçek kimliğini bilen kişi Yadigar değildi. Yalan söylemiyordu, bu aşikârdı. Bu işin altında başka bir dolap dönüyordu, ama neydi? Kimdi Aras’a bu oyunu oynayan? Aklındaki sorular iyice karmakarman bir hal alırken başını sallayarak ayağa kalktı. Purosunu çekmeye devam eden Yadigar’a gözlerini kısarak konuştu. “Umarım yalan söylemiyorsundur.”

Arkasını dönüp tam odadan çıkacakken, yaşlı adam seslendi. “Karahanlı, bir gün benim tarafımda olmanı isterim. Sen gerçekten güçlü bir çocuksun. Eğer bir çıkmazın içindeysen... Aklını kullan. Bu noktada en yakınlarına bile düşman gözüyle bakmanı öneririm.”

Son cümlesiyle beraber Aras çoktan kapıdan çıkmıştı. Hızlı adımlarla geniş koridoru geçerken, kırışmış alnındaki damarı kendini belli etmişti. Boğulacak gibi hissediyordu. Etrafta onu oynatmaya çalışan biri vardı ve bu kişi tüm intikam planlarını yerle bir edebilecek güçteydi. Onu güçlü yapan bir diğer kısım ise, Aras’ın o kişinin kim olduğunu hâlâ bilmemesiydi.

Bu karanlık mekândan zihnindeki karışıklıklarla ve öfkeli surat ifadesiyle çıkmıştı. Aynı öfkeyle arabasına binmiş ve gazı köklemişti genç adam. Ayağı gaz pedalındayken hız limiti doksanı, yüzü, yüz onu çoktan geçmişti. Açık penceresinden içeri giren ve suratına çarpan rüzgâra aldırmadı. Yol üzerinde bulunan tek tük araçları hızla solladı. Arkasından gelen korna seslerini umursamıyordu.

Biri vardı hayatını mahvetmeye çalışan. Aras'ın bulamadığı biri vardı.

Düzgün düşünemiyordu, labirente girmiş gibiydi. Aniden direksiyonu sola çevirdi ve düşüncelerini biraz olsun rahata erdiren, mantıklı düşünmesini sağlayan adamın evine doğru sürmeye başladı.

Kapıyı sertçe çaldığında beklemeden açan Emin Ağabey olmuştu. Karşısında gördüğü manevi kardeşine karşı afallayarak sordu adam. “Aras, oğlum neyin var?”

“Ağabey, Yadigar değilmiş.” Duydukları karşısında adamın kaşları çatılırken, devam etti. “Gerçekleri bilen şerefsiz Yadigar değilmiş.”

Emin'in de suratı tıpkı Aras gibi sersem bir hale büründüğünde, “Tamam,” dedi şaşkınca. “Tamam, oğlum gir içeri. Her şeyi düzgünce anlat.”

Aras, başıyla onayladığında içeri girdiler. Köy evinin holünden biraz ilerledikten sonra, soldaki kapıdan içeri girip, sobalı evin salonundaki köşe koltuklara oturdular. Aras gözlerini yanarken çıtırtı sesleri çıkaran sobadan ayırmıyordu.

“Ne demek Yadigar değilmiş?”

Karahanlı, ellerini ensesinde birleştirdi. “Almanya'dan bugün dönecekti. Bildiğimden mekânına gittim...” Daha sonra yaşadıklarını bir bir anlattı.

“O zaman kim?” Emin, Aras'ın zaten kendi kendine milyonlarca kez sorduğu bu soruyu sorarken, Aras sağ eliyle koltuğa yumruğunu geçirdi.

“Bilmiyorum, kahretsin bilmiyorum! Ama bulduğumda o şerefsizi öyle bir benzeteceğim ki.”

“Sakinleş oğlum,” dedi Emin kendi kendine düşünürken. Genç adam ona dünyanın en saçma şeyini söylemiş gibi baktı. Ama karşısındaki kişi, itirazlarını dinlemeden cümlesine devam etti. “Aslında, ben de seninle bir şey konuşmak istiyordum.”

Ateşin Oğlu

Hâlâ dinmeyen öfkeli suratıyla Emin'e baktı. Tek kaşını "Ne konuşacaksın?" der gibi kaldırdı.

Emin derin bir nefes aldı. "Evlendiğin kız..." dedi ve duraksadı. Aras'ın kaşları gözlerinin üzerine eğdiğinde ekledi. "Eylül, ailen hakkındaki gerçekleri biliyor mu?"

Karahanlı, sinirli ifadesiyle karşısındaki adama, "Eylül ne alaka şimdi?" diye sordu. Karısını neden araya kattığını anlayamamıştı, böyle bir olayla Eylül'ün ne alakası olabilirdi ki?

Emin Bey zihnindeki soruları böldü. "Biliyor mu?" diye üsteledi.

Aras duraksadı. "Hayır," dedi. Hemen sonrasında cevabını biraz daha açtı. "Eylül'e hayatımla ilgili hiçbir şey anlatmadım."

Bu yanıt karşılık, başından beri Eylül ve Aras'ın evliliğini onaylamayan Emin, kendini haklı çıkarmak amacıyla ve "ben demiştim" edasıyla ceketinin cebine koyduğu küçük, pembe kaplı not defterini çıkardı. Aras'ın gözleri not defterine odaklanırken uzun kirpikleri birbirine yaklaştı ve başını omzunun üzerine eğdikten sonra sordu. "Ne bu?"

"Aç."

Aras aldığı komutla not defterini aralarken, Emin konuşmasına devam etti. "Dün, Eylül, Sevinç'e senin hakkında sorular sormuş..." Aras, içerisinde Eylül'ün el yazısının bulunduğu, yemek tariflerinin olduğu not defterinin sayfalarını çevirirken, hâlâ ne olduğunu anlamadan dinleyemeye devam ediyordu. "Sevinç de herkesin bildiği yalanları sıralamış, fakat neden sorduğu konusunda şüphelenmemiş. Ta ki çantasından düşen bu not defterinin arasındaki fotoğrafa kadar..." Aras, Emin'in cümlesinin sonlanmasıyla not defterinin arasına sıkıştırılmış fotoğrafla karşılaştı. Sevdiği bir kişinin ölü bedenini görmüş gibi oldu, irkildi. Uğradığı şok, suratının her halinden belli oluyordu. Babası Ateş Atahanlı'nın fotoğrafı sinirden sığıttığı ellerinin arasında buruşurken, zor tuttuğu iradesiyle sordu. "Bunun burada ne işi var?"

"Ben de bunu merak ediyorum oğlum. Hakkında doğru düzgün hiçbir bilgiye sahip olmadan evlendiğin o kız... Günlerdir aradığımız casus olabilir mi?"

Aras'ın dudakları hareket etmeye çalışırken, zihnindeki taşları yerine oturtmayı deniyordu. Eylül'ün masumane duruşu, sürekli Aras'ın içinden gelen ona yardım etme isteği, Eylül'ün bir yerlerde, bir şekilde Aras'ın karşısına çıkması. "Atçın Oğlu" yazılı kâğıdı verdiği gün...

Hatırladığı tüm bu ayrıntılar ve zihnindeki karmaşa sebebiyle, bir anda tüm suçlamalar hedef değiştirmişti, inanmak istemediği şeye inanmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

Belki de bir şeyler gözünü kör etmişti.

O sırada, Yadigar'ın, "En yakınlarına bile düşman gözüyle bakmanı öneririm" cümlesi aklında yankılanırken, uğradığını düşündüğü ihanetin yakan aleviyle ayağa fırladı...

Eylül'ün Anlatımı

Tüm gün, evime misafirliğe gelecek arkadaşlarım için, yoğurtlu tavuk salatasından Alman pastasına kadar çeşit çeşit ikramlar hazırlamıştım. Aras'la dün yaptığımız dövüş antrenmanı bugün vücudum üzerinde çeşitli sızılarla kendini belli etse de aldırmadım; bir değişikliğe, farklı simalara muhtaçtım ve arkadaşlarımla buluşacağım için fazlasıyla mutluydum.

Çatal-bıçakları özenle hazırladığım masaya dizdim. Çalan zil sesiyle şu durumda yapabildiğim en hızlı adımlarla megafona doğru ilerledim. Görüntülü ekrandaki kız topluluğunu seçtiğimde elimde olmadan gülümsedim ve arkadaşlarımı bekletmeden otomatige basıp kapıyı açarak, neredeyse içimden taşacak olan neşeyle gelmelerini bekledim.

Yaklaşık bir dakika sonra karşımdaki asansörün sesi duyulup kapıları açıldı. Rana'nın başını çektiği arkadaş grubumu görünce heyecanımı dışa vuran gülümseme kondu suratıma. "Hoş geldiniz!" dedim son heceyi uzatarak.

Hep bir ağızdan karşılık verdiler. "Hoş bulduk." Sonra hemen bana doğru koşullar ve güçlü bir sarılma anı yaşadık. Neredeyse nefessiz kalacağım bir sarılmanın ardından, sırayla hep sine sarılıp içeriyi gösterdim.

Ateşin Oğlu

Rana, Merve, Hayra, Esra, Aslı... Başka birini beklemiyordum ama aralarında gizlenen kıvrıkcık sarı saçları görünce şok içinde dudaklarımı araladım. "Hatice!" diye cırladım. Hayra'nın arkasına saklanan ve gözlerime o an ilişen Hatice, adeta "ce-e" yaparak sevimli yüzünü bana göstermişti.

"İnanmıyorum!" dedim şok içinde. Hasretle birbirimize sarıldık.

"Ne sandın yavrum, düğüne çağırmadın, ben de ev görmene geldim. Aslında gelmemem gerekiyordu ama..."

"Ya saçmalama," diye lafını kestim omzuna vurarak. "Ankara'dan gelmeyeceğini biliyordum."

Hatice, benim lise birden en yakın arkadaşım. Ama on birinci sınıfta İstanbul'dan Ankara'ya taşınmak zorunda kalmışlardı, böylelikle ara sıra mesajlaşmak haricinde görüşemiyorduk.

"Biliyorum biliyorum," dedi Hatice, ince dudaklarını kullanarak sempatik suratına sıcak bir tebessüm katarken. "Hadi ya, bir beni almadın içeri. İki saattir burada dikiliyorum."

Kahkaha atarak kapıyı araladım. "Geç, geç," diyerek salonu işaret ettim. Hızlı adımlarla içeri girdiğinde, başka kimsenin olmadığına emin olarak kapıyı kapattım.

Tüm yorgunluğumu unutmuştum. Aras haklıydı, arkadaşlarımla konuşmak daha şimdiden iyi hissettirmişti.

Arkalarından salona girdiğimde Hayra hariç hepsinin beyaz koltuklara yerleştiğini gördüm. Hayra ise camdan duvarın önüne geçmiş, köprü manzarasını izliyordu. Ellerimi birleştirip kızlara döndüm.

"Kızlar hepiniz tekrardan hoş geldiniz," dedim ve günlük konuşmaları gerçekleştirdik.

"Vay be, evin çok güzel." Esra'dan çıkmıştı bu cümle.

"Daha güzelleri sizin olsun," diyerek cevapladım.

O sırada Merve'nin elindeki büyük hediye kutusunu anca fark etmiştim, ayağa kalkıp bana uzattı. "Ne bu?" diye sordum.

Siyah saçlarını tepesinde toplamış olan arkadaşım iri güzel gözlerini kırparak konuştu. "Ev hediyen. Beraber aldık. Aç bakalım."

Yüzümdeki tebessüm irileştiğinde, heyecanla ince kutunun kapağını açtım. Hediye açmayı her zaman severdim. Beyaz fon üzerine pembe, mor ve vizon renk karışımlarının rastgele fırça darbeleriyle oluşturduğu büyük tabloya hayran bir bakış attım. “Ya... Bu harika.”

“Evinin yanında biraz sönük kaldı ama.”

Bakışlarımı sevimli yüze sahip Aslı'ya çevirdim. “Saçmalamayın, çok hoşuma gitti,” diyerek kutuyu tekrar kapatıp yere koydum.

“Vallahi ben acıktım,” dedi Hayra bir yandan İstanbul manzarasını izlerken.

Ben de onu onayladım. “Vallahi ben de öyle, haydi masayı falan hazırladım. Buyurun sofraya başına.”

Kızlarla sofraya muhabbetimiz, lisede beraber yaptığımız anıları bir bir konuşmakla geçiyordu. Öyle hatıralarımız, öyle komik anlarımız vardı ki bir zamandan sonra gülmekten yanaklarıma ağrılar girmişti.

“Hatırlıyor musun Eylül,” Etkisini yitirmeyen gülüşümle Hatice'ye döndüğümde devam etmesini ister gibi baktım ona. “Bir kere Hayra ile sen silgi savaşı yapıyordunuz. Hayra sana tahtanın silgisini atıp sınıfın dışına kaçmıştı-”

Hatırlayıp, gülererek araya girdim. “Sonra ben silgiyi alıp sınıfın dışına çıkan Hayra'ya atayım derken, silgi yönünü şaşırıp nöbetçi öğretmene çarpmıştı.”

Bu anıyla beraber hepimiz kahkahalara boğulmuştuk. O zaman disipline gideceğim diye neredeyse ağlıyordum, şimdiyse bunu gülünecek bir şeymiş gibi anlatıyorduk. Hayat her konuda garipti.

“Hatta bir keresinde Rana ve ben...” Kahkaham sonlanmadan yeni bir hikâyeye geçeceğim sırada, kızların yüzündeki donuk ifade ve Rana'nın bana kaşlarıyla arkamı işaret etmesi konuşmamı sonlandırdı ve omzumun üzerinden baktıkları yöne dönmemi sağladı.

Gözlerim, Aras'ın siyah gözleriyle buluştu. Dudaklarımı aralayıp bir şey söyleyeceğim sırada Hatice araya girdi. “Aa, eniş-

Ateşin Oğlu

temiz de geldi. Gel enişteciğim, biz de eskilerden konuşuyorduk.”

Aras, Hatice'nin kurduğu cümleyi duymamış gibiydi. O anda, onda bir şeyler olduğunu sezmiştim. attığı kaşları sinirli olduğunu anlatıyordu. Siyah gözleri ise neredeyse kırmızıya dönmüştü.

Birden dudaklarını araladı. “Bu kadar misafirlik yeter.”

şaşkın bir halde ona bakmaya devam ettim, ne diyordu böyle? Ayağa kalkıp, tavrını anlamlandırmak amacıyla yanına yürürken tekrar dudaklarımı araladım. “Aras, iyi-”

“Yeter dedim!”

Azgın bir canavarı andırarak konuştuğunda, adımlarım duraksadı.

Rana araya girdi. “Bağırma arkadaşıma!”

“Eylül. Sadece on saniyen var.” Aras sinirli bir halde arkasını dönerek koridorda ilerledi. Ne yapacağımı bilemez bir halde büyük bir utanç içerisinde arkamdaki kız topluluğuna döndüm. Hepsinin yüzleri kızarmış, gözlerindeki mutlu bakışların yerini boş bakışlar almıştı.

“Ben...” diyerek ne söyleyeceğimi bilemeden arkadaşlarımın şaşkın suratlarına baktım. Yutkundum ve cümlemi topladım. “Kızlar özür dilerim. Normalde böyle bir insan değildir, o sadece biraz-”

“Ne?” diye araya girdi Rana bal rengi gözlerini kırpmadan. “O sadece biraz öküz mü? Hayatının yerine seçtiğin adama bak aptal!”

Rana kelimeleriyle üzerime kustuğunda anın şokuyla gözlerime dolan yaşları yok saydım. “O sadece biraz yorgun, ses-ten rahatsız oluyor. şu sıralar çok alışıyor. Büyük ihtimal şu an uyumaya çalışıyordur.”

Rana hayret içerisinde başını salladı. “Hâlâ o pi kurusunu savunuyorsun ya, pes!” Burnundan soluyordu. “Pekâlâ, gidelim o zaman, beyin rahat rahat uyusun,” diyerek bana omuz attı ve kapıya doğru çıkmaya başladı.

Ağlamamak için kendimi bir kez daha tuttum. Hayra kolu-

mu sıvazladı. "Aslında kocan haklı, çok ses yaptık. Sen Rana'nı dediklerini takma, o her şeye biraz fazla tepki verir, bilirsın." Başımınla onayladım.

Hepsi, bir anda çekilen neşeleriyle "iyi akşamlar" dileyerek evimi terk ettiklerinde, sadece Hatice kalmıştı.

"Sana bir şey yapmaz değil mi?" İtiraz ederek başımı salladım.

Büyük ihtimalle Aras'ın öfkesinin benimle alakası bile yoktu. O benim canımı acıtacak hiçbir şey yapmazdı. "Asla. Öyle biri değil. İşleri kötü gidiyor ve canı sıkıyor." Kaşlarını kaldırarak onaylamamı istediğinde kolunu sıvazladım. "Emin olabilirsin," dedim.

Gülümseyerek bana sarıldı. "Mutluluklar canım benim." Ben de ona sarıldım, ardından ayrıldık.

Hatice'yi de yolcu ettiğimde kapıyı kapattım. Kalbim korku ve utanç arasında atarken Aras'ın odasına doğru yürüdüm. Beyaz kapının önüne geldiğimde, Aras'ın uygun olup olmadığını anlamak için kapısını tıklattım, sonrasında dudaklarımı araladım. "Ar-

Lakin kelime bitmeden kapı açılmış, güçlü eller kolumu kavrayarak beni içeri sokmuştu. Aynı el kapıyı kapatıp sırtımı sertçe duvara çarptığında, yaptığı şeye anlam veremedim. Boğazım kurumuş, gözlerim korku ve hayretle açılmıştı. Sırtım çarpmanın etkisiyle sızım sızım sızlarken, Aras'ın yaptığı diğer şey ikinci şok dalgasını derimin altına hapsetti.

Alnımın ortasına değen soğuk metal bana ilk karşılaşmamızı hatırlatırken, almayı unuttuğum nefesim ve şaşkın gözlerimle ona bakıyordum. Her an tetiği çekebilir gibiydi, gözlerindeki hayal kırıklığı "ben buradayım" diye bağıyordu.

Ama ne olmuştu? Neden böyleydi, neden şimdi bu büyük silah başıma dayalıydı?

Hiçbir şey bilmiyordum.

Bölüm On Sekiz

Feveran

Zihnim ürettiği sorulara yanıt ararken, ürpermiş vücudumla öfkeden deliye dönen kara gözlere bakıyordum. Ortada ne döndüğünden haberim yoktu. Silahın yuvarlak ucu alnımı acıtırken, konumumuzu anlamlandıramıyordum.

Kâbus mu görüyordum, yoksa Aras şakalarının dozunu biraz daha mı artırmıştı?

Cevabım yoktu, şaka olmasını istiyordum. Neden şimdi bu koyu gözler bana düşmanca bakışlar atıyordu? Bilmiyordum.

Aramızdaki silahın bir perde oluşturmasıyla göremediğim dudaklarından bir cümle çıkıverdi. “Bunu neden yaptın?”

Hayrete düştüm. Beynim, fikirlerim bir labirentin içinde gibiydi. Uyanmak istiyordum. Anlam veremediğim cümlesine cevap bekliyordum. “Neyi?” diye sordum.

Başımdaki namluyu biraz daha iterek, kafamın arkasının sert duvara çarpmasına neden oldu. İtiraf etmeliydim ki korkuyordum. Karşımda gördüğüm kişi Aras değildi, hayır bu bakışların onunla alakası yoktu. “Ailemin kim olduğunu biliyordun. Beni sen mi işlettin? Patronun kim!”

Anında gözlerim açılmış, dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı. “Aras, sen ne saçmalıyorsun?”

“Bana yalan söyleme,” diye gürledi birden.

“Söylemiyorum,” diye bağırdım.

“O zaman bu fotoğraf sende ne arıyordu!”

“Hangi fotoğraf?” diye soracağım sırada, çoktan ceketimin cebinden vesikalık, siyah-beyaz fotoğrafı çıkarmış ve kelimelerimin bir bir boğazıma dizilmesine neden olmuştu. Tuttuğu fotoğraf, Aras’ın evinde yanlışlıkla bulduğum ve yine yanlışlıkla yanıma aldığım, sonrasında ise bulamadığım, arkasında “Ataş Atahanlı” yazan vesikalıktı.

“Bu fotoğrafın sende işi neydi, Eylül?!”

“Be-ben... Yanlışlıkla oldu... Seninle beraber kaldığımız o gün... Benim davete geldiğim gün. Senin odana girdiğimde buldum, sonra sen gelince...”

Cümlemi tamamlamama fırsat vermeden araya girdi. Esmen yüzünde, söylediklerime inanmamış gibi bir ifade yerleşti. İnanmak istemiyordu; sanki ben ne derse diyeyim, o kendi kafasında olayların gidişatını çoktan kurmuştu. Bu yüzden ki kesinlikle gözlerine kadar ulaşmayan bir gülüş ekledi dudaklarına. “Peki, o notu niye bana sonra verdin? Gördüğün gün verebilirdin, ama ne garip ki fotoğrafı bulduktan sonra verdin. Olayın üzerinden günler sonra verdin.”

“Fırsatım olma-”

“Tabii ya,” diye araya girdi Aras. “Deden olacak o adam ihtiyaçlarını karşılamıyordu, bu oyun sana iyi gelecekti değil mi? İstedığın iktidara, paraya, mala, mülke kavuşacaktın. Patronun kim, kime ajanlık yapıyorsun?”

Cümleleriyle adeta üzerime tükürdüğünde, kelimeler içimi yerle yeksan etti. Tüylerim kabardı, beynimde şimşekler çaktı. Yutkunmaya çalıştım, ama işe yaramadı; boğazımdaki mıh büyüdükçe büyüdü.

Nasıl olurdu, nasıl benim hakkımda böyle şeyler düşünebilirdi? Ben her gün onun yüzünden için için erirken, bana nasıl böyle ağır ithamlarda bulunabilirdi? Zihnim onun sarhoş olduğuna inanmak istedi, ama hayır, nefesi kesinlikle taze kokuyordu.

Hayretle başımı salladım. "Aras-"

Birden alnımdaki silahı çekti. Tek kolumu kavrayarak siyah nevresim takımının örtülü olduğu yatağa doğru beni çekiştir-meye başladı. Çatılmış kaşlarımla peşinden sürüklenirken ya-tağın önüne geldiğimizde durdu. "Sırada ne vardı, yatağıma girmek mi?"

Son cümlesiyle başımdan aşığı kaynar sular döküldü. De-rince nefes almaya çalıştım, göğsüm kabarıp alçalırken sağ elim titremeye başlamış, bütün gücüm elimin üzerine yüklenmiş, hemen ardından hızla yanağında yerini bulmuştu. Öyle sert ge-çirmiştım ki avuç içlerim sızladı, zerre umursamadım.

Attığım tokadın sesi odada yankılandı. "Allah belanı versin!" diye kükredim. Aras'ın yüzü hafifçe yana doğru kaymıştı. Öf-keyle devam ettim. "Bana karşı nasıl böyle ithamlarda buluna-bilirsin?! Ben bu aptal mafya işine, bu saçma salak işlere senin yüzünden bulaştım! Böyle oyunların içinde olsam niye İzmir'e kaçmayı düşüneyim? Evlenme teklifini bile sen yapmışken... Nasıl... Nasıl olur da arkandan böyle şeyler çevirdiğimi düşünürsün? Hayatıma bir kişi bile girmemişken, nasıl olur da senin fahişen olmak için verilen parayı kabul ettiğimi düşünürsün?" Öfkesini bana devreden siyah gözleri bana bakarken, olumsuz anlamda başımı salladım. "Fotoğrafı tamamen bir yanlışlık so-nucu koydum cebime, geri zekâlı sakarlığım yüzünden. Ateş Atahanlı'nın kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu, hoş senin soyadını da Karahanlı olarak biliyorum. Notu sana ver-diğim gün fotoğrafı da verecektim, ama bulamadım." Aras'ın, sıkmaktan kan gitmediğini düşündüğüm bileğimdeki eli gev-şerken burnumdan soluyarak devam ettim. "Dedemin beni mahrum bıraktığı tek şey sevgiydi! Para konusunda hiç sıkıntı yaşatmadı. Bu yüzden bir daha sakın, sakın o kirli dudaklarınla benim ailemin adını anma!"

Bağırmalarım bittikten sonra yüzüne tükürme isteğimi bir kenara ittim ve suratımdaki tiksiniş ifadeyle Aras'ın gevşeyen elinden bileğimi çekerek hızla arkamı döndüm. Titreyen elle-rime aldırmadan krem rengi kapıyı açtım ve arkamdan sertçe

kapattım. Bütün binanın kapanış sesiyle yankılanmış olması muhtemeldi. Seri adımlarla kendi odama girip aynı sertlikle kapattığım kapının kolunda bulunan düğmeye basarak kilitledim. Burnum sızlıyor, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Birazdan yapacağım şeyi duymasın diye son gücümle odanın banyosuna girip kapısını kapatarak boşalan gözyaşlarımla beraber yere çöktüm, sırtımı kapıya yaslayıp cenin pozisyonu aldım. Başımı dizlerime gömüp, hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım.

Nasıl olurdu? Bana bunları nasıl yakıştırmıştı? Etrafımdaki insanlar neden sürekli hakkımda yanlış yargılarda bulunuyordu?

Dedem beni sürtüklükle suçladığında Aras'a sığınmıştım, şimdi Aras beni daha beter bir şeyle suçluyordu. Üstelik hiç düşünmeden...

Hıçkırıklarım boğazımda yankılandı. Nefesim kesilecek gibi hissettim. Gözyaşlarımı tenimi yakıyor, burnumu çektiğimde aldığım nefes işe yaramıyordu. Kapana kısılmış gibiydim. Vücudum tir tir titriyordu. Seslerim banyonun boş yüzeyinde yankılanıyor, benimle beraber bir kişi daha ağlıyormuş efektini sağlıyordu. Altımdaki kumaş pantolonun dizleri yaşlarımla ıslanmış, dizime ıslak bir etki bırakmıştı. Bedenim alev alev yanıyordu. Kendimi ferahlatmak falan istemiyordum, bu ateşin beni yakmasını, şuracıkta can vermeyi istiyordum. Huzur veren kollara ihtiyacım vardı ve ben fani dünyada o kollara sahip olamamıştım. Hayatım istediğim gibi gitmiyordu. Terk edilmiş hissediyordum; ucuz, değersiz hissediyordum. İç çekişlerim beni boğuyordu, aldırıyordum. Aras... Bana bunları nasıl yakıştırmıştı? Bu soru aklımdan çıkmıyordu.

Kim ne derse desin, alnıma dayadığı o silahın, sarf ettiği "Sırada ne vardı, yatağıma girmek mi?" cümlesinin haklı bir tarafı yoktu. Olamazdı. Kalbimdeki sevgi kırıntıları nefrete dönüşürken, başımı tahta kapıya yaslayıp, acıyan gözlerimi kapattım. Anında başıma yaslanan namlu ve korkunç bakışlar zihnimde canlandı. Ben bunları hak edecek ne yapmıştım?

Karakterime bakıyordum; bazen dik başlı olduğum doğ-

ruydu, ama kimseyi kıramazdım. Meraklı ve geveze olduğum doğruydu, ama iyi insandım. Öfkeme yenik düşmezdim, kolay sinirlenir fakat çabuk unutturdum. Ama kötü biri değildim. Bu hareketleri hak etmek için ne yapmıştım? Dedemin öfkesini, Aras'ın nefretini hak etmek için ne yapmıştım? Kalbim cayır cayır yanıyordu, gururum kırılmıştı.

Arkadaşlarım... Gözlerinin önünde nasıl da rezil olmuşum. Canlarım, neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Ne yüzünden? Bir hiç yüzünden. Anlamadan dinlemeden öfkesini kusan Aras Karahanlı yüzünden...

Hayır, hayır... Ben de Eylül Avcı'ysam, bu olayı burada bırakmayacaktım. Yerle yeksan olan gururumu, onurumu böyle bırakmayacaktım...

Ertesi gün, belli bir saate kadar odadan çıkmadım. Aras'la karşılaşmak, onunla konuşmak zorunda kalmak, onun yüzünü görmek veya başka herhangi bir şeyi yapmak istemiyordum. Tatsız geçen saatler ve yetersiz uykum öfkemi hiç dindirememişti. Dünkü yaşadıklarım yenilir yutulur cinsten şeyler değildi. Öğleden sonra, anlık bir hissiyatla odamdan çıktım. Çıplak ayaklarımı holdeki gri parkelerle buluşturdum. Etrafta en ufak ses yoktu. Aras'ın odasının önünden çıkarken, hep kapalı olan kapısının açık olduğunu fark ettim. Yatağı bozulmamıştı, çünkü haliyle duruyordu. Belki de gece çıkmıştı ve daha da gelmemişti.

Fazla düşünmeden mutfığa yürüdüm, karnım acıkmıştı, morali bozukken iştahı kesilen cinsten değildim. Aksine daha fazla yiyordum.

Daha sonra dün hazırladığım masa gözüme çarptı, arkadaşlarımla mutlu mesut yemek yemiştik, moralimizi bozacak hiçbir şey yoktu. Ne olduysa ondan sonraki bir saatte olmuştu. Hâlâ yaşadıklarımın bir kâbustan ibaret olmasını istiyordum. Düşündüm; beni kaçırmaya yeltendiklerinde bile bu kadar kötü

olmamıştım, silahlı bir çatışmanın ortasında kaldığımda bu kadar berbat hissetmemiştim. İnsanı en çok da sevdiğilerinden yediği darbeler yıkıyormuş, bunu bir kez daha anlamıştım acı bir şekilde. Belki de sevmeyi, sevilmeyi hak etmiyordum. İçinde bulunduğum hâl, beni belki de ergence düşüncelere sevk ediyordu ama bu böyleydi.

"Masayı birazdan toplarım," diyerek beyaz ankastre buzdolabının kapağını açıp halsiz kollarımı kullanarak içinden tost için gerekli olan malzemeleri aldım. Elimdekileri tezgâha bırakıp gümüş renkli tost makinesinin fişini dolabın yanındaki fişe taktım. Makinenin kapağını açacağı sırada kapakta karşıma çıktığı yansıma, iri gözlerimi daha da açmama neden olmuştu. Ağlamaktan şişen göz altlarım torba gibi duruyor, gözümün beyaz kırmızıyla karışmış, hastalıklı bakışlar atmama neden oluyordu. Çenemi dikleştirip derince soludum.

Tüm günümü böyle geçiremezdim.

Gözlerimi kapayıp, ellerimle alnımı ovuşturdum. Sakinleşmem gerekiyordu, dünü düşünmeyi bırakmalıydım. Nefesimi salıp, tost makinesinin kapağını açtım. Ardından ısınmasını beklerken kesme tahtasını tezgâha koyarak, kaşarı paketinden sıyrıp elime aldığım büyük bıçakla doğramaya başladım. Birkaç dilim kestikten sonra, ekmekleri ısınan makineye koyup kapağı tekrar kapattım. Tostlarının olmasını beklerken çalan zil, gözlerimi kısımama neden oldu.

Birini beklemiyordum.

Ellerimi, tezgâhın üzerine koyduğum ıslak bezle silip kapıya doğru gittiğimde düşündüm... Aras olmazdı, yani anahtarla girmek yerine neden kapıyı çalsın ki?

Kapıyı açtığımda onu göreceğim düşüncesiyle karnıma kramp girdi, görmek istemiyordum ki...

Her ihtimale karşı asık bir suratla çelik kapının kulpunu tutarak açtım. Kapı yavaşça açılırken, nihayet gelen kişi görünmüştü. Karşımda mutlu bakışlarla gördüğüm Eda'nın misafirlik zamanlaması çok iyiydi. Ela gözlerine kadar ulaşan gülümsemesiyle henüz beni incelemeden içeri girdi. "Kıyafet kataloğu getirdim."

Ateşin Oğlu

İçeriye girdiğinde arkasından kapıyı kapattım. Beyaz salona doğru ilerlerken umurumda olmayan bu şey için sordum. “Ne için?”

Salondaki tekli koltuklardan birine oturmuş, elindeki derginin sayfalarını çevirirken, at kuyruğu yaptığı saçlarının ucunu arkasına savurarak kafasını kaldırdı. “Ne için olacak hafta sonu düze...” Sonunda beni inceleyebildiğinde gözlerinin dehşetle açılması bir oldu. “Aman Allah’ım! Eylül bu halin ne?”

Çenemi kilitleyip diyecek bir şey aradım. “Sadece... Biraz yorgunum.”

Kafasını sallayarak ayağa kalktı, bana doğru gelirken tekrar ağlamamak için dişlerimi biraz daha sıktım. Yumuşak elleriyle yüzümü ellerinin arasına aldığında, kızaran alnımı görmesin diye başımı eğecektim ama buna fırsat vermedi. “Alnındaki izi diyorum.” Gözleri dehşete düşmüş gibi açıldı. “Yoksa... Bunu Aras mı yaptı? Seni bu hâle o mu getirdi?”

İçimi, yaşadığım ne varsa, beklemeden döktüğüm biriyle paylaşmaya ihtiyacım vardı; bir dert ortağını hak ediyordum, ama yaşadıklarım o kadar gizli şeylerdi ki anlatmaya bile imkânım yoktu. Yumruğumu sıkıp başımı salladım, Eda’nın eli alnımın ortasındaki yuvarlak şişliğe değince tıslayarak geri çekildim.

“Affedersin,” dedi Eda.

Gelen yanık kokusu ile burnumu kıvırdım. “Bir şey mi ya-nıyor?” dediğinde anında gözlerimi açtım. Tostu unutmuşum.

“Kendime tost yapmışım.” Tam mutfağa gireceğim sırada beni omuzlarımdan tutup durdurdu.

“Sen geç otur. Zaten yorgun görünüyorsun. Ben mutfağı hallederim.”

İtiraz etmeye çalıştım. “Zahmet etme Eda, ben yaparım.”

Eda omzumdaki eliyle beti ittirdi. “Saçmalama be,” dedi ve güldü. “Arkadaşlar bu günler içindir.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Peki,” diye mırıldandım. O mutfağa giderken, ben de salonda yan yana bulunan tekli koltuktan birine oturdum. Bilinen lüks markanın kataloğuna gözüm takılmıştı. Üzerindeki elbise takıldı. Siyah elbisenin üstü

yarıandı, göbeği birkaç santim açık bırakıyordu. Altı ise siyah kumaşı saran dümdüz kabarık tülden oluşuyordu. Sahiden hoş duruyordu, aklımı dağıtmak istediğimden katalogu elime aldım, arkama yaslanırken sayfalarını çevirmeye başladım. Güzel vücuda sahip mankenler, ağzımı açık bırakacak tarzda cüretkâr elbiseleri taşıyorlardı bedenlerinde. Gözüme çarpan ilk elbise, üst kısmı tamamen transparan beyaz tülden oluşan, sadece göğüs kısımlarına kumaş dikilmiş elbiseydi.

Tiksinti dolu bir ifadeyle başımı sallayıp yan sayfaya baktım, bu sefer ki elbisede vücudu açık bırakan hiçbir detay yoktu; boydan boya kırmızı kumaş sarmıştı mankenin bedenini, ama kumaş o kadar dardı ki, tüm vücut hatları belli oluyordu. Soluklanarak birkaç sayfa daha gezindim, yalnız en beğendiğim kapakta gördüğüm siyah elbise olmuştu.

“Beğendiğin var mı?” Cümlesiyle beraber, önce önümdeki cam sehpaye koyduğu üzerinde iki tost ve portakal suyu olan tepsiye, sonra da Eda’ya baktım.

“Kapakta duran elbiseyi beğendim. Ama bu katalog ne için?”

Elimdeki katalogu alıp kapak fotoğrafına baktı. “Vay, iddialı seçim,” deyip birkaç saniye daha inceledikten sonra onu da sehpanın üzerine bıraktı. Ardından omzunun üstüne düşmüş toplu saçını tekrar arkasına attı. “Hafta sonu katılacağımız bir davet var, onun için. Büyük kumar masası... O gece kadınlar en lüks kıyafetlerini giyinir, büyük rekabet izlenir. Aras bahsetmedi mi? Yillardır kazanan o, hiç kaybetmedi. Ve sen de kazananın karısı olarak orada olacaksın, çok şık olman gerek.”

Önüme koyduğu tostumdan bir ısırık aldım. Bahsi geçen Aras nedeniyle boğazıma yerleşen yumruyla beraber lokmamı zor bitirmiştım. Ardından burnumu çekerek omuz silktim.

“Ben gelmeyeceğim.”

Göz bebeği irileşirken oturduğu koltukta dik bir vaziyete büründü. “Ne demek gelmeyeceğim? Öyle şey mi olur? Tüm gözler seni arar, Aras’ı orada yalnız bırakmamalısın. Senin yerinde olmak isteyen o kadar çok kişi var ki... Bir bakmışsın ellerinden kayıp gitmiş.”

Umursamazca tekrar omuz silktim, o hiç benim ellerimde olmamıştı ki. “Umurumda değil.”

Eda bana yaklaştı. “Ne için kavga ettiniz? O yüzden gelmiyorsun değil mi?”

Konuşurken gözlerim doldu. “Ona... Ona katlanamıyorum Eda, o kadar dengesiz ki. Kafasında ayrı bir dünya taşıyor, kendi inanmak istediklerine inanıyor. Karşısındaki kişinin konuşmaya hakkı yok. Kendi inandıkları dışında her şey yalan. O...” Daha fazla konuşmadan hıçkırıklarım beni ele geçirmiş, boğazım yanarken gözlerimden sıcak yaşlar akmaya başlamıştı.

“Şşş...” Ayağa kalkıp yanıma gelerek boynuma sarıldı. Beklemeden ben de ona sarıldım, kim olursa olsun, şu an ağlayacak bir omuza ihtiyacım vardı. İç çekişlerim arttığında konuştu Eda. “Sakinleş tatlım, birbirinizi tanıma dönemindeyiz. Yeni yeni alışmaya başlıyorsunuz. Hem ne demişler, kavgalar evliliğin tuzu biberidir. Merak etme ben Aras’la konuş-

Kollarımı hızla Eda’dan çekerek bileğimle gözlerimi sil-dim. “Sakin,” dedim, burnumu çektikten sonra devam ettim. “Onunla hiçbir şey konuşma. Buna ihtiyacım yok. Biz...” de-dikten sonra, biz kelimesi bana sinsin sinsin gülümsedi. “Yani, Aras ve ben, bunu halledebiliriz.”

Geri çekilirken, “Peki,” dedi. Ardından benim yüzümden asılan suratını kaldırarak, çenesiyle önümde duran tostun işaret etti. Tostu ısırarak yerine, kuruyan boğazım için portakal su-yundan birkaç yudum içtim. Sıkıntılı bir şekilde yanaklarını şişirdi. Tekrar öteki koltuğa oturacakken ayakta durdu. “Film izleyelim mi?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Maalesef evde film yok.” Olsaydı bence de güzel giderdi şimdi.

Dudaklarını büktü. “Ne kadar sıkıcı bir ev.” Haklıydı, sonra bir anda gözleri parladı. “Ah, Akın aşağıda. Ona söyleyelim alır o bize film.”

Başımınla onayladım. “Dram olsun,” dedim, birkaç hüznü hayata görüp kendimi unutturdum belki.

“Yaa tabii, tam ihtiyacın olan şey.” Kinayeli ses tonunu işitti-ğimde omuz silktim.

Eda, saat neredeyse gece yarısına geldiğinde giymişti. Yanımda kalmasını söyledim, ama bunun doğru olmayacağı hakkında birkaç cümle söyleyerek çıkmıştı. Düünden sonra Aras'tan tekrar korkmaya başladığımı fark ettim. Düne kadar eve gelecek olması midemde kelebeklere neden olurken, bugün midemin burkulmasına neden oluyordu. Saat gecenin üçünü geçerken yanan gözlerim bana artık uykunun sinyallerini veriyordu.

Ne gelen vardı, ne giden. Televizyonda gece gece tekrarı yayınlanan evlilik programını kapatıp, boş mısır tabağını, kola şişesini ve bardağı kucaklayıp, yere sürttüğüm ayaklarımla mutfağa gittim. Bulaşık makinesini açarak tabakla bardağı kirli eşyaların arasına yerleştirdim. Kola şişesini de çöpe attıktan sonra ellerimi yıkadım. Mutfaktan çıkarken ışığını kapattım. Salona geçtiğimde salonun da ışığını kapattım, yanan tek yer holdü. Adımlarımı hole doğru atacakken, önünden geçmek zorunda olduğum dış kapı açılınca yüreğim ağzımda öylece durdum. Hayır, sabahtan beri bu andan kaçmak istiyordum, şimdi olmazdı.

Çaresizce yolumu kapatan kapının açılmasını beklerken, sonunda uzun beden içeri girmişti. Koridorun yanan ışığı altında, Aras girer girmez kafasını kaldırmış ve gözlerimiz birbirine değerken onun yüzünü görmeme neden olmuştu. Her tarafı yara bere, kızarıklıkla kaplı suratına bakarken küçük çapta bir şok yaşadım. Siyah gözlerindeki mahcuplukla bana bakmaya devam ederken kaşlarım büküldü, dudaklarım aralandı.

Şart mıydı şimdi onu bu halde görmem? Hâlâ kanayan alını, yüzündeki diğer yara izlerinin ve kızarıklıklarının pansuman istediği belliydi. Elimi kaldırıp yaralı suratına dokunma isteğimi zapt edemeyeceğimden korkuyordum. Yüzündeki masum ifade...

“Kendine gel Eylül!” diye uyardı bilincim beni. “Dünü, söylediklerini ne çabuk unuttun?”

Ardından o cümle sanki tekrar yüzüme söylendi. “Sırada ne vardı, yatağıma girmek mi?”

Öfke vücudumdaki bağışlama duygusunun yerini aldığında, bana bir şey söylemek için aralanan dudaklarını görmezden

Ateşin Oğlu

geldim. Başımı kapının duvarla aralık bıraktığı boşluğa çevirip konuştum. “Kapıyı kapat. Gececeğim.”

“Eyl-”

“Odama geçeceğim.”

Adımı söylemesine bile fırsat vermedim. Zorlukla nefes almaya çalıştım. Hâlâ yüzüne bakmıyordum, çünkü bakarsam erirdim, bakarsam yenilirdim. Çenemi sıkarken güçlü olmak için ellerimi yumruk yaptım. Resmen kendimi zor tutuyordum, biraz daha böyle durursak iyi olan yönüm devreye girecekti.

Az sonra, kapıyı kendine doğru çekip geçmem için boşluk oluşturdu. Beklemeden hızlı adımlarla beraber düz koridorda odama doğru yürümeye başladım. Kesinlikle ona yardım etmek falan istemiyordum.

Geniş koridorda yürürken, çok geçmeden kapıyı kapattığını duydum. Aynı anda, ben de kendi odamın kapısını açmış, ışığı kapatarak hâlâ dağınık olan yatağımın içine girip yorganımı üzerime çekmiştim. Kafamı dağıtmak istiyordum. Ne düşünürsem düşüneyim, bir yanım hâlâ ona acıyordu. Niye şimdi eli yüzü kan revan içindeydi? Kiminle kavga etmişti? Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Nasıl oluyordu da ben hâlâ onu düşünüyor, ona acıyordum? Hayattan, yaşadıklarımından ders almayı bilmiyordum. Benim artık Aras’tan boşanmak için gün saymam gerekiyordu. Bense aptal gibi yine ona acıyor, yine onun için içimi sızlatıyordum. İnsan, hiç gerçekten güldüğünü görmeyen, kendisine değerinde birini vermeyen, bulduğu her fırsatta azarlayan birini bu kadar düşünür müydü?

Zihnim bu hareketlerimin nedenini yüzüme vurmaya çalışıyordu, ama hayır, kabul etmiyordum. Ona âşık falan değildim, alışıkım.

Ertesi gün, yine belli bir saate kadar odamdan çıkmamıştım. Aras’ın evde olmayacağını düşündüğüm için, dün yaptığım gibi

mutfağa gidip karnımı doyuracak bir şeyler aramışım. O gün gece yaşadığımız o karşılaşmadan sonra, tekrar böyle bir olayla denk gelmemek için belli bir saatte odama gidip telefonumla internette gezindim. Tamamen Aras'sız ve sorunsuz bir günün ardından, kırgınlığının üçüncü günü gelip çatmıştı. Kırgınlığında en ufak bir azalma, ruh halimde en ufak bir düzelme yoktu. Hatta ara sıra rüyalarımnda o korkunç sahneyi tekrar yaşıyor, tekrar irkiliyordum. Her seferinde o tetiğin çekilmesinden korkuyordum. Oysaki bana sarf ettiği sözler, alınma dayadığı silahtan daha çok acıtmıştı canımı. Hele ki dedeme olan zaafımı kullanması...

Düşüncelerimi bir kenara atmama neden olan şey, telefonumun zil sesi olmuştu. Hareketli müzik odada yayılırken, cam sehpanın üzerine bıraktığım telefonumu elime aldım. Zehra Teyze'min numarasını görünce hayrete düşüp hızla yanıtladım. "Alo, teyze."

"Hemen de açtın kız." Güldü ve toparlandı. "Eylül'üm, ne yapıyorsun kuzum?"

Teyzemin sesini duymak bana iyi geldi ve arkama yaslanarak konuştum. Sesimi canlı tutmaya çalışıyordum. "Ne yapayım teyzeciğim, ev, iş, güç. Sen ne yapıyorsun? Ege nasıl?"

Önüme koyduğum kola bardağındaki pipetle oynarken teyzemi dinliyordum. "Ben de aynı işte, Ege de ne yapsın, tatile geç gideceğiz diye çıldırıyor. Aman bizi boş ver, evlilik nasıl?"

Evlilik. Karşımda biri varmış gibi başımı salladım. "Sıradan." Teyzeme de alınmışım aslında, o kadar zaman ne aramış ne sormuş ne de ev görmeye gelmişti...

"Balayından sonra evliliğin gerçek yüzünü gördün tabii. Ah be kızım, bu kadar çabuk evlenecek ne vardı?" Gözlerim dolarken başımı koltuğun arkasına yasladım. Hepsi benim isteyecek evlendiğimi düşünüyordu, yaşadığım olaylardan hiçbirinin haberi yoktu ve hepsi hayatım hakkında bilip bilmeden yorum yapıyordu. Neden kimse biraz olsun benim yanımda olmuyordu? İç çekişlerimi bastırarak konuyu değiştirmeyi denedim. "Ee, teyze. Daha daha neler var?" diye sordum titreyen sesimi elimden geldikçe gizlemeye çalışarak.

Ateşin Oğlu

“Kuzum eniştenle konuştuk da, yarın size geleceğiz akşam Aras’a da söylersin, tabii müsaitseniz...”

Anında kaşlarımı bükerek dudaklarımı ısırdım. Ne demek size geleceğiz? Aras’ın arkadaşlarımı evden kovuşu aklıma gelmiş, gözümde arkadaşlarımın yerini Zehra Teyze’m, Selim Enişte’m ve küçük kuzenim Ege almıştı. Onlara bunu yaşatamazdım. Ama nasıl reddedebilirdim ki?

“Eylül?” Teyzem sorarcasına adımı söyledi. “Tabii,” dedim. “Tabii teyze buyurun gelin.”

Eğer kabul etmezsem, arkamdan da yine bir sürü laf çıkardı. Aramızdaki bu gergin hallerin aileme yansımalarını istemiyordum.

Telefonu kapattığımda ne yapmam gerektiğini düşündüm, ellerimle alnımı ovarken sakin kalmaya çalıştım. Aras’la bırakın aynı masada olmayı, aynı ortamda bulunmak bile yediremediğim bir şeydi. Ona söylemesem enişteme ayıp olurdu, adam ne yapsın tek başına teyzem ve benimle. Söylesem, bunu nasıl yapacaktım?

Oflayarak istem dışı gerçekleşen olayları bir kenara bırakıp, ne zamandır temizliğini yapmadığım evin bakımını yapmaya karar verdim.

Akşama kadar tüm evi baştan ayağa temizlemiş, sonra kendime bir yorgunluk kahvesi yaparak salondaki yerimi almıştım. Güçsüz bileklerim çok çalışmaktan titremeye başlamışken, büyük kahve fincanını iki elimle tutmak zorunda kaldım. Kahvenin sıcaklığı rahatlatıcı etkisiyle boğazımdan aşağıya akarken, dış kapının aralandığını fark etmedim bile.

Kahvem boğazımda kalırken gözlerim açıldı, saat Aras için daha erkendi, neden bu saatte gelmişti ki? Kapıyı kapattıktan sonra salona girdi. Altlarında torbalar oluşmuş siyah gözleriyle karşılaştım. Onu görünce, göz göze gelince kalbim teklemişti; buna engel olamıyordum. Giyimi kuşamı her zamanki gibiydi, siyah kıyafetleri yine esmer bedeniyle mükemmel bir uyum sağlamıştı. Biraz daha onu incelersem, farklı şeyler olabilirdi. Bunun yerine bakışlarımı kahve fincanıma çevirerek güçlkle

konuştum. “Yarın akşam teyzem ve eniştem gelecekler. Evde olman gerekiyor.”

Kısa bir sessizlikten sonra Aras’ın sesi kulaklarımda yerini aldı. “Yarın halletmem gereken işlerim var.”

Hayretle kaşlarımı bükerken nefes almaya çalıştım. Hâlâ ona bakmıyordum, ne demek halletmem gereken işlerim var?

Onun tarafına bakmayan elimi yumruk yaparak sakın kalmaya çalıştım. Belki dedim, belki biraz olsun yumuşak ve anlayışlı olurdu bu yaşananların ardından. Ama yok, yine düşüncelerim beni hayal kırıklığına uğrattırırken, başımı sallayarak ayağa kalktım.

“Başka bir şey beklemiyordum zaten,” diye yalan söyledim sırtımdaki bakışlarını hissederek odama doğru giderken. Oysaki kabul edeceğini düşünüyordum. En azından bir özür mahiyetinde görüp kabul etmesi gerekmez miydi, o aptal işlerini bir kenara bırakıp?

Aras beğendiğim bir bedendi ve ben ona hayal ettiğim ruhu koymuştum, ama düşüncelerimdeki ile gerçek Aras arasında büyük bir uçurum olduğunu her fırsatta sert bir tokat gibi çarpıyordu yüzüme.

Uğradığım bilmem kaçınıcı düş kırıklığıyla her zaman yaptığım gibi büyük bir hissizlikle geniş odamın kapısını açtım, kilitledim, ışığı söndürüp bir başka kırık sabaha uyanmak için gözlerimi kapattım.

Tam market alışverişini yapmak için hazırlanıp dışarı çıkacaktım ki kapı çaldı. Önce gelen kişiyle ilgilenmek zorunda olduğumu anladım. Bana Fransa günlerini hatırlatan, günlük, pudra renkli çantamın ipini çapraz bir şekilde boynumdan geçirirken kapıyı açtım.

Karşımda gördüğüm kuryeye gözlerimi kısarak bakarken, adam şapkasının altından konuştu. “Eylül Karahanlı?”

“Evet?” dedim soru sorar gibi.

Ateşin Oğlu

“Hanımefendi bir paketiniz var. Öncelikle şuraya bir imza alabilir miyim?”

Başımı yana eğerek, kısık ses tonumu duyurdum. “Peki...”

Gösterdiği yere imzamı attıktan sonra, adamı elindeki büyük kutuyu bana doğru uzattı. “İyi günler,” diyerek arkasını döndü ve uzaklaştı.

Adamın arkasından kapıyı kapattım ve şaşkın ifademle elimdeki büyük pakete baktım. Hızla odama giderek açık olan kapıdan içeri girip, krem rengi paketi yatağımın üzerine koydum ve açtım. Siyah kıyafeti görünce kaşlarımı çatarak, askılarından tutup elbiseyi yukarı kaldırdım. Yarım, ince askılı, üzeri kara boncuklarla işlenmiş siyah bluzu bir kenara bırakıp, siyah kumaşın üzerine aynı renkten tülün dikildiği uzun eteğini elime aldım.

Bu o elbiseydi, Eda’ya beğendiğimi söylediğim elbise.

Yollayan da oydu büyük ihtimalle, aramız düzeler de davete gidersem diye her şeye karşı yollamıştı. Ama hayır, gitmeyecektim. Elbisenin eteğini tekrar kutusuna koyarak üzerini kapattım ve market alışverişi için tekrar dışarı çıkmaya koyuldum.

“Yenge bu alışveriş merkezinin içinde güzel marketler var. Hem güvenli de. İyidir, sen gir bak, ben de arabayı park edip geliyorum.” Aras’ın kendisi yokken korumalığını yaptırdığı Eray’a baktım. Arabayı durduğunda başımı salladım ve arka kapıyı açarak dışarı çıktım. Ayaklarım asfalt zeminle birleştiğinde sokak havasının kendime iyi geldiğini hissettim.

İnsanlar yakıcı güneşe aldırılmadan alışveriş merkezine girip çıkıyorlardı, havanın sıcaklığı kimseye engel gibi değildi. Ben de onlardan biriyken, döner kapının içine birkaç kişiyle beraber girdim. Alışveriş merkezine son geldiğimde, peşime takılan cani yüzünden belime tornavida yemiştım. O gün hatırıma gelince ürperdim.

Pudra renkli çantamı önümdeki kadınlardan sonra çıkarıp çanta bölümüne koyarak x-ray cihazın içinden geçtim. Ötme-

diğinde çantamı alıp tekrar boynuma astım ve yürümeye devam ettim. Gözlerim vitrinlerde dolaşırken, henüz bir market görmemiştim. Hatırladığım kadarıyla en alt kattaydı. O yüzden karşımda duran yürüyen merdivenlere geçip aşağıya indim. Tanıdık market ismini görünce beklemeden içeri girdim. Elime alışveriş sepeti alarak sürmeye başladım. İlk başta geçtiğim kadın reyonu bana ihtiyacım olan şeyi hatırlattığında, hızla iki-üç paket koydum. Başka fırsatım olmayabilirdi, dışarı çıkmışken almak en iyisiydi.

Kadın reyonundaki işlerimi hallettikten sonra ilerlemeye devam ettim. Karşıda etlerin bulunduğu reyona doğru yürüdüm, fırında yapacağım yemek için tavuk almam gerekiyordu. Dümdüz ilerledikten sonra kasabın önüne gelmiştim, orta yaşlarındaki şişman adam, kırmızı suratıyla bana baktı. "Buyurun," dedi.

"Tavuk alacaktım."

"Kaç kilo?"

"Bütün," dedim. Kaç kilo olduğunu bilmiyordum. Adam yüzüne büyük bir gülümseme yerleştirdiğinde önündeki bütün tavukları gösterdi.

"Hangisi olsun? Kaç kişilik?"

Dudaklarımı ısırarak mahcupça gülümsedim. "Dört kişilik."

Adam orta boylu olanını çıkarıp paket yaparken, yanımda hissettiğim gölge konuştu. "Ben de bir kilo but alabilir miyim?" Tanıdık gelen bu sesle yanıma döndüğümde gördüğüm surat şaşırma yetmiş de artmıştı.

Bu esmer yüz, bulunduğu yüze yakışan kirli sakal, dalgalı saçlar... Neydi adı... Barbar mı?

Ben onu incelerken, o da birden bana dönerek çikolata kahvesi gözlerini gözlerime odakladı. Bembeyaz dişleriyle gülümsedi. "Merhaba," dedi, sesine sahte bir şaşırma efekti katmıştı.

"Merhaba," dedim ben de yapayca gülümserken.

"Aras'la az önce karşılaştık, mekânındaydı. Sen niye gelmiyorsun artık?"

Dudaklarımı dişliyordum ki, "Hanımefendi buyurun," cümlesiyle kasaba döndüm. Bana uzattığı beyaz kâğıda sarılı po-

Ateşin Oğlu

şetteki tavuğu teşekkür ederek alıp, yine adını hatırlayamadığım adama yöneldim ve cevapladım. “Şu sıralar aramızın pek de iyi olduğu söylenemez.”

Kelimelerim bittikten sonra, yüzündeki gülümsemesini düşürerek kaşlarını kaldırdı. “Ben de diyorum niye sürekli Hazal ile iç içeler...”

Bu sırada ben duyduklarım karşısında hayret içerisinde kalırken, o kasaba dönerek isteği butları aldı. Dudaklarım aralanırken, kaşlarım hüznle kıvrılmış, bir hayal kırıklığı daha üzerime yüklenmişti.

Bana döndüğünde, “Ne?” diye sordum.

“Geçen gün de onun için kavga etmişti. Cidden anlaşılır insan değil. Senin gibi bir karısı varken...” O bir şeyler diyordu ama ne yazık ki söylediklerini artık duyamıyordum. Eve eli yüzü kan içinde gelişini hatırladım, neredeyse pansuman yapacaktım...

O, o gün... O kız için mi kavga etmişti?

Kalbim niye böyle acı içerisinde çarpıyordu, neredeyse derim delinecekti. Adam koluyla omzuma dokunduğunda, eli orada kaldı. Tedirgin bir şekilde önce eline, sonra yüzüne baktım. “Yanlış anlama, sonuçta bayağıdır birbirlerini tanıyorlar. Bunları üzül diye anlatmadım. Ben sadece Hazal’ı benim destekçim olur sanıyordum ama o Aras’ı tutacak gibi. Herkes onun kazanacağını düşünüyor ama bu sefer ödülü alan taraf ben olacağım.”

Oynanacak kumardan bahsettiğini anladığımda soluklanarak çenemi dikleştirdim ve aklımda oluşan deprem etkisini bir kenara itip konuşmaya çalıştım. “Umarım... Sen kazanırsın.”

Anında parlayan gözlerindeki ışıkla belli belirsiz gülümsedi. “Bu kulaklar benim tarafımda olduğunu mu işitti?” Gülümsemeye çalıştım, ardından ciddiyetle başımı sallarken sözlerine devam etti. “Davette görüşürüz o zaman.” Suratındaki tebesüm hâlâ duruyordu.

“Davete gelmiyorum,” dedim.

“Ne?!” Gülümsemesinin yerini şaşkınlık almıştı.

Eray
A
ma
çok
may
I
bu
sül.

Omuz silktim, o sırada çalan telefonuma hakmam gerekti, Eray arıyordu. "Gitmem gerek, görüşürüz."

Adamın şaşkın yüzünü arkamda bırakıp telefonumu açarak, ona sırtım dönük bir halde yürümeye başladım. Aldığım havadislerin etkisi hâlâ üzerimdeydi. İçimdeki titreşimleri durdurmaya çalışarak Eray'a nerede olduğumu söyledim.

Üzülmem anlamsızdı, içimdeki hislerin Aras'a karşı kabuk bağlamaları gerekliydi. Benden izinsiz gözümde aşağıya süzülen yaşı, dudaklarıma ulaşmadan sildim. Burnumu çekerek şimdi bana göre aydınlığını kaybetmiş yerde yürümeye başladım.

Evin kapısının önüne geldiğimde çantamı açtım ve anahtarını almaya çalıştım, ancak bir türlü çıkmıyordu. Küçük çantanın içinde nereye girmişti bu? Sonunda elimle aramaktan vazgeçip, merdiven basamağına oturdum. Çantamın fermuarını komple açtım ve içindeki her şeyin yere dökülmesini sağladım. Anahtarım nihayet kendini gösterdiğinde dikkatimi çeken tek şey o olmamıştı. Parlayan yeşil taş gözüme çarparken, kahverengi zincirinden tutarak kolyeyi elime aldım. Bu kolyeyi hatırlamam imkânsızdı.

Bu... Fransa'da beğendiğim kolyeydi.

Bir anda tüm anılar gözümde canlanmıştı: Kadının kolyenin eşi yok demesi, Aras'ın o gece dışarı çıkması, hatta boynuma bakıp başka bir şey takmadın mı demesi...

Bir tarafım yumuşarken hıçkırıklarımı durdurmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Kolyeyi almıştı. Kolyeyi benim için almıştı. Gözlerim yanarken maalesef ağlamamı engellemedim, kafam çorba olmuştu. Bu adamın ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum...

Kolyeyi avucumun içinde sıkarken, iç çekişlerim daha fazla yankılanmasın diye kafamı dizlerime yasladım. Arkamdan neler düşünüyordu, tüm bu yaptıkları neye delaletti?

Hayır.

Hayır, daha fazla kafamın karışmasına müsaade edemezdım. Seri adımlarla ayağa kalkıp avucumdaki kolyeyle beraber kapıyı açtım, ardından eve girip terasa çıktım. Akşam rüzgârı yüzüme çarparken, balkonun tırabzanlarından tutundum ve elimde tuttuğum kolyeyi hiç düşünmeden aşağı savurdum.

Kolye sıra sıra ağaçların çevrelediği sitenin insanların giriş-çıkışına sahiplik yapan bahçesine doğru iniş yaparken, sanki Aras'a karşı bütün hislerimi savurmuşum gibi hissettim.

Artık kafa karışıklığına yer yoktu. O öyleyse, ben daha beter olacaktım. Bir tarafım düşen kolyeyle düşüp üzülürken, diğer tarafım doğruları söyledi. *"Unutma,"* diye fısıldadı. *"Alnına suçsuz yere dayanan silahı, sarf edilen o iğrenç cümleyi unutma. Ona göre değersiz olduğunu unutma. Sen, en iyisini yaptın."*

Sıfıra inen moralimle mutfakta yemekleri hazırlamış, masayı kurmuştum. Saat neredeyse dokuza geliyordu. Hâlâ gelmeyen teyzemleri fark edince tam arayacakken o beni aramıştı.

"Alo teyze?"

"Eylül'üm... Ya kusura bakma haber veremedim. Ege ateşlendi, bugün gelemiyoruz. Hastanedeyiz şimdi, doktor birkaç test falan yaptı. Sonuçlarını bekliyoruz."

Muhteşem(!)

Soluğumu vererek endişeyle konuştum. "Önemli değil, başka zaman gelirsiniz. Ege nasıl önemli bir şeyi yok değil mi?"

"Yoktur inşallah."

"Geçmiş olsun teyzeciğim. Sen çocuğunla ilgilen. İhtiyacınız olan bir şey var mı?"

"Yok, kuzum sağ ol," dedi ve arkadan bir ses geldiğinde duraksadı. Sonrasında ekledi. "Doktor çağırıyor, kapatmam gerekiyor şimdi."

Telefonu kapattığımda hazırladığım sofraya baktım. Bir şey

de yolunda gitse ne olurdu? Umutsuzca hazırladığım sofrayı toplamaya koyuldum. Üst rafı açarak tabakları yerine koymaya başladım.

“Gittiler mi?” cümlesiyle irkilerek arkamı döndüm. Kalbim ağzımda atarken, karşımda mutfağın duvarına yaşanmış, ellerini koynunda birleştirip beni izleyen Aras’a baktım. Düzgün bir takım elbise giymiş, üzerine çeki düzen vermişti. Tıpkı benim gibi. Umursamadan arkamı dönerek tabakları yerleştirmeye devam ettiğimde konuştum. “Gelmeyecekler. Önemli işinden geri kalmasaydın.”

Tabak yerleştirme işim sona erdiğinde çatal-bıçak takımını yerleştirmeye başladım.

“Eylül biraz konuşalım mı?”

İşimi bittiğinde Aras’a doğru yürüdüm. “Uyuyacağım,” dedim, artık biraz daha beni oyalamasına, aklımı çelmesine fırsat veremezdim. Bir adım atarak önüme geçip, yolumu kesti. Başımı bir kaldırırsam, aramızda boşluk kalmayacaktı.

“Eylül konuşmak istiyorum.”

“Ben istemiyorum Aras. Sen düşüncelerini düzgünce söyledin. Daha fazla dinlemek istemiyorum.”

“Bak ben...”

Kulaklarımı kapattım. “Anlamıyor musun? Duymak istemiyorum. Seni görmek, sesini duymak, kafamı karıştırmamı sağlamak istemiyorum. Beni korkutuyorsun. Ve şimdi başıma silah dayamayacaksan eğer, odama geçip yatmak istiyorum.” Aras’ın adımları yana doğru kaydı ve ben de aralık kalan yerden yürümeye başladım.

Çok geçmeden arkamdan seslendi. “Yarın... Şehrin dışına gideceğiz, hazır ol.”

Emrivakisine karşı durdum, ona dönmeden cevap verdim. “Seninle hiçbir yere gitmiyorum.”

“Orada birkaç gün duracağım.”

“İyi eğlenceler,” diyerek odama doğru yürümeye devam ettim. *Aferin kızım*, diye seslendim kendi kendime, iyi gidiyordum. Yaralanmaktan delik deşik olan kalbimi saymazsak, gayet iyi gidiyordum.

Diğer gün, aklımı kumar gecesinin gerçekleşeceği yerden uzak tutmaya çalışarak akşam etmişim. Aras sabah odamın kapısını tıklatmıştı, ama ses vermemiştim ve tek gitmesine müsaade etmişim. Yine de, elimde olmadan düşüncelerim oraya kayıyordu. Hazal denen kız... Kim bilir şuan Aras ve o...

Mesaj sesiyle kötü düşüncelerimden arındım. Heyecanla telefonumu elime aldım ve Eda'nın Whatsapp'tan attığı mesajı hemen açtım. Gönderdiği fotoğraf yüklenirken, altında yazan ayrıntıyı okudum.

-Şu manzarayı gördükçe çıldırıyorum. Aranızda ne geçerse geçsin, burada olması gereken kişi sensin.

Mesajı okuduktan sonra yüklenen fotoğrafa baktım; Aras başını öne eğmiş, Hazal elini onun omzuna atarak kulağına bir şeyler söylüyordu. Yakınlıkları sinirlerimi alt üst ederken, öfkeyle soluyup çenemi sıktım. Fotoğrafı iyice yakınlaştırıp Aras'ın ifadesini anlamaya çalışmam başarısız oluyordu. Aklıma gelen fikirle mesajlardan geri çıktım. Neden üzülen taraf ben, eğlenen taraf o oluyordu?

Bu fikirle, telefona Eray'ın numarasını tuşlayarak kulağıma götürdüm ve açtığı anda beklemeden konuştum. "Eray, yarın saatte hazır ol. Beni davete götürüyorsun. Sakın Aras'a haber verme."

Sonuçta dün, bir kişiye onun tarafında olacağımı söylemişim değil mi?

Bölüm On Dokuz

Kıyas

Siyah dar kotumu ve aynı ton üzerine farklı desenleri olan salaş tişörtümü giyip, koyu renkli kot ceketimi de tişörtümün üstüne geçirmiştım. Yüzüme hafif bir makyaj yaptıktan sonra, Eda'nın gönderdiği kıyafeti de hazırladığım mini valize koyarak, aşağıda bekleyen Eray'ın yanına indim.

Ben biner binmez, Eray arabayı sürmeye başladı. Bir anda gelen cesaretim zaman geçtikçe kırılırken, oraya gittiğimde ne yapacağımı düşündüm. O topluluğun içine nasıl girecektim? Tek başıma markete bile çekinerek giren benim için bu oldukça zor bir deneyim olacaktı. Kararan hava, "Merak etme, ben seni gizlerim" tonlarındaydı. Dudaklarımı kemirirken telefonumu açıp Eda'nın yolladığı resme bir kez daha baktım. Hazal, Aras'ın neredeyse içine girmişken, Aras da başını öne eğmiş, güzel güzel onu dinliyordu. Sık nefesler alarak cıkladım. Eğlenen taraf ben olmalıydım. Aras'a olan nefretimi artıracak olaylar sürekli üst üste geldiğinden, kırgınlığım ve kızgınlığım hat safhalarda dolanıyordu.

Arabanın arka camını açıp içeriye biraz hava girmesini salladım. O sırada, Eray'ın sesini işittim. "Yenge, Aras Ağabey kızmaz değil mi? Başıma bela almayayım sonra."

Emin bir şekilde başımı salladım. "Merak etme Eray, gelme-
mi isteyen oydu."

Kafasını yana eğdi. "Sen böyle diyorsan," dedi. Başka bir şey
söylemeden, bulunduğumuz yerden birkaç saat uzaklıktaki
mekâna gitmek için kafamı geri yasladım. Aklımdaki fotoğraf
ve bedenimde artış yapan sinir hillerleriyle beraber arabaların
kuyruk oluşturduğu yolu izledim.

Bariyerin önüne geldiğimizde açılırken, "Geldik mi?" diye
sordum.

"Geldik yenge," dedi Eray. Aldığım bu yanıtla tuttuğum ne-
fesimi bırakırken, bir yandan heyecanımı dindirmeye çalıştım.
Arabayı durdurduğunda kapıyı açarken konuştum. "Nereden
gideceğim?"

"Parktan ileri dümdüz devam et, sonra sağa dön, meydan
orası. Büyük ihtimalle şu an herkes orada toplanmıştır."

Başımı sallayarak onaylayıp ayaklarımı toprak yola bastım.
Karanlık havaya giriş yaptım. Bacaklarıma baskı uygulayan he-
yecan dalgası beni rahatsız ediyordu, anlık cesaretim yok olmuş-
tu. Ne demeye gelmiştim buraya, o ortama nasıl girecektim?
Suratım utanç içinde yanarken arkamı dönüp arabaya baktım.
Eve geri dönsem, nasıl olurdu?

"İyi akşamlar sevgili dostlarını."

Mikrofondan çıktığını tahmin ettiğim bu ses kulaklarımda
yayıldı. Arkasından gelen alkış seslerini de işitmiştim. Başımı
sesin geldiği yöne çevirirken güçlü ve dik durmaya çalıştım.
Madeni gelmiştim, oraya girecektim, evde tek başına oturma-
nın kime faydası vardı? Tırsak bir şekilde ilk adımımı attım,
cesaretsiz ikinci adımım sonrasında daha iyi denilebilecek şe-
kilde yürüdüm. Karanlıkta ilerlerken nihayet yolun sonu geldi.
Sağına döndüğümde, tüm insanların platformunda konuşan ve
yüzünü bir türlü seçemediğim adama baktıklarını fark ettim.
Biraz daha ilerlediğimde nihayet bazı yabancı yüzler arkasını
döndü ve meraklı gözlerle beni incelemeye başladılar.

Ben gergince solurken, nihayet tanıdık bir çift göz görmüştüm. Eda gülümseyerek bana baktı, ismimi söyleyip el salladı. İnanan yanaklarımla hareketine karşılık verirken, kumeye hakmadan ona doğru ilerlemeye devam ettim. İnsanların arasından geçmek neden bu kadar zahmetliydi?

Üzerimde hissettiğim elektrikle yürümeye devam ederken başımı yana çevirdiğimde, görmeyi beklediğim bir çift sıyah gözle karşılaştım. Birkaç saniye bakışlarımız birbirine değdi. Aras'ın yanında kimin olup olmadığını inceleyemeden, irislerimi şaşkın olduğunu düşündüğüm gözlerinden çektim.

"Nihayet!" Boynuma dolanan kollara karşı gülümsemeye çalıştım.

"Sinir tüm bedenimi sardı Eylül. Kız Aras'ın dibinden ayrılmıyor." Eda kulağıma mırıldandığında, bakışlarımı tekrar Aras'ın olduğu yere çevirdim, ancak onun yerinde yeller esiyordu. Eda kollarını boynumdan çektiğinde, işittiğim ses kalp ritmimi hızlandırdı.

"Gelmeyeceğim demiştin."

Ritimlerim kulaklarımda atarken ona döndüm.

"Ama geldi işte. Önemli olan bu değil mi?" Eda benim bir şey söylememe fırsat vermeden araya girdi, Aras'ın sert bakışlarından o da nasibini almıştı.

"Aman canım," dedi samimi gülümsemesini katarak, ardından ekledi. "Ay, ben bir babama bakayım." Giydiği şortuyla uzun bacaklarını sergileyerek yanımdan uzaklaştı. Sevimli hareketlerine gülmek için kendimi zor tuttum.

Daha sonra gözlerim tekrar kara bakışlarla buluştu ve tüm gülme isteğim gitti. Benden bir yanıt bekler gibi bakarken kollarımı göğsümde birleştirdim. "Seninle gelmeyeceğim dedim."

Kaşlarını kaldırdı. "Hâlâ konuşmuyoruz yani?"

Omuz silktim. "Nasıl düşünürsen düşün." Söylediğim bu cümleyle, aklım birden ilk konuşmalarımıza dalış yapmıştı.

"Nasıl düşünürsen düşün." O anda, karşımdaki bu adamın hayatımda büyük yeri olacağını düşünmüyordum, hatta ve hatta bir daha görmemeyi diliyordum. Ama şimdi... Şimdi de öyle

olmam gerekmez miydi? Kahretsin ki yapamıyordum, hislerime karşı koyamıyordum.

“Aras!” Arkamdan yayılan sesin geldiği yöne döndüm. Kıskançlık hissiyatı tüm bedenime hâkim olurken, şu Hazal denen kız yine dibimizde bitmişti. Elleriyle Aras'ın kolunu kavradı. Çatılmış kaşlarımla kızın eline baktım. “Haydi, silah atışı yarışması başlıyor.”

Aras kolunu umursamaz bir tavırla Hazal'dan çekti ve bana döndü. “Gelmek ister misin?”

Biraz düşündükten sonra Hazal'a baktım, gözlerindeki sınırlı ifadeyle beni süzüyordu. Tekrar Aras'a baktım ve başımı “hayır” der gibi salladım. Başka yöne gitmek için hareketlendim, onunla vakit geçirmek istemiyordum. Fakat tam tersi yöne bir adım atacağım sırada kolunu belime doladı.

İrkilerek ona baktım, kurtulmak için geriye doğru adım attım, lakin eli beni daha da sıkı kavramıştı. Hazal'ın bakışlarına aldırmadan kulağıma eğildi. “Bu ortamda benden uzak da durman yalnızca kendini tehlikeye atmana yarar.”

Dişlerimi sıkarak elimi yumruk yaptım, hâlâ enseme süzülen nefesi yüzünden aptal gibi heyecanlanıyordum. “Zaten yeterince tehlikedeyim. Sorun olmaz,” diyerek tekrar ondan uzaklaşmaya çalıştım, ama buna yine fırsat vermemişti. Dikkat çekmek istemiyordum ama sınırlarım bozulmuştu. *Gitsin de uğruna kavga ettiği Hazal'ını korusun!* Bu cümleyi kurmamak için kendimi zorladım, daha düzgün bir an gelecek ve ben bu kelimeleri daha iyi bir şekilde söyleyebilecektim.

“Haydi ama, şimdi başlayacak Aras.” Hazal'dan çıkan bu cümle üzerine, Aras suratını benden çekip ona baktı ve başıyla onaylayarak kendisiyle beraber benim de ilerlememe neden oldu. Adımlarımı onun hızlı adımlarına uydurmakta güçlük çekiyordum. Gerçek bir çiftmiş gibi beni belimden sarmış, uyumlu bir şekilde yürümemize neden olmuştu. Uzun parmakları belimin sol tarafını kavırıyor, dokunduğu bölgenin karıncalanmasına neden oluyordu. Bu benim elimde olan bir şey miydi? Hayır, kesinlikle değildi. Olmamalıydı.

Hadsiz! Geldi yine zoraki yaklaştı bana. Adımlarım nihayet düzene girdiğinde bir topluluğun arasına karışmıştık. Kadın-erkek karışık bir insan grubu bize baktı. “Karahanlı geldi!” diye bir ses yayıldı etrafa. Ardından alkış ve bağırtilar eksik olmamıştı tabii.

“Nihayet kardeşim!” Pusat elini Aras’a uzattı, oda boşta kalan eliyle tutarak karşılık verdi. Etrafta bira şişeleri kol geziyordu. Aras’ın neden sahiplenici davrandığını anlamıştım. Çoğunun kafası açık değildi.

“Hedefler hazır mı?” diye sordu Aras, elini Pusat’tan çekerken.

“Hazır tabii,” dedi Pusat gülerek. Sonra çenesinin ucuyla, karşıda sıra sıra kasaların üzerine dizilmiş bira şişelerini gösterdi. “Karahanlı da geldiğine göre, atışlara başlayabiliriz. Bahisleri görelim.”

Bir kütüğün üzerine çıkararak konuşan uzun boylu sarışın genç adama bakmıştım ben de herkes gibi. Büyük ihtimalle eğlencesine yapılan bir geceydi bu. Bir mafyanın eğlencesi, silahlardan başka ne olabilirdi ki?

“Ben Aras diyorum.” Pusat, cebinden bir yüzlük çıkartarak adama uzattığında adam güldü.

“Evet, bir Aras var, başka?”

“Ben de Aras diyorum.”

Hemen sonra tanımadığım bir adam daha Aras demişti. Birkaç kişi daha Aras dedikten sonra farklı bir isim duyuldu.

“Ben Şahin diyorum.” Kısa boylu, tıfıl, yine takım elbiseli gençten çıkan bu isim ile herkes küçük bir kahkaha atıp yuhaladı.

Çakma sunucu başını salladı. “Sen ciddi misin?” diye sordu, ardından devam etti. “Pekâlâ, yüz liranı bize bağışladığın için teşekkürler.”

Anladığım kadarıyla kimse, Şahin denen bu kişinin kazanacağına ihtimal vermiyordu. Birkaç kişi daha isim söyleyerek para verdi. Hazal, elindeki yüzlükleri havalandırarak Aras’a döndü. “Acaba ben kime versem...”

Aras yüzüne yamuk bir gülümseme kattı. “Cevabı biliyorsun,” dedi. Aralarında geçen diyalog gözlerimi büyütmemeden olmuştu.

“Haklısın yakışıklı.” Hazal cümlesini bitirdiğinde arkasını döndü. “Ben de Aras diyorum,” diye adeta bağırarak parasını sarışın adama uzattı ve adam gülümseyerek parayı aldı.

“Ve güzellik abidesi Hazal’dan yakışıklı mafya Aras’a tam beş yüz lira.” Adamın dudaklarından çıkan bu cümle zihnimde şiddetli bir zelzele oluşturmuştu. Hazal gülümseyerek Aras’a kur yaptığında, kızgın bir demir tenime değişirmiş gibi hızla Aras’ın kollarının arasından sıyrıldım. Böyle bir şey yapacağımı düşünmediği için, sıyrılmam kolay olmuştu. Ona bakmadan tahtanın üzerinde dikilen adama doğru yürüdüm. “Ben de bahse girmek istiyorum,” dedim hiç düşünmeden.

Adam mavi gözlerini gözlerime odakladı. Cebimden çıkardığım yüz lirayı uzattım. “Barlas diyorum.”

“Ne?” Adam elimdeki parayı alırken gözleri şok içinde açıldı. Ardından insanlardan gelen uğultuları önemsemedim. “Duydunuz mu? Karahanlı’nın karısı da Barlas’ı desteklediğini söylüyor. İnanılır şey değil...”

O zaman, çikolata kahvesi gözlerle denk gelmişim. Adını sunucunun sesinden ilk kez duyduğumuz Barlas’ın gözlerinde teşekkür eder gibi bir ifade vardı. Aynı şekilde ben de ona karşı gülümsemeyi denedim, ancak başarabilmiş miydim bilmiyordum.

Arkamı dönüp Aras’a baktım. İfadesinden memnun olmam gerekirdi değil mi? Ama hayır. Hayretin, kırgınlığın, öfkenin harmanlandığı siyah gözlere baktığımda içimde kor kor alevler yanmıştı. Fakat dik duruşumu ne olursa olsun kaybetmemeye meyilliydim. Hazal, Aras’ın sırtını sıvazladı. Aras bakışlarını benden çekmedi ama onları daha fazla o şekilde görmemek adına ben başka yöne döndüm.

“Pekâlâ, bahisler kapanmıştır. Katılanlara teşekkür eder, saygılarımızı sunarız. Tamam, ilk olarak yarışlardaki başarısızlığından ötürü şaşı lakabını verdiğimiz Şahin Alemcioğlu’nu çağır-

riyoruz. Aman dikkat, siz siz olun yanlışlıkla Şahin'in önüne çıkmayın."

İnsanlar gülüşürken gülmeyen iki kişiden biri bendim, diğeri ise Aras...

Şahin denilen adam önümden geçtiğinde şaşırardım, ben kısa bir şey hayal etmiştim ancak bu adamın boyu iki metre vardı. Kısa kestirdiği saçlarıyla kaba bir görünüme sahipti. İnsan topluluğunu geçip belinden silahını aldı. Tüm insanlar gibi ben de yan dönerek, onun atışlarını izlemeye hazırlandım. İnce, yan bir çizgi oluşturmuştu izleyiciler olarak.

"Üç, iki, bir..."

Ve adam atışlarını yapmaya başladı. İlk şişeyi devirmişti, insanlar onu gaza getirmek için tezahüratlar yapıyordu.

"Bunu neden yaptın?" Sesiyle yanıma döndüm.

Sesin geldiği esmer suratı inceledim. "Neyi?" diye sordum Pusat'a. Aslında neyi kast ettiğini biliyordum.

Beklemeden konuştu. "Barlas'ın tarafında olmak da neyin nesi?"

Gözlerimi kısıtım. "Tercihlerimi size mi danışacağım?" dedim ve önüme döndüm. "Aras'ın yanında olması gerekenden fazla insan var zaten."

"Sen onun karısısın. Bu yaptığın doğru bir hareket değildi. Üstelik o sana bu denli değer verirken..."

İnsanlar ne gibi bir değerden bahsediyordu? Ortada sahiden bir değer vardı da bunu bir ben mi göremiyordum?

Hırsla başımı salladım. "Dışarıdan nasıl görünüyor bilmiyorum ama... Değer falan gördüğüm yok. İlgilendiğin için teşekkür ederim, lakin şimdi şu silah atışlarını izlemek istiyorum," diyerek soğuk bir şekilde gülümseyip önüme döndüm.

Tanıdığım tanımadığım kim varsa hakkımda bilip bilmeden yorum yapıyordu. Şimdi de Pusat gelmiş, kendi arkadaşının Hazal ile olan yakınlığını umursamadan beni yargılıyordu? Ne hakla? Haklıyken bile nasıl haksız konumuna düşebiliyordum? Sınır haliyle nefesimi verdim. Artık adamın silah atışlarını gö-

rüyordum, fakat aklım onda değil de başka yerlerde dolanıyordu...

Şaşı Şahin on atışta sadece dördünü isabet ettirememişti. Nesi şaşıydı Allah aşkına?

Ardından farklı iki adam daha geldi, ikisi de beş isabetli beş isabetsiz atış yapmıştı. Sıra Barlas'a geldiğinde herkes adeta nefesini tuttu. Barlas önüne düşen dalgalı buklelerini bir bandajla geriye tutuştururken çıkardığı silahını iki eliyle kavradı. Tetiği çekmeden önce boynunu kıtlatarak soluk verdi. Sonra keskin bakışlarla önündeki şişeye nişan aldı. Silahın patlama sesi, şişenin kırılma sesine denk gelirken etraftan bir alkış koptu.

Sakince onu izlerken koluma çarpan bilekle irkildim. "Alkışlasana. Sonuçta onu tutuyorsun."

Bileğimi sızlatan kıza döndüğümde gözlerim nefretle aralandı. Bu Hazal'dı. Bal rengi gözleri hâlâ Barlas'ın üzerindeydi.

"Pardon da, sana ne?" dedim aynı sert tonla. Alev saçan gözleri gözlerime dediğinde, başını yana eğdi ve havalı ifadesiyle tekrar Barlas'a dönüp onu izlemeye devam etti. Biraz sonra ben de öyle yaptım. Sonuna kadar bütün şişeleri deviren Barlas'a tezahüratlar arttıkça artmıştı. Gerçekten iyi gidiyordu, son şişeye geldiğinde konsantrasyonunu bozmadan tetiği çekti.

Etrafta pür sessizlik hâkimken Barlas bağırdı. "Hadi ama!" Sonuncusunu isabet ettirememesine rağmen, insanlar alkışlamaya devam ettiler. Hiçbir şey yapmadan şaşkın bir halde bakındım. Sonuçta sadece bir tanesini vuramamıştı, bu gayet iyi bir başarıydı. Arkasını dönüp gülümseyerek bana baktı. Ona zoraki bir karşılık verdim ama kendimi bir hain gibi hissediyordum. Yaptığım şey yanlış mıydı sahi?

Aras, ismi anons edildiğinde alkışlar içinde çıkmıştı. Benim tarafıma bakmadı, arkasını hiç dönmedi. Simsiyah kıyafetlere bürünmüş sırtını görüyordum sadece. Belinden silahını çıkardı, nişan aldıktan sonra ilk atışını yaptı. Cam kırığı sesi etrafta yankılanırken hepsinde olduğu gibi alkış sesleri duyuldu. Diğer sekiz tanesini de isabetli yapmıştı. Ve son şişeye geldiğinde tekrar tüm insanlar sessizleşti, sadece sırtını gördüğüm Aras, çok

geçmeden atışını yaptı. Kalbim hızlıca çarparken kulaklarım bir kırılma efektini daha işitti. Son atışını da güzel yaparak zafer elde ettiğinde gülümsememek için kendimi tuttum.

“Süpersin Aras.” Hazal ona bağırdığında, diğerleri de tezahüratlarına devam ediyordu. Aras arkasını dönüp önce Hazal’ardan bana baktı. Bakışlarındaki kırgınlık zerre değişmemişti, kazanmasının mutluluğu yüzüne kesinlikle yansımıyordu.

“Ve kazanan Aras Karahanlı!” Sarışın sunucu duyuru yaptığında insanlar Aras’ın elini sıkmaya çalışıyordu.

“Yazık oldu,” dediğinde ne dediğini anlamak için Hazal’a baktım. “Yüz lirana güzelim.”

Omuz silkerek ona cevap vermek için ağzımı açmıştım ki kız arkasını dönüp uzaklaştı. Tüm söyleyeceklerim içimde hap solmuştu. Ne uyuz bir insandı böyle. Düşüncelerimi dağıtmak adına başımı sallayıp tekrar Aras’a bakmak için döndüm; ama yine yerinde yoktu. Adeta bir Edward Cullen!

İzleyicinin atış yerine girmesini engelleyen tahtanın ardından bana bakan Barlas, el sallayarak gelmemi işaret ettiğinde ona gözlerimi kırptım. Neredeydi Aras, hani ben burada tek kalmamalıydım?

Gerçi, kesin Hazal ile başarısını kutluyordur! Aklıma gelen kötü görüntüler, Aras’a olan öfkemi artırıyordu. Tek tabanca halimi gidermek için Barlas’ın yanına gitmeyi düşünerek bir adım attım, fakat attığım adımla beraber kolumun büyük bir el tarafından kavranması bir oldu. Olduğum yerde kaldım ve beni engelleyen kişinin yüzüne baktım. Karşımda gördüğüm beden, Aras’tan başkası değildi. Bakışlarında gizlenen kırgınlık duygusunu hissedebiliyordum ama bunu dışa vurmuyordu, hâlâ kendini bana karşı suçlu hissediyor olmalıydı. Belki de etraftaki insanlara daha fazla malzeme vermemek içindi. Lakin Aras’tı bu; kimin ne dediğini önemsemezdi ki.

Kaşlarını kaldırarak arkayı işaret etti. “Gidiyoruz.”

Hayretle kaşlarımı çattım. “Nereye?”

“Odamıza.”

Odamız mı? Tabii, ne bekliyordum ki?

Evli olduğumuza göre yine aynı odada kalacaktık. Atladığım bu düşünce ile omuzlarımı düşürdüm. “Ben gelmiyorum sen git.”

Sabır diler gibi bir hali vardı. “Eylül, fark ettiysen o olaydan sonra üzerine gelmiyorum. Ama bu demek değildir ki başıboş gezmene müsaade edeceğim.”

Yutkunarak sakallarının çıkmaya başladığı kavruk tenli suratına baktım. Hafiften çekik olan siyah gözleri gözlerime odaklıyken ona sert konuşmak çok zor oluyordu. “Başıboş gezdiğim yok. Yaptığım şeyleri ve sonuçlarını bilebilecek yaştayım.”

“Barlas’ın tarafında olman da bile isteye yaptığın bir şey miydi?” İrislerinde hissettiğim acı mıydı? Yanlış mı anlıyordum?

Biraz daha bakmaya devam edersem tüm doğruları söyleyebilirdim. O yüzden başımı yana çevirip dudaklarımı araladım. “Evet.”

Eliyle omzuma dokunduğunda elektrik şoku yemişim gibi geri çekildim.

“Bana bak.”

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve yüzüne bakarken başımı dikleştirip konuştum. “Evet dedim ya. Umurunda mı sanki? Senin tarafında olmasını istediğinden çok insan var. Benim Barlas’ın tarafında olmamın sorun teşkil edeceğini sanmıyorum. İnsan güvenmediği birinin yanında olmasını ister mi?”

“Eylül, bana sinirli olduğunu anlıyorum. Ama lütfen, sırf bu yüzden gidip de Barlas’la yakınlaşma çabalarına girme. Sonu kötü olur.”

Yüzüme yapay bir gülümseme kattım. “Hiç değişmeyeceksin değil mi? Ne yaparsın? Yine başıma silah mı dayayacaksın?”

Sinirlerini sakın tutmaya çalıştığını anlayabiliyordum. “Bak... Bak, ben üzgünüm tamam mı? Eğer ödeşmek istiyorsan...” Elini beline attığında ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım. Daha sonra silahını çıkarıp bana uzattı. Önce silaha, sonra ona baktım. “Sen de aynısını yap. Bitir şu lanet olası oyununu.”

“Ne oyunu?” dedim silahından geri çekilerek ve dudaklarından bin bir türlü zehrin akmasına izin verdim. “Oyun falan

oynadığım yok. Barlas'ın kazanacağını hissediyordum ve onun tarafında oldum. Aramızdaki bu sorun olmasaydı, yine iddiamı ondan yana kullanacaktım. Yanından ayırmadığın Hazal, bize Barlas'tan bahsettiğinden beri ve Barlas'ı gördüğüm ilk andan beri onun tarafında olmak istedim.”

Aras yanlış düşünüyordu. Benim silahtan daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı. Bazen kelimeler bir mermiden daha delici, bir bıçaktan daha keskin olabiliyordu. Ama bu söylediklerim kendi midemde kusma isteği oluşturuyordu.

“Demek öyle,” dedi kırık ses tonuyla, ifadesiz bir halde. Başımı sallamakla yetindim.

“İki saattir sizi arıyorum. Nerelerdesiniz?” Aras'ın arkasından gelen Eda zihnimi dağıtmama yardımcı olmamıştı. Henüz tamamlanmamış tartışmamız o geldiğinde son bulmuş, ikimizin de dudaklarını bıçak açmamıştı.

“Siz yine mi tartıştınız?” dedi Eda, biz öfkeli ifadelerimizle birbirimize bakarken.

Ona döndüm. Aras elindeki silahını beline yerleştirirken omuzlarımı yukarı kaldırdım. “Eda, bugün odanda kalabilir miyim?” Anlamadan gülümserken, ne diyeceğini bilememiş gibiydi. Aras'a baktı, fakat Aras düz suratıyla arkasını dönerek yürümeye başladı.

“Neler oluyor? Sizin şu an birbirinizden ayrılmamanız lazımdı.”

Arkasından bakarken seri halinde nefesler alıyordum. “Hazal'a gidiyordur. Biliyor musun?” diyerek Eda'ya döndüm. “Onun için kavga etmiş. Hem de bizim tartıştığımız günün akşamı. Şimdi gelmiş Barlas'ı desteklememe karışıyor.”

“Sen ciddi misin?” Ela gözleri irileşti. “Ne yapmaya çalışıyor ki Aras? Yani, sana nasıl baktığını görüyorum...”

Başımı sallayarak dudaklarımı dişledim. “Boş versene. Zaten boşanacağız.”

“Ne?”

Pot kırmıştım. Elimle enseme kaşıdım. Eda fazla boşboğaz olduğu ve sır tutmakta iyi olmadığı için evliliğimizin anlaşmalı

bir evlilik olduğunu bilmiyordu. Çenemi tutmayı niye başaramıyordum? Aramızın bozuk olduğu en azından şu sıralar annemlerin kulağına gitmemeliydi.

“Yani, böyle şeyler yaşayınca aklımdan hemen boşanmak geçiyor. Aras’ın hareketlerine, yaptıklarına, tutarsızlığına dayanamıyorum.”

“Yeni evlisiniz,” dedi Eda son heceyi uzatarak. “İkiniz de başınızın dikine gidiyorsunuz. İlk kavgada boşanmadan söz etmek ne Eylül? Saçmalıyorsun.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Sanırım...” dedim. Sonra gecenin ayazı tenimi ürperttiği için ellerimle kollarımı ovuşturdum. “Odana gidelim mi artık?”

Gözleriyle onayladı ve beraber yürümeye başladık.

Aras’a sarf ettiğim cümleler aklımda bir bir yankılanıyordu... Kırıcı mı olmuştum?

Eğer öylesem bu benim de kırıldığım içindi.

Ama yine de, daha önce hiç böyle olmamıştım, berbat hissediyordum...

Sabah olduğunda, Eda ile birlikte kıyafetlerimizi giydik ve bulunduğumuz bu güzel mekânın bahçesinde dolaşmak için hazırlandık. Ben yine kot pantolon-tişört ikilisini seçerken, Eda da yine şort giyinmeyi tercih etmişti. Salaş asker yeşili tişörtümün uçlarını çektiştirdikten sonra, saçlarımı tepemde ufak bir topuz haline getirmiştim. Moralim bozuktu, bu sıkıcı yer ve düzenlenecek etkinlikler ilgimi falan çekmiyordu. Eda yüzümün solgun göründüğünü söylemiş ve bana biraz makyaj yapmıştı. Daha sonra da beraber odadan çıkmıştık.

“Eylül!” Lobide yürürken ismim söylediğinde arkamı dönererek bana seslenen kişiye baktım. Üzerine giydiği beyaz tişörtü, altına giydiği krem rengi keten pantolonuyla saçlarının dalgalanmasına engel olamayan Barlas’tı seslenen.

“Bir bu eksikti,” dedi Eda. Aldırmadım.

“Günaydın,” dedi Barlas karşıma geçtiğinde. Aynı şekilde karşılık verdim.

“Dışarı mı?”

“Başka nereye olabilir?” diye araya giren Eda’ya anlayışlı olması için kısa bir bakış attım.

“Pekâlâ, o zaman beraber gidelim.” Ben başımla onaylarken, Eda huzursuzca nefeslendi.

Eda bir tarafımda, Barlas diğer tarafımda öylece yürüyorduk. Biraz sonra Barlas tekrar konuştu. “Eylül, ya ben dün gece için gerçekten teşekkür ederim.”

Duraksadım, teşekkürü ne için alıyordum? Kocamı seçmediğim için. Bu his beni mutlu mu etmeliydi? “Sorun... Sorun değil,” diye mırıldanmaktan başka bir şey yapamadım.

“Dün yüz liran boşa gitti, ama bunu telafi edeceğim.”

“Telafi etmene gerek yok cicim, Aras seni görmeden yok olan iyi edersin.” Eda araya girdiğinde Barlas gülümsedi, cicim kelimesine ben de gülmeden edememiştim.

“Yapma Eda, burada arkadaşça konuşuyoruz işte. Düşman gibi davranmayı kes.”

“Ayıdan post, Barlas’tan dost olmazmış.” Bu cümle üzerine kahkaha atmama engel olamadım. Çıktığımız bahçe yolunu neredeyse yarılamiştık. Kenarda gördüğüm at çiftliği tabelasıyla ilgim oraya yönelttim. Eda sanki düşüncelerimi okumuş gibi, “Atlara bakalım mı?” dedi.

Tebessüm ettim. “Olur...”

Ayaklarım, yere düşen ağaç dallarının üzerine denk gelirken oluşan çıtırtılar, doğanın güzel melodisini bahşediyordu kulaklarıma. Hava tam bir bahar mevsiminin yansımasıydı, tepede güneş vardı ama yakıcı değildi, rüzgâr esiyordu ancak üşütmüyordu.

“Atımı görmek ister misin?” Çiftlikten içeri girdiğimiz anda Barlas’ın kurduğu bu cümleyle kaşlarımı gözlerimin üzerine indirip başımı onun suratına doğru kaldırdım.

“Burada bir atın mı var?”

“Buraya geldiğimde sürekli seçtiğim diyelim,” diye düzeltti

Barlas. Gülümsemeden edemedim. İyi niyetli bir insana benziyordu. En azından bu ortamda karşılaştıklarımla kıyaslanacak olursa...

“Görmek isterim... Atlar ne tarafta?” Çenesinin ucuyla karşı tarafı işaret etti. Suratımdaki tebessümü düşürmeden refleks olarak kafamı gösterdiği yöne çevirdiğimde, bir çift kara gözle karşılaşmak, beklediğim şeylerde son sıralarda bile değildi. Aras'ın hafiften öfkeli, ama hâlâ etkileyici olan gözleriyle baktığı anda, Barlas'ın yahut Eda'nın bana yönelik tüm cümlelerini duymaz olmuşum. Birbirimize bakarken dünya duruyordu sanki. Siyah gözleri gözlerimde gezinirken evrendeki her şey önemini yitiriyordu.

Ona kızgındım. Onun gerçekten pişman olmayışına, bana bir kez olsun nazik davranmayışına hâlâ kızgındım. Özü bile kaba mı olacaktı? Daha iyi şeyleri hak etmiyor muydum? Neden bu kadar uzak duruyordu?

Biz birbirimize bakmayı sürdürürken, Aras'ın önünden geçen atlı kişi, bakışlarımızın arasına anlık bir paravan oluşturmuştu.

“Hadi Aras, yarışa var mısınız?” Atın üzerindeki kızıdan çıkan bu sesle nihayet bakışlarımı konuşan kişiye çevirdiğimde, kızın Hazal olduğunu anlamam gecikmedi. Aynı anda Aras'ın da bakışları ona yönelirken, merakla Hazal'a vereceği cevabı bekledim. İçten içe onaylamamasını, dönüp arkasını kızıdan uzaklaşmasını istiyordum.

Ancak öyle olmadı.

Aras kara bakışlarını tekrar benim ve yanımdakilerin üzerinde gezdirdi, sonrasında bir daha o kıza döndü ve başıyla onayladı. Yaptığı bu hareketle, bedenim, içine kor bir ateş atılmış gibi yandı. Gözlerimin dolmasını engellemek için dişlerimi sıktım. Ona karşı nasıl bu kadar zayıf ve dirayetsizdim bilemiyordum, ancak yaptığı en ufak bir yanlış bile buzdan bedenimin cayır cayır yanmasına vesile oluyordu. Az önce, güneşin ısıtmadığını söylemişim ya, yanılmışım, şimdi yanıyordum. Alev alıyordu ruhum, yaktığı yerin üzerine çıra atmaya eksik etmiyordu, beni bitirecek tüm hamleler onun elleri arasındaydı sanki...

Bu, nasıl mümkün olabiliyordu?

“Eylül.” Tişörtümün açıkta bıraktığı koluma değen elin ardından çıkan bu sesle, gözlerimi nihayet bedenimin, ruhumun iflas etmesine neden olabilecek adamın üzerinden çektim ve çikolata kahvesi gözlerindeki ilgiyle bana bakan Barlas'a döndüm. Sağ elinin işaret parmağıyla, arka tarafında bulunan kapıyı gösterdi. “Haranın girişi buradan,” dedi. Gözlerimi kıstım, ilgimi henüz tam olarak ona verebilmiş değildim. Bunu anlamış olacak ki ekleme yaptı. “Atlara bakmak istediğini söylemiştin.”

“Alı,” dedim yeni anlıyormuş gibi. Sonrasında elimi enseme attım. “Aslında pek oraya giresim yok.”

“Ben de bunu demeni bekliyordum.” Eda, Barlas'a laf sokmak istercesine araya girdi.

Barlas ona kulak asmadı. “Neden? Bir şey mi oldu?”

Kafamı, ‘hayır’ der gibi salladım. “Sadece biraz bunaldım ve öyle bir ortama giresim yok.”

Barlas'ın ifadesine korku yerleşti. “İyi misin? Başka bir yere gidebiliriz,” dedi.

Ona itiraz edeceğim sırada Eda araya girdi. “Sen atınla ilgilen Barbar. Biz biraz kız kıza takılmak istiyoruz.”

Barlas ona inanmayarak kaşlarını kaldırıp bana baktı. “Öyle mi?”

Yüzüme mahcup bir tebessüm ekleyip, kirpiklerimi kırptım. “Evet.”

Dudaklarını birbirine bastırdı, “Peki, sonra görüşürüz o zaman,” diyerek gülümsedi. Aynı şekilde karşılık vermeye çalıştım.

O, el sallayıp arkasını döner dönmez, Eda koluma girdi. “Aras ve Hazal'ı gördün mü?”

“Görmemek ne mümkün,” diye yanıtladım.

“Kız yakasından düşmüyor,” diye karşılık verdi.

İç çektim. “Aras da bundan pek rahatsız oluyormuş gibi görünmüyor.”

“Öyle olmadığına bahse girerim. Aras, kisas ve inat konusunda bir numaradır.”

At çiftliğinin toprak yolunda, ayaklarımızın yere dokunuşuyla oluşturduğu tozlarla yürürken ellerimi göğsümde birleştirdim. “Ne demek istiyorsun?”

“Maymun gözünü açsın diyorum!” diye bağırdı. Ardından, atlara bakmak için gelen birkaç insanın bize bakmasıyla sesi tekrar eski haline getirdi. “Seni Barlas’ın yanında görmesi, Aras’ı istemeden de olsa Hazal’ın yanına sürüklüyor. Tamamen kisas!”

Söyledikleri aklımda anlamlı bir sonuca ulaştığında, “Çok saçma,” dedim ve omuz silktim. “Lise yıllarında mıyız? Böyle düşündüğünü sanmıyorum. Aras bu gibi şeylerle ilgilenmez.”

En azından ilgilenmediğini düşünüyordum. Kisas, beraberinde kıskançlık duygusu getirirdi. Ne yani, Aras beni Barlas’tan kıskanıp, bana Hazal’la karşılık mı veriyordu? Hiç sanmıyordum.

“Sen öyle san.”

Eda’nın beni yanlış düşüncelere sevk eden cümlelerini daha fazla dinleyip kafa yormamak adına, çiftliğin etrafına göz gezdirdim ve odağıma ilişen bir kafeyle çenemi yukarı kaldırıp orayı işaret ettim. “Şurada bir şeyler içelim mi?”

Yapmaya çalıştığımı anlamış gibi bezgince soludu. “Tamam,” dedi ve ekledi. “Sen nasıl istersen...”

Eda’yla çiftliğin içinde bulunan ahşap çitlerle çevrili kafede muhabbet edip az da olsa aklımı dağıtabilmemin ardından, odalarımıza çıkmayı düşünmemiz yaklaşık bir saatlik sohbetin sonunda aklımıza gelmişti. İçtiğimiz kahvelerin parasını ödedikten sonra, geldiğimiz toprak yolu tekrar gideceğimiz sırada, atla gezinti için ayrılmış alanın çevresindeki kalabalık ikimizin de dikkatini çekmişti.

Kendime hâkim olamadan, “Orada neler oluyor?” diyerek Eda’ya döndüm.

Dudaklarını, “bilmiyorum” der gibi büktü, ardından elleriyle bileğimi kavradı. “Öğrenmenin en iyi yolu bakmaktır, gel.”

Kirpiklerimin arasındaki mesafeyi açarak, kısık sesle bağırdım. "Eda!" Fakat onun adımlarına uyum sağlamamak oldukça zordu. "Her şeyin sebebini öğrenmek zorunda değiliz."

"Evet, öğrenmek zorundayız!" dediğinde, daha ne olduğunu bile anlayamadan kalabalığın içine giriş yapmıştık.

"Hazal." Eda önümüzdeki uzun boylu kıza seslendi. Hazal'ın itici büyük gözleri anında üzerimize değmişti.

Başta beni süzdükten sonra, bakışlarını Eda'ya yöneltti. "Evet?"

"Orada neler oluyor? Neden herkes buraya birikti?"

Hazal, yüzüne şeytani bir gülümseme yerleştirdi. "Aras ve Barlas..." dedi, gözlerini bir kez daha üzerime deşdirdi. "Yarış yapıyorlar. At yarışı. Eh, bu çekişmeli rekabeti kimse kaçırmak istemezdi."

Eda'yla aynı anda gözlerimizi büyüttük. "NE?!" diye sorduk. Hazal omzunu silkip önüne dönmekle yetindi.

Eda'nın ela gözleri anında benim gözlerimle buluştu. "Sana dediklerimi hatırlıyor musun?"

Kıyas ve inat içerikli cümleleri beynimde fink atarken, bu te-
orinin doğru olup olmayacağını düşündüm. Kıyas, beraberinde
kıskançlığı getirirdi ve Aras'ın şimdi Barlas'la yarışa girmesi...

Beni kıskandığından mı kaynaklanıyordu?

Hadi canım! Bunun zerre imkânı yoktu. Aras'la Barlas'ın
arasında geçmişten gelen bir düşmanlığın olduğunu biliyor-
dum. Zaten ondan hiç hoşlanmadığını spor salonundaki diya-
logumuzda belli etmişti; değil yüzünü görmek, adını duyması
bile öfkelenmesine yetiyordu. Bu yüzden, şimdiki olaydan ken-
dime pay çıkarmam saçmalığın daniskası olurdu.

"Geliyorlar!" Birden hep bir ağızdan bu kelime etrafa yayıl-
dığında, Eda'nın söyledikleriyle ilgilenmeyi bırakıp başımı kal-
dırarak gelen atlılara baktım ben de diğer herkes gibi.

İki insanın kontrol ettiği iki at, öyle hızlı bu tarafa doğru
geliyordu ki arkaları toz duman olmuştu. Yerdeki toprak, bir
hortum gibi havaya yükseliyor ve kara bir sis bulutu görünümü
oluşturuyordu. Oluşan toz ağızma kaçmasın diye kolumu ağız-

ma götürdüğüni sırada, iki atın kişneyerek şaha kalkması ve kafa kafaya gelerek çarpışmaları sonucunda, üzerlerindeki adamları yere savurmalarıyla, kendime engel olamadan küçük çapta bir çılgılık atmıştım.

İnsanlar çitleri aşarak yerde yatan Aras ve Barlas'a doğru koşarken, ben de kendimi onların arasında buldum. Beyaz çitten atladıktan hemen sonra, gezinti alanının kumdan zeminin üzerinde yerdeki bedenlere doğru koştum.

Aras'ın etrafı ben daha onun yanına varmadan birçok kişi tarafından çevrilmişti. Kalabalığın arasından iyi olup olmadığını kontrol etmek için bakacağımı sırada, Hazal'ın benden önce davranarak yerde yatan Aras'ın suratını büyük bir aşkla ellerinin arasına alıp iyi olup olmadığını kontrol ettiğini görmemle birlikte kalbime birkaç ok darbesi yemiş gibi oldum ve öylece kalandım. Aras'a karşı ne zaman bir adım atmak istesem, karşımda bu kızı buluyordum... Hazal, Aras'ın kolunu omzuna atarak onun ayağa kalkmasına yardımcı olurken, köşede bir yabancı gibi sessiz sedasız onları izliyordum. Aras'ın surat ifadesini göremiyordum, fakat en azından iyi olmasına sevinmiştim.

Aras'ın kafasını çevirip bana bakacağını anladığımda, hızla ona arkamı döndüm. Nedendir bilmiyorum, onun için buraya kadar indiğimi bilmesini istemedim. Hızlanan yüreğimle, kaldığım otel odasına gitmek ve bu toprak alandan çıkmak için bir adım atacağım sırada yerde yatarak inleyen bedeni görmemle duraksadım. "Barlas?!" diye bağırdım korkuyla.

İki eliyle karnını kavrayarak kıvranan Barlas, ona seslenişimi duymamış gibiydi. Dudaklarından acı inlemeler dökülmeye devam ediyordu. "Barlas?" dedim tekrar ve dizlerimin üzerinde yere eğildim. Elimi onun omzuna koydum. "İyi misin?" diye sordum telaşla. Kana bulaşmış yüzünü kaldırarak bana bakıp ayağa kalkmaya çalıştı, ama hareketi başarısız olmuştu. Tekrar düştü.

"Dur," diyerek endişenin verdiği acelelikle ona doğru eğildim. Koltuk altlarından tutarak kalkmasına yardımcı olurken sendeleyerek elimi tuttu.

“Bunu...” dedi. Ağzına biriken kan yüzünden öksürmüştü. Durumu pek de iç açıcı görünmüyordu. “Bunu neden yapıyorsun?”

“Çünkü insanım,” dedim elini daha sıkı kavrayıp, kolunu omzuma geçirirken. “Ambulans çağırayım mı? Burada sağlık ekibi falan yok mu?”

“Endişelenme, iyi sayılırım. Hey, kocan da aynı durumda, ona yardım etmelisin.” Barlas’ın sesi titriyordu, ama yine de gülümsüyordu.

“Boş ver şimdi. Sen iyi misin?”

Tuttuğu elimi sıkıp cevapladı. “Tek olduğumdan daha iyi.”

İyi olduğunu duyarak rahatlarırken, kafamı kaldırıp sağlık görevlilerine bakındım. Kenarda bir ambulans duruyordu. Ancak dikkatimi çeken şey ambulans değil, ambulansın arka bölümünde oturan, koluna sargı işlemi yapılırken çatık kaşlarının altındaki kara gözlerini üzerime diken Aras olmuştu. Bakışlarında öyle bir ifade vardı ki bedenime kutup rüzgârlarını yolluyor, beni üşütüyordu.

Ona bakarken neden yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissetmişim?

Bunu bana hissettiren oydu. Konuşmasına gerek yoktu, gözleriyle bana tüm hislerini aktarabiliyor, kendi doğrusunu ya da kendi yanlışını bana kabul ettirebiliyordu. Bu kötüydü. Bedenimde, ruhumda bu kadar büyük etkiler oluşturması kesinlikle iyi olamazdı. Onunla aramdaki iletişimi kesmem için sadece konuşmamak yeterli olmuyordu, bakışmayı da kesmeliydim.

Öyle de yaptım. Kafamı hızla onun olduğu bölgeden çevirdikten sonra, Barlas’ı, koşarak yanımıza gelen iki sağlık görevlisinin kollarına teslim ettim ve ardından bir külkedisi edasıyla bulunduğum ortamı terk ettim.

Ertesi Gün

Geldiğim günden beri olaylar silsilesinin peşimi bırakmadığı bu tatil yerinde, nihayet geliş amacımız o büyük ve iğrenç “Ku-

mar Günü” gelmişti. Kumar kelimesi başlı başlına kendinden iğrendirmeye ve orada nasıl bir ortam oluşacağını anlamama yetiyordu. Fakat burada bulunan insanların hiçbiri normal aileler değildi ve onlar için kumar sadece küçük bir zevkten ibaretti. Bu yine de oynadıkları oyunun kötülüğünü gizlemiyordu. Gerçi o kartları eline alan bu adamların mı, yoksa oynadıkları bu oyunun mu daha kötü olduğu tartışılırdı.

“İşte bitti.” Eda, birazdan gireceğimiz o kötü adamların büyük davetine hazırlanmama yardım etti. Topuzumun son dokunuşunu yaptığında, aynada yüzümü inceledim. Tenime sürdüğü kremlerle bitkinliğimi gizlerken, sürdüğü koyu kırmızı ruj dudaklarımı daha kalın göstermişti. Gözlerime yaptığı siyah gölgeler bakışlarımı keskinleştirmişti. Oldukça çekici görüldüğümü kabul ettim. Ayağa kalktım ve büstiyer kısmını giydiğim siyah takımımın kabarık siyah tülle çevrili eteğini altıma geçirdim.

Beni süzerken, “Fıstık gibi oldun,” dedi gülerek.

Tebessüm ettim. “Sen kendine bak.”

Onun kıyafeti benimkinin aksine açık krem rengi, üzeri dantel işlemeli mini bir elbiseydi. Kestane rengi saçlarını ensesinde topuzla birleştirmişti. Zaten güzeldi, yine çok güzel olmuştu. Giydiğimiz topuklu ayakkabılarla boyumuzu yükselttik ve sonunda hazırдық.

“Neden güzel olan hiçbir şey rahat olmuyor?” diye hayıflandım ayağımdaki topukluyla zoraki bir halde kapıdan çıkarken.

“Şu an düşünmemiz gereken en son şey rahatlık Eylül...” Yapay bir gülümsemeyle kurdu cümlesini. Başta ne demek istediğini pek kavrayamasam da, otelin içinden dışarı çıkan kadınları gördüğümde haklı olduğunu anladım. Sahiden hepsi birbirinden şık giyinmiştiler.

Gülümseyerek bizi selamlayan Pusat’a ben de güldüm, fakat Eda’nın gerildiğini hissettim. Yanına vardığımızda konuştu. “Merhaba güzel bayanlar. Bugün size ben kavalyselik edeceğim.”

Eda ona bakmadan çenesini dikleştirdi. “Babam nerede acaba?”

Pusat, Eda'ya bakıyordu. Öyle derin bakıyordu ki onun yüzünde kaybolmak ister gibiydi. Eda ise ona bakmamak için kendini zor tutuyordu sanki. Bu ikilinin arasındaki gizemi çözecektim.

Az sonra Pusat tekrar konuştu. "Başkan önden gitti." Sonra bana döndü. "Aras da öyle."

Bu ayrıntı anlamsızca içimi burkarken, hevesimin kırıldığını hissettim. Aras'la lobide karşılaşabileceğimi düşünüyordum, ancak görünüşe göre o beni görmeyi bile istemiyordu. Ne bekliyordum ki?

Eda nefes alarak kollarını göğsünde birleştirdiğinde, aklımdaki aptal saptal düşüncelere bir "dur" dedim ve tekrar onları dinledim. "Peki, o zaman."

Pusat dışarıyı işaret ettiğinde üçümüz birlikte yürümeye başladık. Karanlık parkta ilerlerken arada sırada bazı adamların Pusat'a selam vermesi dışında konuştuğumuz bir şey olmamıştı. Ardından büyük, lüks binaya girdiğimizde neden bu kadar özendiğimizi anlamıştım.

Kumar oyununun oynanacağı alan, siyahın en can alıcı tonuyla ve altın sarısının ustalıkla işlendiği avizeleriyle oldukça gösterişli bir mekândı. Ortama loş ışık hâkim olsa da, şık giyimli insanlar etrafta adeta parlıyorlardı. Zarif kadınların üzerinde gök kuşağının her renginden elbise vardı ve bu siyahlığa cıvıl cıvıl bir hava katıyorlardı. Ancak bu ortam, kesinlikle sıcak bir ortam değildi.

Eda'yla aynı anda mekânın merdivenlerinden inerken gözlerimle insanları tarıyordum, ancak henüz tanıdık bir sima görememiştim.

Tanıdık simadan kastım Aras mı oluyordu, pek emin değilim. Doğruyu söylemek gerekirse, çünkü at kazasından sonra onu düşünmeden edememiştim ve iyi olup olmadığını merak ediyordum.

Basamakları inme işlemini bitirdiğimizde, dolu kokteyl masalarından hangisine geçmemiz gerektiğini bilmediğim için Pusat'a baktım. Bunu sormamı bekliyormuş gibi eliyle sol tarafı

işaret etti. Bir şey söylemeden gösterdiği yere baktım. Lakin yine bildiğim bir yüz göremedim.

“Bizimkiler ilerde. Gelin.” Pusat önden yürümeye başladı. Ne Eda’dan, ne de benden aksi bir kelime çıkmıştı. Hafiften çalan klasik müzik kulaklarımı doldururken, her attığım adımda üzerimde değişik bakışlar hissediyordum. Buraya, bu ortama yabancı olduğum haddinden fazla belli oluyordu ve insanların hakkımda konuştuğunu bilmek zor değildi.

“Uu, günün ilgi odağısın. Tadını çıkar.” Eda kulağıma yaklaşarak bu cümleyi kurdu.

Gözlerimi üzerine diktim ve fazla çaktırmadan konuştum. “Aman ne güzel!” Gergin bir nefes verdim. “Fazla gerildim Eda, böyle ortamlar benlik değil.”

“Gerilmene gerek yok, fazla güzelsin, böyle olması normal. Eminim Hazal şimdi çatlıyordur, mutlu ol!”

Söylediklerinin beni rahatlatması gerekirken, daha fazla paranoyaklaştırmasıyla derince soludum ve terleyen ellerimi çaktırmadan elbisemin kenarlarına sürdüm. Pusat nihayet bizi bir kokteyl masasının önüne getirdiğinde, sesini duyduğum ilk kişi Başkan olmuştu. “Güzel kızlarım...”

Yaşlı olmasına rağmen, üzerine giydiği kaliteli takım elbisesiyle karizmasından ödün vermeyen adam, bir baba edasıyla kollarını iki yana açtı. “Yakışıklı babacığım,” diyerek kollarına atıldı Eda. İçten içe bu sahneye imrenmeden edememiştim.

Sonrasında, geldiğimiz masanın çevresinde başka kimin olduğunu görmek için gözlerimi harekete geçirdim. Tam yanımda duran simsiyah bakışlarla karşılaşmam gecikmedi. Uzun zaman sonra Aras’la ilk defa bu kadar yakın mesafede olmamız aptal kalbimin ritmini hızlandırırken, burnuma dolan denizimsi kokusu bana tüm yaşattıklarını unutturabilecek güçteydi. Fit bedenindeki takım elbisesinden daha kara olan gözleri, yüzümün her zerresinde gezindikten sonra şöyle bir bedenimi süzmesinin ardından tekrar gözlerimi buldu. Aralanan dolgun dudaklarından konuşacağını anlamıştım.

“Çok... Güzel olmuşsun.” Boğazındaki âdem elmasının

belli olmasını sağlayarak belli belirsiz bu cümleyi kurduğunda, iltifatıyla yeşeren ruhum iyice onun sihrine kapılıp gidecekti. Sol kaşının altında -büyük ihtimalle at kazasında oluşan- duran küçük yaranın bile suratındaki güzelliği engelleyemediği adama bakarken nefesim kesilmiş ve birkaç saniye ne diyeceğimi bilememiştim. Daha sonra, biraz daha böyle durursak ona karşı tüm tabularımı kolay bir şekilde yıkabileceğimi düşünerek başımı zorlukla başka yöne çevirdim. İşte şimdi daha rahat bir nefes alabiliştim.

Gözlerini hâlâ üzerimde hissederken, onun yanımda olduğunu bana unutturacak bir sima aradım ve o anda Barlas'ın sempatik suratıyla karşıdaki masadan bana baktığını gördüm. Göz göze geldiğimiz sırada kavruk suratına kattığı tebessüme karşılık verdim. Aras ne yaptığımı anlamak için olacak ki omzunun üzerinden arkasına baktı. Gözlerimi şaşkın bir şekilde Barlas'tan çekip Aras'a yönelttim ve kavisli kaşlarını çattığını gördüm. Ardından sert bakışlarıyla tekrar bana döndü ve gözlerimiz birbirine odaklandığında net bir şekilde konuştu. "Benim yanımdasın, kime gülümsediğine dikkat et."

Aynı onun gibi kaşlarımı çattım. "Bana nasıl davranacağımı söyleyemezsin,"

Masanın üzerine koyduğu eli, sıkı bir yumruk görünümü aldı. "Barlas'ın nasıl bir pislik olduğunu bilmiyorsun," dedi dışlerinin arasından. "Ondan uzak dur."

"Bu saatten sonra seni dinlemek, yapacağım şeyler listesinde son numarada," diyerek ona arkamı döndüm. Tam onun bulunduğu masadan uzaklaşacağım sırada kolumu kavramasıyla acı içerisinde durdum.

"Eylül!"

"Bırak kolumu!" diye sessizce bağırıp omzumun üzerinden ona baktı. Henüz insanların dikkatini çekmemiş olmamızın verdiği rahatlık üzerimdeydi.

Bakışları koluma değdikten sonra kolumu bırakmadan tekrar gözlerime baktı. "Madem evden buraya kadar geldin, yanını durmak ve beni dinlemek zorundasın."

“Hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim. Buraya seninle gelmedim ve şu anda yanında durmayı asla istemiyorum.”

“İsteklerini sorgulamıyorum, Eylül.”

Hâlâ sıkıca tuttuğu koluma bir kez daha değdirdim gözlerimi. “Bırak beni,” dedim hafifçe bağırarak. “Lavaboya gideceğim.”

Birkaç saniye gözlerime baktıktan sonra, inanmış olacak ki fazla üstelemedi ve kolumdaki elini gevşetti. “Fazla oyalanma.”

Bileğimi sertçe çekerek ona hiçbir şey söylemeden kabarık eteğimi tuttum ve arkamı dönüp yürüdüm. Gözlerimin aradığı tek şey yüzümü serin sularla yıkayabileceğim bir lavaboydu. Mekânın geniş, kasvetli salonunun en ucunda bulunan koridor, aradığım şey gibi parlıyordu. Dikkatli adımlarımı oraya doğru attım. Tahmin ettiğim gibi, geniş koridorun içindeki iki kapı, Bay ve Bayan tuvaletlerine açılıyordu. Yanan yüzümle beraber beklemeden bembeyaz kapının aynı renkteki kulpunu tutup çevirdim. Temiz fayanslarla döşenmiş parlak alanın içine girdim. İçeride benden başka kimsenin olmaması beni sevindirirken, gözüme kestirdiğim bir lavaboya doğru koşar adımlarla yürüdüm ve ferahlamak için hemen musluğu açtım. Ellerim, buz gibi suyla birleşti.

Makyajımı önemsemeden suyu yüzüme çarptım. Isınan tenimin bir nebze olsun ferahladığını hissettim.

“Nasıl yani, Aras Karahanlı'nın boşanacağını mı söylüyorsun?” Arkamdan açılan kapının ardından işittiğim bu kız sesiyle, yüzümü yıkama işlemine anlık bir şekilde son vermiş ve söylenenleri dinlemeye koyulmuştum.

“Ben söylemiyorum, Hazal söyledi.” Suratımdan akan sulara aldırmadan başımı kaldırıp aynadan arkamda bilmeden de olsa dedikodumu yapan iki kıza baktım. Beni görmeden tuvalet kapılarının dizili olduğu bölüme giderlerken konuşmaya da devam ediyorlardı. “Geçen gece Karahanlı, kendi mekânında Hazal'a sarkan birini fena benzetmiş. Ee, nihayetinde eski nişanlısı, bence akli hâlâ onda. Baksana, karısıyla yan yana bile gelmiyor.”

“Karısına da yazık ama pek masum bir şeye benziyor.”

“Aras’ı kaldıracak güçte bir kız değil. Hazal her anlamda ona daha uygun, Aras da bunu fark etmiş olmalı.”

“Bence karısı daha iyi, Hazal’ın adının çıkmadığı erkek mi kaldı?”

“Anlaşılan o ki Aras bunu pek umursamıyor. Hazal, çok yakında yüzüğünü takacağını söyledi. Ben onun yalancısıyım.”

“Aman Sude...” dedi biraz daha ılımlı olan kız. “Neyse ne, boş ver. Ben çok sıkıştım.”

Tanımadığım iki kız arasında geçen diyaloglar, yüreğime peykani sivri birkaç ok daha saplanmasına neden oldu. Bozulan dengemi dik tutmak amacıyla lavabonun mermerlerinden turtundum. Sırtımı, mermere yaslarken onları düşündüm.

Aras ve Hazal’ı...

Barlas bana Aras’ın Hazal için kavga ettiğini söylediğinde, bir yanım ona inanmak istememişti. Gözümle görmediğim bir olaya inanmak prensiplerim arasında değildi hiçbir zaman. Üstelik o sıralar Aras ve Hazal arasındaki ilişkinin ne boyutta olduğunu bilmiyordum.

Fakat eski nişanlısı... Nişanlılık. Eğer bu bilgi gerçektiyse, o ikisi arasında belli başlı bir şeyler geçmiş demektir. Belli bir yaşanmışlıkları var demektir, bu küçük bir şey değildi.

Eğer bugün biri benim göğsümü delip kalbime baksa, delik deşik bir manzarayla karşılaşacaktı, buna emindim. Birden fazla yara alan yüreğim ayakta durmak için çok zorlanıyordu. Soluk borum tıkanmış, nefeslenemiyordum. Hayatın karşıma neden hiç doğru insanları çıkarmadığını sorguluyordum. Neden yara bandı yerine, bıçak görevi görenlerle karşılaşıyordum hep?

Çok usanmıştım darbe yemekten, delinmekten... Çok kan kaybetmiştim. Nasıl toparlanacaktım? Sevmemeye çalıştıkça bağlanıyordum ve sonuç hep hüsrana oluyordu.

Burun kenarlarımın açılmasına neden olacak şekilde nefes aldıktan sonra, ellerimi lavabonun ıslak mermerinden çekerek apar topar sarsak adımlarla tuvaletten çıktım. Aklımdaki tek şey burayı terk etmektir. Buraya gelmem bile başlı başına bir hataydı

ve sürekli karşılaştığım kötü manzaralar, burada olması gereken son kişinin ben olduğunu işaret ediyordu.

Başım dönerken aydınlık koridoru bitirdim. Mekânın kasvetli alanına girdiğim anda çıkışa gitmek için sola dönmemle, garsonlardan birine çarpmam ve taşıdığı tepsinin üzerindeki dolu bardaklarını yere düşmesi bir oldu. Ortalığa yayılıp, etrafı hâkim olan müzik sesini bile kesen cam kırılma sesleri tüm kafaların bana doğru çevrilmesine neden oldu. İnsanları umursamamaya çalıştım. “Çok özür dilerim,” dedim önümdeki genç erkek garsona ve onun gibi yere eğilip camları toplamasına yardımcı olmak istedim.

“Sorun değil efendim,” diyen garsona eşlik ederek yerdeki cam parçalarını topladığım sırada, işaret parmağıma giren kesikle acıyla inledim.

“Eylül?!” Parmağımdan aşağı kanlar süzülürken, acıyla kısılan gözlerimi yanımdaki kişiye bakmak amacıyla açtığımda Barlas’ı görmem gecikmemişti. “İyi misin?” diye sordu kahverengi gözlerine yerleşen endişeyle. Sonra çekinmeden parmağımy avucunun üzerine koydu ve yarayı inceledi. “Of, derin kesilmiş.”

“Önemli değil,” dedim parmağımy Barlas’ın soğuk elleri arasından çekerken, ince sızıyı umursamadan. “Hallederim ben.”

Ayağa kalktığımda o da tıpkı benim gibi ayaklandı. Mekânın çıkış kapısına doğru bir adım atmak istedim, ancak uğradığım stresler sebebiyle dönen başımın beni sendeletmesiyle adımlarım neredeyse duracak ve yeri boyayacaktım. Lakin belimden kavrayan güçlü kollar buna anında mani oldu.

“Sen iyi misin?” Barlas’ın sesi bu sefer daha yakından kulaklarımı doldurdu. Düşmemek için onun belinden tutunup, siyah gömleğini kavramak zorunda kalmıştım. Elimde olmadan oluşan bu yakınlığın ardından, mekânın diğer ucundan bu tarafa doğru hızlı ve öfkeli adımlarla gelen Aras’ı gördüğüm sırada, başıma silah dayadığı andan az önce tuvaletteki iki kızın konuşmalarına kadar bütün yaşadıklarım canlanmıştı.

Gözlerimin dolmasına mani olamadım. “Değilim,” diye iti-

raf ettim. Tek istediğim, o bana yaklaşımadan burayı terk etmek ve onun hayatından temelli çıkmaktı. Bu yüzden aceleyle yinedim. “Değilim, beni buradan çıkarır mısın?”

“Tamam...” dedi ne yapacağını bilemez bir halde. Sonra beni tuttuğu gibi dışarı götürmeye yeltendi.

“Eylül!” Nidasını işitmişim çok geçmeden.

“Sana sesleniyor,” dedi Barlas.

“Umursamıyorum,” diye karşılık verdim.

“Eylül!” Bu sefer sesi daha yakından gelmişti.

Çok geçmeden kolumda elini hissettiğimde, “Rahat bırak beni!” diye bağırdım, beni zoraki bir tavırla kendine çevirmeden hemen önce.

Öldürücü bakışları, tehlikeli bir silah gibi gözlerime odaklandı. “Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye kükredi.

“Sana ne?!” diye karşılık verdim ve sinirle ekledim. “Birazdan oyunun başlayacak. Git ve eski nişanlından şans öpücüğünü al.”

“Ne saçmalıyorsun?” dedi hiçbir şey anlamamış gibi.

“Neyse ne,” dedim ve kolumu çekmeye çalıştım. “Bırak beni.”

“Bırakmıyorum,” dedi sonra, tek hamlede beni Barlas’ın kolları arasından çekip aldı. “Benimle geliyorsun.”

Kaşlarım onun ne söylediğini anlamamış gibi çatılırken, dudaklarımı aralayıp ona karşı itiraz dolu bir cümle kuracağım sırada Barlas’tan çıkan kelimeler söyleyeceklerimi böldü. “Aras, kız seninle gelmek istemiyor işte. Zorlama.”

Aras’ın koyu gözleri bir anlığına benden çekilip, tiksindir bir edayla Barlas’a değdi. “Sen karışma,” dedi aynı tavırla.

Arkamdaki Barlas’ın yüzünü göremiyordum, fakat ses tonu kelimelerini nasıl bir havayla söylediğini çok tasvir ediyordu. Yine alaylı bir tavırla “Niye?” dedikten sonra, hissettiğim gölgeyle yanıma geldiğini anlamıştım. “Olayı bu kadar büyütmenin sebebi ben değil miyim? Kendi karın, senin değil de benim yanımda olmak istiyor diye değil mi bu sinirin?”

Barlas’ın Aras’ı kudurtmak için seçtiği kelimelere şaşırmış-

tım. Damarına basmak adına, söyleyeceklerini özenle seçmiş gibiydi. Sanki onu delirtmek için konuşuyordu.

Herkes etrafımıza toplandığında, Pusat ve diğerleri Aras'ı korumak için geldi. Aras sol elini kaldırarak onları durdurdu.

"Ne dedin?" diyerek Barlas'a yaklaştı.

Kalbim ağzımda atarken, Barlas'ın her şeyi daha da berbat etmemek adına ortamı yumuşatan bir cümle kurmasını bekledim. Dudakları aralandığında, bunu yapacağını umuyordum.

"Ne dediğimi duydun. Karın benim taraf-"

Henüz insanın sinirine dokunan aykırı kelimeleriyle anlamlı bir bütün oluşturamadan çenesini sıkın Aras'ın, ışıktan daha hızlı bir şekilde, dalgalı saçlara sahip Barlas'ın yüzüne bir kafa atmasıyla onu bölmesi, kesinlikle beklediğim şeyler arasında değildi ki zaten dudaklarımdan ansızın çıkan çığlık bunun en büyük ispatıydı.

Barlas'ın bedeni, Aras'ın ona attığı kafayla yere düşerken, etrafımızdaki herkes, -Eda bile- bir filmin en heyecanlı sahnesini izliyorlarmış gibi heyecanla olayları seyrediyorlardı. Suratlarında, en ufak bir tedirginlik yoktu.

"Bunu defalarca söyledim... Bana bulaşma yavaşkoğlu."

Barlas, işittiği bu cümleyle yattığı yerden kalkmak için doğruldu. O sırada burnundaki kanı hissederek elini burnuna koydu, yine kanıyordu. Ayağa kalkmak için hareketlenirken sendeleyerek tekrar düştüğünde, kendime hâkim olamadan ona yardıma gitmek için hareketlendim fakat önüme bir bariyer gibi kalkan el buna mani oldu.

"Benimle geliyorsun." Aras'ın itiraz istemeyen ses tonuna karşın, yaptıklarına karşılık dolup taşın öfkemle bir cevap vermeye hazırlandığımda, bunu anlamış gibi kolumdan tutarak beni dışarı çekiştirmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?! Bırak beni!" diyerek durmaya çalışmam zerre işe yaramazken, arkamızda kalanlar, "Yeter bugünlük bu kadar. Hadi herkes dağılsın," diyerek insanları kovuyorlardı.

Onları dinlemeyi bırakıp, beni büyük bir zorbalıkla dışarı götürmeye çalışan Aras'a bir kez daha ayaklarımı yere sürüp

manı olmayı denerken korkmadan bağırdım. “Bırak beni çekiştirmeyi! Bundan ne kadar sıkıldığımı anlamadın mı?”

Söylediklerimi duymuyormuş gibi beni sürüklemeye devam etti, onu geriye doğru çekme çabalarım hiçbir işe yaramıyordu. Tüm çabalarım nafileydi.

Mekânın merdivenlerini bitirip, beni dışarı çıkardı. “Sana diyorum!” diye bağırdım bir kez daha. “Bu yaptığın zorbalık. Bırak beni!”

Sinirinden olacak ki ağzını bıçak açmıyordu. Dışarıdan bizi gören biri nasıl bir yorumda bulunurdu, tahmin bile etmek istemiyordum. Hava oldukça karanlıktı, sabaha göre daha serin esen rüzgâr tenime değerken üşüdüğümü fark ediyordum, ancak bunu umursamamın zamanı değildi. Ayağımdaki topuklularla Aras’ın hızına eşlik etmek beni zorluyor ve zaten yanan canımı daha çok acıtıyordu.

Adımlarımızı koca otelin bahçesindeki küçük kulübelere birine doğru yönelttiğinde, hâlâ ne yapmaya çalıştığını çözememiştım. Önüne geldiğimiz kulübenin kapısını açarak içeri girdiğimizde, tahta kapıyı sert bir şekilde kapatıp beni duvara doğru hızla itti. Sırtımın acısıyla dudaklarımdan minik bir inilti çıktı. Acı içinde gözlerimi kapatıp açtığımda, bu sefer tam önümde dikilip, sinirle nefes alıp bana bakmaya başladı.

“Bunu neden yapıyorsun!” Öfkeli ses tonu kulaklarımı çınlatırken, üzerimde oluşturduğu kapan kalbimin ritim hızını arttırmıştı.

“Bir şey yaptığım yok!” diye bağırdım aynı şekilde.

Aras anında karşılık verdi. “Sana Barlas’tan uzak dur demiştim!”

Gözlerimi korkusuzca ona diktim. Kendisi, yaptığı onca şeyden sonra karşıma geçip, bana nasıl bu şekilde hesap sorabiliyordu, aklım almıyordu. “Seni dinlemek zorunda değilim!”

Ellerini başımın iki yanından duvara yasladı. Suratlarımız arasında milimlik bir mesafe kalmıştı. “Zorundasın,” dedi ciddiyetinden ödün vermeden. “O zararlı biri, anlıyor musun? Görüldüğünden daha beter.”

Ellerimi onun gövdesine koyup, beni etkilemesine fırsat vermeden onu kendimden itmeye çabaladım. “Uzak dur benden!” diye karşılık verdim. “Karışman gereken en son kişi benim. Beni korumak, kollamak ya da uyarmak zorunda değilsin! Canın birine mi karışmak istiyor, git ve hiç yanından ayırmadığın eski nişanlını karış. Ama bana değil, anladın mı? Rahat bırak beni, acımı yaşamama izin ver, beni kukla gibi etrafında döndürmekten vazgeç!” Göğsüne vurup onu itmeye çalışırken, cümlemi bitirir bitirmez yanından geçip gitmek istedim. Fakat omzumdan tutarak beni tekrar duvara sabitlemesiyle, bu isteğimde de başarısız olmuşum.

“Bekle, ne nişanlısı, sen neden bahsediyorsun?”

Saydığım bir sürü kelimedenden, sadece bu kısımlara dikkat etmesi sınırlarımı tepeme çıkarmıştı. Öfkeyle soluyarak gözlerimi kapatıp açtım. Benden bir cevap bekleyen adama cevap verdim. “Hazal!” dedim iğneler gibi. “Yanından ayırmadığın biricik eski nişanlın.”

Kaşları hiçbir şey anlamamış gibi bükülürken, uzun kirpiklere sahip gözleri kısıldı. “Ben kimseyle nişanlanmadım,” dedi. Esmer suratında en ufak bir şaka ifadesi yoktu. Yalan söylemediği aşikârdı...

Peki, bu itirafın bende oluşturduğu mutluluk ne kadar normal sayılırdı? Onu bu kadar umursuyor muydum sahiden? Hazal’la arasında bir şey olmamasının içimde bir bayram coşkusu oluşturması kadar...

Hayır, hayır, hayır...

Olmamalıydı, bu hissi engellemeliydim. Aras hakkında hiçbir olumlu bilgi, beni bu denli mutlu etmemeliydi. O, kapılmam gereken en yanlış kişiydi.

Bir süre sonra, Aras’ın Hazal için kavga etmesi aklımda yer etti. İçimdekileri tutamadım. “Bu, onun için kavga ettiğin gerçeğini değiştirmez,” dedim.

Bu sorgucu kıskanç ruh haliyle soru sorma yetisini hangi hakla aldığıma dair en ufak bir fikrim yoktu. “Ne kavgası?” dedi.

“Barlas söyledi, beni haksız yere suçladığın o iğrenç günün

ardından Hazal için kavga etmişsin. Ben, eve geldiğinde senden ufak bir özür bekledim. Sen eve eli yüzü mor bir halde geldin. Nasıl bir adamsın?”

Hasbinallah dercesine başını salladıktan sonra, konuşmak için bir kez daha toparlandı. “Bir daha dudaklarından Barlas ismini duyarsam, geberteceğim o Yavşakoğlu’nu.” Ardından başka yöne bakıp, tekrar gözlerini bana odakladı. “Eylül, o gün sana yaptıklarım için sinirlerim bozuktu. Çatacak bir şey arıyordum. Hazal’a da iki-üç şerefsiz musallat olunca duramadım. Ne yap-saydım?”

Açıklamalarıyla içime bir kez daha su serpilirken duraksadım ve kurduğumuz diyalogları aklımdan geçirdim. Aras’a bana karışmamasını söylerken, kendimi onu sorgular halde bulmuştum. O ise hiç yadırgamadan bana açıklama yapıyordu... Ama neden? Ne hakla? Biz neden birbirimizin ilişkilerine musallat oluyorduk ki? Aras, Hazal’la olabilirdi. Ben buna niye sinirleniyordum? Ne hakla?

Evlilik mi? Ortada bir evlilik kutsallığının olmadığı aşikârdı. Bu nedenle omuz silktim, onu artık umursamayacaktım. “İstediyini yap. Sana karışmaya hakkım yok.”

Bu cümlemlerle beraber yüzünü benim yüzüme yaklaştırdı. Nefesi ılık bir yel gibi suratımda gezindi. Efsununa kapılmamak adına kafamı çevirmek istedim, ama yapamadım.

Kısa bir sessizlik oldu. “Var,” dedi sonra. Gözlerim far görmüş tavşan gibi açıldı. “Var Eylül, sen benim karımsın.”

Beynim, söylediklerinin ağırlığı altında şoktan uyuşmuştu. Dudaklarım, diyecek bir şey bulamayıp sadece aralanmakla yetinmişti. Aldığım nefesin bana yemediyini hissederken, onu ve yaptıklarını tek bir cümlenin unutturabileceğine fırsat veremeyeceğimi biliyordum. Bu sebeple, zorla da olsa, söylediklerini umursamamışım gibi omzumun üzerinden sağıma doğru döndürdüm kafamı ve ona bakmadan güçlkle dudaklarımı araldım. “Bu, geçici bir evlilik.”

Sıcak parmakları çeneme değdiği anda yaydığı elektriği bütün bedenimde hissettiğimde, göz bebeklerim şaşkın bir şekilde

Ateşin Oğlu

tenime değen parmaklara yönelmişti. Eliyle, yana eğdiğim başımı yavaşça kendine doğru çevirdi. Ardından dilini iri dudaklarının üzerinde gezdirdikten sonra, içimi kor aleve çeviren o soruyu sordu: "Eylül, gerçekten geçici olarak kalmasını istiyor musun?"

Bölüm Yirmi

Araf

“Eylül, gerçekten geçici olarak kalmasını istiyor musun?”

Beni kenara sıkıştırmak istercesine sorduğu bu soruyla beraber öylece olduğum yerde kalmıştım. Kıvrılan kaşlarımın altındaki gözlerime yerleşen anlamsız ifadeyle ona baktım. Ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Katı yüz hatlarında en ufak mimik yoktu, oldukça hareketsiz ve ciddiydi; gözünü kırpmadan beni izliyor ve sorumun cevabını bekliyordu.

Afallamış bir halde, nefes verir gibi sinirle güldüm. “Bu nasıl bir soru?” dedim, tüm yaşadığım karışıklık sesime yansırken. “Amacın ne?”

Kara gözleri, alnımdan çeneme doğru her ayrıntımı özenle gezindi. Sonra tekrar bakışlarıma odaklandı. Ardından başını iki yana salladı. “Aklımı karıştırıyorsun,” dedi bir nefeste, sesi fısıltıdan halliceydi.

“Aklını karıştırıyorum,” dedim inanamıyormuş gibi, dudaklarıma yayılan yapay gülümsemeyi düşürmeden. “Aklını karıştırıyorum, öyle mi?” Tek kaşım, sorduğum soruya cevap bekler gibi havalandı. Nihayet gülümsememi düşürdüm ve ciddi ifademi takınarak sert bir şekilde yumruk yaptığım ellerimi

Ateşin Oğlu

korkusuzca gövdesine vurdum. "Asıl sen benim aklımı karıştı-
ryorsun!" diye haykırdım. "Bir bakıyorum iyisin, bir bakıyo-
rum kötüsün. Tam bana değer verdiğini hissediyorum, hemen
ardından aşağılayıcı davranışlar sergiliyorsun. Hem yanında ol-
mamamı istiyorsun, hem yanında tutuyorsun. Benden rahatsız
olduğunu bilerek sana bağlanmamak için elimden geleni yapı-
yorum, ama izin vermiyorsun! Çok değil birkaç gün önce ka-
fama silah dayayıp beni tehdit ettin, casuslukla suçladın. Şimdi
gelmiş, hiçbir şey olmamış gibi bana karışmaya, beni yanında
tutmaya çalışıyorsun. Neden? Amacın ne? Beni onarıp tekrar
kırmak mı? Ne istiyorsun Aras benden, ne? Söyle!"

Cümlem bittiğinde kızaran gözlerimle soluk soluğa kalmış-
tım. Göğsüm hızla inip kalkarken, elleriyle çenemi kavrayıp
yüzüne bakmamı sağlayan Aras, birden suratını yaklaştırıp ara-
mızdaki mesafeyi kapattı. Beklemediğim bu hareketle dengem
bozuldu, kalbim teklerken zaman durdu, gözlerim kapandı.

Soluğum nefesiyle birleşirken, çok değil, o ani hareketinden
en fazla üç saniye sonra topuğumun azizliğine uğrayarak denge-
mi kaybetmiş ve bu sayede birbirimizden ayrılmamızı sağlamış-
tım. Omzumdan tutarak düşmeme engel olduğunda sızlayan
ayağıma baktım. Topuğum kırılmıştı, fakat şu an umurumda
olan son şeylerden bile olamazdı... Beynim, Aras'ın yaptığı ey-
lemin etkisiyle uyuşmuş gibi karıncalanıyordu. Elim ayağım ise
uğradığım şokla tir tir titriyordu.

Az önceki olay gerçek miydi, yoksa zihnim benimle alay
edip, bir çeşit halüsinasyon görmeme mi neden olmuştu?

Kaşlarım çatıldı. Bir yandan burkulan ayağım için sızlanı-
rken, diğer yandan midemde tohumlar tomurcuklanıyordu.
Sızlayan dudaklarım, yanan yanaklarım, titreyen bedenim bana
yardımcı olmayı çoktan bırakmıştı. Beni doğrulturken yine
kendine yakın olmamı sağlayan Aras, nihayet gözlerini dudak-
larımdan çekip yüzümü incelemeye koyuldu. "İyi misin?" diye
sordu.

Dalga mı geçiyordu?

Yutkunmaya çalışırken dudaklarımı birbirine bastırdım. Ba-

şımı olumsuz anlamda sallarken konuşmaya çalıştım. “Değil... Değilim.” İyi değildim. Tek yaptığı kafamı allak bulak edip, beni çıkmaza sokmaktı. Nasıl iyi olabilirdim ki?

“Burkulmuş olmalı...” Sözlerine devam ettiğinde, bileğimle ilgili konuştuğunu anlamıştım. Gözleri ayağıma kayarken, sula- nan kirpiklerimle onun yüzüne bakıp, yumruk yaptığım ellerimi sertçe göğsüne bastırdım.

“Bileğim kimin umurunda! Benim kalbim acıyor Aras, kal- bim iyi değil. Beni mahvediyorsun.” Tuzlu su yakarcasına ya- naklarımdan aşağı süzülürken, kara gözleri tekrar gözlerimle buluştu. Yüzündeki ifadeyi umursamıyordum, tek düşündü- ğüm şey darmadağın olmuş hislerimdi. “Neden yapıyorsun bunu? Neden?”

Parmaklarıyla yavaşça gözyaşlarımı silerken, başımı hızla yana çevirip bana dokunmasını engelleyemeye çalıştım. “Bırak beni. Uzak dur benden, yalvarırım. Daha fazla yakma.”

Beni bırakmak yerine, yanaklarımı avuçlayarak yüzümü el- lerinin arasına aldı. “Ağlama,” dedi sessiz bir şekilde.

“Ağlama mı?” dedim güler ve dalga geçer gibi, ardından ek- ledim. “Ağlatma.”

“Deneyeceğim.”

Çok yanıt beklemiştim, güzel cevaplar duymak istemiştim onun kıvrımlı dudaklarından; lakin “deneyeceğim” yanıtı bek- lediğim yanıtlardan biri kesinlikle değildi. Belli ki olayın ciddi- yeti ve benim duygularım halen onun umurunda değildi; belli ki beni hâlâ önemsemiyordu. Bu gerçek, acı bir tokat gibi yüzü- me vuruldu. Onun akışına kapılmamak için, bu sefer daha istik- rarlı bir şekilde çevirdim kafamı ve ellerinin arasından sıyrılıp tekrar ona baktım. “İşin gücün dalga, değil mi?” Dudaklarımı birbirine bastırıp, ağlama içgüdümü serinkanlılıkla bir kenara ittim. “Senin için duyguların önemi yok, karşındakine bahşetti- ğin hislerden bihabersin. Hislerinin önüne kurduğun barikatın yıkılmasına imkân vermiyorsun ve bunu yaparken de güçlü ba- rikatlara yahut demirden bir perdeye sahip olmayanların ne hale geleceğini zerre umursamıyorsun. Değil mi?”

Saydığım onca cümleyi ve hakareti ruhsuz bir “Evet.” ile onayladı. Söylediklerimi yalanlamasını bekleyen ruhum öyle bir titremişti ki üzerine gelen sivri uçlu keskin bıçaklara karşı koyamamış, teker teker, her noktasının delinmesine imkân vermişti. Yanağımın içini kemirip, kendimi sıkıkmaya devam ederken, hayal kırıklığı dolu nefesimi serbest bıraktım. “Senden nefret ediyorum,” dedim belli belirsizce ve göğsünün üzerindeki ellerimi kullanarak onu kendimden uzaklaştırdım. Bu kadar kolay geri çekilmesi garibime gitmiş ve bana yaptığı tüm bu davranışlarının, öpüşünün, gülüşünün, cevabının hayatımızı etkileyeceği sorularının, yine beni kandırmak ve kullanmak için oluşturduğu bir komplo olduğunu düşündürmüştü.

Ona bakmadan derin derin nefesler alarak kırık topuğumla kulübeden çıkmak için topal bir şekilde adım attım. Gözyaşlarım nihayetinde beni dinlemeyip usul usul süzülürken, iç çekişlerim sıraya dizilmişti. Ağlayışımı duyurmak istemiyordum, fakat ben kendimi tuttukça cılız bir şekilde yükselen hıçkırıklarım kendini ele veriyordu. Görüşüm bulanıklaştığında sol kolumu kaldırıp ıslak gözlerimi sildim ve bulunduğumuz kulübenin açık kapısından çıkmak için son hamlemi yapmaya koyuldum.

Lakin arkamdan işittiğim ses beni duraksattı. “Evet, başta ben de öyle sanıyordum, hatta sanmaktan da öte, öyleydi. Ama o gereksiz silahı senin alınına nişan aldığım gün, koyduğum barikatlarımdan birkaç parçanın kopup yüreğime dokunabildiğini hissettim. Ben hayatımda ilk defa pişmanlık duygusunu tattım ve bunu bana sen tattırdın.” Kurduğu cümleler kulaklarımda yayılırken, sesinde en ufak bir tereddüt barındırmayışı dikkatimi çekmişti. Yutkunmama ve başımı hafifçe yana çevirmeme neden olmuştu. Arkamda duyduğum adım sesleri, bana doğru geldiğine işaretledi. Hızlanan kalp ritimlerimi durdurmanın bir yolunu aradım. Biraz sonra, tam ensemde hissedip tüylerimi diken diken yapan nefesi ve büyülü ses tonu birbirimize fazla yakın olduğumuzu anlatıyordu. “Biliyorum, ben seni kınıyorum, bunu bana hatırlatma Eylül. Lütfen yapma bunu. Bazen yaptıklarımın farkında olamıyorum ama bana bunun sebebinin

söyletme. Yaptıklarımı bir nedene bağlayıp karşına sunmak istemiyorum, bu sana haksızlık olur. Ancak senden...” Yarıda kesilen anlamlı cümleleri beni etkilerken, omuzlarımda hissettiğim büyük ve sıcak elleriyle irkilmiştim. Bedenimi tekrar kendisine döndürmeyi denediğinde, manasız bir şekilde karşı koymayı denedim, ancak başarısız oldum. Gözlerimi tekrar onun siyahlarıyla bakışırken bulduğumda, ellerini tekrar yanaklarıma koyup başımı çekmeme izin vermedi. “Özür diliyorum.”

Sol yanağımdan adeta okşayarak inen elinin sonrasında, işaret parmağıyla yüreğimin üzerine birkaç küçük dokunuş bırakınca ürperdim, ılık bir ürperti gezindi tenimde.

“Bu hızlı atan küçük kalbi darmadağın ettiğim için, sana hak etmediğin şeyleri söylediğim için senden özür diliyorum. Bunu bana ilk yaptırabilen ilk kişi sensin. Ne için girdin hayatıma? Barikatlarımı darmadağın etmek için mi?” Hafıftan gülümseyerek söylediği şeyler, kendimi özel hissettirmişti. Dudaklarımdan, ne yapacağını bilmeyen ruhumun bir yansıması gibi şaşkınca açılmasına vesile olmuştu. Biraz yüzümü süzdü. Ardından esmer suratı tekrar ciddileşti ve nefesi yüzümde gezindi. “Eylül,” dedi, ismimin onun tarafından edilen telaffuzunun beni bu denli etkilemesi doğal karşılanmalı mıydı? “Belki hiçbir zaman çok iyi bir insan olamayacağım ama...” Karanlık gözlerinde hissettiğim yumuşaklık beni kendine çekerken devam etti. “En azından şu an, beni öyle hayal et...” Düşüncelerimin tepetaklak olması, tam da bu anda zirveye çıkmıştı. “Sana yaşattıklarımı unutturmama izin ver.”

Sağ gözümünden bir damla yaş daha süzülürken, ona güvenmek için can çekişen ruhumla ne yapacağımı bilemez bir halde boş boş bakmaya devam ediyordum. “Bunu...” dedikten sonra derin bir nefes alıp, dilimle dudaklarımı ıslattım. “Bunu nasıl yapacaksın?”

Bir anda elini uzattı, “Gel benimle,” dedi.

Yapmak istediği şeyi çözebilmiş değildim. Gözlerim kısıldı. “Nereye?” diye sordum.

“Sana, yıktığın barikatlarıma karşılık bütün kapılarımı açmak istiyorum.”

söyletme. Yaptıklarımı bir nedene bağlayıp karşına sunmak istemiyorum, bu sana haksızlık olur. Ancak senden..." Yarıda kesilen anlamlı cümleleri beni etkilerken, omuzlarımda hissettiğim büyük ve sıcak elleriyle irkilmiştim. Bedenimi tekrar kendisine döndürmeyi denediğinde, manasız bir şekilde karşı koymayı denedim, ancak başarısız oldum. Gözlerimi tekrar onun sıyahlarıyla bakışırken bulduğumda, ellerini tekrar yanaklarıma koyup başımı çekmemeye izin vermedi. "Özür diliyorum."

Sol yanağımdan adeta okşayarak inen elinin sonrasında, işaret parmağıyla yüreğimin üzerine birkaç küçük dokunuş hırlanca ürperdim, ılık bir ürperti gezindi tenimde.

"Bu hızlı atan küçük kalbi darmadağın ettiğim için, sana hak etmediğin şeyleri söylediğim için senden özür diliyorum. Bunu bana ilk yaptırabilen ilk kişi sensin. Ne için girdin hayatıma? Barikatlarımı darmadağın etmek için mi?" Hafiften gülümseyerek söylediği şeyler, kendimi özel hissettirmişti. Dudaklarımın, ne yapacağını bilmeyen ruhumun bir yansıması gibi şaşkınca açılmasına vesile olmuştu. Biraz yüzümü süzdü. Ardından esmer suratı tekrar ciddileşti ve nefesi yüzümde gezindi. "Eylül," dedi, ismimin onun tarafından edilen telaffuzunun beni bu denli etkilemesi doğal karşılanmalı mıydı? "Belki hiçbir zaman çok iyi bir insan olamayacağım ama..." Karanlık gözlerinde hissettiğim yumuşaklık beni kendine çekerken devam etti. "En azından şu an, beni öyle hayal et..." Düşüncelerimin tepetaklak olması, tam da bu anda zirveye çıkmıştı. "Sana yaşattıklarımı unutturmama izin ver."

Sağ gözümünden bir damla yaş daha süzülürken, ona güvenmek için can çekişen ruhumla ne yapacağımı bilemez bir halde boş boş bakmaya devam ediyordum. "Bunu..." dedikten sonra derin bir nefes alıp, dilimle dudaklarımı ıslatım. "Bunu nasıl yapacaksın?"

Bir anda elini uzattı, "Gel benimle," dedi.

Yapmak istediği şeyi çözebilmiş değildim. Gözlerim kısıldı. "Nereye?" diye sordum.

"Sana, yıktığın barikatlarıma karşılık bütün kapıları açmak istiyorum."

Kaşlarımı çattım. Bir eline, bir de yüzüne baktım. Açmayı teklif ettiği kapıları, Aras'ın karanlık ve bilinmeyen yönleriydi. Hakkında hiçbir şey bilmediğim geçmişiydi ve şimdi bana bunun anahtarını verdiğini söylüyordu. "Gel benimle Eylül, belki geçmişimi öğrenirsen... Neden böyle karışık bir kişiliğe sahip olduğumu anlarsın ve bu kendini biraz olsun daha iyi hissetmeni sağlar."

"Bu kadar önemli mi?" dedim, hâlâ ağlayışımın silemediği kırık ve hüznü sesimle, gözlerinin tam içine bakarken. Sonrasında, demek istediğimi biraz daha açtım. "Kendimi iyi hissedip hissetmemem senin için bu kadar önemli mi? Geçmişini açığa çıkaracak kadar yani?" Bir yanım ona güvenmek isterken, diğer yanım bu yaptıklarının da bir şaka olabileceği ihtimalini süzüyordu. Beynimdeki süzgecin delikleri yine açılmıştı; neyin doğru, neyin yanlış olduğunu çözemiyordum.

Omuz silkti. "Belli etmiyor muyum?" İfadesinden samimi olduğunu kavramıştım. Ben boş boş ona bakarken, biraz sonra tekrar elini işaret etti. "Gelecek misin?"

O an düşündüm. İki seçeneğim vardı... Ya Aras'ın elini tutup onunla gidecek ve geçmişi hakkında bir şeyler öğrenip aramızdaki soğukluğun erimesine bir fırsat oluşturacaktım. Ya da suratına bile bakmadan elini havada bırakarak arkamı dönecek ve bu barakadan tek başıma çıkarak Aras'la aramızdaki belirsiz ilişkinin tamamen bitmesini sağlayacaktım...

Peki, hangisini seçmeliydim?

İçine düştüğüm araftan kurtulmamın tek yolu bir tarafı seçmekti. İki rakip de oldukça zorluydu. Aklım, "arkana bakmadan git," demişti; ancak uzun zamandır kan ağlayan kalbim, ona elini kaldırıp, "DUR!" diye haykırmıştı. Benimse birini seçmem gerekiyordu.

Aras'ın elini tutmadım. Ama kalbimi dinledim ve onunla gittim.

Elini tutsam, ona tamamen güvendiğimi ima etmiş olurum ve aklım bu kısımda devreye girip bu kadarına izin vermemişti. En nihayetinde, şimdi Aras'ın arabasındaydım ve beni nereye götüreceğini aşırı merak ediyordum.

Bulduğumuz otelden arabayla yaklaşık bir saat yol gittiğimizde İstanbul'un ücra köşelerinden birine gelmiştik. Arabanın ön yolcu koltuğundan dışarıyı izlerken, önünde ışısız bir bahçesi bulunan eski bir villa tipi ev gözüme ilişmiş, evin havası ilgimi çekmişti.

Aras'ın, arabasını tam da bu noktada durdurmasıyla aklımdaki sorular daha fazla artış gösterdi. "Burası... Neresi?"

El frenini çektikten sonra Range Rover'in anahtarını çıkardı ve sorumu yanıtlamak yerine, "İn," diye komut verdi. O kendi kapısını açarak dışarı çıktığında, ben de çıkıp çıkmamak konusunda kararsız kalmıştım. Lakin günün sonunda madem buraya gelmişim, yaptığım davranışın devamını da getirmeliydim. Bu düşünceyle arabanın kapı kulpunu kavrayıp açtım ve kırık topuklu ayağımı dışarı atarak araçtan çıktım. Kapıyı kapattığım anda ellerini göğsünde birleştirmiş bir vaziyette beni izleyen Aras, kaşlarıyla villayı işaret edip oraya doğru yürüdü. Ürkütücü bir bahçeye sahip eve bakarken yine bir arafa düştüğümü hissettim.

Aras bunu hissetmiş gibi durarak, omzunun üzerinden bana baktıktan sonra birkaç büyük adımda yanıma geldi ve soğuyan parmaklarımı sıcak eliyle kavradı. Gözlerimin tam içine baktı. "Korkma," dedi kaşlarını kaldırarak. Sonrasında tekrar arkasını döndü ve yürümeye devam etti. Elimi tutması nedeniyle ben de onunla yürümek durumunda kalmıştım. Ayakkabılarımın vaziyeti bunu biraz eziyetli hale sokuyordu, fakat şu an ayaklarımın rahatsızlığını düşünecek lükste değildim.

Son derece bakımsız, kuru yapraklarla dolu bahçenin çamurlu yolunda ilerlerken, daha fazla kendimi tutamadım. "Burası neresi?"

"Geçmişim," diye yanıtladı. Düşündüm; geçmişim ne demektir? Aras'ın hayatının bir bölümü bu terk edilmiş evde geçmiş olabilir miydi?

Rüzgâr bedenimi sürüklemeye çalışır gibi esiyordu. Karşımdaki büyük, iki katlı, dış cephesi beyaz renkte olan villanın kapı kulpundan tutarak elindeki anahtar kapının kilidine yerleştirip çevirdikten sonra kapıyı aralayan Aras'ın içeri girmesiyle, tüm sorularımın yanıtını alacağımı umarak onun peşinden ilerledim.

Adımımı attığım gibi karanlık koridorla karşılaştım. Aras'a hissettiğim güven kırıntıları sayesinde, içeri girmekte en ufak bir tereddüt yaşamadım. Bedenim tamamen içeriye girdiğinde arkamdaki kapıyı kapatmakla uğraşmadım.

Dışarıdaki ay ışığının aydınlatmaya yetmediği rutubetli evi, açtığı telefon feneriyle aydınlattığında, gözlerim hemen mekânı süzmeye başladı. Evin etrafında kırık dökük, eski eşyalar vardı. Yerler talaş, taş parçalarıyla dolmuştu ve yürürken ezilme sesinin çıkmasına neden oluyordu. Topuklularla burada yürümenin kolay olduğu söylenemezdi, bu nedenle attığım adımlarda bana yardımcı olması amacıyla Aras'ın kolundan kavradım.

Telefon ışığının aydınlatmasıyla gördüğüm kadarıyla, koridorun sonunda bir oda bulunuyordu. Adımlarımız oraya doğru yönelirken, sessizliğin karanlık yüzü beni korkutuyordu. Görülen ilk odaya girdiğimizde, ışıkla seçebildiğim eşyalara baktım.

Burası belli ki bu villanın salonuydu. Üzeri tozlanmasın diye beyaz çarşaflarla örtülmüş koltuklar, kenarda yere düşmüş bir vitrin, küçük küçük karton kutular, terk edilmek üzere olan bir evin salonunu andırıyordu.

Beynimdeki sorular birbiri ardına dizildi. "Burası neresi?" dedim bir kez daha merakıma engel olamadan.

"Burası, hayatım tam olarak değişmeden önce yaşadığım ev," dedi Aras. Donuk bir bakış oturdu gözlerime. Gerçekten bana kendini açıklayacağını anlayan ruhum heyecanlanırken yutkundum. Geçmişinde ne olabilirdi? Bu ev... Neler yaşamıştı ki bu kadar ruhsuz bir yapıya dönüşmüştü bu adam? Bu evin içinde nelere şahit olmuştu?

"Nasıl yani?" diye sorduğumda, derin bir iç çekti. Sonrasında bana arkasını dönüp, üzeri beyaz çarşafla örtülü koltuğun

önüne, yere oturdu. Eliyle yere hafifçe vurarak, yanına gitmemi işaret etti. Topal adımlarımla yavaşça onun yanına gittim ve çekinmeden yanına oturdum. Omuzlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Çenemi kaldırıp Aras'ın suratına baktığımda, onun boş gözlerle karşıya baktığını gördüm. Anında bakışlarım o yöne çevrildi ve tek kapağı açık bir dolap ilişti gözlerime.

Aras başta dişlerini sıktı. Gözlerinde buğulu bir ifade vardı. Diliyle dudaklarını ıslattığında sakinleşmeye çalıştığını düşündüm. Ben ona bakıyordum, ancak o, gözlerini dolaptan ayırmıyordu. Bir kez daha soludu. "Normal bir aileye sahip olduğumu sanıyordum," dedi. Sesi oldukça düzdü. "Babam ve annem oldukça sevgi dolu insanlardı. Bir de ablam vardı..." Konuşması kesildi.

"Geçmiş zaman kullanıyorsun..." dedim aynı sessizlikte. "Ailene... Bir şey mi oldu?"

Başını arkamızdaki koltuğun oturma kısmına yasladıktan sonra gözlerini kapattı ve keskin kıvrımlara sahip dudakları bana geçmişini açması için aralandı.

1 Ocak 1995

Yeni yıl, kar yağışını da beraberinde getirmişti. Ocak ayı etkili kışlarından birini yaşıyor, insanlar dışarı çıkmaya bile korkuyorlardı. Hiçbir çocuk için kartopu oynamak üşümenin engelleyeceği bir şey değildi. Aras da bunu istiyordu ya, o yüzden dışarı çıkıp ablası ile birlikte sıkılana kadar oyun oynamaktı derdi. Bahçelerine kocaman bir kardan adam yapıp, biraz üşümenin kime zararı olabilirdi ki?

Ama o gün evleri toplanıyor, annesiyle babası hiç onula ilgilenmiyor ve gergin bir şekilde işlerine bakıyorlardı.

Aras'la ablasına dışarı çıkma izni verilmiyordu. Haylaz bir çocuktum, enerjisini ne kadar atmak istese de babası buna her zaman engel oluyordu. Bir umutla önünde karton taşıyan babasının peşine dolandı küçük çocuk ve minik dudaklarını araladı. "Baba, lütfen ablamla dışarı çıkıp oyun oynayalım lütfen. Çok canım sıkılıyor."

Babası elindeki kartonu kapının eşiğine bıraktıktan sonra, dizlerinin üzerinde çökerek minik oğlunun saçlarını okşayıp yüzüne baktı. "Sabret aslan oğlum benim, bak bugün taşınıyoruz, yarın gideceğimiz yerde istediğin kadar oynayabileceksin..."

Küçük çocuk birkaç adım gerileyerek mızımız bir şekilde dudaklarını büküp ellerini göğsünde birleştirdi. "Bana ne, ben bugün oynamak istiyorum bana ne!"

O sırada, ablası Elif koşarak kardeşinin boynuna sarıldı. "Aras, babanlar izin vermiyor, hem hava da soğuk zaten, hadi evde bir şeyler oynayalım."

Küçük oğlan hafiften gülümseyerek kendinden sadece birkaç yaş büyük ablasına baktı. "O zaman saklambaç oynayalım," dedi gözlerini büyüterek.

Ablası sarı saçlarını geriye atarak güven verircesine gülümsedi. "Tamam, haydi şimdi sen saklan, ben ona kadar sayıyorum çabuk ol." Elif ufak kollarını duvara yaslayarak saymaya başladığında, küçük çocuk heyecan içinde ne yapacağını şaşırmişti. Her zamanki gibi annesini eteğinin altına saklanmayı düşündüğü için, annesi gülümser bir ifadeyle arkasını dönerek oğluna baktı. "Ne yapıyorsun tatlım?"

"Anne sakla beni, ablam bulacak," diye fısıldadı Aras.

Annesi o anda içten bir kahkaha atarak oğlunun yanağına sulu bir öpücük kondurdu. "Bak ben şu an iş yapıyorum, ama sana güvenilir bir mekân söyleyebilirim..."

O sırada, Elif çoktan sekize gelmişti.

"Nereye anne, nereye çabuk söyle!"

Annesi, yeni boşalttığı vitrini gösterdi. "Oraya gir, içi bomboş," dedi oğluna tebessüm ederek. Aras ise koşarak annesinin dediği yere saklandı. Daha kapağını tam kapatmadan, Elif saymayı bitirmişti. "Aras... Nerdesin..." Ablası onu ararken içten içe kıkırdıyordu Aras, bu sefer çok iyi saklanmıştı!

Çok değil, bir beş dakika sonra, evin kapısı hızla yumruklandı. Ateş endişeyle etrafına bakındı. Karısı güçlü durmaya çalışırken, küçük kızı çoktan annesinin beline dolanmıştı.

Birden cam kırılma sesi geldi. Ateş belinden silahını çıkararak karısı ve kızını arkasına alıp, silahı karşıya doğru tuttu. "Kim var orada!"

diye bağırdı. Arkasından duyduğu inleme sesiyle kaşları çatılmış, gördüğü manzara karşısında hayrete düşmüştü. Güzel karısını ve minik kızını esir almış bir adam ona doğru bakarken, Ateş konuşmaya çalıştı, ağzı kıpırdandı ama ne diyeceğini bilemedi. "Bırak onları," diye kükredi daha sonra.

Eli silahlı genç adam isterik bir kahkaha attı. "Silahını bırak Ateş Atahanlı, burada bugün bir ateş sönecek." Ateş tam geriye doğru çekeceği sırada, arkasına bir bedenin olduğunu fark ederek başını çevirdi. Gördüğü manzara, umutlarının sönmesine yetecek nitelikteydi. Evin her yerini düşmanları sarmış, ona büyük bir çember kurulmuştu. Kurtulmayacağını anladı Ateş. Silahını kime doğrultursa doğrultsun, vurulan yine karısı ve kızı olacaktı, buna dayanamazdı.

Dik duruşundan ödün vermedi ve eğilerek silahını yere bıraktı. "Onları bırakın, beni alın."

Ama daha ayağa kalkmadan, Ateş'in de arkasından bir kol gelmiş ve boynunu çevrelemişti. Daha sonra ağzına sıkı bir bant geçirildi ve kafasına yediği silah darbesiyle yere yığılıp kaldı. Karısının çığlıkları boş salonda yankılanırken, arkasındaki adam onları da bağlamak üzereydi. Genç kadın çırpındı, ama elinden hiçbir şey gelemedi. Çırpındıkça altına giydiği eteği açıldı, çırpındıkça küçük kızının ağlayışları daha da sesli olmaya başladı, çırpındıkça ölümüne sevdiği kocasının yerde yatan bedenini gördü, bir kez daha çırpındı ve oğlu aklına geldi, sahi o nelerdeydi?

Birkaç dakika sonra, Ateş gözlerini açmış ve her şeyin bir kâbus olmasını dileyerek şiddetli baş ağrısıyla etrafına bakmıştı. Ama gördüğü şeyler bir öncekinden daha beterdi; karısı ve küçük kızı bağlanmış, eşinin etekleri geriye doğru kıvrılmış ve bacakları ortaya çıkmıştı. Adamlar büyük bir çember oluşturarak ortasına bu üç kişilik aileyi almış, alay ederek inceliyorlardı. Ateş parkenin üzerinde hareket etmeye çalıştı, olmadı. Konuşmaya çalıştı, sözcükler içinde patlamış, dışarıya boşuk boşuk inilti olarak çıkmıştı.

"Vay, vay, vay Ateş Bey..." dedi tam Ateş'in karşısındaki orta yaşlı, kel kafalı, yanaklarında jilet izi olan iri yarı adam. Sonra birkaç adım atarak Ateş'in karısının ayaklarının ucunda durdu, önce kadını iştahla süzdü, daha sonra Ateş'e baktı. "Senin sonunun böyle yazılmış olaca-

ğını kim bilebilirdi ki?" Birkaç adım daha attı ve tam Ateş'in karısının yüzünün önünde çöktü.

"Yalvarırım bırakın bizi," diye haykırdı kadın ağlayarak. Küçük kızı kafasını babasına çevirdiğinde, Ateş ölmek istedi.

"Biraz daha yalvar, hadi ama... Belki fikrim değişir..." diyerek kadının saçlarını okşamaya başladı düşmanı. Bu sırada Ateş sesli bir şekilde inlemiş, kadınsa başını kaldırarak tepesine çökmüş adamın yüzüne tükürmüştü. Adam geri çekilerek yanağına gelen tükürüğü eliyle sildi, eline baktı ve birkaç saniye sonra kadının yüzüne şiddetli bir tokat attı.

"Seni fahişe!" dedi ve bir tokat daha attı. Ateş o sırada kendisinin bir kez hile el kaldırmaya kıyamadığı karısının güzel yüzüne baktı, gözlerinden süzülen yaşa engel olamadı. İri adam tekrar ayağa kalktı ve konuşmasına devam etti. "Bize yaptığın yamuk hiçbir zaman unutulmazdı be Ateş, bu sonu kendin hazırladın aslında... İşe bak, sen bu âlemlere benim babam tarafından sokulurken, şimdi bizzat kendim öldüreceğim seni... Ya da öldürmekten beter edeceğim. Söylesene Ateş, önce kimden başlayayım..." dedikten sonra silahı küçük kızın bedenine doğru tuttu. "Küçük kızcağızın şu an çok uygun görünüyor..."

O anda Ateş hareket etmeye çalışmış, yıprandıkça yıpranmıştı. Karısı ve kızının ölüm feryatları evi doldurmuş, bu ev o ana kadarki en kötü olayına şahit olmuştu. Bir aile yavaş yavaş yok oluyordu...

Aras'ın yaşadığı aile faciasını neredeyse eksiksiz bir şekilde bizzat kendi dudaklarından dinlediğimde, ne söyleyeceğimi bilemez bir halde öylece durmuştum. Suratım donuk bir hal alırken, açık kalan ağzımı kapatmayı denedim, ancak başarısız oldum. Onun bu kadar ağır şeyler yaşadığına inanamıyordum. Bunlar çok ağır şeylerdi. Küçük bir çocuk için taşınacak bir yük kesinlikle değildi.

"Se-sen... Sen... Nasıl dayandın?" diye sordum.

Başını omzunun üzerinden çevirip bana baktı. Ardından elini yanağımın üzerine koyup, gözlerimden akan damlaları yavaşça sildi. Gözlerimiz birbirine odaklandı. "Şş..." dedi. "Bunları senin ağlaman ya da duygulanman için anlatmıyorum."

“Ben...” dedikten sonra, elimle ağzımı kapattım. Kendimi durdurmak istedim. “Özür dilerim.”

“Özür dileme,” diye uyardı beni. Elini boynumdan dolayıp gövdemi kendine bastırdı. Başımı onun geniş omzuna yaslandı. Bakışları tekrar o dolaba yöneldi. Ailesinin faciasını, aralık kalan kapağının ardından izlediği dolaba.

Bu ayrıntı boğazımı cayır cayır yakarken, biraz daha ağlayıp dikkatini dağıtmamak için kendimi sıktım. Dişlerimi öyle sert birbirine geçirdim ki canım acıdı.

“O olaydan sonra...” dedi titreyen sesiyle. “Vitrinin içinde kalan donuk bedenim bir el tarafından çıkarıldı. Yaşadığım şok büyüktü, aylarca çözülemedim. Psikolojik destekler aldım.” Şimdi böylesine güçlü bir adamın, geçmişinde böylesine derin yaralar almış olması beni şaşırtmıştı. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. “Ve sonra, babamın sağ kolu olan Emin Ağabey tarafından yeni ve gizli bir kimliğe sahip oldum. Beş yaşımdan beri, bir anda değişen hayatımda odak noktası olan sadece bir konu vardı: İntikam.”

“Ailem benim tek hassas konumdu Eylül. O fotoğrafın sende olduğunu öğrenince kan beynime sıçradı. Düşüncesiz davrandım, fevri hareket ettim, transa uğramış gibiydim. Allah biliyor ya, karşımdaki sen olmasaydın silahı alınca dayamakla kalmayıp, tetiği çekerdim. Ama yapamadım,” dedikten sonra bir kez daha bana döndü ve yüzümü süzdü. Kirpikleri hareketlenip, beyazı kızaran gözleri gözlerime değdiğinde ekledi. “Bana bakışında beni durduran bir şey var.”

Hızlanan kalbimle ne yapacağımı bilemeden dudaklarımı araladım. Uzun parmaklarıyla alınımın üzerine düşen saçlarımı geriye attı. “Bir şey söyleme, devam etmeme izin ver,” dedi. Dudaklarım hemen kapandı. “Sana yaşattıklarım belki de güven eksikliğinden kaynaklanıyordu... Ancak ben, nedenini bilmediğim bir şekilde, yıllardır kapalı duran güven kapılarımı sana açmak istedim Eylül. Belki bir nebze rahatlarsın diye... Söylediklerimi geri alamasam da... Silmeni sağlamak isterim...”

Gözlerim, bulunduğumuz karanlık odadan bile daha si-

yah olan göz bebeklerinin içinde kaybolmuşçasına gezinirken, söyledikleriyle etkilenen yüreğimin göğsümü delecek derecede hızlanmasını durduramadım. Bir yandan duyduğum hayat hikâyesiyle hüznün dibine vururken, diğeryandan kendimi iyi hissetmemin onun için neden bu kadar önemli olduğunu tartıyordum. Elimde olmadan Aras'ın kötü duruşunun içinde duran iyiliğe mi denk gelmiştim, ya da karşımda duran kişi Aras değil miydi?

Açıklamalarıyla tatlı bir hayrete uğrayan ifademle, "Bu neden senin için bu kadar önemli?" diye sordum kısık sesimle. Hâlâ bir yanıt bulamamıştım.

"Bilmiyorum," dedi omuzlarını kaldırıp indirerek. "Yaşayarak öğrenmeye ne dersin?"

Bugün musluğu haddinden fazla kez açılmış gözlerimin aksine, dudaklarıma naif bir tebessüm yerleştirdim ve başımı olumsuz anlamda salladım. "Doğru görünmüyorsun."

"Hayatında karşına çıkan en doğru yanlışım."

Haklıydı. Gülümsemem derinleşirken, bulunduğumuz duruma karşı gözlerimi kapatıp başımı salladım. "Seni affetmemeliyim."

"Demek affettin."

Tek kaşımı kaldırdım. "Affetmedim desem?" diye sordum.

"Pes etmem," diye yanıtladı.

"Tüm yollarımı sana çıkarıyorsun," dedim.

"Benden başka yolun olmadığını biliyorsun," diye karşılık verdi. Ardından beni kendine sardı. Ferah okyanus kokusu burnumdan içeri dolduğunda daha fazla dayanamadım ve ben de kollarımı ona doladım. Ona karşı kurduğum gardımı bir kez daha yıktım. Kim bilir, belki yarın bu yaşadıklarımız bir rüya gibi anılacaktı lakin bunu umursamadım.

Ve daha kaç kez kırılacağımı düşünmeden çektim Aras'ın sigarayla harmanlanan denizimsi kokusunu içime, daha kaç göz yaşa akıtacağımı umursamadan...

Bölüm Yirmi Bir

Münakaşa

Yazar Anlatımı

Ertesi Gün

Aras Karahanlı günün verdiği yorgunluğu taşıyan takım elbisesinden kurtulmak adına siyah gömleğinin ikinci düğmesini açacağı sırada, komodinin üzerine bıraktığı telefonunun mesaj titreşimiyle kaşlarını bükerek düğmesini açmaktan vazgeçti ve uzun parmaklarını telefonuna uzattı. "Ateşin Oğlu" meselesi hakkında bilgi sahibi olmak adına, Eylül'e o zarfı veren herifi bulması için tuttuğu adamından haber bekliyordu ki gelen mesajın ondan olması yüksek ihtimaldi.

Ekran kilidini açtıktan sonra mesaj bildirimine tıklayarak yazıları okumaya koyuldu. Mesaj tahmin ettiği gibi adamından gelmişti.

-Yengeyi kaçıran adamın izini buldum. Şu an Kuşçular'da, Yeraltı Kumarhanesi'nde.

Genç adam, nihayet günlerdir izini aradığı kişinin yerini öğrendiğinde hiç beklemeden telefonunu kapattı ve yatağın üzerine bıraktığı ceketini tekrar alıp omuzlarına geçirerek seri adımlarla odasından dışarı çıktı. Koridoru bitirip dış kapının önüne vardığında, kendisine doğru geldiğini gördüğü simayla duraksadı. Hâlâ içinde kendisine kırgınlık besleyip beslemediğini çözmeye çalıştığı karısının suratına bakarken, güzel yüzlü karısı ise soru soran gözlerle bakarak konuştu. “Yemek hazırlamıştım. Bir yere mi çıkıyorsun?”

Aras kendisini değişik bir şekilde etkileyen bu kahverengi gözlere daha fazla bakmadan, siyah ceketini üzerine geçirdi ve dudaklarını birbirine bastırdı. “Acil işim çıktı, belki bu gece gelemem. Yalnız kalma, Eda’yı ya da diğer arkadaşlarından birini ara.”

Genç kadının yüzünün düştüğünü anlıyordu, anlamadığı şey ise neden onun yüzü düşünce kendine de bir şeyler olduğuydu. Eylül dudaklarını büktüğünde, Aras’ın aklı dün geceye gitmiş ve biraz sonra aynı hareketi tekrarlamamak için kendini zorlamıştı.

“Peki,” diye mırıldandı karısı.

Aras çoktan ceketini giyinmişti. Kapıyı açtığında eşine döndü. “Eylül, beni dinle ve dışarı çıkma olur mu, karışık dönemlerden geçiyoruz.”

Eylül başıyla onayladı ve derin bir nefes aldı, “Kendine dikkat et.” dedi, Aras asansörün önüne geldiğinde. Asansör yukarı çıktığında kapısı açıldı, arkasına bakmadan içeri girip alt kata bastı genç adam. Asansörün içinde sabırsızca bekliyordu. Alt kata indiğinde kapı açıldı ve hiç beklemeden hızlı adımlarla dışarı çıktı. Avuçları kaşınıyordu, o adamı yakaladığı anda parçalarına ayırmak istiyordu.

Önüne gelen arabasını valeden aldı ve içine girdikten sonra hiç beklemeden sürdü. Bariyerlerden geçtikten sonra hızını artırdı. Seksene yüze bakmıyordu, tek derdi bir an önce o şeref-sizi bulmaktı. Kırmızı ışığa yakalanmadan sürmeye devam etti. Etraf karanlıktı, bu saatlerde ihlal edilen kuralların pek önem-

senmediğini düşünüyordu. Kuşçular tabelasını gördüğünde hızını düşürmeden direksiyonu sola çevirdi. Yıkık dökük binayı gördüğünde, geldiği yerin Yeraltı Kumarhanesi olduğunu biliyordu. Ani bastığı frenle yolda cızırtılar çıksa da önemsemedi. Arabası durur durmaz belindeki silahının yerini sağlamlaştırdı, kapısını açarak ağır adımlarla yürümeye başladı. Taşın toprağın adeta çöplüğe dönüştürdüğü yerde ilerlerken arkasına bakmadı. Adımları yolda gıcır gıcır sesler çıkarıyordu.

Harabeye dönen binaya girdiğinde, kapıda duran adamlar onu sorgulamadılar. "Hoş geldin ağabey," dediler. O da başıyla onayladı.

Özgüveni, attığı her adımdan belli oluyordu. Binanın sağlam bodrum katına indi. Yine kapıda bekleyen iki adam hoş geldin kelimeleri ederlerken, bordo büyük kapıyı ihtişamlı bir şekilde açtılar. Binanın aksine içi oldukça lüks döşenmiş kumarhane loş ışığıyla gülümserken, üzerine kırmızı halının serildiği parlak merdivenleri bir bir inip gözleriyle o adamı arıyordu. Tüm masalara göz gezdirdi.

"Karahanlı," Sesiyle yanına döndü. Nam-ı diğer Kılıç Naci kendisine bakıyordu. Fakat o şu an konuşmak istemediğini biliyordu. Bezgince adamın selamını aldı. "Kılıç Naci..."

Adam, kel kafası ve kısa boyuyla dökülmüş dişlerini göstererek gülümsedi. "Mekânıma şeref verdin. Hop," diyerek açık saçık giyimli sarışın kızlardan birini durdurdu. "Karahanlı'ya bir masa açın."

Aras aniden elini kaldırarak adamı durdurdu. "Buraya masa için gelmedim. Birini arıyorum."

Kılıç kaşıyla kıza git işareti yaparken, anlamsız gözlerle baktı. "Kimi arıyorsun?" O sırada masalardan birinde hareketlenme oldu ve tüm gözler oraya çevrildi.

"Lan, daha oyun bitmedi!" Arkasından söylenen bu tarz cümleleri umursamadan, insanlara çarpa çarpa mekândan uzaklaşan beden, tam da Aras'ın aradığı bedendi. Karahanlı, merdivenlerden dışarı çıktığını gördüğü adamın peşine gitmeden önce Naci'ye döndü. "Arkamdan adamlarını yolla, kârlı çıkar-

sın.” Paradan bahsetmezse Kılıç Naci'nin ona günahını yollamayacağını biliyordu genç adam.

Kılıç, memnun bir tavırla gülmüştü. Aras da adamın arkasından hızla koşmaya başladı. Merdivenleri teker teker çıkarken sık nefesler alıyordu. Binanın dışına çıktığında etrafına bakındı, adamın sol taraftan uzaklaştığını görünce çita gibi peşinden koştu. İkisi de süratliydi, düşmanı neredeyse izini kaybettirecek bir mesafeye ulaştığında yılmadan devam etti. Onu bulacak, bilgileri alacak ve gebertecekti.

Belinden silahını çıkardığında, adam ileriden sağa döndü. İşte şimdi adamın izini kaybetmiş olabilirdi. Yaklaşık bir dakika sonrasında Aras da aynı yerden dönecekken, iki el silah sesi tüm sokakta yankılandı, sola dönme düşüncesi duraksadı. Kurşun, adeta yerleri inletmişti...

Aras, etrafı inleyen sesle olduğu yere mihlanarak sırtını duvara yasladı. Kesik kesik nefesler alırken dişlerini sıktı, elindeki silahı duvarın giriş yerine doğru tuttu. Kaşları çatılmıştı. Çok geçmeden Kılıç Naci'nin adamları arkasına birikmişti.

“Bir sorun mu var ağabey?” İçlerinden hepsi kadar iri yarı olan konuştuğunda Aras kaşlarını çatarak eliyle sus işareti yaptı. Ardından aralarından zayıf gördüğü adama kaşlarını kaldırarak duvarın arkasını kontrol etmesini işaret etti. Adam başıyla onaylayıp, bir yılan misali sessizce duvara yaslanarak ilerledi. Elindeki silahını önünde siper olarak tutarken, duvarın ucuna giderek önce silahını, sonra kafasını uzattı. Birkaç saniye Karahanlı ve diğerlerinin göremediği yeri inceledikten sonra, normal ifadeyle döndü. “Adamı vurmuşlar.”

Kilitlenen çenesiyle duyduklarını yediremeden kaşlarını çatı. Ardından dehşete düşmüş ifadesini diğerlerine belli etmeye çalıştı. “İçeri girin!” diye gürledi etrafını çevreleyen siyahlı adamlara.

Çok geçmeden duvarın öteki tarafına koşar adımlarla geçerken, adamlar da aldığı komutla onu takip etti. Duvarın öbür tarafında, kemerin içinde boylu boyunca hareketsiz ve kanlar içinde yatan beden, ikinci bir şok dalgası yolladı bedenine. Ko-

şarak dazlak kafalı, ölü gibi yatan bedeninin yanına çöktü. Adamın gözleri kapalı; elleri, karını kanla kaplıydı.

“Ölmemiş ol,” diye geçirdi içinden. Daha sonra işaret ve orta parmağını birleştirip cansız gibi duran vücudun boynundaki nabız bölgesine götürdü. “Ölmemiş ol,” dedi tekrar dişlerini sıkarken, hemen sonra eli o bölgeye değdi. “Yaşıyor.”

“Ağabey, öldüreyim hemen.” Arkasındaki siyah takım elbiseli adam silahını kanla kaplı bedene doğrultmuştu.

Aras onu eliyle engelledi. “Sakın. Benim onun dirisine ihtiyacım var.”

Rahat sayılan bir nefes alarak karşısındaki adamlardan güçlü gözükten iki kişiyi seçti. “Siz,” dedi. Adamlar aldıkları talimatla şu anlık patronları olan kişiye döndüler. “Şu leşi arabama taşıyın.” İri yapılı iki kişi, onu başlarıyla onaylayarak harekete koyuldu. Aras ayağa kalkıp diğerlerine yöneldi. “Siz de etrafı yoklayın, ne var ne yok bana bildirin. Sonra güzelce mükâfalandırılacaksınız.”

Adamlar onu ikiletmediği için o da yanlarından geçerek duvarın çıkışına doğru ilerledi. Önündeki iki kişi adamı taşıırken, kendisi de onları izliyordu. İçinin huzursuzlukla kaplandığını inkâr edemezdi. Çok derin olaylar yaşanıyordu, etrafta gizli bir sis bulutu geziniyordu ve kimsenin kimseden haberi yoktu. Ceketinin cebinden sigara kutusunu çıkarıp bir dal çektikten sonra, kutuyu yerine koyup uzun sigarayı iri dudaklarının arasına yerleştirdi. Çakmağıyla ucunu yakmasının ardından, rahatlamak amacıyla derin bir nefes çekti içine. Sigara, zehrini ciğerlerine akıtırken elini çekti ve ağzından duman bulutunun yayılmasına neden oldu. İkinci nefesi çekecekken, aklına gelen simayla duraksadı: Eylül.

Eylül’ün evde tek olduğunu anımsayınca, dumanı tekrar dışarı vererek boşta kalan eliyle cebinden telefonunu çıkardı. Endişenin hâkim olduğu hisleriyle ekranı açarak rehber giriş yaptı, Eylül’ün numarasını tuşladığında hemen kulağına götürdü. Telefon çalmaya devam ederken sigarasından bir kez daha soludu. Duman, gözlerinin önünde yayılıyordu. “Aç şunu,”

diye geçirdi içinden. Parmağıyla telefonun üzerine sabırsız dokunuşlar yaparken tekrar denedi. İçi sıkıntıyla kıvrılırken elindeki sigarasını hissimla yere attı. Kendine engel olamadan, tam başıracığı sırada telefonun öbür tarafından gelen "Alo?" sesi kendisini dizginlemişti. Bir yandan rahatlarırken, diğer yandan öfke patlaması yaşamıştı. "Niye açmıyorsun telefonunu," diye başırmıştı hemen sonra.

Eylül birkaç saniye ses vermedi. "Uyuyordum, bir sorun mu var?"

Sakinleşerek gözlerini kapattı. Yanağının içini kemirdi. "Evde tek misin?" diye sordu sesini normal tutmaya çalışarak.

"Evet, Eda ve Rana'nın işleri varmış. Neden?"

"Yok bir şey," dedi düz bir ifadeyle. "Sadece kapıyı kilitle ve kimseye açma tamam mı? Apartman yeterince güvenli ama sen dediğimi yap."

"Aras beni korkutuyorsun. Neler oluyor söyler misin? Sesin kötü geliyor, sen iyi misin?"

Genç adam derin bir nefes aldı. Eylül'ün endişelendirmek, daha fazla bu olaylar hakkında bir şeyler söyleyip onun kafasında soru işaretleri bırakmak istemiyordu. Bu yüzden, konuyu uzatmak istemedi. "Beni merak etme. İyi geceler," dedi ve telefonu kapatıp eski yerine koydu. İçi biraz olsun rahatlatmıştı.

Arabasının yanına geldiklerini fark ettiğinde adamlara arka kapıyı açtı, yaralı adamın bedenini koltuğa yerleştirdiler. "Gidin," dedi Aras. Adamlar onun sözünü ikiletmeden hızla uzaklaştılar. Yaralı adam krem rengi deri koltuğun üzerinde uzanırken, Aras onun üzerine eğildi ve adamın sırtındaki siyah ceketini hızla çıkardı, kanla kaplı beyaz gömleğinin düğmelerini açtı, ardından gömleği adamın kollarından sıyrarak çıkardı; yaralı karnı kandan gözükmüyordu. Ellerine bulaşan kırmızı sıvıyı önemsemedi, çıkardığı kanlı beyaz gömleği düşmanın belinden geçirerek kan akışını durdurması için karnının üzerinde düğüm yaptı. Ceketini de aynı şekilde yaptıktan sonra adamın terlemiş yüzüne baktı, sular adamın buğday renkli teninden fişkıncı gibi akıyordu. "Ölme lan, ölme!" diyerek hızla geri çekilip

kapıyı kapattı. Seri adımlarla arabasının etrafında dönerek şoför koltuğunda yerini aldıktan sonra kendi kapısını da kapattı.

Tekerleklerle çığlık attırarak dönüş yaptı ve arabayı son sürat sürmeye başladı. Direksiyonu sağa kıvrarak asfalt yola girdi. Bir yandan arabayı sürerken, diğer yandan tekrar telefonunu çıkardı. Ezbere bildiği numarayı tuşlayarak kulağına götürdü.

“Aras?” Gizli doktorluk vazifesini yapan Bayram'ın sesi endişeliydi, çünkü Aras onu yalnızca bir yaralanma olduğu zamanlarda arardı.

“Bayram Ağabey, sana bir hasta getiriyorum. İğneni ilacını hazırla, on beş dakikaya oradayım.”

Bayram düşüncelerinde haklıydı. Tedirgin sesiyle sordu. “Kim yaralandı, kurşun mu?”

“Bana lazım olan bir piç. Evet, kurşun.”

“Tamam, dikkatli ol.”

Doktorun cümlesi biter bitmez telefonu kapatıp koltuğa fırlattı. Elleriyle direksiyonu parçalayacakmış gibi tutarken, parmak boğumları kıpkırmızı olmuştu. Üzerine sürülen kan ise kurumaya yüz tutmuştu. Aklından tek şey geçiyordu; bu adam ölemezdi, ölmemeliydi. Tüm bilgiler bu adamdayken, onun ölmesi hem Aras'a, hem de Aras'ın babasına, annesine, ablasına haksızlık olurdu. Bunca yıl alacağı intikam için hazırlanmıştı, bir sürüngenin tüm planını alabora etmesine müsaade edemezdi.

Öksürük sesleri arabanın içine dolunca, öfkelenen bedeniyle gözlerini birkaç saniye yoldan ayırdı. Yaralı adam halsizlik içinde tıksırıyordu.

“Dayan lan, sakın ölme yoksa seni öldürürüm,” diye kükredi. Söylediği sözün manasızlığını düşünecek durumda değildi. Arabasının hızını biraz daha artırdı, seksene yüze aldırılmıyordu.

Düşmanı halsizce cevap verdi. “Yapm... Yapma...”

Aras, yutkunarak tekrar gözünü birkaç saniye arka koltuğa çevirdi. “Yorma kendini lan, sus öleceksin.”

Adam yine öksürdü. “Kız... Kızım...” Aras'ın tahmin ettiği şey oluyordu, adam gözleri kapalı bir şekilde ölüm rüyasına dahiyordu.

“Sus, sus! Yaşayacaksın sus!” Düşmanının kendisini duymadığını, duysa bile ne dediğini kavrayamadığını bilecek kadar şey yaşamıştı. Ama yine de adam her konuşmaya çalıştığında, Cevap almayacağını bildiği halde sordu. “Sana bu emri kim verdi, söyle!”

“Kız... Kızım...” Adamın dudağından çıkan sözler değişmiyordu. Söylediği tek şey, kızım kelimesiydi. Genç bir insandı, ailesi mi vardı?

Geçtiği kırmızı ışığı önemsemedi, düz gittikten sonra sola saptı. Yaralı adam bilincini ve konuşma yetisini kaybetmeden önce nihayet doktorun kapısına ulaşmışlardı.

Ani bir şekilde frene bastı. Araba iki katlı evin önünde durduğunda, telefonunu tekrar cebine attı ve hiç beklemeden şoför kapısını açarak ayaklarını asfalt zeminle birleştirdi. Dışarı çıktığında kendi kapısını kapatıp, yaralı adamın kapısını araladı. Omuzlarından tutarak adamı kendine doğru çekti, başka şansı yoktu. Doktoru çağırmakla uğraşsa her şey için çok geç olabilirdi. Düşmanını sırtladığı gibi sırtına sinen ılık kanı hissetti. Adamın halsiz kolları Aras'ın omzundan sarkıyordu. Adamın bacaklarını düşmemesi için daha sıkı kavradı. Üzerindeki ağırlıkla biraz eğilerek karşısındaki çelik kapıya doğru yürüdü. Issız mahallede tek binaydı bu ev. Mermer basamağın üzerinden çıktıktan sonra, başıyla zile bastı.

“Kim o?” Bayram'ın yeğeni Bedirhan'ın sesi kulaklarını doldurdu.

“Aç Bedirhan aç!” diye karşılık verdi. O pis kana iyice bulan kıyafetiyle kendini hiç rahat hissetmiyordu. İlmek ilmek işleniyordu düşmanının kanı kendi bedenine. Bu durum genç adamın midesini bulandırıyordu.

Bedirhan duyduğu cümleyle beklemeden kapıyı araladı. “Geç ağabey, geç,” diyerek kenara çekilip turuncu ışığın hâkim olduğu odaya girebilmesi için Aras'a yer verdi.

Aras ise sırtındaki ağırlığı umursamadan adımlarını hızlandırıp, ezbere bildiği evin hasta odasına yöneldi. Bayram onu görünce hasta yatağının çarşafını kaldırdı. Bedirhan yetişerek Karahanlı'nın yaralıyı yatağa yerleştirmesine yardımcı oldu.

Beline sarılan beyaz gömleği kan kırmızısına bulanmış olan yaralı adamın yüzü sırlı sıklamandı. Gözleri kapalı acı içinde inlerken, dili artık “kızım” bile diyemiyordu. Elli yaşlarındaki kur saçlı Bayram, hemen hastanın yanına ulaştı. Yeğeni Bedirhan ise önce adamın terlerini sildi, sonra koluna serum bağlayarak anestezi iğnesini yaptı. Bayram neşteri eline aldığı anda Aras konuştu. “Ne yapın ne edin kurtarın. Bütün bilgiler onda.”

Bayram önce yaralı adamın beline sarılı siyah ceketi çıkardı, sonra da artık beyazlığı kalmamış gömleği çıkarırken konuştu. “Çok kan kaybetmiş. İşi zor görünüyor.”

Aras sinirlerine hâkim olmak için yumruğunu sıktı. “Ağabey... Sen elinden geleni yap, kanı sonra düşünürüz.”

Doktor başını yana doğru eğerek onu onayladı. Onlar kurşun çıkarma işlemine devam ederken, Aras derin bir nefes alarak izlemeyi bir kenara bırakıp, düşmanın kanına bulanmış kıyafetinden kurtulmayı tercih etti ve onlara arkasını dönerek Bedirhan’ın kaldığı odaya doğru yürümeye başladı. İçten içe Rabbine dua ederken, ahşap parkenin ardından eski desenli bordo halının üzerine bastı. Kısa, dar koridorun soluna döndü ve karşısında beliren turuncu ahşap kapıyı gıcırdatarak araladı. İçeri girmeden ışığı yaktı, içerisinde bir yatak, lacivert bir kanep ve kahverengi bir dolabın bulunduğu odanın içinde ilk olarak banyoya girmeyi tercih etti. Odadaki banyonun kapısını açarak içeri girdi, girer girmez üstündeki siyah gömlekten kurtuldu. Kanla kaplı olduğunu anlamak için dokunmanın yeterli olacağı gömleği tiksindirici gibi savurdu. Musluğu açıp ellerini yıkarken beyaz lavabonun üzerinde kırmızı lekeler akıyordu. Sırtında da kan olduğunu düşününce, bir düşün iyi geleceği fikrini onayladı.

Temiz kıyafetler ve temizlenmiş bir vücutla odadan çıkıp salona geçmişti Aras. Bayram ve Bedirhan hâlâ yaralıyla uğraşırken, onların dikkatlerini dağıtmamak adına bir şey söylemedi, krem renkli çekyata oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Ellerini

Ateşin Oğlu

birbirine geçirerek pür dikkat onları izlemeye devam etti. Doktor Bayram, cımbızla tuttuğu mermiyi bakır kâseye koyduğunda kâse tıkırdamıştı. Aras sanki kendi bedeninden bir kurşun çıkarmışlar gibi rahata erdi. İki el ateş edildiğini biliyordu. Bedirhan adamın kanla kaplı karnını tekrar sildiğinde, dikiş işlemine geçildiğini anlamıştı Karahanlı. Rahat bir nefes alarak arkasına yaslandı, geriye sadece beklemek kalmıştı.

Başını çekyatın tepesine yaslarken üzerindeki yükü hafifletmeye çalıştı. Her şey üstüne üstüne geliyordu. Bunca zaman titizlikle çalışmışken olaylar nasıl bir yerden patlak vermişti? Anlayamıyordu. Esas düşmanına ulaşmasına daha varken, bu ikinci düşman nereden çıkmıştı? Ailesine kumpas kuran şerefsiz olamazdı. O olsaydı Aras'ı zaten direkt öldürürdü. Peki kimdi bu?

Elleriyle şakaklarını ovuşturdu. Eylül'ü suçladığı gün aklına gelince kendinden utandı, ona nasıl böyle bir şeyi yakıştırmıştı? Tüm sinirini masum karısından çıkarmıştı, bundan memnun falan değildi. Üzerinden ne kadar geçerse geçsin, o günden rahatsızlık duyuyordu.

Birden kaşları çatıldı... Çözülmesi gereken bunca konu varken, neden bütün düşünceleri birden Eylül'e yönelmişti ki? Allah biliyor ya, doktor dikişi bitirip de iğneyi ve ipliği yerine koymasaydı, düşünceleri hâlen Eylül'de olacaktı. Silkelenip kendine gelmeliydi, düşünmesi gereken daha önemli şeyler, çözülmesi gereken daha önemli olaylar vardı. Eylül zaten yanındaydı, şimdilik onu düşünmeyi bırakmalıydı.

Bayram, ellerindeki eldivenleri çıkarıp ayağının önündeki gri çöp kutusuna attı. Daha sonra onlar yakılacaktı. Kısık mavi gözleriyle, her baktığında babası Ateş Bey'i gördüğü kara gözlere sahip Aras'a baktı, ardından beyaz bıyığının altında kalan dudaklarını hareketlendirdi. "Kurşunları çıkardık, dikişini de attık. Allah vere de yarına uyana. Ne diyeyim oğlum, akıbeti belli değil, çok kan kaybetmiş."

Aras iri dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. "Uyanmalı, başka seçenek yok. Kan mı lazım gerekirse kendi kanımı

veririm o şerefsiz, ne olursa olsun uyanacak!” Evet, gerekirse kendi kanını verirdi, uyanınca da misliyle alırdı zaten.

“Şu an kana ihtiyaç yok bakalım, uyanmasını bekleyeceğiz. Yarın ola hayrola...”

O sırada evin zili tekrar çaldı. Ameliyat eşyalarını toparlayan Bedirhan, hızla kapıyı açmaya koyuldu. Bayram da ellerini yıkamak için uzaklaşmıştı. Gelen kişi Emin'di. O da Aras kadar tedirgin bir ifadeyle içeri girdi. Elini, yeni kestirdiği belli olan kısa kır saçlarına atarken önce yaralıya, sonra da Aras'a baktı. “Yaşıyor değil mi?”

Aras gözleriyle onayladığında, Emin de rahat bir nefes almıştı. Bedirhan aletleri silerken, Emin, Aras'ın yanına oturdu. “Kimin yaptığını gördün mü?”

Genç adam duvarın çatlağına odaklandığı siyah gözleriyle kafasını ağır ağır salladı ve yorgunluğu hiçe sayarak öfkeyle parladı. “Kılıç Naci'nin yerindeydi. Beni fark edince kaçtı, demek ki bir şeyler biliyor. Yoksa niye kaçsın? Ben de Naci'ye adamlarını peşime katmasını söyleyip, bu şerefsizin peşinden gittim. Adam araya girdi, aynı araya ben de gireceğim sırada silah sesini duydum ve durdum. Kimin yaptığını göremedim ama adamlara söyledim orayı gözetliyorlar.”

Emin kafasını olumsuz anlamda sallarken konuştu. “Şimdiye çoktan izini kaybettirmiştir.”

Aras derin bir nefes alarak başını mim gibi eğdi. “En ufak bir ipucu dahi olsa işimiz kolaylaşır.”

“Haklısın oğlum. İnşallah bir şey bulurlar.”

“Ağabey her şey yolunda gidiyordu. Nasıl oldu, nasıl buldular beni?”

Emin dudaklarını birbirine bastırdı. “Düzelecek oğlum, bunu da atlatacağız,” diyerek güç vermek için ellerini, oldukça bitkin gördüğü Aras'ın omuzlarına koydu. “Babanın, annenin ve ablanın intikamını alacaksın. Sen Ateş'in oğlusun. Bunu yapan kimse, senden korkuyor. Bu bilgi onu da korkutuyor olacak ki karşına çıkamıyor.”

Aras yutkundu, evet o Ateş'in oğluydu. Bir zamanlar tüm

ülkede namını yürütmüş adamın oğluydu. Hain bir komployla sevdikleri gözünün önünde acımasızca yok edilmiş adamın oğluydu. Ve bir yemin etmişti; intikam yemini. Mafya grubunun başına geçecek, babasına bu komployu kuran şerefsizi bulacak, kendi hayatı pahasına da olsa onu öldürecekti. “Alacağım,” diye onayladı. “Her ne pahasına olursa olsun.”

Gözü yaralı adamı izlerken kendi hayatını düşündü; daha küçücükken omuzlarına binen yükü, silahlarla, kanla, dövüşlerle iç içe oluşunu, annesinin gözünün önünde türlü işkencelere maruz kalarak öldürülüşünü, ablasını... Babasının utanç, hüznü, yalvarış besleyen bakışları geldi gözünün önüne sonra. Ağlayamayışını anımsadı, saklambaç oynadıkları için saklandığı dolabın içinde hıçkırıklarını içine bastırışını hatırladı. Yaşadıkları herhangi bir insanın kaldıracığı türden şeyler değildi. Ürperdi, tüyleri kabardı teker teker. Normal bir insan olmayı ne kadar isterdi şimdi... Ya da hiç yaşamamış olmayı. Karşısındaki vücudun göğsü inip kalktıkça Aras'ın içi daralıyordu. Acıyan gözlerinden yaş akmasını engellemek amacıyla hızla ayağa kalktı. Emin, “Ne oluyor?” der gibi ona baktığında Aras dönmedi.

“Ben çıkıyorum, biraz köyü dolaşacağım.”

“Oğlum, etraf tekin değil, çıkmasan iyi olur.”

Acıyan gözlerini babasının yadigârına dikti genç adam, daha sonra kuruyan dudaklarını ıslatıp konuştu. “Ben... Ateş'in oğluyum,” diyerek tekrar arkasını döndü, Emin Ağabeyi'si karşıt bir şey söylemedi, alması gereken cevabı almıştı.

Hızlı, sert tutmaya çalıştığı adımlarını çelik kapıya doğru yöneltti. Derin nefesler almaya çalışıyordu, kapıyı açtı, gecenin ayazı tenine çarparken biraz olsun ferahladı. Dışarı çıktığı anda, kapısında nöbet tutan adamlar yüzlerini kaldırıp başkanlarına baktılar. Bir şey yapmadan yürümeye devam etti, mermer basamağı indikten sonra toprak yola basarak ilerledi. Adamlar ne yapacaklarını bilmediklerinden, iki tanesi koruma amacıyla peşine takılmıştı. Arkasını dönmeden hissettiği adımlara karşın elini kaldırdı. “Gelmeyin.”

“Ama ağab-”

“Fırat, gelmeyin dedim.” Zekâsı kuvvetliydi. O kadar adamın hepsinin isimlerini biliyor, seslerinden bile ayırt edebiliyordu. Karahanlı yürümeye devam ettiğinde gecenin ılık rüzgârı tenini okşuyor, daralan ruhuna merhem olmaya çalışıyor gibiydi.

Yürürken ıssız evi iyice geride bırakmış, köyün içine neredeyse girmişti. Artık karşısına tek tük, ışıkları sönük tek katlı evler çıkıyordu. Kulağına dolan köpek uğultuları hariç etrafta çıt çıkmıyordu. Genç adam karanlık sokakta kendini bulmuş gibi rahatladı. Etrafta onun gibi siyah olan, kara olan başka şeyler de vardı. Gece neden bu kadar karaydı, onun sıkıntısı neydi?

Yıldızların aydınlatmaya yetmediği yolun ucunda parlayan sarı ışık, insanı kendine çekiyordu. Işığın, camiinin avlusundan geldiğini görünce yoluna devam etti. Gittikçe ışık artıyor, kulaklarına da tüyler ürperten bir ezgi ilişiyordu. Korkmadan oraya doğru ilerledi, ilerledikçe ezginin sesi arttı. Bu sesi tanıyordu, ney üflüyordu birisi.

Avlunun önüne geldiğinde iyice hissettiği sesi gözlerini kapayarak biraz daha dinledi. Gözlerinin yaşarmasını engellemek için sıktı dişlerini, kendini neyin sesine bıraktı. Dinledikçe hayatı gözlerinin önünden geçiyor, dinledikçe dinleyesi geliyordu. İhtiyacı olan şey buymuş gibi gözlerini açarak ney sesini takip etti. Cami avlusunun belden aşağıda kalan kapısını açarak avluya giriş yaptı.

Kafasını ezginin geldiği yöne çevirdiğinde, camii avlusunun içinde, giriş kapısının önündeki turuncu lambanın aydınlattığı bankta oturan yaşlı adamı gördü. Yaşlı adam ellerinin arasına aldığı neyini gözleri kapalı bir şekilde üflüyor, sanki her an bu dünyadan gidecekmiş hissi veriyordu. Belki de ruhu yüksek makamlarda geziniyordu. Aras kendisini oldukça etkileyen bu sese doğru sessiz adımlarla yanaştı, yeşil otların kenarını süslediği yolda adamın oturduğu banka yaklaştı, aynı sessizlikle rahatsızlık vermeden yanına oturdu. Yaşlı adam o kadar içten üflüyordu ki Aras'ın geldiğini ve yanına oturduğunu fark etmedi.

Karahanlı, oturduğu ahşap bankta ellerini bacaklarının üze-

rinde birleştirip önüne eğildi. Acı ve huzur harmanlandı yüreğinde. Aile hasreti mühürlendi bedenine... Kim olduğunu düşündü, etrafındakileri düşündü. Yaşadığı her şeyin bir sonu olduğunu getirdi aklına, öyle ya da böyle bitecekti bu dünya. Nihayetinde büyük kavuşma vardı en sonunda.

Zihnindeki görüntülere fon olan yankılı ses kesildiğinde dağıldı düşünceleri Karahanlı'nın. Yaşlı adam ince dudaklarından ayırdığı neyin ardından gözlerini araladı, başı önüne eğilmiş bedeni gördüğünde sakinliğini bozmayarak koydu aletini kutusuna, kenara bıraktıktan sonra da eğilmiş bedenin sırtına koydu elini. "Namaza mı geldin evladım?"

Aras hissettiği elle, duyduğu sesle beraber başını kaldırıp, yüzünde çizgiler oluşmuş yaşlı surata baktı. Ne diyeceğini bilemiyordu, yola çıkarken aklında bu yoktu, neyin sesine kapılıp sürüklenmişti. Yine de adamı başıyla onayladı. "Bunun sırrı ne?" diye sordu.

Yaşlı adam onun neyden bahsettiğini anlayarak sakallı yüzüne sade bir tebessüm kattı. "Ney'in sırrı hasrettir, evladım."

Aras sızlayan gözlerini kırpıştırarak, dilini kurumuş dudaklarının üzerinde gezdirdi. Demek o yüzden bu kadar etkilenmişti, hasreti içinin derinliklerini yakıp kavurmuştu. İç içe geçirdiği ellerine baktı. "Kısacık dünyada, uzunca hasret çekmemiz haksızlık değil mi?" dedi kısık bir ses tonuyla.

Yaşlı adam tebessümünü yüzünden düşürmedi. "Gece gündüze hasret, ateş suya, bülbül güle... Hasret kişiyi yakar, kavurur. İçini parça parça eder. Yanarsın... Fakat buluşma gününü tatlı yapan da bu değil midir?"

Aras öylece durdu, ardından yaşlı surata baktı. "Dünya adaletsiz... Ellerim kirli, şu gecedен daha karanlığım. Sen bu işlerle ilgileniyorsun, bana açıkla, neden düzgün ve normal bir hayatım yok? Tattığım ölümler, yaşadığım acılar, içinde bulunduğum durum... Hiçbirini ben istemedim. Nasıl düzeleceğim?"

Yaşlı adam, yorgunluğu yüzünün her zerresinden belli olan bu genç suratı iyice inceledi. Genç adamın sözleri isyana kayıyordu, her ne yaşadıysa yaşadığı şey kendisini isyana sürüklü-

yordu ve kendi içinde bir savaş başlatmıştı genç adam. Hemen dudaklarını aralayıp, karşısındaki gencin hislerine yön vermek istedi. “Rabbimiz buyurmuş evladım. ‘Şüphesiz, her zorluğun ardında bir kolaylık vardır.’” Yaşlı adamın söylediği ayet Aras’ın içini bir nebze aydınlatırken, ilgiyle yaşlı adamın sözlerini dinlemeye devam etti. “Mevlana’nın güzel bir sözü vardır bilir misin?” dedikten sonra hafifçe nefes aldı yaşlı adam. “Dibi yosun tutan denizlerle ilgilenme, sen dağları seyret... Yenik düşüyorsan özlemlerine aldırma, kalbindeki o uçsuz bucaksız sevgiyi hisset... Işıklar sönmüşse ve karanlıksa; ona da aldırma, ay ışığını seyret... Sabret... Sabret ki her şey hissettiğin kadar derin ve sonsuz olsun. Sabret ki her şey gönlünce olsun...”

Yaşlı adamın söylediğine göre; Aras biraz sabretse feraha kavuşacaktı. Tam cevap verecekken, titreyen telefonunu hissedip cebinden çıkardı. Eylül arıyordu...

Sevgi demişti yaşlı adam; neyi sevebilmişti ki bugüne kadar doğru düzgün? Sevdiği her şey ellerinden gitmişti avuç avuç, sevmeye cesareti mi vardı? Ya kaybetmek... Bir daha göze alabilir miydi bunu? İçi sıkıldı... Öyle sıkıldı ki yüreğinin güçlü eller tarafından çekiştirildiğini hissetti. Canı acıdı.

Eylül aramaya devam ederken açmamayı düşündü. Hemen sonra vazgeçip açtı. “Aras?” Duyduğu endişeli ses karşısında içi burkulurken, bu kızın gecenin dördünde niçin uyanık olduğunu merak etti.

Eylül’ün titreyen sesiyle endişelendi. “Ne oldu, niye uyanıksın?” diye sordu.

Genç kız önce Aras’ın sesini normal olarak duymasıyla rahatlamış, ardından sorduğu soruya sinirlenmişti. “Ne demek ne oldu?” dedi anlamamış gibi. “Seni merak ettim. Kaç kere aradım, mesaj attım... Korkudan ne yapacağımı şaşırdım. Uyuyamadım da...”

Birinin kendisini bu denli merak etmesi Aras’ın hoşuna mı gitmeliydi, yoksa bir bedeni bu denli yıprattığı için üzülmeli miydi? Bu narin beden, kendisinden ufak bir haber alamadı diye bu hale gelmişti. Oysaki Aras’la beraber olmaya devam ederse,

bu yokluğun daha büyüklerini tadabilirdi... Karahanlı ona umut vaat etmeyi bırakmalıydı, sonu görünmeyen bulanık bir kuyuydu kendisi. “Beni merak etme, Eylül. Uyu, ben iyiyim.”

Genç kızın kalbi kırılmıştı; kendisi bu saate kadar uyumayı reddedip Aras’ı düşünürken, ondan böyle soğuk bir tepki almayı tahayyül etmemişti. Dudaklarını açıp telefonun ucundaki kocasına bir şey söylemek istedi, ne diyeceğini bilemedi. Kırık hisleriyle, en azından onun iyi olduğuyla mutlu olmaya çalıştı. “Peki,” dedi Eylül. “İyi geceler...”

Aras telefonu kapatırken sızlayan kalbini umursamamaya çalıştı ve tekrar yanındaki adama döndü. “Sevgi dedin ya hocam...” dedi buruk bir ifadeyle. “Benim işlerimde ona yer yok, olmamalı.”

“İlm kesbiyle pây-e-i rif’at
Arzû-yı muhâl imiş ancak.
Aşk imiş her ne var âlemde
İlm bir kıyl ü kaal imiş ancak.”

İşittiği cümlelerden hiçbir şey anlamamış gibi kaşlarını büktüğünde, yaşlı adam gülümsedi. “İlim tahsil ederek insanın derecesini, mertebesini yükseltmesi imkânsız bir arzu imiş. Dünyada her ne varsa aşktan ibaretmiş, ilim de dedikodudan,’ demiş Fuzuli... Aşk olmadan yaptığın her şey bir hiçten ibarettir, her şey.” Alimden ders alan bir talebeyi andıran Aras ile yaşlı adamın konuşması güzel bir çekişmeyle ilerliyordu.

Aras düşüncesinden hemen vazgeçmedi ve kendini ifade etmek için yeni bir cümle kurdu:

“İyi diyorsun da seversem yakarım. Seversem şaşarım, duraksarım. Seversem, zarar görür sevdiğim ten. Ne zaman öleceğim belli değil, nasıl öleceğim belli değil. Hayatıma girene de o alevi sıçratamam.”

Eylül daha az önce, kendisine bir şey olduğunu düşünüp ne hâle gelmişti. Aras, onun ruh halini sesinden bariz anlamıştı, daha kötü zamanlar geçirdiğinde o beden bunları nasıl kaldıracaktı? Hem kendisi de sürekli onu düşünerek nasıl ilerleyecekti? Mantıklı hareket etmek gerekiyordu.

Yaşlı adam kuruyan dudaklarını ıslatıp, ellerini dizlerine koydu. “Kaderden rahatsız olma, ona kimse engel olamaz. Yazılan şey mutlaka gerçekleşir. Yani, zaten kaderinde bu yaşta ölmek varsa, güçlü bir mafya olsan silahla öldürülürsün, doktor olsan defalarca ameliyatını yaptığın hastalık ile... Ama ne olursan ol, ölüm saatini ne bir saat ileriye alabilirsin, ne bir saat geriye... Helal olan sevgi seni zarara uğratmaz, aksine sana daha doğru düşünme fırsatı, daha dikkatli hareket etme güdüsü kazandırır.”

Adam cümleleriyle Aras’a yön verirken, Aras onu içten içe haklı bulmuştu. Sevgi olduğu zaman, sahiden daha dikkatli mi davranırdı? Öyleydi tabii, arkanda düşünmen gereken biri olacaktı, başıboş davranamayacaktın. Daha ince eleyip sık dokuyacaktın.

Elindeki telefonda karısından gelen cevapsız çağrılara baktığında, yanındakinin, “Namaz vakti geldi, ezanı okuyayım,” demesiyle kafasını kaldırıp, ayaklanan kalkan yaşlı adamın nur cemaline baktı. “Camiye girelim evladım.”

Onu başıyla onaylayıp, telefonunu cebine sıkıştırdıktan sonra rahatlamış bedeniyle kalktı Aras. Bu adamla konuşmak kendisine iyi gelmişti. Camiye girmeden önce abdesthaneye yöneldi ve kılacağı namaz için hazırlandı.

Eylül’ün Anlatımı

Ertesi Gün

Aras dün gece eve gelmemişti, bense sabahın ilk ışıklarına kadar uyuyamamıştım. Endişe duyguları her hücremi kavururken uyumak yasaklıydı bana. Arayıp onun sesini duyduğumda beklediğim tepkiyi alamamış olmam içimin rahata ermesine engel değildi. En azından iyiydi.

Onun odasını temizlerken gözüme çarpan kitaplardan Karamazov Kardeşler’i çıkarıp, salondaki krem renkli koltuğa yayılarak okumaya başlamış ve aklımın dağılmasını sağlamaya çalış-

Ateşin Oğlu

mıştım. Dünya klasiklerini severdim. Bu klasik kitap gerçekten ilgi çekici başlamıştı ama halen Aras'ı düşünüyordum. İçim tir tir titrerken, ortama hâkim olan melodiyle heyecanla sehpanın üzerine koyduğum telefonumu elime aldım. "Aras arıyor" yazısını görmeyi umarken, ummadığım isim beni şaşırttı. Teyzemin numarasını görünce hevesim kırılmış, mutsuz halime dönerek telefonu açmıştım. "Alo."

"Alo, Eylül ne yapıyorsun kuzum."

Dizimin üzerine koyduğum kitabı kapatıp koltuğun üzerine bıraktım. "Kitap okuyordum teyzeciğim, sen ne yapıyorsun?"

"Ege bırak onu!" Teyzem oğluna seslendikten sonra tekrar bana yöneldi. "Ben de ne yapayım, evle uğraşıyorum. Akşam müsaitseniz size geleceğiz eniştenle."

Dudaklarımı ısırdım, gelmelerini çok istiyordum ama Aras evde yoktu. "Teyzem gelin başım üstüne. Ama Aras akşam gelmeyebilir."

"Hayırdır, niye?" Hemen altından kötü bir sonuç beklemek zorunda mıydı?

"İşleri çok yoğun. Ama siz yine de gelin lütfen."

"Anladım tatlım... Geleceğiz zaten, sonraki gün tatile gidiyoruz. Gitmeden bir görüşelim artık."

Mutlulukla omuzlarımı yukarı kaldırdım. "Tamam teyzem, bekliyorum."

"Ege diyorum!" Teyzem ikinci kez oğluna uyarı tonuyla seslendiğinde gülümsedim. "Tatlım ben kapatıyorum Ege şımardı iyice."

"Tamam, haydi görüşürüz," dedim ve telefonu kapattım. Nihayet yapacak bir işim çıkmıştı...

Ne zamandır temizlik yapmadığımı hatırlayıp, kıcımlı kaldıracak evi süpürmeye koyuldum. Odamı halleder halletmez kulağımda çalan yabancı şarkıya eşlik ederek koridora yöneldim. Hızlıca holün gri parkelerini süpürürken orta kısmına gelince

sesimi biraz daha yükselttim, Aras'ın odasının önüne geldiğimde orayı temizleyip temizlememek konusunda kararız kaldım.

Başımı kaşırken biraz düşündüm, en sonunda temizlikten zarar gelmez diyerek odasının genelde kapalı olan kapesini açtım. Buraya girdiğimde silah olayı gözlerimin önünde canlanıyor, içimi sıkıyordu. Derin bir nefes alarak o günü hafızamdan silmeye çalıştım. Benden özür dilemişti, yapacağının kötülüğünü kabul etmişti. Nefesimi dışarı salarak içeri girdim, beyaz parkelerin üzerine konan gümüş halıyı süpürmeye başlarken şarkı çoktan değişmiş, Türkçe müziğe çevrilmişti.

Hareketli şarkı kulağıma dolarken, saçma sapan ritimlerim kendime eşlik ediyordu. Odası da tertemizdi maşallah. Ben bu kadar toplu olamıyorum. Yatağını da güzel güzel toplamış. Beyaz parkelerin üzerini süpürürken parkelerin üzerindeki tozları fark ettim, evi silmem de gerekir miydi? Koskoca evi! Of, of..

Dikkatimi dağıtmak için şarkının zihnime kaybolan kısımlarını söylemeye devam ettim. "Ela gözlerin, ah, ela gözlerin başımın belası..."

Cırlayan sesime gülümseyip, süpürmeyi bitirdiğim odadan çıkmak için doğrularak süpürgenin kapama tuşuna bastım. Başımı müziğe göre sallayarak arkamı döndüğümde gördüğüm bedenle elimi göğsüme koyarak irkildim.

Aras omzunu kapıya yaslayıp, ellerini göğsünde birleştirmiş bir halde beni izliyordu. Karşılaştığım bu manzarayla zihnim birbiri ardına sorulara tutuldu; ne zaman gelmişti, beni ne kadardır izliyordu? Saçma sapan dans edemeyişlerimi görmüş müydü, peki ya sesim, onu duymuş muydu?

Adam şarkıyı söylemeye devam ederken, gülen gözlerle beni inceleyen esmer surata takıldım. Hızla telefonun ses kısma düğmesine bastım. "Aras? Sen... Sen ne zamandır buradasın?"

Dudaklarını birbirine bastırarak yüzüne mimiksiz bir ifade kattı. "Ela bakışların başına bela olduğunu duyacak kadar."

Gözlerim irileşirken şarkımı ve saçma dansımı gördüğünü anlamıştım. Yutkunurken konuştum. "Birini böyle gizlice izlemen hiç etik değil."

“O biri benim karımsa etiktir. Ki burası da benim odam.”
Şöyle karım deyip beni mala çevirmek zorunda mıydı sahiden?

“Madem karınım, söyle bakalım nerelerdeydin?”

Boynunu kıtlatırken pozisyonunu bozmadı. “Seni kaçırmaya çalışan adamı buldum, vurulmuştu. Tedavi olmaya götürdüm.”

Anlamsızca kaşlarımı çattım. “Onu neden arıyordun ki? Hatta daha ilginç, onu senin düşmanın sanıyordum, niçin tedavi ettirdin?”

Kulaklığımı çıkarıp telefonumun etrafına sararken onu dinlemeye devam ettim. “Seni kaçırtmaya çalışan adamı Yedigâr sanıyordum, değilmiş. Büyük ihtimalle gerçek kimliğini bilen bir kişi yaptırdı bunu. Ve seni kaçıran şerefsiz de kim olduğunu biliyor.”

Aldığım bilgileri anlamaya çalışırken gözlerim kısılmamıştı. Etrafını gizliden gizliye saran kişi yahut kişilerin izine yaklaşmıştı anladığım kadarıyla. “Bulmak senin için kolay olmuş.”

Omuz silktilti. “Altından bir bityeniği daha çıkabilir. Daha zorluk, kolaylık kısmına gelmedim.”

Anlamış gibi başımı salladım. “Allah kolaylık versin,” Ne diyeceğimi bilememiştim, iki saniyede aklımı allak bullak etmişti işte.

Gülümseyerek yanıt verdi. Sonra sordu. “Ee, evi temizlemenin ve odama girmenin sebebini öğrenebilir miyim?”

“Akşama teyzemler gelecek. Hazırlık yapıyorum. Evde olacak mısınız?”

“Aslında akşamüzeri tekrar gidecektim ama madem geliyorlar, onlar gidene kadar dururum.” İçten içe sevinirken gülümsememe engel olamadım. Demek ki dün o yüzden telefona soğuk konuşmuştu, işi başından aşkın tabii. Bu bilgi beni sevindirirken, ona doğru yürüyerek süpürgeyi peşimde sürükledim. Odasından çıkacağı anda önüme geçti. “Nereye?”

İlik nefesi yüzümü yalayıp geçerken, yakınlığımız beni her zamanki gibi tedirgin etmişti. Ne zaman alışacaktım bana uyguladığı bu yakınlıklara. Burunlarımız neredeyse birbirine değecekti; aklım geçen gün ki ilginç yakınlaşmamıza gidince daha çok utandım. “Nereye olacak... İşim bitti.”

“Her yeri temizledin mi?”

“Salon ve mutfak kaldı. İzin verirsen temizleyeceğim.”

Elimden telefonumu çekip aldığımda, “Ne oldu?” diye sordum.

“Doğru düzgün şarkılar dinle,” diyerek birkaç işlem yaptığında kaşlarımı çattım.

“Bir o kalmıştı karışmadığın. İstediyimi dinlerim Aras, verir misin telefonumu?”

Telefonumun üzerine yaptığı dokunuşları bittikten sonra bana uzatıp konuştu. “Seni izlemek zorunda kalacağım için hoşuma gitmeyenleri sildim.”

“Allah Allah, izleme dur odanda.” Telefonumu alırken dinlediğim şarkının kaybolduğunu gördüm. Sahi ben en son ne dinliyordum?

“Canım odamda durmak istemiyor. Salona geçeceğim.”

Sırf beni sinir etmek için yaptığını anladığımda derin bir nefes aldım. “Yolu aç da geçeyim,” dedim. Son kez gözlerime baktıktan sonra, kolunu kapının pervazından çekip geçmem için bana yol verdi. Yaşattığı heyecanı unutmak adına kulaklığımı tekrar kulaklarıma geçirdim ve prizden fişi çıkararak süpürgeyi peşimde sürmeye devam ettim.

Gerçekten arkamda onun bedenini hissediyordum, sahiden beni izleyecek miydi? Ee, öyleyse ben onun gözleri önünde nasıl işime devam edecektim?

Salonun kapısından girdiğimde Aras'a yol vererek prize fişi taktım. O krem rengi koltuklara otururken, ben de süpürgeye doğru yürüdüm ve açma düğmesine bastım. Diğer yandan kulaklığımı takarak rastgele bir şarkı açtım. *Majeste - Aşk Dediğin* şarkısı başlamıştı, Kore versiyonunu izlediğim *Sadece Sen* filmi- nin Türkçe versiyonu için hazırlanmış olan bu şarkı gerçekten güzeldi. İçimdeki *So Ji Sub* aşkı alevlenirken, bu konu Aras'ın en azından arkamda olduğunu biraz olsun düşünmememe ortam sağlamıştı.

Soluyarak süpürgenin sopasını tutup hafifçe eğildim, bir öne bir arkaya giderek süpürüyordum, tabii artık şarkıya eşlik etmi-

Ateşin Oğlu

yordum. Biraz sonra televizyonu açtığını fark ettiğimde rahat bir nefes aldım, yine beni denemek için bir oyun bulmuştu, lakin istediği tepkiyi alamayınca televizyonu açarak pes etmişti. Ona arkamı dönerek gülümseyip, koltuğun arkasını süpürdüm.

Temizlik işim bittiğinde mutfığa geçtim, yapacağım pastanın tarifini telefonumdan açtım. “Un, süt, vanilya kabartma tozu.” Sesli sesli okurken dolabı kontrol ettim; süt vardı, kutuyu elime aldığımda çok da olmadığını fark ettim. Su niyetine süt içersem olacağı buydu tabii. Çekmeceyi açarak vanilya ve kabartma tozuna baktım; vanilya vardı ama kabartma tozu yoktu. Oflayarak una baktım; o da kutusunun dibinde azıcık kalmıştı. Yahu her şey ne çabuk bitmişti? Nasıl dışarı çıkacaktım şimdi? Saat de beşe geliyor. Bir daha oflayarak elimi alnıma koyup sırtımı tezgâha yasladım. Amerikan mutfaktan salon gözüküyor, koltuğa uzanarak maç özeti izleyen Aras’ı gözler önüne seriyordu. Tabii ya, bana hiçbir yardımı dokunmamıştı. Markete gitmesinde fayda vardı.

Evdeki diğer eksikleri de kontrol ederek bir liste oluşturdum. Kâğıdı avucuma sıkıştırarak mutfaktan salona doğru yürüdüm. “Ne yapıyorsun, Aras?”

“Kafa dağıtıyorum,” diyerek Beşiktaş’ın maç özeti işaret etti.

Bir Fenerbahçeli olarak içim acıya acıya, “Çok iyi oynuyorlar. İnşallah bu sene şampiyon olur Sekiz-” dedikten sonra, düştüğüm hatamı hızla fark edip düzelttim. “Yani, Beşiktaş.” Çınar’la dalga geçerken Sekiztaş dediğimden dolayı, bu kelime dilime mesken olmuştu, az daha pot kıracaktım. Başını yana eğerek gözlerini ekrandan ayırmadı. “Aras?”

“Hmm?”

“Markete gider misin?”

“Gidemem, kapıcıyı yolla.”

Kaşlarımı çattım. “Gitmen gerekiyor, evde malzeme yok. Saat beş oldu, kapıcı kim bilir ne zamana getirir.”

Gözlerini futbol maçından çekip bana kısa bir bakış attı. “Olanlarla yap bir şey Eylül. “

“Bir şey yok diyorum Aras, ne yapayım ekmek tabii mi? Ekmeğin üzerine şerbet mi dökeyim?”

Soludu, ardından ciddiyetini bozmadan konuştu. “Sen yap, o da güzel olur. Elin lezzetli.”

Kollarımı göğsümde birleştirdim. Yaptığım şeyleri beğenmesini seviyordum ama şu an o cümlelerin güzelliğiyle ilgilenmezdim. “Ya Aras, teyzem gelecek evime ilk defa, her şey kusursuz olsun istiyorum, kim bilir bir daha ne zaman gelir. Ne olur gitsen, şu günümüz güzel, sorunsuz geçse olmaz mı?”

Kanal reklama girdiğinde, bacaklarını kanepeden kaldırıp doğruldu. Kara gözleriyle bana baktı. “Sigaram da bitmişti.” diyerek ayağa kalktı ve ekledi. “Ne istiyorsun, ben vazgeçmeden söyle.”

Yüzüme büyük bir gülümseme katarak avucumun içindeki listeyi ona doğru uzattım, şaşırıp gözlerle listeyi elimden aldı. Ne olursa olsun, teni tenime değdiği anda içimde parlayan kıvılcımlara engel olamıyordum. Onun da gözlerindeki ifadeyi anlamaya çalıştığımda, o da yaptığım şeyi anlamış gibi hemen gözlerini listeye yöneltti.

“Demek sadece birkaç şey eksik.”

Omuzlarımı yukarı kaldırdım. “Gitmişken hepsini yazayım dedim.”

Başını salladı, “Kendimi kullanılmış hissetmem normal mi?” diye sordu.

“Anneannem de dedeme yaptırdı evin alışverişini. Erkekler bu konuda daha iyi. Hem geçen Barla-” Cümlem bitirmeden sustum, Barlas’tan bahsedecektim az daha, onunla markette karşılaştığımı söyleyecektim.

Siyah gözleri kararırken gözlerime bir hançer gibi saplandı. “Hem geçen gün ne? Barlas’la mı görüşüyorsun Eylül!”

Üzerime tükürürcesine konuştuğunda, tekrar bir tartışma çıkacağını anlayarak dilimi kesmek istedim. “Hayır, sadece markette karşılaşmıştık, oyun gecesinden bir gün önce.”

Çenesini kilitlerken dişlerini sıktağını fark etmiştim. “Sana bir daha ağızından Barlas kelimesi çıkmayacak demedim mi?”

"Çıkmadı ki, Barl dedim Barla-"

"Eylül, sus!" Nefesimi vererek dudaklarımı birbirine bastırdım. Pimi çekilmiş bir bomba gibiydi, gözlerini gözlerimden çekerek arkasını döndü ve hayıflandı. "Bir ela göz der, bir Barlas der..."

Ne dediğini anlamamıştım ama yine sinirlenmesi moralimi bozmuştu. Dudaklarımı büzdüm. "İnşallah teyzemler geldiğinde surat yapmaz," diye geçirdim içimden. Bugünün çok güzel geçmesini istiyorum.

Kapıyı kapattığında başıma vurdum birkaç kere. "Eylül, sadece bugün adamı sinir etme!" dedim kendi kendime ve mutfığa giderek buzdolabındaki patlıcan poşetini çıkardım. Karnıyank yapacaktım; bunun için cam ocağın üzerindeki yağ tenceresinin altını açıp, elime aldığım bıçakla patlıcanları alacalı bir şekilde soymaya başladım.

Yarım saatlik bir uğraşın ardından, hazırladığım patlıcanları tepsiye koyduktan sonra ellerimi birbirine çarparak arkamı döndüm. O sırada fark etmişim Aras'ın elindeki poşetlerle salondan mutfığa doğru geldiğini. Mutfığa girdiğinde hemen gülümsedim. "Hoş geldin," dedim. Başıyla onaylayıp ağır poşetleri yere bıraktı. Yalnız poşetler cidden çoktu. "İstediklerim bu kadar fazla değildi?" Kendine bir şeyler mi almıştı acaba?

"Önüme geleni aldım, istediklerinden de beş-on tane aldım, artık birkaç ay markete gitmeye gerek kalmaz." Nefes nefese kalmıştı.

"Zahmet etmeseydin..."

"Markete gidip saçma sapan insanlarla muhatap olmanı engelliyorum. Bundan sonra market işlerini ben yapacağımdan dolayı bu kadar çok aldım. Sürekli yapılacak iş değil bu."

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim, en azından sinirli olmadığını bildiğimden tebessüm edip poşetlerden ihtiyacım olan tatlı malzemelerini çıkardım. Aras mutfaktaki bar taburelerinden birine oturduğunda soru sorar gibi ona baktım.

"Maç özeti bitti, keyfimi bozdun. Bakalım mutfakta ne kadar titizsin."

Yumurtaları çırpma kabına kırarken başımı salladım. “Merak ediyorum, ben gittiğimde uğraşacak ne bulacaksın?” Çırpma te-
liyle yumurta ve şekeri karıştırırken ondan bir yanıt alamamış-
tım. Sadece sustu. “Geçici olarak kalmasını istiyor musun?” sorusu
aklıma gelirken, acaba o istemiyor mu diye düşünmeme sebe-
biyet vermişti şimdi.

Biraz sonra konuştu. “Eylül, ben...”

Çırmaktan beyaza dönmüş yumurtayı çırpmaya devam
ederken heyecanla kulaklarımı ona diktim. “Ne sen?” dedim.
Aras’ın cevabını beklerken kalbim neredeyse ağzımda atıyordu.

“Buralarda bir şey gördün mü?”

Kaşlarımı çattım ve ona döndüm. “Ne gibi?”

“Boynunda yine Yusufçuk kolyen mi var?”

Gözleri sporcu atletimin açık bıraktığı boynumda geziniyor-
du. “Şey...” dedim. “E-Evet...” Yoksa Fransa’da aldığı kolyeyi mi
merak ediyordu? Kolyeyi fırlattığımı ona nasıl söyleyecektim?
O anki sinirimle, yaptığım bu davranış çok doğal bir şeymiş
gibi gelmişti ama şimdi... Şimdi o yaptığım harekete oldukça
pişmandım. Onun o esmer yüzüne ve koyu gözlerine bakarak
konuşamayacağımı anladığımda arkamı dönüp yumurta şeker
karışımının üzerine unu döktüm.

“Senin pembe renkli küçük çantanda bir şeyimi unutmuş
olabilir miyim?”

O kadar tedirgin bir hale bürünmüştüm ki pandispanya ha-
murunu karıştırıyordum bile. Sesli bir şekilde yutkundum.
“Hayır,” diye araya girdim. “Yok, daha geçen gün içini boşalt-
tım, sana ait bir şey yok.” İçim gerilimle dolup taşarken bir kez
daha soludum. “Ne arıyorsun ki?”

“Boş ver,” diye geçiştirdi ve ben de hiç üstelemedim. Konu
kapandı diye şükrettim hatta ve titreyen ellerimle keki hazırla-
maya devam ettim.

Yaklaşık üç saat sonra, tüm işlerimi bitirmiş ve sofrayı hazırla-
mıştım. Aras’ın bana tek yardımı, ulaşamadığım yerlerde olan
bardakları ve araç-gereçleri almak olmuştu.

Tam diz kapağımnda biten tozpembe renkli, üzerinde küçük çiçekleri olan kloş bir etek ve siyah geniş yaka bir bluz giyip, bluzu eteğimin içine verdim. Saçımı da alttan hafif bir topuz yaptım. Yüzüme sade bir makyaj yaparak sevimli, resmi bir görünüm kazanmıştım.

Odamdan çıkıp salona geçtiğimde Aras'ın cam köşeyi açtığını fark ettim, yükselen dumana bakılırsa sigara içiyordu. Onu rahatsız etmeden yemek masasına doğru ilerleyerek beyaz ipek örtünün kapladığı masada bir eksik var mı diye göz attım. Önündeki çatal bıçakları öylesine düzeltirken bir eksiğin olmadığını anlayarak arkamı döndüm, o sırada Aras da camı kapatıp içeri doğru yöneldi, sigarasını bitirmişti. Giydiği siyah takımın içinde oldukça yakışıklı duruyordu, teyzem onun bu halini görünce bana ne kadar şanslı olduğumu söyleyip duracaktı, onu biliyordum.

Ben ona doğru ilerlerken, o öylece durmuş beni süzüyordu. Bugün üzerinde bir farklılık vardı, dün onu aradığımda uyguladığı soğuk tavırla alakası yoktu. Ona yaklaştığım sırada çalan zil ile beraber yönüm aniden taraf değiştirdi. Topuklarımın üzerinde dönerek dış kapıya doğru ilerledim ve otomatige bastım. Birazdan yukarıda olurlardı. Arkamda hissettiğim adım sesleriyle yanıma geldiğini anladım.

“Çok heyecanlandım,” dedim.

Gözlerini gözlerime odaklayıp, elini omzuma atarak beni kendine çekti. Kollarının arasına sığınırken bu hareketine anlam vermeye çalıştım. “Mutlu gözükelim,” dedi. Hay hay, diye geçirdim içimden. Canıma minnetti. Ama biz şimdi neydik; ayrılacak mıydık, ayrılmayacak mıydık? Bunların cevabını bilmiyordum. “Mutlu gözükelim,” demişti. Ayrılmayı istese neden öyle desin ki?

Kapının çalmasıyla bütün düşüncelerim ışık hızıyla dağıldı ve teyzemlere odaklandım. Heyecanla kapıyı açtığımda gördüğüm suratlara karşı, “Hoş geldiniz!” dedim son heceyi uzatarak. İlk olarak “Hoş bulduk,” diyen teyzemle sıkıca sarıldık. O sırada eniştemle Aras tokalaşmıştı. Teyzemden çekilirken enişteme

de, "Hoş geldin," diyerek tokalaşmıştım, o da teyzemin elini sıkınıştı. Aras'ın teyzeme abla dediğini fark etmişim ve bu ince ayrıntı bile beni mutlu etmişti.

"Eylül Abla, peki ya ben?"

Eniştemle tokalaştıktan sonra, arzulu gözlerle bana bakan küçük kuzenim Ege'ye yöneldim. "Aşkım hoş geldin," deyip eteğimin müsaade ettiği şekilde çökerek ona sarıldım ve kucağıma aldım. Ege benim kucağımdayken, Aras da teyzem ve enişteme içeriği göstererek "Buyurun," dedi ve biz ilerlerken arkamızdan kapıyı kapattı.

Teyzem salonu inceledi. "Ay ne güzel bembeyaz. Tam yeni gelin evi. Aferin kız Eylül, temiz de tutmuşsun," dedi.

"Teşekkür ederim teyzem," diye karşılık verdim Ege'nin yanağına koyduğu öpücüklerle gülümserken.

"Enişte, yemek masasına geçelim. Açsınızdır."

"Olur Eylülcüğüm." *İsmime de -ciğim eki hiç yakışmıyordu sahi.*

Eniştem yemek masasına giderken, teyzem evi incelemeyi bırakmış ve peşimizden gelmişti. Eniştem üzerine giydiği lacivert takımıyla nazikçe bir sandalye çekip oturdu, teyzem yine diz altında biten kahverengi ceketli şık bir elbise giymişti. Ege'yi teyzemin yanına oturturken, oturuş düzenimizin tam istediğim gibi olmasına sevindim. Eniştem ve teyzem yan yana oturmuşlardı; teyzemin karşısına ben, eniştemin karşısına ise Aras oturmuş olacaktı. Aras yerini aldığı anda ben oturmadım ve kâseleri masadan alarak çorba koymaya gittim. Teyzem de yardım amacıyla benimle beraber gelmişti.

"Eylül evine bayıldım kuzum, güle güle oturun inşallah."

"İnşallah teyze..." dedim kâselerden birine yaptığım sebze çorbasını koyarken.

"Eşim gelmeyecek demiştin," dedi teyzem ilk kâseyi servis tepsisine eklerken.

"Sürpriz yaptı."

"Hem yakışıklı hem romantik, maşallah."

Gülümsememi gizleyemedim. "Hem de nasıl, çok romantiktir."

Öyle ki; kendisi Eysel Kulesi'ni elektrik trafosuna benzetir. Fransa aklıma gelince kıkırdadım. Ah be Eysel, kaldın içimde acı bir yara olarak... Sen Fransa'ya git, orayı görmeden gel...

Tüm kâseleri doldurduğumda, teyzem de tepsiyi masaya götürmüştü. Ben de arkasından ilerledim. Görünüşe göre, eniştemle Aras muhabbeti baya geliştirmişti.

"Allah muhabbetinizi arttırsın beyler." Teyzem de benimle aynı düşünmüş olacak ki bu cümleyi kurdu.

Sandalyemi geriye çekip oturduğum sırada, "Sana iki daire veririm bak," dedi eniştem. Neyden bahsettiklerini anlamıyordum.

"Ağabey, o arabayı alman için en az dört daire vermen gerek."

Eniştem kafasını geriye eğdi. "Oğlum akrabamız artık, yaparsın bir güzellik. Eylül'ümüzü verdik sana. O ilk torun sayılır bak..."

Enişteme karşı gülümsediğimde Aras'ın bakışlarının bana kaydığını hissettim.

"Serhat sen kızımızı niçin ticari emellerine alet ediyorsun?" Teyzem kocasına uyarı tonuyla konuştuğunda eniştem kendini açıkladı.

"Ne var canım, damadımız bize o kadarlık indirim yapamayacak mı? Eylül için canım..."

"Serhat..."

Teyzem bir uyarı daha yapacaktı ki Aras'tan gelen cümle üzerine gözlerim far görmüş tavşan gibi açıldı. "Eylül istesin, galeriyi üstüne yapayım."

Rol icabı söylediği bu cümle beni bu kadar etkilediyse, kim bilir gerçekten hissederek söyleseydi nasıl olurdu...

Teyzem dudaklarından hayran bir şekilde, "Ooo..." sesi çıktı. Ben de başımı önüme eğip gülümsemekle yetindim.

"Eylül iste bakalım enişten için yüzde elli indirimi..."

Sırıttım. "Enişte, ben kocamın işlerine karışmam. Kendisi bilir."

Hep beraber gülüştük. Serhat eniştemden bir "Hayda" sesi çıkmıştı. Aslında onun indirim ihtiyacı falan yoktu, ortam samimi olunca böyle muhabbetler kol geziyordu işte...

Yemek saati ilerledikçe sohbetimiz artmıştı. En son, sofrayı kaldırıp da çay koymak için mutfağa gitmişim. Onlar ise teras-
sa çıkıp, bu güzel havada çaylarını içmek istediler. Çaydanlığa
suyu koyduktan sonra boş durmayıp kirli tabakları makineye
dizdim.

Arkamda hissettiğim ayak sesiyle döndüğümde, Aras'ın
mutfağa girdiğini gördüm. "Ege susamış," diyerek damacana-
dan sürahiye su doldurmaya başladı. Mutlu bir şekilde onu süz-
düm. Her şey o kadar güzel ilerliyordu ki tıpkı gerçek bir yeni
evli çift gibiydik. Aras, teyzeme ve enişteme öyle saygıyla, sev-
giyle yaklaşmıştı ki ona bir kez daha hayran olmuşum. Oyun
gecesi bana sorduğu sorunun cevabını bugün çözmüştüm ben.
Kesinlikle onunla evli kalmayı istiyordum. Kendimden başka
kaybedecek bir şeyim yoktu; onun etrafındaki ateş ve tehlike
beni korkutmuyordu, aksine ona daha yakın olmam için beni
itiyordu. Beni öptüğünde güzel hissetmezdim ya da bana do-
kunduğunda kelebek istilasına uğramazdı midem onunla olmak
istememesem...

Sürahiyi doldurduğunda doğruldu ve tek eliyle tuttuğu cam
sürahiyle bana baktı. "Ne oldu?"

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bugün için... Bana çok güzel, özendiğim bir gün bahşettin
Aras. Ben hep böyle onların hayalini kurmuştum. Yani..."

Aras sürahiyi tezgâhın üzerine koyarken dudaklarımı birbi-
rine bastırıp ağlayışımı engellemeye çalıştım. Uzun zamandır
mutluluktan ağlamıyordum değil mi? Ben hep derdim, istedi-
ğim tek şey biraz hoşgörü, biraz sevgiydi...

Beni kendine çekerken konuştu. "Seni ağlatmamayı deniyo-
rum, ama ağlıyorsun. Seni üzüyorum ağlıyorsun, mutlu etmeye
çalışıyorum yine ağlıyorsun."

Yanağımdan süzülen damladan sonra yüzümü kaldırıp ona
baktım, yanaklarını ve yeni çıkmaya başlamış sakallarını incele-

dini, iri dudaklarında takılan gözüm güçlkle tekrar gözlerine yöneldi. "Mutluluktan ağlamama bir şey deme."

Başını eğip bana baktı ve başparmağıyla yaşın süzüldüğü yanağı yakarak sildi. "Olmaz, gözlerinde yaş görmek istemiyorum."

Omuz silkip onu taklit ettim. "Deneyeceğim."

Yüzüne yamuk bir gülümseme yerleştirdi. "Bak sen..."

Onun kollarının arasındayken ellerimi siyah gömleğinin kapladığı göğsünün üzerine yerleştirdim. Kalp atışlarını hissetmek için kendimi zorlarken, yaklaşan yüzlerimizin bende uyguladığı etkiye tepki olarak kendi kalbim onunkinin sesini bastırıyordu. Parmak uçlarımda yükselerek, "Aras," diye fısıldadım, söylemem gereken bir şey vardı. "Bana sorduğun soru vardı ya, onun cevabı..."

"Eylül Abla!" Duyduğumuz sesle elektrik yemiş gibi birbirimizden ayrıldık. Benim cümlemi yarıda kesen, havada kalmasını sağlayan şey Ege'nin, "Tövbe tövbe, ne yapıyorsunuz yav," diyerek gözlerini kapaması olmuştu. Daha birinci sınıfı yeni bitirmiş olan çocuğun gözünün önünde kim bilir nasıl bir görüntü canlandırmıştık.

Yüzüm ısındı. "Ege, ne oldu?" diye sordum, sanki sormam gereken tek şey buymuş gibi.

Ellerini gözlerinden indirerek şaşkın bakışlarıyla bana bakıp konuştu. "Susadım Eylül Abla, su... Aras Ağabey'im ben getirdim demişti ama..."

Yutkundum. "Tamam ablacığım, tamam," diyerek arkamı döndüm. "Ah Aras, niye çocuğun suyunu götürmüyorsun?" diye sordum yapmacık bir şekilde sürahidenden bardağa su koyarken.

Ege'ye döndüğümde, Aras dudaklarını araladı. "Eylül Abla'n aklımı karıştırıyor da o yüzden."

Duyduğum cümleyle bana ışık yakan adama kötü bir bakış attım. Zaten çocuğun önünde yanlış görünmüştük... Ege'nin önüne eğilip suyunu verdim. Küçük ellerinin arasında oldukça büyük duran bardağı eline aldı, suyunu içmeden önce sordu. "Eylül Abla, senin bebeğin var mı karnında?"

Arkamda duran Aras yüzünden utandım ve, “Haydi, iç suyunu, hani susamıştın?” diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım. Ama cingöz Ege'nin değiştirmeye niyeti yoktu. “Ayla Teyze'min karnında bebek varmış da o yüzden.”

“Ne?” dedim suratıma eklenen şoklu gülümsemeye dudaklarım “O” şeklini almıştı. Ayla Teyze'm evlendiği günden beri çocuk istiyordu ama bir türlü hamile kalamıyordu. Ben bu habere sevinçle hayret ederken, Ege devam etti konuşmaya. “Ayla Teyze'mle eniştemi de sizin gibi görmüştüm, sonra çocukları oldu...” dedi ve beni şok içinde bıraktı. Ardından suyunu içip bardağını masaya koyarak, annesinin yanına doğru fırladı.

Ben şaşkın bir şekilde ufak çocuğun sırtına bakakalırken, fokurdayan suyun sesini duyup irkildim ve arkamı döndüm. Aras'ın gülümseyerek bana baktığını gördüm. Ortamı toparlamak için elimi ısınan enseme attım. “Çocuk işte, ne görse yanlış anlıyor...” dedim.

Yüzündeki yamuk gülümsemesini düşürmeyerek dudaklarını araladı. “İyi ki daha ilerisinde gelmedi.”

Söylediği cümleyi anladığım anda, kapanmayan ağzım ve yanan yanaklarım sayesinde, biraz daha bu ortamda kalırsam kızarmaktan pancara döneceğimi anlayarak hızla bir cümle kurdum. “Teyzemlerin yanına gidelim, çayı demledim ama biraz otursun...”

Aras beni kafasıyla onaylarken yüzündeki arsız gülümsemeyi silmedi. Tedirgince yutkundum ve onu beklemeden arkamı dönüp yürümeye başladım.

Birkaç saniye sonra arkamda duyduğum adımlarla onun da bana eşlik ettiğini anlamıştım.

Çay sohbetimiz de boğaz manzaralı terasta çok güzel geçmişti. Eniştem ve Aras karşılıklı sigaralarını tütürürken, teyzem ve ben de kendi aramızda biraz dedikoduya kaçan muhabbetler ediyorduk. Gün bitiminde evden ve bizden hoşnut bir şekilde mutluca ayrılmışlardı. Asansöre binmelerini bekledikten sonra

kapıyı arkalarından kapatmışken, Aras'a gelen telefonu duyunca günün yorumlamasını yapamadan ona döndüm. Salonda tedirgin bir ifadeyle telefona cevap verdiğinde kulaklarım ondaydı.

"Ne? O kadar kötü mü?" Sorunun düşmanı ile ilgili olduğunu ilk saniyeden anlamıştım.

"Kan bulun! O adam yaşayacak!"

"Nasıl imkânsız!" Benden uzaklaşıp biraz daha konuştuğundan sonra telefonu kapattı. Öfkeli surat ifadesiyle geri geldi.

Kapıya doğru ilerlerken onun önüne geçtim. "Ne oldu?"

Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Ne olacak, adam ölüyor muş. Koca dünyada kan verecek insan yok sanki!"

Kan grubu neydi ki? Zor bulunan bir kan grubuna sahip olduğum için böyle zamanlarda hep kendimi önemli hissetmiştim. Bu kadar aradıklarına göre, o adamla da aynı gruptan olabilir miydim?

"Kan grubu neymiş?" diye sordum düşünmek yerine. Yardımımın dokunması istediğim için benimle aynı olmasını istedim.

"O RH Negatif."

Gözlerim büyürken heyecanla dudaklarımı araladım. "Benimki de o. Ben kan verebilirim."

Kara gözleri gözlerime sertçe çarptı. "Saçmalama Eylül," dedi. "O adama kan vermene müsaade edecek değilim."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Yardımım dokunsun istiyorum. Bugün için teşekkür olarak say."

"Senden teşekkür bekleyen yok."

Topuğumu sabırsızca yere vurdum. O kapıya doğru ilerlerken, ben de onun peşinden gittim ve onu geçerek kapının önünde kollarımı açarak durdum. "Bu saatte kimi bulacaksınız acaba? Hazırım işte, vereceğim diyorum."

Kaşları çatıldı, gözleri bir ok gibi tekrar benim gözlerimi buldu. "Eylül. Çekil önümden." Beni kolumdan tutup nazikçe kenara aldığı anda ona direnmek istedim, fakat her zamanki gibi başarılı olamadım. Adamın en nazik hareketi bile beni kontrol etmesinde etkiliydi.

“Adam ölürse bütün plan alt üst olur,” dedim Aras kapıyı açarken.

“Sana zarar veren birine yardım etmeni sağlamak istemiyorum.”

İtiraz ederek başımı salladım. “Sonuçta kan vereceğim, zararlı bir şey değil, vücuda oldukça faydası var aksine. Hem, ben o pisliğin rahatça bu dünyayı terk etmesini istemiyorum. Haydi, seninle geleyim. Lütfen...” Bir yavru kedi görünümüyle aklımda sıraladıklarımı dile getirdim. Durdu ve başını hafifçe yan çevirdi. O anda, kabul edeceğini anlamıştım...

Nihayet Aras'ı ikna ettiğimde, şehrin ucunda bir köyde bulunan iki katlı eve gelmiştik. Dışarıda onun adamları, içeride ise Emin Ağabey, Doktor Bayram ve Bedirhan dedikleri, Aras'la yaşıt görünen genç biri vardı. Böyle bir yerde nasıl hastane ortamı yapmışlardı, anlayamıyordum; her şey tam teçhizatlıydı. Benimle beraber Aras'ın adamlarından sadece biri kan vermişti.

Gece oldu. Verdiğim birkaç tüp kandan dolayı halsiz düşmüş bedenimle bana gösterdikleri odada uyumuştum, lakin uykum çok uzun sürmemiş, dışarıdan gelen sesler ve sabah ezanının sesi kulağıma dolarken uyanmamı sağlamıştı.

“Bayram Ağabey, uyanıyor!” Kapının ardından Bedirhan denen gencin sesini işittim. Uyku sersemliğimi gölgede bırakarak merakla konuşmaları dinlemeye koyuldum.

“Hasta uyanıyor ağabey!” Bu bilgiyle beraber, hızla ayaklarımı yataktan sarkıtarak dağılan saçlarımı arkamda topladım ve kıyafetimi düzelterek ayağa kalktım.

Hasta uyanıyordu. Bu da demekti ki intikam daha yeni başlıyordu...

Bölüm Yirmi İki

Bir Veda Daha

Hepimiz hasta odasına birikmiş, adamın dudaklarından dökülecek gizemli kelimeleri bekliyorduk. Aras'a baktığımda, ifadesinin tarif edilemez derecede ciddi ve yine aynı şekilde öfkeli olduğunu gördüm. Adam uyandığı için mutluydu, bunu biliyordum, ama onu öldürmemek için zor sabrediyor gibiydi. Adam saçsız kafasını iki yana sallayarak açık tonlarda olan gözlerini yavaşça aralamaya çalıştı. Hepimiz heyecanlıydık. O heriften hâlâ korkuyor olmam normal miydi? Zihnimde büyük bir travma oluşturmuştu şerefsiz. Küçük tacizleri aklıma geldiğinde suratına tükürmek istedim.

“Konuş lan.” Aras'ın çatık kaşlarıyla araya giren cümlesi, zihnimi düşüncelerden arındırıp tekrar bulunduğum konuma getirmişti. Yaralı adama söylediği cümle odada yankılanırken, adam sadece acı içerisinde inledi. Ağzını aralayıp konuşmaya çalıştı, ama suratını buruşturarak sustu. Anlaşılan uyanmasına rağmen acısı dinmemişti.

“Oğlum konuşsana.” Adamın çıplak boğazına ellerini geçirdiğinde, yaralının yüzü kırmızılaştı.

“Aras, evladım dur. Daha yeni uyandı.” Ben açılmış gözlerle onları izlerken, hastanın rahatlamasını sağlayan şey Doktor

Bayram'ın onu engellemeye çalışan elleri olmuştu. Aras adamın suratını biraz daha kızarttıktan sonra ellerini çekti.

Hasta seri nefesler alırken, göğsü hızlıca inip kalkıyordu. Adamın can çekişen halini görünce bünyem sarsıldı. Ellerimi göğsümde birleştirip odada başka yerleri incelemeye başladım. Bana kötülük yapmaya çalışan adamın bile bu haline üzölmek zorunda mıydım?

“Ulan var ya, ulan, dua et bilgiler sende. Yoksa şu sinirimle avucumu kaşıyacak iyi malzemesin.” Adamın nefesleri yavaşlar-ken gözleri kapandı. “Ne oldu, uyuyor bu yine?”

Aras soru sorar gözle doktora baktığında, doktor ellerini kır sakallarında gezdirdi. “Henüz beden olarak yorgun, yüklü kan nakli aldı, vücudunun düzelmesi gerekir.”

Duyduklarıyla elini ensesine koydu. “Ne zamana düzeler?”

“Bu onun direncine bağlı, yarın da olur, sonraki gün de olur...”

Aras sıkıntı dolu bir nefes verdi. “Şu bilgiyi alayım da sonra geberiyorsa gebersin. Yaşamasını dilemekten sıkıldım.”

Emin Ağabey araya girdi. “Neyse oğlum düzeldi işte, eninde sonunda uyanacak. Dua edelim de gerçekten sağlam bilgilere sahip olsun...”

Kara gözleri Emin Ağabey'e yönelirken, anlık bir bakışma yaşamıştık. “İnşallah ağabey, diğer türlüşünü düşünemiyorum...”

“Artık uyusak iyi olacak,” diyen Emin Ağabey gözlerini Be-dirhan'ın üzerine dikti ve ekledi. “Nöbet sırası sende.”

Sarışın genç adam başıyla onayladı. “Tamam ağabey.”

Aras'a baktığımda o da bana bakıyordu, kaşıyla holü işaret ettiğinde kafamı, “Tamam” anlamında salladım. Kaldığım odaya doğru yürürken gözlerim, suratı kıpkırmızı olan hastaya yönel-di. Hali beni korkuturken yutkunarak başımı ondan çevirdim. “İyi geceler,” dedim salondaki üç adama.

Sabah ezanı okunmuştu evet ama etraf hâlâ aydınlanmadı-ğından gece gibiydi.

“İyi geceler kızım.”

Başımı önüme eğerek Aras'ın arkasından ilerlemeye devam

Ateşin Oğlu

ettim. Yine beraber mi yatacaktık, hayır, ben o durumdan oldukça çekiniyordum. Ona dokunmayayım, onu rahatsız etmeyeyim derken uyuyamıyordum ki. Yapacak bir şey de yoktu, bilmediğim bir yerde tek başıma kalmak da istemiyordum açıkçası.

Odanın ahşap kapısını gıcırdatarak açtığında hâlâ onun arkasındaydım. Beni beklemeden içeri girdi, bekletmeden onun peşinden ilerledim, ışığı açtığına odada en göze çarpan şey alelacele ayağa kalkmamla dağınık bıraktığım yataktı. Gözlerimin hâlâ yandığını hissederek yatağa doğru ilerlediğimde o da karşı taraftan gelmişti. Kahverengi yorganı geriye çekip yatağın içine girdim, o da aynısını yapmıştı. Yutkunurken uyumaya girişmek yerine, sırtımı tahta yatak başlığına yasladım. Bir şeyler söyleyeceğini anlamıştım. “Niye kalktın?”

Kara gözleriyle yüzümü incelerken ona döndüm. “Sesleri duyunca uyandım, o adamın ne diyeceğini de merak ediyordum.”

Eliyle tişörtümün açık bıraktığı kolumu kavradığında irkil-dim, bakışlarım direkt onun eline kaymış, ne yaptığını anlamaya çalışmıştım. Dirseğimin ön yüzünü çevirdiğinde işaret parmağını iğnenin yapıldığı, moraran yerde gezdirdi. İçim gıdıklanırken, “Morarmış,” dedi düz bir sesle.

“Kan verirken hep olur bu.” Sesimin heyecandan titreyişini engellemeye çalışıyordum.

“Seni buraya getirmemeliydim.”

Gözlerimle yüzünü süzdüm. “Neden?”

Yüzüme düşen bir tutam saçımı parmaklarıyla arkaya attı. “Neden olacak, yüzün bembeyaz oldu, korkuyorsun.”

“Buraya gelmeyi ben istedim Aras, yani o pisliği görünce hâlâ biraz irkiliyorum tabii.”

Başını sallayarak mırıldandı. “Benim yüzümden neler yaşadın.”

“Genel olarak baktığımızda, pek de senin yüzünden sayılmaz. Sen beni uyarmıştın ama ben seni dinlemedim.”

“Çünkü korkuyordun. Haklı olarak bir an önce benden ve bu ortamdan kurtulmak istiyordun.”

Derin bir nefes alarak ellerimle onun kaslı kolunu kavradım. Gözleri önce oraya yöneldi, ardından bana odaklandı. “O zaman senin yanında ne kadar güvende olabileceğimi bilmiyordum. Şimdi biliyorum ki sen kimsenin bana zarar vermesine müsaade etmezsin.”

Biraz gözlerime baktı. Kurduğum bu cümle onu etkilemiş olabilir miydi, bilmiyorum; ancak derince süzdü yüzümü... Ardından, onu çözmeye çalıştığımı anlamış gibi beni kolunun altına alarak kendine çekip göz temasını kesti. İtiraz etmeden onun bedenine sindim, kafamı göğsüne yasladım.

“Etmeyeceğim,” dedi.

Hızlanan kalbim onun göğsüne değerken, mayışan yüzümle bana yastık görevi gören gövdesinin üzerinde gözlerimi kapattım. “Biliyorum.”

“Şş... N’apıyorsun?”

Aras’ın uyaran ses tonuyla uyku modundan çıkıp anında gözlerimi açtım. “Uyuyorum.” Çatallaşan ses tonum beni utandırmıştı.

“Göğsümde uyumaya alıştın bakıyorum,” dediğinde başımı kaldırarak yüzüne baktım.

“Ben... Beni kendine çeken sendin,” diyerek hızla ayrıldım kollarının arasından.

“Çekim gücüm yüksektir güzelim,” diye yanıtladı ve beni tekrar göğsüne çekti.

Yine yapmaya çalıştığına bir anlam veremedim bir kez daha afalladım ve, “Aras, uykum var benimle oynama,” dedim beni kavrayan kollarından kurtulmaya çalışırken.

“Dur bir kızım. Demin sen rahattın da ben pek değildim. Şimdi rahatım, üzerimde uyuyabilirsin.”

Onurum kırılmış gibi hissettiğimden tekrar geri çekilmeye çalıştım. “İstemiyorum.”

Kolları beni daha sıkı kavramış, bedenimin üzerinden zincirli bir kilit misali dolanmıştı. Beni zoraki bir tavırla kendine yasladı. “Ben istiyorum,” diyerek itiraz istemediğini belli ederek gözlerini kapattı.

Ateşin Oğlu

“Ben...” dediğimde biraz daha gövdesine bastırđı beni.

“Her itirazında seni biraz daha sarmama vesile olacaksın.”

Dudaklarım hayretle yuvarlak oluştururken öylece durdum ve gözlerimle onun yüzüne baktım. Gözleri kapalıydı fakat uyumadığını biliyordum, ama ne kadar kıvranırsam kıvrana-yım, beni bırakmayacağını da biliyordum.

En nihayetinde, nefesimi dışarı bırakarak sarılı olduğum be-dene kafamı rahatça yaslayıp uykuyla yanan gözlerimi kapattım. Düzene giren nefesi kulağımda yankılanırken, başkasına an-lamsız gelen huzuru buldum. Ne yaparsa yapsın, bana yaklaştığı zaman içimde biriken huzur kırıntılarına engel olamıyordum. Kokusu içime sinerken mayışan gözlerim, yattığım en rahat yastıkta çoktan uyku dünyasına adımlarını atmıştı.

Yol uzundu. Etrafı sarmalayan dikenli yapraklar tenime batarken sızlanarak çıplak ayaklarıma baktım. Yara bere içinde kalan ayaklarım, yüzümü acı içerisinde buruşturmamama sebep olmuştu. Yürüyemiyordum, dikenler buna engel oluyordu. Ne zaman bir adım atsam, bir adım daha geride oluyordum. Ayaklarım için sızlanırken, ismimi seslendiğini duy-mamla başımı yukarı kaldırdım.

“Eylül.” İsmim etrafta yankılanırken sesin sahibini tanıdığımı bi-liyordum.

Gri gökyüzüne baktım. “Aras,” diye seslendim, ama diğer sesin ak-sine, benimki yankılanmamış, kendimin bile zor duyacağı bir hale dö-nüşmüştü.

“Aras!” Bu bağırışımla gökyüzü gri ışığını kaybetmiş, etraf karan-lığa bürünmüştü. Siyahlık önümü görmeme engel olurken, karanlıkta bilmediğim bir yöne doğru adım attım, fark ettiğim şey dikenlerin olma-yıştıydı. Soğuk bir zemine basmıştı ayağım ve acıdan eser yoktu. Biraz sonra yüzümde hissettiğim tokat, küçük çapta bir çığlık atmama neden oldu. Ortam biraz aydınlanırken, karşımda beni kaçırmaya yeltenen adamı gördüm. Bana doğru yaklaştı. “Git!” dedim. Ne zaman iyileş-mişti ki? Üzerime tıpkı o günkü gibi yürüdü. “Git!” diye bağırdım tek-

ner. Sesim tıpkı az önceki gibi yine yayılmamıştı. Ben geri geri gidirdim, o da sinsiz gülüşüyle üzerime geliyordu.

Başımı sallarken gözüm yandaki tahta parçasına yöneldi. Oru alıp adamın kafasına vurabilirdim. Tekrar adama baktığımda gözlerim irileşti, karşımda şimdi iki düşman vardı. Tornavidalı adam İzmir'de beni bıçaklayan adam da dâhil olmuştu yanına. Gözlerim yandı "Bırakın beni!" diye haykırdım. "Bırakın beni!"

"Aras!" diyerek döndüğümde yeni bir evrene giriş yapmışım. Alnıma dayalı silah... Kahverengi gözlerim dehşet içerisinde açıldı. "Aras..." diye fısıldadım. "Pişman olmuşsun..."

Aras'ın gözleri hipnoz olmuş gibi sadece silahı dayadığı alnıma bakıyordu. Tetiği çekeceği sırada gözlerimin yaşadığını hissettim. Ağlıyordum. "Seni seviyorum Aras."

Nasıl bu kadar rahattım, bu cümle nasıl dudaklarımdan bu kadar kolay çıkmıştı, hiçbir fikrim yoktu. Ama işe yarayan tek şey, bu itiraz ile silahın alnımdan çekilmesi olmuştu. Hipnotize olan genç adamın siyah gözleri yüzümü inceledikten sonra, elindeki namluyu beklemeden kendi kafasına dayadı. Ardından haykırışlarıma engel olamadan odayı büyük bir patlama sesi ele geçirdi.

"Aras!"

"Aras!" Bedenim sarsılırken ıslak yüzümü avuçlayan soğuk parmaklarla gözlerimi aralamaya çalıştım. Ama uyanamıyordum...

Aras kendini vurmuştu, Aras ölmüştü.

"Aras!" dedim tekrar bir çaresi varmış gibi, başımı acıyla iki yana salladım.

"Eylül, buradayım." Nihayet gözlerim o korkunç ortamdan arınırken karşımda gördüğüm esmer ten, rahat bir nefes alıp kollarımı boynuna dolamama neden olmuştu.

"Aras," dedim bilmem kaçınıcı kez ve kanlı canlı bedenine sarılırken şükrettim. Hızla inip kalkan bedenim gövdesine çarparken, onun ellerini bana dolması biraz zaman almıştı.

"Buradayım güzelim, sakın ol." Burnumu onun omzuna

yaslayıp, ferah denizimsi kokusunu içime çektim. Küçük bir çocuk gibi yine ona sığınırken, zihnim sonunda kâbus gördüğümü yüzüme çarpmıştı. Bu gerçekle ne yaptığımı anlayarak sımsıkı sarıldığım Aras'tan şok yemiş gibi kollarımı çektim. Ne yapıyordum ben?

“Ben, özür dilerim.” Geri çekilip sırtımı yatak başlığına yasladığım sırada, o yüzümü incelemeye devam ediyordu.

Kara gözleri endişeyle suratımda gezinirken, büyük elleriyle sıırıslıklam olmuş yüzümü kavradı. “Neyin var? Hasta mısın?”

Seri nefesler alıp verirken gövdemin hareketleri yavaşlayıp, kalp atışım eski haline döndüğünde sorduğu soruya karşılık kafamı salladım. “Hayır,” dedim. “Aras, ben...” Kâbusun etkisinden hâlâ çıkmış değildim, diken acısı sanki hâlâ ayaklarımdaydı, o iki adam ve son sahne... Aras'ın yüzüne baktıkça tüm gün aklımda canlanacaktı biliyorum.

“Ne sen? Su ister misin?” Alnıma yapışan saçlarımdan bir tutam geriye attı.

“Hayır. Sadece biraz dışarı çıkabilir miyiz?”

Ellerini yüzümden çekerken başını eğerek onayladı. “Eve gitmek ister misin?” dedi. “Burası sana iyi gelmedi.”

İtiraz ederek başımı salladım, beni sürekli kırılğan görmesini istemiyordum. O adamın konuşmasını duymayı ben de istiyordum. “Hayır, sadece köyde biraz dolaşmak istiyorum. Hava almak istiyorum, çok sıcak. Bunaldım.”

Yataktan doğruldu. “Sırıslıklam olmuşsun,” dedi. “Kâbus mu gördün?”

Yüzüne baktığımda ne desem diye düşündüm. “Evet, kâbus gördüm, kendini vuruyordun,” diyemezdim, demedim. Allah'ım, o, nasıl bir rüyaydı öyle... Uyandığım için tekrar halime şükrettim. “Sayılır, canavarlı bir rüyaydı,” diye yalan bir cümle kurdum.

Ardından çok geçmeden suratında yamuk bir gülümseme belirdi. “Bahsettiğin canavar ben mi oluyorum, uykun boyunca Aras diye sayıkladın. Ben de başka bir şey düşünmüştüm.”

İmalı ses tonu kulaklarımda anlamlı cümlelere dönüşürken gözlerimi büyüttüm. “Ne düşünmüştün?”

Dudaklarını “bilmiyorum” dercesine büktü. “Bir kız, bir erkeği neden uykusunda sayıklar?”

Konuşmasıyla yanaklarım ısınırken, ağzım oval bir biçimde açılmıştı. “Sen... Sen ne kadar fesatsız! Rüyamda bir canavardın, köşe bucak kaçtım senden.”

Dalgacı ifadesi silinmemişti ve inanmayan gözlerle kafa salladı. “O yüzden mi uyanır uyanmaz bana sarıldın?”

Kaşlarımı çattım, toparlayacağım bir cümle hemen iki dudaklığımın arasına yerleşti. “Eski haline dönmüştün, o yüzden.”

Dudaklarını birbirine bastırıp kafasını eğdi, gülümsemesini tutuyordu. “Pekâlâ, bu canavarla köyü gezmeye var mısınız? Ama dikkat et, uçsuz bucaksız bir yerdeyiz, ne yapacağım belli olmaz.”

Yüzüme yerleştirdiğim tebessümde onun payı vardı, hatta şimdi bu küçük çatışmayı bana gördüklerimi unutturmaya çalıştığı için çıkardığını kavrayabilmişim. Tabii ki inanmamıştı canavarlı rüyama, ama onu fantastik bir şekilde gördüğümü de düşünmüyordu. Sadece anlatmak istemediğimi anlamış, uzatmamış, aklımı dağıtmaya çalışmıştı. Ve her zamanki gibi başarmıştı da.

“Hâlâ öğrettiğin birkaç taktik aklımda. Kendimi biraz koruyabilirim sanırım,” dedim ayaklarımı yataktan sarkıtıp lamba ile birleştirerek ayağa kalkarken. Saçımdan tokamı çıkarıp omzuma dökülen saçlarımı toplarken, Aras beni izliyordu.

Tam kapıya yöneleceğim sırada, “Üzerine hırka al, saat sekiz daha,” dedi. “Bu saatlerde hava serin olur.”

Sekiz mi? Cidden o kadar erken miydi? Bana on saat uymuşum gibi gelmişti oysaki. Aralanan dudaklarımla arkamı dönüp yatağın başlığına bıraktığım gri hırkayı kollarıma geçirdim. Tekrar ona döndüğümde odanın kapısını açtığını gördüm, peşinden ilerlerken hole çıktım. “Dur biraz,” diye seslendim arkasından. “Yüzümü yıkayacağım.”

Kaşlarını kaldırdı. “Tamam, çabuk ol.”

Kafamı sallayarak ona arkamı dönüp, holün en ucundaki banyo kapısını araladım. Etrafta çıt yoktu, anlaşılan herkes uyu-

yordu. Banyonun bakır renkli musluğunu açıp, şakırdayan suya elimi daldırarak yüzümü ferahlattım. Yandaki peçete kutusunu döndürerek birkaç dal koparıp ıslak yüzümü kuruladım. Göz altlarım hafifçe şişmişti, kâbusun etkisinden çıkmaya çalışırken sorunsuz bir nefes verdim ve daha fazla bekletmeyi istemediğim Aras'ın yanına gitmek için kapıyı araladım.

Dışarı çıktığımızda Aras'ın hâlâ uyanık olan adamları bizi görür görmez kafalarını kaldırdılar. "Hayırlı sabahlar ağabey."

Adamların arasındaki sözcüyü başıyla onaylarken merdivenlerden indik.

"Mümin, Poyraz, siz ağabeyimizin arkasından ilerleyin."

Aras arkasını dönmeden konuştu. "Adama gerek yok, kalın yerinizde."

Adamları onun sözünü ikiletmedi. Oldukça otoriterdi Aras. Toprak yola ayak bastığımızda tenime çarpan ayaz beni üşütmek yerine rahatlatmıştı. Tabii Aras'ın önerisiyle hırka giymeseydim durum daha farklı olabilirdi. Dümdüz yolda ilerlerken, şehrin gürültüsünden uzak bu yerin sessizliği içimi huzura açıyordu. Ellerimi birbirine sürterek mavi gökyüzüne baktım, güneş henüz belirgin değildi, pamuk gibi bulutlar sarmalamıştı göğü. Etraftaki yemyeşil ağaçların arasına bakarken gördüğüm öküz dikkatimi çoktan kendisine çekmişti. Hayvan mölerken Aras'a baktım. "Kankan seni çağırıyor."

Ben sırtırken o da kaşlarını kıvrarak ne dediğimi anlamak için etrafa bakındı. "Ne kankası?"

Omuzlarımı kaldırırken ondan biraz uzaklaşıp öküzün yanına doğru gitmeye başladım. Deli cesaretimle, beni izlerken arkamda olduğunu bildiğim, möleyen öküzü ellerimle gösterdim. "Bu kankası."

Ben kıkırdarken aramızda kalan metrelerden yüz ifadesini okuyabildiğim Aras ifadesizdi. "Eylül."

"Ne oldu? Kankanla hasret gider işte. Tıpkı senin gibi siyah."

Dudaklarıma haşin bir kahkaha yüklenirken, o hâlâ ifadesizdi. "Eylül, sakın ol."

Kaşlarımı çattım. "Nedenmiş? Ben sakinim."

“Eylül, sakın arkana dönme ve bana doğru gel.” Beni korkutmaya çalıştığını fark edebiliyordum, sanki küçük çocuktum da inanacaktım.

“Ya tabii, hatta arkamda bir ayı var değil mi, yoksa yılan mı?” diyerek arkamı döndüm. O sırada, öküzün boynuzlarının tam dibimde olduğunu anlayarak kuvvetli bir çığlık attım. Ne zaman arkamı döndüğümü bilemeden Aras’a doğru koşmaya başladım. “Aras, geliyor!”

“Ayaklı belasın yemin ediyorum!”

Yanına vardığımda elimi tutup beni çekiştirerek beraber hızla koşmamızı sağladı. Hayvan arkada, biz önde hızla koşarken aldığım nefesin bedenime yetmediğini hissettim.

Allah’ım ne maceralı bir gün, öküzden kaçıyoruz!

“Aras! Geliyor mu hâlâ?” diye bağırdım, arkama bakmaya cesaretim yoktu.

“Ne bileyim kızım ben.”

“Baksana arkana, sen mafyasın!”

“Çünkü ben her gün öküzlerle çatışıyorum!”

“Sayılır, kankan dedim peşimize takıldı.”

Alaylı ses tonum devam ediyordu. “Eylül sus, yoksa seni öküzün önüne atarım. Ya da atmam, bizzat kendim kankamdan daha beter şeyler yaparım,” dediğinde susmamı sağlamamıştı.

“Demek kabul ettin.”

“Neyi?”

“Kankan olduğunu.” Hâlâ koşuyorduk, ama son cümlem onu frenlemiş ve ikimizin de durmasına sebebiyet vermişti.

Kara gözleriyle bana baktı. “Sen istedin,” diyene kadar ne yapacağını anlamamış, nefes nefese kalan halimle konuşmuştum. Lakin aralanan dudaklarımdan bir cümle çıkmasına izin vermeden, beni omzuna alıp cümlemin çığlığa dönüşmesine neden olmuştu. Yüzüm onun sırtına düşerken, bacaklarımı kavrayan elleri çırpınışılarım mani oluyordu. Yönünü değiştirip öküzün bizi takip ettiği yere doğru yürüdüğünde, ellerimle sırtına küçük ama hızlı vuruşlar bıraktım. “Aras bırak beni!” O yürümeye devam ederken, ben de bacaklarımı sallayıp ellerinin aralanma-

sını sağlamaya çalıştım ama nafileydi. “Aras bırak dedim! İmdat diye bağırdım yemin ederim!” Allah’ım yardım et, bu deli beni öküzün önüne atar mı atardı.

“Ne var hayatım, benim kankam senin de kankan sayılır, neden korkuyorsun?” Dudaklarından çıkan “hayatım” kelimesi bir anlığına beni başka dünyalara atarken, toparlanmamı sağlayan şey çok yakından gelen öküz sesi olmuştu. Bununla beraber durdum ve ayaklarımı sallamaya çalışmaya devam ederken sesime ağlak bir efekt verdim. “İmdat! Yardım edin komşular, kocam beni öldürüyor!”

“Sabahın köründe bağırp durma, insanları uyandıracaksın.”

“Bırak beni o zaman.”

“Kankamla tanıştırmadan olmaz, yengesinin sonuçta, gücendir. Hem, ailesini tanıman lazım; inek bir karısı var, tıpkı sen, korkak tırsak bir şey. Ama senin gibi cılız değil, etli butlu.”

Kaşlarımı çattım ve limon yemiş gibi suratımı buruşturdum. “Ben korkak mıyım, cılız mıyım?”

“Korkak olduğunu sen de biliyorsun, ayriyeten kankamın karısına göre oldukça cılızsın Safınaz.”

“O kadar etkilediyse sana da bir inek bulalım Aras.”

Gülmeye başladı. “Sen ineği mi kiskandın?”

“Muhatabım öküz olunca...” Möleyen ses yakınlaşınca ellerimle sırtını iyice kavradım. Sahiden öküze yem edecekti beni. “Aras, bırak beni, korkuyorum.” Sesim titrek çıkmıştı ama umursamadım.

“Seni bırakmam için özür dilemen gerekiyor.”

“Kimden?”

“Benden ve çok sevgili arkadaşşımdan.”

Hayret içerisinde gözlerimi büyüttüm. “Daha neler!”

“Sen bilirsin.”

Hızlı adımları mö sesine yaklaştıkça kıvrandım. “Tamam, tamam özür dilerim, bırak beni.”

“Ne için özür diliyorsun, belirt.”

Yüzümü görmediği halde sanki görüyormuş gibi gözlerimi devirdim ve sabır dolu bir nefes aldım. “Sana öküz benzetmesi yaptığım için özür dilerim.”

“Aferin, sıra arkadaşımından özür dilemene geldi.” Kaşlarını çatığımda Aras birden beni omzundan indirip ayaklarımın yerle birleştirmesini sağladı. Bir yandan rahatlamışken, diğer yandan birkaç metre uzağımızdaki siyah tüylü çatık kaşlı öküzü bakıyordum. “Oğlum dinle, yengen senden özür dileyecek.” Ben öfkeli ifademle Aras’a bakarken, o kolunu omzuma doladı, eğlendiği yüzünden fışkırıyordu. “Haydi güzelim, senden bir özür bekliyor.”

Gözlerimi yuvarladım. “Beni sinir ediyorsun!”

Gülümsemesini düşürmeden omuz silkti. “Sen kaşındın.”

Bir ona, bir de hayvana bakarken sabır dileyen bir nefes daha aldım. Öküz bize doğru gelmeye başladı. Aras, “Haydi, bak yine geliyor. Kızdırdın,” diyerek omzumu dürttü.

Bugün oluşan öküz fobimle korku içinde dudaklarımı araladım. “Özür dilerim öküz kardeş.” Cümlem üzerine hayvancağızdan çıkan “Möö” sesiyle keyifli Aras’a döndüm. “Çevir bakalım, kabul etmiş mi arkadaşın?”

“Sen hâlâ kaşınıyorsun. Atayım mı önüne?” deyip tekrar beni omzuna alacakken çevik bir hareketle geri çekildim.

“O bir kere olur Aras Bey,” diyerek hızla arkamı dönüp köyün içine doğru koşmaya başladım. Arkamda hissettiğim adımları beni heyecanlandırırken, gülüşlerime engel olamıyordum. İtiraf etmek gerekirse eğleniyordum, mutluydum. Kendimi eski Türk filmlerindeymiş gibi hissetmem normal sayılır mıydı, hiçbir fikrim yoktu. Lakin anın tadını çıkarıyordum, fazlasıyla çıkarıyordum hem de.

“Aras, oğlum.” Beni kolumdan kavrayıp yakaladığı sırada işittiğim bu yaşlı ses tonu kurtuluş çanım gibi belirmişti. İkimiz de soluk soluğa kalmış, gülümser surat ifadesiyle bize bakan aksakallı yaşlı adama yönelmiştik. Ben adamı tanımıyordum ama Aras’ın tanıdığı belliydi. “Oo, Mustafa Amca, hayırlı sabahlar.”

Yaşlı adam gülümseyerek başını salladı. “Hayırlı sabahlar evladım, spor mu yapıyordunuz?”

“Sayılır, aslında eşim köyü dolaşmak istedi...” O sırada beyaz yüzlü adamın gözleri bana çarptı.

“Aa, hanımın mı? Maşallah size. Yorulmuş görünüyorsunuz, kahvaltı yaptınız mı?” Gözüm bir anda adamın elindeki ekmek, sebze poşetlerine kaydı. Ekmek sıcacık duruyordu, bu yüzden poşetin içinde bir kâğıda sarılmış olmalıydı. Kokusunu aldığımda midem guruldarken, onlar bu sesi duymadıkları için sevindim.

“Yapmadık, kalkar kalkmaz ormana çıktık.”

“Oğlum, gelin sizi misafir edeyim, gelin kızım da hanımım-
la tanışmış olur.” Ben dudaklarımı birbirine bastırırken Aras’a baktım, o da sorar gibi bana bakmıştı. Omuzlarımı kaldırıp “Sen bilirsin” işareti yaptım.

Siyah kapüşonlusunun fermuarını çekti. “Şimdi zahmet olmasın Hacı Amca, başka zaman inşallah.”

Adam yüzünü yana eğdi. “Misafir, evin bereketidir. Evimi bereketlendirin, bizim hanım da seni merak ediyordu.”

Ellerimi önümde birleştirip onlara bakmaya devam ettim. “Peki Mustafa Amca, ver poşetlerini taşıyayım.”

Aras poşetleri aldığı anda Mustafa Amca da “Allah razı olsun evladım,” demişti. Bir anda yönümüz, planımız tamamen değişmiş, toprak yoldan farklı bir eve doğru yürümeye başlamıştık. İşin garip yanı, günümüzün oldukça huzurlu geçiyor olmasıydı. Aras’ın bu yardımsever halini gördükçe ona hayran olmamam imkânsızdı. Mustafa Amca ile aralarında bir şeyler konuşurlarken, konuştukları konuyla değil de, tamamen evli olduğum adamla ilgileniyordum. Yürürken yüzünü süzüyordum, alnına düşen siyah saçlarını, yeni tıraş edilmiş yanaklarını, düzgün burnunu... Mimiklerine göre hareket eden kaşlarını incelerken, her zerresinden ayrı etkileniyordum.

İki katlı ahşap evin önüne geldiğimizde Mustafa Amca kapıyı çaldı. İkinci vuruşuna kalmadan kapıyı yaşlı, tonton, güler yüzlü bir teyze açtı. “Hanım, kahvaltıya misafir getirdim. Bu sana bahsettiğim Aras.” Sonra beni gösterdi. “Bu da hanımı.”

Kadın bize karşı gülümsedi. “Hoş geldiniz yavrularım,” dedi ve tahta kapıyı girmemiz için araladı. “Buyurun, buyurun içeri...”

Tebessüm edip Aras'ın arkasından hakkında hiçbir fikrim olmayan bu eve girdim. Evin içi huzurla döşenmişti sanki. Camlar sokağın tüm ışıklarını içeri alıyor, ahşap köy mobilyalarını dünyanın en güzel mobilyalarıymış gibi gösteriyordu. Ocağın üzerinde demlenen çayın kokusu bütün evi esir almış, tatlı bir his daha eklenmişti üzerine. Yaşlı kadın koltukların çevrelediği masaya dizmişti zaten kahvaltılıklarını, eksik olan şey Aras'la benim tabak ve bardaklarımızdı. Teyze elini belime koyduğunda ona baktım. "Geçin oturun siz yavrum, ben eksikleri getireyim."

Aras ve Mustafa Amca masaya geçmişlerken, bana sevimliliğiyle anneannemi hatırlatan kadına itiraz eden bir cümle kurdum. "Öyle şey olur mu teyze, yardım edeyim."

Sevecen bir tavırla yüzümü pamuk ellerinin arasına aldı. "Oy güzel kızım, zahmet etme, sofraya zaten hazır. Getireceğim iki bardak, geç otur sen masaya."

"Peki..." diyerek gülümsemesine karşılık verdim ve başımı eğdim. Kadın, gözlerini kırparak ellerini yüzümden çekip mutfaka doğru yürümeye başlarken, ben de muhabbetlerine devam eden iki adamın arasına dikkat çekmeden süzülümüş, Aras'ın yanındaki sandalyeye oturmuştum.

"İnsan düşünmesi gereken bir varlıktır evlat, tefekkür etmeliyiz, ben bu dünyaya neden geldim, ne yapmalıyım... Rabbime olan borcumu ödeyebiliyor muyum? Bunları düşünmek gerekir, ot gibi yaşamak yok olur böylelikle..." Adamın ses tonu o kadar yumuşak ve etkileyiciydi ki ne derse kabul edebilirdiniz, Allah'tan ağzından çok güzel kelimeler çıkıyordu.

Biraz sonra yaşlı teyze taşıdığı tepsiyi masaya bıraktığında anlamıştım geldiğini. Tepsideki bardak çataları çıkararak dizdim, teyze de çaydanlığı masaya koydu. Sofra o kadar iç açıcı duruyordu ki; patates-biber kızartması, ismini bilmediğim börek tarzı şey, doğal kahvaltılıklar. Karnımın bir kez daha guruldamasını önlemek için dua ederken çaydanlığı kavrayıp bardaklara çay doldurmaya başladım.

"Biz demli içeriz kızım." Mustafa Amca'nın uyarısıyla ken-

diminki hariç bütün bardakları demli yaptım. Herkesin bardağını önüne koyduğumda, Mustafa Amca'nın sesli besmelesiyle biz de besmele çekip yemeye başladık. Aras çekinmeden kahvaltısını yaparken, ben utancımından bir uzandığım şeye ikinci kez uzanamıyordum.

“Bu nedir Fatma Teyze?” Bir parça kopardığım böreği Fatma Teyze'ye gösterirken meraklıydım.

“O mu, katmer kızım. Kendim hazırladım. Yişin bakalım, şehirde ona pek rastlamazsınız.”

Küçük bir parça alarak ağzıma attım, gerçekten lezzetliydi.

“Güzel kızım, yesene, bak soframız ne kadar dolu.” Mustafa Amca'nın bana yönelttiği cümle ile gülümsedim.

“Yiyorum Mustafa Amca. Fatma Teyze elinize sağlık her şey çok güzel.”

Fatma Teyze yeşil gözleriyle kısık bir gülümseme bıraktı. “Afiyet olsun yavrurum, evimizi şenlendirdiniz. Buraya misafiriğe gelen pek kişi olmaz. Beyimle yalnızız, hiç çocuğumuz olmadı. Allah ondan razı olsun ya, bırakmadı da beni... Şimdi de böyle yalnız ikimiz geçinip gidiyoruz...” Gözleri dolduğunda cümlesi yarıda kalmıştı, beklemeden elimi pamuk elinin üzerine koydum.

“Yapma böyle hanım, bak Aras bundan böyle buraya sürekli uğrayacağını söylüyor...”

Fatma Teyze bana gülümsedikten sonra gözünde biriken yaş silip yaşlı kocasına baktı, sonra tekrar bize döndü. “Çok mutlu olurum... Bu zamanda sizin gibi saygılı gençler zor... Allah sizi birbirinize bağışlasın, çok güzelsiniz. Aman ha, şimdiki gençler gibi kariyer lazım çocuğa gerek yok falan demeyin.” Neydi şu birkaç gündür bize yakıştırılan çocuk muhabbeti? Yüzümü daha fazla kızartmaktan başka bir işe yaramıyordu ki.

Ben Fatma Teyze'ye çekimserce gülümserken ortamdaki muhabbete engel olan şey Aras'ın telefon zil sesi oldu. Dikkatle onu incelediğimde son yudumumu aldığım bardağımı çay tabağına geri koydum.

“Söyle.”

“Bir şey söyledi mi?” Kaşları kıvrıldı. “Tamam, geliyorum.”

Telefonu kapattığında Mustafa Amca meraklı gözlerle onu süzdü. “Bir sorun mu var oğlum?”

Aras sandalyesinden kalkmadan önce konuştu. “Mustafa Amca, önemli bir işim vardı, onunla ilgili bir gelişme olmuş, acil gitmem gerekiyor. Her şey için çok teşekkür ederiz.”

“Gönül isterdi ki size taze sütle muhallebi de tattıralım...”

“Başka zaman inşallah Fatma Teyze’im...”

Kaşlarıyla kalkmamı işaret ettiğinde, kalıp Fatma Teyze’ye yardım etmek istedim. “Fatma Teyze sofrayı kaldıralım.”

“Yok kızım, biz daha burada muhabbet ederiz Mustafa Amca’nla. Sofra muhabbeti keyifli olur. Sen beyini bekletme.” Tebessüm ederek başımı eğip onayladım ve ayağa kalktım. Biz kapiya doğru yürürken karı koca ikisi de ayaklanmıştı.

“Gerek yok, siz oturun. Biz çıkarız,” dedim.

Mustafa Amca araya girdi. “Misafir çıkarken yedi adım arkasından bakmak gerekir.”

Ne kadar itikatlı bir adamdı, ısrar etmedim. Aras tahta kapıyı araladığında ellerini öperek evden çıktık.

Doktor Bayram’ın evinin mermer basamaklarını çıkacağımız sırada, Bedirhan daha biz kapının önüne gelmeden kapıyı açmış ve içeri girmemizi beklemişti. Önce Aras girdi, ardından ben, sonra da Bedirhan kapıyı kapattı. Hasta yatağına baktığımda adamın uyanık olduğunu fark ettim. Başucundaki bakır tepside boş bir çorba kâsesi vardı. Anlaşılan yemek bile yemişti. Salona girdiğimizde yattığı yerden baygın gözleriyle bize baktı. Yüzündeki o jilet izi, hâlâ aynı yerinde duruyordu.

“Öt bakalım,” dedi Aras, içeri girer girmez hastanın başına giderek.

Adamın açık renkli gözleri korku doluydu. Derin bir nefes alarak sesli bir biçimde yutkundu. “Ön... Önce... Bir isteğim var.”

Henüz kendini toparlayamamış adamın bu cümlesine karşı Aras sakin görünmeye çalışarak başını omzuna doğru eğdi. “Buyurun efendim...” dedi son heceyi uzatarak. “Ne istersiniz? Çay? Kahve?” Adam tekrar yutkunarak başını olumsuz anlamda sallarken Aras hızla ellerini adamın boynuna geçirdi. “Lan sen benimle dalga mı geçiyorsun? Ne isteği diyorsun lan? Son duranı et şerefsiz!”

Adamın suratı kızarıırken onu durduran Emin Ağabey’in eli olmuştu. “Aras, bırak!”

Emin Ağabey’in otoriter ses tonu odada yankılanırken Aras konuştu. “Ağabey, duymuyor musun, isteğim var diyor!”

“Oğlum bir dur, bir dinle. Yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik... Ne yapıyorsun sakinleş.”

Aras’ın eli adamın boynunu serbest bırakırken, adam saatlerce suda kalan çocuklar gibi sık nefesler alıyordu. “Sen de anlat lan, ne istiyorsun?”

Göğsü hızla inip kalkan adam sakinleştikten sonra konuşmaya çalıştı. “Kızı... Kızım...”

“Hayda... Yine başladı kızım muhabbetine.” Aras sinirle ellerini saçlarının arasına daldırırken, ben de kulaklarımı adamın ağzından çıkacak cümlelere odaklamıştım.

“Kızım... O çok küçük... Evde tek başına... Onu öldürecekler... Yardım edin...” Duyduklarım karşısında gözlerim dehşetle açılırken dudaklarım aralandı. Bu şerefsizin bir de kızı mı vardı? Hem de küçük, hem de başı belada...

“Ee, başka? Ulan onu kızını evde tek bırakmadan düşünecektin.” Aras’ın söyledikleri dehşet duygularımı katbekat artırdı, nasıl bu kadar vahşi düşünebilirdi?

“Aras ne diyorsun? Ortada küçük bir kız çocuğu var!” Bir anda odadaki tüm gözler bana yönelmişti.

Aras kaşlarını çattı. “Sen karışma Eylül.”

Hiddetle başımı salladım. “Ne demek karışma, küçük bir çocuk söz konusu. Bu adam nasıl biri olursa olsun, çocuğunun, babası yüzünden kötü anılara sahip olmaya hakkı yok!”

Dudaklarını birbirine bastırıp onları araladı. “Sen bu piçin uydurmalarına inanıyor musun?”

“Gerçek, yemin ederim... Cebimde resmi var...”

Benim bir şey söylememe gerek bırakmayan adamın cümlesine karşı emin olmak için adamın gözlerine derince baktı Aras. “Bedirhan,” dedi sonra. “Ara bakalım ceplerini. Doğru mu söylüyormuş?” Bedirhan kafa sallayıp hemen adamın siyah ceke-tini aramaya başladı. Birkaç saniye sonra renkli gözlerini zafer parıltısıyla dikti.

“Evet ağabey, burada bir fotoğraf var, arkasında da adres ya-zıyor.”

Aras gözlerini hastadan ayırmadan Bedirhan’ın uzattığı fo-toğrafı aldı. Birkaç saniye baktı. “Arkadaki evin adresi mi?” diye sordu sonra. Hasta konuşmadan başını salladı. “Adamlara söyle-yin, gidip kızı alıp gelsinler,” dedi.

Rahatlamış bir şekilde nefesimi verip arkamdaki üçlü koltu-ğa oturdum.

Yaklaşık iki saat sonra kapı çalınmış, içeri en fazla dört yaşın-da görünen sevimli, kıvrıcık, siyah saçları belirgin olan bir beden girmişti. “Baba!” diyerek pengueni andıran küçük adımlarıyla babasına koşan beş-altı yaşlarındaki küçük kız, gözlerimin dol-masına sebebiyet vermişti. Küçük beden sonunda gördüğü ta-nıdık sima ile rahata ermiş, babasına kavuşmuştu. Adının Cenk olduğunu öğrendiğim adam kızına kollarını açıp onu kucağına almaya çalıştı. Fakat halsiz bedeni bunu biraz zor karşılamıştı. Kızını kollarına alamadığında Bedirhan bir iyilik daha yaparak küçük kızı kaldırıp babasının yanına yatırdı. Kız yatar yatmaz babasına sımsıkı sarıldı. “Babacığım!” diye haykırdı, tuzlu ya-şın gözlerimden ne zaman aktığını bilmiyordum... Bildiğim tek şey, aynı sahneyi yıllarca beklemiş olmamdı.

Ben de beklemiştim babamı böyle, boynuna sarılmayı bek-lemiştim, bir gün çıkıp geleceğini düşünüyordum. Çıkıp gele-cek, sarılacak bana, *kızım* diyecek, *Eylül’üm*. Tüm çocukluğum bu anı bekleyerek geçmişti, her gün yatmadan önce bunun için

dua ederdim, annem ölü haliyle rüyalarımın bile giriyordu, ama babam... O yaşadığı halde ne rüyalarımın, ne de yanımda belirmişti. Evlendiğim gün bile bir umut beklemiştim, gelir de boynuma sarılır demiştim. “Kızım,” der diye beklemiştim. Ama olmamıştı, ben bu sahneyi hiçbir zaman yaşamamıştım, yaşayamayacaktım. Benim babam, şu Cenk kadar insafli çıkmamıştı...

Kız, babasının yanağına öpücük kondururken, adam tepki vermek istiyor ama yapamıyordu, kim ne derse desin, henüz tam iyileşmemişti.

“Allah... Razi olsun...”

Aras başını sallamakla yetindi, “Haydi, artık şu konuyu konuşalım,” diyerek ortamdaki duygusallığı bir anda yitirdi. Kendi duygularını belli etmemekte adeta bir ustaydı. Adam ağır hareketlerle kafasını sallarken ben ayağa fırladım, babasının omzuna sığınan küçük bedenim bu konuşmalara şahit olmasını istemiyordum.

“Canım...” dedim babasına sığınan kızın kollarını açmaya çalışırken. “Baban biraz hasta, rahat bırakalım olur mu, dinlensin, çabuk iyileşsin. Ne dersin, biz dışarı çıkalım mı?”

“Hasta mısın babacığım?” Cenk gözlerini kırpabilirdi ancak.

“Gel bakalım, seninle dışarıda inekleri izleyelim. Bir sürü var.”

Her çocukta olan hayvan sevgisinden dem vurmamak küçük kızın gözlerinin parlamasına neden olmuştu. “İnek miyy? Tamam abla. Baba sen çabuk iyileş. Biz möleye bakacağız.” Tekrar babasının çizik dolu yanağına bir öpücük bıraktıktan sonra çoktan benim kucağımda yerini almıştı. Kızaran gözlerimle Aras’a baktığımda o da gözlerini kapatarak beni onayladı.

Günün geri kalanı, biraz oynadıktan sonra ismini öğrendiğim Elif’le ilgilenmem, içeri girdiğimizde uyduğunu fark ettiğimiz Cenk ve bitkin suratlı bir Aras’la geçmişti. Elif uyuyana kadar ne olup bittiğini sormamıştım. Zavallı kız tüm gün babasının uyanmasını beklemiş, ancak bu hiç mümkün olmamıştı. Dilim söylemeye varmıyordu ama babası sanki... Şey uykusunda gibiydi... Hayır, söylemeyecektim, küçük bedenim bu acıyı

tatmasını istemiyordum. Zavallı kız, babasının koynunda yatmıştı bu gece. Kimse de ona engel olmamıştı.

Yatağın içinde günün değerlendirmesini yaparken kapının açıldığını duymamla gözlerimi araladım. Biraz sonra, yanıma yatan bedenin varlığını hissederek ona doğru döndüm. Cenk'in ne dediğini ölesiye merak ediyordum, çünkü Aras son derece bitkindi, duyduğu şeyler onu rahatlatmak yerine moralini bozmuş gibiydi.

"Cenk ne dedi, niye moralin bozuk?" diye sordum uzatmadan.

Gözleri boşluğa bakarken cevap verdi. "Ona emri veren kişi, emri verdikten sonra kendini vurmuş..."

Şokla gözlerimi kocaman aralarken, diyecek bir şey aradım. "Yani, Cenk'e görev veren kişiyi de o kişiler tutmuş?"

Aras beni onayladı.

"İşler çıkmaza giriyor Eylül. Nasıl bulacağım onları? Dünyam daralmış gibi hissediyorum, her şeyi elime yüzüme bulaştırmış gibi..."

Halsiz suratı içimi parçalarken ellerimle onun çıplak kolunu kavradım. "Sen çok güçlüsün Aras, böyle düşünme... O adamın kim olduğunu öğrenseniz, ne bileyim nasıl giyiniyormuş, ne yapıyormuş..."

"Birkaç kilit bilgi aldım, umarım onlar da fos çıkmaz."

"Bulacaksın, sana inanıyorum."

Bu sefer onun aksine ben sindim kollarına, ona güç vermek için, yanında olduğumu hissettirmek için. Yok saymadı beni, yine aldı kollarının arasına, sıcaklığını bahşetti tekrar buz gibi vücuduma. Isılarımız birbirine karıştı yine.

"Kollarımda uyu yine," diye mırıldandığında onu onaylayarak daha da sindim gövdesine. Ardından yaralı adamın tam kalbinin üzerine gömdüm başımı. Ritmik bir biçimde atan kalbi kulaklarımda bir ninni melodisi oluştururken uykuya daldım...

“Ölmüş mü?” Yine bir takım sesler, tıkırtılar uykumu bedenimden ilhak ettiğinde, gözlerimi aralayıp karanlık odada işittiğim seslerden neler olduğunu kavramaya çalıştım.

“Baba!” Küçük kızın ağlayışı kulaklarımı doldururken, zihnim duyduklarımı anlamlı bir hale getirmeye çalışıyordu. Tamamen uyandığımda, Elif’in hıçkırıklarını daha net hissettim.

Düşündüğüm şey...

Tedirgin nefeslerim bedenime istila ederken, yorganı hızla üzerimden savurup ayağa kalktım ve titreyen bacaklarımla odaya çıktım. Salona girdiğimde görmek istemediğim manzarayla karşılaştım; Elif’in iç çekişlerinin artması, Cenk’in, yani babasının solgun tenini bırakmayışı, Bedirhan’ın son bir güçle küçük kızı babasının cansız bedeninden çekmesi...

Hıçkırıklarım boğazımı yakıp yıkarken, bir anda çocukluk hatıralarımın zihnimde canlanmasıyla kendimi kaybederek dizlerimin üzerinde çöktüm, ardından dudaklarımdan çıkan kelimeler Elif’inkilerle birleşti. “Baba!”

O gün, kendim haricinde, küçük bir kızın daha babasından ayrılışına, tıpkı benim gibi hayatta bir başına kalışına şahit olmuştum. Sanki aynı acıları tekrar yaşıyordum. Dudağım seğirirken Elif’in yerine kendim geçtim, yine ölen benim annemdi, yine terk eden benim babamdı. İç çekişlerim artarken kendimi kaybettim ve bir ağlama krizinin beni ele geçirmesine izin verdim.

Bölüm Yirmi Üç

Elif

Ürperen tüylerim beni kendime getiremiyordu, sızlayan dizlerim kalbimin en içinde hissettiğim acının yanında bir hiçti. Göz pınarlarımdan boşalan tuzlu su yanaklarımı yakıyordu. Ben bugün bir kez daha kaybetmişim annemi, bugün bir kez daha terk etmişti babam beni. Kendime kızdım, Elif ve Cenk'in arasındaki ilişki ilgimi çekmişti, kötü gözle mi bakmıştım yoksa onlara? Hayır, hayır, ben sadece onlara imrenmişim... Cenk'in yaşamasını dileyecek kadar özenmiş, yaşadığım tüm olayları bir çırpıda silmişim. Boğazımı saran hıçkırıklar nefes alışlarımı engellerken, iç çekişlerim duyulmasın diye dudaklarımı birbirine bastırdım. Bayram Ağabey, Cenk'in yorganını yüzüne doğru çekerken gözlerimi kapattım. Nasıl da solmuştu yüzü, nasıl da yok duruyordu şimdi. Acizliğimizi düşündüm, hayat kirpiklerimizin ucundaydı; bir kapattık mı bir daha açamayabilirdik. Ölüm uykusuna yatmamak kimin elindeydi? Canımızdan çok sevdiğimiz insanları bir nefes sonra bırakmayacağımızın garantisini kim verebilirdi? Hiç kimse.

Elif de benim gibi ölümü en erken, en sevdiğiyle tadan olmuştu. O büyüdükçe yüreğindeki boşluk da orantılı bir biçimde büyüyecekti. Anneler günü gelecek, annesi için üzülecek;

babalar günü gelecek, babası için ağlayacaktı. Sınıfı bir gösteri düzenleyecek, herkesin anne babası gelmişken onu alkışlayan hep yabancı eller olacak; bu sefer kızacaktı anne babasına, "Beni neden terk ettiniz, benim ne suçum vardı?" diye...

Sonra dua etmeyi öğrenecek, içi bir nebze ferahlayacaktı. Diğer insanlar ya da akrabaları mezarlıktan korkarken, mezarlıkta huzur bulacaktı o. Diğerleri gece olmasın isterken, gece olsun da rüyamda onlarla buluşayım diye umutlanacaktı o.

Karne günü heyecanla karnesini gösterebileceği birine sahip olmayacaktı mesela, çünkü kimse anne babası kadar içten sevinmezdi onun başarısına. Etraftaki insanlar ona acıyarak bakacaktı. Birçok kişi sırf merak uğruna, "Baban nasıl öldü, onu hatırlıyor musun?" diye soracak, içi hiç ummadığı zamanlarda bu patavatsız sorular yüzünden delinecekti.

Kendi yaşadıklarım bir bir gözlerimin önüne gelirken, nefes almam imkânsız bir hale gelmişti. Sayısız hıçkırıklarım boğazıma dizilirken, omzumda hissettiğim el bana yönelen cümlesiyle dikkatimi kendine çekmişti. "Eylül, kızım sakin ol."

Sesin kime ait olduğunu tahmin edemiyordum, kafam allak bullak olmuştu. Gözlerimi açmak aklımın ucuna dahi gelmiyordu, belki de geliyordu fakat istemiyordum. Çeneme değen soğuk eli hissettim. Sıralı iç çekişlerimle göğsüm hızla inip kalkarken gözlerimi araladım ve bana yardım eli uzatan o adama baktım. "Kızım, iç şu suyu, sakinleş."

Bulanık bakışlarım Emin Ağabey'le buluştuğunda gözlerimi kırptım. Tekrar iki damla yaş gözlerimden süzülürken, dudaklarıma yaklaştırdığı bardağı tutup soğuk suyu içmeye başladım. Suyun serinliği uzuvlarıma iyi gelmişti. Bardağımı bitirdiğimde Emin Ağabey'in ses tonu kısıldı, gözleriyle Bedirhan'ın kucağında hıçkırıklarla ağlayan Elif'e baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Ölüm haktır... Ağlama, bak, sen ağladıkça şu sabi de ağlıyor."

Beni dinlemeden süzülen yaşlarıma karşı dişlerimi sıktım, içimde biriken hıçkırık patlama yaparken Elif'e baktım. Küçük çocuğun tiz sesi sessiz odada yankılanıyor, içler acısı bir melo-

di oluşturuyordu. Belki ne olduğundan, ne bittiğinden haberi yoktu ama babasının uyanmaması garibine gitmiş, gece onu ürkütmüştü. Biraz sonra odada yokluğunu fark ettiğim bedeni merak içerisinde sordum. “Aras... Nerede?” Zor konuşuyordum, boğazım hâlâ yanıyordu.

“Dışarı çıktı.”

“Buradan gitmeliyiz Emin Ağabey, eve gitmem gerekiyor.”

Anlayışlı bir tavırla başını salladı. “Aras kapının önünde. Diyeyim seni bıraksınlar.”

Onu sessizce onaylarken ayağa kalktım. Bedirhan’ın kucacağına sinen Elif’e doğru yürüdüm. Bedirhan mavi gözlerini benden kaçırdı, belki göz göze gelmeyelim diye, belki de ağladığı belli olmasın diye. Derince nefes alarak kollarımı uzattım.

“Bana bırak Bedirhan.” Cümlemlerle beraber genç adamın kolları gevşedi, Elif’in küçük bedeni benim kollarımın arasında yerini aldı. Küçük kız yaşlı, kara gözleriyle bana bakarken minik dudaklarını araladı. “Ab...ba, ba...bam kalksın...” İç çekişleriyle küçük kızın gövdesi göğsüme çarparken ağlayışımı bir kenara bırakıp tebessüm etmeye çalıştım.

“Canım...” dedim çocuğun yüzüne düşen siyah kıvrıkcık buklelerinden birkaç tutam tutup geriye atarken. “Baban uyuyor, uyandırmayalım, ne dersin?” Sonra arkamdaki camın tülünü geriye çekerek karanlık sokağın görünmesini sağladım. Çocuklarda görsel iletişim çok önemliydi, gördükleri şeylere daha kolay inanırlardı. “Bak, gece olmuş. Tam uyku saati.”

İç çekerek ıslak kirpikleriyle bana baktı. “Ne zaman uyanıy?”

Kalbimin yerini alan oyuk derinleşirken dudaklarımı dişledim. Ardından buklelerinin üzerine öpücük kondurdum. “Sabah uyanır, sen de uyumalısın. Ne dersin, kucığımda uyur musun?”

Gözlerini kapatarak onaylayıp başını omzuma yasladı. “Eylül Abla, beni bıyakma oluy mu?”

Yanaklarımdan süzülen acıyı durdurmaya çalışarak başımı sallamakla yetindim. Dilimi kurumuş dudaklarımın üzerinde gezdirdikten sonra, kucığımdaki Elif’i ağır hareketle sallamaya

başladım. Minik bedeni bana sığırırken, aramızda oluşan görünmez bağı daha çok hissettim; bu kız benim küçüklüğümdü. Kucağıma aldığım bu beden, içinde benim çocukluğumu da barındırıyordu. Nasıl da karaya vurmuştu içimin en derinlerine saklamaya çalıştığım duygularım, hissiz ve donuk bir vaziyette. Dudaklarımı dişledim, güçlü olmalıydım. Elif'in bu acıyı hissetmemesi için güçlü olmak zorundaydım. Benim yaşadıklarımı onun da yaşamasına göz yumamazdım.

Küçük kızın nefes alışları düzene girdiğinde anlamıştım uykuya daldığını. Onu rahatsız etmeden kapıya doğru döndüm, hafif adımlarla ilerliyordum kucağımdaki küçük beden uyanmasın diye. Kapının önüne vardığımda Bedirhan kapıyı açtı, ona göz kırparak teşekkürlerimi iletirken aklıma gelen mini valizle duraksadım. "Bedirhan, kaldığımız odada küçük bir valiz var, zahmet olmazsa arkamdan getirir misin?"

"Peki, yenge," diyerek renkli gözlerini hareket ettirdikten sonra arkasını döndü. Ben de açık bıraktığı kapıdan çıktım. Önümde gördüğüm kalabalık siyahlı adam topluluğunun arasında aradığım bedenin sırtını çabucak seçti gözlerim. Önünden yükselen karanlık havada yayılan sise bakılırsa sigara içiyordu.

"Aras," dedim merdivenlerden inmeyi bitirip onun yanına ulaştığımda. Hızla bana dönüp kara gözlerini benimkilerle birleştirdi. Sonra anlamsızlıkla çatılmış kaşlarıyla beraber kucağımdaki çocuğa baktı. "Eve gidebilir miyiz?"

Bakışları tekrar gözlerimle birleşti. "Biz?" diye sordu. Elif için sorun çıkaracağını tahmin ediyordum.

"Evet, biz. Aras bunu nasıl burada bırakabiliriz. Babasını kaybetti."

"Eylül, onu zaten burada bırakmayacağım güzelim, evine götürsünler tekrar."

Dehşet içerisinde gözlerimi açtım. "Hatırlamıyor musun, Cenk bize kızının tek başına olduğunu söylemişti."

Kirpiklerini birbirine yaklaştırarak konuştu. "Yani? Öyleyse, Çocuk Esirgeme Kurumu var değil mi? Devlet ilgilenir merak etme."

Dolan gözlerime karşılık kaşlarımı çattım. “Aras... Gerçekten bunu düşündün mü? Bu... Küçücük çocuğu oraya bırakmayı?” Üşüdüğüm için dişlerim birbirine çarpıyor, sesimde bir titreklik oluşuyordu.

“Arabaya geç,” dedi.

“Söylediklerimi niçin önemsemiyorsun?”

“Hava soğuk Eylül, hastalanacaksın. Kucağında da çocuk var. Arabaya geç.”

Anlaşılan o ki; tartışmamıza orada devam edecektik. İkiletmeden onun dediğini yaparak arabaya doğru yürüdüm. Diğer adamlar bizi izlemiyor gibi görünseler de kulaklarının bizde olduğuna yemin edebilirdim. Arka kapının önüne geldiğimde kapımı açtı. Kucağımdaki Elif’i uyandırmamaya özen göstererek krem renkli deri koltuğa yerleştirdim. Kıvrıkcık saç tellerini yüzünden geriye atarak, son kez melek yüzüne bakıp geri çekildim. Kapıyı kapattığımda Aras şoför kapısını, bense ön yolcu kapısını açarak içeri girmiştik. Bedenim yumuşak deri koltukla birleştiğinde camda hissettiğim hareketlilikle başımı çevirdim. Kapının önünde dikilen Bedirhan bana unuttuğum valizimi hatırlatırken, kapıyı açıp kırmızı mini valizi arka boşluğa koydum.

“Ağabey, yarın gelecek misin?”

“Duruma göre.”

Bedirhan, Aras’tan aldığı yanıtla kapımı kapattığında Aras arabayı çalıştırmaya başlamıştı. Köyden uzaklaştığımızda beklemeden konuya girdim. “Onunla ilgilenmek istiyorum Aras. Kimsesizliği benden iyi bilen yoktur. Babasının acısını yaşamasını istemiyorum.”

“Ama yaşayacak Eylül, bugün unutsa da yarın büyüdüğünde içindeki baba acısı duracak, o oyuk sen ne yaparsan yap kapanmaz.”

“Ne yapalım yani? Eninde sonunda üzülecek diye onu bir başına o eve mi bırakalım?”

“Kızım, devlet baksın işte, bize mi kaldı elin haysiyetsizinin çocuğuna bakmak?”

Elimi saçlarımda gezdirdim, savunduğu konu hakkındaki

düşüncelerinin değişmemesine inanamıyordum. “Babası yüzünden çocuğu yargılamaktan vazgeç!” Sesimi yükselttiğimde kaşlarını çatmıştı, ben ise hızla sıçrayan Elif’e dönmüştüm. Küçük kızın saçını okşayarak sakinleştirmeye çalışırken uyanmaması işime gelmişti.

“Ne yapayım? Seni kaçırmaya, sana dokunmaya çalışan o adamın çocuğunu evimde besleyeyim öyle mi? İstedğin bu mu?”

“Sen... Böyle söyleyince kulağa hoş gelmiyor. Ben sadece kimsesiz bir çocuğa, Elif’e yardım etmek istiyorum... Lütfen, en azından ailesinden geriye kalanları araştırsak, onu güvenilir birilerine emanet edene kadar bizimle beraber kalsa?” Ses tonum yumuşamıştı, niye Aras’ın dikine dikine konuşuyordum ki? Öyle yaparak onu kışkırtmaktan öteye gidemiyordum. Sakin kalmak en iyisiydi. Biraz sustuğunda tekrar konuştum. “Lütfen...”

Yüzü donmuş gibiydi. “İsmi... İsmi Elif mi?” Başımı salladım, bu ayrıntıya neden takılmıştı?

Kırmızı ışıpta durduğumuzda, yüzüme bakmak için bulduğu fırsatı geri tepmeyerek bana döndü. Kararlı siyah gözleri, kendisiyle eş değer olan gözlerimle bulduğunda iç çekerek konuştu. “Ailesinden bir parça bulduğumuz anda gider.”

Yüzüme yerleştirdiğim tebessüm kesinlikle mutluluğun resmi olarak sitelere konabilirdi. Gerçekten içimden geldiği için, kırmızı ışık sayesinde omuzlarından sıkıca tutarak ona sarıldım. “Teşekkür ederim Aras.”

Yüzümdeki tebessüm sırtmaya dönerken uyarıcı öksürüğünü kulağımda işittim. “Araba kullanıyorum Eylül, bu hareketlerini başka bir zamana sakla.”

Fark ettiğim yeşil ışıkla Aras’tan ayrılırken, onun kurduğu cümle üzerine utanarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Yüzünde gülümseme yoktu, hâlâ Elif’le alakalı olarak huzursuz oluşunu sezebiliyordum, bu kadar mı soğukkanlıydı? Erkeklerin geneli böyle değil miydi zaten, değil düşmanın cenazesine üzülme, en yakınlarını kaybetmeler bile neredeyse ağlamıyor-

lar, ağlasalar bile ertesi güne hiçbir şey olmamış gibi başlayabiliyorlardı ki bu duruma şahit olmuşluğum vardı. Üstüne gitmemeliydim, en azından yakınlarından bir parça bulana kadar duracaktım Elif'le. Bir akrabası çıkmazsa belki evlatlık alırdım. İçimi gıdıklayan heyecan ile dudaklarımı dişleyerek gülümsememi engelleyip başımı koltuğa yasladım. Uykunun zerresi yoktu üzerimde. Ölü beden gözlerimin önüne geliyor, uyuyakalmamı engelliyordu. Cenk kötü bir adamdı, şu an yaşadığı şeyleri merak ediyordum. Yine de içimin rahatsızlığını gidermek için onun ruhuna bildiğim duaları okumaya başladım içimden. Daha sonra anneme, Aras'ın anne ve babasına da dua ettim. Dua etmek ne güzel bir lütuftu, her konuda insanın içini rahata erdirmeye yarıyordu. Üzgün olduğun zaman, umutsuz olduğun zaman, hatta sinirli olduğun zaman sakinleştirendi içini, feraha erdiren bir terapiydi. Her şeyin düzelebileceğini ruhuna hazmettiren şeydi dua...

Yolun devamı muhabbetten yoksun bir şekilde geçmişti. Gözlerim uykusuzlukla ağrırken siteye giriş yapmış olmamız, yani biraz sonra evde olacak olmamız içimi rahatlatmıştı. Ne olursa olsun, insanın evi gibisi yoktu.

Aras arabayı durdurduğunda, beklemeden kapıyı açarak ayaklarımı beton zeminle birleştirdim. Havanın lacivertliği açılmaya başlamıştı. Arabadan inerken gerinip omuzlarımın kütlenmesine neden oldum. Daha sonra arkamı dönüp siyah Range Rover'ın arka kapısını açtım, Elif'i unutmamıştım tabii ki. Saçları yine yüzüne düşen küçük kızın önce saçlarını geriye atıp terlemiş yüzünün görünmesini sağladım. Şu uykulu halimle onu nasıl taşıyacağımı sahiden merak ediyordum. Uyandırsam bir şey olur muydu acaba? Yani kucağıma alıp düşürmektense, uyandırmak daha iyi bir ihtimaldi. Kendimi onaylayıp onu uyandırmak için dudaklarımı araladım.

“Çekil.” Yalnız bu kelime aralanan dudaklarımı kapatmış,

ilgiyi kendine çekmişti. Şaşkın bir suratla doğrulmadan kafamı Aras'a çevirdim. Ciddi ifadesini bozmadan kenara geçmiş, benim çıkmamı bekliyordu. Anlamsız bakışlarımı tahmin etmiş olacak ki açıklama yaptı. "Bitkin duruyorsun, yürürken düşüp başıma bir hastane işi daha açmanı istemiyorum. Çocuğu ben taşıyım, çekil."

Dudaklarımı ısırdım, isteğini kabul edecektim. Dediği gibi, şu halde taşırsam iki adım atmadan yerle bir olurum. Bu fikirle içeriden en azından kırmızı valizi aldım ve doğrularak Aras'ın Elif'i kucağına alması için yer açtım. Siyah cam yüzünden nasıl aldığını göremiyordum.

Birkaç saniye sonra kucağında küçük bedenle arabadan çıkıp, kapıyı ayağıyla kapatarak aracı kilitlemişti. Anlamsız bir aile tablosu canlandı gözümün önünde, geç dönülen bir misafirlik, uyuya kalan çocuk, onu taşıyan bir baba ve anne. İçten içe bu gerçeği yaşamak istesem de bir yanım yaşayamayacağımı söylüyordu, en azından Aras'la imkansız gibi bir şeydi.

Arkalarından yürürken, Aras'ın, kıpırdanarak uyanmaya başlayan Elif'in uyanmaması için kulağına, "Şşş..." diye mırıldandığını görüp ona bir daha hayran kaldım. Gözümde güzel bir kare oluşturmuşlardı.

Aras, Elif'i benim yatağıma yatırmış, küçük kız yatış şekliyle yatağımın tümünü kaplamıştı. Yorganı Elif'in üzerine çektikten sonra kafasını kaldırıp siyah gözlerini benimkilerle birleştirdi. "İstersen..." dedi eliyle ensesini kaşırken. Yanağımın içini kemirirken merakla ne söyleyeceğini bekliyordum. Bir an sonra gözlerindeki ifade değişmiş, ensesini kaşımayı bırakıp başını sallamıştı. "İyi geceler Eylül," diyerek arkasını döndü.

"İstersem ne?" diye sordum. Ani ruh değişiklikleriyle zihnimi karman çorman etmesini istemiyordum.

Kapıdan çıkacakken bana dönüp esmer yüzünü görmemi sağladı. "İstersen sabah Eda'yı çağır."

Kaşlarım afallamamla beraber büküldü. Ne alakaydı şimdi bu? Diyeceği sahiden bu muydu, o yüzden mi bu kadar gerilmişti? "İstersen sabah Eda'yı çağır"muş!

“Neden?” dedim onu köşeye sıkıştırmak için, ilk başta diyeceğinin bu olmadığına adım gibi emindim.

“Gün ışıdığında geri gideceğim, yalnız kalmayın diye.” Bu cümlesiyle beraber ağzımı hızla kapattım, hayal kırıklığı ruhumu ele geçirmişti. Yarın evde olur sanıyordum, bugün yaşadıklarım nedense beni ürkütmüştü, onun yanımda olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu oysaki.

Alınmamış gibi omuz silktim. “Peki, iyi geceler.”

Gözlerini kırparak arkasını döndü, son bir şey söylenmeden odamdan uzaklaştı. Bense esneyerek Elif’e baktım ve kapladığı yatağıma inceledim. “İstersiniz benim yatağıma geçin,” falan der insan, ökü! Boşuna benzetme yapmıyorum. Çift kişilik yatakta yat bir başına Karahanlı... Başımı sallayarak yavaşça Elif’i düzeltip kendime yer açtım. Yanına yatarak yorganı üzerime çekip gözlerimi kapattım.

Sadece... Uyumak istiyordum.

Uyandığım zaman saatin henüz ona geldiğini görmüş, hâlâ uyuyan Elif’i rahatsız etmeden mutfağa geçiş yapmıştım. Kahvaltı için kızarttığım patatesleri tabağa yerleştirdikten sonra çalan zil sesiyle, işimi bir kenara bırakarak kapıya doğru yürümeye başladım. Ellerimi önüme asılı önlüğe silip kapıyı araladım, karşımda gördüğüm Eda halsiz suratıyla elindeki ekme poşetini bana uzatıyordu. Günlerdir görmediğim arkadaşşıma içten bir gülümseme attım. “Hoş geldin,” diyerek elindeki poşeti aldım.

“Hoş buldum,” dedi aynı mutsuz tavırla, içeri girerken kapıyı kapatarak. “Ne var ne yok?”

Yan yana mutfağa doğru ilerlerken omuz silktim. “Bildiğin gibi. Her şey aynı. Asıl sende ne var ne yok, moralin bozuk gibi?” Cümlemin ardından, Eda dudaklarını birbirine bastırıp ela gözlerini benden kaçırdı. Dokunsam ağlayacaktı. Hızla elimdeki ekme poşetini tezgâhın üzerine bırakarak ona yönel-

dim. Dostane bir tavırla omuzlarından tutup yüzüme bakmasını sağladım. “Ne oldu?” diye sordum merak ve endişeyle.

“Moralim... Moralim bozuk Eylül. İçim yanıyor.” Elleriyle yüzünü kapattığı için omzunu ovuşturdum, onu hiç böyle üzgün ve güçsüz görmemiştim.

“Canım benim, neden böylesin? Anlat bana.”

Parmaklarıyla gözlerini silerken burnunu çekti. “Eylül ben...” Boğazına gelen acı hıçkırıkla elini ağzına götürüp seslice ağlamaya başladı.

“Eda...” diyerek iyice yaklaşıp korku dolu gözlerimle sordum. “Neyin var anlatsana, beni korkutuyorsun.”

Bir kez daha gözlerini silerek, “Dayanamıyorum Eylül...” dedi.

Nefesimi verip, mutfaktaki büfenin sandalyelerinden birini çektim. Eda'nın giydiği askılı gömleğin açık bıraktığı omzuna dokunup onu sandalyeye doğru yönelttim. Hareketimi anlayarak ilerledi ve sandalyeye oturdu. Ben de onun karşısındaki sandalyeye oturup endişeli suratımla iç çeken kızarıklıkla gözümü arkadaşımı dinlemeye koyuldum.

“Pusat...” dedi. İşte ben de bunu bekliyordum, ikisinin arasında bir şey olduğuna emindim. Bir yanım beni ilgilendiren bir sorun olmadığı için sevinirken, diğer yanım bu haline çok üzülmüştü.

“Ne oldu Pusat'a?”

Yutkundu, söyleyeceklerini toparlamaya çalıştı. “Onu Rana ile gördüm, senin arkadaşın olan. Konuşuyorlardı, düğünde birbirlerine olan bakışlarından bir şey anlamıştım zaten.”

Gözlerim hayretle büyürken dudaklarımdan aynı tonda bir, “Ne!” nidası çıktı.

“Eylül biz...” Burnunu çekerek nefesini tazeledi. “Pusat'la sevgiliydik birkaç yıl önce. Gerçekten birbirimizi çok seviyorduk, ya da sadece ben seviyordum. Her şey mutlu mesut gidiyordu, bir gün babam Pusat'ı yanına çağırdı, başbaşıydılar. Ve konuşmalarının bir kısmını duydum. Babam Pusat'tan benimle evlenmesini istedi. Havalara uçmuştum... O kadar sevinmişim ki... Ama o ne yaptı biliyor musun? Babamı reddetti!”

Şaşkınlık içerisinde gözlerimi açarken, Eda'nın cümlesine devam edeceğini anlayıp dudaklarımı kapatarak konuşmasını sürdürmesini bekledim.

“Babamı reddetti ve ertesi gün bana doğru düzgün bir açıklama yapmadan çekip gitti!”

Duyduklarım ikinci bir şok dalgasını bedenime yolladığında, “Yok artık!” dedim, Eda'nın gözlerinden bir kaç damla yaş süzülürken devam ettim. “İyi de neden?”

Elini ensesine koyarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. “Bilmiyorum... Bilmiyorum Eylül, ama içim o kadar yandı ki... Bir haber beklemek nedir bilir misin? Ben günlerce bekledim, umutlandım, arar dedim. Geri döner dedim, Aras bize her geldiğinde sol yanına baktım heyecanla, belki dönmüştür Pusat ve onun yanındadır diye... Ama gelmedi. O yoktu... Ben onu unuttana kadar neler çektim. Tam unuttum dediğim anda karşıma çıktı! Benim gözüm yine ona mühürlenmişken, onu başkasıyla görmek içimi nasıl yakıt biliyor musun?”

Eda'nın sözlerinden içinin nasıl yanıp alevlenmeye başladığını hissedebiliyordum. Benim bile içim acımişti. Aşk acısı ne beter bir histi böyle. Ama Rana... Onun Pusat'ı sevmesi imkânsız bir durumdu, Bora denen çocuğa deliler gibi âşıktı, Pusat ve Rana iki zıt kutuptu...

“Eda, canım anlattıkların beni gerçekten üzdü. Ama Rana konusunda endişe etmeni gerektirecek bir husus yok... Onun deliler gibi sevdiği biri var ki zaten.”

Büfenin üzerinde duran peçetelikten bir yaprak koparıktan sonra burnunu silip iç çekti. “Boş versene, isterlerse sevgili olsunlar. Umurumda değil,” dedikten sonra suratına yapay bir gülümseme kattı. “Bir anlık duygu patlaması yaşadım işte. Ben de yeni aşklara yelken açacağım.”

Çatık kaşlarım ruhumun anlamsızlığını yansıtmıştı yüzüme. “Ne aşkı, ne yelkeni? Eda inat uğruna bir ilişkiye başlayacağını söyleme bana!”

Bana masumca tebessüm etti. Tam da sözlerimle onun üstüne gidecekken, ağlayan kız çocuğu sesi ikimizin de ilgi odağını değiştirmişti.

“Biri mi ağlıyor?”

Anlamayarak kaşlarımı çattım. “Bilmiyorum ki.”

Ela gözleri kısıldı. “Çocuk ağlaması gibi. Apartmanda yeni çocuklu komşunuz mu var? Ne kötü.”

“Yok canım, ben de ilk kez-” Cümlemi bitiremeden kah-verengi gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi açıldı. “ELİF!” Ayağa fırlayıp arkamı dönerek hızla odama doğru koşmaya başladığımda Eda da arkamdan geliyordu. “Elif kim?” diye sormayı eksik etmedi. Odamın beyaz kapısını bir hışımla aralamamla, sırtını kapıyla aynı renk yatak başlığıma yaslayarak ağlamaktan kıpkırmızı olan küçük kızın suratı görmem bir oldu. Seri adımlarla Elif’in yanına giderek onu kucakladım.

“Şş, güzelim niye ağlıyorsun?” Kucağımdaki minik bedeni sallarken onu yatıştırmaya çalışacak cümleler arıyordum.

“Ney-Neyedeyim Be-Ben.”

Hıçkırıklarla kalkan minik gövdesi göğsüme çarparken, kıvrıcık saçlarını okşadım. “Benim evimdesin güzelim, konuşmuştuk ya...”

“Baba- Babam neyede...” Elif’in bu cümlesiyle boğazıma saplanan mızrak konuşmamı durdurdu. Ne diyecektim, bu gibi durumlarda ne denirdi, yaramın olduğu yerden geliyordu bu sorular, cevap veremiyor takılıyordum.

“Anladım, bu Aras’ın bahsettiği kız olmalı... Annesi ile babası iş için birkaç günlüğüne yurt dışına gitmiş olan... Aras birkaç gün sizinle kalacağını söylemişti.”

“Annemle babam beyabey miymiş?” R’leri Y gibi söyleyen Elif’in cümlesini onaylayarak başımı sallarken Eda’nın dediklerini düşündüm. Demek ki Aras ona olaylardan bahsetmemişti.

Bu bilgiyi aklımın bir kenarına kazırken gülümsedim. “Acıktın mı Elif, patates kızartması sever misin?”

“Acıktım, seveyim!” Son hecesini uzatmasıyla gülümserken, Eda’nın da güldüğünü fark ettim.

Aç olan karınlarımızla mutfığa doğru gitmemiz geç olmamıştı.

Akşama kadar Eda ve Elif ile takılıp, oyun oynamaktan çizgi film izlemeye kadar birçok aktivite yapmıştık. Saat on civarında Eda evden ayrılmıştı ve Elif ile başbaşa kalmıştık. Mutfağın yanındaki masanın üzerine koyduğum boyama kitabındaki Tinkerbelle'in yeşil kıyafetini boyamaktan ummadığım kadar zevk almıştım. Uzun zamandır resim yapmıyordum, sahiden iyi gelmişti.

"Eylül Abla, çok güzel oldu!"

Tinkerbelle'in sarı saçlarını boyamayı bitiren Elif'e gülümseyip dudaklarımı araladım. "Maşallah sana güzelim, ne güzel boyadın öyle."

Küçük kız parlak gözlerini benimkilere dikti. "Teşekkür edeyim. Eylül Abla biliyoy musun, sen Tinkerbelle'den daha güzelsin."

Gülümsedim, bir çocuğun masum iltifatları insanı neden mutlu ederdi? "Bence sen güzelsin."

"Eylül Abla... O adam senin kocan mı?"

"Hangi adam?" dedim kaşlarım bükülürken.

Elini seyrek kaşlarının üzerine koyup, onlara çatık bir ifade verdi. "Hep böyle sınıyılı bakan."

Dudaklarımdan küçük çapta bir kahkaha yayıldı. "Sayılır. Bazen kocam, bazen değil."

Gözleri büyüdü. "Hiii! Kocan değilse neden buyada?"

"Ne?" diye sordum şaşkınca, ardından merakla Elif'in işaret ettiği yere, yani arkama döndüm. O bedeni görür görmez başparmağımı damağıma götürüp damağıma yukarı kaldırdım. "Sen ne zamandır buradasın?"

Aras gözlerini kırptı. "Ne kadar dalgın bir insan olduğunu tescilleyebilecek kadar uzun bir süredir."

Dudaklarım aralandı. "Hayalet gibi geliyorsun, korkudan tırlatacağım senin yüzünden."

"Hayalet gibi gelen ben değilim, dalgın olan sensin. O kadar dalgınsın ki Elif'in boyamadan önce renkleri bana gösterip onaylatmasını bile fark etmedin."

Kurduğu cümleyle kirpiklerim arasındaki mesafe artarken hayretle Elif'e baktım. "Doğru mu bu küçük hanım?"

"Doğyu, Eylül Abla."

Başımı sallayarak boya kalemlerini kutusunun içine koymaya başladım. "Aç mısın?" diye sordum kutunun fermuarını çekerken.

"Değilim, uykusuzum, yatacağım."

"İstersen kahve yapabilirim, yani yorgunsan." Boyama kitabını kapatırken söylemiştim bu cümleyi.

"Uykumu mu kaçırmak istiyorsun Eylül?"

Şaşkınca arkamı dönüp yüzüne baktığımda, Aras'ın dalgacı ifadesiyle tek kaşını kaldırmış olduğunu gördüm. Göz altı torbaları oluşmuştu, sahiden yorgun görünüyordu. "Yorgunum dedin diye dedim. Neden uykunu kaçırmak isteyeyim?"

Çarpık gülümsemesini ekledi güzel yüzüne. "Bilmem, çeşitli nedenlerden dolayı olabilir."

Bir anda sanki yanaklarıma yeni ateşten alınmış onlarca kömür bırakılmış gibi hissettim. Elif'ten çıkan "Aras Ağabey." nidasıyla ona bir cevap vermekten kurtulmuş, küçük kızın ne söyleyeceğine odaklanmıştım. Aras ona kaşlarını kaldırıp başını eğerek "dinliyorum" işareti yaptığında Elif devam etti. "Babamla konuştun mu?"

Yutkunurken Aras'ın suratına baktım, güçlü duruşunu bozmamıştı. "Babanla konuşmam imkânsız güzelim."

"Neden ki?"

Önce davranarak cevapladım. "O başka yerde olduğu için konuşulmuyor tatlım."

"Ne zaman geliy?"

"Bilmiyorum."

Elif omuzlarını kaldırdı. "Annemi de getiysin de bekleyim ben."

Gülümsemeye çalışarak küçük kızın saçlarını okşadım.

"Haydi, siz de yatın. Saat kaç oldu," dedi Aras o sırada.

Ayağa kalktığımda Aras'a döndüm. "Ben aslında senden bir şey rica edecektim."

Kaşlarını kaldırdı. “Yine ne isteyeceksin Eylül?”

Yüzüme sıcak bir gülümseme yerleştirdim. “Bugün senin yatağında yatalım mı?”

“Sebebe?” dedi tek kaşını kaldırırken.

Elimle yanağımı kaşıyarak çekinir bir halde açıkladım. “Benim yatağıma Elif ve ben sığmıyoruz.”

“Hiii, siz ayrı mı yatıyorsunuz?”

Bu cümlemin üzerine Elif’e döndüm. “Geceleri kocam değil Elif’çiğim,” diye yanıtladım.

“Ben başka yerde yatamam,” diyen Aras’a döndüğümde, kollarını göğsüne birleştirip ciddi haliyle konuştuğunu görmeyi beklemiyordum.

“O kadar farklı yerlerde yattık. Uyku sorunun yoktu, hep uyuyordun mışıl mışıl.”

Başını yana doğru eğdi. “Hep senden önce uyanmış oluyordum, nereden biliyorsun mışıl mışıl uyduğumu?”

“Aras, sen her zaman benden önce uyanırsın.”

Omuz silkti. “Yatağıma bırakmıyorum, benimle yatabilirsiniz.”

Sinirle nefesimi verdim. “Aynı şey oluyor.”

“Sen bilirsin,” diyerek arkasını dönüp yürüdüğünde, kaşlarını çatıp Elif’e döndüm. “Görüyor musun Elif, bu hep böyle.”

“Eylül Abla, çok uykum vay...” dedi küçük kız. Salondaki koltuklara baktım, bıçakladığımda orada yatmışım, pek rahat olduğu söylenemezdi. Koskoca evde yatacak yer bulamıyorduk iyi mi!

Seslice nefesimi verdim. “Gel Elif’im, biz yine benim yatağıma kaldık. O odundan yardım dileyende kabahat,” diyerek Elif’e yaklaştım ve kollarımı açtım. Kollarıma atılan bedeni kucağıma aldıktan sonra küçük ama rahat yatağıma doğru ilerlemeye başladım.

Ertesi sabah gayet sıradan bir şekilde yaptığımız kahvaltının

ardından ben bulaşıkları dizerken, Elif de yanımda duruyordu. Biraz sonra büzdüğü dudaklarını açtı. “Eylül Abla... Ben babamı özledim.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp makinenin kapağını kapattım. “Elif, bugün bir yere gitmek ister misin?”

Küçük kızın heyecanla gözleri parladı. “Neyeye?”

Hızla Aras’a baktım, önündeki kâğıda bir şeyler yazıp çiziyordu.

“Tut elimi,” dedim Elif’e. Ardından küçük kızın elinin sıcaklığını hissedip salona, Aras’ın yanına doğru ilerledim. Belini eğerek önündeki büyük boş kâğıda plan tarzı bir şeyler yazıp çizen adama doğru yöneldim. “Aras, biz dışarı çıkıyoruz.”

“Ne dışarı?” Kâğıttan gözlerini ayırmamış, kalemmini bırakmamıştı.

“Parka gideceğiz.”

Kâğıdı katladı ve elindeki kalemi de kâğıdın üzerine bıraktı. Ardından siyah bakışlarını gözlerime dikti. “Ortalık karışık, bir yere çıkmayın şu birkaç gün.”

“Parka gidiyoruz Aras ne olabilir ki?”

“Alışveriş merkezinde peşine takılanlar güvenliksiz parkta sana bir şey yapamazlar, öyle mi?”

“Ama Aras Ağabey ben çok sıkıldım, Eylül Abla’m da öyle. Sen götüysen bizi?”

Aras’ın gözleri yumuşamamıştı. “İki günde kendine benzettin çocuğu da.”

Kaşlarını çatıldı. “Ne varmış bende? Çocuk bu, sıkılır tabii. Ne olur izin versen?”

“Başına gelenleri sen benden iyi biliyorsun, bu ısrarın niye?”

“Ne yani başıma bir şey gelecek diye hiç dışarı çıkmayayım mı?”

“Çıkma, Eylül.”

Ofladım, daral geldi. Tekrar önündeki kâğıdı açtığına konuşmanın ona göre bittiğini anlamıştım. Ama direnecektim. “Ne olur birkaç saat bizimle dışarı çıksan? Şu an işlerinde elin kolun bağlı anladığım kadarıyla. Planına gelince devam edersin.”

“Ne oluy Aras ağabey...”

“Aras Ağabeysi ne olur...”

Koyu gözleri bir Elif’e, bir de bana baktı. Birkaç saniye durduktan sonra ayağa kalktı. “Eğer beş dakika içinde hazır olursanız gideriz. Beş dakikayı bir saniye geçerse unutulur.”

Omuz silktim. “Biz hazırız ki!”

Hava günlük güneşlikti, bu sıcaklığı değerlendirmek isteyen tüm insanlar dışarı çıkmış, kalabalık sahile akın etmişti.

Ben Elif’i sallarken yan salıncağın boşalmasıyla Aras’a döndüm. “Aras, Elif’i sen sallasana.”

“Neden?”

Omuzlarımı kaldırdım. “Ben de salıncağa bineceğim.”

Gülerek başını salladı. “Bin bakalım.”

Gülümseyerek boş olan salıncağa oturup bacaklarımı öne arkaya uzatarak adeta uçmaya başladım. “Elif, yarışa var mısınız?” diye bağırdım biraz daha hızlandığımda.

“Vayım, Aras Ağabey daha hızlı!”

“Yetiş bakalım!” diyerek iyice hızlandım. Kahkahalarımız birbirine karışmıştı.

Biraz sonra bir çocuk ağlayarak benim olduğum salıncağı annesine gösterdi. Ben ne olduğunu alamazken, kadın iğneleyici bakışlarını üzerimde tuttu. “Ayıp ayıp, koskoca kızsın, çocuğun salıncağını kapmak nedir?”

Anlamadım. Ayaklarımı yere sürterek salıncağı durdurdum. “Yanlış anladınız ne kapması, o indi sonra ben bindim.”

“Yalan atma boşuna. Çocuk su içmek için inmişti, hemen kapmışsın. Terbiyesiz.”

Bir anda kadının bana karşı kurduğu kötü ithamlarla öfkeyle karışan şaşkınlığının yansıdığı gözlerimi kıstım ve salıncaktan inerek taşmış sabrıyla ellerimi belime koydum. “Aman be, tapulu malın mı burası? Çocuğun geldiğimizden beri burada. Hem, salıncağa sadece çocuklar biner diye bir kural mı var?”

“Bana bak, saygılı konuş, senin saçını başını yolarım.”

Dudaklarım işittiğim bu cümleyle “O” şeklini almıştı. “Koyarsa yol bakalım.”

Tam kadına doğru bir adım atacakken, kolumu kavrayan el beni kendine doğru çektiğinde durmak zorunda kaldım. “Eylül ne yapıyorsun?”

Sinirle Aras’a baktım. “Ne mi yapıyorum, asıl o kadın ne yapıyor? Saçımı başımı yolacaktı.”

Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi, beni arkasına alarak önüme geçti. “Uzatmayın, salıncak boş işte, geçsin çocuğunuz.”

Aras’ın bu cümlesiyle çocuk salıncağa atlamış, annesi de başını Aras’tan başka yöne çevirmemişti. “Eşinize biraz saygı öğretin.”

“Benim eşim kime nasıl davranacağını iyi biliyor hanımefendi.” Kadının ağzını açık bırakarak, hâlâ salıncakta olan Elif’i kollarından tutarak omzuna aldı. Ben zafer gülümsemesiyle kadına bakarken, elimden tutup çekerek sahile doğru yürümemize neden oldu.

Seksek oynayan çocuklar hem Elif’in hem de benim dikkatimi çekmişti. Aras’ın omzundaki Elif konuştu. “Eylül Abla, biz de oynayalım!”

“Tamam, soralım bakalım.”

“Kızlar,” dedim minik bir kız çocuğu tam taşı atacakken. Kız topluluğu cümlemi duyar duymaz bana yöneldi. “Biz de oynayabilir miyiz?”

Elinde taş olan sarışın kız sıcacık bir gülümseme ile bana baktı. “Olur abla,” dedi. Bu tatlı kibarlığına karşılık uzattığı taşı hemencecik aldım. Daha sonra Aras ve omzundaki Elif’e döndüm ve Aras’ın tuttuğu elimi çektim. “İyi izleyin canlarım,” dedim.

Elif kıkırdarken, Aras da çarpık gülümsemesini kullanmıştı. Onlara arkamı dönerek taşı ileri attım. Daha sonra tek ayağımla atlamaya başladım. Oyun böyle devam ederken, daha sonra Aras’ın omzundan inen Elif de oyuna dâhil olmuştu. Biz sıray-

la oynarken, Aras çalan telefonuyla birkaç adım uzaklaşmıştı. Konuşmasını dinlemeyerek adımlarıma devam ettim. Birkaç dakika sonra sesini kulaklarımda işittim. "Gitmemiz gerekiyor."

Oyunu bırakıp, nefes nefese bir halde Aras'a döndüm ve çocuklardan uzaklaşıp, ciddi surat ifadesine baktım. "Ne oldu, hayırdır?"

Kirpiklerini kapatıp açtı. "Güzel haber. Sanırım işler çözüldü."

"Nasıl yani?"

"Cenk, ona emir veren kişinin kendini öldürdüğünü söylemişti. Biz de o adamın kıyafetinden, özelliklerinden yola çıkarak kimliğini bulduk. Şimdi gidip adamın dosyasından ona bu emri kimin verdiğini, yani gizli düşmanımı öğreneceğim."

Bölüm Yirmi Dört

Benden Kaçamazsın

Ortama hâkim olan telefon sesi tekrar Aras'a yönelmeme neden olurken, kulaklarımı ona diktim. "Söyle," dedi Aras, kendisine gelen yeni telefona, kırmızı ışıkta durduğunda. Parkta gelen telefonun üzerine alelacele arabaya binmiştik, adamın ofisine gitmeden önce Aras bizi eve bırakacaktı ve şimdiyse ben daha olayların detaylarını soramadan telefonu tekrar çalmıştı. Büyük bir ciddiyetle karşıdaki sesteki bilgileri dinledikten sonra kaşlarını çattı. "Ne demek Rusya'ya gidiyormuş?"

Kısa bir yanıt daha geldiğinde, sinirle nefesini vererek elini saçlarının arasında gezdirdi. "Peki, kaç gün duracaktı?" Telefonun diğer ucundaki bu soruyu hiç beklemeden cevapladığında, Aras onaylayarak telefonu kapattı.

Kötü bir haber aldığını anladığımdan merakımı daha fazla içimde tutamadım ve çekinerek sordum. "Ne olmuş?"

Yeşil ışığın yanmasıyla arabayı tekrar harekete geçirdi. "Biraz önce Rusya'ya doğru yol almış. Bir hafta kadar orada duracaktı."

Yoldan saparken gözlerimi irileştirdim. "Ne yani, yurt dışında diye bir hafta daha mı bekleyeceksin? Burada adamı falan yok mu, onunla konuşsan?"

“O kadar aklım var Eylül,” dedi arabayı düz yolda sürmeye devam ederken. “Ama işe başkalarını karıştırıp birkaç kişiyi daha bu olaya tanık etmek istemiyorum. Bir haftaysa bir hafta. Eninde sonunda çözülecek mi, çözülecek. Sabırla beklemek kaldı geriye.”

Aras’a bunları yaşatanın kim olduğunu deli gibi merak ediyordum. Ama onun kadar olamazdı, demek ki bir bildiği vardı. Uzatmadım, aramızda ondan başka pek konuşma geçmemişti.

Aras bizi eve bırakmış ve işlerinin olduğunu söyleyerek arabadan inmeden gitmişti. Bense önce Elif’e banyo yaptırmış, ardından kendim sıcak bir duş almıştım. Şimdiyse küçük kızla oyun oynuyorduk.

“Yandın Eylül Abla!”

Bilerek yaptığım yanılsa şaşırılmış gibi yaptım. “Allah Allah, nasıl oldu ki o?” Dudaklarımı büzüştürerek elimdeki telefonu ona uzattım. “Pekâlâ, sıra sende.”

Küçük kızın kahverengi gözleri heyecanla parladı. Oynadığımız neredeyse yirminci eldi. Uykusuzluk benim gözlerimi yakarken, onun bunu ne zaman dile getireceğini merak ediyordum. Saat on ikiye geliyordu ve Elif’te uykudan eser yoktu. O oyun oynarken, daha fazla dayanamamış ve güçsüz bedenimle beraber kapanan gözlerimle başımı koltuğa yaslamıştım.

“Eylül Abla... Eylül Abla...” Değerli şekerlemem bu iki cümle ile bölünürken esneyerek ağzımı açtım.

“Ne oldu canım?” Çatallanan sesim komik çıkarken tekrar esnedim. Bulaşıcı olmuş olacak ki Elif de gözlerini kaşıyarak gerinmişti.

“Benim uykum geldi...”

Başımı sallayarak ayağa kalkıp onu kucakladım. Kollarını boynuma sıkıca sarıp, küçük başını çıplak omzuma yaslamış ve uyku pozisyonu almıştı. Pengueni aratmayan yürüyüşümlerle beyaz salonu geride bırakarak odama doğru gittim. Aras’ın

odasının önünden geçecekken durdum, benim yatağım Elif ve bana küçük geliyordu. *Başka yerde rahat yatamıyormuş muş...* Sen onu benim külahıma anlat. İsteddiğim bir yataktı, onu bile vermedi. Zihnimin bir yanı Aras'ın bana tekrar soğuk davranmaya başladığını düşünürken, diğer yanı "*Yatağını vermedi değil Eylül, beraber yatabiliriz dedi. Ama sen kabul etmedin. Şimdi derdine yan,*" diye haykırarak beni suçladı. Yok canım; kendimi hiç de suçlamıyordum, bir sözüne yatağına mı girecektim? Daha neler! Hele de hâlâ ruh hali dengesizken...

Kucağımdaki Elif kıpırdanırken, aklıma gelen şeytani düşünce ile içeride kimsenin olmadığı odanın açık kapısından içeri girip, Elif'i bırakmadan tek elimle dikkatlice ışığı açıp, kasvetli odadaki siyah nevresimle kaplı yatağa yöneldim. Yorganı kıvrıdım ve uyumuş çocuğu yastıklardan soldakinin üzerine yerleştirdim. Üzerini örttükten sonra ışığı kapatıp yatağın sağ tarafına uzandım, yorganı üzerime çektikten sonra gözlerimi kapattım.

O anda, yaşadığım güzel günler aklımda bir film gibi dönmeye başlamıştı nedense... Tabii başrolünde Aras'ın olduğu günlerdi bunlar. Köy zamanı çok güzeldi mesela, yatarken beni kendine çekmesi, bana sarılması... Onun en ufak dokunuşu bile kalbimi afet yerine dönüştürüyordu. Üzerimdeki etkisinden bihaber miydi, yoksa onda da aynı hisler tomurcuklanıyor muydu? Bu cevabı ölesiye merak ediyordum, ama bir gün iyi, iki gün kötü davrandığı için bir sonuca varamıyordum. Tam, *tamam işte bana ilgisi var*, diyordum ki hemen sonra bir şey diyordu, bir şey yapıyordu, benden nefret ediyor düşüncesine kapılıyordum.

Göz kapaklarım bu düşüncelerimi daha fazla hazmedemeden sızlamaya başladığında, uyku çoktan beni kendine hapsetmişti.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum, ama odanın hâlâ karanlık olması gecenin devam ettiği sinyallerini vermişti beynime. Uyku modundan sıyrılmamı sağlayan şey ise arkamdan be-

denimi saran güçlü kollar olmuştu. Esneyerek kıpırdandığımda ne olduğunu anlamamış, uyku sersemliğimi üzerimden henüz atamamıştım. Vücudumu saran kollar, yattığım yatak... Ben... Ben Aras'ın yatağındaydım. Vücudumu saran kollar ise...

"Hiii," diyerek korkuyla kıvranırken gövdemi sarmalayan kollar ona dönmeme izin vermedi.

"A-Aras..." Nefes alışlarım hızlanırken ensemden onun sıcak nefesini hissetmem geç olmamıştı.

"Benim, Eylül. Kıpırdanma, uyuyalım."

Demesi kolaydı. Kolları bedenimi çevrelerken, sırtım onun gövdesine yapışırken nasıl uyuyacaktım ben? Sabaha kadar dayanamazdı güçsüz kalbim, şimdi bile nasıl atıyordu...

"Sen... Ne zaman geldin?"

"Şimdi." Sesi uyku diler gibiydi.

"Neredeydin?" Titrek sesimle put gibi, onun yüzünü görmeden ve kıvıldamadan konuşuyordum.

"Boş ver," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Merak ediyorum, nasıl boş ver?"

Sabır diler gibi nefes verdi. "Boş ver dedim Eylül, günlük işlerim işte. Bunlardan bahsetmeyi sevmiyorum."

Aras'ın işten -daha doğrusu şu çatışmalı şeylerden- bahsetmeyi sevmediğini biliyordum. Merak ettiğim şey başkaydı; canım sıkılınca Hazal'a bakmıştım sosyal medyadan, Aras'ın spor salonundan fotoğraf atmıştı. Acaba Aras da bugün oraya gitmiş miydi? Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Spor salonuna gittin mi?"

"Gittim, neden?" diye yanıtladı.

Dehşete düşmüş bir vaziyette kaşlarımı büktüm. "Tanıdık var mıydı?"

Beklemeden konuştu. "Hazal vardı."

Gözlerim büyürken dudaklarım yuvarlak bir biçimde açıldı. Bunu nasıl bu kadar rahat söyleyebiliyordu? Ben onun karısıydım, Hazal ise bir zamanlar evlilik ihtimaliyle yaklaştığı biriydi. Nasıl bu kadar rahat diyebiliyordu bunu? Belki de beni eşi olarak görmüyordu. Dengesiz! Dişlerimi sıkarak kollarından ayrılmaya çalıştım, ani hareketimle kolları gevşedi.

Ateşin Oğlu

“Ne oldu?”

“Rahat değilim. Bırak beni.”

Ondan biraz daha uzaklaşıp, geniş yataktaki Elif’e sarıldım. Beni Barlas’la görünce sinirleniyor, ondan bahsetmeme bile dayanamıyordu Aras; ama kendisi Hazal’la görüşüyordu. Sinirle başımı salladım.

“Eylül, ne oldu dedim.”

“Yok bir şey. Uykum var.”

Omzumda hissettiğim baskıyla ona doğru dönmem bir olmuştu. Yüzünü net olarak göremesem de yakınlığımızı hissedebiliyordum. “Bana cevap ver.”

Çenemi kilitledim, sonra aklıma, “*Bana karışabilirsin. Sen benim karımsın Eylül*” cümlesi geldi, ardından öfkeyle patladım. “Bir de soruyor musun? Hazal’la aynı yerde, üstelik kapalı bir alanda bulunman ne kadar etik?”

Yüz hareketlerini seçemiyordum. Düz bir şekilde, “Bu mu problem?” dedikten sonra ekledi. “Benim elimde olan bir şey değil, Hazal oraya kayıtlı. Hem, tek değildik ki.”

“Ha bir de tek olsaydınız. Ve nasıl bana bu kadar rahat söyleyebiliyorsun aklım almıyor. Hazal vardı diyorsun, utanmadan, çekinmeden.”

“Çekinecek bir şey yok da ondan. Sana yalan söylememi mi istersin? Bu daha mı iyi yani?”

“Yalan söyle demiyorum. Ama bu... Bilmiyorum, yani ikini-zi bir arada düşünmek... Yani ben Barl-”

“O cümleyi tamamlama.” Aras hızla sözümü keserken durmadan devam etti. “Endişe edeceğin bir şey yok. O sadece oraya gelen bir müşteri.”

Sırtımın üzerindeki elleri beni yatıştırmak istercesine kendine doğru çekip, gövdesine iyice bastırduğunda, kalp ritimlerim hızlanmış ve derimi delebilecek güce çıkmıştı. Birkaç saniye öylece durup cevap vermedim. Gereksiz kıskançlık mı yapmıştım? Bilmiyordum. Sustum. Bir şey söylemeyeceğimi anlamış olacak ki yumuşak sesini kulaklarıma duyurdu. “Şimdi uyuyabilir miyiz?” diye sordu. El mahkûm kafa salladım. Sıcaklığını hissetmeyi seviyordum.

Yüreğim neden bu kadar hızlı atıyorsun? Üstelik onun bedenine çarparken.

“Bunu istiyorum,” dedi. Birden kaşlarını çattım ve heyecanlı, ürkek sesimle sordum. “Neyi?”

“Kalbinin benim için hızlanan atışlarını hissederek uyumayı.”

Yüreğimdeki afet git gide büyürken, içimin heyecanlı titreşimleri ona eşlik ediyordu. Göğsüm onun göğsüne çarpıyordu ve o da bunu hissederek uyumayı istediğini söylemişti. Daha önce tahayyül bile edemeyeceğim bu cümle gerçek miydi, yoksa palavra mıydı?

O kadar içten, o kadar melodik bir şekilde söylemişti ki... Yalan olamazdı. Peki, rüyada mıydım? Sabah kalktığımda onu böyle bulacak mıydım? Dudaklarımı ısırarak başımı onun boyun girintisine yaklaştırdım, o benim kalbimi duyarken ben de onun kokusunu hissediyordum. Benim ritimlerim ona iyi gelirken onun kokusu bana huzur veriyordu. Sahi biz, niye hep beraber yatmıyorduk?

Ama ondan önce, cevaplamamız gereken sorular ve henüz tamamlanmamış bir konuşmamız vardı. Birbirimize sorduğumuz, “Gerçekten geçici olarak kalmasını istiyor musun?” sorusunun cevabını işitmemişti kulaklarımız. Havada kalan bu cümleye yanıt almadan bizim bir olmamız imkânsızdı...

“Eylül Abla...” Kolum sarsılırken uykunun derinliklerinden kopmaya başlıyor, ama bunu yapmak istemiyordum.

“Aras Ağabey...” Belimdeki kollar beni kendine bastırırken, ondan da uykulu bir mırıltı çıkmıştı. “Of... Eylül Abla uyansa nıza ya!”

Nihayet uyku bedenimi terk ederken gözlerim yavaşça açıldı. Yüzlerimiz arasında milimler olan Aras’ı gördüğümde zihnim hemen dün geceyi beriye çekti. Sarılarak uyuduğumuzu

Ateşin Oğlu

anımsayınca, tepemde beni uyandırmaya çalışan küçük bedeni hatırlayıp irileşen gözlerimle geri çekildim. Uykulu olduğundan ondan ayrılmak akşamki kadar zor olmamıştı. Hızla Elif'e döndüğümde mızımız suratıyla ellerini koynunda birleştirip bize baktığını fark ettim.

“Sonunda ya. Ne uykuymuş aykadaş!” Elif bilmiş bilmiş konuşmaya devam ederken doğrularak yüzüne bakıp burnunu sıktım.

“Acıktın mı sen?” diye sordum gülerek.

Başını salladı küçük kız. “Hı-hı... Kaynımdan sesley geliyor.”

Saate baktığımda şaşırمامam imkânsızdı. Biri çeyrek mi geçiyordu sahiden? İyi ki kız açlıktan ölmemiş. “Aman Allah'ım sen o kadar saat aç mı durdun?” dedim. Elif başını salladığında ellerimle onun karnını gıdıklamaya başladım. Odada kıkırdarken, “Demek bu minik karın acıkmış,” diye gülerek gıdıklamaya devam ettim.

“Eyl- Eylül ab-la. Yap-ma.” Elif sesli bir kahkaha attı. “Aras Ağabey. Beni kuytay.”

“Olmadı bu hemen şikayet...” diyerek gıdıklamaya devam ettim. Nefessiz kalmaya başladığını fark ettiğimde durdum ve o soluklanırken ben de yataktan kalktım...

Elif ile kahvaltı sofrasını -her ne kadar saat öğleni geçmiş olsa da- hazırlamıştık, çayın altı kaynarken Elif lavaboya gitmiş, ben ise pankek yapmaya devam etmişim. Pişen pankeki spatula ile alarak tabağa koyarken, arkamda duyduğum ayak sesiyle Elif'e seslendim. “Elif'çiğim dolabın yanındaki portakal suyunu masaya koyar mısın?” Küçük bir tıkırtı duyulduğunda dediğimi yaptığını anladım ve kepçe yardımıyla yeni pankek hamurunu tavaya akıttım. “Aras'ı da uyandırır mısın? Yani senin gücün ona yetmez. Masaya bir bardak su koydum, onu yüzüne dökersen uyanır. Gıcıklıklarına kefalet olsun,” dedim pişen pankekin arka yüzünü çevirirken.

“Demek öyle.” Arkamda hissettiğim adımlar ve tam dibim-

de hissettiğim bu ses kesinlikle Elif'in sesi değildi. Dudağımın bir kenarını ısırarak elimdeki kaşığı kenara koydum ve ürkekçe arkamı döndüm. Yalnız arkamı döner dönmez Aras'la dip dibe gelmeyi planlamıyordum. Kalbim onun görüntüsüyle teklerken, yüzüme büyük ve yapmacık bir tebessüm kattım. "Uyandın mı?" diye sordum görmüyormuş gibi. Yüzlerimiz arasında milimler vardı.

Siyah gözleri benimkilere çarptı. "Demek arkamdan hain planlar yapıyordun."

"Aman canım, ne planı?" diye geçiştirdim.

"Demek bu bardaktaki suyu benim yüzüme boşaltacaktın." Gözlerim elinde tuttuğu bardağı daha yeni görmüştü.

Dudaklarımı dişledikten sonra elimle enseme kaşıdım. "Yani... Hava sıcak... Serinle diye."

Bana doğru bir adım attığında, ben de aynı anda geriledim. O üzerime yürümeye, ben de gerilemeye devam ediyordum.

"Kaçma güzelim, seni serinleteceğim," dedi.

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Aras, lütfen ama ıslanmayı sevmiyorum."

Çarpık gülümsemesini kullandı. "Çünkü ben ıslanarak uyanmaya bayılırım."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırırken gerilemeye devam ediyordum. "Gelme..."

Başını salladı. "Kaçma."

Çok değil, en fazla üç saniye sonra, ayağıma takılan şeyle sırt üstü düşerken bileğimden kavrayıp beni kurtarmış, ancak elindeki dolu bardağın belden altımı ıslatmasına sebebiyet vermişti. Taytım soğuk suyu bedenime geçirirken dudaklarımdan küçük çapta bir çığlık çıktı. Çığlığımın büyümesine engel olan şey ise Aras'ın yüzünün benim yüzüme gereğinden fazla olan yakınlığı oldu.

"Kaç kere tekrar edeceğiz Eylül, benden kaçışın yok." Yumuşak ama otoriter ses tonu fısıltı şeklinde kulaklarıma yayılırken, yanan boğazımı dindirmek için seslice yutkundum. Dilimle dudaklarımı ıslattıktan sonra, tıpkı onunki kadar kısık bir sesle fısıldadım. "Kaçmak isteyen de yok."

Ateşin Oğlu

Gözlerim, yeni yeni çıkmaya başlamış sakallı yanaklarını, alnının üzerine düşen siyah buklesini, yelpaze misali kirpiklerin çevrelediği simsiyah göz bebeklerini keşfe çıkmıştı. Bana yaklaştığında yüzüm ısınırken, anlık cesaretimle çekinmeden parmak uçlarımda yükseldim.

“Yanıyoy!” Aramızda milimler kala işittiğimiz ses, şok ye-miş gibi birbirimizden çekilmenize neden olmuştu. Gözlerini büyüterek işaret parmağını kaldıran Elif’in gösterdiği yere baktığımda, burnuma dolan kötü kokunun kaynak noktasını buldum ve ağızım hayretle açılırken üzerinden dumanlar tüten tavaya baktım.

“Yanıyor!” Dememe kalmadan Aras tavayı kulpundan tutup musluğun önüne adeta fırlatmıştı. Suyla birleşen tava mutfakta isli duman yayarken öksürerek mutfağı terk ettim. Elif’i de elinden tutarak salona götürdükten sonra, salondaki büyük pencereyi açıp mutfaktaki isin dağılmasına ön ayak oldum. Elif öksürerek eliyle kendine hava vermeye çalışırken, ben de tahriş olan boğazımı düzeltmeye çalışıyordum. Aras kısık gözleriyle bize doğru geldiğinde dışarıdan gelen havayla temiz bir nefes aldı.

Etrafta bizim birleşmemize karşı çıkan şeyler olmalıydı. Ne zaman yaklaşırsak bir aksilik çıkıyor ve hemen uzaklaşıyorduk.

Aras kendini toparladı. “Kahvaltıyı dışarıda yapsak iyi olacak.”

Elif benim konuşmama fırsat vermeden araya girdi. “Ama ya...” diyerek ağlamaya başladı. “Biz... Eylül Abla’mı senin için ban kek yapmıştık.” Hıçkırıkları birbirine karışırken Aras bana bakarak kaşlarını kaldırdı, ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Eliyle ensesini kaşırken, ben de omuzlarımı kaldırdım. Çocuk bakmak ne zordu...

Biraz sonra aklıma gelen dâhiyane fikirle dudaklarımı açtım. “Elif, ağlama güzelim,” dedim ve küçük kızı kucağıma aldım. “Aras Ağabeyin pankek yemem demedi ki. Dışarıda yiyelim dedi. Ev duman altında, biz de yaptıklarımızı alıp bahçede piknik yaparız. Ne dersiniz?”

Elif gözlerini kaşıyarak umut dolu siyah gözlerle bana baktı. "Sahi mi?"

"Sahi ya..."

Kucağımdayken ellerini birbirine çarptı küçük kız. "Yaşasın!"

Aras'a baktığımda yüzünde hayran bir gülümseme gördüğüm bahse girebilirdim. İnci gibi dişlerini sergilediği bu gülüş, kesinlikle dalgacı gülüşlerinden değildi...

Dediğim gibi olmuştu, hazırladığım şeyleri piknik sepetine koyarak sitenin bahçesine -ki burası daha çok bir ormandı- gitmiştik. Çimenlerin üzerine konulmuş beyaz ahşaptan oluşan yemek masasının üzerine piknik sepetini koyduğumda,

"Geç kalan kahvaltımız hazır olana kadar uçmaya ne dersin küçüğüm?" diye sordu Aras omzuna aldığı Elif'e.

Başımı kaldırıp gülümseyerek onları seyrettim. "Evet!" diye haykırdı Elif. Aras ise aldığı bu yanıtın hemen ardından omzundaki bedenle hızla koşmaya başladı. Elif'in ellerini iki yanına açmış bir şekilde kahkahaları ormanı dolduruyordu. Onların mutluluğuna ben de kahkahalarım ile katıldım. Şu son birkaç gündür hiç olmadığım kadar mutluydum. Ama bu mutluluk, "Kötü bir şey mi olacak yoksa?" düşüncesini getiriyordu aklıma ve acı veriyordu. Sonu olacağını düşündüğüm için mutluluk bile acı geliyordu artık.

Kafamı sallayarak negatif düşüncelerden uzaklaşmaya çalıştım. Ne yapıyordum ben? Her şey iyiydi işte, anın tadını çıkarmanın gerekiyordu. Sonunu düşünerek üzülmem değil. Güzel günlerin sürekliliği için dua ettim içimden. Ardından sepetten çıkardığım tabak bardakları masaya dizdim. Çatal ve kaşıkları kırmızı-beyaz kareli peçetelerin üzerine koyduktan sonra termostaki çayı bardaklarımıza koydum. Pankek kaplarını, krem çikolatayı ve diğer kahvaltılıkları da masaya dizdikten sonra, koşmaya devam eden Aras'a baktım. İki-üç metre uzağımdaydılar ve bana arkaları dönüktü. "Hey, sofraya hazır. Haydi kahvaltı zamanı."

Sesimi duyduğundan olacak ki Aras dönüp omzundaki Elif’le beraber bana doğru koşmaya başladı. Dişlerini gösterek gülümsediğinde ben de ona karşılık verdim. Elif’i koltuk altından tutarak omzundan indirip, ahşap oturağı koydu. Ardından yanına oturdu, ben de karşısındaki bankta kalmıştım.

Güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra, biz henüz doymamışken masadan kalkan küçük Elif, tek kişilik ipiyle yeşilliklerin içinde ip atlamaya başlamıştı. Fakat bu atlayış ikinciden sonra ipin ayaklarına dolanmasıyla son buluyor ve küçük kızın kendi kendine kahkaha atarak yılmadan baştan oynamasına vesile oluyordu. Onu izlerken mutlu olmamak imkânsızdı. Ben elimdeki elmayı ısırarak Elif’in oyununa daldığımda, Aras, çalan telefonu ayağına kalktı.

Telefonu kulağına götürdü. “Efendim?” dedikten sonra yanımdan uzaklaşması gecikmedi.

Biraz sonra tekrar yanıma geldiğinde, onun da Elif’e baktığını fark ettim. “Ne kadar tatlı değil mi?” diye sordum tebessümüne engel olamazken.

“Öyle.”

“Keşke hep bizimle kalsa.” İsteğimi arzuyla dışı vurduğum, o da istiyor olmalıydı. Son zamanlarda Elif’le çok vakit geçirmişti.

“Bu imkânsız Eylül.”

Bu cümleyle dudaklarımı dişledim. Suratım düşmüştü. “Ama neden, kimsesi yok işte. Ne olur biz ona kol kanat gesek?”

Aras’ın gözleri benimkilere odaklandı, bu sefer banka oturmamış ve ayakta kalmayı tercih etmişti. Birazdan gidecekmiş gibi bir havası vardı. Ayrıyeten, gerildiğini hissetmiştim. “Kimsesi yok değil,” dedi.

Çatık kaşlarımla hemen araya girdim. “Lütfen bana Çocuk Esirgeme Kurumları var deme.”

Olumsuz anlamda kafasını salladı. “Az önce aradılar. Akrabaları bulunmuş, yarın amcası gelip alacak.”

Gözlerime yerleşen hüznü bakışla kaşlarım bükülürken afalladım. Ne demek akrabası bulunmuştu?

“Nasıl...” dedim boğazıma büyük bir yumru oturduğunda. Sonra kendimi toparladım. “Nasıl yani?”

“Öyle işte güzelim, dedesi ve babaannesi var. Torunlarına sahip çıkmak istiyorlar. Bursa’da yaşayan temiz bir aileymiş. Başka çocukları, torunları da var...”

Yutağıma saplanan muh, ağzımda kalan elma parçasını yutmamı zorlaştırıyordu. Dolan gözlerimden yaş akınması için kendimi sıktım. “Ama...” Soluklandım. “Ama o... Bunu ister mi ki?”

“Bu onun için daha iyi Eylül, bizim yanımızda güvende mi sence?”

Bir huçkırık boğazımdan çıkarken, başımı olumsuz anlamda hareket ettirdim. Ne kadar kalmasını istesem de güvende olmadığını biliyordum. Gitmesi, onun için en iyisi olacaktı... Fakat... Bir şeye çok kolay bağlanan ruhum yine zedelenmişti...

Birkaç saniye sonra, Aras’ın parmakları çenemi kavradı fakat ona dönmedim. “Ağlama... Sen onunla çok iyi ilgilendin, ama kendi ailesinin yanında daha mutlu olacak emin ol... İyi insanlar onlar...”

Başımı yavaşça ellerinden çekerek ona arkamı dönüp, ıslanan yanaklarımı çaktırmadan sildim. Konuşacak kadar iyi hissetmiyordum. Bu yüzden sessiz bir tırıyla, “Toparlansak iyi olacak,” dedim ve gözlerimi ona çevirmeden bahçe masasındaki kahvaltılıkları toplamaya başladım.

Ertesi gün, Elif’i güzelce banyo yaptırıp temiz kıyafetler giydirmiştim. Son kahvaltımızı yapmış, ona gelecek insanlardan bahsetmişim. “Onlarla olursan babanla daha yakın olursun,” diyerek onu bu fikre alıştırmışım.

Üçümüz de salonda oturuyorduk. Hiçbirimizden ses çıkmazken, sessizliğimizi bozan şey zil sesi olmuştu. Aras ayağa kalktığı anda Elif bana sarıldı. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Küçük kızın kıvrıkcık saçlarına kokulu bir öpücük kon-

durduğumda bu katın zili de çalmıştı. Yutkunarak bana sarılan bedenle beraber ayağa kalktım. Aras kapıyı araladığında kapının önüne varmıştık. Karşımda tebessümlü surat ifadeleriyle orta yaşlarda bir erkek ve bir kadın duruyordu.

“Merhaba. Biz Elif’i almak için gelmiştik,” dedi ve elini uzattı saçları tıpkı Elif’inki gibi kıvrıcık olan esmer adam. “Ben Adnan. Amcası oluyorum.” Adam, Aras’la el sıkışırken yanındaki kadını işaret etti. “Kardeşim Hülya.”

Ardından biz de kendimizi tanıttık. Bir adım gerileyerek, “İçeri buyurun,” dediğimde saçlarını düzleştirdiği belli olan kadın kafa salladı. Sonrasında Adnan araya girdi. “Sağ olun, ama geri dönmemiz gerekiyor. Feribot birazdan kalkacak. Yeğenimi alıp gidelim... O bize ağabeyimin son hatırası. Size çok teşekkür ederiz, ilgilendiğiniz için...”

Adamın gözleri dolduğunda gerçekten iyi insanlar olduklarını fark ettim. Elif, yanaklarıma veda busesini kondurduktan sonra ben de aynısını yaptım. Ardından onu yere indirdim. Amcasının elini tuttuktan sonra eliyle Aras’a öpücük gönderdi. “Hoşça kalın...” Sonra bana döndü. “Eylül Abla, meyak etme, babama söyleyip yanınıza geleceğim tekyay.”

Ağlamamak için tekrar bastırdım dudaklarımı birbirine. Son bir şey söylemeyi denedim ama yapamadım, ağzımı açsam ağlardım. Arkalarını dönüp asansöre bindiklerinde kapıyı kapattım ve sesli bir şekilde ağlamaya başladım. Babam diyordu hâlâ, onsuz bir güne daha gözlerini açacakken... Burnumu çekerken omzum sarsılmaya başlamıştı.

“Eylül.”

Aras omuzlarımdan tutup beni kendine çevirdiğinde durmadan ona sarıldım. Başımı onun göğsüne yaslariken sarsılarak ağlamaya devam ediyordum. Eliyle sırtımı okşarken, “Gitti...” dedim. “Hâlâ babasının geleceğini umut ederek gitti.”

“Ağlama güzelim, ne olur.” Bu cümleyle iyice sarsıldım.

“O bana küçüklüğümü hatırlatıyordu Aras... Bir yansımam gibiydi...”

İnsanın bir şeye alışması çok kolay oluyordu. Biraz zaman

geçiriyordun o şeyle, bir bakmışsın onsuz yapamıyorsun. Ama bu alışkanlıktan kurtulmak neden zor oluyordu? Verecek hiçbir cevabım yoktu...

Elif gideli üç gün olmuştu. Bu üç günde de Aras'la beraber uyumuş olmak dışında herhangi bir değişiklik olmamıştı. Üzüntüm geçmemişti, kolay alışıp zor unutuyordum. Ev tekrar sessizliğe bürünmüştü işte. Acaba orada Elif'e nasıl davranıyorlardı? Yerinin iyi olmasını dilemekten başka yapabileceğim yoktu. Aras üzüntümü anlıyor, bana biraz daha şefkatli davranıyordu. Belli etmese de onun da üzüldüğünü fark ediyordum.

Akşam vaktiydi. Aras eve gelemeyeceğini söylemişti. Sıkıntılı halimle televizyonu açıp koltuğa yayılacağım sırada çalan zil sesi oturmamı engelledi. Yukarıdaki kapının zil sesiydi bu. "Binadan biri mi geldi acaba?" diye düşünürken, ayaklarımı sürüyerek dış kapıya doğru yürüdüm ve dürbünden baktım, ama karanlıktı ve kimse görünmüyordu. Tedirgin bir şekilde, "Kim o?" dediğimde, ince bir kız sesi duydum. "Benim."

Bu ince ses bana herhangi bir çağrışım yapmadığı için kaşlarımı çatarak kapı kulpundan tutup meraklı bir şekilde açtım.

"Sürpriz!"

Kapıyı açar açmaz karşımda gördüğüm kız topluluğu koro halinde bu kelimeyi söylerken, başta ne olduğunu anlamadığım için hafifçe irkildim. Gözlerim karşımdaki insanları teker teker seçtiğinde ise, kirpiklerim arasındaki mesafeyi açtım ve şaşkınca kalakaldım. "Si-siz..." dedim. O sırada Hatice araya girdi. "İlk toplanışımız pek hoş olmamıştı."

İlk toplanışımız beynimde bir film gibi canlanırken, gülümsemesine mahcup bir karşılık verdim. Aras onları kovmaktan beter etmişti. İlgilenmem gereken şeyin geçmiş olmadığını düşünerek, aklımdaki soru işaretlerini gidermek amacıyla tekrar ağzımı açtım. "Nasıl toplandınız?" deyip hepsinin yüzünü teker teker inceledim. Sonra tekrar Hatice'ye yöneldim. "Sen Ankara'dan nasıl geldin?"

Sırıttı. “Aras Eniştemiz çok ısrar etti.”

Gözlerim büyüdü. “Aras mı?” diye sordum. O anda, zihnimde bir sürü soru işareti patlak verdi. Bu ne demekti? Aras mı toplamıştı arkadaşlarımı?

Benim iç çatışmalarım sürerken, “Açılın da eniştemiz görünsün,” diyen Hayra elleriyle kızları kenara çekmeyi denedi. Bakışlarımın odaklandığı kişiyle adeta donakaldım. Sahiden de arkadaşlarımın arkasında duran kişi Aras’tı. Başta algıda seçicilik yaparak onu görememiştim ve şimdi far görmüş tavşan gibi ona baktığımdan emindim.

Aras bana bakarken omuzlarını kaldırıp indirdi. Hayretle gülümsemeye çalıştım. Üzerinde yine siyah ceket, siyah pantolonu vardı; fakat şu an her zamankinden güzel görünüyordu gözüme. Ben öylece onu seyrederken, “Arkadaşlarını içeri davet etmeyecek misin?” diye sormasıyla kendime geldim.

Afallamıştım, dudagımı dişlerimin arasına alarak gülümse-dim. “Hoş geldiniz,” diyerek burada olmasına oldukça şaşır-dığım Rana’ya sıkıca sarıldım. Aras’tan nefret ediyordu, nasıl gelmişti?

Rana da beni sararken kulağıma fısıldadı. “Gözüm kocanın üzerinde. En ufak yanlış hareketinde seni buradan götüreceğim.” Hafifçe gülümsedim.

Diğerleriyle de sarılıp, hepsini içeri geçirdikten sonra sona kalan Aras’a baktım. “Sen...” dedim mutlu bir tebessüm dudak-larına yerleşirken.

“İçeri geç ve gülümse. Bir kez daha seni üzgün görürsem, yapacağım şeyler yön değiştirir.”

Bana doğru yürürken hafifçe omzuna vurdum. “Eve gelme-yeceğim demiştin.”

Beni kolunun altına alırken derin bir nefes çekti. “Sürpriz yapmak için böyle şeyler demek gerekiyormuş.”

Dudagımın bir kenarını havaya kaldırdım. “Hepsini sen mi ayarladın?” diye sordum hayretle.

Siyah kaşlarının birini havaya kaldırdı. “Kısmen,” diyerek beni kolunun altından çıkarmadan çelik kapıyı kapattı.

“Teşekkür ederim,” dedim salona doğru yürürken kendimi tutamadan.

“Teşekkür edeceğin bir şey yok. Hatamı düzeltiyorum.”

Kollarımı Aras’ın beline sardığımda durdum ve yüzüne baktım. “Niye hiç teşekkür etmeme izin vermiyorsun?”

“Çünkü gerçekten teşekkür edeceğin bir durum yok. Ama illa beni ödüllendirmek istersen bunu sözle değil de başka bir şekilde yapabilirsin.”

Gözlerimi kısarken konuştum. “Nasıl yani?”

Yüzünü yüzüme eğerek gözlerini gözlerime dikti ve bana yaklaştı. “Şöyle ki...”

“Hey! Birbirinizle olmak yerine misafirlerinizle ilgilenin.” Merve’nin sesi, Aras’ın bana karşı aralanan dudaklarını kapatmasına neden oldu. Aras keyifsizce homurdandı ve dudaklarını birbirine bastırıp bezgin bir nefes verdikten sonra beni kolunun altından çıkardı.

Yok ya! Biz iki saniye bile romantik bir an yaşayamayacaktık. Ya da bunun için çok yanlış zamanları seçiyorduk.

“Siz içeri geçin, ben de geleceğim,” dedi Aras odasına doğru yürümeden hemen önce.

Onu başımla onayladım ve ardından gülümseyerek bizi izleyen Merve’nin yanına doğru ilerledim. Hemen koluma girdi Merve. “Romantizminizi böldüğüm için üzgünüm, ama bugününü bize ayırman için onunla anlaştık,” dedi.

Sırıtarak başımı salladım. “Bugün tamamen sizinim.”

Beraber içeri girdiğimde kızların yemek masasını hazırladıklarını görünce gözlerimi kıstım. Hiçbir şey hazırlamamıştım, o yemekler nereden çıkmıştı? Bir kez daha sorularımı içimde tutmadan kollarımı göğsümde birleştirdim ve harıl harıl masa hazırlayan kızlara merakla sordum. “Bu yemekler nereden çıktı?”

“Kocanın fikri,” diye araya girdi Aslı. Ve duygularıma bir hayret daha eklendi. Tam mutfağa doğru gireceğim sırada, Rana beni kollarımdan tutup engelledi. “Sen bugün sadece oturacaksın,” dedi ve masadan bir sandalye çekti.

“Daha neler Rana,” dedim.

Ateşin Oğlu

Kaşlarını çattı. "Otur bakayım. Bana karşı koymanın sonuçlarını biliyorsun," diyerek omzuma bastırıp beni zorla sandalyeye oturttu.

Bu günü şimdiden "*Dünya Eylül Günü*" ilan etmiştim!

Kızlar beni kaldırmadan sofrayı kurdular. Hazır olan masaya Aras da gelmiş, hep beraber yemeye başlamıştık. Sofrada muhabbet güzel geçiyordu. Aras tıpkı teyzemlerin olduğu gündeki gibi iyiydi. Ve bu, Elif'in gidişinin ardından tekrar iyi hissetmemi sağlamıştı.

Tabağımdaki tavukgöğsünden bir parça kestiğimde, Aslı'nın söylediği cümleye kulak astım. "Bizim okulda Şevval vardı ya, o da sözlenmiş."

Limon yemiş gibi yüzümü buruşturdum. "Lisede bir sevgilisi vardı, serserinin teki. Onunla mı?"

Aslı başını salladı. "Evet. Çocuk çirkin de bir şey."

Kızlardan olumsuz cevaplar gelmeye devam ederken Aras'a baktım. Konu ilgisini çekmemişti. Önündeki yemeğini yiyordu yorumsuzca.

"Kızlar, kuzenim vardı ya bizimle yaşıt olan. Evlenmişti hani liseyi terk edip," dediğinde merakla Hayra'ya yöneldik. "İşte, o hamileymiş şimdi. Hem de ikiz."

Dudaklarım yuvarlak olurken gözler bana çevrilmişti. "Ee, sizden ne haber Eylül? Var mı bir şeyler?" Hatice'nin sorusuyla gözlerimi kaldırarak sus işareti yaptım. Aras'ın yanında bu konulardan konuşmak beni utandırıyordu. Ama Aras yine gözlerini tabağından ayırmıyordu. En ufak bir tepki bile vermemişti. Onlar başka konulara dalış yaparken, bardağımdaki koladan üç-beş yudum içtim ve kızların konuyu değiştirmesini bekleyip, ilginin üzerimden çekilmesini diledim...

Güzel bir günün daha sonuna gelmiş, arkadaşlarımı nihayet

mutlu bir şekilde evimde ağırlayabilmişim. Aras'ın pozitifliği beni yüreklendirmişti ve onunla gerçekten evli olmayı istediğimi bir kez daha anlamıştım. Evet, kötü zamanlarda gerçekten çok kötüydü Aras, ama iyi olduğunda da beni ondan daha çok mutlu edebilen yoktu. Onun sayesinde sevildiğimi, değer gördüğümü hissedebiliyordum.

Yine Aras'ın yatağına geçtiğimde sırtımı yatak başlığına yaslayıp, onun gelmesini bekledim. Böyle bir gün için ona teşekkür etmek istiyordum. Aras lavabodan çıktığında bana doğru yaklaşıp, siyah nevresimi geri çekerek yatağa girdi. O da yatak başlığına yaslandı. Ellerimi yorganın üzerinde birleştirip, parmaklarıma bakarak konuştum. "Çok güzel bir gündü."

"Hak ediyordun." Bu cümlesiyle kalbimde çiçekler tohumlandı. Kafamı kaldırıp onun esmer yüzüne baktım. Sağ yanağına kondurduğu tebessümünden ortaya çıkan gamzesiyle bana bakıyordu. Çekinmeden uzandım ve yanağına, tam gamzesinin üzerine ufak bir buse kondurdum. Suratı, bu hareketimi bekle-miyormuş gibi birden kaskatı kesildiğinde, onun üzerinde oluşturduğum etkiyle gülümsedim ve başımı omzuna yasladım. Artık sorusunun cevabından kesinlikle emindim.

"Aras," diye fısıldadım ona bakmadan, ardından sesimi yükselterek devam ettim. "Bana sorduğun soru vardı ya..."

"Hangi soru?" diye cevap verdiğinde kaşlarımı çattım. "Hangi soru?" ne demekti?

Nefesimi topladım ve alıngan iç sesimi susturarak devam ettim. "Bana demiştin ya, 'Gerçekten geçici olarak kalmasını istiyor musun?' diye..." Bir kez daha nefeslendim. "Artık onun cevabını biliyorum. Ben..."

Lafımı tamamlamama fırsat vermeden konuştu. "Sus Eylül."

Başımı kaldırıp afallamış bir halde yüzüne onun baktım. "Neden?" dedim korkulu sesimle bir cevap beklerken.

Karanlık gözleri benimkileri terk etmedi ve öylece cevapladı. "Senden bu cevabı şimdi istemiyorum."

Aldığım bu yanıtla beraber önce duraksadım. Aklım karışmış, gözlerimin önüne anlamsızlık perdesi çekilmişti. Kaşlarımı indirirken dudaklarımı aralamaya çalıştım, fakat ilk denemem-

Ateşin Oğlu

de başarısız oldum. Ağzım bir tek kelime söyleyemedi kapan-
dıktan birkaç saniye sonra, Aras'ın kararlı esmer yüzüne bakarak
tekrar dudaklarımı açtım. "Nasıl yani?"

"Yanlış anlama güzelim," dedi yüz ifademdeki karmaşıklığı
hemen çözmüş gibi. "Sadece... Ondan önce halletmem gere-
ken bir şey var."

Şok olmuş bir şekilde, boğazıma yerleşen yumruyla beraber
ne söyleyeceğimi bilemeden, "Anlayamıyorum..." dedim.

"Şş..." diyerek beni susturdu ve kendine çekti. "Olaya duy-
gusal yaklaşayım deme. Ne demek istediğimi anlayacaksın."

Beni susturarak bilmediğim bir gizemin daha ardına hap-
settiğinde, ne yapacağımı bilemeden öylece kollarının arasın-
da durdum. Ne yapmam gerektiğini, nasıl bir tepki vereceğimi
bilmemek beni sükûta sürüklemişti; fakat bu sükût, rahatlıktan
oldukça uzaktaydı.

Bölüm Yirmi Beş

Yıkım

İki gün...

Aras'la aramızda geçen, "Senden bu cevabı şimdi duymak istemiyorum" konuşmamızın üzerinden tam iki gün geçmişti. İçimdeki kasvet bulutunun söndüğünü söyleyemezdim. Ona karşı olan hislerime nihayet bir ad bulduğumu sanıyordum, fakat bir anda yaptığı bu döngü beni oldukça şaşırtmış, bir uçurumdan aşağı sürüklenmişim gibi hissettirmişti. Ancak bozulduğumu ona belli etmedim, hislerimin etkisi altında büküldüğümü daha fazla görmesini istemedim. "Yanlış anlama," demişti bana, bu uyarıdan kastı neydi peki? Anlayamıyordum. Hiçbir şekilde içini tam olarak açamıyordu ve ben... Ben çok daralıyordum. Yıpranan ben oluyordum, üzülen ben oluyordum.

Üzerime giydiğim tozpembe salaş tişörtün yakasını çekiştirirken sıkıntıdan radyoyu açtım. Eda'nın babasının, yani Başkan'ın isteğiyle onun yazlık oteline gidiyorduk ve yolun pek keyifli geçtiği söylenemezdi. Aras'ın gözleri önce neden açtığımı sorar gibi CD çalara değse de sonra bir şey demedi. Yabancı, modası geçmiş şarkıları geçerken, *Elif Dedim* şarkısının çalmasıyla duraksadım. Sözlerini de, müziğini de severdim. Hem, aklıma bizim Elif de gelmişti. Değiştirmedim, ama Aras'ın yüzü-

Üstüm de terden sırlıklam olmuştu, terin yanı sıra gerilmiştim de. Tabii Aras'ın da bunda payı vardı. Derin derin nefes alırken daraldığımı hissettim, gözlerim de yanıyordu. Midemde kaynamalar hissettiğimde daha fazla dayanamadım. "Aras..." dedim. Bir elimle karnımı tutarken, diğeriyle kusmamak için ağzımı tuttum. "Durdur," dediğimde kafasını bana çevirdiğini hissedebiliyordum.

Arabayı sağa çekerken, "Kusacak mısın?" diye sordu. Utançla başımı salladım. Yakan sıvı boğazımdan yükseldiğinde araba durmuştu. Kapı kulpunu boşta kalan elimle açarken hızla inip barikatın arkasında kalan otların üzerine acı bir şekilde öğürdüm. Midem dolu olmadığından bu işlem daha sancılı olmuştu. Arkamda hissettiğim gölge Aras'ın geldiğine delaletti. Anneannemin küçükken yaptığı gibi elini alınma koyup ovmaya başladı. Ben öğürmeye devam ederken, onun bu halimi görmesi istediğim en son şeydi.

"İyi misin?" dedi elindeki pet şişeyi bana doğru tutarken. Şişeyi alıp, evet anlamında başımı salladıktan sonra, safranın acı tadının bulaştığı ağzımı suyla çalkalayıp tükürdüm. Bu işlemi birkaç kez tekrar etmemin ardından suyu içip, yüzümü yıkadım. Rahat bir şekilde doğrulduğumda endişeli gözlerine baktım. Suyun alınma yapıştırdığı saçımın bir tutamını geriye attı. "Ateşin de var. Hastasın. Hastaneye gitsek iyi olacak."

Bileğimdeki tokayla saçımı bağladım. "İyiyim. Biraz midemi üşüttüm sanırım." *Dün bir kutu dondurmaya tek başıma bitirip, terli bir şekilde uyumuştum senin yüzünden!*

"İyi görünmüyorsun güzelim. Sende bir şeyler var."

İtiraz eder gibi başımı salladım. "Beni düşünmene gerek yok. İyiyim."

Kaşları çatıldı. "Ne demek gerek yok?"

Bir cevap vermeden omuz silkererek yanından geçtim, arkamda kalan bedenine seslendim. "Bagajı açar mısın? Kıyafet alacağım."

Bir anda kolumdan tutarak beni durdurdu. "Eylül," dedi sertçe. "İki gündür böylesin. Neyin var?"

Ornuzumun üzerinden ona baktım. "Nasılım?" diye sordum sakince.

"Bir garıpsin," dedikten sonra kaşlarını büktü. "O gece, lafını kestiğim için mi? Eğer öyleyse..."

"Hayır, hayır," dedim hızla konuşmasına izin vermeden. Yine ruh halimi kendisine yormasına izin vermeyecektim. Sürekli aynı döngüleri yaşamaktan, sürekli başa dönmekten bıkmıştım. "Biraz üşüttüm galiba, bir de uzun yollara gelemiyorum o yüzden."

Buna inanmamış gibi gözlerime baktığında, daha fazla böyle durarak rahat edemeyeceğimi düşünerek bileğimi yavaşça ellerinin arasından çektim ve sırtımdaki bakışlarını hissederek yürümeye devam ettim.

Aras, arabayı otelin önüne çektiğinde, bizi bekleyen vale hızla şoför kapısının yanına geldi ve inmemizi bekledi. Aras'ı arayan Başkan, hep beraber yemeğe oturduklarını ve bizi beklediklerini söylemişti; bu yüzden, odaya çıkmadan önce onların yanına gideceğimizi biliyordum. Neyse ki kusma olayından sonra üzerimi değiştirmiştim de terli falan değildim. Mutsuz halimi bir kenara bırakıp arabanın kapısını açtığımda, Aras'ın da aynı işlemi yaptığını duydum. Anahtar valeyeye verdikten sonra yanıma geldi. Dışı ahşap görünümünde olan lüks otelin yemyeşil ağaçlarla çevrili bahçesinden restoranın içine giriş yaptık.

Yerleri parlak, temiz, balköpüğü rengindeki fayanslarla döşeli olan restoranda, başımı eğdiğim an yüzümü görebiliyordum. Oldukça lüks döşenmiş bu mekânın içerisini tavanda asılı duran, en az güzel bir sarayinki kadar büyük, üç kristal taşlı avize aydınlatıyordu. Bunun yanı sıra, masaların üzerindeki şamdanlarda yanan mumlar aydınlatmaya destek yerine, içeriye otantik bir hava veriyordu.

Aras'ın, mekânın soluna doğru dönmesiyle, ben de aynı şekilde döndüm. Restoranı incelemeyi bırakıp, tanıdık bir surat

aramaya koyulmuştum. İşte o anda, bize gülerek el sallayan Eda'yı görmemem imkânsızdı. Tebessümüne karşılık vermeye çalıştığımda, kalabalık masadaki bir başka suratı görmemle donmuş bir hale büründüm.

İçerisinde şeytani bakışlar taşıyan iri gözleri, suratını boya küpüne dönüştüren makyajı, kuaför elinin değdiği bariz belli olan saçlarıyla gıcık bir asillikle masada oturan kız Hazal mıydı, yoksa zihnim bana gıcık oyunlarından birini mi oynuyordu yine? Bunun bir oyun olmasını çok isterdim. Ancak biz yaklaştıkça kaybolmak yerine, daha net bir şekilde gözlerime belirliyordu ve “Ben gerçeğim!” diye bas bas bağıyordu.

“Nihayet geldiniz!” Eda masaya geldiğimiz anda oturduğu sandalyeden kalkarak bu cümleyi kurup candan bir şekilde bana sarıldığında, düşmemek için ona tutundum. Sarılışına karşılık verdiğimde bana bakan Hazal'dan gözlerimi hızla çevirdim. “Hazal'ın babası Halis Bey'le babam çok yakın arkadaşlar. O yüzden buradalar.” Eda bakışlarımı anlamış olacak ki kulağıma bu cümleyi mırıldandı.

“Sorun yok,” dedim sessizce ve birbirimizden ayrılarak masadaki sandalyelerden birine oturdum. Aras da yanımdaki sandalyeye oturduğunda, Hazal'ın gözlerinin bu manzarayı süzdüğünü fark ettim.

“Eylül, kızım nasılsın? Arabada fenalaştığını duyduk.” Başkan Alkan Bey, kızınıninkini andıran ilgili ela gözleriyle bana bu soruyu sordu. Masadaki tüm gözler bana odaklanmıştı. Eda'dan aldığını anladığım bu bilgiyle ilgi odağı olmamın karşısında gerildim. “İyiyim efendim,” dedim sessizce. “Ufak bir şeydi, teşekkür ederim.”

“Ah, çok sevindim,” dedi Başkan, önündeki kadehten birkaç yudum almadan hemen önce. Dudaklarımı birbirine bastırıp tebessüm etmeye çalıştığımda Aras'ın bakışlarını üzerimde sezdim, lakin ona dönmedim ve masadaki diğer yüzleri tanımaya çalıştım. Bilmediğim iki surat vardı; biri Hazal'ın babası olduğunu düşündüğüm, Başkan'ın çaprazında oturan kır saçlı adam, diğeriye kim olduğuna dair en ufak bir fikrimin olma-

dığı kumral bir tene, yumuşak, yakışıklı, tıraş edilmiş bir yüze sahip adamdı.

Öte yandan masada Hazal'ın da bulunması beni rahatsız ederken, Aras'la bakışıyor mu diye çaktırmadan göz gezdiriyordum. Acaba Aras, Hazal ile benim aramda git gel yaşadığı için mi cevabımı sonraya ertelemişti? Şeytan içimi dürtüklerken incelemeye devam ettim. Hazal'ın ona baktığı kaçınılmaz bir gerçektir, ama Aras'ın bakışını hiç yakalamamıştım.

Peki, neden beni susturdun Aras?

“Sevgili dostum Halis, sevgili çocuklarım Aras, Pusat, Eda ve sevgili gelinim Eylül...” Ben aklımda gezinen kötü tilkilerle içimde yaralayıcı bir çatışma çıkardığım sırada, Başkan Alkan Bey'den çıkan bu cümle üzerine tüm tilkilerim kaçacak delik aramıştı. Düşüncelerimden arınıp, herkes gibi ben de Başkan'ın kırıksız tene sahip yüzüne baktım ve devamını dinlemeye koyuldum. “Belki de bu Başkan olarak son konuşmam. Biliyorsunuz...” Öksürüğü konuşmasını engellediğinden bir kez daha su içti. “...Biliyorsunuz ki artık yaşlandım ve yakın zamanda yerime birisi geçecek.” Aras'a bakıp yüzüne sıcak bir gülümseme kattıktan sonra devam etti. “Bu günü bir veda yemeği sayalım. Bir veda...” dedikten sonra önündeki içki dolu bardağı kaldırdı. Aras ve ben dışında hepsi içiyordu. Ben bu manzaraya pek alışık değildim.

“Ee, Başkan, sen istifayı başlattın, şimdi benim de peşinden gelmem gerekecek.” Halis Bey'in bu şikâyetli ses tonuyla kurduğu cümlesine neredeyse herkes gülmüştü. Sofrada iki yaşlı adam haricinde başka kimse konuşmazken, bozuk moralimle tabağımdaki et parçasını bitiremeyeceğimi fark ettim ve öylece etrafı izledim...

“Ee, babacığım, artık biz gençlere izin versen diyorum.” Eda'nın neşeli ses tonu bir kez daha ortama hâkim olmuştu.

“Ne izni bakalım?” diye sordu Başkan, eliyle göbeğini tutup sandalyesine yaslanarak.

“Karaoke'ye gideceğiz.” Yeni duyduğum bu fikre karşı hiçbir hareket yapmadan öylece durmaya devam ediyordum.

“Biz de gelsek olmaz mı?” Halis Bey gülerek bu cümleyi kurdu.

“Siz türkü bara gidin Halis Amca,” diye yanıtladı Eda onu. Ve masadaki iki yaşlı adamın kahkahası yine etrafı inletti.

Onlar tekrar kendi aralarında konuşmaya başlarken, Eda kolunu dürttü. “Aras, Eylül, haydi.”

Sağımdaki Aras bana doğru dönüp, kıvrımlı dudaklarını araladı. “Gitmek ister misin?”

Kalabalık ortamları sevmezdim, ancak tek başıma kaldığımda efkârlanıp, fikirlerim arasında boğulacak gibi oluyordum. Belki farklı bir ortama girmek bana iyi gelecekti. “Olur,” diye yanıtladım. “Gidelim.”

“Oley,” diyerek ellerini çıırttı Eda. Ben de ayağa kalktım ve sandalyenin arkasına astığım kot ceketimi kollarımdan geçirerek yanımdaki Aras’la beraber diğerlerine eşlik ettim.

Restoranın dışına çıkarak karanlık havada ilerlerken, masada tanıyamadığım kumral ve yirmili yaşlarındaki adamla Eda’nın yalnız olarak en önde ilerlediklerini fark ettim. Sadece yürümüyorlardı; hem yürüyorlar, hem de sohbet ederek gülüşüyorlardı, ki bu halleri pek de arkadaş görünümü yansıtmıyordu çevreye... Bu manzara karşısında istemsizce Pusat’a baktığımda başını öne eğerek yürüdüğünü gördüm, sanki kafasını kaldırıp o tabloya bakmaya cesaret edemiyordu, içi acıyor gibiydi. Buraya geldiğimizden beri ağzından bir çift laf işitmemiştim.

Başka insanların tavırlarından yola çıkarak hallerini çözümlemeye çalıştığım sırada işittiğim, “Geçmiş olsun canım” cümlesiyle doğru mu duydum diye Hazal’a baktım. Evet, bana geçmiş olsun dileklerini ileten bu cadı kızın ta kendisiydi; ayriyeten gülümsüyordu da.

“Teşekkür ederim,” dedim şüpheli bir ses tonuyla. Omuz silkerek önüne döndüğünde Aras’a baktım.

Aras ise, “Kendini iyi hissettiğine emin misin?” diye sordu, benim şaşırduğım konuyla alakasız olarak.

“Evet,” dedim ve sonra hiçbir şey söylemeden önüme döndüm. Ona baktıkça cevabımı ağzıma tıktığı gün aklıma geliyordu ve içten içe utanıyordum.

Nihayetinde yolun sonunda görünen karaoke bara gelip, insan selinin ardından içeri girerek sahnenin karşısında bir yere oturduk. Eda çantasını hızla masanın üzerine bırakıp, sahneye doğru gitmiş ve mikrofonu kapıldığı gibi şarkı söylemeye başlamıştı. Yanıp sönen disko topu Eda'nın güzel yüzünde efektler oluştururken, herkes kendi halinde takılıyordu. Pusat ve adını bilmediğim kumral çocuk haricinde...

Eda'nın söylediği ilk hareketli parça bittiğinde araya giren duygusal müzik, Sezen Aksu'nun *Sarı Odalar* şarkısıydı. Bir anda gözlerini bizim olduğumuz tarafa odakladığında, gözlerinin bulunduğu kişiyi seçmem çok zor olmadı. Pusat'a bakıyordu.

Bir an sonra, bakışlarının odağını değiştirmeden yeni şarkısını duyurmaya koyuldu.

“Ben senin hayatından gittim oğlum
Hadi yerime koy birini koyabilirsen
Ben senin hayatından gittim oğlum
Hadi dur o sarı odalarda durabilirsen

Ben sen sen diye bittim oğlum
Hadi bakalım unut unutabilirsen
Ben seni yudum yudum içtim oğlum
Hadi ol eskisi gibi olabilirsen”

Şarkının ortasında Pusat'a baktığımda oturduğu yerden elini yumruk yaptığını fark ettim. Salonda çıt çıkmıyordu. Ah be Pusat... Niye terk ettin bu güzelim kızı? Niye siz, karanlık adamlar sevginizi doğru düzgün gösteremiyorsunuz?

Pusat'ın kıpkırmızı olan yüzüne bakarak endişelenip, elimi hafifçe onun omzuna koydum. “İyi misin?” diye sordum. Sesimi duymasıyla transtan çıkmış gibi başını sallayıp, kan çanağına dönen gözleriyle bana döndüğünde yutkundu ve bir şey söylemeden ayağa fırladı. İnsanları aşarak lavabonun olduğu bölüme doğru giderken, arkasından çaresizce onu izledim. Pusat'ın Eda'yı hâlâ deliler gibi sevdiğini anlamamak için aptal olmak

gerekirdi. Peki, Pusat neden onu bırakıp gitmişti? Neden geri dönmüştü ve neden şimdi pişmanlık çekiyordu? Asla parçaları birleştirip bir sonuca varamıyordum, lakin içimden bir ses Pusat'ın kayda değer bir gereksiniminin olduğunu söylüyordu...

Şarkı bittiğinde herkes alkışlamış, ısıklar çalmıştı. Bizim grup da alkışlarken, Eda elindeki mikrofona sesli bir kahkaha atarak tek ayağını sevinçle ayağa kaldırdı. "Teşekkür ederim... Teşekkür ederim..."

Nasıl bu kadar güçlü durabiliyordu? Pusat'la beraber onun da içinin kan ağladığına emindim, ancak nasıl böyle gizleyebiliyordu? Hislerinin önüne bu güçlü paravanı nasıl çekebiliyordu? Ben asla onun gibi olamazdım. Üzüntümü, kırgınlığımı, halsizliğimi katiyen böyle gizleyemezdim. Eda nasıl muazzam bir karaktere sahipti? Nasıl yılmıyordu?

"Şimdi de mikrofonu en iyi arkadaşım Eylül'e seçtiğim şarkıyla devrediyorum," dedi Eda. Ben onun karakterine içten içe övgüler yağdırırken, onun bu söyledikleriyle beni sahneye çağırması beklediğim şeyler arasında kesinlikle değildi. Yine de bir an, çekimsizliğimi bir kenara bırakmak ve sahneye çıkıp içimdekileri akıtmak için, kimseyi umursamadan birkaç şarkı söylemek istedim.

Dudaklarımı ısırarak yanağımı kaşındığımda, izin ister gibi -mecburen- Aras'a baktım. Başını eğerek beni onaylamasını beklemiyordum. Yine de şansımı fazla zorlamadan, küçük el çantamı masanın üzerine bıraktım ve samimiyetin oldukça uzak olduğu masadan ayrılarak insanların arasında sahneye doğru yürüdüm. Basamakları çıktıktan sonra Eda'nın, yüzündeki tatlı gülümsemeye uzattığı mikrofonu aldım. Müzik başladığında omzuma dokundu ve sahneden indi. Ezbere bildiğim bu şarkının sözlerine bakmama gerek yoktu. Uzun zamandır dinlemesem de, sözleri aklımdaydı. Şarkının girişi biter bitmez, içimdeki heyecanı bastırarak dudaklarımı araladım ve söylemeye başladım. "Ne bu böyle film gibi..."

Ancak daha ilk mısra bitmeden sesimin kesilmesine neden olan şey, Hazal'ı Aras'ın kucağında görmem olmuştu. Kaşlarım çatılırken neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Aras'ın, Hazal'ı insan kalabalığının arasından endişeyle dışarı taşıırken bana son kez bakmaması ne kadar etikti?

Hayrete uğramış yüz ifademle şarkıyı boş verip, mikrofonu yere bırakarak sahnenin merdivenlerinden teker teker indikten sonra, çıkışa gideceğim anda kolumu kavrayan el yürümemi engelledi. Arkamı dönerek, beni durduranın kim olduğunu anlamaya çalıştım. Ne zaman salona döndüğünü anlamadığım Pusat'ın kavruk tenli suratına bakarken çatık kaşlarımla sordum. "Neler oluyor Pusat?"

"Hazal bayıldı, Aras da onu götürdü."

İşittiğim bu bilgi, ilk olarak kalbime delici birkaç okun saplanması sebep oldu. Ardından kendimi toplayıp, yüzümde duygusal bir gülüş attım. "Hazal'ı götürecek başka kişi mi yokmuş? Tüm gün midemle savaştım, nasıl beni düşünmeden onunla gidebiliyor?"

Çenemi kilitlediğimde Pusat dışarı baktı. "Baran ve Eda dışarı çıktılar. Baran burada olmayınca-"

"Aras'ın korumacı ruhu devreye girdi," diye tamamladım.

"Öyle düşünme, Aras'ın gözü senden başkasını görmüyor."

"Belli," dedim içime gergin bir nefes çekerek ve dolan gözlerime mani olamadan mekanın çıkışına doğru yürüdüm.

Gece neredeyse gündüze dönecekken odanın kapısı açıldı. Kapıya sırtım dönük bir halde yattığım yatakta gözlerimi sıkıca yumdum ve ellerimle yorganı biraz daha sıkı bir şekilde kavradım. Ancak uyumadığım her halimden belli oluyordu.

İçeriye giren Aras, tahmin ettiğim gibi, "Uyumuyor muydun?" dedi.

"Şimdi uyandım," diye yalan söyledim.

"Gece boyunca hiç kustun mu?"

"Bu benim sorunum," dedim doğrulup yataktan kalkarken.

"Bak kıza yardım edecek kimse-"

"Aras duymak istemiyorum," dedim bir daha bedenime bas-

uran duygu selini zapt etmeye çalışarak. "Onun bir Süpermen'i var, sen!" Sesim titrediğinde burnumu çektim. "Her neyse. Sahiden çok uykum var, izin verirsen kanepeye geçip uyuyacağım."

"Ne kanepesi?"

"Bugün orada yatmak istiyorum."

Nefes verdiğini duydum. "Ah güzelim ah..."

Omuzlarımda hissettiğim el beni havaya kaldırdığında, dudaklarımdan küçük çapta bir çığlık çıkmıştı. "Aras, bırak beni! Ne yapıyorsun?!" Adımlarını yatağa doğru attığında tekrar bağırdım. "Aras bırak dedim! Orada yatmak istiyorum!"

Beni yatağa bıraktığında üzerime eğildiğini hissettim. İçinde bin bir türlü his barındırdığı kara gözlerini tutkulu bir şekilde gözlerime sabitledi. "Koltukta ben yatarım. Senin yerin burası," dedi. Etkisinden kurtulmak adına, yüzlerimizin yakınlığını engellemek için başımı yan tarafıma çevirdim. O ise biraz daha öyle durup, sonrasında üzerimden çekilmişti.

Fırsattan istifade yorganı kafama çekip, gözlerimi sıkıca yumdum ve başka hiçbir şey söylemeden uykuya dalmaya çalıştım...

Ertesi gün, Eda'yla beraber otelin kafeteryasına inip altın varaklı masalardan birine oturduğumuzda, ben kendime söylediğim kahvaltılık tabağıyla -her ne kadar vakit öğleyi geçmiş olsa da- karnımı doyurmaya çalışıyordum. Moral bozacak olayları böyle üst üste yaşamaya devam edersem, yakında yemek yemekten yüz kilo olacağıma dair bir şüphem yoktu.

Tabağımdaki peynirden bir dilim kestiğimde, Eda meraklı gözlerle etrafı inceliyordu. Çayımdan bir yudum aldığım sırada kolumu dürtmesiyle lokmam boğazımda takılı kaldı. "Ay... Baran buraya geliyor. Sakın ha çaktırma."

Gözlerim, sanki bana "bakma" dememiş gibi anında onun işaret ettiği yöne kaydı. Bize doğru gelen adamı gördüm ve

hemen inceledim; Baran dediği bu herif, dñn geceki kumral adamdı. Ve ben tahminimde yanılmamıştım; Eda'yla flört aşamasındaydılar, yakında bir birliktelikleri olabilirdi, ki yaklaşık bir saattir Eda'dan Baran'ın mal varlığını ve stratejik önemini, birbirlerine ne kadar uyacak bir çift olacaklarını dinliyordum. Aslına bakarsanız, iyi birine benziyordu; dışarıdan gören kimse mafya adamı olduğunu anlayamazdı. Tabii üzerindeki siyah takım elbise olmasa...

Çekinmeden incelediğim Baran, yanındaki takım elbiseli arkadaşıyla bize doğru yürürken, arkasında gördüğüm iki beden beni daha da şaşırtmıştı; Aras ve Pusat da mı kafeteryaya gelmişti, yoksa gözlerim bana oyun mu oynuyordu?

Aras'ın beni burada görmesiyle kesilebilecek olan Eda'nın flörtünü tehlikeye atmamak için, elimi yüzümün bir kenarına perde yaptım. "Eda, Aras ve Pusat geliyor," diye fısıldadım.

"Gelsinler canım, onlara ne? Senlik bir şey yok, endişelenme." Omuz silkerek rahatça konuştuğunda, ona hak vererek elimi yüzümden çektim. Doğruydu, benlik bir şey yoktu. Olsa da, bu saatten sonra Aras'ın buna karışmasına izin yoktu. Keza kendisi kimle konuşacağına, kimi kucaklayıp kucaklamayacağına dair bana hiç mi hiç danışmıyordu...

Düşüncelerimle kendimi haklı çıkartıp, kafamı masamıza gelen iki adama çevirdiğim anda, adının Baran olduğunu öğrendiğim genç adam bana gülümsedi ve aynı sıcaklıkla ona karşılık verdim. Ardından hemen Eda'ya yönelip, Baran'ın elini uzatarak konuşmasıyla başlayan sohbeti izledim.

"Merhaba Eda Hanım." Ben onları incelerken, Baran'ın yanındaki hafiften çekik gözlere sahip, siyah saçlı, sempatik suratlı adamın benim tam karşıma oturduğunu sonradan fark etmiştim. Adama bakıp bir şey söyleyeceğim sırada titreyen telefonum bana mani oldu.

Gönderen: Sahtekâr Kabadayı
-O masadan kalkmanı öneririm.

Gözlerim, atılan mesajın sahibi olan Aras'ı çok aramamıştı, siyah gözlerin yoğunluğunu hemen hissetmiştim. Karşıdaki masalardan birinde Pusat'la oturup, sert bir suratla bana bakıyordu. Fakat onun bu bakışı beni korkutmamıştı, bu sebeple dediğini yapmadım ve oturmaya devam ettim.

“Merhaba,” dedim. Selam verdikten sonra, Baran ile Eda konuşurken, ben de tabağımdaki salamdan bir parça kestim.

“İsminizi öğrenebilir miyim?”

Gözlerim Aras'ın keskin bakışlarındayken duyduğum bu soruyla odak noktamı değiştirip, açık kahverengi, çekik gözlere yöneldim. “He?”

Adam başını öne eğerek gülümseyip, yanaklarındaki iki çukurun görünmesini sağladı. “Sizi bir yerden tanıyor gibiyim. İsminiz?”

“Hee...” derken elimle enseme kaşıyıp, yüzüme büyük bir sırtıtma kattım. “İsmim Eylül. Ya sizin?”

Bu arada, irislerim karşımdaki lavaboya kaç saniyede gidip gelebileceğimi hesap ediyordu; çünkü midem yine kaynamaya başlamıştı. Adam ismini söyledi mi, söylemedi mi tam hatırlamıyorum, avucumla ağzımı kapayıp hızla ayağa kalktım. Eda şaşkın ifadesiyle bana bakarken seri adımlarla lavabonun içinde girdim. Gözüm hiçbir şeyi görmüyordu, ellerimi mermere koyup içimi boşalttığımda, işim biter bitmez musluğu açtım. Ağzımı yüzümü yıkarken arkamdan o tanıdığım sesi duydum. “Eylül, iyi misin?”

Musluğu kapatıp, kenardan aldığım peçete ile yüzümü kuruladıktan sonra Eda'ya döndüm. Endişeyle yüzümü süzdüğünde yutkunarak lavaboya yaslandım. “Midemi üşütmüş olmalıyım.”

“Bu havada bunu nasıl becerdin acaba?”

Omuzlarımı kaldırıp indirerek “bilmiyorum” işareti yaptığım da, Eda'nın gözleri kocaman oldu. “Yoksa... Yoksa hamile misin?!”

Kirpiklerimin arasındaki mesafe arttı. “Daha neler!” diye haykırdım.

“İmkânsız bir şey demedim. Evli bir kadınsın.”

Ateşin Oğlu

Evlüyim ama aramızda hiçbir şey geçmedi. Tabii ki bunu bilmeyecektin Eda.

“Sessiz kaldığına göre kesin var bir şeyler.” Kolumu kavradı. “Haydi, çabuk hastaneye,” diyerek beni peşinden sürükleyerek lavabonun kapısını açtığında, karşımda Aras’ı görmeyi ummuyordum. “Aras, çabuk karını hastaneye götür. Doktor size sürpriz bir haber verebilir.”

Anlamamış gibi kaşlarını çatarken, “Ne sürprizi?” diye sorduğunda ben araya girdim.

“Sürpriz falan yok. Ben iyiyim. Doktora da gitmek istemiyorum.”

“Artık bu konuda fikrini almıyorum,” deyip kolumu kavrayan Aras, “Gidiyoruz. Yürü,” diye ekledi.

Ben kızgın bir halde ona bakarken, Eda arkamızdan seslendi. “Lütfen gelirken üç olun.”

Onu duymazdan gelerek sinirle Aras’a döndüm. “Doktora gitmek istemiyorum dedim.”

Kararlı siyah gözlerini benimkilere değdirdi. “Fikrini sormuyorum dedim.”

“Ne zaman sordun ki?” diye bağırdım.

“Bağırma,” diye uyardı.

“Sen hep Eylül’ü bastır zaten. Sustur... Bir böcek gibi davran.”

“Sana öyle davrandığıma da nereden çıkardın?”

Yüzüme sahte bir gülüş yerleştirdim. “Nereden mi? Senden!”

“Bağırma dedim. Sana öyle davranmıyorum.” Otelin bahçesine çıkmış, arabanın gelmesini bekliyorduk ve diyaloglarımız gittikçe çekişmeli bir hâl alıyordu.

Bitkin bir halde yüzüne baktım. “Önce duygularıyla oynayıp, sonra beni susturmanı nasıl açıklayacaksın çok merak ediyorum.”

Tam bana cevap vereceğı sırada, siyah Range Rover önümüze geldiğı için sustu. Vale arabanın içinden inerken anahtarı Aras’a uzattı, Aras anahtarı aldıktan sonra ön kapıyı içeri girmem için

açtı. Onun açtığı yeri umursamayıp, arka koltuğun kapısını açtım ve içeri geçtiğim gibi kapımı hızlı bir şekilde kapattım. O da açtığı kapıyı boş bir şekilde kapattıktan sonra, büyük ihtimalle sabır dileyerek şoför koltuğuna geçti.

Kollarımı göğsümde birleştirip, "Haksız olduğunu kabul ediyorsun yani," dedim.

"Hayır Eylül. Bazı şeylerden emin olmam gerek."

Kaşlarım bükülürken, kuruyan dudaklarımı araladım. Adamın her cümlesi bir öncekinden karışık oluyordu. "Emin olmadığın şeyler mi var?"

Hiç beklemeden sordu. "Senin yok mu?"

Hayretle başımı salladım. Ben onunla aklımı bozmuşken, o her şeyin ayrıntısına varana kadar düşünüyordu. Gözlerim dolarken dudaklarımı dişleyip, başımı başka yöne çevirdim. "Yine bütün yükü benim omuzlarıma atıyorsun."

"Ben senin yüklerini de sırtlamaya çalışıyorum, güzelim."

"Hislerimden emin değilim diyorsun, onu diyorsun, bunu diyorsun. Bir dediğin bir dediğini tutmuyor."

"Hayır. Sen dediklerimi anlamak istediğin gibi anlıyorsun, Eylül."

"Açık konuş o zaman."

Kara gözleri aynadan gözlerime odaklandığında, telefonunun zil sesi onun sesini engellemişti. "Başkan arıyor," dediğinde susup arkama yaslandım.

"Önemli bir şey yok gibi, sadece midesinde sorun. Yok, yok," demesinin ardından gözlerini tekrar benimle buluşturdu Aras. "Bilinci sapaşğlam maşallah." Tek eliyle direksiyonu çevirdi. "Tamam. Akşam yemekte görüşürüz," demesinden sonra telefonunu kapattı. Aramızda başka hiçbir diyalog geçmemişti...

Ertesi akşam, Başkan hepimizi buradaki barbeküsüyle ünlü bir yere götüreceğini söylemişti. Herkes hazırlanırken Aras'ın gelmeyeceğini öğrenmiştim. İşin garip yanı, -her ne kadar

hastalığını öne sürse de- Hazal'ın da gelmeyeceğini öğrenmiş olmamdı. Bunun üzerine Eda'yla başka bir sebep öne sürerek anlaşp, onun arabasını alarak Aras'ı takip etme kararı almıştım. Şimdiyse, otelin çıkışında karanlık havada yolun kenarına çektiğim arabamla, Aras'ın çıkmasını bekliyordum.

Ellerimle direksiyonda ritim tutarken, kolumda takılı olan siyah ince kordonlu saate baktım. Neredeyse dokuza yaklaşıyordu. Bir ajan edasıyla gözürme taktığım siyah güneş gözlüğünün ardına saklanan gözlerimi tekrar yola diktiğimde, otelden çıkan Range Rover hemen dikkatimi çekmişti. El frenini çekerek arabayı tekrar çalışır vaziyete geçirdikten sonra, iki elimi de direksiyonun üzerine koyup, aradaki mesafe daha fazla artmadan peşinden sürmeye başladım.

Bu sırada, günün sonunda karşılaşacağım manzarayı deli gibi merak ediyordum ve içimden ister istemez, "Lütfen bana ihanet etmesin," diye geçiriyordum. Bunu kaldırabilir miydim, bilmiyordum. Öyle bir şey varsa, Aras'la kesin olarak ayrılırdım... Peki, bu travmayı atlatabilir miydim? Hiçbir yanıtım yoktu.

Düşüncelerimle boğuştuğum sırada, karşısına çıkan yol ayrımından sağ yönü seçmesini zihnime kazıdım ve dakikalar sonra gittiği yerden aynı şekilde sağa döndüm.

Düz yola girdiğimde, metrelerce ilerimdeki arabasını hâlâ seçebiliyordum. Umarım başka bir yol ayrımı çıkmaz diye dua etmekten başka yapacağım yoktu, çünkü bu defa nereden gittiğini göremeyebilirdim. İçinde bulunduğum gergin ortam terlememe neden olurken, otomatik düğmeye basıp pencerenin açılmasını sağladım. İlık rüzgâr tenimi okşadığında, anlık bir şekilde gözlerimi kapatıp açarak rahatlamak istedim. Fakat kirpiklerimi araladığımda yan aynaya değen bakışlarımla peşimden hızla gelen ikinci bir arabayı fark etmemle gözlerimi irileştirdim.

Yol epey ıssızdı ve arkamdan hızla gelip bana yaklaşmak üzere olan bu araba, sinyal vererek durmamı işaret ediyordu. İçerisinde kimin olduğunu çözmek istedim, lakin havanın oldukça

karanlık olması bunu engelliyordu. Aracı umursamamaya çalışarak, hızımı arttırıp önüme döndüğümde düşündüm... Korkmalı mıydım?

Bir an sonra, iç sesim beni yatıştırmayı denedi. “Hayır, Eylül, sakın ol. İleride Aras var. Bir şey olmaz.” Bu fikirle gazı biraz daha kökledim. Hız ibresinin doksanı geçmesinin ardından, kavisli yolda sola doğru güzel bir dönüş yaptım. Yan aynadan tekrar baktığımda, arkamdaki aracın da aynı dönüşü yapması gecikmemişti. Endişeyle yutkunarak gözlerimi yola yönelttiğimde, tekrardan Aras’ın arabasının görünmesiyle rahatladım. Ama bu rahatlığım iki saniyeden az sürdü...

Kulaklarımı dolduran yüksek silah sesi, gözlerimi irice açarak hızla frene basmama neden oldu. Bedenim öne doğru hafifçe sarsıldı. Korku bedenime hükmederken seri bir şekilde arabadan indim. “Aras!” diye bağırdım kurşun sesinin geldiği taraftaki arabasına doğru koşarken. O sırada, başka bir Jeep’in son sürat uzaklaştığını gördüm.

“Eylül dur, tuzak olabilir!” İşittiğim bu tanıdık sesle omzumun üzerinden arkama baktığımda, daha demin arkamda olan ve içinde korkacağım birinin olduğunu düşündüğüm arabanın ön kapısını açıp telaşla dışarı çıkan Pusat’ı seçti gözlerim. Bir kez daha adımı seslenip havaya ateş ettiğinde, onu umursamadan koşmaya devam ettim.

“Aras!” Arabasının önüne geldiğimde yerde yatan hareketsiz beden bacaklarımdaki tüm enerjinin çekilmesine neden olmuştu. Yere düşmemek adına aracın kapısından tutunurken, son gücümle yerde yüz üstü yatan bedene doğru ilerledim.

Ayakucuna geldiğimde elimi ağzıma koyarak, “Hayır...” dedim kısık bir şekilde. Suratını henüz göremesem de, üzerindeki takım elbisenin Aras’a ait olduğuna eminim. Fakat inanmak istemiyordum. “Ne olur,” dedim başucuna yaklaşp ona doğru eğilirken. “Ne olur Aras olmasın.” Ve sonra, titreyen parmaklarımla omuzlarından tutarak iri bedeni kendime doğru çevirdim...

Ellerime bulaşan kırmızı sıvı titreyen parmaklarım arasından

Ateşin Oğlu

kayıp giderken, acı içerisinde dişlerimi sıktım. Titreşime giren bedenim, korkunun saf ruhunun kendini rehin almasına izin vermişti ve dizlerimin üzerine yatan bu yüz, belki de kendimi kaybetmeden önceki son acı feryadıma sahip olacaktı: "Aras!"

Bölüm Yirmi Altı

İhanetin Perdesi

Gözlerimdeki sıcak yaşlar ve yanaklarımdaki ağrıyla, dizlerimin üzerinde yatan yüzü avuçladım. Yüzünü okşarken tekrar konuştum. "Aras, uyan Aras!"

Boğazım alev alev yanıyordu, görüş alanım bulanıklaşmıştı. Öyle ki gözlerinin hafifçe açıldığını sezmemiştim. "Eylül. Sakin. O-ol."

Bu zorla çıkan cümle onun yaşadığının habercisiyken, titreyen kanlı ellerimle düşünmeden yüzünü avuçladım. "Aras..."

Hıçkırıklarım konuşmama izin vermezken, arkamdaki erkek sesi en azından mantıklı bir cümle yayabilmişti bu تنها yere. "Aras, dayan kardeşim!"

Aras'ın dudaklarından çıkan acı öksürük yüzünü buruşturmasına neden oldu. Canı acıyordu, nasıl oluyordu bilmiyorum ama duyduğu acının her zerresini iliklerime kadar hissediyordum. Yaralanan oydu, ama benim çektiğim acı onunkinden az olamazdı. Adem elmasındaki hareketlenmeyle sezdim yutkunduğunu. "Pus... Pusat... Bunu... Bana yaptıran..."

"Tamam kardeşim... Yorma kendini. Hepsini konuşacağız."

Sevdiğim adamın yaralı bedeninden çıkan ikinci sızılı öksürük içimi delip geçerken, Pusat eğilerek dizlerimin üzerin-

de yatan halsiz bedeni omuzlarından tuttu. Göğsüm hızla inip kalkarken gözlerimi Aras'ın kanlı gömleğinden alamıyordum. Acı çekiyordu. Aras acı çekiyordu. Onun heybetli bedenini, sert duruşunu ilk defa bu kadar güçsüz görüyordum. Ben ona bir şey olmaz sanıyordum, ona kimse zarar veremez...

Peki, bu nasıl olmuştu?

Ben ondan gitsem de, o benden gitmez diyordum. Gölgesini hep üzerimde hissedeceğimi biliyordum. Olmayacak mıydı? O da beni bırakıp gider miydi?

Pusat'ın onu ne zaman ayağa kaldırdığını bilmiyordum, nefes alışlarımın hangi vakit bu kadar hızlandığını hatırlamam mümkün değildi, çöktüğüm yerde öne arkaya doğru savruluyordum... Buna ne zaman başlamıştım bilmiyordum.

"Sana diyorum..." Karşımdaki beden bana doğru hareketler yapıyordu, fakat söylediği sözler aklımda bir bütün oluşturmak yerine farklı yerlere savruluyordu. Bana yaptığı hareketler ağır çekimde oynarken sesi boğuk geliyordu. Ya da ben öyle algılıyordum, bilmiyorum. Omuzlarımdan sarsılıyor muydum, yoksa kendim mi sallanıyordum, kararsızdım.

Bir anda, yanağımda ince ve yakıcı bir sızı hissettim, evet bunu hissetmiştim. Başım o sızıyla beraber yana savrulurken kulağım tizce çınladı. Duyu organım yerine gelmişken, karşımdaki kişinin Pusat olduğunu ve beni kaldırmak için sözler söylediğini anlamıştım. Tekrar tuttu omuzlarımdan. "Eylül, şu an şoka girmenin vakti değil canım. Kalk haydi, Aras daha fazla kan kaybetmeden onu bir doktora yetiştirmeliyiz. Anlıyor musun?"

Aras... Kan... Doktor...

Kelimeler beynimde korkunç şekiller alırken, "tamam" der gibi art arda başımı salladım.

"Tamam, haydi kalk." Pusat'ın bana uzattığı elini kavrayarak ayağa kalktım. Koşar adımlarla siyah Range Rover'a giderek aynı anda arabaya girdik. Pusat beklemeden arabayı çalıştırdı. Tekerleklerden çığlık sesi çıkararak arabanın dönmesini sağladı. Araba yola çıktığında, arkamı dönerek hemen Aras'a baktım. Gözleri kapanmamak için zorlanırken, bir eli de cansız bir

şekilde koltuktan aşağı sarkmıştı. Çekinmeden elimi uzatarak düşen elini kavradım. Baygın bakan koyu gözleri elimin üzerine kaydı, daha sonra yavaşça gözlerime değirdi uzun kirpiklerin gölgelediği simsiyah gözlerini. Dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yerleştirdikten sonra konuştu. “Korkma...”

İlk defa sesini bu kadar canlı çıkarabilmişti. Bu bile içime onun iyi olduğunu serpiştirirken, tuzlu suyun yakıp kavurduğu dudaklarımı araladım. Göz pınarlarım akmaya devam ederken akan yaşları durdurmaya çalıştım. “Korkmuyorum,” dedim. Ama sesim aciz ve korku dolu çıkmış, kelimemin çıkış tarzı ele vermişti yalanımı. Gözlerini kırparak elini tuttuğum elimi hafifçe kavradığında, Pusat araya girdi. “Sana bunu yapan kişi...”

“Başkan,” diye tamamladı cümlesini Aras.

Gözlerim dehşetle açılırken, bir şeyleri yanlış duyup duymadığımı anlamak için aklımda cümleleri oturtmaya çalıştım. Beynim, bir yardan atlamışçasına parçalanmıştı sanki.

Doğru mu duyuyordum, yoksa aklım benimle alay mı ediyordu?

Aras’ı takip ettiren, tehdit mesajı yollayan, en kötüsü onu öldürmek isteyen kişi neredeyse babası bildiği adam, yani Başkan mıydı? Ama neden?

Cevapsız sorularım zihnimde dönme dolap misali turlarken, Aras’tan gelen yüksek sesli öksürük bütün düşüncelerimi bir kenara itmeme neden olmuştu. Korkuyla ona baktığımda gözlerinin kapanmaya başladığını, elimi sıkan elinin de gevşediğini hissettim. “Aras!” dedim bilincinin ayrılmaya başladığını anladığımda. “Aras, kapatma gözlerini! Aras!” Eli elimi bıraktığında, kafası da cansız bir şekilde yan tarafına düşmüştü. Bu manzara kalbimin üzerinden tonlarca ağırlıkta bir yük geçmiş gibi hissettirmişti. “Aras, aç gözlerini!” diye haykırdım. Bir işe yaramadığında devam ettim. “Aras! Pusat!” Delirmiş gibiydim. “Pusat, Aras gidiyor.”

“Eylül sakın ol. Yaralı sadece,” dedi Pusat gaza yüklendiğinde.

“Pusat hızlan, Aras kendini kaybetti... Hızlan!”

“Merak etme, Başkan'ın sağlık ekibi buraya çok yakın.”

Pusat direksiyonu sola kıvrıdığında dehşet içerisinde gözlerimi açtım. “Ne Başkan'ı!” diye kükredim yok olmaya başlayan sesimle. “Daha az önce demedi...”

“Eylül sus!” Koyu kahverengi gözlerini yoldan çekerek bana değirdi.

Sıcak yaşlar tekrar beni dinlemezken, irkilerek ürkek bir tavırla geri çekildim. Bütün tüylerim kabarmıştı, hayal ve gerçek arasında bir yerde çırpınıyordum. Bir yanımda sevdiğim adam cansız bir şekilde yatıyordu, diğer yanımda niyetini bilmediğim arkadaşı onu o canilerin arasına götüreceğini söylüyordu. Dişlerim birbirine çarparken, hıçkırıklarım dudaklarımdan feryat etti. “Pusat...” dedim ağlak sesimle. “Bunu ona yapma... Onu öldürmelerine fırsat verme. Onu o ellere teslim etme...”

Cümlelerime eşlik eden yutkunuşlarım acizliğimi gözler önüne sererken, deminkine nazaran yumuşak bir sesle konuştu. “Burada tek gidebileceğimiz yer orası. Merak etme, bir daha ona zarar vermeye yeltenemezler. Henüz bu suikastı yaptıranın Başkan olduğunu bildiğimizi kimse bilmiyor.”

Gözlerimi kapatıp, alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. Nasıl sakin kalacağımı bilmiyordum, gözümde yılanı andıran yol uzadıkça uzuyordu şimdi. Havanın kasveti içimin derinliklerine girerken, yaşadığımız tüm anlar gözlerimde canlandı. İlk karşılaşma, ilk kavga, ilk kurtuluş, ilk gülüş, ilk sarılış... Aniden gelişen olaylar... Düğünümüz, Fransa... Paris... Kolye satan kadın... O kolye... Şimdi ona ne kadar ihtiyacım vardı... Onu nasıl savurmuştum umursamadan, bencilce...

Çenem kilitlenirken acıyan gözlerimi açtım, Aras yaşıyordu. O anda, anneannemin cümlesi kulaklarımda çınladı: “Nefes alıyorsa, o da bir, sen de bir... Hayat kirpiklerimizin ucunda, iki dudağımızın arasında saklanıp durur...”

Hızla arkamı döndüm, kalp atışlarım göğsümü delegecek radeye gelirken, uzanıp yere düşen elini tekrar tuttum. İşaret parmağım onun yavaş nabzını hissederken, parmaklarının benim nabzımın üzerinde durmasını sağladım. Omuzlarım şiddetli

ağlayışlarımla inip kalkarken, onun yüzünü süzdüm; ne bir hareketlenme vardı, ne bir işaret.

“Pus-Pusat...” dedim gözlerimi Aras’tan çevirmeden. “Gelmedik mi hâlâ?”

“Pusat... Hareket etmiyor, bana ağlama demiyor. Beni hissetmiyor! Hızlı ol!” Sesimin ne kadar yüksek çıktığının farkında değildim, umurumda da değildi. Aras’ın yüzünü ilk defa bu kadar ıslak görüyordum... Rahat değildi... Onun omzundan aşağı süzülen koyu kırmızı kanı gördükçe kendimden çekiyordum. Biri beni uyandırısın artık, diye düşünüyordum ama olmuyordu; ne uyandıran vardı, ne yatıştıran. Her şey realist bir biçimde savruluyordu gözlerimin önüne, anlamak istemiyordum. Parmaklarım arasında kuruyan kan en iyi kanıt değil miydi bana?

Arabanın sarsılarak durmasıyla tekrar ayrılmıştı ellerimiz. Korkuyla başımı çevirdiğimde, iki iri yapılı adamın arka koltuğun kapısını açtığını gördüm. Aras’ı sedyeye yerleştirdiklerinde inmeye çalıştım araçtan. Ayağımı taş zemine bastığım anda yere yığılacaktım, ta ki bir el kolumu kavrayıp beni son anda tuttu. Aynı elin sahibi arabanın kapısını kapattıktan sonra yürümeme yardımcı olmaya çalıştı. Sedyeye gözümün önünde ilerlerken, gözlerimin dünyadan daha hızlı dönmeye başladığını hissettim. Bu ne berbat bir histi. Kalbim nasıl zonkluyordu...

Dudaklarım sessizce feryat etti halime.

Kaybetme korkusu... Ben bu duyguyu iyi biliyordum. Ne kadar yaşamak istemezsem, o kadar kaybediyordum.

Başım vücuduma ağır geldiğinde gözlerimin karardığını hissettim. Hayır, olamazdım, bu kadar zayıf olamazdım! Böyle bir zamanda nasıl seçebiliyordu bünyem düşmeyi?

Hızlı olmalıydım, sedyeye yetişip Aras’ın ruhunun yanında olmalıydım.

Lakin olmuyordu, kolumu tutan beden olmasa ayaklarım birbirine dolanacaktı. Şu kısacık mesafe bana kilometrelerce uzunlukta geliyordu. Daha fazla da dayanamadım zaten, gözlerim kararmadan önce son duyduğum, “Eylül!” kelimesi olmuştu.

Beynim hafıflemişti sanki, içinde bir titreşim hissetmiyordum.

Sahi, ben niye rahatsızdım?

Gözlerimi açmadan önce bir şey hatırlayamamıştım. Güzel bir uyku uyuduğum söylenebilirdi, ama içimi huzursuz eden bir şey vardı. Kirpiklerimi aralamaya neden cesaret edemiyordum?

Düşündüm...

En son neredeydim? Gözlerim kapalıyken hatırlayamayacağımı anladığımda hafifçe açtım kirpiklerimi.

Bembeyaz duvarlar... Yabancı bir oda...

Başım sızlarken koluma bağlı serumu gördüm, üzerime baktığımda krem gömleğimin üzerindeki kan lekeleri gerçeği acı bir tokat gibi yüzüme yapıştırmıştı.

Yaşadıklarımın birbiri ardına tekrar zihnimde canlanmasıyla, korku dolu bir sesle, "Aras!" dedim ve bacaklarımı şimdi bana rahatsız gelen yataktan aşağı savurdum. Kolumdaki serum bandını koparıp atarak ayağa fırladım. Daha önce hiç gelmediğim bu yabancı evin kahverengi modern kapısını açtığımda, iri yapılı takım elbiseli bir adamla karşılaştım. Onu umursamadan çıkacaktım ki bana engel oldu. "Yenge, nereye? Senin dinlenmen gerekiyor."

Kaşlarımı çatarak, "Aras nerede!" diye bağırdım. Bunların hiçbirine ne inancım ne de güvenim kalmıştı artık. Onu vuran kişinin bu adam olmadığını nereden bilecektim?

"Kurşunları çıkarıldı. Uyuyor yenge."

Yutkundum, gözlerim doldu. "İyi mi?" diye sordum.

"İnşallah iyi olacak."

Ellerimle saçlarımı kavradım. "Onun yanında olmam lazım," dedim. "Ben iyiyim."

Boynunu büktü adam. "Yenge kesin talimat var. Dinlenmeniz emir olundu."

Sinirlerim beynime hücum ederken, dudaklarımı aralayıp itiraz cümlesi kurmaya hazırlandım.

“Eylül, uyandın mı?” Fakat çıkan bu cümle bana ait değildi. Sesin geldiği yöne bakıp, bana doğru gelen Eda’yı gördüm. Her ne kadar tanıdık bir sima görmüş olmama mutlu olsam da, babasının hainliği gözümün önüne gelince, acaba dedim; onun da bu komplodan haberi var mıydı?

Kollarını boynuma doladığında rahatsız oldum, ellerim ne yapacağını bilemez bir halde titrerken Pusat’ın cümlesi aklıma geldi: *“Aras’a bunu yapanın kim olduğunu bildiğimizi bilmiyorlar.”*

Yine de Eda’nın sarılmasına karşılık vermedim. İçimden gelmiyordu. Fazla olmadı, çekmişti kollarını benden. Elaya çalan gözlerini yüzümde gezdirdi, o da gerçekten üzgün duruyordu, babasının hainliğinden haberi yok muydu? “Çok kötü görünüyorsun Eylül, neden kalktın?”

Ellerimle yüzüme düşen saçlarımı geriye attım. Aldığım nefesler ciğerimi yakmaktan başka bir işe yaramıyordu. “Ben iyiyim, Aras’ı görmem lazım.”

Eliyle yavaşça omzuma dokundu. “Tatlım, daha yeni bir operasyon geçirdi. Yanına girmemen...”

“Ben onun karısıyım,” diye bağırdım, laflarına kulak asma-
dan. Ardından, işaret parmağımla yattığım odayı gösterip ardından beklemeden devam ettim. “Benim şu odada rahat rahat yatmak yerine, eşimin başında olmam gerekiyor anlıyor musun?”

Gözleri önce odanın kapısına, sonra arkamdaki tanımadığım adama, en son da bana dokundu ve birkaç saniye yüzümü süzdü. “Gel benimle,” dedi. Başımla onaylayarak koluma girmesine izin verdim. Karşımızdaki, koyu renkte parkelerle döşenmiş merdivenden yukarı çıkarken ayaklarıma gelen gücü hissettim. Güçlü olmalıydım. Nasıl yapardım, onun tenine bıçak değerken ben nasıl uyumuştum? Etrafta yüzlerinde sahte maskeler taşıyan, dost görünümlü düşmanlarının arasında onu nasıl yalnız bıraktırdım? Ben nasıl bir insandım?

Boğazıma hücum eden yumrunun gizli bir tetikçi gibi ağlamamı beklediğini biliyordum. Ama yapamazdım, ağladıkça devriliyordum. Buna bir daha izin vermeyecektim.

Basamakları bitirdiğimizde içinde Pusat’ın da bulunduğu bir

grup siyah giyimli adamın kahverengi kapının önünde beklediklerini gördüm. Anında yüzler bize çevrilmişti. Yaklaştığımda koyu gözleriyle bana bakan Pusat'a sordum. "O... Nasıl Pusat?"

"Kolay bulunan bir kan grubuna sahip, bu yüzden şanslı. Yüklü kan nakli aldı ve şu an uyuyor diyebiliriz."

"Yanına gireceğim," dedim hızla. Onu görmeden nasıl inabilirdim iyi olduğuna?

"Girmesen..."

"Pusat lütfen bana girmesen daha iyi olur safsatalarını söyleme."

Ellerini arka ceplerine koyarak düşündü. Kaşlarını kaldırmak etrafına bakındı, sonrasında beni süzdü. Eli kapı kulpunu kavradığında teşekkür amacıyla doğallıktan uzak, buruk bir gülümseme takındım.

Kapıyı araladığında, kalbim tenimi delercesine gürelemişti. Sarsak ilk adımımı attım loş odaya doğru, tırsak ikinci adımından sonra güçlü sayılabilecek bir adım daha atmıştım.

"Fazla kalma." Pusat'ın arkamdan söylediği cümleye bir tepki vermedim, odadan içeri girdiğimde odanın kapısı kapanmıştı. Gözlerim Aras'a ulaştığında sessizce yutkundum. Dişlerimi sıkarken, ellerimi yumruk yaptım. Titriyordum, odada hâkim olan tek ses kalp atışların çizgisel olarak yansıtıldığı monitörden çıkan sesteki ve bu beni daha tedirgin yapıyordu. Ona yaklaştıkça bir yandan rahata eriyor, diğer yandan huzursuzlaşıyordum.

Yatağının ucuna geldiğimde yüzünü inceledim. Derin bir uykuda gibiydi, gözleri o kadar rahat kapanmıştı ki hiç uyanası yok gibiydi. İşaret parmağına mandal gibi bir şeyin kısıtıldığı elini ellerimin arasına aldım. Göğsü inip kalkarken alıp verdiği nefesi, ağzına takılı şeyin yüzeyini buharlaştırıp siliyordu. Bir elimi onun ıslak alnına götürüp, yapışan saçlarını geriye attım. Teni sıcaktı, o halde iyiydi değil mi? Hem, yaşayan insan terlerdi...

Avucumun arasına aldığım eline minik bir öpücük kondurdum gözlerim sulanırken. Kendimi suçlu hissetmem normal miydi? Vurulmadan önce ona ne kadar kötü davrandığım geldi

aklıma... İçimde kendimle cebelleşiyordum. Onu takip ederken, Hazal'la buluşacağını düşünmüştüm... Ne kadar aptalım.

Öylece hareketsiz yatan Aras'ı izlerken, yüreğimin acısıyla beraber dudaklarımı aralayıp, belki hisseder düşüncesiyle bir şeyler söylemek istedim.

"Eylül Hanım," Fakat bu ses, araladığım dudaklarımın ardına kapanmasına neden oldu. Bana yabancı gelen sesin sahibine doğru çevirdim başımı halsizce, üzerinde beyaz önlük olan otuzlu yaşlarındaki kısa saçlı adamın doktor olduğunu anlamam pek gecikmemişti. "Eşinizin sağlığı için bu kadar ziyaret yeterlidir. İzninizle serumunu yenileyeceğim, ardından bırakalım ve rahat bir şekilde uyusun."

Dudaklarımı sıkarak tekrar Aras'a baktım; sanki uyuyordu, sabah olunca uyanacak gibiydi. Doktor serumu düzeltirken merakla sordum. "Uyanacak... Değil mi?"

İşini bitirdikten sonra bana döndü. Koyu renkteki gözlerini yumuşak bir şekilde gözlerime odaklayıp, yüzüne hafif bir tebessüm kattı. "Merak etmeyin, Aras çok güçlü bir karaktere sahip."

Gözlerim dolarken dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsemdim, Aras'ın elini yavaşça yatağın kenarına bırakıp üzerindeki örtüyü bir koruma misali düzelttim. Doktor elleriyle dışarıyı işaret ettiğinde, kapıya doğru ilerledim. Arkamdan geldiğini duyuyordum, kapıdan çıkacakken son kez arkamı döndüm. Esmer suratına baktım bir kez daha. "Allah'ım yardım et," diye dua ettim. "Onu bana bağışla... Onu kaybetmenin acı tadını bırakma zihnime..."

"Haydi..." Doktorun sesiyle başımı sallayarak gözlerimi sildim ve arkamı dönüp odadan çıktım. Pusat ve Eda merakla bize doğru bakarlarken, diğer adamların gittiğini anladım.

"İyi geceler," dedi doktor onlar karşılık verdiğinde. Kapının karşısındaki üçlü asker yeşili koltuğa doğru giderek oturdum.

"Eylül, odana gidelim. Sen de bitkinsin, uyusan iyi olacak," dediğinde Eda'ya baktım.

"Uyanana kadar burada bekleyeceğim."

“Eylül, kendini harap etmekten başka bir şeye yaramaz bu. Bak, ben buradayım.”

Ellerimi dizlerimin arasında birleştirdikten sonra Pusat’a baktım. “Bekleyeceğim dedim Pusat. Ben küçük bir çocuk değilim.”

Pusat ellerini ensesinde birleştirerek sabır diler gibi başını salladı. “Pekâlâ, ben sana yiyecek bir şeyler getireyim,” diyen Eda’yı onaylamadım, yok da saymadım. Tepkisiz kaldığımda dediğini yapmak için yanımdan uzaklaştı. O gider gitmez, kendi kendine bir öne bir arkaya adımlar atan Pusat durdu ve hızlı adımlarla yanıma oturdu. Birleştirdiğim ellerime bakarken, “Sence Eda’nın, babasının pisliğinden haberi var mı?” diye fısıldadım.

“Hayır,” dedi düz bir sesle. “Bu plandan Başkan harici kimsenin haberi olduğunu düşünmüyorum.”

Başımı geriye atarak beyaz tavana baktım. “Herkesi şüpheyle bakıyorum şimdi... Ya doktor iyileştireyim derken kanına zehir karıştırıyorsa? Ya gizli bir suikast daha hazırlıyorlarsa?”

“Şş... Başkan ikinci bir plan yapmaya cesaret edemez. En azından şimdilik. Şu an Aras’ın yaşadığına üzülme yerine, vurulma olayını yaptırmanın o olduğunu anlamadık diye sevinmekle meşgul olduğuna bahse girebilirim.”

Soğuk ellerimi sıcak enseme değdirerek serinlemeye çalıştım. Anlayamadığım şeyler vardı... Başkan neden Aras’ı öldürtmeye çalışıyordu? “Anlayamıyorum...” diye feryat ettim sessizce. “Neden Aras’ı öldürtmeye çalıştı?”

“Şş...” dedi uyarıcasına tekrar. “Eylül, bunları konuşmanın ne yeri, ne de zamanı canım. Aras uyandığında kafamızdaki bütün sorular yanıt bulacak, merak etme.”

Saçlarımı geriye atarak umut dolu yaşlı gözlerimi Pusat’ın kahverengi gözlerine diktim. “Uyanacak, değil mi?”

Dudaklarına şefkatli bir tebessüm yerleştirdi, eliyle omzuma dostça bir dokunuş bırakırken,

“Uyanmazsa sana kim sahip çıkacak?” dedi alaycı bir şekilde. Beni güldürmeyi başardığında kısık gözlerimle merdivene

baktım ve Eda'nın, elindeki tepsiyle yanımıza doğru geldiğini gördüm. Karşımıza geçmeden Pusat'a kaşlarıyla koltuğun yanını işaret etmişti. Pusat ayağa kalkarak koltuğun yanında duran cilalı, krem rengi, geniş sehpayı önümüze doğru çekti. Eda elinde iki kâse çorba ve makarnanın bulunduğu tepsiyi masaya koydu. "Otursana," dedi.

Şaşırdığını anladığım Pusat başını yana eğdi. "Ben mi?" diye sordu. Belki aralarındaki bu diyalog başka zaman geçseydi güler, hatta kahkaha atardım; ama şimdiki yaşadıklarım buna izin vermiyordu.

Eda istifini bozmadı. "Evet sen. Hiçbir şey yemedin, ikiniz de oldukça halsizsiniz. Toparlanmanız gerekiyor."

Mercimek çorbasının dumanı yüzüme vururken, Eda'nın dediği gibi yemeyi denedim; ancak midem buna itiraz eder gibi sızladığında, başımı yemekten çekip sırtımı oturduğum koltuğun başlığına yasladım ve Aras'ın yattığı odanın kapısını izlemeye devam ettim.

Bir sonraki gün, durumu iyiye gittiği halde yine uyanmamıştı. Bu his diken üstünde oturmak gibiydi. Yaşıyordu, nefes alıyordu ama yanımda olduğunu hissedemiyordum. Her an gidebilir duygusuyla yaşamak ne zordu. Ve ben hayatım boyunca bununla yüzleşmiştim...

Akşam olduğunda doktordan izin alıp odasına girmiştim yine. Kalçamı yatağının boş tarafına dayayıp onun elini avuçladım. Sıcak tenine bir öpücük kondurduktan sonra, pınarlaşan gözlerimle konuşmak için dudaklarımı araladım. "Aras..." dedim fısıltı gibi çıkan sesimle, sonra kendimi toparladım. "Biliyor musun, ilk tanıştığımız gece var ya... O zaman senden çok korkmuştum. Yatmadan önce bir daha görmeyeyim diye dua ediyordum. Ne yapayım? Bana çok kaba davranmıştın. Biliyorum uyanık olsan korkaklığımın alakalı birkaç dalgacı söz işittirirdin kulaklarıma..."

Kendi kendime gülümsedikten sonra devam ettim. “Yan evimizde karşıma çıktığında çok şaşırmıştım. Hele bindiğim taksinin şoförünün sen olduğunu gördüğüm gün... Korkudan ölecektim neredeyse.” Kendi kendime kıkırdadım, sanki karşımda can kulağıyla beni dinliyormuş gibi. “Beni kaçırmaya yeltenen adamdan kurtardığın gün sana hayran olmuşum... Ama dedemin beni evden kovduğu gün var ya, hani ben annemin mezarında ağlarken yanıma gelmiş ve bana sahip çıkmıştın ya... ‘Hiç kimse, kimsesiz değildir,’ deyip bana kimse’ m olacağını hissettirmiştin ya... İşte ben, o gün...” dedim. Durdum ve nefesimi tazeledim. “İşte, ben o gün sevdim seni Aras. Çünkü sen o gün, düştüğümde beni kaldırdın ve toparlanmayı öğrettin. Bana bu umudu vaat ettin. Kalbi kırık bir kız için bu cümle nasıl bir antidepressandır bilir misin? Bence bilirsin, çünkü sen sonucunu hesap etmediğin şeyleri söylemezsin Aras. Lütfen sözünde dur, kimsesiz bırakma beni. Söz, bir daha sözünden çıkmayacağı. Sen beni bırakana kadar gitmeyeceğim yanından. Yemin ederim. Ama lütfen beni bırakma. Annesiz yaşamaya alıştım, babasız yaşamaya alıştım, ama yalvanrım beni sensiz yaşamaya alıştırmı Aras...”

Hıçkırıklarım boğazıma düğümlenirken, sesli bir şekilde ağlamaya başladım. Odada yankılanan sesim monitörün sesini bastırduğunda, hüznün dolu ifadem ve yüksek sesimin onu rahatsız edeceğini düşünerek ayağa kalktım. Burnumu çekerek kolumla gözlerimi silerken, arkamı dönüp odadan çıkmak için bir adım attım.

Fakat elimi sıkan el, ikinci adımıma izin vermemişti. Heyecan ve şok, ıslak gözlerimi geniş bir şekilde açmama neden olmuştu. Hızla arkamı döndüm. “Aras?” dedim şaşkınlığımı gizleyemedim. Önce tuttuğu elime, sonra da aralanan gözlerine baktım. “Aras, uyandın! Uyandın... Allah’ım şükürler olsun...” diyerek seri bir şekilde ona doğru yaklaşıp, kalçamı eski yerine koyarak, içgüdülerime engel olamadan yattığı yerden ona sarıldım. Biraz önce hüznüyle akan yaşlarım mutluluğa çevrilirken gülümsedim. Bir an sonra, hasta adamın üzerine eğildiğim aklı-

ma geldi ve hızla geri çekildim. Parlayan gözleri bana bakarken, ne zaman elini kaldırıp hava maskesini ağızından çıkardığını anlamamıştım. Dudağımı ısırarak ağlarken tebessüm ettim ve elimle sonunda uyanık bakan yüzünü okşadım. Gözleri elime kaydı. “Beni çok korkuttun,” dedim hıçkırıklarımın arasında. Başımı tekrar mutlu ve inanamaz bir şekilde onun göğsüne yasladım. “Allah’ım... Rüya mı görüyorum? Gerçekten uyandın değil mi?”

Bedenimi kaldırmadan başımı kaldırarak doğrulamak için yüzüne baktığımda, kollarının vücudumu sardığını fark ettim. Her ne kadar kolları arasından ayrılmak istemesem de, doktoru çağırmam gerektiğini hatırladım. Doğrulamak için hazırlandığım sırada, “Hemen gidip doktoru çağırayım,” dedim heyecanla.

Aras’ın kolları bedenimi bırakmamıştı. “Gitme,” dedi keskin bir tonla. “Ben iyiyim.”

“Doktora haber vermeliyim, hemen geri geleceğim.” Hâlâ onun uyandığına inanamıyordum; canlıydı, sapasağlamdı, öyle ki kolları beni engelleyebilecek güçteydi.

“Gitme Eylül, uzun zamandır uyanığım.”

Söylediğini anlayamayarak sesli bir şekilde yutkunurken, durdum ve gözlerimi kıstım. “Uzun zamandır mı?”

Yüzüne yamuk bir gülümseme kattı. “Aldığım kurşun zaman kavramımı zedelemeydiyse bir yarım saat oldu.”

Gözlerim irileşirken kaşlarımı yukarı çektim. “Neden bana belli etmedin?”

“Çok güzel konuşuyordun.”

Kaşlarım kıvrılırken bir şey söylemeye çalıştım. Surat ifadem afalladığımı her haliyle belli ederken, kendimi toplayıp birkaç cümle kurmayı dedim. “Ne? Sen...”

Küçük çapta bir kahkaha atarken beni iyice kendine çekti. Yanında açtığı boşluğa sindiğimde, başım onun omzuna yaslı bir halde ona dönmüştüm. “Demek, bir daha karşına çıkmayayım diye dua ediyordun?”

“Aras...” dedim utanarak. “Ne yapsaydım, her gün alınma biri silah dayasın diye mi etseydim duamı?”

“Haklısın, benim küçük, korkak karıcığım.” *Karıcığım* kelimesi beynimde bir pinpon topu gibi yuvarlanırken, burnumu onun boyun girintisine yaslayıp, huzur veren denizimsi kokusunu içime çektim.

“Ben asıl korkuyu dün yaşamışım Aras... Korkunun acı tadını dün tatmışım ben...”

Parmakları tişörtümün açık bıraktığı omzumda küçük dokunuşlar bıraktı. “Şş...” çıktı dudaklarının arasından.

Ardından, saçlarımın üzerine bıraktığı öpücüğünü hissettim. “Seni ağlatmayacağım dedikçe ağlıyorsun. Sözlü uyarı yaramıyor sana, uygulamalı derslere mi geçsek?”

Gözyaşlarım dudaklarımı ıslatırken, Aras’ın son cümlesiyle kendimi tutamadan güldüm ve ani refleksiyle omzuna vurdum. Vurduğum anda gözleri acı içerisinde kısılmış ve dudaklarından acı bir inilti çıkmıştı. Endişe ve pişmanlıkla ona bakarken korkuyla sordum. “Aras?” Bana yanıt vermediğinde korkuyla konuşmaya devam ettim. “Özür dilerim. Acıttım mı? İyi misin? Hemen doktoru çağıray-

İşaret parmağını dudağımın üzerine koyarak konuşmamı engelleyip, siyah gözlerini gözlerime odakladı. “Doktora gerek yok,” dedi sonra ve birden dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdı. “Benim ilacım burada.”

Kalbime hücum eden kelebek ordusu içimi gıdıklarken önce gözlerine, sonra aşağısı sarılı omzuna baktım. Bir daha gözlerine baktığımda ne diyeceğimi bilemedim. İçim adeta bir bayram yerine dönmüş, kelimelerim içimde hapsolmuştu...

İki Hafta Sonra

“Başkan bu gece ormandaki evine gidecek. Eda söylemişti; her perşembe gecesini oraya gider, tek başına karısını yâd edermiş.”

Merakla Pusat’ı dinlerken araya girdim. “Neden?”

Evet, belki şu an merak edilen şey bu olmamalıydı, fakat aniden sormuştum. Sorumun üzerinde Pusat, koltukta geriye

yaslanarak boynunu kıtlattı. “Karısı bir perşembe gecesi o evde ölmüş.”

“Peki...” dedim Aras’a ve Emin Ağabey’e bakarak. Korktuğum soruyu sordum en sonunda. “Sizin planınız nedir?”

“Başkan gitmeden gizlice eve gireceğim. Ve gelene kadar bekleyeceğim...”

Kaşlarımı çatarak, “Ne?” diye bağırdım. “Siz delirdiniz mi?” Surat ifadeleri değişmemiştir, Aras keyif sigarasından belki son nefesini çekerken ona döndüm. “Aras, saçmalama! O adam az daha seni öldürtüyordu. Lütfen, bana bu korkuyu bir kez daha yaşatmayın.”

“Merak etme güzelim,” dedi sigarasını dolgun dudaklarından çekip küllüğe basarken. “Aramızda küçük bir konuşma geçecek o kadar.”

“Yaptığı hainliği senin öğrendiğini anladığında tepkisi ne olacak çok merak ediyorum, kardeşim.” Başkan, hâlâ onun planlarını ve komplosunu öğrendiğimizi bilmiyordu. Öyle ki; sinsi bir şekilde oyunculuğuna oyunculuk katarak, Aras’a geçmiş olsun bile gelmişti evimize. Bununla da kalmayıp, “Sana bunu yaptıran kişiyi bulup hesabını sorduracağım, evladım,” tarzında cümleler kurmuştu. Öyle iyi bir oyuncuydu ki emin olmasak inanmazdım onun yaptırdığına.

“Emin Ağabey, bari sen bir şey de... Bu düpedüz riske adım atmak. Ya o da bildiğinizi öğrenip, size yine tuzak kurarsa?”

Emin Ağabey beni yatıştırmak ister gibi gülümsedi. “Merak etme kızım, güvenlik önlemlerini çoktan aldık. Aras’ın başına bir şey gelmesine müsaade etmem.”

“Haydi bakalım.” Aras elleriyle dizlerine vurarak ayağa kalktığına, gözlerim tekrar ona odaklandı. “Öğrenelim bakalım benimle derdi neymiş.” Emin Ağabey ve Pusat da onun arkasından kalktığına, içim koyudan daha koyu bir kasvete büründü. “Aras...” dedim diğerleri kapıdan çıkarken. Bana doğru döndü ve aramızda bir adım kala durdu. Islanan kirpiklerimle onun yüzüne bakarken, suratımı ellerinin arasına alarak alnıma uzun bir öpücük kondurdu. O sırada gözlerimi kapatmışım,

Ateşin Oğlu

dudaklarını geri çektiğinde gözlerimi araladım. Siyah bakışlarını bakışlarıma odakladı. “Merak etme,” diye fısıldadı yumuşak sesiyle nefesini yüzüme vurarak. “Tek parça döneceğim.”

Gitmesini ne kadar istemesem de, kollarımı siyah ceketinin üzerinden dolayarak ona sarıldım, kokusunu içime çektim. “Kendine dikkat et.”

Kollarını belime sardı. “Yaralıyken bana verdiğin sözü unuttum, sözünde durup dediğimi yap ve kapıyı kilitleyip uyu. Ben gelene kadar dışarı falan çıkma.”

“Uyumam mümkünmüş gibi...” dedim ondan ayrılırken.

“Uyumayıp beni de düşünebilirsin tüm gece...” dediğinde bilerek esnedim.

“Ah, ne çok uykum geldi.”

Dudağının sol tarafını kaldırarak yüzüne yarım bir gülümseme kattı. “Öyle olsun,” dedi kapıdan çıkarken ve ekledi. “Kapıyı kilitle.”

“Tamam...”

Asansöre binecekken arkasından bağırdım. “Aras!” Başını çevirerek omzunun üzerinden bana baktığında tekrar sesimi duyurdum. “Allah’a emanet ol.” Geçen günlerde karşıma bir yazı çıkmıştı: *Vedalaşırken, seni emanetleri kaybolmayan Allah’a emanet ediyorum*, deyin zira kişi sevdiğini Allah’a emanet ederse onu bir daha görmeden ölmezmiş. Şimdi bu cümleyi Aras’a söylersem içimin daha rahat edeceğini düşünmüştüm.

Cümlemin ardından afallayan bakışlarına biriken yoğun ifadeyle bir kaç saniye daha bana bakan Aras’ın dudakları hafifçe aralandı. Bir şey söylemek istedi, lakin söyleyemedi. En sonunda sessiz bir, “Sen de,” çıktı belli belirsiz... Ardından bana sırtını döndü ve asansöre geçti...

Ne zaman uyduğumu bilmiyordum, ama bildiğim tek şey gözlerimi açtığımda havanın ışıdığıydı. Tekli koltukta film izlerken uyuya kaldığımdan tutulan omuzlarımı rahatlatmak için

gerindim. Televizyonda sabah haberleri veriliyordu, başımı ko-
yarken gözlerimle kırmızının üzerine beyaz büyük harflerle ya-
nılan yazıyı okumaya koyuldum.

SON DAKİKA: MAFYA'NIN ÖLÜMÜ

Kaşlarım çatılırken uykumdan şimşek hızıyla ayrılıp ayaka
nırladım. Hemen Aras'ı düşündüm ve eve gelip gelmediğini
merak ettim. Ama gelseydi, beni koltuğun üzerinde bu şekilde
bırakmazdı. Zihnim bu gerçeği yüziime vurduğunda, kumman-
dayla televizyonun sesini açarak telefonumdan Aras'ın numara-
sını tuşladım.

"Aradığınız numaraya şu anda..." Sesiyle numarasının kapalı
olduğunu duyar duymaz, elimdeki telefonumu bir kenara fırlatıp,
endişeyle kavrulan suratımla haberin devamını dinlemeye
koyuldum.

"Ünlü Mafya Babası Alkan Alfa, nam-ı diğer Başkan bu sa-
bah odasında ölü bulundu..."

Bölüm Yirmi Yedi

Ateşin Oğlu

Hayatın garipliği konusunda bir kitap yazmak isterdim, fakat bu kitabın kaç cilt olacağını asla kestiremezdim. Gün geçiyor, geçtikçe farklı karakterler ilişiyor, geçtikçe tanıdık simaların bilmediğimiz yönleri ekleniyordu yaşıantımıza. Kimileri bir dost sıcaklığıyla eklenirken yanımıza, kimileri buz kütlesini aratmayacak bir soğuklukla ayrılıyordu yanımızdan. Ve ark böyle dönmeye devam ediyordu.

Başkan, yani Alkan Alfa, başlarda bir babadan ayrı tutamadığım o adam, ardında kara bir leke bırakarak terk etmişti dünyayı. Ölümünün yedisinin dolmuş olmasına rağmen, zihnim şoktan kurtulmuş değildi. Nasıl olurdu anlamıyordum; Aras'ı oğlu gibi seven bu adam, -öyle görünen diyelim- nasıl olurdu da arkasından komplo kurup onu öldürtmeye çalışırdı? Duyduklarım psikolojik sorunlarının olduğunu yansıtıyordu zihnime, özellikle de intihar ederek ölmüş olması bu tezimi iyice doğruluyordu.

“Kadınlar evden gidiyor.” Sesiyle bulaşık makinesine bardak dizme işleme bir son vererek, elimi musluğun altına tutup yıkadım. Elimi kıyafetime kurularken Sevinç Abla'ya baktım.

“Yolcu edelim.” Başıını sallayarak arkasını dönüp, ahşap mut-

fak kapısından çıktı. Ben de beklemeden onun peşinden ilerlemiştim. Başkan öleli bir hafta olmuştu ve bu bir haftada sürekli Eda'nın yanında, yani onların evlerinde kalmıştım. Başkan'ın Aras'a olan düşmanlığını, aralarındaki muharebeyi bizden başka bilen yoktu. Bu gizli sır kimseye açılmamış, açılmayacaktı. Tabii bu olayla birlikte çıkan haberlerle, Aras'ın da bir mafya olduğunu bütün ailem öğrenmiş ve bana karşı ikinci bir cephe alınmıştı. Bu durum moralimi bozmuştu tabii; hoş, bu yalan nereye kadar sürebilirdi ki? Eninde sonunda öğreneceklerdi.

“Tekrar başınız sağ olsun kızım.” Farklı farklı kadınlar bu cümleyi ayrı ses tonlarıyla söylüyorlardı. Ağlamaktan helak olan, artık gözünde yaş kalmayan Eda bitkin bir ifadeyle onları onaylıyor, bazılarına sarılarak teşekkürlerini iletiyordu. Onu izlemek içimi sıkıyordu, tüm duygularını kendi içimde hissediyordum. Kaç yaşında olursa olsun, yetim ve öksüz olmanın tadı değişmiyordu. O acı tat damakta hep aynı izi bırakıyordu. Bunu kendi gözlerimde de görüyordum, Elif'in gözlerinde de görmüştüm, Eda'nın gözlerinde de görüyordum. Hep aynı bakış, aynı çaresizlik.

Kadınlar gittikten sonra, Sevinç Abla kapıyı örttü. Eda'nın çaresiz gözleri bana doğru dönünce bir şey söylemek istedim, ama söyleyen o oldu. “Bir hafta oldu.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak söyleyecek bir kelime aradım. Ne söylenirdi ki? İnsanın böyle zamanlarda aklına hiçbir şey gelmiyordu işte.

“Ölüm haktır kızım,” diye araya girdi Sevinç Abla.

Eda başını salladı. “Biliyorum Sevinç Abla... Sadece... Neden intihar?”

Sevinç Abla bana kaçamak bir bakış attı, o da Emin Ağabey dolayısıyla bütün hakikati biliyordu. *Neden intihar?* Bu sorunun cevabını henüz Aras'la konuşmamıştım. Hoş, bir hafta boyunca onu doğru düzgün görmemişim bile.

“Belli ki bir sıkıntısı vardı... Neyse kızım bunları düşünerek iyice yorma kafanı... Haydi gelin, çay koydum. Biraz başımız dinlensin, çok yorulduk.”

Eda gözlerini kırparken, mutfak için ilk adımlarını attıklarında çalmıştı kapı. “Kim geldi ki?” diye sordum.

“Erkeklerdir,” yanıtını verdi Sevinç Abla.

Kaşlarımı kaldırarak kapıya yöneldim. Kapı kulpunu tutarak çevirdim ve açılmasını sağladım. En önde Emin Ağabey, sağında Aras ve solunda ise Pusat vardı. Birkaç gündür görmeyişimden dolayı, Aras’ın bitkin yüzünü gördüğümde kalbim teklese de bu heyecanımı belli etmedim. “Hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk kızım.” Emin Ağabey beni cevapladıktan sonra arkasından Pusat içeri girdi, Aras ise bunun için bir girişimde bulunmadı. Siyah gözleri benimkilerle buluştu. “Hadi Eylül,” dedi. “Gidiyoruz.”

“Aras, oğlum nereye? Çay koydum, Eylül de hizmet falan derken epey yoruldu. Çay içelim de öyle gidirsiniz.” Sevinç Abla araya girdiğinde bir ona, bir de Aras’a baktım.

Aras başını hafifçe yana eğdi. “Kalmak istiyor musun?” Bu soruyu öylesine sorduğunu biliyordum, ki istesem bile beni burada bırakmayacağından emindim. Kalmak istemiyordum, bir an önce onunla baş başa kalıp, konuşmak istiyordum. Bu nedenle, “Yorgun görünüyorsun, eve gidelim,” dedim düşünmeden. Ardından Sevinç Abla’ya döndüm. “Sağ ol abla.”

Omuzlarını yukarı kaldırarak dudaklarını iki yana açıp, sevimli bir görünüm aldı. “Ne yaptım ki? Esas sen sağ ol gelin kızım, yardımını esirgemedin.”

Ona hafifçe tebessüm ettikten sonra, Aras’a döndüm. “Sen arabaya geç istersen, çantamı alıp geliyorum.”

“Tamam,” diyen Aras arkasını dönüp arabasına doğru ilerlediğinde kapıyı kapattım.

“Gitmeden önce Eda’yı görersen iyi olur,” dedi Sevinç Abla.

“Öyle yapacağım,” diye yanıtladım.

“Tamam, ben mutfağa giriyorum.” Kafamı onaylarcasına salladım ve o mutfağa doğru yol alırken, ben salona yöneldim. Evleri anneannemin evini anımsatıyordu, tıpkı onlarınki gibi klasik döşenmiş, nostaljik bir havası vardı. Geniş salondaki sallanan koltuğa bakınca tüylerimin ürpermesine engel olamıyordum. Başkan’ın silüeti gözlerimin önünde beliriyordu.

İrkilerek vitrinin yanındaki sehpanın üzerine bıraktığım siyah büyük çantamı hızla elime aldım. Salondan çıkmak için arkamı döndüğümde karşıma bir vücut çıkması yüreğimi ağzıma getirmişti. Eda dağınık topladığı saçları ve bitkin suratıyla bana baktı. “Gidiyormuşsunuz.”

“Evet,” diye onayladım ona doğru giderken. Çantamı omzuma astıktan sonra, omuzlarından tutarak onu kendime çektim ve sıkıca sarıldım. “Güçlü kal canım benim.”

Ellerini sırtımda hissettim. “Senden güç alıyorum Eylül, senin hayatından.”

Tüylerim kabarıken ağlamamak için dişlerimi sıktım, dudığıma güçlü bir gülümseme yerleştirerek geri çekildim. “İçin ne zaman daralırsa bize gelebilirsin.”

O da tebessüm etti. “Söylemesen de olurdu.”

Dişlerimi göstererek sırttım. “Neyse, sen Aras’ı bekletme,” dedi. “O da çok yoruldu.”

Ona hak verdiğimi göstermek için kirpiklerimi kapatıp açtım. Sonrasında kapıya doğru yürüdük, kulpu tekrar çevirerek açılmasını sağladım. Hava akşama dönüyordu. Eşikten birkaç adım atıp bahçeye çıktığımda Eda’nın kapıyı kapattığını duydum ve üç katlı villaya baktım son kez omzumun üzerinden. Bir evde cenaze olunca, o evin duvarları bile ağlıyor gibiydi.

Aras’ın arabada olduğunu hatırlayınca, daha fazla beklemeden oraya yürümeye devam ettim. Bahçedeki korumalara bakmadan arabaya ulaşmıştım. Siyah aracın ön kapısını açtıktan sonra, rahat deri koltukta yerimi aldım. Kapıyı kapattığım anda sürmeye başladı. Başımın arkasını cama yaslayarak onun esmer yüzünü incelemeye koyuldum. Göz altlarında çukurlar oluşmuştu, yanaklarına jilet değmediği kısa kısa çıkan sakallarından belli oluyordu.

“İyi misin?” dedim kısık bir sesle.

“Kötü mü olmam gerekiyor?”

Alt dudakımı dişledim. “Kötü olmanı istemiyorum.”

Direksiyonu sola kırdığında kara gözleri gözlerime çarpmıştı. “Merak etme güzelim,” dedi arabayı düz yola sokarken. “Bu

yola çıkarken ihaneti de, hıyaneti de, ölümü de göze aldım. Bu olayın beni dağıtmasına izin veremem. Daha yolun başındayım, kim bilir ileride neler bekliyor..." Ölüm kelimesi beynimde bir zelzele etkisi yarattığında hayatımızı düşündüm. Onun bu karanlık olayların içinde olmasını istemiyordum.

Ne olurdu her şeyi bıraksa, bu olaylardan uzaklaşsa... Hayat, intikam için çok kısa değil miydi? Üstelik kazanacağına garantisini kim verebilirdi?

Dudaklarımı aralayıp bu yoldan dönmesi için bir şey söylemeyi denedim, ama başarısız oldum. Benim bir cümlem onu kararından döndüremezdi, biliyordum.

Yine de aralık kalan ağızımdan, aklıma yer eden bir başka sorunun çıkmasını sağladım. "Başkan... Nasıl öldü?" Pat diye konuya girmem normal miydi bilmiyordum, fakat Aras pek sorun etmiş gibi değildi.

Trafik ışıklarında kırmızı yanınca arabayı durdurdu ve çektiği nefesini dışa verdi. "Hiç beklemediğim bir şekilde."

"Bana anlatacak mısınız?"

Tekrar soluduktan sonra yeşilin yanmasıyla gaza basıp, beni onaylarcasına kafa salladı. Dudaklarına sigarasını yerleştirdi, ciğerlerine bir nefes çektikten sonra dumanın iri dudaklarından halkalar halinde pencereden dışarı yayılmasını sağladı. Ardından dolgun dudaklarını araladı...

"Odasına saklanıp onun gelmesini beklerken, her şeyin umduğum gibi gideceğine emindim... Planı bozmadan, gizlice Başkan'ın odasına girmeyi başarmıştım. İçeri girdiğinde beni görüp şüphelenerek kaçmasını diye, odada bulunan banyonun içinde onun gelmesini bekliyordum. Yarım saat oldu olmadı, kapı gıcırıtısıyla anladım geldiğini. Kapıyı kapatığından emin olduğumda beklemeden dışarı çıktım. Kahverengi gözleri, karşısında eli silahlı beni görünce önce şaşırmış, sonra korkuyla çevrelenmişti.

Umursamadım ve silahımın odak noktasını çevirmeden konuştum. 'Merhaba Başkan'ım... Ya da ne demeliyim... Hain?'

Gözlerinde bir pişmanlık zerresi arıyordum, aksine suratına isterik bir gülümseme kattı. 'Demek öğrendin Ateş'in oğlu...'

Kırpiklerim kısılrken gülümsemesine yapmacık bir karşılık vermek istedim, ama yapamadım. Bu adam, babamın en yakın arkadaşıydı... Beni neden öldürmek istiyordu? Neden bana düşmandı? Yoksa ailemi öldüren de Başkan mıydı?

Zihnim türlü sorularla boğuşuyordu. Daha fazla düşünmeden, karşımda duran masanın arkasındaki sandalyesine oturmuş bedene sordum. 'Bunu neden yaptın?'

Uzun, kır saçların çevrelediği kafasını sallarken, elini masanın üzerindeki purosuna götürdü. 'İçebilir miyim?'

Dalga geçer gibi!

'Soruma cevap ver!' diye kükredim elimdeki silahı titreterek.

Başını sallayarak purosunu eski yerine koydu. Öksürüğü boğazını ele geçirdi, sonra toparlanarak konuştu. 'Ben gençliğimde güçlüydüm... Hem de çok güçlü. Her zaman öne çıkmak istiyordum. Ama başaramıyordum... Çünkü ben ne yaparsam yapayım, hep inatmış gibi bir üstünü yapan kişi vardı... Kim biliyor musun?' Haset dolu ela gözleri benimkilere takılırken devam etti. 'Ateş Atahanlı! Hah, ne yaptıysam onun geçemedim. Benim ondan tek üstünlüğüm yaşım olmuştu, buna bile izin vermediler. Benden küçük bir adama ağabey demek zorunda kaldım. Fırsat kolluyordum Ateş'in Oğlu! Babanı öldürmek için fırsat kolluyordum. Onun yerine geçebilmek için her gece, her an, her saniye kafamda suikast planları kuruyordum...'

Duyduklarım beni bozguna uğrattırırken kaşlarımın çatılmasından başka bir tepki vermemiştim. Bu sırada o devam etti. 'Ve baban olacak o adam, gün geldi eşinden ve ailesinden başka bir şey düşünemez oldu. Grubu dağıttı... Nihayet bir gün, hem de benim elim olmadan suikasta uğradığını öğrendim. Her şeyini kaybetmişti; karısını, çocuğunu, itibarını... Bu, Tanrı'nın bana bir lütfu gibiydi. İçime bir kova su boşaltsan o kadar ferahlayamazdım... Artık ipler benim elimdeydi, grubu ben yönetecektim, benden başkası olmayacaktı. Sadece ben... Öksürük furyası adamın boğazını tekrar ele geçirirken, kurşunu sıkarak beynini delik deşik etmemek için kendimi zorladım. Parmak boğumlarım kıpkırmızı olmuştu. Dinlemeye devam ettim. 'Ve yönettim de... Tek başıyordum... Bir oğlum olmasını istedim, ama olmadı. Burayı emanet edeceğim birini istiyordum. Ardından sen geldin... Başlarda seni çok seviyordum,

Ateşin Oğlu

gözlerindeki hırs bana birini hatırlatıyordu, en başta bu hırsı kendime yordum. Bu çocuk benim gençliğim dedim. Burayı, başkanlığı sana bırakacaktım. Sonra, yaptığın hareketler dikkatimi çekti. Silahını eline aldığı anda gözünü kısıp, bunu yapmaya mecbur olmasan bırakmış gibi bakıyordun. Dikkatlice bakılmadan anlaşılmayan bu hareketi yalnızca Ateş'te görmüştüm. Sonra birkaç kez seni Emin'le konuşurken gördüm. Ateş'in sağ koluydu Emin... Bu sefer fark ettim; kara gözlerindeki hırs benim değil, Ateş'inkiyle eş değerd. Dedim ki; bu çocuk Ateş'in oğlu. Şimdi söyle bana; babandan bu kadar nefret ederken, seni nasıl veliahdım yapabilirdim? Bunu kendime yediremezdim, o yüzden en iyisi seni gebertmek olacaktı... Ama başaramadım.'

Burnumdan solurken çatık kaşlarımı bozmadan, 'Lan... Şerefsiz!' diye haykırdım yüzüne karşı. Kendimi sıkmaktan eklemlerimin zorlandığını hissedebiliyordum. 'Haydi benim babamdan nefret ediyordun da, lan sen o masum kızı niye bu rezalete soktun! Eylül'ü koruma görevi de oyununun bir parçasıydı! Ama neden?!'

'Çok basit...' dedi Başkan gülerken. 'Babanın sonunu getiren kurduğu ailesi ve aşkıydı. Seni de tıpkı baban gibi son zamanlarda ilgi duyduğun o kızla oyalarsın, ruhun bile duymadan öldürürüm diye düşünüyordum, lakin planım ters gitti. Sen babandan daha dirayettisin, aklını ve kalbini ayrı tutmayı başardın.'

Aklım şok dalgasıyla savrulurken yanağımın içinden gelen metalik tadı hissettim. Kendimi sıkmam bir işe yaramayacaktı... Pimi çekilmiş bir bomba gibi, konuşmadan önce sesli küfürler yağdırdım. Ardından devam ettim. 'Lan, sen nasıl bir psikopatsın... Lan, elini attığın hayatı, masum bir insanı bu bok çukuruna sokmaya nasıl cüret edersin?' Sonrasında, elimdeki namluyu ona doğrultup tetiğe basmaya koyuldum. 'Son duanı et, hain it!'

Yaşlı adamın dudaklarındaki sinsî gülüş silinmedi. 'Senin beni öldürmene asla fırsat vermem Ateş'in Oğlu. Bu şerefi sana yaşatmam,'

...dedi ve sonrasında her şey bir anda oldu; silahını kendi kafasına dayadı ve kendi silahıyla intihar etti..."

Tüylerim teker teker kabarıırken, aklımdaki hangi şoku yaşıtıracığımı düşünmeye çalıştım. Başkan'ın hasedine mi şaşır-

malıydım, beni hiç haberim olmadan bir kukla gibi kullandığına mı, yoksa Aras'ın onu öldürmesini bile kendine yediremeyip intihar etmesine mi? Ağzım öylece açık kalırken bencil bir davranışta bulunarak kendimle alakalı olanı seçtim. "Ben... Beni habersiz bir kuklaya çevirmiş..."

Başını salladı, sonrasında siyah gözlerini benimkilere odakladı. "Özür dilerim Eylül, o gün arabana binmeseydim bunların hiçbirini yaşamayacaktın."

Aklım ihanetin rüzgârıyla savrulurken, "Hayır," dedim. "Bu konuda kendini suçlu hissetme... Benim oraya gitmeme neden olan Çınar'dı. Alana girmeme neden olan ise kendi irademdi. Bunların hepsi bir araya gelince sadece kader demek istiyorum."

Aras'la beraber olduğum günlerin cefasını çekmiştim, fakat sefasını da sürmüştüm. Onun bana içten içe değer verdiğini, beni içten içe sevdiğini biliyordum. Bana karşı olan korumacı tavrı, sahiplenişleri, yer yer şakaları... Aramıza bir ayrılık lodosunun daha eklenmesini istemiyordum. Çünkü o vurulduğu gün anlamıştım benim ona olan sevgimi, bağlılığımı.

"Sen bana kaderin bahşettiği bir lütufsun be Eylül." Kulaklarımın yer eden bu cümlesi, midemdeki ışık kıvılcımlarının kalbime doğru yol almasına neden olurken gülümsememi tutmaya çalıştım, fakat başarısız oldum. Dudaklarımın aralanmaması için zorlanırken, derin bir nefes alıp başımı Aras'ın yumuşamış suratından çekip ön cama doğru çevirdim. İlişkimizin arafta olduğunu düşünüyordum; karı koca değildik, arkadaş hiç değildik. Ama ben ona evli kalmak istediğimizi söyleyecekken beni susturmuştu. Araya vurulma olayı falan girince bu olay hepten unutulmuş, konusu bir daha açılmamıştı. Artık aramızdaki bu karmaşanın bir isme ihtiyacı vardı; ya iki âşık olacaktık, ya da iki yabancı. Konuyu onun açmasını bekliyordum. Böyle cümleler söylüyordu, ama bunlar hep lafta kalıyordu.

Söyleyecek bir şey bulamadan, arabaya hâkim olan telefon melodisiyle dikkatim, cebinden çıkardığı telefonuna takıldı. "Efendim Pusat."

Telefonun ucundaki Pusat'ın ona karşı söylediklerini dinledikten sonra cevap verdi. "On gibi çıkarız, toplantı on birde."

Ateşin Oğlu

Ardından direksiyonu sağa kıvrıdı. Nihayet siteye giriş yapmıştık. Yarın Başkanlık Toplantısı olacaktı. Bir aksilik olmazsa herkes yeni Başkan'ın Aras olacağını söylüyordu. Lakin ben bu çıkacak sonucun bizim hakkımızda iyi mi, yoksa kötümü olacağından pek emin değildim. Ben onu karanlıktan uzak görmek istedikçe, o iyice kararıyordu...

Arabayı park alanına çektiğinde düşüncelerimin bir kez daha dağılmasına neden oldu. "Kutlama olmasını istemiyorum. Hoş karşılanmaz," dedi ve anahtarı çıkardı. "Aynen öyle. Tamam, yarın görüşürüz koçum."

Konuşması bittiğinde aynı anda arabadan inip, ayaklarımızı asfalt zeminle birleştirdik...

Ertesi sabah Aras ile aynı vakitte uyanıp, onu yolcu etmek için hazırlandım. O odasında giyinirken, ben dış kapının önünde bekliyordum. Beş-on dakika oldu olmadı, adım seslerinin ardında karşımda beliren beden karşısında dudaklarım hayranlıkla aralandı. Baştan ayağa simsiyah olan takım elbisesi üzerine muhteşem oturmuştu, çoğu zaman dağınık olan saçlarına fırça yardımıyla bir şekil verdiği belli oluyordu ve yeni tıraş ettiği sakallarının ardından esmer yüzü bir ay gibi parlıyordu. Niye bu kadar yakışıklı olmuştu?

"Eylül, sana diyorum." Uzun kirpiklerin yelpazelediği siyah gözleri benimkilere odaklandığında,

"Ha, ne, gi... Gidiyor musun?" diyebilmişim yalnızca.

Okyanus kokulu parfümü buram buram burnuma dolarken yüzünde çarpık gülümsemesi belirdi. "İstemiyorsan kalırım."

"Kalır mısın?" Gözlerim onun pürüzsüz yüzünü turlarken ne dediğimin farkında değildim. Dilini iri dudaklarının üzerinde gezdirdikten sonra küçük çapta bir kahkaha atmıştı. Adımları üzerime gelirken, sırtımı ne zaman kapıya yasladığımı hatırlamıyordum. Yüzündeki gülümser ifadeyi silmeden saçımın bir tutamını kulağımın arkasına atarak beni cezbedecek bir tonda konuştu. "Aklından neler geçiriyorsun, güzelim."

Dilimin ucunda bekleyen itiraf gecikmemişti. “Çok yakışıklısın.”

Kaşlarını kaldırarak başını hafifçe yana eğdi. “Beni istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

Nefesi yüzümden ılık bir yel gibi geçerken, etkisiyle yaşadığım sarhoşluktan uzaklaşmayı denedim. Cümlesine bir anlam katmaya çalıştım. Ne demişti: *Beni istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?*

Cümle birkaç saniye aklımda dolaşıp durdu ve nihayet kafamda bir anlamla yer ederken zihnime davul efektinin gelmesi geç olmadı. Ellerimi göğsüne koyup onu iterken gözlerimi irice açtım. “Ne, sen!...”

Gülümsemesi yüzünü doldurduğunda göğsünün üzerine koyduğum ellerimi tutarak beni kendine çekti. Tam yanağımın üzerine yumuşak bir öpücük yerleştirdiğinde içimde patlayan havai fişekleri engellemeye çalıştım. “Ne yapıyorsun?” deyip utanarak başımı başka yöne çevirdim.

“Karımı öpüyorum,” diye yanıtladığında ne diyeceğimi bilemedim. Gel de heveslenme!

“Eylül...” diye uyardım kendimi. *“Aras bu hareketleri ilk defa yapmıyor. Kaç kere hisleri yön değiştirdi. Dikkatli ol.”*

Kafamı ona çevirdiğimde siyah gözlerimi onun siyahlarına odaklayıp uyarı içeren bir konuşma yapmak istedim. “Biz gerç...” Ancak dudaklarımın üzerine kapanan işaret parmağı konuşmamı engelledi.

“Hazırlan,” dedi çatallı çıkan sesiyle beni susturduğunda. “Yarın seni bir yere götüreceğim.”

Kaşlarım çatılırken parmağını çekmesiyle konuştum. “Nereye?”

“Gideceğimiz zaman öğrenirsin.” İçim heyecanla kaplanırken seçenekleri düşündüm. Nereye gidecektik acaba? Aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

“Ama...” dediğimde, “Şş...” diye susturdu beni ve omuzlarımdan tutarak kapının önünden çekilmemi sağladı. Kapıyı açtı. Tam çıkacakken arkasını dönüp tekrar gözlerime baktı. “Senin küçük pembe çantanda bir emanetim olacak. Onu bul.”

Ateşin Oğlu

Kapının kulpunu tuttuğumda, söylediğiyle feci bir derecede sarsıldım. Pembe çantamdaki emanet derken acımasızca aşığı fırlattığım kolyeden bahsediyordu.

Arkasından düşen ifademle boş boş bakakaldım. “Hoşça kal,” diyebilmişim yalnızca, kısık bir sesle.

Ben... Ne yapacaktım şimdi?

“Ya, emin misiniz? Böyle içinde zümrüt yeşili taşları olan, büyülü bir tılsım görünümüne sahip kolye...”

Karşımdaki genç kadın bıkkın bir şekilde suratıma bakmaya devam ederken, yeşil gözlerini devirmemek için zor duruyor gibiydi. Derin bir nefes alarak bezgince konuştu. “Üzgünüm hanımefendi, ama gerçekten öyle bir kayıp eşya gelmedi. Üstelik kendiniz de aradınız.”

İki saattir, attığım kolyeyi sitenin bahçesinde arıyordum; insanlara sordum, tek tek bütün yolların üzerinden özenlice geçtim, nihayetinde sitenin kayıp eşya bölümünün olduğunu öğrenip hemen burada bitmişim. Fakat karşımdaki görevli genç kadın, kolyenin burada olmadığını söylüyordu.

“Ama-” Bilmem kaçınıcı kez kadına itiraz edecekken, cebimin titremesiyle ilgi odağım birkaç saniyeliğine de olsa değişmişti. Karşımdaki kadına sırtımı dönerek, pantolonumun cebine sıkıştırdığım telefonumu çıkarıp ekranda yazan isme baktım.

Sahtekâr Kabadayı Arıyor...

Kalbim ağzımda atarken açıp açmamak konusunda tereddütte kaldım. Açsam; kolyeyi bulamamışım, ya onu sormak için arıyorsa? Yoksa sitede miydi? Beni izletiyor olabilir miydi?

Açmasam; ya başka bir şey için aradıysa?

Nihayetinde, el mahkûm parmağımla ekranı yana kaydırarak telefonu açtım. Titrek ellerimle kulağıma götürdükten sonra korkak sesimle konuştum. “Alo?”

“Eylül, ne yapıyorsun?”

“Ben mi...” Ne yaptığımı düşünürken, suratını kurtulmak ister gibi benden çeviren kadına bir kez daha baktım ve başka bir şeyle ilgilendiğini görünce kayıp ofisinden çıkarak söyleyecek bir şey aradım. “Sitenin bahçesine çıktım, hava alıyordum...”

Sesim tir tir titrerken uzatmadı. “Tamam, çıkış kapısına doğru gel, bir yere gideceğiz.”

Kaşlarım çatılmıştı, o bana yarına hazır ol dememiş miydi, yoksa şimdi mi gidecektik? Kolyeyi de bulamadım... “Ben sokak kıyafetimleyim, nereye?”

“Hazırlanmana gerek yok. Haydi.”

İçim nereye gidiyoruz diye meraktan kudururken, “Peki,” diyebilmişim sadece. Bahçeden çıkış kapısına doğru adımlar atıyordum. Yüzüme vuran güneş ışığı, kendimi serinletmek için ellerimi bir yelpaze gibi kullanmama neden oluyordu. Nihayet çıkış kapısının önüne geldiğimde, daha önce görmediğim siyah parlak lüks araba gelmem için korna çaldı. Seri adımlarla elimdeki kartı çıkış yerine basıp siteden ayrıldım, ardından hızla karşımdaki aracın arka kapısını açarak içeri geçtim.

“Merhaba kızım.” Emin Ağabey ön koltukta otururken, yanındaki tanımadığım adam -şoför olmalı- sürücü koltuğunda oturuyordu. Aras ise benim yanımdaydı. Neler oluyordu, nereye gidiyorduk, hiçbir fikrim yoktu.

“Merhaba... Seçim nasıl gitti?”

“Umduğumuz gibi...” diye yanıtladı Emin Ağabey. “Yeni Başkan’ımız Aras Karahanlı.”

Aras gülerek yanına döndüğünde, yüzüme bir tebessüm yerleştirip ona baktım. Suratına gururlu bir gülümseme yerleştirmişti. Her ne kadar bu işler içinde olmasını dilemesem de, “Tebrik ederim...” dedim soluk soluğa sevecen bir tavırla. Tüm siteyi tek başıma talan etmişim, hâlâ dinlendiğim söylenemezdi.

Başını yana eğerek yüzümü incelercesine bana baktı ve kaşlarını büktü. “Sen koşu falan mı yaptın?”

Sorusuna karşılık dudakımın bir kenarını refleksle ısırmış-

tım. Adam arabayı sürmeye devam ederken, bulunduğum tarafın camını açıp kafamı sıcak esen rüzgâra bıraktım. “Evet,” diye yalan söyledim.

“Eşofmanın falan yok muydu?”

Beni kenara sıkıştıran sorularına karşın tekrar soludum. “Kirliydi hepsi.”

Yani, kot pantolonla koşu yapmak da pek akla mantığa yakın bir hareket değildi. Daha fazla ona bakarak yalan söyleyemeyeceğimi düşünüp camdan dışarı bakmaya başladım. Issız, kenarında sahilin bulunduğu ormanlık bir yola girmiştik. Koluma değen soğuk şeyle ürpererek arkamı döndüm, Aras elindeki pet şişedeki suyu bana uzatıyordu. “İç şunu.”

Sahiden ne iyi gelirdi bu su şimdi bana. Sırıtmama engel olmadan suyu onun elinden aldım. “Sağ ol,” diyerek heyecanla kapağını açar açmaz soğuk su şişesini dudaklarımla birleştirdim. Buz gibi su boğazımda bir yangını söndürürcesine yayılırken ferahlayarak gözlerimi kapattım.

Neredeyse bitmiş olan su şişesini dudaklarımdan çekerken ağızımdan nefesler aldığımda, Aras’ın değişik bir gülümseme ile bana baktığını gördüm. Yanağının kenarındaki çukura bir öpücük kondurma dürtümü güçlkle zapt ederken Emin Ağabey tekrar konuştu. “İşte geldik.”

Araba durduğu an açık kalan camımdan dışarı baktığımda gördüğüm, denizin görüldüğü ormanlık alanın içinde bulunan ahşap görünümlü bir villa olmuştu. Kafamı tekrar içeri çevirdim. “Burası neresi?” diye sordum. Aras’ın düz bakışlarından onun da nereye geldiğimizi bilmediğini anlamıştım.

Emin Ağabey, “Eve girelim,” diyerek arabadan indiğinde, Aras’la aynı anda kapılarımızı açıp dışarı çıktık. Kapımı kapatırken merakla ahşap mimarisıyla yapılan evi süzdüm. Biz buraya ne için gelmiştik, burada ne yapacaktık, hiçbir fikrim yoktu.

Emin Ağabey bizden önde ilerliyordu, Aras ve ben ise yan yanaydık. Kapının önüne geldiğimizde Emin Ağabey arkasını döndü, kumral teninde parlayan kahverengi gözleriyle bize baktarken ince dudaklarını araladı. “Sizi biriyle tanıştıracam.”

Benim kaşlarım çatıldı, düşünceli bir tavırla Aras'a baktım. Yüzünde mimik oynamamıştı. Uzun kirpikleri bile hareket etmiyordu ama düşündüğünü anlayabiliyordum. Kiminle diye sormadı, bunu ben soracaktım, ama onun bu suskunluğu karşısında geveze halimi takınmak istemiyordum; bu yüzden, meraklı halimle Emin Ağabey'in kapıyı açmasını bekledim. Kapı açıldıktan sonra onun peşinden ilerledik. Ev krem-kahve tonlarıyla döşeliydi, kış evi gibi bir havası vardı. Adım başı takım elbiseli adamlara rastlıyorduk ve hepsi bizi, "Hoş geldiniz ağabey," diye selamlıyorlardı. Aras'ın adamları olduklarını anlamıştım. Açık renkli parkelerin kapladığı merdivenlerden çıkarken merak duygum katbekat artıyordu. Aras sanki bir şeyler sezmiş gibiydi, lakin ben hâlâ anlayamamıştım. Merdivenleri çıkmayı bitirdiğimizde önünde korumaların bulunduğu bir kapı karşımıza çıkmıştı.

"Hoş geldiniz ağabey." Aras onları başıyla onayladıktan sonra kapının önünden çekildiler. Emin Ağabey kapı kulpunu kavradığında nefesimi tuttum. Göreceğimiz kişiyi delicesine merak etmeye başlamıştım. Kapı adeta ağır çekimde açıldığında ilk olarak Emin Ağabey içeri girdi, Aras da arkasından ilerlediğinde daha fazla beklemedim. Kasvetli odaya girdiğimizde gördüğüm şey bir hasta yatağı ve üzerinde kısık gözlerle bize bakan bir insandı. Suratı bir yerlerden tanıdık olan bu yaşlı yüzün kim olduğunu bilip bilmediğini anlamak için Aras'a baktığımda, bu manzarayı görmeyi beklemiyordum.

Göğsü hızla inip kalkarken, nefes alış verişleri hızlanmış; burnu genişlerken, kilitlediği çenesindeki dudakları dayanmayıp aralanmıştı. Gözlerinde inanamazlık vardı, dokunsam dağılıp düşecekti sanki. Ben ise aklımdaki anlam karmaşıklığıyla bir hastaya, bir Aras'a bakıyordum. Gözlerim odağını sürekli değiştiriyordu.

"Ateş ağa-"

"Baba!" Aras'ın bu kelimesi Emin Ağabey'in açıklamasını yarıda kesmişti. Ağzım bir karış açılırken, doğru mu duydum diye etrafıma bakındım. Karşımda yatan hasta, Aras'ın babası

miydi? O anda, bulduğum vesikalığı hatırladım. Bu yatakta yatan kişi, arkasında Ateş Atahanlı yazan o vesikalık fotoğraftaki adamın yaşlı haliydi. Birleştirdiğim parçalarla ağzım hayretle açılırken tekrar onları izlemeye koyuldum. Gözleri dolan yaşlı adam, Aras'a bakarken ağlamış gibi yüzünü buruşturdu. Gibisi fazlaydı aslında, adam ağlıyordu. Ben de gözlerimin buğulandığını fark ettim.

Aras hızlı adımlarla babasına doğru gitti. "Baba..." dedi tekrar yatan bedene sarılmadan önce. Sonra ona sımsıkı sarıldı. Yüzünü göremiyordum, ama inip kalkan sırtı ve iç çekişlerinden onun da ağladığını sezebiliyordum. "Allah'ım... Yaşıyorsun..." Yaşlı adamın iç çekişleri odada yankılanırken, ellerini Aras'a sarılmadığını anladım. Neden oğluna sarılmıyordu?

Aras geri çekildi ve yatağın kenarına oturarak ona baktı. "Nereledeydin baba?" Sesini toparlamıştı. Yaşlı adamdan sadece kısık inilti çıkarıyordu, zar zor başını salladığında konuşmadığını anladım. Belki hareket de edemiyordu...

Birden sağ gözümünden süzülen ılık damla dudaklarıma tadını bıraktığında Aras, Emin Ağabey'e döndü. "Neden konuşmuyor? Neyi var?"

Suratını astı orta yaşlardaki adam, sonra ince dudaklarını araladı. "Baban hep buradaydı, oğlum. O olaydan sonra onlar öldü sanılmıştı, ama babanı bulup iyileştirdim... Fakat bu kadarı mümkün oldu. Boynundan aşağısı felç ve konuşma yetisini kaybetti..."

Aras'la yutkunuşlarımızın sesi çarpışmıştı. Duyduklarım karşısında yaşadığı için sevinmek istedim, lakin arafta kaldım. Yaşıyordu, ama hiçbir faaliyeti yoktu. "Emin Ağabey..." dedi Aras sitemli bir ses tonuyla. "Ağabey, bana niye hiç söylemedin?"

Omuzlarını kaldırdı adam. "Babanın isteğine doğru ilerliyorum evlat. Gücünün zirvesine ulaştığın zaman kendisini görmeni istedi. Ben de ona itaat ettim..." Onlar konuşurken Ateş Atahanlı'nın gözleri benimkilere odaklandı. Oğluna benziyordu yaşlı adam, gözlerindeki karanlığı tamamen oğluna miras

bırakmış gibiydi. Dudaklarına küçük bir gülümseme yerleştirdiğinde gözlerimi silerek aynı şekilde karşılık vermeye çalıştım. Ateş Bey inleyerek bir şey anlatmaya çalıştığında, Aras ve Emin Ağabey konuştukları konuyu bırakıp ona odaklandılar. Adam inlemelerinin arasında çenesini kaldırarak beni işaret ettiğinde ne yapacağımı şaşırardım.

“Gelinini tanımak istiyor,” dedi Emin Ağabey.

Dudaklarımı birbirine bastırarak tebessüm etmeyi denedim. Ne diyecektim ki? Aras beni kendi babasıyla tanıştırmak ister miydi ki karısı olarak? Onlara doğru ilerlerken Aras’ın buğulu bakışlarına denk geldim. Hâlâ şoktaydı, bakışlarındaki büyük boşluk metrelerce öteden sezilebilirdi. Adem elması hareketlendiğinde gözlerini kırptı, bakışlarımı ondan çevirip babasına yönelttim ve adam bana gülümserken ben de ona tebessüm ettim.

“Yaşıyor olmanıza... Çok sevindim efendim,” dedim boğazımdaki yumrunun beni zorlamasını engelleyerek. Yaşlı adam başını sallayarak beni onayladığında, Emin Ağabey tekrar konuştu. “Gelelim esas meseleye...”

“Esas mesele?” diye sordu Aras aklında bir şeyleri oturtmaya çalıştığı belli oluyordu. Gözleri keskin bakmıyordu.

Emin Ağabey derin bir nefes alıp, ellerini siyah ceketinin ceplerine yerleştirdi. Ateş Bey’e baktıktan sonra konuştu. “Artık bir mafya grubunun, hatta babanın grubunun başkanı oldun. Ve aile düşmanınızı tanımanın zamanı geldi.”

Bu konuşmalara ortak olduğuma inanamıyordum. Aras normalde değil yanımda konuşmak, iki metre uzağımda bile söylemezdi böyle şeyleri.

Emin Ağabey odanın bir duvarının önüne giderek, beyaz projeksiyon perdesini aşağı indirdi. Aleti açtığına ekrana taş çatlasın altmışlı yaşlarında, suratında buz gibi bir gülümseme olan çatık kaşlı bir adamın suratu belirdi. Fotoğrafı bile tekin görünmüyordu. Emin Ağabey elindeki ince sopayla fotoğrafı işaret ettiğinde, can kulağıyla onu dinlemeye koyuldum. “Azat Kılıç. Elli yedi yaşında. Kumarhane zincirleri ve otomobil gale-

Ateşin Oğlu

rileri var. Uyuşturucu alım satımı gibi pisliklerle de bağlantısı var. Hayatında önem verdiği üç şey ise; para, güç ve oğlu Demir...”

Akşama doğru eve gelen paketteki elbiseyi üzerime giymiş aynadan kendime bakıyordum. Üst kısmı sadece siyahtan oluşan, alt kısmı ise lilanın birkaç renkle çizgi çizgi harmanlandığı gök kuşağı misali muhteşem straplez elbiseyi Aras'ın gönderdiğini anlamam zor olmamıştı. Keza üstüne ilıştırılmış notta yazan “Bu gece bunu benim için giymelisin” cümlesi bile bağıra bağıra söylüyordu beni Aras gönderdi diye.

Ama bugün ne vardı, ne içindi bunca hazırlık? Nereye gidecektik? Tüm bunların sebebi neydi? Saçımı yaptırmıştım, makyajım profesyonel eller tarafından hazırlanmıştı, ama niçin?

Komodinin üzerindeki telefonum titredi. Sorularımdan arınıp, ondan geldiğini tahmin ettiğim mesajı açmak için ayağımdaki topuklularla komodine doğru ilerleyip telefonu elime aldım.

Kimden: Sahtekâr Kabadayı
-Seni bekliyorum.

Dudaklarımı ısırılmamaya gayret göstererek hızlı bir cevap yazıp kapıya doğru ilerledim. Aklıma birkaç şey geliyordu, ama heveslenmek istemiyordum. Boynumdaki boşluk ise, bana sesleniyordu: *Kolye nerede?*

Evet, kolyeyi bulamamıştım. Hoş, atışımın üzerinden neredeyse iki ay geçmişti, nereden bulacaktım ki?

İçim sıkıntı ile kaplanırken, dışarı çıkıp asansöre bindim. Garajın numarasını tuşladıktan sonra aynadan kendime bakındım. Ensemde topladığım saçlarım, üzerime cuk oturan elbitem ve kahverengi gözlerimi ön plana çıkarıp koyu mor rujla desteklenen makyajım ile çok hoş görünüyordum.

Asansörün uyarı sesini ardından kapısının açılacak olmasıyla içimi saran heyecanım katbekat artmıştı. Kapı açılır açılmaz karşımda kömür karası gözleri görmeyi beklemiyordum. İfadesini anlayamadığım bakışlarıyla üzerimi süzdükten sonra elini uzattı. Bir ona, yakışıklı suratına, siyah, pürüzsüz takımına, hayran kaldığım adama, bir de eline baktığımda tepkisiz kaldım. Benim bu halime yarım ağızla gülümseyip hızla elimi kavradı, arkasını dönerek beni peşinden götürürken, “Ne yapıyorsun?” diye sordum afallayarak.

“Çabuk olmalıyız. Seni bu halde ortalıkta tutamam.” Arabanın kapısını açtığında seri bir şekilde koltuğa oturmama neden olup kapıyı hızla kapattı. Üzerimi süzerken, “*bu halde*” demesi zihnime bir iğne misali battı. Beğenmemiş miydi beni?

Şoför koltuğuna oturup kapısını kapattığında, ellerimi huyuzuz bir şekilde göğsümde birleştirip sordum. “Ne varmış halimde?”

Ummadığım bir anda kafasını bana doğru çevirdi. Yüzlerimiz birbirine oldukça yakınken ılık nefesini suratıma yayıp, iri dudaklarını araladı. “Çok güzelsin.” Yumuşak, cazibeli ses tonu kulaklarımda yer edindi. “Ve sana böyle bakmaya devam edersem randevuya yetişemeyeceğiz,” diyerek kafasını çevirdi, beklemediğim itiraflarıyla beni şaşkına çevirirken arabayı sürmeye başladı.

Aracı, yaklaşık yarım saatin sonunda geldiğimiz tek katlı bir alışveriş merkezine benzeyen, dışı camlarla çevrili olan mimarinin açık otoparkına çektiğinde, etrafı süzüp hâlâ nerede olduğumu çözmeye çalışıyordum. Lakin henüz bir yanıt alabilmiş değildim.

Anahtarı çıkardığında kesilen motor sesinin ardından kapısını açtı. Soruma cevap vermeyeceğini bildiğim için merakımı içimde tutarak aynı şekilde kapımı açıp, uzun elbisemin uçlarını kaldırdım ve ayağımı yere bastım. Yine kurtarıcım gibi beliren Aras’ın eli, ben daha ayağa kalkmadan önümde belirdiğinde hayretle kaşlarımı büktüm ve kibarca elini kavradım. Kalkma yardımcısı olduktan sonra, elimi bırakmadan arabanın kapı-

sını hafifçe kapattı. Ardından, içinde ne olduğunu bilmediğim yapıya yürüyerek beni de peşinden sürükledi.

Açık alanda yankılanan topuk seslerimi bastıracak bir şey varsa, o da neredeyse ağızımda atacak olan yüreğimin patırtıladıydı. Nihayet mekânın otomatik açılan kapısının önüne geldiğimizde, merakımın burada son bulacağını düşünerek heyecanla etrafı izlemeye koyulmuştum.

Karşısında durduğumuz kapı sanki bizi bekliyormuş gibi iki yana açıldığında, lacivert takım elbiseli, kırklı yaşlardaki bakımlı bir adam belirdi birdenbire. “Hoş geldiniz efendim,” diyerek güler yüzlü bir halde konuştu. Aras bu karşılamayı başını eğerek yanıtladığında, ben henüz ne yapacağımı bilemeden lacivert takım elbiseli adam bize rehber olmak ister gibi önümüzden yürümeye başladı. Bu sefer onun arkasındaydık, lakin ellerimiz halen birbirine kenetliydi.

Görevli adam mekânın solundaki koridordan girdikten sonra, biz de aynı yerden geçtik. Adam güvenlik kapısından geçtiğinde, yine aynı şekilde onu takip ettik. Fakat hâlâ hiçbir şeyi çözebilmiş değildim. Burası dışarıdan yorumladığım gibi bir alışveriş merkezi değildi, hatta alışveriş merkeziyle alakası bile yoktu. Parlak beyaz zeminin üzerinde lüks, krem renkli koltuklar diziliyordu; önünde büyük, değişik desenli bir sehpa vardı ve sehpanın üzerinde dergiler bulunuyordu. Bu köşe dinlenme alanı gibiydi. Fakat ilerlediğimiz alanın nereye çıkacağına dair bir fikrim yoktu...

Birkaç kapalı kapının önünden geçtikten sonra, yürüyen merdivene bindiğimizde daha fazla dayanamayıp yanımdaki Aras’a, “Burası neresi?” diye sormak istedim. Ancak, merdivenin inişine yaklaştığımız sırada yüzüme çarpan ışıkla başımı tekrar önüme çevirdim.

Karşılaştığım manzara, yine dışarı açılan büyük, camdan bir kapıydı. Dayanamadım. “Aras neler oluyor? Nereye geldik?” diye sordum. Kafasını aşağı eğdi ve kaşlarıyla ayaklarımı işaret etti. “Dikkat et.”

Ne dediğini anlamak için işaret ettiği yere baktım ve yürü-

yen merdivenin bitişine geldiğimizi anlayıp, takılıp düşmemek adına son anda çevik bir adım attım. Görevli adam önümüzden geçerek kapının açılmasını sağladığında daha fazla yürümeyip durdu ve eliyle ileriye işaret edip dışarı çıkmamızı bekledi. Bir kez daha eteğimi toplayıp, açık havaya girmeden önce, “Burası neresi?” demeye çalıştım, lakin cümlemin sonuna doğru gördüğüm manzarayla sesim kısılıp yok oldu.

Rüzgâr saçlarımdan firar eden birkaç teli havalandırırken, konuşmak için araladığım dudaklarım ilk birkaç saniye açık kaldı. Yürüyordum, fakat yürüdüğümün farkında değildim. Zihnim parçaları birleştirip ortaya bir bütün çıkarmak istiyordu, ancak başaramıyordum. Karşımda gördüğüm koca beyaz şey bir uçak mıydı, yoksa düşler dünyasına mı dalış yapıyordum?

Pistin ortasında sert esen bir yel elbisemin eteklerini kabarttığına, nihayet suratımda canlandırabildiğim değişik bir gülümsemeye Aras’a baktım. “Uçak mı?” diye bağırdım pervanelerin çıkardığı uğultularını, rüzgâr basıncının sesimi kesmesine izin vermeyerek.

Dudaklarını birbirine bastırarak karşıya baktı. Gülümseyerek sağ yanağındaki gamzenin ortaya çıkmasına neden oldu. “Heyecanını sonraya sakla,” dedi ve bana döndü. “Bu daha hiçbir şey.”

Kafamı hayret ve mutlulukla sallayarak, daha ne kadar şaşıracağımı bilemeden, boş alandan beni uçağa kadar götürmesine izin verdim. Hava mı soğuktu, yoksa tüm vücudumda hissettiğim bu titreşim katıksız heyecandan mı kaynaklanıyordu?

Yapay ışıklarla aydınlatılmış pistin ortasında duran uçağın merdivenlerinin önünde bulunan bir başka -bu sefer üniformalı- genç erkek görevli, yemyeşil gözleriyle gülümseyip başını eğerek, “Hoş geldiniz efendim,” dediğinde ona tebessümle karşılık verdim ve Aras’ın peşinden uçağın basamaklarını çıktım.

İşte o anda, başka bir şok dalgasının ruhuma yayılmasına sebep oldum. Uçağın içi, bir yolcu uçağından oldukça uzakta döşenmişti. Bir kenarında, resmen insanın yatıp uzanması için konulmuş uzun bir deri koltuk bulunuyordu. Diğer kenarına

ise, yine deriden yapılma bej iki kişilik geniş bir koltuk vardı. Uçağın özel olduğu her halinden belliydi.

Lakin nereye gittiğimizi, bu hazırlıkların ne için olduğunu hâlâ bilmiyordum. Bu kadar sürprizin yeterli olduğunu düşünerek dudaklarımı araladım. “Bunlar ne için?” diye sordum. “Nereye gidiyoruz?”

Aras soruma cevap vermek yerine, kolumdan tutarak beni çekti. Bir anda, hiç planlarımın arasında yokken iki kişilik koltuğa, tam onun yanına oturmuştum. Kolunu bana sarıp, oturduğum yere sabitlenmeme vesile oldu.

“Aras...” dedim bir kez daha.

Cümlemi tamamlamama izin vermeden, “Şş... Soru sormak yok,” diye uyardı beni. Uçağın havalanması sırasında korktuğumu bildiğinden olacak ki başımı göğsüne yasladı. Ferahlatıcı kokusunu solumamı sağlarken saçlarımın üzerinden konuştu. “Bugün her şey müessesemizden güzelim, tadını çıkar.”

“Hmm...” dedim gülümsememi görmesini engelleyerek. Kollarımı onun beline sararken cevabının olumlu olmasını deli gibi istediğim soruyu sordum çekingen bir ses tonuyla. “Bugün özel bir gün mü?”

Onun vereceği yanıtın, kalbimdeki müzik grubunun en hareketli parçalarından birini çalmasını sağlayacağını bilmiyordum.

“Olacak.”

“Sana inanamıyorum!” diye bağırdım bir kez daha titreyen sesimle. Gördüklerim gerçek miydi? Her an biri beni çimdikleyecek ve ben uyanacağım gibi hissediyordum. Eyfel Kulesi’nin içinde, en tepesindeydik. Gökyüzünün parlayan yıldızları, burayı aydınlatmaya yetiyor, Fransa’nın binalarından saçılan türlü ışıklar ona destek oluyordu. Sırıtmama engel olamadan ona döndüm.

“Şu elektrik trafosuna bir de biz bakalım dedim,” dedi. “Fikrimde yanılmamışım...”

Havaya kaldırdığı kaşlarıyla yapmacık bir şekilde mimariyi incelerken, elimle omzuna vurdum. “Demek ödülüm sert bir vuruş. Oysaki ben daha yumuşak bir şeyler hayal ediyordum.”

Gözlerimi kısarak gülümsememi yüzümden silmeden konuştum. “Unuttun mu, ben yalandan da olsa Aras Karahanlı'nın karısıyım. Ne kadar yumuşak olabilirim ki?”

Gülümsemesi solarken derin bir nefes aldı. “Unutmak ne mümkün...”

Sitemli ses tonunu umursamayı bir kenara atarak hayranlıkla bulunduğumuz yeri inceledim. Geniş terasa kurulu iki kişilik masa ve üzerindeki mumlar adeta bir düş perdesini aralıyordu. Gerçek olamayacak kadar kusursuzdu ve içimden, “*Lütfen... Bu bir rüya olmasın...*” diye geçirmeden edemiyordum. Biraz sonra tekrar sevdiğim adamın esmer yüzüne bakıp sordum. “Sen... Bunları nasıl düşündün? Neden?”

Boğazını temizleyip eliyle masayı işaret etti. “Önce yemek yiyelim.” Başımınla onayladım. O oturduğunda ben de kendi sandalyemi çekip oturdum. Tabaklarımızdaki yemeklere varana kadar her şey hazır. Bu kusursuz plan için ne kadar çalışmıştı?

Tabağımdaki biftekten bir dilim kestim kesmesine fakat midem yemek yemeyi reddediyor, içerisinde gezinen kıvılcımlar mutluluk hissiyatıma protein karışmasını istemiyordu. Aras bardaklarımıza içecekleri koyduktan sonra yemeye başladı. Biraz zaman geçtiğinde sordu. “Dediğim şeye baktın mı?”

Kaşlarım gözlerime inerken kafamı omzuma doğru eğdim. “Neye?”

“Çantanda bir şeyim olacağını söylemiştim.”

Bu cümle bana küfür etmiş gibi gözlerimi açmama neden olurken, sesli bir şekilde yutkundum. Büyük kavgamızın ardından, benim bulup, gözyaşlarımın eşliğinde acımasızca camdan dışarı savurduğum değerli kolyeden bahsediyordu. Bakışlarımı ondan kaçırıp, Fransa'nın şimdi hiç iç açıcı gelmeyen ışıklı binalarına bakarken alt dudağımı dişledim. Şimdi, ılık esen yel bile ferahlamamı mümkün kılmıyordu. Kirpiklerimi kapatıp açarak tekrar ona döndüm. “Aras ben...”

“Anladım, kıyafetine uymuyor diye takmadın.” Açıklamamı dinlemeden kurduğu bu cümle, beni hem şoke edip hem rahatlattığında yapacak bir şey bulamadan başımı evet anlamında sallayıp gözlerimi tabağımdaki yemeğe doğrulttum.

Ben iyice kaçan iştahımla yalnızca içeceğimden bir yudum alırken, Aras ayağa kalktı. Merakla ona baktığımda sandalyesini içeri itti, ardından bana doğru ilerledi. Arkama geçtiğinde ne yaptığını anlamak için bakacağım sırada, ellerini omuzlarımla temas ettirerek bakmamı engelledi. Parmaklarını omuzlarımdan çektiğinde bir şeyi açıp kapadığını duydum, sonrasında boynuma geçirdiği şeyin bir kolye olduğunu anladım. Kolyenin soğuk zemini göğsümün üzerine değerken, nasıl bir şey diye kafamı eğerek baktım...

Baktım ve gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden oldum.

Bu kolye... Benim camdan attığım kolyeydi!

Dudaklarım hayretle aralanırken, yeşil taşlı, küçük bir tılsımı andıran kolyeye bakakaldım. “Bu...” dedim, ama onun sesi benimkini kesti.

“Hiç iyi yalan söyleyemiyorsun çaylak Pinokyo.” Ardından devam etti. “Bir daha bu kolyeyi değil camdan atmak, boynundan çıkarırsan bozuşuruz.”

Ağzım hayretle yuvarlak biçimini alırken, sandalyemi geriye çekip sarsak bir şekilde ayağa kalktım. Ona doğru döndüğümde dilimle dudaklarımı ıslatıp konuşmaya hazırlandım. “Sen...” derken gözlerim hâlâ kolyenin üzerindeydi. Seslice yutkunup gözlerimi Aras’ın simsiyah bakışlarına odakladım. “Sen bu kolyeyi nasıl buldun?”

Kolay bir şeymiş gibi omuzlarını kaldırıp indirdi. “Unuttun mu?” dedi ve aynı şekilde boynuma bakıp bakışlarını tekrar gözlerime değdirdi. “Satıcı kadın, kolyenin büyülü güçleri olduğunu söylemişti.” Alaylı cümlesinin devamını dinlemeye koyuldum. “Hem, bugün bu konuşmayı yapmam için bu kolye şarttı.”

Neden burnumun direği sızlıyordu, neden ağlamak istiyordum? Duygu yoğunluğu yaşıyordum; bir günde ruhum birden

fazla sevince, şaşkınlığa, hayrete şahitlik etmişti. Bu, ona fazlaydı. Her an bir şey olacakmış da anın büyüğü bozulacakmış gibi hissediyordum. Korkuyordum.

Bilmem kaçınıcı kez yutkundum. “Hangi konuşmayı?” diye sordum titreyen sesimle. Kafam allak bullak olmuştu. Bilincim yerinde miydi?

Bana doğru bir adım attığında olduğum yerde durarak yakınlığımıza mani olmadım. Eliyle perçemimi tutarak geriye attı ve yüzümün görünmesini sağladı. Bir adım daha attığında suratlarımız arasında çok az bir mesafe kalmıştı. Giydiğim yüksek topuklu ayakkabı, aramızdaki boy farkını gözle görülür bir şekilde azalttığı için neredeyse burun burunaydık.

“Eylül,” dedi etkileyici bir ses tonuyla, ardından gözlerini gözlerime odaklayarak devam etti. “Başlarda sana karşı olan duygularımın, senin masumiyetini koruma düşüncemle ilgili olduğunu sanıyordum. Seni gördüğümde içimde olanları yok saymaya çalıştım, buna çalıştıkça sana daha çok itildim...” Esmer, kemikli suratında çarpık gülümsemelerinden biri canlandığında ekledi. “Ne yaptın sen bana?” Bakışlarım, ısınan yanaklarımın daha fazla ağırlığını taşıyamamasından dolayı başka yöne kaydı. “Kaçırma gözlerini,” dedi fısıltı gibi bir tonla. “Bana bak.”

Söylediklerine karşılık derin bir nefes alarak zor da olsa emrine itaat etmek adına, bakışlarımı yavaşça ona çevirdim ve siyah gözlerinin beni tekrar hâkimiyeti altına almasına izin verdim.

Bir kez daha iç çekti, kirpiklerini birbirine yaklaştırdı. “Hayatımı ve yaşadıklarımı biliyorsun. Yaşayabileceklerimi de tahmin edebiliyorsun...” dedi. “Benimle evli kalmak, içinde bulunduğum işle de evli olmaktır. Gecem yok, gündüzüm yok. Belki bir geleceğim yok, ama olacaksa...” derken soludu. “Olacaksa... Seninle olmasını isterim. Bu yüzden...” Son küçük adımını da attığında ayakkabılarımızın ucu birbirine değdi, yüzlerimiz ise neredeyse birbiriyle kapanacaktı. Elleriyle yanaklarımı avuçladığında titredim, hoş bir ürperti ele aldı bedenimi. Başparmağı sağ yanağımın üzerindeki, ne zaman aktığını bilmediğim yaş silerken, alnını alnıma yasladı ve...

Ateşin Oğlu

Bakışları beni delip geçerken cevabının hayatımı tümünden değiştireceği o soruyu sordu.

“Tüm renklerinle benim siyahıma karışır mısınız?”

Devam edecek...

uyuyamadın bugün, sana rahat bir uyku bahşediyorum. Müessesemizin ikramı.” Uzun cevabına karşılık ağzımı açtım ama bir şey söyleyemedim. Dudaklarımı ısırarak midemdeki kelebek sürüsünün eşliğiyle ona çaktırmadan gülümsedim. Kulaklarım onun kalp ritmini işitirken gözlerimi kapadım.

Yürürlüğe giren Eylül kuralları 1: Sana hediye edilen şey yemekse bunu reddetme. Sana hediye edilen şey uykuysa, bunu hiç reddetme!

ŞULE AVLAMAZ

Atesin Oğlu

Ölüm; dört harf, iki hece, içinde sayısız anlam ve acı besleyen, ne zaman, nerede, nasıl geleceği belli olmayan bir olay.

Küçük yaşta gözlerinin önünde ailesi katledilen ve bu nedenle hayata siyah bakan Aras Karahanlı ile çocukken annesini kaybeden ve babası tarafından terk edilen Eylül Avcı'nın yolları bir gece tesadüfen kesiştiğinde, ikisi de başlarına geleceklerden bihaberdi.

Aşk bazen hiç ummadık bir zamanda, hiç olmayacak kişiyle doğar ve bütünleşir.

Peki, ölümlerle bu kadar erken yaşta tanışan insanların nasır tutmuş kan

